UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 01075950 4

SYLLOGE
INSCRIPTIONUM GRAECARUM

A

GUILELMO DITTENBERGERO

CONDITA ET AUCTA

NUNC TERTIUM EDITA

VOLUMEN TERTIUM

177972
12/2/23

LIPSIAE
APUD S. HIRZELIUM
MCMXX

CN
360
D5
1915
V.3

PRAEFATIO.

Tertii voluminis titulos reviserunt addiderunt illustraverunt:

Hermannus Diels, cui operis referimus coronam,

Fridericus Hiller de Gaertringen [*Hi*],

Otto Weinreich [*We*], qui ad res sacras explicandas multa contulit,

Ericus Ziebarth [*Zie*], qui in privatis rebus enarrandis iuris consulti quoque partes suscepit.

Plagulas typothetarum mendis, quas pro negotii difficultate paucas levissimasque plerumque fuisse gratis profitemur animis, et editorum erroribus, si qui illapsi erant, liberaverunt et propria doctrina auxerunt cum ii quos modo nominavimus tum Ioannes Kirchner socius atque amicus, qui totum se rursus corpori Attico redintegrando devoverat, et Guenther Klaffenbach. Quod operarum prelique laborem asperis sane temporibus per aliquot menses interruptum nec tamen abruptum et iam ad finem perductum aspicis, impavido strenuoque debetur ingenio bibliopolae, qui consilium novae editionis suo animo ceperat, a capto tot iniquitatibus tumultibusque imperterritus nunquam destiterat.

Indices iam fere paratos quarto volumine protinus edendos curabimus, corrigendorum dirae necessitati tardi sane sed ut ne nostro defuisse videamur officio, simul obtemperaturi.

Dabamus Zephyrii
m. Februario a. MCMXX.

Fridericus Hiller de Gaertringen.

HOC VOLUMINE CONTINENTUR

TITULI SECUNDUM ARGUMENTA DIGESTI.

I. Res publicae. p.

1. Rei publicae forma ac partes, urbis et agri termini. n. 911—938 . . . . . 1—21
2. Civium et peregrinorum iura officia honores privilegia. n. 939—943 . . . . . 21— 25
3. Senatus et magistratus. n. 944—952 . . . . . 25— 32
4. Iudicia. n. 953 . . . . . 32— 38
5. Pecuniarum publicarum administratio. n. 954—955 . 38— 51
6. Puerorum et epheborum disciplina. n. 956—960 . . 51— 58
7. Res militaris et navalis. n. 961/962 . . . . . 58— 66
8. Agri publici et sacri. n. 963—968 . . . . . 66— 75
9. Aedificationes. n. 969—973 . . . . . 76— 98
10. Commercium similia. n. 974—976 . . . . . 98—104

II. Res sacrae.

1. Templa et delubra, arae, simulacra. n. 977—1001 . . 105—135
2. Sacerdotia aliaque officia ad rem divinam spectantia n. 1002—1023 . . . . . 135—171
3. Sacrificia, pompae, mysteria aliaeque caerimoniae. n. 1024—1054 . . . . . 171—208
4. Certamina gymnica, equestria, musica, scaenica. n. 1054—1094 . . . . . 208—246
5. Collegia et sodalitates sacrorum causa institutae. n. 1095—1120 . . . . . 246—285
6. Vota et dedicationes. n. 1121—1156 . . . . . 286—300
7. Oracula. n. 1157—1173 . . . . . 300—333
8. Dirae et imprecationes. n. 1174—1181 . . . . . 333—338

III. Vita privata.

1. Instrumenta iuris privati. Disposuit E. Ziebarth. n. 1182—1217 . . . . . 339—364
2. Iura sepulchrorum. Disposuit E. Ziebarth. n. 1218—1258 364—385
3. Varia. n. 1259—1268 . . . . . 385—397

Comparatio numerorum . . . . . 398—402

I.

Res publicae.

1. Rei publicae forma ac partes, urbis et agri termini.

Adde n. 546 Aetolorum arbitria de Melitaeensibus Xyniensibusque et de Melitaeensibus Perensibusque (cf. ²425). 647 (cf. II p. 284). Stiriensium et Medeoniorum sympolitia (²426). 524. Praesiorum de Stalitis decretum (²427). 261. Argivorum inter Cimolios et Melios arbitrium (²428; cf. Mnemos. XLIII 1915, 383; XLIV 1916, 61). 339. Camirensium de ctoenis lex (²449). 471. Megarensium de Epidauriis et Corinthiis arbitrium (²452). 638. Arbitrium de Mondaeensibus et Azoriastis (²453). ²457 vide n. 936 not.

Labyadarum legem (²438) denuo edidit Ziehen Leg. sacr. II 74; reliquos titulos Delphicos quos recepimus suo quemque tempore voluminibus prioribus insertos invenies.

Anni quot hoc volumine indicantur nisi expressis verbis monuimus nostra aera anteriores habendi sunt.

---

911. Erechtheidis tribus Atticae decretum, a. 300—250. Athenis. Fragmenta duo *a*) ed. Ἐφ. ἀρχ. 1905, 224; *b*) edd. * IG II 564 (Michel 139; Syll.² 429); coniuncta Wilhelm Ἐφ. ἀρχ. 1905, 224 (Bleckmann I. Staatenk. 10); IG II² 1165. [*Hi*]

[-- ἐ]πεμελ[ήθη -- | ..]σαν αὐτὸν οἱ φυλέ[ται -- ὁ ιατετ]|έλεκεν ἐπιμελό-
5 μενος τῶ[ν --] | παραλαβὼν τὴν πρόσοδο[ν -- περι]|εποίησεν πλείους
ἢ : XXX : κα--|αι τάς τε θυσίας τῶι Ἐρεχθε[ῖ --]|α ὅπως ἂν θύωνται
ἐν τοῖς [καθήκουσι χρόνοις -- κα]ὶ ἀγοραὶ γίγνωνται ὑπὸ τ[ῶν φυλε-
τῶν κατὰ μῆνα κατὰ τὰ γεγρα]|μμένα καὶ εἰδότες πάν[τες -- ἐν οἷς
10 χρό]|νοις ἕκαστα τούτων γί[γνεται --] | ἐκ τῶν κοινῶν προσόδ[ων --
15 δρα|χμ]ὰς τέτταρας -- | --να ορο-- | --σημα κα[-- | -- εἰς] τὸν ἅπαντα
[χρόνον -- | --ι]ς σώιζωνται [-- συμ]|φε[ρόντων] τῆι φυλῆι· ἔγραψε δὲ
καὶ ψήφισμα ὅπως ἂν [Ἐρεχ]θεῖ|δαι εἰδῶ[σιν ἅπ]αντες τὰ ἑαυτῶν

Antisthenes Lamptrensis non videtur magistratu aliquo Erechtheidis tribus functus esse, sed sua sponte tribules consilio et opera iuvisse.

κτήματα, καὶ οἱ ἐπιμεληταὶ[1] | οἱ αἰεὶ καθιστάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν βαδί-
20 ζοντες ἐπὶ τὰ κτήμ|ατα δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπισκοπῶνται τά τε χωρία
εἰ γεωργεῖτ|αι κατὰ τὰς συνθήκας καὶ τοὺς ὅρους εἰ ἐφεστήκασιν
κατὰ τ|ὰ αὐτά· καὶ ταῦτα πεποίηκεν οὔτε χάριν οὐδὲ πρὸς ἕνα περὶ
π|λείονος ποιούμενος τῶν συμφερόντων τῆι φυλῆι οὔτε δω|ροδοκούμενος
25 οὐδ' ὑφ' ἑνός, ἀλλὰ λέγων αἰεὶ καὶ πράττων δια|τετέλεκεν τὰ βέλτιστα
τῆι φυλῆι, ἀνένκλητον ἑαυτὸν παρεσ|χηκὼς πρὸς πάντας τοὺς φυ-
λέτας, ἀγαθεῖ τύχει, δεδόχθαι τῆι | Ἐρεχθῆιδι φυλῆι, ἐπαινέσαι
Ἀντισθένην Νικάνδρου Λαμπτρ|έα καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσῶι στε-
φάνωι κατὰ τὸν νόμον ἀ|ρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης ἧς ἔχων δια-
30 τελεῖ περὶ τὴν Ἐρ|εχθῆιδα φυλήν· ἐπειδὴ δὲ συμβαίνει Ἀντισθένει
θυγατέρα ε|ἶναι ἐπίκληρον ἐκ τῶν νόμων γεγενημένην, τοὺς ἐπιμελητά|ς
τοὺς ἀεὶ καθισταμένους κατ' ἐνιαυτὸν ἐπιμελεῖσθαι Ἀριστομ|άχης τῆς
Ἀντισθένου θυγατρὸς ἐάν τινος δέηται, ἐ[μ]φανίζοντ|ας τεῖ φυλεῖ ὅταν
35 ἀγορὰν ποιῶσιν, ὅπως ἂν μη[δ' ὑφ' ἑ]νὸ[ς ἀδικῆτ]|αι· τὴν δ' εὔνοιαν
τὴν παρ' ἑκά[σ]τ[ου τῶν φυλετῶν καὶ ἰδίαι καὶ κ]|οινῆι ὑπάρχειν τῆι
θυγατ[ρὶ τῆι Ἀντισθένους Ἀριστομάχηι δ]|ιὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἀ[νδρα-
γαθίαν καὶ φιλοτιμίαν ἣν ἔχων περὶ[2] τ]|ὴν Ἐρεχθ[ῆιδα φυλὴν διατε-
τέλεκεν[3] --]|θομ--

1 Curatores fuisse singularum tribuum non singulos, sed plures, etiam alii tituli (cf. IG II² 1139₈. 1144₇. 1148₁₅) docent. De numero non constat, sed ex titulo IG II² 1152₄₋₇, quem Koehlerus probabiliter ad curatores Pandionidis rettulit, ternos fuisse coni. Dttb. 2 Suppl. Dttb. 3 Suppl. Wilamowitz ad IG².

912. Piraeensium demi Attici decretum, a. 300—250. Piraei, nunc Londini. Edd. * CIG 101; Hicks I. Brit. Mus. I, XI (IG II 589; Michel 145; Syll.² 430); IG II² 1214. [*Hi*]

Διόδωρος Πειραιεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Καλλ|ιδάμας Καλλιμέδοντος Χολ-
λείδης ἀνὴρ | ἀγαθός ἐστιμ περί τε τὸν δῆμον τὸν Ἀθην|αίων καὶ τὸν
5 δῆμον τὸμ Πειραιέων, καὶ πο|εῖ ἀγαθὸν ὅ,τι δύναται καὶ τὴν εὔνοιαν
ἐ|νδέδεικται ἐπὶ τῶγ καιρῶν, δεδόχθαι Πε|ιραιεῦσιν, ἐπαινέσαι
Καλλιδάμαντα κα|ὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἀρετῆς ἕ|νεκα καὶ
10 δικαιοσύνης τῆς εἰς τὸν δῆμον | τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν δῆμον τὸν Πει-
ραιῶ|ν. καὶ ὅταν θύωσι Πειραιεῖς ἐν τοῖς κοιν|οῖς ἱεροῖς, νέμειν καὶ
Καλλιδάμαντι με|ρίδα, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις[1] Πειραιεῦ|σιν, καὶ

στοιχηδόν. Ex scripturae genere Hicksius collegit, priore parte tertii saeculi haec incisa esse (Kirchner). 1 Ex his cave colligas, Callidamanta ipsum Piraeensem factum esse hoc decreto. Neque enim quis-

15 συνεστιᾶσθαι Καλλιδάμαντα με|τὰ Πειραιέων ἐν ἅπασι τοῖς ἱεροῖς,
πλὴν | εἴ που αὐτοῖς Πειραιεῦσιν νόμιμόν ἐστ|ιν εἰσιέναι, ἄλλωι δὲ
μή· κατανεῖμαι δὲ α|ὐτὸν καὶ εἰς τριακάδα[2] ἣν ἂν αὐτὸς βούλη|ται.
20 εἶναι δὲ αὐτῶι καὶ προεδρίαν ἐν τῶι | θεάτρωι ὅταμ ποιῶσι Πειραιεῖς
τὰ Διον|ύσια οὗ καὶ αὐτοῖς Πειραιεῦσι κατανέμ|εται, καὶ εἰσαγέτω
αὐτὸν ὁ δήμαρχος εἰς | τὸ θέατρον[3] καθάπερ τοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺ|ς
25 ἄλλους, οἷς δέδοται ἡ προεδρία παρὰ Πε|ιραιέων. τελεῖν δὲ αὐτὸν τὰ
αὐτὰ τέλη ἐν | τῶι δήμωι, ἅπερ ἂγ καὶ Πειραιεῖς, καὶ μὴ ἐ|γλέγειμ
παρ' αὐτοῦ τὸν δήμαρχον τὸ ἐγκτ|ητικόν[4]. ἀνειπεῖν δ' ἐν τῶι θεάτρωι
30 τὸν κή|ρυκα τραγωιδῶν τῶι ἀγῶνι, ὅτι στεφανοῦ|σι Πειραιεῖς Καλ-
λιδάμαντα Καλλιμέδο|ντος Χολλείδην ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοί|ας τῆς
εἰς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸ|ν δῆμον τὸμ Πειραιέων, ὅπως ἂν
35 εἰδῶσι πά|ντες, ὅτι ἐπίστανται Πειραιεῖς χάριτα|ς ἀξίας ἀποδιδόναι
τοῖς φιλοτιμουμέν|οις εἰς αὐτούς. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψή|φισμα ἐν
στήληι λιθίνηι καὶ στῆσαι ἐν τ|ῶι ἱερῶι τῆς Ἑστίας.

quam duorum simul demorum esse poterat, et v. 15 sqq. Callidamas a Piraeensibus distinguitur. Quare οἱ ἄλλοι Πειραιεῖς minus accurate dictum est ex nota sermonis Graeci consuetudine. Cf. n. 348_{17} καὶ εἶναι αὐτοῖς γῆς καὶ οἰκίας ἔνκτησιν καὶ ἀτέλειαν εἰσάγουσιν καὶ ἐξάγουσιν, καθάπερ τοῖς ἄλλοις Ἐρετριεῦσιν. 2 In epulis sacris demotarum certae societates tricenorum hominum constitutae fuerunt, qui una cenarent. Ut igitur Callidamas suam portionem accipere posset, eiusmodi societati ascribendus fuit. 3 A magistratu demi ei quibus proedria decreta est, in theatrum introducuntur, ut n. 330_{50} singuli nominatim invitantur. 4 Vectigal quod pendendum erat eis civibus qui in alio ac cuius ipsi erant demo fundos habebant. Cf. Thumser De civium Atheniensium muneribus 106.

913. Suniensium demi Attici decretum, ante a. 330. Sunii. Edd. Kordellas Ath. Mitt. XIX 1894, 241; IG II 5, 572 *e* (Michel 142; Syll.² 431); IG II² 1180. [*Hi*]

θεοί. | Θεόδηλος εἶπεν· ἐψηφί|σθαι Σουνιεῦσιν· τύχη|ι ἀγαθῆι· ἐπειδὴ
5 Λεύκιο|ς[1] δίδωσιν ἀγορὰν τοῖς δ|ημόταις ποιήσασθαι, ἑλ|έσθαι αὐτίκα
10 μάλα τρε|ῖς ἄνδρας, οἵτινες ὁριο|ῦσιν τὴν ἀγορὰν μετὰ | Λευκίο μὴ
ἐλάττω τῆ|ι μὲν δυοῖν πλέθροιν, | τῆι δὲ πλέθρου, ὅπως ἂ|ν ἦι εὑρυ-

1 Cf. IG II² 417_{16}: Λεύκιος Θεοκλέους [Σου]νιεύς, quem titulum complura nomina in tabulis navalibus recurrentia Demostheneae aetatis esse arguunt. Koe. Tunc hominem Graecum nomine Latino uti non posse sponte patet; antiquum igitur et Graecum nomen tenemus, quod sine dubio postea ansam praebuit praenominis quod est *Lucius* Graece per diphthongum ευ scribendi. Dttb. Cf. Wilhelm Jahresh. III 1900, 57.

15 χωρία Σουνι|εῦσιν ἀγοράζεν καὶ ἄλ|λωι τῶι βουλομένωι, | ἐπειδὴ ἡ
νῦν οὖσα συν|ωικοδόμηται. ἐνοικοδ|ομεῖν δὲ μὴ ἐξεῖναι μή|τε δημάρχωι
20 μήτε ἄλ|λωι μηδενὶ ἐντὸς τῶν | ὅρων. ἀναγράψαι δὲ τό|δε τὸ ψήφισμα
25 ἐν στήλ|ει λιθίνει τὸν δήμαρχ|ον μετὰ Λευκίο καὶ στῆ|σαι ἐν τῆι ἀγορᾶι.

---

914. Aexonensium demi Attici decretum ante a. 326. Tabula inscripta in fronte (*a*) et in latere dextro (*b*), Aexonae, e regione vici Τράχωνες. Edd. Lolling Ath. Mitt. IV 1879, 199 (W. Hofmann De iurandi ap. Ath. formulis 47; IG II 5, 584 *c*; Syll.² 432); IG II² 1196. [*Hi*]

a [-- ο]όντω[ν] Λ . Λ . . οι -- | -- δικαστηρίωι, τὰς [δ]ὲ παρα-- | -- |
ἄζει . . στας - *ει* - ν ΛΛ | -- | --ο καὶ τὸν δήμαρχον[1] Δωρ[όθεον?[2] -- |
5 -- ἱερ]οποιοῖς[3] ὅτι [. . . . κ]αλῶς ει . ο-- | -- δικάζεσθαι δὲ τὸν δή-
μαρ[χον[4] τοῖς -- | -- οὐκ] ἀποδεδωκόσιν[5] καὶ τῶι τοῦ ἐννο[μ]ίου τὴν
τι[μ]ὴν οὐκ ἀπο|[δεδωκότι· ἐὰν δὲ τινε]ς τῶν ὀφειλόντων βούλωντα[ι]

στοιχηδόν, 57 et 15—16 l. 1 Aexonensium, quorum demum illic situm fuisse, ubi haec tabula reperta est, ex aliis monumentis ibidem erutis didicimus. Milchhoefer Realenc. I 1130. 2 Cf. IG II² 1198$_{13}$: δοῦναι δὲ αὐτοῖς καὶ εἰς θυ[σ]ίαν τὸν δήμαρχον Δωρό[θε]ον καὶ τοὺς ταμίας : Δ : δραχμὰς ἀπὸ τῆς προσόδου τῶν δημοτῶν. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τὸν δήμαρχον Δωρόθεον εἰς στήλην [λ]ιθίνην καὶ στῆσαι εἰς τὸ θέατρον. Illud Aexonensium decretum Chremete archonte (326/5) factum esse, neque credibile videri summum demi magistratum bis ab eodem homine gestum esse, ita ut hoc quoque monumentum eidem anno vindicandum esset, adnotavit L., non improbabiliter, etsi quae lex de plerisque universi populi magistratibus valebat, utrum eadem etiam ad demos, ex quibus minores certe non nimium hominum ad eiusmodi officium idoneorum numerum habebant, pertinuerit non iniuria dubitaveris. Dttb. At enim litteras tituli nostri iam Lycurgi aevo attribuit Ki. 3 Pascua, quorum de scriptura (ἐννόμιον v. 7. ἐννόμια v. 33) hic dicitur, sacrorum fundorum potius quam profanorum fuisse videntur. L. 4 Eos qui non pependerant, demarchus demi nomine, cui illa debentur, in ius vocat ad magistratum populi Atheniensium, cuius de ea re iurisdictio est; nam de his ut de qualibet alia pecunia debita iudicare heliastarum est. Sed ut in litibus inter privatos arbitri ex compromisso constitui possunt, quorum decreto se staturos neque litem ad iudicium delaturos litigantes spondent, sic hic ut eadem condicione arbitrium demotarum implorare liceat constituitur.

5 Duo genera hominum hic distingui apparet verbis [τοῖς — οὐκ] ἀποδεδωκόσιν et τῶι — οὐκ ἀπο[δεδωκότι]. Manifesto scripturam ab eis, qui pascua conduxerant, non ipse demus exigebat, sed uni publicano eam exigendam locaverat. Verum huic demus praestare debebat, ut recte penderetur scriptura, quare qui id neglegunt, non ab illo publicano, sed a demarcho in ius vocantur; huc prius membrum enuntiati spectat. Neque vero minus etiam ipse publicanus, si pretium quo scripturam redemit

ἐπιτρέπειν τοῖς δημό|[ταις περὶ ὧν ὀφεί]λουσιν, ὀμόσασιν[6] πρὶν εἰσά-
10 γεσθαι εἰς τὸ δικαστήριον | [ποιήσεσθαι τὴν] ἐπιτροπὴν καθότι ἂν
μέλλει ἔσ[ε]σθαι ὡς δικαιοτάτη τὰς | [πράξεις[7] ἀναβεβλ]ῆσθαι[8] αὐτοῖς
ἕως ἂν δικάζωσιν οἱ δημόται. ὀμόσαι δὲ καὶ | [ὅταν ἐπιτρέπωσιν][9]
ἐμμενεῖν οἷς ἂν ψηφίσωνται οἱ δημόται καὶ ἀποδώσε|[ιν _ 11 ι _] ι[. ω]ν
τῶ[ν ἑ]αυτῶν, ἢ τὰ βέβαια ποή[σ]ειν τοῖς δημόταις[10]· ὅσοι | [δὲ ἂν
αὐτῶν μήτε ἐμμένωσιν μή]τε ἀποδιδῶσιν ἃ ὀ[φ]είλουσιν μήτε τὰ
15 ἐνέχ|[υρα[8] τὰ αὐτῶν ἀπολαβόντες ἄλλα τοια]ῦ[τα] ἀνέπ[α]φα ἀνθυ-
ποτιθῶσιν, μηδ|[ὲ __] περὶ το[ύ]των ἐπιτρέπειν ἐθέλω[σ|ι __]ον καὶ οἱ
σύνδικοι[11] καὶ | __ δήμαρχος μετὰ τῶν συν|[δίκων __ τοῖ]ς δημόταις
20 ὅσου | __ ἐὰν δέ τι τούτω|[ν __, εἰσαγ]όντων [εἰ]ς δι[κ|αστήριον __ τῶι]
δημάρχω[ι | __]ε . . ετ. | __
b 25 __ | . ἐπὶ [_ 10 ι _, π|α]ρακα[ταθ _ 5 ι _ δι]|αγνῶν[αι[12] _ 8 ι _] | καὶ λύ-
30 [σομαι[13] οὐδὲν][8] | τούτω[ν οὔτ' ἐγὼ[8] οὔτ]|ε τῶν ἐμῶ[ν οὐδεὶς[14] εἰ]|-

(τοῦ ἐννομίου τὴν τιμήν) non pendit, a demarcho conveniendus est.

6 Hoc ad τοῖς δημόταις refert H., ut hic de demotarum qui arbitri futuri sunt, v. 11 sqq. de debitorum qui in ius vocati sunt iureiurando dicatur. At etsi v. 11 demotae δικάζειν dicuntur, tamen verba εἰσάγεσθαι εἰς τὸ δικαστήριον nullo modo de illorum arbitrio intellegi possunt, sed utique ad iudicium heliastarum spectant. Adde quod τὴν ἐπιτροπὴν ποιεῖσθαι non discrepat significatione ab ἐπιτρέπειν, ut id de reis, non de arbitris dici appareat. Scilicet ne arbitrio demotarum implorando iudicium heliasticum eludant ac deinde illos adire recusent, hoc priore iureiurando cavetur, quod similem vim habet atque ὑπωμοσίαι quibus comitiorum deliberationes ab eis qui γραφὴν παρανόμων instituturi sunt interpellantur. Contra alterum iusiurandum ab eisdem postea in consessu arbitrorum datur, quo se illorum decreto staturos pollicentur. Apparet igitur ὀμόσασιν ad αὐτοῖς (v. 11) potius spectare: Si hoc iuraverint debitores, exactio eorum qua debent differetur dum demotae iudicaverint. 7 Suppl. Dttb. Sane ut numerus litterarum conveniat, ΕΙ unum locum tenuisse sumas. 8 Suppl. Dttb.

9 Sic supplere maluit Dttb. quam cum K. οἳ ἂν ἐπιτρέπωσιν. Neque enim hic demum hi homines iurare iubentur, sed iam priora ad eorundem iusiurandum spectant (not. 6). At tempora recte discernuntur; illic enim iurant se causam demotarum arbitrio commissuros, hic praecipitur quid iurandum sit cum iam ad arbitros res perveniat. 10 Aut soluturos se quae deberi arbitri cognovissent aut praedibus praediisve satisdaturos demo iurant. 11 Quae sequuntur iam ad iudicium heliasticum spectare videntur, in quo demarchus actoris vice fungitur sed in eo negotio a syndicis adiuvatur; quos non statuendum est ordinarios demi magistratus esse, sed ad hanc unam litem orandam a demotis electos. 12 Supplevit K. Cuius hic habeatur iusiurandum ambigitur; H. demarchi, K. probabilius scripturarii esse iudicat. 13 De pignoribus aliisve rebus de-

δότος ἐμ[οῦ 8, ἐάν μὴ ψη]|φίσωνται οἱ [δ]ημότ|αι ἀποδόσθαι τὰ ἐν|-
35 νόμια. καὶ ἐς τὸν λοι|πὸν χρόνον ἀποφανῶ | τοῖς δημόταις, ἐάν | τινά
40 τι εἰδῶ ποιοῦ|ντα τούτων ἐν τοῖς | [ἀ]γροῖς. ἀληθῆ ταῦτα | [ν]ὴ τὸν
Δία, νὴ τὸν Πο|[σε]ιδῶ, νὴ τὴν Δήμητ|[ρα]. εὐορκοῦντι μέμ | [μοι]
45 εἶναι πολλὰ καὶ | [ἀγαθ]ά, εἰ δ' ἐπιορκοί|[ην, τὰ ἐν]αντία. τοὺς | [δὲ
-*s i*-]ητ[ὰς --]

positis hic dici versus 26 reliquiae arguunt. 14 Suppl. R. Schoell apud H.

915. Piraeensium demi Attici pactio, c.a. 360. Fragmenta duo: *a* ed. et adiecit Wilhelm Urk. dram. Auff. 235; *b* in Museo Britannico, edd. CIG 102; I. Brit. Mus. I, XII, IG II 573; Syll.² 433; Michel 143; coniuncta Wilhelm l.l.; Kirchner IG II² 1176. [*Hi*]

a --| ηκ[-- τῆς μι]|σθώσεω[ς. Ἡ]γησίας [εἶπεν· καταβάλλειν δὲ τοὺς
ἥκον]|τας θεωρεῖν ἀργύριο[ν τὸ τεταγμένον πλὴν ὑπό]|σοις οἱ δημόται
5 προ[εδρίαν δεδώκασιν εἰς τὰς θέας]· | τούτους δ' ἀπογράψα[ι τὸν δή-
μαρχον πρὸς τοὺς πριαμέ]|νους τὸ θέατρον· εἶν[αι δὲ προεδρίαν τοῖς
ἱερεῦσιν] | καὶ τῶι δημάρχωι κα[ὶ τοῖς ταμίαις καὶ τῶι κή]|ρυκι καὶ
εἴ τωι ἄλλωι [δεδώκασιν οἱ δημόται | τὴ]ν προεδρίαν· ὅσοι δ[ὲ --|
10 --]νι--

b [-- τοὺς πριαμένους τὸ θέατρο]ν πα[ρέ|χειν τοῖς δημότα]ις ἡδ[ω]λια-
σμένην τὴν θέαν [κα|τὰ τ]ὰ πάτρια· ἐὰν δὲ μὴ ποήσωσιν κατὰ τὰς
15 συνθ[ή]|κας τὰς περὶ τὸ θέατρον, οἰκοδομῆσαι μὲν Πειρα|έας τὰ δεό-
μενα, τὰ δ' ἀναλώματα τοῖς πριαμένοις | εἶναι. ἐπιτιμητὰς δὲ αἱ-
ρεῖσθαι Πειραέας ὅταν πα|ραδιδῶσι τὸ θέατρον τρεῖς ἄνδρας ἐκ Πει-
ραέων. | ἀναγράψαι δὲ τὸν δήμαρχον καὶ τοὺς ταμίας ἀντί|γραφα τῶν
20 συνθηκῶν εἰς στήλην λιθίνην καὶ στῆσα|ι ἐν τῆι ἀγορᾶι τῶν δημο-
τῶν· παραγράψαι δὲ καὶ τὸ | ὄνομα παρ' ὧι ἂν κείωνται αἱ συνθῆκαι.
ὠνηταὶ Ἀριστοφάνης Σμικύθο: ΓΗΗ: Μελησίας Ἀριστοκράτο: ΧΗ |
Ἀρεθούσιος Ἀριστόλεω Πήληξ : ΓΗ : Οἰνοφῶν Εὐφιλήτου Πειραιεύς : |
25 ΧΗ.
Καλλιάδης εἶπεν· ἐψηφίσθαι Πειραεῦσι, ἐπειδὴ Θεαῖος[1] | φιλοτιμεῖ-
ται πρὸς τοὺς δημότας καὶ νῦν καὶ ἐν τῶι | ἔμπροσθε χρόνωι, καὶ

Tempus definivit Wilh. Vs. 1—24 legem de theatro locando et nomina conductorum continent; vs. 25—33 decretum demi de Theaei et conductorum laudibus. 1 Huius opera inter Piraeenses et conductores theatri pactum convenisse coniecit Boeckh. Ceterum eum Piraeensem fuisse ex v. 26. 30 τοὺς δημότας apparet; nam si ex alio demo fuisset, sine dubio Πειραιέας aut τὸν δῆμον scriberetur. De aedificio cf. Judeich Top. Ath. 397.

πεπόηκεν τριακοσίαις δρα|χμαῖς πλέον εὑρεῖν τὸ θέατρον, στεφανῶσαι
30 αὐτ|ὸν θαλλῶ στεφάνωι ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιο|σύνης τῆς εἰς τοὺς
δημότας, στεφανῶσαι δὲ | καὶ τοὺς πριαμένους τὸ θέατρον, Ἀριστοφά-
νην | Πειραέα, Μελησίαν Λαμπτρέα, Οἰνοφῶντα | Πειραιέα, Ἀρεθούσιον
Πήληκα.

---

916. Epicephisiorum demi Attici decretum saec. IV extr. Athenis prope Dipylum. Edd. Kumanudes Ἀθήν. VIII 1879, 234, 1; IG II 5. 583 *b* (Michel 155; Syll.² 434); IG II² 1205. Cf. Milchhoefer Realenc.² VI 113.

[*Hi*]

ἔδοξεν τοῖς δημόταις[1]· Πυθό|δωρος Φιλοκλέους Ἐπικηφί|σιος εἶπεν·
5 ἐπειδὴ οἱ αἱρεθ|έντες ὑπὸ τῶν δημοτῶν κατή|γοροι Νεοκλέους[2] κα-
λῶς καὶ | δικαίως ἐπεμελήθησαν τοῦ | ἀγῶνος καὶ εἷλον αὐτὸν ἐν τ|[ῶ]ι
10 δικαστηρίωι, δεδόχθαι τ|[οῖς δημό]ταις, ἐπαινέσαι αὐ|[τοὺς ἀρετῆς]
ἕνεκα καὶ δικα|[ιοσύνης --]

στοιχηδόν. 1 Epicephisiorum demi decretum esse ex v. 2 apparet. Ea re simul huius demi situs definitur, nam tabulam cum decreto intra ipsius demi terminos propositam esse cum per se consentaneum est tum reliquis eiusmodi decretis, in quibus quidem de loco ubi inventa sunt constat (n. 912. IG II² 1182. 1185. 1198. 1203. 1207), confirmatur. Trittyis est urbanae, cui nomen Laciadae, tribus Oeneidis, Cephisus proximus. Cf. Milchhoefer Demenordnung 27. 2 Quodnam litis genus fuerit, obscurum est. Conieceris Neoclem civitate demotarum suffragio abiudicata ad iudicium confugisse, sed damnatum esse. At ea res nescio an non tanti momenti fuerit, ut propterea accusatoribus praemia decernerentur. Dttb.

917—920. Atheniensium trittyes saec. V partis prioris. In Piraeo. Cippi (termini) porini. [*Hi*]

△917. Edimus e Wilhelmi epistula; cf. Sundwall Nachtr. Prosop. Att. 174; Wilhelm Beitr. 29.

918. Edd. IG I 517 et s. p. 52 (Syll.² 435). Cf. Hirschfeld Herm. VII 1873, 486; Judeich N. Jahrb. 1890, 729; Loeper Ath. Mitt. XVII 1892, 415; Wilhelm Beitr. 29, 17.

---

917. Tetrapolenses Aeantidis tribus trittys paralia demos continebat in ora Atticae orientali sitos: Marathonem, Oenoën, Tricorynthum, Rhamnuntem, Psaphidem, Cycala Milchhoefer Demenordn. 34; Loeper Ath. Mitt. XVII 419. — Cholargenses Acamantidis tribus trittys mesogea demos continet Cholargum (inter Cephisum et Aegaleon), Hermum, Iresidas, Cyrtiadas, Porios, Iphistiadas, si Milchhoeferum (p. 23) audimus (cf. Sundwall l.l.). Alius lapidis mutili imaginem exhibet Wilhelm Beitr. 30 fig. 11.

918. Piraeenses urbana, Eleusinii paralia Hippothontidis trittys; mesogeae, cuius caput Decelea erat, nomen adhuc ignoratur.

919. C. Schaefer Ath. Mitt. V 1880, 85; Kumanudes Ἀθήν. VIII 528, 1; IG I s. p. 121 n. 517 *b* (Syll.² 436); Loeper Ath. Mitt. XVII 1892, 355 3 (Kirchner ad IG II² 1172); cf. Dittenberger Herm. XVI 184, 4; Szanto Herm. XXVII 314.

920. Kumanudes Ἀθήν VIII 291, 2 (IG I s. p. 120 n. 517 *a*; Syll.² 437); cf. Szanto Herm. XXVII 312. De omnibus cf. Wachsmuth St. Ath. II 53/4; Judeich Top. Ath. 387; Sundwall l.l.

917 5 δεῦρε Αἰαντὶς | φυλὲ τελευτᾶι, Τ|ετραπολέον δὲ | τριττύς· Ἀκαμα|ντὶς δὲ φυλὲ ἄρ|χεται, Χολαργέ|ον δὲ τριττύς.

918 [δεῦρ' Ἐλε]|υσινίον [τρ]|ιττὺς τελ[ε]|υτᾶι, Περαι|ὸν δὲ τριττ|ὺς ἄρχεται.

919 5 [δ]ε]ῦρ]|ε Π[αρν]|ιέον τριτ|τὺς τελευ|τᾶι, Θριασ|ίον δὲ ἀρχ|εται τριτ|τύς.

920 [δ]εῦρε Πα[ι]|ανιὸν τρι|ττὺς τελ[ε]|υτᾶι, ἄρχε|ται δὲ Μυ|ρρινοσί|[ον] τριτ|[τύς].

919. Ad rem navalem comparato Demosthene XIV 22 sqq. rettulit Kirchhoff ad IG I 517; nautas et epibatas e demorum ordine conscriptos (Dem. L 6) certa die in navalia convenisse ibique secundum trittyas, quarum loca his lapidibus designabantur, dispositos esse docuit Schaef. Legit et suppl. Loeper; Ἐπ[ακ|ρ]έον Dttb. ex IG II 1053$_8$: Ἐπακρέον τριττύο[ς] (Sundw.). Thriasii Oeneïdis tribus trittys paralia fuerunt; nomen mesogeae trittyis, cuius Acharnae erant demus permagnus, latet, sed aptum esse nomen a Parnethis montis radice Παρν- derivatum patet. Loe.

920. Duae sunt Pandionidis tribus trittyes, Myrrhinusii paralia, Paeanienses mesogea. Tertiae nomen ab littera K incipere indicat IG II 871$_6$ ubi K[υδαθηναιῶν] scilicet trittyis urbanae nomen suppl. Koehler.

921. Demotionidarum phratriae Atticae lex et decreta, a. 396/5 — c. 350. Deceleae. Partem anticam (*a*) edd. Koehler IG II 841 *b*; Kumanudes Ἐφ. ἀργ. 1883, 69; aversam (*b*) Pantazides Ἐφ. ἀργ. 1888, 1; Koehler IG II 5, 841 *b* (Sauppe Phratr. att. II 1890; Michel 961; Inscr. jurid. II 199; Syll.² 439; Ziehen Leg. sacr. II 17 [v. 1—8]; Kirchner IG II² 1237; Bleckmann I. Staatenk. 9 al.). Cf. Schoell SBAk. München 1889 II 1; v. Wilamowitz-Moellendorff Aristot. II 260; Haussoullier Rev. crit. 1900 II 24; Francotte La Polis gr. 57 1 al.; de Sanctis Ἀτθίς 2 71; Groh Comm. in hon. I. Kral Pragae 1913, 230. [*Hi*]

I *a* Διὸς Φρατρίο 1 | ἱερεὺς 2 Θεόδωρος Εὐφαντίδο 3 ἀν|έγραψε καὶ ἔστησε

στοιχηδόν. Vss. 69—73 in rasura. Maxima pars tituli (I II III v. 1—113) uno fere tempore atque ab eodem lapicida incisa est, quarti saeculi initio (not. 9). Postremum decretum (IV v. 114—126) aliquot decenniis recentius est. Nam hic iam constanter (τοὺς v. 117. κούρεον v. 118. δήμου v. 119. 120. Λητοῦς v. 125) ου scribitur vocalis simplex producta quae illic etiamtum ο est; quae constantia hanc partem vix anno 360 antiquiorem haberi patitur. Cf. Meisterhans Gr.³ 63, 2 538. 1 Ante Iovis Phratrii aram tabulam erigendam esse indicatur v. 66 sq., qua re ipsa deo consecratur, id quod indicat genetivus possessivus; cf. n. 1021 Διὸς ἱερὰ (sc. στήλη), 1100 ἱερὰ

5 τὴν στήλην. | ἱερεώσυνα τῶι ἱερεῖ διδόναι τ|άδε[4]· ἀπὸ τῶ μείο[5] κωλῆν, πλεῦρον, ὦ|ς, ἀργυρίο III. ἀπὸ τῶ κορείο[6] κωλῆ|ν, πλεῦρον, ὦς, ἐλατῆρα[7] χοινικια|ῖον, οἴνο ἡμίχον, ἀργυρίο Ϝ. |

II 10 τάδε ἔδοξεν τοῖς φράτερσι[8] ἐπὶ | Φορμίωνος ἄρχοντος Ἀθηναίοι|ς[9], *a. 396/5*
φρατριαρχοντος δὲ Παντακλέ|ος ἐξ Οἴο[10]. |

Διονύσου. 2 Sacerdotem esse Iovis Phratrii apparet ex v. 25, ubi multas huic deo debitas cogere iubetur. Neque vero ab hoc qui passim per totum titulum nude ἱερεὺς dicitur (v. 2. 4. 19. 25. 35. 50. 56. 59. 66. 107) discrepat ὁ ἱερεὺς τοῦ Δεκελειῶν οἴκου v. 41, quippe cui idem negotium multas phraterum in dei aerarium redigendi mandetur. Cum ara Iovis Phratrii, in qua Demotionidae rem divinam faciebant, Deceleae sita fuerit (v. 53. 67) et illius corporis quod Δεκελειῶν οἶκος nuncupatur summa auctoritas fuerit in rebus totius phratriae (not. 25), ex eo Iovis sacerdotem fuisse non mirabimur. 3 Demo Decelensis; cf. not. 25. 4 Cf. v. 65. 5 Tertio Apaturiorum die, qui Κουρεῶτις vocabatur (v. 28), phrateres pro filiis suis duplex sacrorum genus faciebant, quae distinguebantur appellationibus μεῖον et κούρειον; nam scholiastae ad Arist. Ran. 798 observatio τοῦτο δὲ (sc. τὸ μεῖον) κέκληται κούρειον ἀπὸ τῶν κούρων ὑπὲρ ὧν ἐθύετο et aliis nominibus improbabilis est et hoc titulo redarguitur (Poll. III 53). Iam cum de κουρείου vi ac ratione nulla sit dubitatio (not. 6) restat ut μεῖον a patribus qui infantes proximo anno natos phrateribus ostenderent immolatum statuamus. Sch. Wil. Cum μείων aliquo modo cohaerere nomen et a comparatione maioris sacrificii (κουρείου) tractum esse probabile est, sed simpliciter, ut nonnulli voluerunt, neutrum comparativi substantive usurpatum τὸ μεῖον (sc. ἱερεῖον) agnoscere non licet, quoniam genetivus μείου est, non μείονος. Dttb. [Formam ἐχ θάττου = θάττονος, qua μείου = μείονος fulciri videbatur, sustulit Wilhelm Att. Stud. II 1916, 8; cf. IG II² p. 666 n. 713$_{12}$.] 6 Poll. VIII 107 φράτορες· εἰς τούτους τούς τε κόρους καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον, καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ ὑπὲρ μὲν τῶν ἀρρένων τὸ κούρειον ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν τὴν γαμηλίαν. Nomen sacrorum a detonsis crinibus, non ut scholiasta Aristophanis (v. not. 5) vult a κοῦρος repetendum recte iudicant Sch. et Wil. Hoc sacrificio oblato, non cum infantes phrateribus monstrati erant, filii in phratriam paternam recipiebantur et eius tabulis inscribebantur (v. 117 sqq.).

7 Cf. Arist. Acharn. 246 ἵν' ἔτνος καταχέω τοὐλατῆρος τουτουῖ cum scholio ἐλατήρ ἐστι πλακουντῶδες πέμμα πλατύ. Eq. 1181: ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουὶ φαγεῖν ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς cum scholio: ἐλατὴρ δὲ πέμματος εἶδος. τινὲς μὲν ἄζυμα, τινὲς δὲ πεπτά, ὧν εἷς καὶ Εὐριπίδης. Callias ap. Athen. II 57 a: ἔτνος, πῦρ, γογγυλίδες, ῥάφανοι, ὀρυπεπεῖς, ἐλατῆρες. Hesych. ἐλατήρ· τὸ πλατὺ πόπανον, ἀπὸ τοῦ ἐληλάσθαι εἰς μέγεθος. ἢ πέμμα.

8 Hic incipit primum decretum phratriae Demotionidarum (II v. 9—68). Appellatio φράτερες idem significat quod nomen Δημωτιωνίδαι, sicut ὁ δῆμος in populi scitis idem est atque Ἀθηναῖοι. 9 A. 396/5.

10 Oeum Deceleicum. Nec tamen omnes phrateras eius demi fuisse, do-

Ἱεροκλῆς εἶπε· ὁπόσοι μήπω διεδικάσ|θησαν[11] κατὰ τὸν νόμον[12]
15 τὸν Δημοτιωνιδ|ῶν[13], διαδικάσαι περὶ αὐτῶν τὸς φράτερ|ας αὐτίκα
μάλα, ὁποσχομένος πρὸς τὸ Δ|ιὸς τὸ Φρατρίο, φέροντας τὴν ψῆφον
ἀπ|ὸ τὸ βωμὸ[14]. ὃς δ' ἂν δόξει μὴ ὢν φράτηρ ἐσα|χθῆναι, ἐξ-
20 αλειψάτω τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ ἱερ|εὺς καὶ ὁ φρατρίαρχος ἐκ τὸ γραμ-
ματεί|ο[15] τὸ ἐν Δημοτιωνιδῶν καὶ τὸ ἀντιγράφ|ο[16]. ὁ δὲ ἐσαγαγὼν

---

cent v. 117 sqq.: ἀπογράφεσθαι τῶι πρώτωι ἔτει ἢ ὦι ἂν τὸ κούρεον ἄγει τὸ ὄνομα πατρόθεν καὶ τοῦ δήμου. Quid enim attinebat id ascribere, si phrateres ad unum omnes ἐξ Οἴου erant? Adde quod Decelenses in eadem phratria fuisse apparet ex v. 64. 122. 11 De διαδικασίᾳ litium privatarum genere hic non dici sponte patet. Immo διαδικάζειν idem est atque in demorum rebus διαψηφίζεσθαι, i.e. ius eorum qui pro phrateribus se gerunt singillatim examinare et suffragiis de eo decernere. Ipsum διαψηφίζεσθαι semel occurrit v. 83. Vice versa de eis qui per hanc occasionem eiciuntur hic plerumque ut in demis ἀποψηφίζεσθαι usurpatur (v. 31. 38. 90. 95. 98. 100), sed semel v. 22 τὸν ἀποδικασθέντα est. Ceterum ipsa verba ὁπόσοι μήπω διεδικάσθησαν monstrant, tum non primum institutam esse διαδικασίαν, sed pridem fuisse in lege (not. 12), sed proximis ante hoc decretum temporibus, sine dubio propter belli Peloponnesiaci mala quorum phratriae quae Deceleae sedem haberet praecipuam sortem obtigisse consentaneum est, id multifariam neglectum esse. Quare primum quidem (v. 14–26) ut in praesentia eorum qui iam phratriae intersunt iura accurate examinentur praecipitur, deinde (v. 26—68) in reliquum tempus quid quotannis fieri debeat constituitur. 12 Ut aliis corporibus et sodalitatibus, sic gentibus quoque ac phratriis licebat sibi leges scribere, dummodo non violarent legem totius reipublicae. Cf. legem Solonis in Iustiniani Digestis XLVII 22, 4. Eiusmodi leges commemorantur ap. Andoc. I 127 ἐψηφίσαντο δὲ οἱ Κήρυκες κατὰ τὸν νόμον ὅς ἐστιν αὐτοῖς, τὸν πατέρα εἰσάγειν, ὀμόσαντα ἢ μὴν υἱὸν ὄντα ἑαυτοῦ εἰσάγειν. Isaeus VII 15. 16 καὶ ἐπειδὴ Θαργήλια ἦν, ἤγαγέ με ἐπὶ τοὺς βωμοὺς εἰς τοὺς γεννήτας τε καὶ φράτερας. ἔστι δ' αὐτοῖς νόμος ὁ αὐτός, ἐάν τέ τινα φύσει γεγονότα εἰσάγῃ τις ἐάν τε ποιητόν, ἐπιτιθέναι πίστιν κτλ. Schoell. 13 Demotionidarum non gens, sed ipsa phratria indicatur. Heroa eponymum Demotiona Wilamowitzius sagacissime indagavit in scholio ad Verg. Aen. VI 21, ubi *demolion cydani* leni corruptela ex Δημοτίων Κύδαντος (qui est demi Cydantidarum eponymus) natum probavit. 14 Morem suffragia in ara deponendi aut ex ea tollendi, quo sanctiore religione ei qui decernunt obstringantur, testimoniis Reisch illustravit Realenc.² I 1690; Herod. VIII 123; Plat. Legg. VI 753 C; Demosth. XVIII 134; Plut. Them. 17; Per. 32. 15 Dem. XLIV 41: οὐκ εἰσηγμένου δ' εἰς τοὺς φράτερά πω τοὺς Ἀρχιάδου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνεγράφη, τηνικαῦτα πείσας ἕνα τινὰ τῶν φρατέρων ἐνέγραψεν εἰς τὸ φρατερικὸν γραμματεῖον. Infra v. 97 est ἐνγραφέσθω εἰς τὰ κοινὰ γραμματεῖα, ubi pluralis de duplici exemplari (not. 16) intellegendus videtur, adiectivum vero redit apud Isaeum VII 16:

τὸν ἀποδικασθέντα[17] ὀφε|ιλέτω ἑκατὸν δραχμὰς ἱερὰς τῶι Διὶ τ|ῶι
25 Φρατρίωι· ἐσπράττεν δὲ τὸ ἀργύριο|ν τοῦτο τὸν ἱερέα[18] καὶ τὸν φρα-
τρίαρχο|ν, ἢ αὐτὸς ὀφείλεν. τὴν δὲ διαδικασίαν | τὸ λοιπὸν[19] ἔναι
τῶι ὑστέρωι ἔτει ἢ ὧι ἂ|ν τὸ κόρεον θύσηι[20], τῆι Κορεώτιδι Ἀπα-
30 τ|ορίων[21]· φέρεν δὲ τὴν ψῆφον ἀπὸ τὸ βωμὸ[22]. ἐ|ὰν δέ τις βόληται
ἐφεῖναι[23] ἐς Δημοτιων|ίδας ὧν ἂν ἀποψηφίσωνται[24], ἐξεῖναι αὐ|τῶι·
ἑλέσθαι δὲ ἐπ' αὐτοῖς συνηγόρος τ|ὸν Δεκελειῶν οἶκον[25] πέντε ἄνδρας

ποιήσαντος δὲ τοῦ εἰσάγοντος ταῦτα, μηδὲν ἧττον διαψηφίζεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους, κἂν δόξῃ, τότ' εἰς τὸ κοινὸν γραμματεῖον ἐγγράφειν, πρότερον δὲ μή. § 17 ἐγγράφουσί με εἰς τὸ κοινὸν γραμματεῖον ψηφισάμενοι πάντες. Sed illic utrum gentis an phratriae tabulae indicentur, ex narratione non satis dilucide apparet.

16 Ne fraude magistratus tabulae corrumperentur, hoc altero exemplo confecto cavebatur. Quod ubinam aut apud quem asservatum sit, hic propterea non indicari observat Wil., quia Demotionidae id probe cognitum habuerint. 17 Cf. not. 11. 18 Cf. not. 2. 19 Hinc (non a v. 44, cf. not. 28) incipiunt leges perpetuae et ordinariae de phrateribus examinandis, quae inde ab a. 396 valiturae sunt. 20 Videmus non infantes proximo anno natos, sed adulescentulos qui iam comam deposuerunt (not. 6) examinari et inscribi. Annuum spatium intercedit inter sacrificium propter crines detonsos Apaturiis oblatum et receptionem; neque enim hoc ita intellegendum esse, ut post κούρεον statim receptos et inscriptos, sed annuo demum spatio interiecto examinatos et phraterum suffragiis probatos statuamus adulescentes, elucet ex v. 94 ἐὰν δὲ ἀποψηφίσωνται οἱ θιασῶται, ὁ δὲ εἰσάγων ἐφῆι εἰς τοὺς ἅπαντας, τοῖς δὲ ἅπασι δόξει εἶναι φράτηρ, ἐνγραφέσθω εἰς τὰ κοινὰ γραμματεῖα. At aliarum phratriarum diversam fuisse legem, ut statim post κούρειον oblatum reciperentur, observavit Schoell coll. Isae. VI 22. VII 15; Dem. XLIII 13. 82.

21 Cf. not. 5. 22 Cf. not. 14. Ceterum subiectum huius infinitivi non Demotionidae sunt, sed domus Decelensium. Id taceri sane mireris, sed si reputaveris non de integro hic ordinem probationis et receptionis constitui, sed antiquarum legum (not. 12 praecepta partim instaurari, partim augeri aut emendari, non incredibile videbitur silentio transmissum esse id quod omnes phrateres probe scirent. 23 De verbi significatione cf. n. 61[20]. Distinguendum est prius domus Decelensium iudicium, quae est praecipua pars phratriae (not. 25) ab iterata universae phratriae examinatione; eadem in altero Nicodemi decreto intercedit ratio inter eius qui introducitur thiasum et totum phraterum commune. Wil. 24 Cf. not. 11.

25 Partem hanc esse phratriae apparet, sed non aequo cum reliquis partibus iure uti, immo principem locum tenere cum inde cognoscitur, quod sacerdos sacrorum phratriacorum (not. 2) ex ea capitur, tum quod in omnium phraterum probatione et receptione, etiam eorum qui ipsi non sunt domus Decelensium, gravissimae sunt horum partes. Cum demo Decelensium huic domui non fortuitam nominis et loci communionem

35 ὑπὲ|ρ τριάκοντα ἔτη γεγονότας, τούτος δὲ | ἐξορκωσάτω ὁ φρατρίαρχος
καὶ ὁ ἱερε|ὺς συνηγορήσεν τὰ δικαιότατα καὶ ὀκ[26] | ἐάσεν ὀδένα μὴ
ὄντα φράτερα φρατρίζ|εν. ὅτο δ' ἂν τῶν ἐφέντων ἀποψηφίσωνται|ι
40 Δημοτιωνίδαι, ὀφειλέτω χιλίας δρα|χμὰς ἱερὰς τῶι Διὶ τῶι Φρατρίωι,
ἐσπρ|αττέτω δὲ τὸ ἀργύριον τοῦτο ὁ ἱερεὺς | τὸ Δεκελειῶν οἶκο[27], ἢ
αὐτὸς ὀφειλέτω. ἐ|ξεῖναι δὲ καὶ ἄλλωι τῶι βολομένωι τῶ|ν φρατέρων
45 ἐσπράττεν τῶι κοινῶι. ταῦ|[τ]α δ' ἔναι ἀπὸ Φορμίωνος ἄρχοντος[28].
ἐπι|ψηφίζεν δὲ τὸν φρατρίαρχον περὶ ὧν ἂ|ν διαδικάζεν δέηι κατὰ
τὸν ἐνιαυτὸν | ἕκαστον· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιψηφίσηι, ὀφελέτ|ω πεντακοσίας
50 δραχμὰς ἱερὰς τῶι Διὶ | [τ]ῶι Φρατρίω[ι· ἐ]σπράττεν δὲ τὸν ἱερέα |
[κ]αὶ ἄλλο[ν τὸν βο]λόμενον τὸ ἀργύριον | [το]ῦτο [τῶι κοινῶι]. τὸ δὲ
λοιπὸν ἄγεν τὰ | [μεῖα καὶ τὰ κόρε]α ἐς Δεκέλειαν ἐπὶ τ[ὸν βωμόν[29],

intercedere inde colligas, quod demotarum maxime interesse doceri de Demotionidarum rebus indicant v. 64. 122, qui non possunt non de civibus illius demi intellegi. Commodissime igitur cum Sch. et Wil. Δεκελειῶν οἶκον interpreteris eorum phraterum qui demi Decelensium essent corpus; quos quia Deceleae erat ara communis phratriae (ἐς Δεκέλειαν ἐπὶ τ[ὸν βωμὸν] v. 53. πρόσθεν τοῦ βωμοῦ Δεκελείασιν v. 67) solos per se quotidiana eius negotia curasse et gravioribus modo de causis reliquos phrateres undique ex Attica convocasse probabile est. Vox οἶκος proprie domum in qua conventus fiant (ὁ Κηρύκων οἶκος Eleusine IG II 834 b$_{24}$; ὁ ἱερὸς οἶκος ὁ Κλυτιδῶν Chii n. 987$_{24}$; cf. San Nicolò Aeg. Vereinsw. II 148), deinde lenissima synecdocha ipsum eorum qui conveniant corpus significat. Schoell. Adde simillimum exemplum, quod τὸ Βακχεῖον, vox per se sine controversia delubrum Bacchi significans, ad collegium eorum qui deum colunt transfertur Athenis (n. 1109$_{7.15.26.36}$), Megaris (IG VII 107$_{7}$), Perinthi (Arch. miss. III, III 149, 72c_{11}); Thasi IG XII 8, 387; Poland Vereinsw. 68. Neque diversus est notissimus vocis θέατρον de multitudine spectantium usus. Ceterum quod haec Decelensium domus synegoros eligat, id certissimum esse indicium eam ipsam esse quae cum provocante litiget, i.e. quae in priore iudicio repudiaverit (not. 23) monet Wil. 26 Cf. n. 153^{16}.

27 Cf. not. 2. 28 Hoc enuntiatum, quo sane careri poterat quoniam hic totus locus ad tempus post a. 396 futurum spectat, eo consilio hic inseri, ut inculcetur nulli phrateri qui illo anno iam esset provocare licere ex hoc praecepto, demonstravit Sch. 29 Si passim ubi quisque habitabat per totam Atticam sacrificia (κούρεια) fierent, sponte patet curatores et sacerdotem phratriae non facile cavere potuisse ne leges neglegerentur. Quare praecipitur ne usquam alibi ac Deceleae in communi ara fiant; quo praecepto tum temporis potissimum opus fuisse, quia per multos annos in Lacedaemoniorum potestate Decelea fuisset, ut antiquus sacrorum ordo plane in desuetudinem veniret, observavit Sch.

55 ἐὰν δὲ μὴ θ]ύσηι ἐπὶ τῶ βωμῶ, ὀφ[ειλέτω πεντήκοντ]α δραχμὰς ἱερὰς
τῶ[ι Διὶ τῶι Φρατρίωι, ἐσ]πραττέτω δὲ ὁ ἱερ[εὺς τὸ ἀργύριον τοῦτο ἢ]
b αὐτὸς ὀφειλέ[τω, εἰ μὴ λοιμός τις ἔσται ἢ πόλεμος[30]· | ἐὰν δέ τι
60 τούτων διακωλύηι, ὅποι ἂν ὁ ἱ[ερεὺς προγράφηι, ἐνθαῦθα ἄγεν τὰ
μεῖ[α καὶ τὰ κόρεια. προγράφεν δὲ πρόπεμπ[τα τῆς Δορπίας[31] ἐν
πινακίωι λελευκωμ[ένωι μὴ' λαττον ἢ σπιθαμιαίωι ὅπο ἂν Δ[εκελειῆς
65 προσφοιτῶσιν[32] ἐν ἄστει. τὸ δ[ὲ ψήφισμα τόδε[33] καὶ τὰ ἱερεώσυνα[34]
ἀναγ[ράψαι τὸν ἱερέα ἐν στήληι λιθίνηι πρ[όσθεν τῶ βωμῶ Δεκελείασιν
τέλεσι το[ῖς ἑαυτῶ.

III Νικόδημος εἶπε[35]· τὰ μὲν ἄλλα κατ[ὰ τὰ πρότερα ψηφίσματα[36], ἃ

30 Hic quoque recentem belli Peloponnesiaci memoriam legislatoris animo obversatam esse consentaneum est. 31 Primus Apaturiorum dies. Sane cum Κουρεῶτιν (v. 28) tertium esse constet inter scriptores, de primo et altero vacillat memoria, cum alii (Schol. Platon. Tim. 21 B. Proclus ad Pl. Tim. ibid. Etym. M. p. 533, 47) Ἀνάρρυσιν primo, Δορπίαν altero loco ponant, alii (Hesych. Ἀπατούρια. Simplicius ad Ar. Phys. IV p. 708 Diels, Poll. VI 102. Suid. Ἀπατούρια. Schol. Arist. Acharn. 146) vice versa. Illorum opinionem probat A. Mommsen Feste 336. At hic titulus contrarium docet; nam si quis a feriis quibusdam retro numerat dies, facere non potest quin ab ipso earum initio proficiscatur. 32 Lys. XXXIII 3: ἐλθὼν ἐπὶ τὸ κουρεῖον τὸ παρὰ τοὺς Ἑρμᾶς, ἵνα οἱ Δεκελεῖς προσφοιτῶσιν, ἠρώτων, οὕς τε ἐξευρίσκοιμι Δεκελέων ἐπυνθανόμην εἴ τινα γιγνώσκοιεν Δεκελειόθεν δημοτευόμενον Παγκλέωνα. Inde apparet in hac formula Δεκελειῆς nihil significare nisi cives qui sunt demi Decelensium (not. 25). 33 Vs. 13—68.

34 Vss. 2—12. Ordine inverso haec incisa sunt, sine dubio quia sacerdotis intererat ἱερεωσύνων recensum loco maxime conspicuo ponere.

35 Hic incipit alterum decretum phratriae Demotionidarum (III v. 68—113), rogatum a Nicodemo, quem Decelensem fuisse cognomines eius demi homines IG II 1982. 1983. 1984. 4213 probant. Wil. Quo decreto permulta tolli ex eis quae Hierocles tulerat, praecipue omnia quae ad illam Decelensium domus ut ita dicam praerogativam spectent, manifestum est. Ac Wil. quidem in eodem etiamtum conventu Nicodemum rogationi Hieroclis hoc adiecisse addidamentum maxime probabile existimat; cui opinioni id sane magnopere favet quod eadem manu haec incisa sunt. Sed recte Schoellius observat, formulam initialem neutiquam eiusmodi additamentum indicare. Neque mihi probatur, quod Wil. dicit, ne potuisse quidem Nicodemum scribere τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ Ἱεροκλῆς; immo si hoc additamentum esset in eodem conventu rogatum, necessario sic scribere debuit. In alio igitur conventu, sed utique non multo post Hieroclis rogationem, haec a Nicodemo lata est. Dttb. 36 Etiam alia fuisse, eo quod Hierocles rogaverat antiquiora, confirmat v. 71 οὓς εἴρηται -- παρέχεσθαι. Nam in illo de his tribus testibus nihil scriptum est.

κεῖται περὶ τ|ὲς εἰσαγωγῆς τῶν παίδων[37] καὶ τῆς διαδ|ικασίας· τὸς δὲ μάρτυρας τρὲς, ὃς εἴρη|ται ἐπὶ τῆι ἀνακρίσει παρέχεσθαι ἐκ τ|ῶν ἑαυτὸ θιασωτῶν[38] μαρτυρὸντας τὰ ὑπερωτώμε(να)[39] | καὶ ἐπομνύντας τὸν Δία τὸν Φράτριον· | μαρτυρὲν δὲ τὸς μάρτυρας καὶ ἐπομνύ|ναι ἐχομένος τὸ βωμὸ[40]· ἐὰν δὲ μὴ ὦσι ἐν τ|ῶ(ι) θιάσωι τότωι τοσὸτοι τὸν ἀριθμόν, ἐ|κ τῶν ἄλλων φρατέρων παρεχέσθω. ὅταν | δὲ ἦι ἡ διαδικασία, ὁ φρατρίαρχος μὴ π|ρότερον διδότω τὴν ψῆφον περὶ τῶν παί|δων τοῖς ἅπασι φράτερσι, πρὶν ἂν οἱ αὐ|τὸ τὸ εἰσαγομένο θιασῶται κρύβδην ἀ|πὸ τὸ βωμὸ φέροντες τὴν ψῆφον διαψηφ|ίσωνται. καὶ τὰς ψήφος τὰς τότων ἐναν|τίον τῶν ἁπάντων φρατέρων τῶν παρόν|των ἐν τῆι ἀγορᾶι ὁ φρατρίαρχος διαρ|ιθμησάτω καὶ ἀναγορευέτω ὁπότερ' ἂν | ψηφίσωνται. ἐὰν δὲ ψηφισαμένων τῶν θ|ιασωτῶν ἔναι αὐτοῖς φράτερα οἱ ἄλλο|ι φράτερες ἀποψηφίσωνται, ὀφειλόντ|ων ἑκατὸν δραχμὰς ἱερὰς τῶι Διὶ τῶι Φ|ρατρίωι οἱ θιασῶται, πλὴν ὅσοι ἂν τῶν | θιασωτῶν κατήγοροι ἢ ἐναντιόμενοι | φαίνωνται ἐν τῆι διαδικασίαι[41]. ἐὰν δὲ | ἀποψηφίσωνται οἱ θιασῶται, ὁ δὲ εἰσά|γων ἐφῆι εἰς τὸς ἅπαντας, τοῖς δὲ ἅπασ|ι δόξει ἔναι φράτηρ, ἐνγραφέσθω εἰς τ|ὰ κοινὰ γραμματεῖα[42]. ἐὰν δὲ ἀποψηφίσω|νται οἱ ἅπαντες, ὀφειλέτω ἑκατὸν δρα|χμὰς ἱερὰς τῶι Διὶ τῶι Φρατρίωι. ἐὰν δὲ | ἀποψηφισαμένων τῶν θιασωτῶν μὴ ἐφῆ|ι εἰς τὸς ἅπαντας, κυρία ἔστω ἡ ἀποψήφ|ισις ἡ τῶν θιασωτῶν. οἱ δὲ θιασῶται με|τὰ τῶν ἄλλων φρατέρων μὴ φερόντων τὴν | ψῆφον περὶ τῶν παίδων τῶν ἐκ τὸ θιάσο| τὸ ἑαυτῶν. τὸ δὲ ψήφισμα τόδε προσαναγ|ραψάτω[43] ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν στήλην τὴν λι|θίνην. ὅρκος μαρτύρων ἐπὶ τῆι εἰσαγω|γεῖ τῶν παίδων· μαρτυρῶ ὃν εἰσάγει ἑα|υτῶι ὀὸν ἔναι τὸτον γνήσιον ἐγ γαμετ|ῆς· ἀληθῆ

37 Non infantes anno proxime superiore nati intellegendi sunt, sed adulescentuli qui comam deposuerunt et pro quibus κούρειον oblatum est (not. 20). 38 Sodalitates (θίασοι) sine dubio iam ante fuerant in phratria Demotionidarum, sed in negotio examinandi eos qui introducerentur nullae ad id tempus fuerant earum partes. Thiasi cuiusque homines universae phratriae opponuntur. Cf. n. 1035 *a*; Poland Vereinsw. 18 de phraterum thiasis. 39 ΥΠΕΡΩΤΩΜΕ. 40 Cf. Reisch Realenc.[2] I 1690, Demosth. LIX 78 ὅταν ἐξορκοῖ τὰς γεραρὰς -- πρὸς τῷ βωμῷ. Aristot. Ἀθ. πόλ. 55, 5: πρὸς τὸν λίθον, ἐφ' ο[ὗ] τὰ τόμι' ἐστίν, -- ἀναβάντες δ' ἐπὶ τοῦτον ὀμνύουσιν. Nr. 685$_{27}$: ἀναβάντες ἐπὶ τὸν βωμὸν -- σφαγιασθέντος ἱερείου ὠμόσαμεν. 41 Vocem διαδικασία de omnibus quae de recipiendo aut repudiando phratere aguntur intellegendam esse apparet. Iam cum suffragia clandestina sint, de orationibus modo ante ipsam suffragationem habitis haec intellegenda sunt. Wil. 42 Cf. not. 15. 43 Sc. πρὸς τὸ ψήφισμα τὸ Ἱεροκλέους.

ταῦτα νὴ τὸν Δία τὸν Φράτριο|ν· εὐορκῶ(ν)τι[44] μέν μοι πολλὰ καὶ
ἀγαθὰ ἔν|αι, εἰ δ' ἐπιορκοίην, τἀναντία.|
IV 115 Μενέξενος εἶπεν[45]· δεδόχθαι τοῖς φράτερσι περὶ | τῆς εἰσαγωγῆς τῶμ *a.c. 350*
παίδων τὰ μὲν ἄλλα κα|τὰ τὰ πρότερα ψηφίσματα, ὅπως δ' ἂν εἰδῶσι
οἱ | φράτερες τοὺς μέλλοντας εἰσάγεσθαι, ἀπο|γράφεσθαι τῶι πρώτωι[46]
ἔτει ἢ ὧι ἂν τὸ κούρεο|ν ἄγει τὸ ὄνομα πατρόθεγ καὶ τοῦ δήμου[47]
120 καὶ τῆ|ς μητρὸς πατρόθεν καὶ τοῦ δήμου πρὸς τὸν | φρατρίαρχον, τὸν
δὲ φρατρία[ρχον ἀπογραψ]|αμένων ἀναγράψαντα ἐκ[τιθέναι ὅπου ἂν
Δεκ]|ελέες προσφοιτῶσι[48], ἐκτιθ[έναι δὲ καὶ τὸν ἱερέα] | ἀναγράψαντα
125 ἐν σανιδί[ωι λευκῶι ἐν τῶι ἱερ]|ῶι τῆς Λητοῦς[49]. τὸ δὲ ψ[ήφισμα
τόδε ἀναγράψαι | εἰς τὴν] στήλην --

44 ΕΥΟΡΚΟΤΙ. 45 Tertium phratriae Demotionidarum decretum (IV v. 113—126) anno 360 non antiquius esse othographia prodit (v. supra). 46 Receptio in phratriam fiat aut primo anno infantis aut quo κούρειον offertur. Wil. Ki. 47 Cf. not. 10. 48 Cf. not. 32. 49 In singulis phratriis et gentibus praeter deos quorum in tutela omnis gentilitatis necessitudo erat (Ζεὺς Φράτριος, Ἀπόλλων πατρῷος), peculiaria quaedam sacra fuerunt, veluti apud Zacyadas (n. 925) Τριτοπατρέων. Eaedem partes in Demotionidarum phratria fuisse videntur Latonae, cuius delubrum ubi situm fuerit ignoramus.

922 – 930. Gentium phratriarum similium termini et dedicationes. [*Hi*]

922. In insula Co. Ed. Paton et Hicks Inscr. Cos 150 (SGDI 3675; Michel 797; Syll.² 440).

[Δ]ιὸς Φατρίο[1], | Ἀθαναίας[2] | Εὐρυανακτ[ι]|δᾶν[3].

1 I.e. Φρατρίου (n. 921_1); cf. φατρία et φάτρα in titulis Teniis IG XII 5, 816_{16}. 798_{23}). Iniuria H. et D. cum φατρία, quae est nominis φρατρία forma fastidio litterae ῥῶ repetitae orta, confuderunt Doricum πατρία (Syll.² $438_{26.61}$) vel πάτρα non phratriam, sed gentem significans. 2 Athenis quoque Iuppiter et Minerva θεοὶ φράτριοι erant. Cf. Plat. Euthyd. 302 D Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος μὲν οὐ καλεῖται, ἕρκειος δὲ καὶ φράτριος, καὶ Ἀθηναία φρατρία.

3 Idem nomen in titulo Melio IG XII 3, 1103 fortasse gentem significat, hic vero sine dubio phratriam (cf. not. 1).

923. Ceratiae in Attica. Ex Fourmonti schedis edd. CIG 463 (IG II 1653; Michel 749; Syll.² 441). Cf. v. Wilamowitz Aristot. II 268^{10}.

5 [ἱ]ερὸν | [Ἀ]πόλλωνος | Ἑβδομείο[1] | φρατρίας | Ἀχνιαδῶν[2].

1 Septimum Thargelionis mensis diem Apollinis natalem ideoque omnium mensium septimos dies ei sacros fuisse notum est. Qua de causa hic Ἑβδόμειος dicitur ut alibi Ἑβδομαγενής aut Ἑβδομαγέτης. Cf. Milesiorum Ἐβδομείοισι n. 57^7. 2 IG II 5, 1074 *f*: ὅρος φρατρίας Ἀχνιαδῶν.

924. Athenis. Edd. Koehler Ath. Mitt. II 1877, 186; IG II 1652 (Michel 750; Syll.² 442). Cf. Buermann Jahrb. Phil. Suppl. IX 646; v. Wilamowitz Aristot. II 268[9]; R. Schoell SB Ak. Muenchen 1889 II 25[1].

5 [ἱ]ερὸ[ν Ἀπό|λ]λων[ος πατ|ρ]ώιου[1] φ[ρατρί|α]ς Θερρικ[λει|δ]ῶν[2].

1 Demosth. XVIII 141 τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθιον, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει. v. Wilamowitz Aristot. II 44. 2 Suppl. Wil. Ceterum praeter eas quas hic n. 922/4 habemus phratrias Atticas una etiam Δυαλέων nota est ex IG II² 1241.

925. Athenis. Edd. Koehler Ath. Mitt. IV 1879, 287 et IG II 1062 (Michel 741; Syll.² 443). Cf. Toepffer Att. Gen. 313; v. Wilamowitz Aristot. II 268[11]; Lippold Ath. Mitt. XXXVI 1911, 106.

ὅρος ἱε|ρῶ Τριτο|πατρέων[1] | Ζακυαδῶ[ν][2].

Saec. IV partis prioris. 1 Suid. Τριτοπάτορες docet vere Atticam nominis formam, quam hic titulus exhibet, etiam apud Philochorum exstitisse, de natura vero eorum summam dissensionem inter scriptores antiquos fuisse. Phanodemus eis ab Atheniensibus sacra facta narrat ὑπὲρ γενέσεως παίδων. K. 2 Aut gentem [ita Lipp.] aut phratriam [Wil.] esse, sed hoc quidem maiorem probabilitatem habere, statuunt K. Dttb. Eorum fanum ante Dipylum in Ceramico situm. Πρακτ. 1910, 102: ὅρος: ἱερῶ Τριτοπατρέον ἁβατον (a. 450—400). Nomen Hesychii glossa explicat τριτοκούρη -- τινὲς δὲ γνησία παρθένος. Li. Hinc Ἀμφιτρίτη ea quae πατρόθεν καὶ μητρόθεν (cf. ἀμφιθαλής) γνησία est.

926. Prope Cephisiam Atticae. Edd. Buck Class. Rev. III 1889 (IG II 5, 1074 *e*; Michel 746; Syll.² 444). Cf. Toepffer Rhein. Mus. XLV 383.

[ὅ]ρος τεμένους | Ἀπόλλωνος | Πατρώιο Ἐλα|σιδῶν[1].

Medii fere saeculi IV. 1 Num horum eponymus fuerit Polygnoti ille in Cnidiorum lescha pictus (Paus. X 26, 4) κατ' εὐθὺ δὲ τοῦ παρὰ τῷ Νέστορι Νεοπτόλεμος ἀπεκτονώς ἐστιν Ἔλασον, ὅστις δὴ ὁ Ἔλασος (Toe.), ignoramus. Ceterum recte gentem, non phratriam Elasidas interpretari videtur T., etsi Apollinis Patroi sacra utrique communionis generi accommodata sunt (cf. n. 924[1]).

927. Tei. Edd. Pottier et Hauvette-Besnault Bull. Hell. IV 1880, 168 (Michel 807; Syll.² 445).

Ἀπόλλωνος | Κουρέου[1] | Πολλιδῶν | καὶ Φαινιαδῶν[2].

1 Appellatio dei derivata a sacrificio Apaturiorum quod vocabatur κούρειον (n. 921[6. 28. 53. 61. 118]). 2 ΟΑΙΝΙΑΔΩΝ lapis; em. Dttb.

928. Lapis (Coo) Patmum translatus. Ed. Sakkelion Ἐφ. ἀρχ. 1862, 262, 231 (Syll.² 446).

Πασθεμι[α]δᾶν[1] | καὶ Νοστιδᾶν | Ἀπόλλωνος Καρν[εί]ο[υ[2] | __].

Patmium non esse origine lapidem Dorica dialectus prodit; ex insula Co eum illuc delatum confirmatur eorundem nominum manifestis reliquiis quas infra n. 1025_7 deprehendit Dttb. 1 Suppl. Dttb., hoc patronymicum a Πασίθεμις (Amorgi IG XII 7, 327; cf. Bechtel Herm. XXXIV 406 Πασι- et IG V 2, 113, ubi Πανσιτιμίδαις contra Bannierum Rh. Mus. LXX 393 retinemus) deductum ratus; syncope sane mira, neque tamen de lapicidae aut transscribentis lapsu cogitare licet propter duorum titulorum in hac scriptura consensum. 2 Sine dubio hic ut n. 927 duarum gentium coniuncta sacra tenemus, quae gentes fortasse una phratria continebantur, ut Deli Θυεστάδαι et Ὠκυνεῖδαι unum communem τριτατύαρχον habebant (Syll.² 588_{19}). 3 Apollinis Carnei sacra, ut apud plerosque Dorienses, sic etiam apud Coos fuisse docet $1025_{11.15.22}$, necnon mensis Carneus.

929. In insula Co. Edd. * Paton-Hicks Inscr. Cos 149 (SGDI 3674; Michel 796; Syll.² 447).

Διὸς Ἱκεσίου | Σιμωνιδᾶν.

Similia alibi inventa sunt, velut Therae IG XII 3, 372: Ἀπόλλωνος Μαλεάτα Χαιριππιδᾶν; Erythris (v. Wilamowitz-Jacobsthal Nordion Steine 16, 2): ἱερὸν Ἀπόλλωνος Νεφελιδέων, Chii (ibid. 16, 3) ἱερὸν Ἀχελώιου Πρεσβώνων, ubi incertum esse adnotatur, sintne χιλιαστύων an γενῶν.

930. *Divaliaki* (Ath. Mitt. XII 307) inter Marathona Atticae demum et mare. Edd. Lampros Παρνασσός II 727; Lolling Ath. Mitt. III 1878, 261; IG II 1324 (Syll.² 448; Michel 1036).

Τετραπολεῖς[1] τῶι Διο|νύσωι[2] ἀνέθεσαν· | Λυσανίας Καλλίου Τρικ|ο-
5 ρύσιος ἦρχεν[3]. | ἱεροποιοί· | Φανόδωρος Μαραθώνιος, | Μελά[ν]ω-
πος Τρικορύσιος, | Φ[ρυ]νοκλῆς[4] Οἰναῖος, | Ἀντικράτης Προβαλίσιος[5].

Scriptura medii saec. IV. Lolling, Ki. Cf. not. 5. 1 Cf. n. 541^1. $711\,D^1$. 917. 2 Antiquissima in Tetrapoli sunt sacra Herculis et Apollinis. Sed Bacchi cultum etiam decretum Tetrapolensium IG II² 1243 testatur. L. 3 Archon est non Atheniensium, sed Tetrapolensium, qui sacrorum administrationi praeerat. Tales archontes etiam singuli demi habebant, ut IG II² 1199_{25} est archon Aexonensium, probe distinguendus a demarcho, qui civilibus negotiis fungebatur. L. Cf. Lex. Cantabrig. p. 342_4 Nauck ἐπιδήμιος ἄρχων· ὁ δήμου τινὸς τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ ἄρχων.
4 Suppl. Dttb. coll. tessera iudiciaria IG II 884 Φρυνοκλῆς Θριάσιος PA 15023/4. 5 Anticrates Lysaniae f. Probalisius Cephisophonte archonte (329/8) thesmotheta fuit; cf. IG II 1186; PA 1087.

931. Lindiorum pagus et gens, Rhodiorum respublica saec. II in. (Netteae). In vico Ἀπολλακιά insulae Rhodi. Edd. Newton Journ. Hell. stud. II 1881, 354; IG XII 1, 890 (Michel 432; Syll.² 450; SGDI 4225). Cf. Schumacher De rep. Rhod. 20; Swoboda Gr. Volksbeschl. 21. 297. [*Hi*]

12 [__ στεφανῶσαι Σωσικράτη Κλε]ωνό[μου Νεττίδαν[1] θαλλοῦ] στεφά- I
15 [νω]ι, κυρ[ω]θέντο[ς δὲ τοῦδε τοῦ ψαφί]σματος[2] οἱ ἐπισ[τά]ται καὶ
οἱ κ[άρυκες ἐπιμ]ελη θέντω τᾶς | στεφανώσ[ιος καὶ ἀναγο]ρεύσιος ἐν τῶι
ἔπε[ι|τ]α συλλόγωι. [ὅπως δὲ κ]αὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα | χρόνον φανερ[ὰ
ἦι τὰ δ]όξαντα[3], Εὐθαλίδαι | ἑλέσθωσαν ἄν[δρα,] ὁ δὲ αἱρεθεὶς αἰτη-
20 σάσ|θω τὰν βουλὰν κα[ὶ τὸ]ν δᾶμον δεδόσθαι Εὐ[θα]λίδαις ἐπαινέσαι
κ[αὶ] στεφανῶσαι Σωσικρά[τη] | Κλεωνύμου Νεττ[ίδ]αν, καὶ ἀναγράψας
τόδ[ε] | τὸ ψάφισμα εἰστάλαν λιθίναν ἀναθέτω ἐ[ν] | Νεττείαι ἐν τῶι
25 ἱερῶι τῶι τοῦ Διὸς το[ῦ] | Πατρώιου, εἴ κα Εὐθαλίδαι ἀποδείξωντα[ι]· |
ὁ δὲ ἱεροταμίας τελεσάτω εἰς τὰ ἔργα μ[ὴ] | πλεῖον δραχμᾶν πεντή-
κοντα. ἀιρέθ[η] | Εὐφράνωρ Δαρδάνου Νεττίδας.
30 ἐπ' ἱερέως Ἀγεστράτου[4], Καρνείου ἑ|βδόμαι ἐξ ἰκά[δ]ος, ἔδοξε τᾶι II
βουλᾶ[ι] | καὶ τῶι δάμωι, Εὐφράνωρ Δαρδάνου Ν[ετ]|τίδας εἶπε· δε-
δόσθαι Εὐφράνορι Δαρδάν[ου] | Νεττίδαι καὶ Εὐθαλιδᾶν τῶι κοινῶι
35 ἐπ[αι]νέσαι καὶ στεφανῶσαι Σωσικράτη Κλ[ε]ωνύμου Νεττίδαν θαλ-
λοῦ στεφάνω[ι·] | ἀναθέμειν[5] δὲ καὶ στάλαν ἐν Νεττεί[αι | ἐ]ν τῶι ἱερῶι
τοῦ Διὸ[ς] τοῦ Πατρώ[ι]ο[υ].

Prisca Rhodiorum oppida Lindus (n. 110[4]. 340. 765$_{56}$), Camirus (n. 339), Ialysus (n. 338); de universa Rhodiorum republica et urbe Rhodo cf. ad n. 110. Vss. 1—28 gentis Euthalidarum decretum est, vss. 29—37 universae reipublicae Rhodiorum. 1 Νέττεια (v. 24) pagus est civitatis Lindiorum. 2 δὲ inseruit Wilhelm Goett. GA 1898, 233. Verbum κυροῦν Sw. demonstravit non modo de decreto quod aliorum hominum consensu confirmandum esset, sed etiam de rogatione quae populi aliusve corporis suffragiis comprobaretur usurpari (Thuc. V 45, 4: σεισμοῦ δὲ γενομένου πρίν τι ἐπικυρωθῆναι ἡ ἐκκλησία αὕτη ἀνεβλήθη). Apparet igitur hic ut saepe verba ipsa rogationis, vel ea quae in populiscitum perfectum non quadrarent, transscripta esse (cf. n. 62[5]). Formula eadem aut persimilis etiam alibi invenitur, veluti Syri (IG XII 5, 653$_{53}$); Mytilenis (IG XII 2, 6$_{38}$); ἐπεί κα τὸ ψάφισμα κυρωθέ[ηι] Aegosthenis (IG VII 208$_{23}$); ὡς ἂν κυρωθῇ τὸ ψήφισμα Oropi (IG VII 303$_{11}$); ἐπεὶ δέ κα δόξῃ Aegosthenis (IG VII 223$_{18}$); ὅταν τ[όδε τὸ] ψήφισμα χειροτονηθῇ Chii (n. 402$_{28}$). 3 Hinc apparet licuisse quidem gentibus etiam suo arbitrio laudes et praemia decernere, sed publice inscriptas eas modo esse, quae universi Rhodiorum populi assensu comprobatae essent. 4 Solis. Bleckmann Klio XII 252, 3: c. a. 220—180. 5 Cf. n. 942[4].

932. Amyclaeenses oba Spartana ephoros laudant saec. II/I. Amyclis, nunc Spartae. Tabula deae sedentis et trium virorum qui adorant anaglypho ornata. Edd. Loeschcke Ath. Mitt. III 1878, 16 (SGDI 4516; Michel 182; Syll.[2] 451; Pareti Rend. Acc. Linc. 1910, 461); Tod-Wace Cat. Sparta Museum 441 fig. 54; Kolbe IG V 1, 26. Cf. Wide Lak. Kulte 34. [*Hi*]

δογματογράφων[1] Λυσινίκου τοῦ Σωτηρίδα, Νηκλέος | τοῦ Ἀριστοκράτεος, Πασικράτεος τοῦ Πασικλέος· | τὸ δοχθὲν ὑπὸ Ἀμυκλαιέων[2]. | ἐπεὶ κα[τ]ασταθέντες ἔφοροι εἰς τὸν ἐπὶ Νικέα[3] ἐνιαυτὸν Πασιτέ-
5 λης | Τετάρτου, Εὔθυμος Λυσικράτεος, Δαμιάδας Δαμιάδα ἀξίως | ἀνεστρέφησαν[4] αὐτῶν τε καὶ τᾶς ἐνχειρισθείσας αὐτοῖς πίσ|τεως, ἐμ πᾶσιν ἀκερδῶς καὶ ἡμέρως τὸν ἐνιαυτὸν διεξα|γαγόντες, δεδόχθαι τοῖς Ἀμυκλαιέοις, ἐπαινέσαι ἐφόρους τοὺς περὶ Πασιτέλη ἐπὶ τῷ καλῶς
10 τὰν ἀρχὰν διεξαγνηκέναι[5]· | ποιούντω δὲ αὐτοῖς καὶ ἐπὶ τᾶι προστροπᾶι[6] ἀεὶ μερίδα, ἕως ἂν ζῶσι, ὅπως ἀε[ὶ] ἁ ὠβὰ μναμονεύουσα τῶν γεγο(νό)των φι|[λ]ανθρώπων εἰς αὐτὰν ἀποδιδοῦσα φαίνηται τὰς καταξίους | τιμάς. ἐγδόμεν δὲ τοὺς κατασταθέντας στάλαν λιθίναν, | εἰς ἂν
15 ἀναγραφήσεται τὸ δόγμα, καὶ στᾶσαι εἰς τὸ ἱερὸν τᾶς | Ἀλεξάνδρας[7]· τὰν δὲ εἰς ταύταν δαπάναν δότω ἁ ὠβὰ καὶ λόγον | ἐνεγκόντω περὶ τᾶς γεγενημένας δαπάνας τοὺς ἐπὶ ταῦτα | κατασταθέντας. ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν γραμματέα αὐτῶν | Καλλικλῆ.

---

1 Magistratus non Lacedaemoniorum reipublicae sed Amyclaeensium, sicut ephori. Duo dogmatographorum genera, magistratus et testes, distinxit Swoboda Gr. Volksbeschl. 214. 2 Oba fuerunt (vss. 11. 15). Cum vero Amyclaeenses inter sex (s. quinque) Lacedaemoniorum tribus fuisse constaret, quarum reliqua nomina Κονοουρεῖς, Λιμναεῖς, Μεσοᾶται, Πιτανᾶται, Νεοπολῖται (hi a Cleomene demum instituti?) traduntur (Ko. l.l. ad n. 674—688 et in indice geogr.), obas a tribubus non diversas fuisse sequitur. Par., Ko. Nec minus constat, antea obas tribuum partem fuisse; cf. rhetram Lycurgeam Plut. Lyc. 6: φυλὰς φυλάξαντα καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα. 3 Princeps patronomorum, totius Lacedaemoniorum reipublicae eponymus. Nominum indicem dedit Ko. p. 342. 4 Littera ε pro legitima α ex aoristo primo invasit. 5 Nr. 629[2]. 6 Nomen feriarum a precibus repetitum, quae gravissimam caerimoniarum partem efficiebant. Cf. Delphorum menses Ποιτρόπιος (Dec.-Jan.) et Ἐνδυσ-ποιτρόπιος (Apr.-Mai). 7 Paus. III 19, 6 Ἀμύκλαι δὲ ἀνάστατος ὑπὸ Δωριέων γενομένη καὶ ἀπ' ἐκείνου κώμη διαμένουσα θέας παρείχετο ἄξιον ἱερὸν Ἀλεξάνδρας καὶ ἄγαλμα· τὴν δὲ Ἀλεξάνδραν οἱ Ἀμυκλαιεῖς Κασσάνδραν τὴν Πριάμου φασὶν εἶναι. (Sosibius ap.) Hes. Κασσάνδρα· Ἀλεξάνδρα ἐν Λακεδαιμονίᾳ. Lycophro Alexandram vocavit Cassandram. Cf. v. Wilamowitz Hom. Unters. 156[18].

---

933. Inter Acraephiam (*Karditza*) et Copas (*Topolia*), e regione insulae *Trélo-Ioannis* promunturium saxosum est (*Cap Phtelio*). Hic iuxta viam ingens lapis cubi figura titulum habet. Ed. Jamot Bull. Hell. XIII 1889, 407 (IG VII 2792; Syll.[2] 454). Cf. E. Meyer Theopomps Hellenika 1909, 96; Wilhelm N. Beitr. I 1911, 13; Tod Internat. arb. 15 XVII. [*Hi*]

ὅρια Κ[ω]πήων | ποτ' Ἀκρηφιεῖα[ς], | ὁριττ[ά]ντων[1] Βοιω[τῶν][2].

Litterae saec. IV exeuntis, paullo post Thebas a Cassandro restitutas (n. 337). Tertio saeculo tribuit Tod, qui l.l. XVIII—XX Acraephiensium instrumenta collegit. 1 Aoristum suppl. Dttb., cum neque praesens tempus sententiae aptum neque Boeotos ὁρίττω pro ὁρίδδω (ὁρίζω) dixisse credibile esset. Cf. terminum a Wilhelmo l.l. 16 restitutum: [ὅρια Ἑλικ]ωνιάδος γᾶς | [πόλι Λεβα]δειήωμ ποτὶ | [Κορωνῆας ὡς] Βοιωτοὶ ὥριτταγ | _ c. 10 _ν ἐς τὰμ παγάων | _ c. 9 _ ὡς τὰ ἄκρα ὡς ὅ[δωρ ῥέει ἐπὶ τ]ὸμ βωμὸν τῶ Δι[ὸς τῶ Ἑλικωνί]ω s. Λαφυστί]ω. 2 Discimus hinc, ut apud Achaeos (n. 471$_4$), sic etiam apud Boeotos arbitrium de controversiis singularum civitatium, quae erant de finibus agrorum, penes commune gentis concilium fuisse.

934. Cippus inventus in colle sito horae intervallo a sinistra Hermi fluminis ripa e regione Temni. Versus 1. 2 in ea lapidis parte, quae ad montem Sipylum conversa est, 3. 4 in contraria, Temnum et flumen Hermum versus. Ed. Ramsay Journ. Hell. stud. II 1881, 296, cf. Hist. Geogr. Asia M. 12. 109 (Syll.^{2} 455); cf. H. Kiepert Form. Orbis IX 4; J. Keil-v. Premerstein Denkschr. Ak. Wien LIII 1908, II 95; Buerchner Realenc.^{2} VIII 430, 13; 431; J. Keil Jahresh. XVI 1913 Anz. 163. [*Hi*]

ὅρια Με|λανπαγιτῶν[1] | Ἡρακλεω|τῶν[2].

Litterae saec. V exeuntis. Ke. 1 Duarum horarum spatio ab hoc termino ad Sipylum magnum saxum nigrum (μέλας πάγος) est, cuius in clivo moenia invenit Ke. 2 Huius oppiduli situs inter aliquos locos parietinis distinctos sitos ab hoc lapide septentrionem versus in planicie Hermi fluminis prope stationem Emir Alem eligendus erit. Ke.

935. Lacedaemoniorum et Messeniorum termini. In monte Taygeto. Descripserunt Ross Reisen im Pelop. 3; Foucart-Le Bas II 167 b; Leake Pelop. 181 (Syll.^{2} 456; Pernice Ath. Mitt. XIX 1894, 351; auxit Kolbe SBAk. Berl. 1905, 61; Ath. Mitt. XXIX 1904, 373; IG V 1, 1372 cf. 1371. [*Hi*]

ὅρος | Λακεδαί|μονι πρὸς | Μεσσήνην.

Ad terminos a Tiberio Caesare a. 25 p. Chr. constitutos (Tac. ann. IV 43), quibus longinquis Lacedaemoniorum et Messeniorum altercationibus (cf. n. 683) finis impositus est, rettulerunt F. et P. Vespasiano demum imperante cum Achaia provincia restituta termini restituerentur tribuit Kolbe ad IG V 1, 1431; quamquam enim subscriptio v. 40 Τ. Φλαούιος Σεβαστοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἀπελεύθερος Μονόμιτος χωρομέτρης τοὺς προγεγραμμένους ὅρους ἀντιβαλὼν ὑπέγραψα Δέκμῳ Ἰουνίῳ Πρείσκῳ, Λ. Καιεινίῳ Κομόδῳ ὑπάτοις πρὸ ιθ' Καλανδῶν Ἰανουαρίων ἐν Πάτραις (a. 78) partem inscriptionum antiquiorem esse testatur, tamen de plurimis terminis diserte traditur ἐνεκόπη, ἐνεκολάφθη, προσεγράφη, ἐπεγράφη. Commemorantur ibi vs. 7 terminus supra scriptus aliique, in his ii quos invenis IG V 1, 1371 a b c. Similem revisionem habes I. Priene 42.

936. Nisyri in muro et turri oppidi veteris. Ed. Ross Inscr. ined. II 165 (SGDI 3496; Syll.² 458); IG XII 3, 458 (Syll.² II p. 820); Dawkins-Wace Ann. Brit. School XII 1905/6, 166/7 fig. 11. 12. [*Hi*]

δαμόσιον τὸ χωρίον πέντε πόδ[ε]ς[1] ἀπὸ τῶ τείχε[ος].

πόδες et τείχεος ut integra exhibent D-W. πόδες Dttb. propter titulum Parium Syll.² 457 = IG XII 5, 115, ubi [κυκλόθεν? περ]ὶ Φωρὸς | [ὅρμον ἔστω τὸ] χωρίον | [δημόσιον πό]δες τρῆς suppl. Hi. Titulum Ephesi ad Ἀστυάγου πάγον in turri incisum conferunt D-W (SGDI 5597): [μισθ]οῦμεν τὴ[ν γῆν τὴν δ]ημ[οσί]αν, ἥτις ἦν τῶν παίδων τῶν Κλει[τοφῶ]ντος, καθ' ἅσσα ἐν[έμοντ]ο. ἐξαιρούμεθα παρὰ θάλασσαν ὁδὸν πόδας [εἴ]κοσι ἀποτέμνοντες ἀπὸ τῆς γῆς, πλάτος πόδας εἴκοσι εἰς τὸ τεῖχος διὰ τῆς γῆς τῆς Κλειτ[ο]φ[ῶντ]ος, καὶ παραστάσεις τῶι τείχει, ἐκ τῆς μὲν ἔσω μοίρης πόδας τεσσε[ρ]άκοντα, ἐκ τῆς δὲ ἔξω πόδας πεντήκοντα, καὶ κατὰ τῶν πύργων τὰς ἐχθέσεις πόδας πεντήκοντα, καὶ τὸν Ἀστυάγου πάγον, ὡς ὁ στεφὼν περιφέρει κύκλωι, πάντα ἐξαιρεύμεθα, καὶ ἐὰν τεῖχος δέμωμεν ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ Ἀστυάγου πάγου τὸ κατὰ τὸ Ἕρμαιον καὶ ἀνακάμπτωμεν ἄνω, ὅσα διὰ τῆς γῆς ταύτης, τὰς παρ[α]στάσεις τῶι τείχει κατὰ τὰ προειρημένα.

937/8. Piraei. Edd. 937 Kumanudes Ἀθήν. VII 387; IG I s. p. 121, 521 *b* (Syll.² 459); 938 Hauvette et Foucart Bull. Hell. V 1881, 324 (IG l.l. 521 *a*; Syll.² 460). Cf. Judeich Top. Ath. 379; Foucart Journ. Sav. 1907, 179. [*Hi*]

937 ἄχρι τε[ς] | hοδο τε|σδε τὸ ἄ|στυ[1] τει|δε νενέ|μεται.

938 [ἀ]π[ὸ] τε[σ]|δε τες [h]|οδο τὸ | πρὸς τὸ | [λ]ιμέν[ο]|ς[2] πᾶν δ|εμόσ[ι]|όν ἐσ[τι].

Forma ⲥ; saec. V partis prioris. Dttb. Anno fere 457 quo moenia longa condita essent, attribuit Fou. Similis cippus inventus est ad viam quae Athenis Piraeum fert IG I s. 521 *c*. Non Piraei oppidum, ut Ku., sed Athenarum urbem intellegit Dttb., ita ut illic, ubi hi termini constituti erant, urbis et Piraei confinia fuerint. Cf. IG I s. 122, 521 *d*: [ἄ]χρι τ[ε|σ]δε τες | hοδο τε|ιδε hε Μ|ονιχία|ς ἐστὶ νέ|μησις, ubi H Ionicum in tam vetusto titulo notavit Kirchhoff. 1 Athenarum; cf. Judeich l.l. 57⁶. 2 Suppl. Dttb.

2. Civium et peregrinorum iura officia honores privilegia.

Pleraque iam absolvimus; iuraiuranda Chersonasitarum n. 360 (² 461), Itaniorum n. 526 (² 462), Dreriorum n. 527 (² 463); honores a Cyzicenis n. 4 (² 464), Tegeatis n. 533 (² 465), Delphis n. 437 (² 466), Atheniensibus n. 496 (² 467) tributos; Dymaeorum legem de civitate n. 531 (² 468); Trozeniorum honores n. 162 (² 473); Olbiopolitarum n. 219 (474); Abydenorum n. 187 (² 475); Tegeatarum n. 501 (² 476); Stratiorum n. 121 (² 478); Iliensium n. 355 (² 479); Atheniensium n. 475 (² 481); Acarnanum n. 669 (² 482); Delphorum n. 548 (² 484); 480 (² 485); Epidauriorum n. 357 (² 486); Calaureatarum n. 359 (² 487); Delphorum n. 404 (² 488); Atheniensium n. 335 (² 489).

Milesiorum cives novos κατ' εὐεργεσίαν factos (²469) non repetimus, cum novam copiam uberrimam praebuerit Rehm Milet 173, 33 sqq. Ephesiorum quoque (cf. ²470) πολιτείας exempla dedimus n. 353. 354. 363. Medicorum honores cf. in lemmate n. 943. Omisimus Amorginorum honores (²472, cf. IG XII 7, 392).

939. Nesiotarum civitas, c.a. 280. Deli. Ed. Hauvette-Besnault Bull. Hell. VII 1883, 7, 2 (Syll.² 471); auxit Roussel IG XI 4, 1039. [*Hi*]

[-- ἐπαινέσαι -- ἀρετῆς ἕνεκα] καὶ εὐ[νοίας | ἣν ἔχων δια|τελεῖ] περὶ τοὺς Νησιώτας[1], καὶ εἶναι [αὐτὸν πρό]|ξενον καὶ εὐεργέτην τῶν Νη-
5 σιωτῶν· δε[δό]|σθαι δὲ καὶ πολιτείαν αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις ἐ[ν] | πάσαις ταῖς νήσοις[2], ὅσαι μετέχουσιν | τοῦ συνεδρίου, καὶ προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶ|σιν καὶ πρόσοδον πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν | δῆμον, εἰάν του δέωνται, πρώτοις μετὰ τὰ ἱε|ρά. τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀναγράψαι κοινῆι
10 μὲν τοὺ|ς συνέδρους εἰς στήλην λιθίνην καὶ ἀνα|θεῖναι ἐν Δήλωι εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος | τοῦ Δηλίου, ἰδίαι δὲ τὴν πόλιν ἑκάστην ἐν | τοῖς ἱεροῖς, ἐν οἷς ἔθος ἐστὶν ἀναγράφειν τὰς | εὐεργεσίας. τὸ δὲ ἀνά-
15 λωμα τὸ εἰς τὴν | στήλην καὶ τὴν ἀναγραφὴν δοῦναι ἀπὸ | τοῦ περιοῦντος[3] ἀργυρίου τῶι συνεδρίωι.

In eadem tabula aliud Nesiotarum decretum fuisse docuit R, quo Baccho (n. 390³) et Ptolemaeus (Philadelphus?) commemorantur.

1 Cf. n. 390¹. 620¹³. 2 Memorabile est legibus foederis adeo constrictam fuisse singularum civitatium libertatem, ut vel civitas peregrino invito populo sociorum decreto donari posset. 3 Insolita forma nata illa quidem ex Ionica περιεόντος cui adhibita est lex contractionis Attica. Cf. οὔντι n. 955₂₉.

940. Praedia Cretensium proxenis data. Lapis ex insula Creta Venetiam translatus. Ed. Muratori II 588, 1, qui Corcyraeum existimabat (Boeckh CIG 1840; Blass SGDI 3198; IG IX 1, 693). Ex codice Ambrosiano R 124 p. 85 veram originem indicavit et emendavit Ziebarth IG IX 1 p. 212, Ath. Mitt. XXII 1897, 218. Simul Creticam originem perspexit Th. Reinach Rev. ét. Gr. X 1897, 138 (Michel 664; Syll.² 477); cf. Hoeck Kreta III 418; Wilhelm Beitr. III 1913, 4. 43. [*Hi*]

ἀγαθᾶι τύχαι. | τάδε ἐπρίατο ἁ πόλις[1] τοῖς προξένοις | καρπεύειν[2] ἃς[3] κα ἐπιτάδειοι ὦντι·

1 Non Corcyram sed Creticam civitatem intellegendam esse cum R. ex argumento sagaciter collegit, tum Z. testimonio codicis Ambrosiani probavit. Ac Cydoniam potissimum designari ex Minoae mentione (not. 10) collegit Z. Exules eo venisse proxenos suspicatur Wi. 2 Manent igitur praedia publica civitatis Cydoniatarum, sed hospitibus publicis fructus eorum conceditur. 3 I.e. ἕως, cf. iam Aristoph. Lys. 173.

5 Λυγδά|μι Φείδωνος Κνωσίωι[4] ἐμ Μολοχᾶντι[5] ἀν|πέλων πέλεθρα δέκα, ἐν τῶι πεδίωι | ἀνπέλων τετραπελεθρίαν. |

Ἕρμωνι Τυλισίωι[6] ἀνπέλων τετραπλε|θρίαν ἐν τῶι πεδίωι. |

10 Ἀτάρ[β]ωι[7] Ἀπταραίωι[8] ἀνπέλων πλέθρα | εἴκατι ἐν τῶι πεδίωι κατὰ Βάθειαν[9]. |

Σκιρτίαι εὐεργέται ἀνπέλων πλέθρα εἴκα|τι δύο ἐν Μινώιαι[10] ποὶ τῶ[ι] πόρωι ἐσχάτω[ι][11]. |

Φαιστίωι Θαμυκλεῖ[12] καὶ Φαινοκλεῖ ἀν|πέλων τετραπλεθρίαν ἐν 15 τᾶι νάσωι[13], | ἐπὶ Λιπάραι[13] ἀνπέλων τετραπλεθρίαν. |

Ἀρχαγόραι Δελφῶι οἰκίαν ἐν τᾶι Ἡραΐδι, ψι|λᾶς πλέθρα ἓξ ποὶ τᾶι Κωμικοῦ, ἀνπέ|λων τετραπλεθρίαν ἐν τῶι πεδίωι. |

20 Μισγόλαι Ἀρκάδι[14] ἀνπέλων τετραπλε|θρίαν ἐν τῶι πεδίωι· ἄλλαν ἀνπέλων δι|πλεθρίαν ἐν τῶι πεδίωι· ἄλλαν ἀνπέ|λων διπλεθρίαν ἐν Σχινούρι[15]· οἰκίαν | [ἐ]ν τᾶι Λαχανίαι[16] κ[ώ]μαι[17].

4 Sic Ambr. congruenter cum nummorum usu constanti (Z.) et cum titulis n. 627_3. 712; Κνωσσίωι Mur. 5 Descendit nomen sine dubio a μολόχη. 6 Cf. n. 56. 7 ΑΤΑΡΓΩΙ Ambr. Emendavit Z. Cf. n. 85_1. 8 Cf. n. 627_4. 9 Nomen intellexit Wilhelm; cf. hodiernos Euboeae vicos Ἄνω et Κάτω Βάθεια IG XII 9 p. 30 tab. V. 10 Duas esse Cretae insulae Minoas, alteram prope Istrona oppidum, quae in regione montuosa nec vitium culturae idonea sita hic in censum non veniret, alteram e regione Apterae ad sinum maris, cui et πόρος (v. 12) et insula (not. 13) optime conveniret, monuit Z. Si hanc intellegeremus, oppidum non posse non Cydoniatarum esse. 11 ΤΩΓΙΟΡΩΙΔΣΚΑΤΩ Ambr., ΓΟΤΩΓΟΡΩΕΣΚΑΤΩ Mur. 12 Sic Ambr., Θαμικλεῖ Mur. 13 E regione Minoae (not. 9) tres sunt insulae exiguae, quae antiquitus Λευκαί vocabantur (Bursian Geogr. Griech. II 542). Ex eis una nomine appellativo νᾶσος, altera Λιπάρα significata videtur. Z. 14 Civis urbis Creticae (n. 299. 627_5), non Peloponnesius. 15 Sic Mur. ΣΚΙΝΟΥΡΙ Ambr. 16 ΑΛΧΑΝΙΑΙ Ambr., ΑΛΛΑΝΙΔΙ Mur. Λαχανίδι Dttb. Hodieque Rhodi vicus exstat Λαχανιά. S. Picenardi Itin. dans l'île de Rhodes 190/2. Ἀλλαρίδι coniecit Z. 17 ΚΟΜΑΙ apographum utrumque.

941. Magnetes Phocaeensibus iura decernunt, III s. a. Chr. Magnesiae ad M. Edd. Kern I. Magn. 7 *b* (Syll.² 480; Bleckmann I. gr. Staatenk. 37); cf. Kern Ind. schol. Rostoch. 1901/2, 7; Wilhelm Jahresh. Beibl. IV 23 et Beitr. 209. [*Hi*]

[τάδε[1]] ἔδωκαν Μάγνητες Φωκαιεῦσιν, ἀ[τέ]λειαν] εἶναι Φωκαιεῦσιν ἐμ Μαγνησίαι ἀπ|[άντων] ἐξάγοντας[2] ὅσα ἂν ε[ἰς] τὸν ἴδιο[ν | οἶκ]ον

1 Desiderat Wi., vacuum K. 2 Synesis non ita dura pro ἐξάγουσι tamquam si antea ἀτελεῖς εἶναι scriptum esset.

5 [ἐ]ξάγωσιν[3]· εἶναι δὲ καὶ εἰσαγωγὴ[ν | καὶ ἐ]ξαγωγὴν Φωκαιεῦσιν εἰς
Μαγνησί[αν] καὶ ἐμ πολέμωι καὶ ἐν εἰρήνη ἀ[συ|λ]εὶ καὶ ἀσπονδεὶ
καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὸ κοι[νὸ]ν πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά, ἐπάγ[ειν] δ' αὐ-
10 τοὺς τοὺς προέδρους | [ε]ἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰσκηρύσ[σει]ν δὲ καὶ ἐν
τοῖς ἀγῶσιν εἰς | [πρ]οεδρίαν. ἐὰν δέ τις Φωκα[ιέ|ων ἐ]νοικῆι ἐμ Μα-
15 γνησί[αι, εἶναι | αὐ]τῶι γῆς καὶ οἰκίας ἔ[γκτησιν | κ]αὶ τῶν ἄλλων αὐ|-
[τῶι μετεῖναι | π]άντων ὧν καὶ τ[οῖς Μά|γ]νησιν[4], τέλη τελοῦ[ντι[5] ὅσα
ὁ | Μ]άγνης τελεῖ.

3 Cavetur ne quis immunitatis privilegio abusus mercaturam faciat eaque re ipsis civibus damnum det. Cf. n. 332_{31} δίδωσι δὲ καὶ ἀτέλειαν -- τῶν ἐπὶ κτήσει. 4 Sine dubio hoc non refertur nisi ad ius privatum; suffragiorum et honorum iure illi ut omnes peregrini carent. 5 I.e. ἰσοτελεῖς sunt, quicunque Phocaeensium Magnesiae domicilium habent.

942. Molossi Acragantinis proxeniam tribuunt, post a. 338. Tabula ahenea, inventa Dodonae. Litterae punctis expressae. Ed. Karapanos Dodone p. 52, tab. XXVIII 2 (Fick SGDI 1340. 1456; Michel 316; Syll.² 483). Cf. Nilsson Stud. Gesch. alt. Epirus, Lund 1909, 60; Swoboda Staatsalt. 312². [*Hi*]

[θεός, τ]ύχα ἀγαθά· | [ἐπὶ π]ροστάτα Λευ|[κ]άρου[1], ἀφικομένω|ν Ἱπ-
5 ποσθένεος, Τεί[σιο]ς[2], Ἕρμωνος, Σελί|νιος, ἔδοξε τοῖς | Μολοσσοῖς[3]
10 προ|ξενία[ν] δόμεν[4] | τοῖς Ἀκραγαντί|νοις[5].

Decretum illis annis tribuerunt Nils. et Sw., quibus totius Epiri res penes Molossorum commune erant, i.e. post a. 342 et ante a. 317. Agrigentum a Carthaginiensibus a. 405 captum, post victoriam ad Crimissum a. 338 reportatam a Timoleonte restitutum est (Plut. Timol. 35; Realenc. I² 1190). Hinc ad annos 338—317 deducimur. 1 Suppl. F. Ceterum προστάτας est annuus magistratus (cf. SGDI 1350_3). 2 Suppl. Fick. 3 Cf. 669[7]. 4 Tales infinitivi praeterea non inveniuntur nisi in titulis Rhodi vicinarumque insularum. Cf. n. 339_3 al. 5 Privilegia quae plerumque singulis hominibus peregrinis propter insignia eorum de civitate merita tribui solebant interdum etiam integris populis decreta esse complura exempla docent: de proxenia praeter hunc titulum cf. 548, de immunitate 7. 359, de promantia Delphica 7. 17 (haec iam saec. VI et V).

943. Medicorum honores. Cf. Pohl De Graecorum medicis publicis Berol. 1905; Oehler Epigr. Beitr. zur Gesch. des Ärztestandes Wien 1906/7; supra n. 528. 620; Syll.² 491 (Μηνόκριτος Μηνοδώρου Σάμιος a Brycuntiis, Carpathiis laudatus).

Coorum decretum saec. III. In insula Co. Ed. Hauvette-Besnault et Dubois Bull. Hell. V 1881, 201, 1; Paton-Hicks Inscr. Cos 5 (SGDI 3618; Syll.² 490). [*Hi*]

Πραξιμένης[1] εἶπε· ἐπειδὴ [Ξενότιμος Τι]μοξέ|νου ἔν τε τοῖς πρότερον χρόνοις ἐ[πιμέλ]ειαν | ἐποιεῖτο τῶν πολιτᾶν κατὰ τὰν τέ[χ]ναν τὰν | ἰατρικάν, παρέχων αὐτοσαυ[τὸ]ν π[ρ]ό[θυμ]ον εἰς | τὰν σωτηρίαν τῶν νοσεόντ[ων, κ]αὶ [νῦ]ν ἐνπετό[ν]|των πολλῶν ἄγ[αν ὀλε]θ[ρί]ων ἀ[ρρω]-στ[η]μάτων | καὶ τῶν ἰατρῶν τῶν [δαμ]οσ[ιευόν]των ἐν τᾶι πό|λει ἀρ-ρωστησάντων [διὰ] τὰς [κ]α[κο]παθίας[2] τὰς | γενομένας περὶ αὐτοὺς δ[ιὰ] τὰν ἐπιμέλειαν ἂν | [ἐ]ποιεῦ[ντο] τῶν καμνό[ντων], Ξενότιμος αὐ-τε|[π]ά[γγελτος] ἀεὶ τοῖς δεομένοις παρείχετο τὰν | βο[άθειαν, φ]έ[ρ]ειν προαιρεύμεν[ος] τοῖς ἀρρωσ|τ[οῦσιν πᾶσι τὰν] ἄκ[εσι]ν, οὐδεμίαν δ[ὲ προτί]μασιν[3] | πο[ιεύμενος], ἀλλ' ὁμοίως περὶ πάντα[ς τὸ]ς πολί|[τ]ας [σπουδ]άζων διέσωισε πολλούς, [δεδ]όχθαι | τῶι δάμωι, ἐπαινέσαι Ξενότιμον Τιμοξένου καὶ | στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι εὐνοίας ἕνεκεν | καὶ ἐπιμελείας ἁμ ποιεύμενος διατελεῖ τῶν πο|λιτᾶν· ὁ δὲ ἱεροκᾶρυξ τοῖς Διονυσίοις ἀναγγει|λάτ[ω], ὅτι ὁ δᾶμος στεφανοῖ Ξενότιμον Τιμο-ξέ|νου ἀπὸ ἀργυρίου οὗ ἐκ τῶν νόμων πλείστου | [κ]υρί[α] ἐστὶ ἁ ἐκ-κλησία χειροτονίαι μεγίσταν | [δ]ωρ[ε]ὰν δόμεν εὐνοίας ἕνεκεν καὶ ἐπι-μελείας (ἃς) | [ἐ]ποιεῖ[το κ]ατ[ὰ τὰν ἰα]τρι[κά]ν τέχναν τῶν ἐν | [τᾶι π]ό[λει _ c. 15 l _]ων[4], ὅπως εἰδῶντι | πάντες ὅτι ὁ δᾶμ]ος [το]ὺς χρησί-μους ὄντας κα[ὶ | εὔνους τῶν π]ο[λιτᾶν καταξίω]ς τ[ιμᾶι __]

1 Cognomines Coos habet Herzog Koische Forsch. 20. 2 N. 547$_9$.
3 ....ΝΑΣΙΝ Suppl. P.; dubitanter repetivit Dttb. 4 .Ϝασι.....ο ...(.)ων P, sed ea ut incerta.

3. Senatus et magistratus.

Adde n. 227 Atheniensium senatus et populi decreta de Phanodemo et de Minervae Volcanique cultu (²495); decreta Atheniensium in honorem praetorum n. 468. 719 (²498. 497), basim trierarchorum n. 716 (²499), laudes agoranomorum n. 313 (²500); decreta Iliensium foederis et Mesembrianorum in honorem agoranomorum n. 596. 899 (²503. 504).

944. Aegeïdis tribus Atticae prytanes, a. 341/0. Athenis. Edd. A. Hauvette-Besnault Bull. Hell. V 1881, 361; Gollob Wiener Stud. III 209; IG II 872 (Michel 648; Syll.² 496). Cf. Koehler Ath. Mitt. VII 1882, 102; Loeper ibid. XVII 350. 364. [*Hi*]

A Αἰγῆιδος[1] πρυτάνεις ἀνέθεσαν οἱ ἐπὶ Νικομάχου ἄρχοντ[ος] | στεφανω-θέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ἀρετῆς ἕνεκα | καὶ δικαιοσύνης.

1 Inter demos hic enumeratos trittyi urbanae attribuendae sunt: Κολωνός (Ἵππιος), Κολλυτός, Διόμεια, Ἀγκυλή (καθύπερθεν et ὑπένερθεν), Ἑστίαια,

Ἐρχιεῖς·
5 Θαρρίας Θαρριάδου
Κυδίας Λυσικράτους
Χαιρέας Παραμύθου
[Φ]ύλαρχος Παραμύθου
Ξενο[κ]λ[έ]ης Καλλιάδου
10 Πολυκλείδ[η]ς Καλλιστράτου
Γα[ργ]ήττιοι·
Διόδωρος Φιλοκλέους
Μειξίας Ἡγησίου
Σμικρίας Φιλοκήδους
15 Ἀρ[ε]σίας Παυσίου
Φιλαῖδαι·
Διονύσιος Ἡφαιστίωνος[2]
Εὐθυκλῆς Ἀμεινίου
Εὐθύδικος Ἀμεινίου
20 [Κ]υδαντίδαι·
Πυθίων Αἰσχρωνίδου
Δημόστρατος [Δ]ημοστ[ρά]του
Ἰωνίδαι·
[Μ]ηλιεὺς Ἰλ[ι]ονέως[5]
25

Ἰκαριεῖς·
Τιμόκριτος Τιμοκράτους
Ἀριστοφάνης Εὐκλείδου
Ἀρχεναύτης Ἀρχεναύτου
Ἐράτων Ἐρατίωνος
[Ἀ]ρίγνωτος Βαβυρίου
Ἑστιαιεῖς·
Ποσείδιππος Καλλικράτους
Βατεῖς·
Λυσίστρατος Πολυεύκτου[3]
ἐκ Κολωνοῦ·
Καλλιφάνης Καλλικλέους
Θεάγης
Κολλυτείες[4]·
Χαιρεφῶν Θράσωνος
Ἄλεξις Σωσιάδου
Φερεκράτης Φιλοκράτους
Πλωθεῖς·
Χαιρίας Χαιρίου
Ὀτρυνεῖς·
Φιλῖνος Θεοδώρου
Ἐρικεεῖς·
Ἐπαμείνων Ἐπαινέτου

Ἁλαιεῖς·
Λυσιμαχίδης Λυσιπόλιδος
Εὔβιος Αὐτοσθένους
Ἀπολλόδωρος Ἀρχίου
Εὐνοστίδης Θεοφάντου
Καλλιμήδης Ἀρχεμάχου
Τειθράσιοι·
Δημοσθένης Δημοφῶντο[ς]
Δημόφιλος Δημοκλεῖος
Κα[λ]λίστρατος
Προκλείδης Προξενίδου
Φηγαιεῖς·
Ἀκήρατος Ἀρχεδήμου
Θεόμνηστος
Θεόδωρος Θεόγνιδος
Ἀραφήνιοι·
Ἐλπῖνος Σωσιγένους
Καλλίμαχος Μνησιθείου
ἐγ Μυρρινούττης·
Θεόφιλος
Ἀγκυλῆθεν[6]·
Εὔβιος Εὐβιότου
Διομειεῖς·
Δωρόθεος Θεοδώρου
[Ἀ]γκυλῆθεν[6]·
Μελήσιππος Μελησίου

30 [Θ]αρρίας Ἐρχιεὺς εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς φυλέταις[7], ἐπειδὴ Ποσείδιππος Ἑστιαιόθεν ὁ ταμίας | [τῆ]ς φυλῆς καλῶς [κ]α[ὶ δικαί]ως ἐτα-

---

Βατή; mesogeae (Ἐπακρέων IG II 1053) a media Pentelici parte meridiem versus porrectae Γαργηττός, Ἐρχιά, Ἰκαριά, Πλωθειά, Τειθράσιοι? Κυδαντίδαι? Ἐρικειά? Μυρρινοῦττα?; paraliae Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες, Φιλαῖδαι, Φηγαιά, Ἀραφήν, Ὀτρυνή, inter mesogeam et oram maris orientalem. Cf. Loeperi tabulam l.l. XII; Kieperti formas Orb. XIV. 2 Idem est in alio prytanum Aegeidis laterculo IG II 870$_3$. 3 Polyeuctum Lysistrati f. Batensem, qui Olbio archonte (c.a. 251/0) a Mesogeis corona aurea ornatus sit (IG II^2 1245$_{12}$), inter huius prytanis posteros fuisse apparet. Stemma ad IG II^2 776. Ki. 4 De hac scriptura cf. Herm. XVII 40; Meisterhans^3 46. 140,8. 5 Cum undequinquaginta modo prytanum nomina exstent, quinquagesimum nomen versu proxime insequente periisse coniecit H.-B. (cf. Sundwall Epigr. Beitr. 82[1]). Sed G. testatur, illic nihil scriptum fuisse. Quare unius prytanis nomen omnino omissum videri, ut plura in tit. IG II^2 678. 6 Duplex fuit Ancylensium demus (καθύπερθεν et ὑπένερθεν, v. supra) etsi mireris nihil addi, quo alter ab altero distinguatur (cf. Herm. IX 409). 7 Non τῇ φυλῇ, nam eorum quinquaginta modo tribulium Aegeidis, qui tum in senatu erant, hoc

μίευσε τ[ο]ῖ[ς φ]υλέτ[αις], καὶ τὰ ἱερὰ ἀπέθυσε ὑπὲρ τῶν πρυτάνε[ων], | ὅσα ἔδει τυθῆναι[8], ἐπαιν[έσαι αὐ]τὸν ἀ[ρετῆ]ς ἕνεκ[α καὶ δι]καιοσύνης τῆς περὶ τοὺς πρυτάνες | [καὶ στε]φα[νῶ]σαι θα[λλοῦ στ]ε[φ]άν(ω)ι.

B Ἀριστοφάνης Ἰκαριεὺς εἶπεν· ἐψηφίσθα[ι τ]οῖς φυ[λέ]ταις, ἐπαινέσαι[9],
35 ἐπειδὴ καλῶς κ[αὶ δ]ικαίω[ς] | ἐπεμελήθησαν τῆς συλλογῆς τοῦ δήμου[10] καὶ τῆς δ[ι]αδόσεως τῶν συνβόλων[11] καὶ ἐπόησαν τὴν δωρει[ὰν][12] | τοῖς φυλέταις, ἐπαινέσαι αὐτοὺς ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τοὺς φυλέτας, καὶ στεφανῶσαι | αὐτῶν ἕκαστον θαλλοῦ στεφάνωι ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τὴν φυλήν, | Διόδωρον Φιλοκλέος Γαργήττιον, Τιμόκριτον Τιμοκράτου Ἰκαριέα, Θαρρίαν Θαρριάδου Ἐρχιέα. Θαρρίας Ἐρχιεὺς εἶπεν· ἐπαινέσαι τοὺς ἱεροποιοὺς[13] τοὺς τὰ μυστή-

---

decretum est. 8 Huic quaestori ante initium comitiorum sacra facienda erant. IG II² 917$_{32}$. 9 Structura turbata est; omnino tales prytanum inscriptiones quia non auctoritate publica confectae essent, multo minore cura exaratas esse observavit Koe. 10 Populum ad comitia convocant. Propter quod negotium bene peractum frequenter laudantur prytanes (ἐπεμελήθησαν δὲ καὶ τῆς συλλογῆς τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου IG II² 917$_{12}$; eodem spectat nomen συλλογεῖς τοῦ δήμου, quod exstat in tribus titulis IG II 741 a$_{19}$ b$_{13}$. IG II² 1257 *B*$_3$. II¹ 1174$_1$). Adde Pollucem VIII 104: ληξίαρχοι ἓξ καθίσταντο τῶν πολιτῶν ἐγγεγραμμένων ἐν λευκώματι, καὶ τριάκοντα ἀνδρῶν αὐτοῖς προσαιρεθέντων τοὺς μὴ ἐκκλησιάζοντας ἐζημίουν καὶ τοὺς ἐκκλησιάζοντας ἐξήταζον. At his omnibus locis praeter lexiarchos unus modo magistratus designatur. Koe. Quotannis ex senatu triceni homines, terni ex unaquaque tribu eligebantur qui comitia convocanda curarent. Hi sunt συλλογεῖς τοῦ δήμου, hi item triginta illi a quibus lexiarchos adiutos refert Pollux. Unaquaque prytania ii tres, qui ex prytanum numero erant, collegio praesidebant; qui hic a tribulibus collaudantur. 11 ΔΟΣΕΟΣ. Tesserae intellegendae sunt quas cives qui comitiis intererant accipiebant, ut merces (μισθὸς ἐκκλησιαστικός) eis solveretur. In eadem re vocabulo σύμβολον utitur Aristoph. Eccl. 297. G. 12 Coronam auream conficiendam curaverunt. G. 13 Quattuor fuerunt Athenis hieropoeorum genera: 1) Singula templa, maiora certe, suos quodque hieropoeos habebant (cf. n. 91$_{13}$), quo ex genere sunt οἱ ἱεροποιοὶ οἱ Ἐλευσινόθεν n. 83$_9$. ἱεροποιοὶ Ἐλευσῖνι IG I s. p. 174 n. 225 *k*$_{8.\,14}$. 2) Decem quotannis hieropoei sorte constituti ad sacrificia quae oraculi iussu fiebant peragenda: Ar. Ἀθ. πολ. 54: κληροῖ δὲ καὶ ἱεροποιοὺς δέκα, τοὺς ἐπὶ τὰ ἐκθύματα καλουμένους, [οἳ] τά τε [μαν]τευτὰ ἱερὰ θύουσιν, κἂν τι καλλιερῆσαι δέῃ, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντεων. 3) Annui hieropoei (ἱεροποιοὶ κατ' ἐνιαυτόν n. 109$_6$). Ar. Ἀθ. πολ. 54, 7: κληροῖ δὲ καὶ ἑτέρους δέκα, τοὺς κατ' ἐνιαυτὸν καλουμένους, οἳ θυσίας τέ τινας θύουσι [καὶ τ]ὰς πεντετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσιν πλὴν Παναθηναίων. Cf. Syll.² 587$_{226.\,256}$. 4) Quartum genus eorum est quos senatus ex suo numero ad curanda feriarum publicarum sacrificia deligit, ἱεροποιοὶ ἐγ βουλῆς (Syll.² 587$_{285}$ sqq.).

40 ρια ἱεροποιήσαντας Ἐλευσῖν[ι] | καὶ στεφανῶσαι αὐτῶν ἕκαστον θαλ-
λοῦ στεφάνωι ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆς εἰς τοὺ[ς] | φυλέτας,
Ποσείδιππον Ἑστιαιόθεν, Τιμόκριτον Ἰκαριᾶ, Ἀριστοφάνην Ἰκαριέα,
Χαιρίαν Πλωθειᾶ, | Καλλίστρατον Τειθράσιον, Πυθίωνα Κυδαντίδην,
Εὔβιον Ἀγκυλῆθεν, Θεόμνηστον Φηγ|αιέα, Θεόφιλον ἐγ Μυρρινούττης,
Μηλιέα Ἰωνίδην.

in corona: ὁ δῆμος *in corona:* ἡ βουλή

C 45 [Διόδωρος Γ]αργήττιος εἶπεν· ἐπαινέσαι Ἀριστο[φ]άνην Εὐκλείδ[ο]υ
Ἰκαριέα δ[ικαιοσύ|ν]ης ἕνεκ[α] τῆς εἰς τὴν Α[ἰ]γεῖδα φυλήν, καὶ στε-
φανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνωι.

corona.

Hi item deni sunt, neque vero annui, sed in unaquaeque sacra alia constituuntur. Hic rursus id cernitur discriminis, ut nonnullae quidem feriae hieropoeos habeant ex toto senatu, singulos ex singulis tribubus creatos (n. 289_{27}), cum in aliis omnes decem ex prytanibus, quorum in prytaniam festi dies incidunt, capiantur, id quod hic de mysteriis usu venire videmus. Ceterum L. Ziehen Rh. Mus. LI 223 coniecit quarto saeculo illos antiquos hieropoeos Eleusinios sublatos eorumque negotia commissa esse collegio ex prytanibus ad sacra mysteriorum peragenda delecto. Quod Aegeidis potissimum hieropoei mysteriorum sacra curant, inde eam illo anno tertiam habuisse prytaniam colligitur.

---

945. Assiorum pondera, saec. IV. Assi. Edd. Allen Amer. journ. philol. III 463, 12; Sterret Papers Amer. school Ath. I 1882, 3, 4. III (O. Hoffmann Gr. Dial. II 100, 135; Syll.[2] 501); cf. Bechtel Aeolica 8[1]; Wilhelm N. Beitr. IV 41. [*Hi*]

[τ]ὰ[1] σκεύεά ἐσσι[2] δαμόσια[3] ἐπὶ | ἀγορανόμω Μεγιστία Σωγενεί|ω·
5 ἡμιμέδιμνοι χάλκιοι τρεῖς, | ἡμίεκτα ἐννέα : διχοίνικα δέ|[κ]α : χοίνικες

---

1 Suppl. St. ‚*hac sunt mensurae publicae*'. Eandem vim articuli in decretis Eliacis esse, quae ab ἀ ϝράτρα inciperent, probavi I. Olymp. p. 23. Dttb. 2 I.q. εἰσι Dttb. (cf. O. Hoffmann Gr. Dial. II 475. 569); errorem sumpserunt G. Meyer Gr. Gr.[3] 56, Becht. 3 Et haec vox et nomen agoranomi subiunctum publicas esse has mensuras demonstrant, non sacras, ut Sterreto videbatur, qui eas ad templum Minervae Poliadis pertinuisse suspicabatur. Pondera a magistratibus dedicata: Tegeae IG V 2, 125, cf. Kubitschek Jahresh. X 133: Πο. Μέμμιος Ἀγαθοκλῆς ἀγορανομήσας ἀνέθηκεν __; Athenis Wilhelm Beitr. 83, 68: __ ἀστυνομήσαντες ἀνέθηκαν. Deli Bull. Hell. III 1879, 374, 15 (Syll.[2] 508) ....η[μ]ος Διοδότου | Μαραθώνιος, ἐπιμελητὴς | Δήλου γενόμενος, σήκωμα | σιτηροῦ ἡμεδίμνου Ἀπόλλω[νι]. Atheniensium de mensuris et ponderibus legem IG II[2] 1013 c. add. explicuit Viedebantt Herm. LI 1916, 120. Alia congessit Wilhelm l.l.

ἑπτά : τρίχοα | [χ]άλκια τέσσαρα : ἡμίχοον : ἄλ|[λο ἡμ]ίχοον χώναν ἔχον : στα|[θμὰ χ]άλκια]· τάλαντα τρί[α, _ o-21 _|_ 91 _ π]εντάμναον [:
10 _o_ 31_]|_ε_

946. Astypalaeenses agoranomum laudant, saec. III/II. Astypalaeae. Ex Villoisoni schedis edd. Osann Syll. 392. Boeckh CIG 2484 (Michel 415; Syll.² 502; IG XII 3, 169; cf. SGDI 3460). [*Hi*]

ἔδοξε (τᾶι) βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι, Ξ(ε)νο|τέλης Φιλονίκου ἐπεστάτει, γνώμαι | πρυτανίων· ἐπειδὴ Δημοτέλης Καλ|λίππου αἱρεθεὶς ἀγορα-
5 νόμος ἐπεμε|λήθη τοῦ δάμου μετὰ πάσας φιλοτι|μίας τῶν τε κατὰ τὰν ἀγορὰν πάντων | ἐπιμελόμενος ὅπως ὡς εὐωνότατα | καὶ δικαιότατα
10 πωλῆται, καὶ σῖτον δι|τέλει προωνεύμενος τῶι δάμωι, | ἐπαινέσαι τε αὐτὸν καὶ διαψαφί|σασθαι τὰν βουλὰν καὶ τὰν ἐκλησίαν | κατὰ τὸν νόμον, ἢ[1] δοκεῖ αὐτὸν στεφα|νῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι. αἰ δέ κα δόξει,
15 τοὶ πρυτάνιες τοὶ πρυτανεύον|τες [μ]ῆνα Ἰοβάκχιον[2] στεφανωσάν|τω αὐτὸν τοῖς Διονυσίοις ἐν τῶι ἀγῶνι τῶν τραγωιδ⟨ι⟩ῶν, ὁ δὲ κᾶρυ[ξ] |
20 ἀναγορευσάτω ὅτι ὁ δᾶμος στε|φανῶι[3] Δαμοτέλη Καλλίππου | ἀρετᾶς ἕνεκα καὶ φιλοτιμίας ἂν ἐνε|δείξατο ἐς τὸν δᾶμον, ἀγορανο|μήσαντα καλῶς καὶ φιλοτίμως τῶι [δάμωι __]

1 Boeckhius αἰ emendandum putavit. Sed etiam in altero titulo Villoisonus H exhibet, quem utrobique erasse eo minus probabile est, quia ἢ in enuntiatis interrogativis pendentibus etiam in oraculis Dodonaeis invenitur (n. 1160₃. 1162 al.). 2 ΛΗΝΑΙΟΒΑΚΧΙΟΝ Vill. Em. Dttb. D. Litt. Z. 1891, 701, coll. tit. IG XII 7, 67₃: Ἀσ[τυπα]λαιεῖς ἐδάνεισαν τᾶι πόλει τᾶι Ἀρκεσινέων __ ἔστε μῆνα Ἰοβάχχιον· ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῶσιν Ἀρκεσινεῖς ἐν μηνὶ Ἰοβαχχίωι κτλ. 3 στεφανῶι retinendum, cf. IG XII 3, 170 ubi finis decreti similis in Arcesilae Moeragenis f. agoranomi honorem facti servatur: ἐξέστω δὲ αὐτῶι καὶ ἀνάθημα ἀναθέμε[ν] ὅπα κα χρήιζηι τᾶς ἀγορᾶς ἐ[πὶ] τᾶστοιᾶ[ς] τᾶς παρὰ τὸ πρυτανεῖον· τὸ δὲ ψάφισμα τόδε ἀναγράψαι ἐς τὰν φλιὰν τοῦ ἀγοραν[ο]μίου, ἄνδρα δὲ ἑλέσθαι ὅστις ἐπιμεληθη[σ]εῖ τᾶς ἀναγραφᾶς· τὸ δὲ ἀνάλωμα [τοὶ] ταμίαι δόντω. ἔδοξε στεφανῶν· αἱρέθη ἀναγράψαι Φίλαρχος Ἀριστοκλεῦς (idem qui ἐπεστάτει).

947. Quaestorum rei frumentariae scriba a militibus Atheniensibus laudatur, a. 283/2. Eleusine. Edd. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1887, 187, 37; IG II 5, 614 *c* (Syll.² 505; Michel 1522); IG II² 1272. [*Hi*]

[Λ]υσίας Θεσβίων[ο]ς Ἐλευσίνιος εἶπεν· [ἐ]|πειδὴ Δίων[1] ἔκ [τε] τῶν ἔμπροσθεν χρόνω[ν] | γραμματεύων τ[ο]ῖς ταμίαις τῶν σιτων[ι]|κῶν[2] καὶ

στοιχηδόν. 1 Hominem qui etiam infra v. 16 sine patris demive significatione nominatus erat, peregrinum aut servum publicum fuisse monet Koe. 2 Pluralis non collegium significat, sed singulos annuos magi-

5 τοῖς ἐπ[ὶ] τεῖ διοικήσει[3] διατε[λ]|εῖ εὔνους ὢν Ἀθ[η]ναίων τοῖς τε-
ταγμέν[ο]|ις Ἐλευσῖνι κα[ὶ] χρείαν παρεχόμενος κ|αὶ κοινεῖ καὶ ἰ[δ]ίαι
φανερὰν αὐτοῦ ποι|ῶν τὴν εὔνοιαν [ἣ]ν ἔχει πρὸς αὐτούς, κα|ὶ νῦν
10 γραμματεύων τῶι ταμίαι τῶν σιτω|νικῶν τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Μενε-
κλέου|ς ἄρχοντος[4] πο[λ]λὴν σπουδὴν πεποίηται | περὶ τὴν τοῦ σ[ί]του
δόσιν καὶ τῶν ἐκκλη|σιαστικῶν[5] τῶ[ν] διδομένων ἐπὶ τὸν σῖτο|[ν·
15 ἀ]γαθεῖ τύχ[ε]ι, δεδόχθαι Ἀθηναίοις τ|[οῖς τε]ταγμέν[ο]ις Ἐλευσῖνι,
ἐπαιν[έ]σα|[ι Δίωνα κ]αὶ στ[ε]φανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ σ|[τεφάνωι ε]ὐ-
νο[ί]ας [ἕ]νεκα καὶ φιλοτιμία|[ς τῆς πρὸς αὐτ]ούς· εἶναι δὲ αὐτῶι καὶ
20 ε|[ἰς τὰ λοιπὰ φιλ]οτιμηθέντι εὑρέσθαι ἀ|[γαθὸν ὅτου ἂν δοκ]εῖ ἄξιος
εἶναι. τὸ δὲ | [ψήφισμα τόδε ἀναγράψαι] ἐν στήλει λιθ|[ίνει __]

stratus qui se exceperunt. Cf. v. 9. 3 Hi sane iam proximis ante Meneclem archonta (not. 4) annis plures erant. Cf. n. 370_{55}. 371_{60} (289/8). 374_{1} (c. 287 6). 385_{34} (c. 282/1); quare utrum unius quadriennii magistratui operam suam praestiterit Dio an pluribus deinceps in medio relinquendum est. 4 A. 283/2; cf. n. 386[1]. 5 Dividebantur militibus tesserae (σύμβολα), quibus redditis frumentum accipiebant. Quod institutum quia a mercedis ecclesiasticae distributione (cf. n. 944[11]) ad cibaria militibus danda translatum erat, mansit his tesseris ἐκκλησιαστικῶν nomen. Koe.

948—950. Gymnasiarchorum opera. [*Hi*]

948. In insula Cytheris. Ed. Kumanudes Ἀθήναιον IV 1875, 25 (SGDI 4553; Michel 1079; Syll.[2] 506; IG V 1, 938).

Ὀνασίπολις γυμνα|σιαρχήσας τὸ πυρι|ατήριον[1] καὶ τὸ κόνισ|μα[2] Ἑρμᾶι.

Saec. III a. Chr. 1 Sudatorium; cf. 949[1]. 2 Idem significare videtur vox ceteroquin ignota, quod κονίστρα aut κονιστήριον. Kum. Cf. n. 950[1] [ἐγ]κόνιμα.

△949. Therae ad epheborum gymnasium, c.a. 200—150. Ed. IG XII 3 s. 1314.

Προκλείδας Εὐα[γόρα][1] | γυμνασιαρχήσας καὶ Ἀ[λκιμέδων] | Προκλείδα[2] ὑπογυμνασι[αρχήσας] | τὸ ἀλειπτήριον[3] Ἑρμᾶι κα[ὶ Ἡρακλ]εῖ.

1 Cum patre (Εὐαγόρας Προκλείδα) commemoratur in Epictetae testamento (c.a. 195: IG XII 3, $330_{83.84}$). Eius basis ibid. 490. 2 Pater in eodem documento (330_{85}) est Προκλείδας Ἀλκιμέδοντος. 3 Huius usum explicat lex n. 736 § XXII; cf. Hiller Thera III 116.

950. In insula Peparetho. Edd. Girard Bull. Hell. III 1879, 181 (Syll.[2] 507; Michel 1140; IG XII 8, 642).

Εὐκρατίδης Καλλικράτου | γυμνασιαρχήσας | ἀνέθηκεν τὸν λουτρῶνα[1].

Litterae saec. III a. Chr. 1 Balineorum a gymnasiarchis dedica-

torum haud infrequens est in titulis memoria. Praeter n. 949 cf. Or. 339_{33} = I. Brit. Mus. IV 2, 1000 (Sesti): κατεσκεύασεν δὲ τόν τε λουτρῶνα καὶ τὸν ἐφ[ε]ξῆς οἶκον. IG IX 2, 31 (Hypatae): Εὔανδρος Ἀγαθοκλέος γυ[μνασιαρ]χήσας τὰν ἐξέδραν, τὸν οἶκον, τὸν λουτρ[ῶνα καὶ τὸ ἐγ]κόνιμα Ἑρμᾷ καὶ τᾶι πόλε[ι]. Vitruvius (V 11) enim *exedras* plures, *conisterium* cui ἐγκόνιμα respondet, quod ex verbo ἐγκονίεσθαι (Xen. conv. 3, 8) derivavit Ross, *laconicum et caldam lavationem* palaestris destinavit.

---

951. Limenophylaces Carystiorum. Carysti. Edd. Bursian Arch. Anz. 1856, 267*. Boeckh Epigr.-chronol. Studien 176; Girard Bull. Hell. II 1878, 275, 1 (Michel 658; Syll.² 509); IG XII 9, 8. [*Zi*]

ἄρχοντος Εὐαινέτου | λιμενοφύλακες[1]· | Καλλίας Ἀριστοδήμου, |
5 Κτησιππίδης Κράτωνος, | Νικοσθένης Κτησικλέου, | Εὐτέλης Κλεαρίστου, |
Ναυσίας Ἐπισθένου, | Χαιρέας Ἀριστομήδου, | Αἰσχίνης Τηλεμάχου. |
10 γραμματεύς· | Ἁρμόδιος Θεάνδρου. | σιτώνης· | Ἀντιλείδης[2]
15 Ἐπικράτου. | τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι· | ΗΗΗ[Ⅎ]ΔΔΔΙΙΙΙ |
κῆρυξ· Ἀρίστων Ἀριστ--

Litterae saec. II a. Chr. 1 λιμενοφύλακες Carystiorum etiam XII 9, 9. 2 Ἀντιλείδης patronymicum est a nomine Ἀντίλεως derivatum ut Στησιλείδης, item hominis Ionis insulani nomen (n. 962_{205}), a Στησίλεως (Syll.² 588_{112}).

---

952. Pentecostologi Cyparissiensium, saec. IV s. III. Cyparissiae, nunc Athenis. Edd. Colin Bull. Hell. XXI 1897, 574 Phlori apographo usus qui pleniorem lapidem viderat (Syll.² 936; Inscr. iur. II 340, XXXIV; Bleckmann I. gr. Staatenk. 57); Kolbe IG V 2, 1421. [*Hi*]

[θε]ός. | ε[ἴ] τίς κα ἐσάγῃ εἰς τὰν τῶν Κυπαρισσιέ|[ω]ν χώραν, ἐπεί
5 κα ἐξέληται τὰ ἐμπόρια, ἀπ[ο]|γραψάσθω ποτὶ τοὺς πεντηκοστολό-γ[ου]|ς
καὶ καταβαλέτω τὰμ πεντηκοστάν[1] π[ρὶ]|ν ἀνάγειν τι ἢ πωλεῖν· εἰ
δὲ μή, ἀποτεισά|τω δεκαπλόαν. ὅ,τι δέ τίς κα ἐξάγῃ κατὰ | θάλασσαν,
10 ἀπογραψάμενος ποτὶ τοὺς | πεντηκοστολόγους καὶ καταβαλὼν τά|ν πεν-
τηκοστὰν ἀντιθέσθω[2], παρακαλέ|σας τὸμ πεντηκοστολόγον, πρόσθεν |
δὲ μὴ ἀντιθέσθω· εἰ δὲ μή, ἀποτεισάτω | δεκαπλόαν τὰν πεντηκοστάν
15 κατὰ τ[ὰ]ν σύγγραφον. εἰ δέ τίς κα ὀλιγοτιμάσῃ[3], | [ἐπ]ικαθιξεῖται[4]
ὁ πεντηκοστολόγο[ς | ὥς[5] κα] χρήζῃ κατὰ τὰν σύγγραφ[ον].

Litterae saeculi IV s. III (Ko.), quamquam iota mutum post eta semper neglectum monet, ne remotioris antiquitatis esse statuamus titulum.

1 Cf. Boeckh Staatshaush. I³ 382; Michel 595_{12} (Halicarnassi), I. iur.

2 In navem imponat. Neque enim aoristum verbi ἀντι-τίθημι, sed praesens verbi ἀν(α)-τίθημι esse perspexit C. 3 Si iusto minus pretium apud coactores quinquagesimae professus erit, quo minorem pecuniam vectigalis nomine pendat. 4 Non ad ἐπικαθίζομαι sed ad ἐπικαθικνεῖσθαι

rettulit Dttb. ab eodem verbo descendere ratus glossam Hesychii καθίξεσθε· καθάψεσθε, κρατήσετε (nam sic pro καθάψασθε, κρατήσατε scribendum videri). Lapidis Halicarnassii n. 46_{11} ὧν ἱκνεῖται conferunt I. iur. 5 Suppl. Dttb. ὧν C, Ko. Sed illud feriendi, i.e. poena afficiendi notioni quae est in ἐπικαθιξεῖται (not. 3) accommodatius videtur.

4. Iudicia.

De iudiciis et arbitriis post priorum (Sonnii Bérardi aliorum) curas egerunt A. Raeder L'arbitrage international chez les Hellènes, Christiania 1912; M. N. Tod International arbitration amongst the Greeks, Oxford 1913.

Videas n. 364 Ephesiorum legem de iudiciis (^{2}510). 530 Dymaeorum arbitrium de nummorum falsariis (^{2}513). 712. Gnosiorum apud Latios Olontiosque arbitria (n. ^{2}514) et permulta alia exterorum arbitrorum et arbitria (velut Amphictyonum illa n. 826/7) et laudes voluminibus I II inserta.

Omisimus Arcesinensium decretum (^{2}511), cuius supplementa et interpretatio nimis dubia esse viderentur; cf. Delamarre IG XII 7, 3.

953. Cnidiorum inter Calymniorum urbem et homines Coos arbitrium, saec. II. Calymnae, nunc Londini. Stela utrimque inscripta. Ed. Newton I. Brit. Mus. II, CCXCIX (Inscr. jur. I 158, X; SGDI 3591; Syll.^{2}512; Michel 1340). Cf. Dareste Bull. Hell. X 1886, 235; Sonne De arbitris 49, LXI; Raeder L'arbitrage LXXIX, Tod Intern. Arbitr. LXXV. [*Hi*]

[– – ο]ὐδὲ τὸ ἐπικαλεύμ[ενον 1 – – οὐ|δ]ὲ ἔλασσον τούτου. ἐξορκώ[ντω I

Nota voces saepe contra syllabarum leges divolsas. 1 Spectant hae litterae omnes ad litem liberorum Diagorae Coi (v. 86) impuberum, quorum causam agit tutor Philinus Dioclis f. Cous (v. 87), contra civitatem Calymniorum; quae lis a Cnidiis (v. 56), quorum ad arbitrium utrique provocaverunt, diiudicatur. De causa ex superstitibus tituli partibus haec enucleata sunt a N. et Dar.: Calymniorum populus pecunias mutuas acceperat a Pausimacho et Hippocrate Cois (v. 58). Per satis magnum temporis spatium de reddendis illis pecuniis nihil actum est. Hippocrate defuncto in eius locum successit Cleumedes filius (v. 60. 63. 64. 65. 69. 80), post huius obitum Cleuphantus nepos (v. 80). Interea Pausimachus quoque mortuus erat, et ius eius in Diagoram transierat, quem Pausimachi filium fuisse nusquam quidem enuntiatur, sed temporum ratione reputata perquam probabile est. Is filiis impuberibus relictis diem supremum obiit. Iam cum pro eis Philinus tutor debita repeteret, Calymnii se quicquam illis etiam debere negaverunt. Etenim talentum illius antiqui aeris alieni a Pausimacho et Cleumede sibi remissum esse (v. 59. 60), aliam summae debitae partem pignoribus et hypothecis quae ipsi dedissent venditis creditores recuperasse (v. 60. 61); tum pactos cum

δὲ τοὶ στραταγοὶ τοὺ]ς δικαστὰς τοὺς δικάζοντας[2] [--, ὁ δὲ ὅρκος II
ἔστω ὃδ]ε· ναὶ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Λύκ[ιον καὶ τὰν Γᾶν[3],

Pausimacho et Cleumede pensiones complures fecisse (id quod Cleumedis heredes quidem negabant, 64. 65), denique Cleumedi et eius filio Cleuphanto reliqua omnia reddidisse (v. 66—76). Iam Cleumedis heredum contra Calymnios lis (v. 65. 66) hic in censum non venit; Diagorae vero filii, qui manifesto Pausimachi heredes sunt, ex illis postremis pensionibus, quas distincte Cleumedi Hippocratis filio et Cleuphanto Cleumedis filio modo factas scribitur v. 80. 81, nihil ad se pervenisse dicebant ideoque ex his Pausimachi portionem, quam triginta talentorum esse aestimabant, a Calymniis repetebant. Cnidii secundum Calymnios iudicabant (v. 83). Cuius sententiae rationes etsi hic non perscriptae sunt, tamen maxime probabile est Calymnios iudicibus probasse Cleumedem et Cleuphantum etiam Diagorae nomine ac mandatis illas pecunias ab ipsis accepisse, ut si re vera non ad illum pervenisset pars summae Pausimacho quondam debita, non Calymniorum civitas, sed Cleumedis heredes a Diagorae liberis conveniendi essent. Ordo litterarum huius litis hic est: I. Decretum Cnidiorum de arbitrio, quod Calymnii et Diagorae filii petiverant, constituendo (v. 1. 2). Hoc sic restituere conatur So.: [ἔδοξε τᾶι βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι, γνώμαι προστατᾶν· τοὺς στραταγοὺς ἑλέσθαι δικαστὰς διακοσίους τέτορας, οἳ δικασσέοντι τὰν δίκαν ἂν δικάζεται τὰ Διαγόρα παιδία τᾶι πόλει τᾶι Καλυμνίων, τῶν μὲν φαμένων ὀφείλεσθαι αὐτοῖς ὑπὸ τᾶς πόλιος τᾶς Καλυμνίων τάλαντα τριάκοντα, τῶν δὲ φαμένων ὀφείλειν οὐδὲν ο]ὐδὲ τὸ ἐπικαλε[ύμενον ὑπὸ τῶν Διαγόρα παιδίων ο]ὐδὲ ἔλασσον τούτου. In quibus etsi sunt quae offensione non careant, maxime particularum οὐδὲ — οὐδὲ pro οὔτε — οὔτε usus, tamen in universum decreti sententiam et tenorem recte assecutus videtur. II. Lex de ordine iudicii (v. 2—52), quem singillatim praescribi opus erat, quia hoc non legitimum et ordinarium iudicium erat, sed in hanc solam causam petentibus eis inter quos litigabatur constitutum. Sane ad exemplum legis quae Cnidi in ordinariis iudiciis valebat hic ordo constitutus videtur, siquidem perquam accurate concinit cum Atheniensium institutis (cf. not. 4. 5. 11 sqq.; Dikaiomata Graecae Halensis 33). III. Actio filiorum Diagorae (v. 53—82). IV. Iudicium (v. 83—90). Ad eandem litem spectat fragmentum SGDI 3592. 2 Non modo ubique per totam Graeciam iudices iureiurando obstringi solebant, sed etiam ipsae formulae haud dissimiles erant inter se. Cf. titulum Eresium IG XII 2, 526 c ὄμνυν δὲ τοὶς πολίτ[αις] τοὶς δικάζοντας· [ν]αὶ δικάσσω τὰν [δίκαν, ὅ]σσα μὲν ἐν τοῖς [νόμ]οισι ἔνι, κάτ τοὶ[ς νόμ]οις, τὰ δὲ ἄλλα ἐκ [φιλοπ]ονίας (?) ὡς ἄριστα κα[ὶ δ]ικαίτατα, καὶ τιμά[σ]ω, αἴ κε καταγνῶ, ὀρθῶ[ς] καὶ δι(καί)ως· οὕτω ποήσω ναὶ μὰ Δία καὶ Ἄλιον et iusiurandum heliastarum Atheniensium apud Demosthenem XXIV 149—151, cuius etsi de fide dubitatur [quam iure suo defendit Drerup Jahrb. Phil. Suppl. XXIV 1898, 256], tamen memorabile est partem eius quae vel maxime falsarium prodere visa sit hominibus doctis, hic ad verbum redire (not. 5).

3 Supplevit N., qui monet Cereris nomini, quod Athenis hoc loco in iurandi formulis collocari soleat, spatium non sufficere. Cf. n. 360_1.

5 δικασσέω περὶ] | ὧν τοὶ ἀντίδικοι ἀντώμοσαν[4] κατὰ γ[νώμαν τὰν δι-
καιοτάτα]ν, καὶ οὐ δικασσέω κατὰ μάρτυρα, εἴ κα μὴ [δοκῆι ἀλαθέα
μαρτ]|υρεῖν, οὐδὲ δῶρα ἔλαβον τᾶς δίκας ταύτας ἕ[νεκα παρ' οὐδενὸς |
ο]ὔτε αὐτὸς ἐγὼ οὔτε ἄλ(λ)ος οὔτε ἄλλα ἐμὶν[5] [τέχναι οὐδὲ μαχανᾶι
οὐδ]|εμιᾶι· εὐορκεῦντι μέμ μοι εὖ εἶμεν, ἐπιορκεῦντ[ι δὲ τὰ ἐναντία]. |
10 τὰ δὲ ψαφίσματα καὶ τὰς προκλήσις καὶ εἴ τι κα ἄλλο δέ[ον[6] ἐγ
δα]|μοσίου φέρηται, τιθέσθων ἐπὶ τὸ δικαστήριον τοὶ ἀν[τίδικοι ἑκ]|ά-
τεροι ἐσφραγισμένα τᾶι δαμοσίαι σφραγῖδι πόλιος ἑκατ[έρας[7]], | καθά
κα ἑκατέρα ἁ πόλις ψαφίξηται, καὶ παραδόντω τοῖς στρατ|αγοῖς[8], τοὶ
15 δὲ στραταγοὶ λύσαντες ἐγδιδόντω ἐς τὸ δικαστήριο|ν πάντα τὰ γράμ-
ματα ἀμφοτέροις τοῖς ἀντιδίκοις. τιθέσθων δὲ κα[ὶ] | τὰς μαρτυρίας
ἑκάτεροι πρὶν οὗ[9] λέγεσθαι τὰν δίκαν. λεγέσθω δὲ | τᾶς δίκας ὁ μὲν
πρᾶτος λόγος ἑκατέροις ποτὶ χόας δεκαοκτώ, ὁ δὲ | δεύτερος ποτὶ χόας
δέκα· συναγόρους δὲ ἐξέστω ἑκατέροις | παρέχεσθαι τέτορας[10], ἐξέστω
20 δὲ καὶ μαρτυρὲν τοῖς συναγόροις[11]. | τὰ δὲ ψαφίσματα καὶ τὰς προ-

4 Harp. ἀντωμοσία· γράμματά τινα γράψαντες ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχὴν οἵ τε κατηγοροῦντες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, περὶ ὧν ἂν (ᾖι) ἡ δίκη· καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἀντώμνυον οἱ διώκοντες καὶ οἱ φεύγοντες, οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγορήσειν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσεσθαι. Lipsius Att. Recht 830. 5 Cf. formulam apud Demosth. XXIV 150: οὐδὲ δῶρα δέξομαι τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα οὔτ' αὐτὸς ἐγὼ οὔτ' ἄλλος ἐμοὶ οὔτ' ἄλλη εἰδότος ἐμοῦ, οὔτε τέχνῃ οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ. Aristoteles Ἀθ. πολ. 55, 5: ἀναβάντες δ' (οἱ ἐννέα ἄρχοντες) ἐπὶ τοῦτον (τὸν λίθον) ὀμνύουσιν δικαίως ἄρξειν καὶ κατὰ τοὺς νόμους καὶ δῶρα μὴ λήψεσθαι τῆς ἀρχῆς ἕνεκα. Pollux VIII 86: ὤμνυον δ' οὗτοι -- συμφυλάξειν τοὺς νόμους καὶ μὴ δωροδοκήσειν. Nr. 145$_{12}$: μηδὲ δῶρα δεξεῖσθαι. Cf. Ziebarth Χάριτες f. Leo 1911, 402.

6 Suppl. N. Accusativus absolutus est: „cum eo opus sit". 7 Coorum et Calymniorum. Sane horum modo est causa publica, cum adversarii eorum privati aliquot homines Coi sint. Quod et hic et infra (v. 70. 71) ipsius reipublicae Coae aliquas partes in hoc negotio esse videmus, id N. et Dar. bene eo rettulerunt, quod Hippocrates et Pausimachus, qui argentarii fuisse viderentur, non de suo pecunias illas Calymniis mutuas dedissent, sed a multis civibus Cois collectas, ita ut totius populi interesset eas non perire. 8 Praetores Cnidiorum ἡγεμονίαν δικαστηρίου habuisse in illo extraordinario iudicio et hinc et aliunde (v. 44. 48. 52) apparet. 9 Cum πρὶν cum genetivo non Atticum quidem sit, sed tamen antiquum (Pindar. Pyth. IV 76 πρὶν ὥρας), ne attractio quidem πρὶν οὗ c. inf. quicquam offensionis habet. N. Cf. ἐφ' ᾧτε item cum infinitivo coniunctum. 10 Hoc beneficio utrique non usi sunt nisi ex parte, nam actores quidem unum omnino συνάγορον habebant eumque necessarium quia ipsi impuberes erant, tutorem Philinum (v. 86 sq.), Calymnii vero tribus contenti erant (v. 88 sqq.). 11 Isaeus XII 4: ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐμέ γε οὐδεὶς ἀνθρώπων οὕτω τελέως ἂν ἄφρονα ὑπολάβοι, ὥστε τούτῳ (Euphileto fratri, pro quo verba facit)

κλήσις[12] καὶ τὰν γραφὰν τᾶς δίκας καὶ εἴ τί κ|α ἄλλο ἐγ δαμοσίου φέρηται ἀναγινωσκέτω ὁ γραμματεύς, ὅν κα ἑ|κάτεροι παρέχωνται, καὶ τὰς μαρτυρίας ἄνευ ὕδατος[13]· ὁ δὲ μάρτ|υρ, ὁ μὲν δυνατὸς ἐὼν παρεῖμεν μαρτυρείτω παρεὼν ἐπὶ τοῦ δικα|στηρίου, τοὶ δὲ ἀδύν[α]τοι
25 τῶμ μαρτύρων παραγενέσθαι ἐπὶ τὸ δικ|αστήριον ἐγμαρτυρησάντω[14] ἐπὶ τῶν προστατᾶν[15] ἐν ἑκατέρα[ι] | τᾶι πόλι τετάρται ἐξ ἰκάδος μηνὸς Βατρομίου[16] ὃν Καλύμνιοι ἄγοντ[ι], | Κῶιοι δὲ Καφίσιον, παρεύντων τῶν ἀντιδίκων εἴ κα χρείζωντι παρῆ|μεν· τοὶ δὲ μάρτυρες π[ο]τομνύντω[17] τὸν νόμιμον ὅρκον ἐπὶ τᾶν μ|αρτυριᾶν, ἀλαθέα μαρτυρεῖν
30 καὶ μὴ δυνατοὶ ἦμεν παραγενέσθαι ἐπὶ [τὸ] | δικατήριον· τοὶ δὲ προστάται τὰς μαρτυ[ρία]ς τὰς ἐγμαρτυρηθείσα|ς ἐπ' αὐτῶν ἐπισαμαινέσθω τᾶι δαμοσί[αι σφρ]αγῖδι, παρασαμαινέσθω δὲ | καὶ τῶν ἀντιδίκων ὁ χρείζων[18], ἀντίγραφα [δ]ὲ διδόντω τοὶ προστάται τ|αυτᾶν τᾶν μαρ-

---

μαρτυρεῖν τὰ ψευδῆ, ὅπως τὰ πατρῷα διὰ πλειόνων διανείμωμαι. ibid.: εἰ νῦν μὲν -- μαρτυρῶ ὡς ἔστιν ἀδελφὸς ἡμέτερος item § 5 μεμαρτυρηκέναι, ἐμαρτύρουν κτλ. Aeschines II 170: καὶ κάλει τὸν Τεμενίδην καὶ τοὺς συνεστρατευμένους μοι τὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατείας καὶ Φωκίωνα τὸν στρατηγόν, μήπω συνήγορον, ἂν τούτοις συνδοκῇ, ἀλλ ὑπεύθυνον τῇ συκοφάντῃ μάρτυρα, ἐὰν ψεύδηται.

12 Si quis adversarium provocaverat sive ad iusiurandum sive ad servos qui torquerentur aliamve quamlibet rem exhibendam, haec provocatio litteris consignata magistratui cuius iurisdictio erat tradebatur. Idem Athenis moris fuisse Lipsius Att. Recht 898/9 collatis Demosthenis locis XLIX 65 et LV 27 comprobant. 13 Athenis quoque dum eiusmodi litterae recitabantur, aquae cursus inhiberi solebat, ne temporis iacturam facerent oratores. Cf. Demosth. XLV 8. LIV 36. LVII 21: ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. 14 Harpocr. ἐκμαρτυρία· διαφέρει τῆς μαρτυρίας, ὅτι ἡ μὲν μαρτυρία τῶν παρόντων ἐστίν, ἡ δ' ἐκμαρτυρία τῶν ἀπόντων. σαφέστατα δὲ περὶ τούτων διδάσκουσι Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου (XLVI 7) καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Δεινίου. Lipsius Att. Recht 887; Dikaiomata 62.

15 Praesides comitiorum. Cf. titulos Coos Paton-Hicks n. 2_9. 13_{23}: γνώμα προστατᾶν. 27_{19}: [συνέγραψ]αν τοὶ προστάται. Apud Calymnios formulam γνώμα προστατᾶν habes Brit. Mus. II, $CCXXXII_2$. $CCXXXIII_2$. $CCXXXV_2$ et in multis aliis decretis quae illic componuntur p. 55 sqq. 16 Batromius quintus, Caphisius quartus anni Calymniorum et Coorum, qui ab aequinoctio autumnali incipit, mensis. Bischoff Realenc. Kalender § 50. 17 Iurisiurandi mentio fit in ἐκμαρτυρίᾳ, in μαρτυρίᾳ (v. 22—24) non item. Hoc in tam accurate descripto iudicii ordine sufficit ad demonstrandum, eos qui praesentes testimonium dicerent non iurasse. Iam cum haec praecepta vel in levissima quaque re accurate consentiant cum Atticorum more (not. 1), ne Athenis quidem testimonia iureiurando confirmari solita colligendum est; cf. Lipsius Att. Recht 884; Dikaiomata 130. 18 Cf. n. 204_{39}: ὁ δὲ ἐπιστάτης [τῶ]μ πρυτάνεων κατασημη[νά]σθω [τῆι δημ]οσίαι σφραγῖδι, παρασημηνάσθω δὲ καὶ

τυριᾶν παραχρῆμα τοῖς ἀντιδίκοις. ἀποστειλάντω δὲ | τοὶ προστάται
35 τᾶν [μ]ὲν ἐν Κῶι μαρτυρηθεισᾶν μαρτυριᾶν πασᾶν ἀν|[τί]γραφα, τὰ
μὲν ἐσ[φρ]αγισμένα τᾶι δαμοσίαι σφραγῖδι, τὰ δὲ ἀσφράγισ|[τα], ἐπὶ
τοὺς προσ[τ]άτας τοὺς ἐν Καλύμναι ἐν ἁμέραις ἵκατι ἀφ' οὗ κα ἐγ-
μαρ|[τυρ]ηθῆι· ἀποστειλάντω δὲ καὶ τοὶ προστάται τοὶ ἐν Καλύμναι
τᾶν μ[αρ|τυρ]ιᾶν τᾶν ἐγμαρτυρηθε[ι]σᾶν ἐφ' αὐτοῖς ἀντίγραφα πασᾶν,
τὰ μὲν ἐσφρ|αγισμένα τᾶι δαμοσίαι σφραγῖδι, τὰ δὲ ἀσφ(ρ)άγιστα,
40 ποτὶ τοὺς προστά[τ]|ας τοὺς ἐν Κῶι ἐν ἁμέραις ἵκατι ἀφ' οὗ κα
ἐγμαρτυρηθῆι, καὶ τὰ ἄλλα [πάντα] | ποιούντω τοὶ προστάται περὶ τᾶν
ἐγμαρτυριᾶν καθάπερ καὶ τοὺς ἐ|γ Κῶι προστάτας γέγραπται ποιεῖν·
τοῖς δὲ παραγενομένοις Καλυμ|νίων εἰς Κῶν ἐπὶ τὰν ἐπάκουσιν τᾶν
μαρτυριᾶν ἀσ[φάλειαν[19] δότ]|ω ἐν Κῶι Φιλῖνος[20]. διδόντω δὲ καὶ
45 ἀνάκρισιν τοὶ σ[τραταγοὶ τῶν μαρ]|τύρων ἑκατέροις κ[α]θ' ἕνα μετὰ
τοὺς πράτους [λόγους τᾶς δίκας]· | ἀνακρινάντω δὲ καὶ το[ὺ]ς μάρτυρας
ἑκάτεροι ὅ[σα τᾶς δίκας ἰ]|κνεῖται[21], ἄλλο δὲ μηδέν, καὶ τὸ ἐρωτα-
θὲν ὑπὸ τ[οῦ μάρτυρος ἀνα|γ]καζόντω[22] τοὺς ἀντιδίκους τοὶ στρατα-
γ[οὶ εἰπεῖν, εἴ κα μὴ συνῆι[22] τὸ ἐ]|ρωτώμενον, ἐπερωτῆι δὲ ὑπὲρ
50 αὐτοῦ τ[ούτου τοὺς ἀντιδίκους[23]. εἰ δέ κα τοὶ] | λόγοι μὴ συντελέων-
ται παρ' ἀνφοτέρ[ων ποτὶ τὰν τήρησιν τοῦ ὕδατος[24], | λ]εγόντω ἐς ὅ
κα τὸ ὕδωρ ἐ[γ]ρυᾶι[25], συντελε[σθέντων δὲ τῶν λόγ]|ων διδόντω τοὶ
στραταγοὶ τὰς ψάφου[ς αὐτίκα μάλα].
55 --σιος πον|-- Ἀριστόδαμον Ἀγ[λαοστράτου[26] -- π]αιδία ποτὶ τοὺς III

τῶν [ἄ]λλ[ω]ν [Ἀ]θ[ηναί]ω[ν] ὁ βου[λ]όμενος. Pro diversa causarum natura illic unicuique ex populo id permittitur, hic eis qui litigant solis.

19 Praestare debet Philinus (not. 19) ne occasione adventus illorum in insulam Con abutatur ad eos retinendos, ut pignoris loco sint pro pecuniis quas Calymniorum civitas ipsius pupillis debebat. Dttb. Cf. iam Mitteis Reichsrecht 419/20. 20 Dioclis f. Cous, tutor liberorum Diagorae, pro quibus verba fecit in iudicio (v. 86 sqq.). 21 Cf. n. 46_{67}: [οἵδε ἐπρίαντο τοὺς ὀφείλοντ]ας τοῖς θεοῖς [-- καὶ αὐτοὺς κ]αὶ ὧν ἱκνέονται. 69: [Ὕσ]σωλδος [τοῦ δεῖνος Λε]οντίσκον Ἀρδυβέ[ρο καὶ] ὧν ἱκνεῖται N. 22 Suppl. Dttb. 23 Suppl. idem. Litigantium enim est interrogare (ἀνακρίνειν), testium respondere. Quare in universum quidem iure meritoque illi, si vice versa testis ex ipsis quidpiam quaerat, recusabunt ne respondeant. At si eo modo consilio requirat testis, ut dilucidior fiat responso litigantium interrogatio quam ille parum intellexerit, necessario respondere debebunt, et si obstinate refragabuntur, cogendi sunt a magistratu penes quem iurisdictio est. 24 Suppl. inscr. jur. ex n. 683_{60}. 25 Indicativus ἐξερρύα n. 1169_3. Becht. 26 Supplevit Becht. ex fragmento Calymnio apud Rossium Inscr. ined. II 182_8: [Ἀρισ]τόδαμος Ἀγλαοστ[ράτου].

γεγ[.|--τ]ο παρὰ τοὺς Κνιδίων[27] στρ[ατ|αγοὺς --]ι ἐπὶ δαμιοργοῦ[28]
Ἀλκιμάχου ἀργυρί[ου | -- τοῦ τ]ε ἁμῖν ἀφαιρεθέντος ἀπὸ τοῦ χρέως[29]
τοῦ Παυσ|[ιμάχου καὶ Ἱ]ππoκράτευς[30] τᾶς τε ἀφέσιος τοῦ ταλάντου
60 ὃ φαν|[τι] ἀφεῖσθαι Καλύμνιοι ὑπὸ Παυσιμάχου καὶ Κλευμήδευς καὶ
τ|ᾶν φιαλᾶν[31] καὶ τῶν ἀλσέων[32] καὶ τᾶν πεμπτᾶν[33] ἀφαιρεθεισᾶ|ν
τᾶν ἀπαδοσίων ἃς φαντι ἀποδεδώκεν[34] Καλύμνιοι Παυσιμ|άχωι καὶ
Κλευμήδει καθ' ὁμολογίαν ἅμ φαντι ποιήσασθαι | Καλύμνιοι ποτὶ Παυ-
65 σίμαχον καὶ Κλευμήδη, περὶ ὧν πάντων | ἀμφισβατεῦντι αὐτοῖς τοὶ
Κλευμήδευς κλαρονόμοι[35]· τού|των πάντων ἀφαιρεθέντος τοῦ μέρευς,
ὃ εὑρίσκομες ἐ|πιπῖπτον ἐπὶ τὸ χρέος τὸ Ἱπποκράτει ὀφειλόμενον,
ἀφαι|ρεθέντος δὲ καὶ τούτου πλέονος ἀργυρίου, ὃ φαντι Καλύμ|νιοι
70 ἀποδεδώκεν Κλευμήδηι, καὶ τᾶν ἀλλᾶν ἀποδοσίων ἀφ|αιρεθεισᾶν πα-
σᾶν, ἃς ἐν τᾶι ἀποκρίσει ἂν ἔδωκε ὁ δᾶμ|ος ὁ Κώιων τῶι Καλυ-
μνίων δάμωι ἀνέλαβον ἄγγελοι παρ|αγενόμενοι ἐς Κῶν Ἐξάκεστος[36],
Χαρικλείδας, Ἀρατό|φαντος[37], Ἀρατίδας, Εὐξίφαντος, γράψαντες ἀν-
75 ηνίκα|μες[38] ἔχοντας τὸς Ἱπποκράτευς κλαρονόμους ἐς τ|ὸ χρέος ὃ

27 Cf. not. 1. 28 Damiorgus eponymus Cnidiorum magistratus fuit. Realenc. IV 2 2860. 29 Attica forma titulo Dorico inserta, id quod inferiore aetate neutiquam insolitum est. 30 Cf. not. 1. 31 Phialas pignori oppositas vendiderant creditores. Dar. 32 Haec nemora Calymniorum publica hypothecae data erant creditoribus et ab eis cum aes alienum non redderetur venumdata. Dar. 33 De vectigali nescio quo hoc interpretatur N., cum Dar. pecuniam, quam civitas Calymniorum mutuam acceperat, ex quinta modo parte Hippocratis, ex reliquis quattuor Pausimachi fuisse statueret. Detrahi igitur hic de eis quae repeterentur partem quae non Pausimachi, sed Hippocratis heredibus deberetur. At neque ipsa verba hanc interpretationem commendant, neque si tam exiguae fuissent partes Hippocratis in hoc negotio, facilem explicationem haberent quae v. 78—81 Coi dixisse feruntur de omni aere alieno illius filio et nepoti reddito. Ac tamen ficticia haec esse non videntur, quandoquidem iudicibus Cnidiis de eorum veritate persuaserunt. 34 Cf. n. 572[3].

35 Cf. not. 1. 36 Alcini f. (v. 89). 37 Aristolae f. (v. 90).

38 Simplex vocalis iota pro diphthongo ει in hac voce etiam apud Trozenios (SGDI 3364$_{11}$ sqq.) et Delphos (239 B_4) invenitur. Cf. Boeotorum εἴνιξα (n. 201$_{24}$), quod sane ex lege dialecti necessario ῑ pro ει habet. 39 Enuntiati conexio haec est: τᾶν ἀλλᾶν ἀποδοσίων πασᾶν, ἃς (acc. obiecti) ἔχοντας τοὺς Ἱπποκράτους κλαρονόμους (acc. subiecti) ἀνέλαβον ἄγγελοι κτλ. Nempe nuntii a Calymniis Con missi inde in litteris, quibus Coi ad Calymniorum epistulam responderent, notitiam de pecuniis domum reportaverunt quas acceptas tulerant Hippocratis heredes reipublicae Calymniorum. Verba ἔχειν, ἀπέχειν solennia sunt ubi quis pecunias accepisse se fatetur.

ὤφειλον Καλύμνιοι Ιπποκράτει, ὦι ἄρχει Καφίσ|ιος ἐπὶ Ἑρμώνακτος[40]· ἀπαιτεύντων δὲ ἁμῶν τὰ ὀ|πόλοιπα τῶν χρημάτων τούτων, ἃ γίνεται σὺν τ[ό]|κωι, τὰ μέρη τὰ ἁμὰ οὐκ ἀποδιδόντι Καλύμνιοι φά|μενοι ἀπο-
80 δεδώκεν αὐτά καὶ τοὺς τόκους τοὺς | γινομένους Κλευμήδει τῶι Ἱπποκράτευς καὶ Κλε|υφάντωι τῶι Κλευμήδευς. τίμαμα τῶν χρημά|των ὧν δικαζόμεθα τάλαντα τριάκοντα. |
ἀπεδικάσθη παρόντων[41]. τᾶν ψάφων ταὶ καταδικά|ζουσαι ἑβδομή-
85 κοντα ὀκτώ, ταὶ δὲ ἀποδικάζου|σαι ἑκατὸν ἴκατι ἕξ[42]. Ἐλαφρίου[43] ἑβδόμαι ἐπὶ δέκα, [ἐ]|πὶ δαμιοργοῦ[28] Ἀλκιμάχου· συναγόρησε τοῖς π[αι]|δίοις τοῖς Διαγόρα[44] Φιλῖνος Διοκλεῦς Κῶιος[20], ταὶ | δὲ Καλυμνίων [π]όλι Ἑκατώνυμος Πρυτάνι|ος Μιλήσιος, Ἐξάκεστος Ἀλκίνου
90 Καλύμνιος, | Ἀρατόφαντος Ἀριστόλα Καλύμνιος[45].

40 Hermonax Coorum monarchus est. Ab eius magistratus tertio mense incipiebant usurae pecuniae ab Hippocrate Calymniis creditae. 41 Distinxit Wilhelm AEMOest. XX 80[34], de ἀποδικάζειν cum genetivo provocans ad Diog. Laërt. I 71: τὸν δὲ φίλον πείσειεν ἀποδικάσαι αὐτοῦ. Quod definite additur, reos praesentes in iudicio absolutos esse, cum eo conferri iubet IG II 778 B_2 οὗτος ἀπέφυγεν παρὼν καὶ ἀπολογούμενος et Vit. decem orat. p. 834 A: προδοσίας ὤφλον Ἀρχεπτόλεμος Ἱπποδάμου Ἀγρυλῆθεν παρών, Ἀντιφῶν Σωφίλου Ῥαμνούσιος παρών. 42 Cf. 638[9]. 43 Mensis Cnidiorum ceteroqui ignotus. 44 ΔΙΑΠΟΡΑ. 45 Principem inter oratores locum tenebat homo Milesius (cf. n. 720[3]), quem sine dubio propter iuris scientiae, sagacitatis, facundiae famam mercede acciverant patronum Calymnii; cui adiutores dati duo cives propter peritiam rerum domesticarum.

5. Pecuniarum publicarum administratio.

Adde n. 544 Oropiorum res ([2] 516) et 236—253 copiosa Delphicae administrationis documenta.

954. Fasti Tauromenitani, a.c. 100. Tauromenii; nunc Messanae in universitate. Edd. Franz Ann. Inst. X 1838, 66; CIG 5640; Bormann IG XIV 423 (Syll.[2] 515; SGDI 5221). Cf. Boeckh Metrol. Unters. 294. 342 et Opuscula IV 534; Rizzo Riv. stor. ant. IV 1899, 573; V 1900, 74. 290; Willers Rh. Mus. LX 1905, 321; Cuntz Klio VI 1906, 467/8. [*Hi*]

Litterae ϵΖΘΖΠϹΩ. Compluria exstant genera litterarum publicarum Tauromenitanarum: *a.* Catalogi praetorum IG XIV 421. *b.* Catalogi gymnasiarchorum IG XIV 422. *c.* Rationes hieropoeorum, quaestorum, sitophylacum; cuius generis praeter hanc tabulam septem (IG XIV 424—430) aetatem tulerunt, multo magis mutilatae. Has omnes litteras et foedere quod Hiero anno 263 a. Chr. fecit cum Romanis, in quo Tauromenitano-

a ἐπὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀπολλοδώρου[1]· Ἀρτεμ[ι-
σίου[2]]. | πρ[3]. Λυκίσκος Λυκίσκου Ἀσιν[4].
ἱερομναμόνοις[5] ἔσοδος | τεσσαράκοντα λίτραι ἑπτὰ ὀγδο-
ήκοντα ὀκτακόσια τάλαντα[6] | 887 t. 401.
ἔξοδος τεσσαράκοντα λίτραι, ἐννέα τεσσαράκοντα τρια- —349 t. 401.
5 κόσια | τάλαντα
λοιπὸν ὀκτὼ τριάκοντα πεντακόσια τάλαντα[7]. | 538 t.

rum quoque civitas ei permissa est (Diodor. XXIII 4, 1), recentiores et colonia Romana illuc deducta a. 21 a. Chr. (Cassius Dio LIV 7, 1 — annum 36 praetulit Willers) antiquiores iudicat Borm., recte sine dubio. Ac ni plane fallimur cum rationes magistratuum tum magnam partem reliquarum litterarum saeculis alteri exeunti et primo a. Chr. n. vindicant litterarum formae, praecipue Z et Ƶ (cf. n. 708 cum adn.). Nova tabula inter annos 70, quo foederata erat civitas Tauromenitana (Cic. in Verr. III 13. V 56), sed antequam colonia deduceretur, a municipio Tauromenitano quod tunc constitutum esset perscripta esse videbatur Willersio (l.l. 340). Annis 42—36 quibus S. Pompeius in Sicilia dominabatur attribuit Cuntz, propterea quod Iulii nomen nusquam occurrit. 1 In omnibus titulis Tauromenitanis anni significantur praepositione ἐπὶ cum genetivo nominis proprii, nulla usquam addita magistratus appellatione; videntur hi archontes eponymi esse. Ceterum in fastis praetorum quattuor anni ἐπὶ Ἀπολλοδώρου inscripti sunt, tres (vigesimus quartus, undetrigesimus, quadragesimus) in maximo fragmento (IG XIV 421 I) quod nonaginta octo annorum continua serie magistratus recenset, quartus ἐπὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Νεμηνίου in fragmento II. Sed quintus, diversus ab illis, est harum rationum annus, quippe quem a quarto quidem distinguat paternum nomen, a tribus reliquis vero praecedentium annorum significationes ἐπὶ Εὐκλείδα, ἐπὶ Λυκίσκου, ἐπὶ Σίμου. Nam ante hunc Apollodorum archon fuit Ariston (not. 10). Qui scribae praetorum officio functus est archonte Damatrio Philonis filio (IG XIV 421 II_{16}) nescio an idem sit qui hic archon recensetur. 2 Primus hic est fastorum Tauromenitanorum mensis, secundus Dionysius (v. 44). Ex reliquis eiusdem generis tabulis una 428_{21} Dionysium mensem habet. Cum mensis Apellaeus, qui duplicabatur annis intercalaribus (Ἀπελλαίου δευτέρου 429_9), primum semestre clausisse et ante ipsum solstitium aestivum locum habuisse videatur, sequitur ut annus civilis Tauromenii a bruma initium ceperit. 3 Hae litterae ligatae (TP) menstruos πρυτάνεις senatus significare videntur. 4 Compendia nominibus, praecipue prytanum, addita pagos civitatis Tauromenitanae significant unde quisque oriundus erat. 5 Hieromnemonas sacrorum curam habuisse F. ex ipso nomine collegit. Eiusdem generis hieromnemones Calchedone (CIG 3794_2) et Segestae (IG 291_1) fuisse adnotat Gilbert Gr. Staatsalterth. II 334[4]. Alia testimonia dubia sunt, nam fuisse etiam aliud hieromnemonum genus docet Aristot. Pol. VII 8 p. $1321\,b_{34}$ ἑτέρα δ' ἀρχή, πρὸς ἣν ἀναγράφεσθαι δεῖ τά τε ἴδια συμβόλαια καὶ τὰς κρίσεις ἐκ τῶν δικαστηρίων· παρὰ

τούτου ἐν ἐπιμονᾷ[8] Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρεθ.[9] τεσσαρά|κοντα λίτραι ἓν ἑβδομήκοντα τάλαντα
καὶ παρὰ | ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος[10] λοιπὸν τέσσαρες | ἐνενήκοντα λίτραι, δέκα ἑκατὸν τετρακισ-
10 χίλια μύρια | τάλαντα.

δὲ τοῖς αὐτοῖς τούτοις καὶ τὰς γραφὰς τῶν δικῶν γίνεσθαι δεῖ καὶ τὰς εἰσαγωγάς. ἐνιαχοῦ μὲν οὖν μερίζουσι καὶ ταύτην εἰς πλείους, ἔτι δὲ (οὖ) μία κυρία τούτων πάντων· καλοῦνται δὲ ἱερομνήμονες καὶ ἐπιστάται καὶ μνήμονες καὶ τούτοις ἄλλα ὀνόματα σύνεγγυς. Hi neque aerarium habebant neque pecunias erogabant, ut appareat eis nihil nisi nomen commune fuisse cum illis Tauromenitanis. Dttb. Adde Hepding Realenc.[2] VIII 1490. 6 Ordo numerorum, quo ascenditur a minore ad maiorem, Siculorum proprius erat, id quod praeter reliquas eiusdem generis rationes cum gymnasiarchorum Tauromenitanorum tabulae docent (IG XIV 422_7 sqq.) tum versus epigrammatis quod anathemati filiorum Dinomenis inscriptum erat ἓξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων (Syll. I[3] p. 38 n. 35[6]). De aere haec intellegenda esse inde apparet, quod in sitophylacum rationibus plerumque pecuniae a frugibus distinguuntur praemisso genetivo χαλκοῦ (v. 29. 64. 98), multo rarius χρημάτων (IG XIV 430_{21}. χρῆμα τὸ δανειζόμενον ibid. 422 III_{145}). Non aliter igitur tum χαλκός de pecunia in universum usurpabatur Tauromenii, atque Athenis et alibi ἀργύριον. Libram (λίτραν) dimidiam minae, centesimam et vigesimam talenti partem esse B. comprobavit cum horum titulorum ope, tum scriptorum testimoniis. Etenim priorum opinionem, qui libram et minam idem pondus existimabant, redarguunt loci cum epigrammatis supra allati tum harum rationum, qui iuxta talentorum numerum plus quam sexaginta minas usque ad 119 (IG XIV 430_7) separatim enotant. Ipsum vero centum viginti numerum monstravit locus Vitruvi X 21, 7: *gubernabant eam (machinam) homines C habentem pondus talentum quattuor milium, quod fit CCCCLXXX pondo* (4000. 120 = 480000). Idem apparet ex compluribus harum tabularum nominibus, veluti v. 49 sqq. ubi ex 2672 tal. 91 librarum summa expensis 2269 talentis et 107 libris restant 2 talenta et 104 librae. Cf. etiam Hesych. μνᾶ· λίτραι δύο (III p. 1501 Schmidt) et Schol. Ven. A ad Hom. Ψ 269 τὸ δὲ τάλαντον νῦν μὲν ρκ' δραγμὰς (errore pro λίτρας) ἔχει. 7 Haec ratio et aliae quas in margine indicavimus accurate conveniunt. At aliis haud paucis locis rationes aut omisso uno vel altero ex illis tribus numeris mancae sunt (not. 25) aut erroribus qui in numeris incidendis commissi erant turbatae (not. 20). 8 Pars pecuniae, quae restabat, Pausaniae, quem argentarium fuisse Franzii coniectura est perquam probabilis, asservanda tradebatur dum ea opus esset ad sumptus reipublicae. Cf. Francotte Finances cités gr. 139[2]. 9 Ἀρεθ(ούσιος) F., non de nobilissimo fonte Syracusano intellegens, sed de loco ceteroqui ignoto agri Tauromenitani. Cf. n. 269 *K* Ἐρεθουσίωι Μακεδόνι, Ziebarth IG XII 9 p. 148_{165}. 10 Archon proximi ante Apollodorum Apollodori f. anni (not. 1).

τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρεθ. | ὀγδο-
ήκοντα λίτραι, ὀγδοήκοντα τετρακόσια τάλαντα. |
ταμίαις[11] ἔσοδος δέκα ἑκατὸν λίτραι ἑπτὰ εἴκοσι ἑξακό- 7627 t. 1101.
σι|α ἑπτακισχίλια τάλαντα
ἔξοδος ἑβδομήκοντα λί|τραι, τέσσαρα ὀγδοήκοντα τρια-
15 κόσια ἑπτακισχίλια | τάλαντα —7384 t. 701.
λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκον[τ]α | δια-
κόσια τάλαντα 243 t. 401.
καὶ ἐν ἐπ(ι)μονᾷ[12] Παυσανίᾳ Παυσανία | Ἀρεθ. τεσσα-
ράκοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα διακόσι|α τάλαντα
καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος[13] | λοιπὸν ὀκτὼ
20 ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνενή|κοντα διακόσια
τετρακισχίλια ἓξ δέκα μυριάδες | ταλάντων.
τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσα|νία Ἀρεθ. τρι-
άκοντα ἑπτακόσια τάλαντα
καὶ ἐν ἀνδο|κείᾳ[14] Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα Ἀσσιτ. ὀγδο-
ήκοντα λί|τραι, ἓξ ἑξήκοντα ἑξακοσία χίλια τάλαντα. |
25 σιτοφυλάκοις[15]· κυάμων[16] ἔσοδος ἕνδεκα ἡμίεκτα, | 768 m. 11 h.
ὀκτὼ ἑ[ξ]ήκοντα ἑπτακόσιοι μέδιμνοι
ἔξοδος | ἑπτὰ ἡμίεκτα 7 h.
λοιπὸν τέσσαρα ἡμίεκτα, ὀκτὼ | ἑξήκοντα ἑπτακόσιοι 768 m. 4 h.
μέδιμνοι

---

11 Quaestorum (ταμιῶν) collegium annuum omnes reditus et expensas civitatis curasse videtur praeter eas quae ad rem divinam et quae ad annonam spectarent. Nam ἱερομνήμονας et σιτοφύλακας plane separatas a quaestoribus rationes habuisse hae tabulae docent. 12 ЄΠΜΟΝΑ. 13 Cf. not. 10. 14 Quid inter ἐπιμονάν et ἀνδοκείαν intersit se ignorare fatetur Fr. Redit eadem vox in rationibus gymnasiarchorum IG 422 III$_{150}$: ἐν ἀνδοκείαι[ς], nullo addito nomine, sed statim subiuncta pecuniae summa, quia plura eiusmodi negotia comprehenduntur. Vox ἀνδοκεία non ab ἀναδοχή descendit, sed manifesto a nomine derivato ἀνδοκεύς (ἀναδοχεύς). Cf. Hesych. ἀνάδοχος· καὶ ἀναδοχεύς· διχῶς ἐλέγετο. s. v. ἀνδοκεύς· ἀνάδοχος. Hoc nomen vero constat praedem significare. Quare residuas pecunias a magistratibus partim in mensa argentaria Pausimachi (not. 8) depositas, partim hominibus privatis, qui praedibus reipublicae satisdarent, mutuas datas existimamus. Cf. Partsch Gr. Bürgschaftsr. 35^3. 117^4. 307. 15 Summam annonae curam habebant σιτοφύλακες, qui frumentum publice comparatum et asservabant, qua ex re nomen traxerant, et civibus divendebant. Perveniebant autem ad eos frumentum partim a sitonis (not. 20), qui id publica pecunia coëmebant, partim ab agertis (not. 19), qui mer-

καὶ παρὰ σιτο|φυλάκοις τοῖς πρότερον[17]
30 χαλκοῦ[18] λοιπὸν τέσσαρες | δέκα λίτραι, ἑπτὰ τριάκοντα πεντακόσια πενταχισχίλια | τάλαντα·
τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία εἴκοσι | ἑπτακόσια τάλαντα.
κυάμων λοιπὸν [π]αρὰ μὲν σιτο|φυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα | τετρακόσιοι μέδιμνοι,
35 καὶ ἡμέδιμνος ἕκδεκα | μέδιμνοι μελίνας,
παρὰ δὲ ἀγέρταις[19] | τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα | μέδιμνοι.
σιτωνίωι[20] Φρύνιος[21] ἔσοδος ὀγδοή|κοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα ἐνακόσια χίλια τά|λαντα
40 ἔξοδος· ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομήκοντα | ἐνακόσια χίλια τάλαντα
καὶ λοιπὸν τρεῖς πεντήκοντα λί|τραι, ἕνδεκα ἐνακόσια χίλια τάλαντα.
σ[ι]τωνίωι Εὐκλείδα | λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, πέντε ἐνενήκοντα ἑξακόσια | τρισχίλια τάλαντα.

---

cedem fundorum publicorum a conductoribus exigebant. Utrumque magistratum sitophylacibus subiunctum fuisse et eorum iussu egisse ex his tabulis apparet, quippe quae omnes rei frumentariae rationes ad unos sitophylacas referant. 16 Fabam principale Tauromenitanorum nutrimentum fuisse merito ex his rationibus collegit F. Medimnus dividitur in duodecim ἡμίεκτα. Sex ἡμίεκτα voce ἡμέδιμνος significari solent. F.

17 Cf. v. 8. 18. 18 Cf. not. 6. 19 In tabulis Heracleensibus (IG XIV 645 $I_{102.\,110.\,177}$) σιταγέρται sunt, qui fruges a conductoribus agrorum publicorum et sacrorum colligunt. Idem officium ἀγερτῶν apud Tauromenitanos fuisse videtur. F. 20 Duo σιτώνια, quibus praeerant Phrynis et Euclidas, publica auctoritate et pecuniis ex aerario erogatis constituta fuisse videntur. Quibus quod in aliis eiusdem generis rationibus (IG XIV 427 $I_{5.\,20.\,35}$. $II_{15.\,31}$. 428_{18}. 429 $I_{8.\,16.\,25.\,33}$. II_{11}. 430 I_{21}. $II_{8.\,22}$ (tertium accedit σιτώνιον παρὰ τῶν ἐπαγγειλαμένων, id per annonae caritatem privata civium munificentia constitutum videtur. Cf. n. 495_{64} sqq.: διαγωνιάσαντος τοῦ δήμου καὶ οἰομένου δεῖν σιτωνῆσαι, εἰς δὲ ταῦτα χρείας παρασχέσθαι τοὺς εὐπορουμένους, πρῶτος συνελθούσης ἐκλησίας ἐπηγγείλατο εἰς τὴν σιτωνίαν χρυσοῦς χιλίους. Luculentum est Samiorum exemplum n. 976 (Zi). Ceterum quod hic, etsi redituum et expensarum plane eadem est summa, tamen 1910 t. 53 l. superesse dicuntur, id F. ita interpretatur, ut ex anno proxime superiore haec restare sumat. Ac sane, nisi graviter errasse lapicidam existimabimus (not. 7) ei assentiendum erit. 21 Nomen Φρῦνις Tauromenii non infrequens fuit. Cf. IG XIV 421 $I_{12.\,31.\,36}$ al.

b Διονυσίου[22]· πρ. Ἡράκλητος Ἀπολλοδώρου[23] Οἰτ. Τιρκ. |
45 ἱερομναμόνοις ἔσοδος ἑξήκοντα λίτραι, ἓν | ἑβδομή- 2071 t. 60 l.
κοντα δισχίλια τάλαντα
ἔξοδος εἴκοσι λίτραι, | δισχίλια τάλαντα — 2000 t. 20 l.
λοιπὸν τεσσαράκοντα λίτραι, ἓν ἑβδομή|κοντα τάλαντα, 71 t. 40 l.
ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρεθ. |
50 ταμίαις ἔσοδος μία ἐνενήκοντα λίτραι, δύο ἑβδομήκον|τα
ἐνακόσια δισχίλια τάλαντα 2972 t. 91 l.
ἔξοδος ἑπτὰ ἑκατὸν λίτραι, | ἐννέα ἑξήκοντα ἐνακόσια — 2969 t. 107 l.
δισχίλια τάλαντα
λοιπὸν τέσσα|ρες ἑκατὸν λίτραι, δύο τάλαντα 2 t. 104 l.
καὶ ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ | Παυσανία Ἀρεθ. τεσσαρά-
κοντα λίτραι, τρία τεσσαράκοντα δια|κόσια τάλαντα
55 καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρί(σ)τω|νος[24] λοι-
πὸν τέσσαρες ἐνενήκοντα λίτραι, δέκα ἑκατὸν | τετρα-
κισχίλια μύρια τάλαντα.
τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυ[σ]α|νίᾳ Παυσανία Ἀρεθ. ὀγδο-
ήκοντα λίτραι, τέσσαρα ὀγδοήκον|τα τετρακόσια τά-
λαντα
καὶ παρὰ ταμίαις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστω|νος λοιπὸν ὀκτὼ
60 ὀγδοήκοντα λίτραι, τέσσαρα ἐνε|νήκοντα διακόσια τε-
τρακισχίλια ἓξ δέκα μυριάδες | ταλάντων·
τούτου ἐν ἐπιμονᾷ Παυσανίᾳ Παυσανία Ἀρ[εθ.] | τριά-
κοντα ἑπτακόσια τάλαντα καὶ ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτι|κοῦ
Εὐβουλίδα Ἀσσιτ. ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα |
ἑξακόσια χίλια τάλαντα
65 σιτοφυλάκοις· χαλκοῦ ἔσοδος | ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ 1066 t. 80 l.
ἑξήκοντα χίλια τάλαντα | — 1066 t. 80 t.
ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, ἓξ ἑξήκοντα χίλια | τάλαντα (— —)
κυάμων ἔξοδος[25] ἑπτὰ ἡμίεκτα διακόσιοι | μέδιμνοι. (768 m. 4 h.)
200 m. 7 h.
λοιπὸν ἐννέα ἡμίεκτα, ἑπτὰ ἑξήκον|τα πεντακόσιοι μέ- 567 m. 9 h.
διμνοι
70 καὶ παρὰ σιτοφυλάκοις | τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν
τέσσαρες δέκα λί|τραι, ἑπτὰ τριάκοντα πεντακόσια
πεντακισ|χίλια τάλαντα.

22 Cf. not. 2. 23 Idem homo archon eponymus est IG XIV 422 III$_{43}$.
24 ΑΡΙΤΩ|ΝΟΣ. Cf. not. 10. 25 Lapicidae neglegentia omissa est ἔσοδος, quae si reliqui duo numeri recte exarati sunt 768 med. 4 hem. fuit.

τούτου ἐν ἐ[πι]μονᾷ Παυσα|νίᾳ [Πα]υσανία Ἀρε(θ). εἴκοσι ἑπτακόσια τάλαν|[τα].

75 κυάμων λοιπὸν παρὰ μὲν σιτοφυλά|κοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα | τετρακόσιοι μέδιμνοι, καὶ ἡμέδιμνος ἕνδε|κα μέδιμνοι μελίνας,

παρὰ δὲ ἀγέρταις | τοῖς πρότερον κυάμων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα μέ[δ]ι|μνοι.

80 σιτωνίωι Φρύνιος ἔσοδος χίλια τάλαντα | τὸ θησαυρισθέν[26], καὶ λοιπὸν[27] τρεῖς π[εντ]ήκοντα λίτραι, | ἕνδεκα ἐνακόσια τάλαντα.

σιτωνίωι Εὐκλείδα [ἔξοδος[28] ἐννέα ἑβδομήκοντα (v.42: 3695 t. 40 l.)

c τριακόσια] | δισχί[λια τάλαντα] — 2379 t.

λοιπὸν τεσσαράκοντα [λίτραι, | ἓξ δέκα τριακόσια χ]ίλια τάλαντα. 1316 t. 40 l.

[-- πρ. --] Ἀλκ.

ἱερομναμόνο[ις ἔσοδος | -- λίτραι, -- ὀγδ]οήκοντα χίλια τάλα[ντα] |

85 ἔ[ξοδος -- λίτραι, ἐ]ννέα ὀγδοήκοντα ἐν[ακόσια τά]|λαντα [λοιπὸν --] λίτραι, ἓν ἑκατὸν τάλα[ντα]. |

ταμίαις ἔσοδος πέντε λίτραι, τρία τριάκοντα δ[ιακό]|σια πεντακισχίλια τάλαντα 5233 t. 5 l.

ἔξοδος ἑπτὰ ἐνενήκον|τα λίτραι, ὀκτὼ ἐνακόσια τετρακισχίλια τάλαντα — 4908 t. 97 l.

90 λοιπὸν | ὀκτὼ εἴκοσι λίτραι, τέσσαρα εἴκοσι τριακόσια τάλαντα | 324 t. 28 l.

καὶ παρὰ ἱερομναμόνοις τοῖς ἐπὶ Ἀρίστωνος λοιπὸν | τέσσαρες δέκα λίτραι, ἓξ εἴκοσι ἑξακόσια τρισχίλια μύρια | τάλαντα

καὶ παρὰ ταμίαι[ς] τοῖς ἐπὶ Ἀρί(σ)τωνος[29] λοιπὸν | ὀκτὼ τεσσαράκοντα λίτραι, ἓν τριάκοντα ἑξακόσια ὀκτα|-

95 κισχίλια πέντε δέκα μυριάδες ταλάντων·

26 Quia tum ipsum non opus erat frumentum coëmi, haec mille talenta in praesentia asservata sunt. 27 Non ex illis mille talentis haec reliqua fuerunt; neque enim ulla ἔξοδος hic perscripta est et definite enuntiatur illa non expensa esse. Immo haec ex pecuniis quas iam ante in manibus habuerant sitoni supererant; cf. v. 42. 110. 111. 28 Nulla hic recensetur ἔσοδος, ita ut ἔξοδος detrahenda sit de illis 3695 t. 40 l., quas proximo mense superfuisse scribitur v. 42. 43. Inde expensarum numerum supplevit F. 29 ΑΡΙΤΩΝΟϹ.

τούτου | ἐν ἀνδοκείᾳ Ζωτικοῦ Εὐβουλίδα ὀγδοήκοντα λίτραι, | ἓξ ἑξήκοντα ἑξακόσια χίλια τάλαντα.
σιτοφυλάκοις· | χαλκοῦ ἔσοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, δύο 1702 t. 80 l.
ἑπτακόσια χίλια | τάλαντα. 1702 t. 80 l.
ἔξοδος ὀγδοήκοντα λίτραι, δύο ἑπτακόσια χίλια | τάλαντα — —
κυάμων ἔξοδος[30] ἑπτὰ ἡμίεκτα, δύο | πεντήκοντα (v. 68: 567 m. 9 h.)
τριακόσιοι μέδιμνοι 352 m. 7 h.
λοιπὸν | δύο ἡμίεκτα, πέντε δέκα διακόσιοι μέδιμνοι 215 m. 2 h.
καὶ παρὰ | σιτοφυλάκοις τοῖς πρότερον χαλκοῦ λοιπὸν τέσσαρες | ἐνενήκοντα λίτραι, τρία ὀγδοήκοντα ἑξακόσια τε|τρακισχίλια τάλαντα.
κυάμων λοιπὸν παρὰ μὲν σιτο|φυλάκοις τοῖς πρότερον τρία ἡμίεκτα, ὀγδοήκοντα | τετρακόσιοι μέδιμνοι, καὶ ἡμέδιμνος ἕνδεκα μέ|διμνοι μελίνας.
παρὰ δὲ ἀγέρταις τοῖς πρότερον κυά|μων λοιπὸν ὀκτὼ δέκα μέδιμνοι. |
σιτωνίωι Φρύνιος λοιπὸν τρεῖς πεντήκοντα λίτραι, | ἕνδεκα ἐνακόσια τάλαντα παρὰ σιτώναις τοῖς ἐπὶ Θεο|δώρου[31].
σιτωνίωι Εὐκλείδα λοιπὸν τεσσαράκοντα | λίτραι, ἓξ δέκα τριακόσια χίλια τάλαντα παρὰ ἀγέρ|ταις τοῖς ἀπὸ σιτωνίας[32].

30 Ne hic quidem illo mense ulli fuerunt reditus (cf. not. 28), ut de residuis superioris mensis (v. 68. 69) facta sit expensa; haec ratio accurate convenit.
31 Non proxime superioris anni hic fuit eponymus; nam cum uno modo loco hic commemoretur, Aristo vero sexiens (v. 8. 18. 54. 58. 91. 93), probabile est Theodorum, Aristona, Apollodorum Apollodori f. hoc ordine se excepisse, etsi mirum est sitonas magistratu finito etiam per plus quam annuum tempus pecunias publicas in manibus habuisse. 32 Obscurum hoc; non pecuniae ἀπὸ σιτωνίας esse dicuntur, sed ἀγέρται. Hoc vix aliam habet explicationem atque eosdem homines primum σιτώνας, deinde ἀγέρτας fuisse. Sed si id tum casu accidit, non perspicitur quo consilio in tabulis publicis commemoretur; sin lege constitutum erat, cur hoc solo loco scriptum sit obscurum est.

955. Arcesinensium cum Praxicle Naxio pactum, saec. IV/III. Arcesinae Amorgi. Edd. Kumanudes Bull. Hell. VIII 1884 23 (Wachsmuth Rh. Mus. XL 1885, 287; Inscr. jurid. Gr. I 313, XV *A*; Syll.^{2} 517; Delamarre IG XII 7, 67 *B*). Cf. Dareste Bull. Hell. VIII 373; Szanto Wien. Stud. VII 232; Sonne De arbitris LVII. LVIII. CXXVI. [*Hi*]

[τύ]χ[η] ἀ[γαθή][1]. μη[νὸς Ἑκ]ατομβαιῶνος ἐν Νάξωι[2] αἰσυμνών[των[3] § 1
...|.]ένους καὶ Σωστράτου, ἐν Ἀρκεσίνηι δὲ μηνὸς Μιλτοφοριῶνος[4],
[ἄρ|χ]οντος Κτησιφῶντος, Πραξικλῆς Πολυμνήστου[5] ἐδάνεισεν τ[ῆι
πό]|λε[ι] τῆι Ἀρκεσινέων[6] ἀργυρίου Ἀττικο[ῦ] τρία τάλαντα ἀκίνδυνομ
5 πα[ν|τ]ὸς[7] κινδύνου Πραξικλεῖ ἐπ[ὶ] τόκωι πέντ' ὀβολοῖς τὴμ μνᾶν
ἑκάστην το[ῦ | μην]ὸς ἑκάστου[8], δανειστῶν[9] ἐλθόντων[10] δημοσίαι Πρω-

Litteraturam Kum. saeculo II. Del. IV aut III tribuit. 1 ..ΛΙΛ..... K., i.e. ΧΗΑ (Dttb.). 2 Naxiorum Hecatombaeon quin Attico respondeat vix dubium erit. Cf. Bischoff De fastis Gr. 394 et Realenc.[2] Kalender § 50. Ceterum fastorum Naxiorum propterea hic ratio habetur, quia creditor illinc oriundus est (not. 5). 3 Eponymus Naxiorum magistratus; cf. IG XII 9, 223_5. Similis est αἰσυμνήτης Teiorum (n. 38_8) et Milesiorum (n. 57) et Cymaeorum (Aristot. fr. 481 p. 1557 a 2), at plane diversa cum illa αἰσυμνητεία quam Aristoteles Pol. III 14 p. 1285 b 25 αἱρετὴν τυραννίδα interpretatur, tum αἰσιμνᾶται Megarensium et colonorum, qui senatus praesides sunt (cf. n. 641_1. 709_{56}). 4 Miltophorionis nomen W. refert ad fucum sive algam marinam qua tingi solebant nobilissimae illae vestes Amorginae, collatis qui de hoc vestium genere afferuntur a Bursiano Geogr. II 312[3] scriptorum locis. At ex his nemo coloris mentionem facit nisi schol. Aristophanis Lysistr. 150 οἱ μὲν χρώματος εἶδος τὴν ἀμόργην, οἱ δὲ ἀπὸ νήσου Ἀμόργου τοὺς Ἀμοργίνους χιτῶνας ὡς τὰ θηραῖα ἀπὸ θήρας νήσου. Hinc lubricum esse de coloris genere quo Amorgii usi essent quicquam colligere sponte patet. Neque omnino μίλτος unumquemque colorem rubrum significat, ut W. putare videtur, sed rubricam sive terram Sinopida cf. (n. 972^{65}). Ceorum μίλτος tractatur IG II[2] 1128. 5 Naxium fuisse praeter praescripta (not. 2) docent v. 13. 19. 6 Praeter hoc alia exstant documenta de pecuniis quas mutuas sumpserat Arcesinensium civitas (IG XII 7, 68—70). Haec omnia syngraphae formam et naturam habent (hoc instrumentum identidem ἡ συγγραφή vocatur, cf. v. 41. 44. 45. 47. 50), quae propterea in eiusmodi negotiis perfrequens est, quia creditori optimam facultatem sua recuperandi praebebat. 7 Suppl. W. 8 I.e. 10 % per annum ex nostro significandi more. Non nimiae sunt hae usurae pro illius aetatis consuetudine. Ex reliquis instrumentis Amorgiis (not. 6) unum maiorem usuram (12 %), aliud minorem ($8^1/_6$ %) habet. Sacrae Apollinis Delii pecuniae per saecula a. Chr. n. tertium et alterum eadem quam hic habemus usura mutuae dabantur (Bull. Hell. VI 68 sq.). Idem eadem fere aetate (CIG 3599_{13}) in pecuniis Minervae Iliadis factum est. W. Cf. Billeter Gesch. des Zinsfußes 66. 9 Non magistratus sunt, sed homines ad hoc unum negotium perficiendum a populo electi, ut σιτῶναι n. 493_9 et ἱεροποιοί n. 1052_3. Item si quando pecuniae publicae aut sacrae mutuae dandae sunt, ἐκδανεισταί suffragiis senatus aut populi creari solent (n. 742_{39}. IG IX 1, 694_8). Apud Delios qui commemorantur προδανεισταί (Bull. Hell. VI 69; IG XI 203 A_{78}. XIV 439) ei idem negotium syngraphae conscribendae et pecuniae accipiendae habent ac δανεισταί Arcesinensium, sed praeterea

τομάχου καὶ Διο|...ους, κατ[ὰ] τὸ ψήφισμα ὃ εἶπε Στ[ησα]γόρας.
ὑπέθετο δὲ Πραξικλῆς τά τ[ε | κ]οινὰ τὰ τ[ῆ]ς πόλεως ἅπαντ[α 11 κ]αὶ § 2
[τ]ὰ ἴδια τὰ Ἀρκεσινέων 12 καὶ τῶν οἰκούν|[τ]ων ἐν Ἀρκεσίνηι 13 ὑπάρ-
10 [χοντα] 14 ἔγγαια καὶ ὑπερπόντια 15. ἀποδώσουσιν τὸν | μὲν τόκον § 3
καθ' ἑνιαυτὸν 16 ἕκαστον οἱ [τ]αμίαι οἱ τὰς προσόδους ἐγλέγοντες | τὰς
Ἀρκεσινέων· ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῶσιμ 17, πρακτοὶ ἔστωμ 18 Πραξικλεῖ οἱ
μὴ | ἀποδόντες 19 ἡμιόλιον 20 τὸ ἀργύριον ἐκ τῶν ἰδίων πράξει πά-

---

etiam suam fidem pro aere alieno a civitate contracto interponunt, cuius rei hic nulla est mentio, sine dubio quia omnes Arcesinenses singillatim obligantur (not. 12). Cf. Rehm Milet I n. 138 p. 297. 10 Nempe ἐς Νάξον. Item usuras Naxi pendere iubentur Arcesinenses (v. 19). Etiam in instrumento de Nicaretae Thespiensis cum populo Orchomeniorum negotiis pecunia Thespiis numerata est (IG VII 3172_{20}. Inscr. jur. I 298).

11 Cf. n. 647_9. Iam Demosthenis aetate Oritarum civitatem reditus publicos pignori opposuisse refert Aesch. III 104, Memnona Rhodium Lampsaci idem fecisse legitur in altero Oeconomicorum libro qui perperam Aristoteli tribuitur 2, 29 p. 1351 b 7. De aedificiis publicis hypothecae datis cf. Strabo XIII 622. Athen. XI 508 f.; pascua oppignerantur IG VII 3171_{37}. W. Cf. Hitzig Gr. Pfandrecht 19. 12 Praeter civitatem igitur omnes cives singillatim debitores sunt. Iure W. monuit, iam non tam immania et inaudita videri posse quae Iosephus Ant. Iud. XVI 343 de syngrapha a Syllaeo Herodi data referret: τὸ δάνειον εἰπὼν (Νικόλαος ὁ Δαμασκηνός) τῶν πεντακοσίων ταλάντων καὶ τὴν συγγραφήν, ἐν ᾗ καὶ τοῦτο ἦν προσγεγραμμένον, ἐξεῖναι τῆς προθεσμίας παρελθούσης ῥύσια λαμβάνειν ἐξ ἁπάσης τῆς χώρας, τὴν μὲν στρατείαν οὐ στρατείαν ἔλεγεν, ἀλλ' ἐπὶ δικαίαν(?) τῶν ἰδίων ἀπαίτησιν χρημάτων. 13 Etiam inquilinorum (μετοίκων) bona creditori occupare licere sane mireris; sed eiusdem inconstantiae est, qua Athenis hi etsi cives non sunt tamen milites conscribuntur. 14 Suppl. W., qui monet solenniter totam rem familiarem τὰ ὑπάρχοντα vocari. Cf. IG VII 3172_{33}.

15 Dem. XXXV 12 ἐκ τῶν τούτων ἁπάντων καὶ ἐγγείων καὶ ναυτικῶν comparant W. et editores Inscr. jur. Atqui ὑπερπόντιος non est marinus vel navalis, sed transmarinus, ita ut in insula exigua fere ad idem redeat atque ὑπερόριος. Necessario igitur et quae Amorgi sunt et quae peregre bona intellegenda sunt. 16 Eadem aspiratio est in testamento Epictetae IG XII 3, 330_{204}. W. 17 Hoc quoque tralaticium esse in eiusmodi contractibus observavit W. allatis Dem. LVI 38. IG VII 3172_{27}.

18 Cf. IG XII 3, 330_{218} al. 19 Quaestores, qui pendere debebant v. 15. Probe igitur distinguenda sunt, quae praecipiuntur si in numerandis usuris et si in ipso capite reddendo mora intercedat. Illic soli magistratus conveniuntur a creditoribus, hic multa duplicis summae civitati infligitur, quam creditori a singulis civibus exigere licet (v. 23—29). Inscr. Gr. jur.

20 De hac multa summae sesquialterius cf. n. $963_{4.50}$ et exempla allata ad I. Olymp. 16.

σηι[21] καθάπερ | ἐγ δίκης τέλος ἐχούσης[22] κατὰ τὸ σύμβολον τὸ Ναξ[ίων κ]αὶ Ἀρκεσινέων[23], | [κ]αὶ μὴ ἔ[σ]τω ὑπόλογος[24] τῆι πόλει τοῦτο
15 τὸ ἀργύριον εἰς τὸ δάνειον, ἀλλ' ἀπο|δότω ἡ πόλις τὸν τόκον. ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῶι, ἔστω ὁ τόκος, ὃν ἂμ μὴ ἀποδῶσιν, | ἐνεργὸς[25] Πραξικλεῖ μετὰ τοῦ ἀρχαίου τοῦ ἴσου τόκου[26] καθ' ἐνιαυτὸν ἕκασ|[το]ν.

---

21 Eandem vim habet atque illud τρόπῳ ᾧ ἂν ἐπίστωνται v. 27, etsi illic (cf. v. 25) utraque formula coniunctim ponitur. 22 In universum πράττειν non licet nisi quae actori adiudicata sunt; sed quo facilius creditores sua recuperent, Arcesinenses permittunt, ut creditor sic agat, tamquam si res iudicata sit. Similiter in altera syngrapha (IG XII 7, 69_{15}) fuisse videtur [καθάπερ δίκην ὠφ]λληκότες ἐξοὐλ[ης ἐν τῆ ἐκκλήτῳ καὶ ὄντες ὑπερήμεροι] et ap. Demosth. XXXV 12 ἔστω ἡ πρᾶξις -- καθάπερ δίκην ὠφληκότων καὶ ὄντων ὑπερημέρων. 23 Hinc necessario colligitur Praxiclem Naxium esse. Ceterum συμβόλων notione non modo pacta de litibus inter cives diversarum civitatium, sed etiam de commercio, navigatione, vectigalibus contineri non recte ex Ar. Polit. III 1280 a_{36} καὶ γὰρ ἂν Τυρρηνοὶ καὶ Καρχηδόνιοι (καὶ πάντες οἷς ἐστὶ σύμβολα πρὸς ἀλλήλους) ὡς μιᾶς ἂν πολῖται πόλεως ἦσαν. εἰσὶ γοῦν αὐτοῖς συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσαγωγίμων καὶ σύμβολα περὶ τοῦ μὴ ἀδικεῖν καὶ γραφαὶ περὶ συμμαχίας. Nam in postremo enuntiato manifesto σύμβολα distinguuntur a duabus reliquis pactionum generibus, et συμμαχίας ab illis distinguendas esse ipsi edd. inscr. jur. concedunt; non magis igitur συνθῆκαι περὶ τῶν εἰσαγωγίμων eis continentur. Priore enuntiato vero, quod manifesto parenthesis locum tenet, quia αὐτοῖς non potest non ad Etruscos et Carthaginenses referri, nihil enuntiatur nisi, qui vel hoc uno pactorum genere contineantur, ex eorum quos scriptor impugnat sententia unius civitatis cives habendos esse. Neque magis συμβόλων argumento continentur ipsarum civitatium de iure publico controversiae, sed ad causas privatas inter utriusque cives pertinent (cf. 464[4]). 24 W. recte statuit, ὑπόλογος substantivum esse. Quare ne levissimam quidem offensionem habet v. 30. 31: μὴ εἶναι Ἀρκεσιν[εῦσιν] ὑπόλογον τούτων εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶγ χρημάτων ὧν ὀφείλουσιν. Pro quo genetivo quod et hic et v. 38 accusativus τοῦτο τὸ ἀργύριον, ταῦτα τὰ χρήματα legitur, manifesto, substantivum verbale verbi structuram sequitur: nam ἔστω ὑπόλογος idem significat atque ἔστω ὑπολογίζεσθαι. 25 I.e. usurarum residuarum usuras debebit civitas. Cf. Isocr. VII 35: ἅμα γὰρ τούς τε πολίτας ὠφέλουν καὶ τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἐνεργὰ καθίστασαν. Dem. XXVII 7: δεῖ δὲ καὶ καθ' ἕκαστον ὑμᾶς ἀκοῦσαι τά τ' ἐνεργὰ αὐτῶν (τῶν χρημάτων) καὶ ὅσ' ἦν ἀργὰ καὶ ὅσου ἦν ἄξι' ἕκαστα. 10: καὶ ταῦτα μὲν ἐνεργὰ κατέλιπεν, ὡς καὶ αὐτοὶ οὗτοι ὁμολογήσουσιν· ὧν γίγνεται τοῦ μὲν ἀρχαίου κεφάλαιον τέτταρα τάλαντα καὶ πεντακισχίλιαι, τὸ δ' ἔργον αὐτῶν πεντήκοντα μναῖ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου. W. 26 In syngrapha Amorgia IG XII 7, 67_7 (cf. not. 6) non praecipitur, ut usurarum residuarum usurae pendantur, sed illic ipsa usura augetur (10 % pro $8^1/_6$ %). Inscr. iur.

τὸ δὲ ἀρχαῖον ἀργύριον ἀποδώσουσιν ἐν ἓξ μησὶν[27] ἀφ' οὗ ἂν ἀπαι- § 4
τήσῃ[ι] | Πρα[ξι]κλῆ[ς] ἢ ὃν ἂν πέμψῃι Πραξικλῆς[28] ἀπαιτήσοντα.
ὅταν δὲ ἀποδιδῶσιν | [τ]ὸν τόκον ἢ τὸ ἀρχαῖον, ἀποδώσουσιν ἐν Νάξωι § 5
20 Πραξικλεῖ ἢ ὦι ἂγ [κ]ελεύ|[ηι[29]] Πραξικλῆς Ἀττικὸν ἢ Ἀλεξάνδρειον[30]
νόμισμα ὦι [ἡ] πόλις χρῆται [ἀ|κίνδυν]ον[31], ὁλοσχερές, δόκιμον, ἄσ[υ]-
λον, ἀνέπαφον, ἀτελὲς πάντων, [ὅ]]πο[υ][32] ἂγ κελεύει Πραξικλῆς.
ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῶσιν τὸ ἀργύριον κατὰ τὰ γε|γραμμένα, ὡμολόγησαγ § 6
καὶ διέθεντο Ἀρκεσινεῖς ὀφείλειμ Πραξι|[κ]λεῖ ἓξ τάλαντα[33]· καὶ ἐξ-

27 Frequenter certum tempus praefinitur, quo elapso utique reddatur pecunia credita. Sic Deli a 314—166 omnes pecuniae sacrae in quinquennium mutuae dabantur (Bull. Hell. XIV 453). Arcesinae id in uno instrumento IG XII 7, 67_6 fit, ubi proximo mense Iobacchio (cf. n. 946[2]) creditori solvenda est pecunia. Hic vero quolibet tempore Praxicli reposcere licet ea condicione ut intra proximos sex menses reddat civitas. In syngrapha IG XII 7, 69_{19} eadem condicione trium mensium tempus definitur.

28 Cf. not. 29. 29 Cf. v. 19: Πραξικλεῖ ἢ ὦι ἂγ [κ]ελεύ[ηι] Πραξικλῆς. v. 32: καὶ ἐάν τινες ἄλλοι πράττωσιν τὰ χρήματα κελεύοντος Πραξικλέους. IG VII 3172_{35}: ἡ δὲ συγγραφὴ κυρία ἔστω κἂν ἄλλος ἐπιφέρηι ὑπὲρ Νικαρέτας. IG XII 7, 69_{49}: ἀλλ' εἶναι τὴν συνγραφὴν κυρίαν οὗ ἂν ἐπιφέρηι ὁ δανείσας ἢ οἱ πράσσοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. Haec omnia sic ab editoribus intelleguntur, ut ei qui hanc syngrapham obtulerit utique pecunia debita numeranda sit, non examinato illius iure (‚*la clause au porteur*' Inscr. jur. I 338). At hoc institutum, hodie latissime patens, a veterum tam Graecorum quam Romanorum iure alienum fuisse videtur. Etenim nullo pacto neglegendum est nusquam abesse tale additamentum, qualia sunt ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑπὲρ Νικαρέτας, κελεύοντος Πραξικλέους. Nulli igitur debetur nisi illi principali creditori; at huic non opus est praesenti ius suum exsequi, sed permittitur ut alius id illius iussu vel mandatu faciat. Cf. Wenger Stellvertretung im Rechte der Papyri 1906 pass.; Ziebarth Gr. Schulw.[2] 12. 20; de hoc loco et similibus Freundt Wertpapiere im ant. u. frühmittelalterl. Rechte 2, 1910, 13. 30 Utrumque nomen idem significat. Mommsen Gesch. röm. Münzw. 26; Hultsch Gr. Metrol.[2] 244; Babelon Traité I 483.

31 Suppl. W., ex v. 4, sane non sine violentia. Nam Kum. . . ΛΤΤ . . ΟΝ exhibet. 32 Ita ectypum; [ἀπο]δώσου[σι] δὲ ὅπου ἂγ κελεύωσι[ν οἱ δανεί-σ]αντες habet similis titulus IG XII 7, 68_{10}. 33 Ei qui non solvit quod debet duplicari debitum (cf. n. 963_{45}. IG IX 1, 333_8 διπλείῳ θωιήστω. Dem. LIII 10: καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς εἴη τριάκονθ' ἡμερῶν αὐτὸν ἀποδοῦναι ἢ διπλάσιον ὀφείλειν. LVI 38: ἀλλ' ἐὰν μὴ ἀποδῷς τὸ δάνειον καὶ τοὺς τόκους, ἢ μὴ παράσχῃς τὰ ὑποκείμενα ἐμφανῆ καὶ ἀνέπαφα, ἢ ἄλλο τι παρὰ τὴν συγγραφὴν ποιήσῃς, ἀποτίνειν κελεύει σε διπλάσια τὰ χρήματα. Inscr. jur. I 293) apud omnes (ita Dttb.; negat Zie.) Graecos legitimum fuisse videtur. At hic illa poena dupli sic exaggeratur ut exactis illis sex talentis maneat antiquum trium talentorum aes alienum.

25 έστω πράξασθαι Πραξικλεῖ ταῦτα τὰ χρήματ[α] | πράξει πάσηι ἔ[κ] τε τῶγ κοινῶν τ[ῶ]ν Ἀρκ[ε]σινέων πάντωγ καὶ ἐκ τῶν | [ἰ]δίων τῶν Ἀρκεσινέωγ κ[αὶ] ἐ[κ τῶν] οἰκούντων ἐν Ἀρκεσίνηι[34], καὶ ἐξ ἑνὸς | [ἑ]κάστου ἅπαν τὸ ἀργύριογ [κ]αὶ ἐξ ἁπάντων[35], τρόπωι ὥι ἂν ἐπίστηται[36], | καθάπερ δίκην ὠφληκότων ἐν τῆι ἐκκλήτωι[37] κατὰ τὸ σύμβολον τὸ Ναξ[ί|ω]ν καὶ Ἀρκεσινέων τέλος ἐχούσηι[38] ἀζημίωι οὔντι[39]
30 πάσης ζημίας. | [κ]αὶ ὅ,τι ἂν ἐνεχυράσηται ἢ εἰσπράξηται Πραξικλῆς, μὴ εἶναι Ἀρκεσιν|[εῦσιν] ὑπόλογον τούτων[40] εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶγ χρημάτων ὧν ὀφείλουσιν. | [ἀ]ζημίους δὲ ἀφῆκαγ καὶ ἀν[υ]πο[δίκ]ους Ἀρκεσινεῖς, καὶ ἐάν τινες ἄλλοι | πράττωσιν τὰ χρήματα κελεύοντος Πραξικλέους[41]. ἐὰν δέ τις Ἀρ[κ]εσι[νέ|ω]ν ἀφο[ι]ρῆται ἢ τῶν οἰκούν-
35 των ἐν Ἀρκεσίνηι τοὺς πράττοντας ἢ ἐνίσ[τη]|ται τῆι πράξει[42] τρόπωι ἢ παρευρέσει ἡιτιν[ι]οῦν, ἀποτει[σάτω] Πραξι|[κ]λεῖ τ[ά]λ[α]ντον[43] ἀργυρίου [κα]ὶ π[ρακτ]ὸς ἔ[στω] τοῦτο τὸ ἀργύριον κ[αθάπερ | ὠ]φληκώ[ς]

34 Cf. v. 11—13 cum adnotationibus. 35 IG VII 3172$_{29}$ [ἡ] δὲ πρᾶξις ἔστω ἔκ τε αὐτῶν τῶν δανεισαμένων καὶ ἐκ τῶν ἐγγύων, καὶ ἐξ ἑνὸ[ς] καὶ ἐκ πλειόνων καὶ ἐκ πάντων. 36 IG VII 3172$_{34}$ πραττούσηι ὃν ἂν τρόπον βούληται. Plerumque sine ulla cuiusquam magistratus publici opera ipsum creditorem suum ius persecutum esse ita ut bonis debitoris potiretur (quae vocabatur ἐμβάτευσις) monuerunt editores Inscr. jur. 37 Sc. πόλει 173$_{49}$. 344$_{29}$. 464$_{12}$. Articulus duplicem habet explicationem. Aut enim una eademque civitas in symbolis Naxiorum et Arcesinensium nominatim designata erat in qua omnes inter utriusque populi homines lites diiudicarentur (Inscr. jur.), aut articulus eadem ratione de qualibet eiusdem generis re usurpatur ut apud Arist. Av. 1035 ἐὰν δ' ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀθηναῖον ἀδικῇ. Ambigua est res; etiam in titulo Attico n. 464$_{12}$ dubitaveris utrum in ipsis symbolis generatim una ἔκκλητος πόλις definita fuerit necne, etsi verbis σύμβολον ποιησαμ[ένων πρὸ]ς ἀλλήλους καὶ ἑλομένων ἔκκλητ[ον τὴν Λα]μιέων πόλιν distingui potius videtur electio civitatis a symbolorum conclusione, quam comprehendi illa. 38 Manifesto errore sic incisum est pro ἔχουσαν, nam hoc utique ad δίκην (cf. v. 13), non ad ἐκκλήτωι spectat. De τέλος ἔχειν cf. n. 157^{3}. Ex legibus opus erat δίκη ἐξούλης, priusquam creditor bonis debitoris potiri posset, quare hic definitur ita agendum esse tanquam si creditor talem actionem instituisset et secundum eam iudicatum esset. Genus litis ipsum nominatur in simili formula syngraphae Arcesinensis (not. 6) IG XII 7, 69$_{15}$ [καθάπερ δίκην ὠ]φληκότες ἐξούλ[ης ἐν τῆι ἐκκλήτωι καὶ ὄντες ὑπερήμεροι]. 39 Ionicum ἐόντι Attica contractione in οὔντι abiit, quod in titulo volgari dialecto in civitate Ionicae originis composito non incredibile existimaverim. Geminum exemplum τοῦ περιοῦντος habes n. 939$_{16}$. 40 Cf. not. 24. 41 Cf. not. 29. 42 Haec est quae Attice ἐξαγωγή vocatur (Lipsius Att. Recht 668). W. 43 Tertia pars talenti est IG XII 7, 69$_{39}$.

δίκημ Πραξικλεῖ ἐν τῆι [ἐκκλ]ήτωι [κ]ατὰ τὸ σύμβολον τέλος | ἐχούσηι[44], καὶ τῆι πόλει [μὴ ὑ]πόλογος ἐ[στω] ταῦτα τὰ χρήματα[45] εἰς τὴν ἀ[πό|δοσιν τ]οῦ δανείου. καὶ ἐάν τι βλάβος ἢ ἀνάλωμα γένηται
40 εἰς τὴν εἴσπρα|[ξι]ν τῶγ χρη[μ]άτων, εἶ[ναι τ]ῆι [π]όλει τῆι Ἀρκεσινέωγ, καὶ ἀποδότω καὶ | τοῦτο τὸ ἀργύριον μετὰ τ[οῦ] ἄλλ[ου] δανείου. τῆς δὲ συγγραφῆς τῆσδε[46] | [ὡ]μολόγησαν Ἀρκ[εσιν]εῖς μη- § 7
δὲν εἶναι κυριώτερον, μήτε νόμον μήτε ψή[φ]ισμα μήτε δ[όγμ]α [μή]τε στρατηγὸν μήτε ἀρχὴν ἄλλα κρίνου[σ]αν ἢ τά ἐν τῆ[ι συγγ]ραφῆι
45 γεγ[ρ]αμμ[ένα][47] μήτε ἄλλο μηθὲν μήτε τέχ|νηι μήτε πα[ρε]υρέσει μηδεμιᾶι, ἀλλ' εἶναι τὴν συγγραφὴγ κυρίαν, | [οὗ ἂ]ν ἐπιφέρει[48] ὁ δανείσας ἢ οἱ πράσ[σοντ]ες ὑπὲρ αὐτοῦ. ὡμολόγησα[ν | δὲ] Ἀρκεσινεῖς § 8
ἀναγεγραμμένην [π]αρέχει[ν] τήνδε τὴ[ν] συγγραφὴν | [ἐν] Ἀρκεσίνηι | ἔν τε [τ]ῦι δημ[οσί]ω[ι καὶ (ἐν?) τῶι ἱ]ερ[ῶι τῆς Ἥ]ρας[49] ἐσστήληι λ[ι|θίνηι] ἡμερῶν ἑξήκοντα ἀφ' ἧς ἂ[ν ἐ]παγ[γείλωσιν οἱ δ]ανεισταί,
50 εἰ δὲ μ[ή], | ὀφείλειν [κ]ο[τὰ] το. τ _ ιοι _ Λ . . . . κατ[ὰ τὴν συγ]γραφὴν τὴν | [κ]ε[ι]μένημ παρ' Εὐρυκλεῖ [καὶ][50] Πραξ[ικλεῖ(?). | μάρτυ]ρες· Εὐρυ[κλῆς], Ἀτεισίδης, | . ΟΕΝΗΝ . ΓΟΤΩΝΛΕΝΟΗ § 9
_ ιαι _ ΕΩΣΕΥΣΜΙ | [Ἀ]ντίαππο[ς], Θ[έων], Ἀριστόδημος, Νικο[σθ]έ-[νης, ...]ος, Εὐαλκ[ίδης, | Θ]εόπομπος, Ἀν _ ϙι _ μος, Εἰ . . . . μεί[δ]α[ς],
55 Θώραξ, Κυ . . . . . , | . . νομέ[νης], Ἀντ . . ο . . . ος, _ ϛι _ Ἡρακλείδης.

44 Cf. not. 38. 45 Cf. not. 24. 46 Cf. not. 6. 47 Cf. Dem. XXXV 39: ἡ μὲν γὰρ συγγραφὴ οὐδὲν κυριώτερον ἐᾷ εἶναι τῶν ἐγγεγραμμένων οὐδὲ προσφέρειν οὔτε νόμον οὔτε ψήφισμα οὔτ' ἄλλ' οὐδ' ὁτιοῦν πρὸς τὴν συγγραφήν. Haec ipsa verbotenus in syngrapha scripta fuisse, id quod iam per se perquam probabile erat, eruta syngrapha Arcesinensi omnium certissimum habendum est. Quod vero in ipsa formula Demosthenis orationi inserta (XXXV 13) nihil legitur nisi κυριώτερον δὲ περὶ τούτων ἄλλο μηδὲν εἶναι τῆς συγγραφῆς, id certissimum fraudis indicium existimant W. et Sz. At quidni inde mutilatam potius colligamus syngrapham traditam, quam ficticiam? 48 Cf. not. 32 et locum syngraphae Orchomeniae allatum not. 29. 49 Suppl. Wilhelm IG l.l. De Iunonis templo cf. IG XII 7, 6_{14}. 15. 16. 50 Suppl. Dttb.

6. Puerorum et epheborum disciplina.

Partem tractavit E. Ziebarth Aus dem griechischen Schulwesen[2] 1914.

Adde n. 385. 717 de Atheniensium ephebis c.a. 282/1 et 100/99 ([2] 520/1); 577 Milesiorum et n. 578 Teiorum ([2] 523) de eruditione leges.

956. Eleusinii Dercylum praetorem laudant, c.a. 350. Eleusine. Tabula anaglypho Cereris Proserpinaeque et viri adorantis (Kern Ath. Mitt. XVII 130, 6) ornata. Edd. Foucart Bull. Hell. III 1879, 120; IG II 5, 574 *c* (Michel 147; Syll.² 518); IG II² 1187. Cf. Giraud l'éducation Athénienne 1889, 51; Rubensohn Mysterienheiligtümer 202. [*Hi*]

Φίλιππος εἶπεν· ἐπειδὴ Δερκύλ|ος[1] ὁ στρατηγὸς[2] φιλοτιμεῖται π|ερὶ
5 τὸν δῆμον τὸν Ἐλευσινίων τ|ά τε ἄλλα καὶ ὅπως ἂν οἱ παῖδες π|αι-
δεύωνται οἱ ἐν τῶι δήμωι, δεδ|όχθαι Ἐλευσινίοις, ἐπαινέσαι | Δερκύλον
Αὐτοκλέους Αγνούσ|ιον καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στε|φάνωι ἀπὸ ΓΗ
10 δραχμῶν, καὶ ἀνειπε|ῖν τὸν στέφανον Ἐλευσῖνι ἐν τῶ|ι θεάτρωι τρα-
γωιδῶν τῶι ἀγῶνι, | ὅτι στεφανῶι ὁ δῆμος ὁ Ἐλευσιν|⟨ιν⟩ίων[3] Δερ-
15 κύλον Αὐτοκλέους Ἀγ|νούσιον ἀρετῆς ἕνεκα καὶ φιλο|τιμίας τῆς εἰς
τὸν δῆμον τὸν Ἐλ|ευσινίων· εἶναι δὲ αὐτῶι ἀτέλε|ιαν καὶ προεδρίαν
ἐν τῶι δήμωι | τῶι Ἐλευσινίων, καὶ καλείτω αὐ|τὸν ὁ δήμαρχος ὁ ἀεὶ
20 δημαρχῶν ε|ἰς τὴν προεδρίαν[4]. νέμειν δὲ αὐτ|ῶι καὶ μερίδα ἐκ τῶν
ἱερῶν, καθά|περ Ἐλευσινίοις, τὸν δήμαρχον | τὸν ἀεὶ δημαρχοῦντα.
25 ἀναγράψα|ι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐν στήληι λ|ιθίνηι καὶ στῆσαι παρὰ
τὰ προπ|ύλαια τῆς Δήμητρ⟨ρ⟩ος καὶ τῆς Κό|ρης· ἐπιμεληθῆναι δὲ
τῆς ἀναγρ|αφῆς τοὺς πατέρας τῶν παίδων με|τὰ τοῦ δημάρχου.

στοιχηδόν. 1 Dercylus a. 346 legationi ad Philippum missae interfuit (Dem. XIX 60. 175. Aesch. II 47. 140. 155). Idem ἐγγυητὴς τριήρων recensetur in tabula navali anni 334/3 (n. 962_{180}). PA 3249. 2 Apparet Dercylum non privatim de puerorum Eleusiniorum educatione bene meruisse, sed quia praeturam ἐπὶ τὴν χώραν gerebat, quae paullo ante medium saeculum III demum in duas, ἐπὶ τὴν χώραν τὴν ἐπ' Ἐλευσῖνος et ἐπὶ τὴν χώραν τὴν παραλίαν, divisa est (cf. n. 468[1]). 3 Cum litteras IN errore bis incidisset quadratarius, altero loco ipse delevit. 4 Cf. n. 330_{50}. 912_{19}.

957. Cecropidis epheborum donarium, a. 334/3 a. In arce Athenarum. Edd. Foucart Bull. Hell. XIII 1889, 253; Lolling Δελτίον ἀρχ. 1889, 10; IG II 5, 563 b (Michel 603; Syll.² 519); IG II² 1156. Cf. v. Wilamowitz Aristot. I 193; Beloch Klio V 1905, 351; Sundwall De instit. 22. [*Hi*]

Duae columnae nominum. Superior pars defracta. I

a *15 nomina epheborum aut demoticorum deleta.* | -- μοκρίτου, | [-- κ]ρά-
20 τους, | *(demoticum)* | - *s* ι - νος Φυρομάχου, | [Χαιρέστ]ρατος Χαιρίωνος, |
. . . . οτος Δημητρίου, | . . . γένης Σάβωνος, | [Ἀ]ντισθένης Ἀντιφά-
25 τους, | Δαιδαλίδαι· | Φιλόξενος Φιλονόμου, |
b 30 -- ου, | -- ους, | -- νίππου, | -- άδ[ο]υ, | -- Μνησιθέου, | [-- Ἡ]γησιφάνους, |
[. . . . μ]αχος Γλαυκέτου, | [Στεφ?]ανόδωρος Λυσιστράτου, | [Κα]λλίας Καλ-
35 λιάδους, | Ἀντιφῶν Ἐπιτρόπου, | Χρέμης Σμικύθου, | Αἰξωνῆς· |

Εὐκλῆς Εὐκλείδου, | Μελάνθιος [Ἀ]ριστίδου, | Θεότιμος Θεοπόμπου, |
40 Ἀμφίστρατος Φιλημονίδου, | Δημοκλείδης Δημέου, | Θεόδοτος Αἴσχρω-
45 νος, | Ἐπικράτης Εὐκράτους, | Ξυπεταίονες· | Νικίας Εὐκταίου, |
Ξενοφῶν Μνησιάδου, | Ἰτθῆς· | Τεισαμενὸς Κίρου, | Αὐτοκλῆς
Χαρίππου. |

50 Καλλικράτης Αἰξωνεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκρ[οπί]δος II
οἱ ἐπ[ὶ Κτη]σ[ι]κλέους ἄρχοντος[1] εὐτακτοῦσιν καὶ π[ο]ιοῦσ[ιν] | πάντα
ὅ[σα αὐτ]οῖς οἱ νόμοι προστάττουσιν, καὶ [τῶι σωφρ]ονι[στ]εῖ πειθ[αρ-
55 χο]ῦσιν τῶι χειροτονηθέντι ὑπὸ τοῦ δ[ήμου[2], ἐπ]αιν[έσ]αι αὐτ[οὺς κα]ὶ

στοιχηδόν. Basin hanc esse doni a Cecropidis ephebis cum sophronista dedicati ex v. 43. 50. 62 colligitur. In summa igitur lapidis parte formula dedicationis perit, cui subiuncta erant nomina epheborum quae ex parte quidem aetatem tulerunt. Sequuntur quattuor decreta tribus Cecropidis (II), senatus (III), pagi Eleusiniorum (IV), pagi Athmonensium (V) de honoribus epheborum eorumque sophronistae. In epheborum recensu demi Ἀλαιέων, Μελιτέων, Φλυέων, Ἀθμονέων et parvorum Σ[illegible]παληττίων, Τριναμεέων, Ἐπειεικιδῶν desiderantur. Omnes Cecropidis ephebo[illegible]ere 45 (41—50) fuisse, populi circa 450, ex aliis catalogis numerum fere 500 [illegible]mputari posse qui uno anno fuerint monet Bel. (cf. Su.). De Cecropidis de[illegible]s cf. Milchhoefer Demenordnung 29; Loeper Ath. Mitt. XVII 414. 1 A[illegible]34/3. Epheborum disciplinam magistratusque, quibus eorum cura mandata erat, non multo ante instituta esse multis eisque certissimis argumentis demonstravit Wil. Ex quibus id maximi momenti videtur quod neque Plato neque Isocrates haec noverunt, sed potius ut talia ad id tempus inaudita instituantur desiderant, neque quae Aeschines in Timarchum et Demosthenes XIX 285 (a. 343) de honestate et pudicitia adulescentium custodienda dicunt, sic scripta esse possent, si tum proprium magistratus cuiusdam negotium hoc fuisset. Ne ipse Aristoteles quidem, qui in libro de republica Atheniensium haec accurate descripsit (not. 2), ea cognita habuisse videtur cum Politicorum eas partes conscriberet, in quibus γυναικονόμων, παιδονόμων, γυμνασιάρχων mentionem facit. Quod quoniam apud Harpocrationem Ἐπικράτης legitur ἕτερος -- οὗ μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως λέγων ὡς χαλκοῦς ἑστάθη διὰ τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν ἐφήβων, huius hominis lege Lycurgi auspiciis per proxima post cladem Chaeronensem tempora lata ephebiae ordo qualem Aristoteles describit institutus videtur. Neque improbabiliter Wil. inde, quod duo teneamus eiusdem anni decreta laudatoria de duarum tribuum ephebis, hoc de Cecropide et IG II² 1189 de Hippothontide, praeterea vero illius aetatis nullum, collegit ipsum Ctesiclis annum primum totius instituti fuisse, ut non solitae et tralaticiae sint hae laudationes, sed laetitiam de novo eodemque saluberrimo instituto testentur. 2 Cf. Arist. Ἀθ. πολ. 42, 2: ἐπὰν δὲ δοκιμασθῶσιν οἱ ἔφηβοι, συλλεγέντες οἱ πατέρες αὐτῶν κατὰ φυλάς, ὀμόσαντες αἱροῦνται τρεῖς ἐκ τῶν φυ-

στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπ[ὸ ΓΗ δραχ]μῶν | κοσμι[ότητ]ος ἕνεκα καὶ εὐταξίας· ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν σω|φρονιστὴν [Ἄδ]ειστον Ἀντιμάχου Ἀθμονέα καὶ στεφανῶσαι χρυ[σῶι] | στεφάνωι ἀπὸ ΓΗ δραχμῶν, ὅτι καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπεμελή[θη] | τῶν ἐφήβων τῆς Κεκροπίδος
60 φυλῆς· ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψή[φι]|σμα ἐν στήλῃι λιθίνῃι καὶ στῆσαι ἐν τῶι τοῦ Κέκροπος ἱε[ρῶι][3]. |

Ἡγέμαχος Χαιρήμονος Περιθοίδης εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἔφηβο[ι οἱ] | τῆς III
Κεκροπίδος ταχθέντες Ἐλευσῖνι[4] καλῶς καὶ φιλοτίμω[ς ἐπ]|ιμελοῦνται ὧν αὐτοῖς ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος προστάττει, κα[ὶ εὐτ]|άκτους αὐτοὺς
65 παρέχουσιν, ἐπαινέσαι αὐτοὺς κοσμιότη[τος] | ἕνεκα καὶ εὐταξίας καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἕ[καστον] | αὐτῶν. ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸν σωφρονιστὴν αὐτῶν Ἄδειστ[ον Ἀντι]|μάχου Ἀθμονέα καὶ στεφανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι ἐπε[ιδὰν τὰ]|ς εὐθύνας δῶι. ἐπιγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ ἀ[νάθημα,] | ὃ ἀνατιθέασιν οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκροπίδος. |
70 Πρωτίας εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς δημόταις, ἐπειδὴ καλ[ῶς καὶ φι]|λο- IV
τίμως ἐπιμελοῦνται τῆς φυλακῆς Ἐλευσῖνος ο[ἱ] τῆ[ς Κεκροπί|δ]ο[ς ἔφηβ]οι καὶ ὁ σωφρονιστὴς αὐτῶν Ἄδειστος [Ἀν]τι[μ]ά[χου Ἀθμο|νεύς, ἐπαι]νέσα[ι] αὐτοὺς καὶ στεφανῶσαι ἕκαστον αὐτῶ[ν θαλλοῦ | στεφά-
75 νωι]. ἀναγ[ρ]άψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα εἰς τὸ ἀνάθημα, [ὃ ἀνα|τι]θέασιν οἱ ἔφηβοι οἱ τῆς Κεκροπίδος οἱ ἐπὶ Κτησικλέ[ους | ἄ]ρχοντος. |

Εὐφρόνιος εἶπεν· ἐψηφίσθαι τοῖς δημόταις, ἐπειδὴ οἱ ἔφ[ηβοι] | οἱ ἐπὶ V
Κτησικλέος ἄρχοντος ἐνγραφέντες εὐτακτοῦσιν [καὶ] | ποιοῦσιν πάντα
80 ὅσα οἱ νόμοι αὐτοῖς προστάττουσιν, καὶ ὁ [σω]|φρονιστὴς ὁ ὑπὸ τοῦ

λετῶν τῶν ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη γεγονότων, οὓς ἂν ἡγῶνται βελτίστους εἶναι καὶ ἐπιτηδειοτάτους ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἐφήβων, ἐκ δὲ τούτων ὁ δῆμος ἕνα τῆς φυλῆς ἑκάστης χειροτονεῖ σωφρονιστήν, καὶ κοσμητὴν ἐκ τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἐπὶ πάντας.

3 Etiam Pandionidis decreta complura in delubro Pandionis, quod item in arce erat, inscripta sunt (n. 1091_8. IG II² 1144_9. 1148_{13} al.), Hippothontidis in Hippothoontis (IG II² 1163_{22}: ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα τοὺς ἐπιμελητὰς τῆς φυλῆς ἐν στήλαις λιθίναις καὶ στῆσαι τὴν μὲν ἐν τῶι Ἀσκληπιείωι, τὴν δὲ ἐν τῶι Ἱπποθωντίωι) proponebantur. 4 Militaria epheborum officia iam Aeschines II 167 tangit: ἐκ παίδων μὲν γὰρ ἀπαλλαγεὶς (a. 372) περίπολος τῆς χώρας ταύτης ἐγενόμην δύ' ἔτη, καὶ τούτων ὑμῖν τοὺς συνεφήβους καὶ τοὺς ἄρχοντας ἡμῶν μάρτυρας παρέξομαι. Sed ephebos certis locis in praesidio fuisse primus commemorat Aristoteles Ἀθ. πολ. 42, 3: συλλαβόντες δ' οὗτοι (cosmeta et sophronistae) τοὺς ἐφήβους πρῶτον μὲν τὰ ἱερὰ περιῆλθον, εἶτ' εἰς Πειραιέα πορεύονται, καὶ φρουροῦσιν οἱ μὲν τὴν Μουνιχίαν, οἱ δὲ τὴν Ἀκτήν. Qui quod ita loquitur, quasi omnes ephebi Munichiae et Actae praesidio fuerint, id huius tituli testimonio refutatur.

δήμου χειροτονηθεὶς ἀποφαίνει αὐτο[ὺς] | πειθαρχοῦντας[5] καὶ τἆλλα πάντα ποιοῦντας φιλοτίμως, ἐπ[αι]|νέσαι αὐτοὺς καὶ στεφανῶσαι χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ ΓΗ δρα[χμ]|ῶν κοσμιότητος εἵνεκα καὶ εὐταξίας· ἐπαινέσαι δὲ καὶ τὸ[ν] | σωφρονιστὴν αὐτῶν Ἄδειστον Ἀντιμάχου Ἀθμο-
85 νέα, καὶ στεφ|ανῶσ[αι χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ][6] ΓΗ δραχμῶν, ὅτι καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπε|μελήθη τῶν τε δημοτῶν (καὶ τῶν)[7] ἄλλων ἁπάντων τῶν τῆς Κεκροπίδος | φυλῆς. ἐπιγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ ἀνάθημα, ὃ ἀνατι|θέασιν οἱ ἔφηβοι τῆς Κεκροπίδος καὶ ὁ σωφρονιστής.

ἡ φυλή. ἡ βουλή. Ἐλευσίνιοι. Ἀθμονῆς.

---

5 ΓΕΙΘΑΟΧΟΝΙΑΣ. 6 Hic rasura est. Lapicida quae perperam scripserat delevit, sed vera reponere aut supersedit aut colore modo usus est, fortasse quia spatium non sufficiebat, quod undecim modo litterarum est. 7 Manifesto errore haec omisit quadratarius.

---

958. Coressiorum lex, saec. III in. Iulide in insula Ceo; nunc Athenis. Edd. CIG 2360; Rangabé Ant. Hell. 821; Lebas II 1775 (Michel 402; Syll.² 522); IG XII 5, 647; Ziehen Leg. sacr. 94). Cf. Pridik De Cei rebus 137. 167, 66; Ziebarth Schulw.² 41. [*Hi*]

. μ _ *c. 19 l* _ εις εἰσιν[1]· τὸν δὲ νομο[2] _ *10 l* _ | . ο _ *10 l* _ πάλης[3] Πολυπείθης· τοὺς [δὲ προβού|λ]ους[4] τ[ὴν ἑστίασιν[5] ἐγ]διδόναι ἐν τῶι Μαιμακτηρ[ιῶνι μη]|νὶ τὴμ μησι[6] [. . . . ἐν]άτηι ἀπιόντος[7], καὶ διδόναι
5 τῶι ἐγλ[αβόν]|τι εἰς ἱερεῖα ΗΓ δραχμάς· τὸν δ' ἐγλαβόντα ἔγγυον καταστ[ῆ]|σαι ὃν ἂν δέχωνται οἱ πρόβουλοι ἑστιάσειν κατὰ τὸν νό|μον· θύειν δὲ τὸμ μὲν βοῦν βεβληκότα[8], τὴν δὲ οἶν βεβληκυῖαν. | ἂν δέ τι καὶ ὑαμινὸν[9] θύηι, μὴ πρεσβύτερον ἐνιαυσίου καὶ ἐγμ[ή]|νου· ἑστιᾶν
10 δὲ τούς τε πολίτας καὶ οὓς ἡ πόλις κέκληκεν[10] | καὶ τοὺς μετοίκους καὶ τοὺς ἀπελευθέρους ὅσοι τὰ τέλη | φέρουσιν εἰς Κορησίαν[11]. παρ-

---

Litterae saeculi III. 1 Z. comparat n. 1218 οἵδε νόμοι περὶ τῶν καταφθιμένων. An unius litterae ἐκθέσει sumpta: [νό]μ[οι οἵδε _ _]εις εἰσιν? An εἴσεισιν coll. v. 34 τοὺς προβούλους τοὺς ἐξιόντας? 2 τὸν δὲ νόμο[ν εἰσήνεγκαν s. συνέγραψαν Prott-Z., τὸν δὲ νόμο[ν λῦσαι ὃν ἔ]θ[ηκε περὶ τῆς] πάλης Πολυπείθης Hi. voluerat. 3 Nomina propria in -πάλης non habet Bechtel Hist. PN 356. 4 Suppl. Pr. 5 Suppl. Z.; τοὺς ἀεὶ ὄντας Hi.

6 μηΔε, i.e. potius μησε quam μηδε Pr.; μηΣΙΙ (velut τὴν ἑστίασιν τὴμ Μησι[έργου) Hi. Non erat μη[ν]ι[αίαν]. 7 Ad ordinem verborum cf. Thuc. II 15 ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι. Pr.

8 Sc. τοὺς ὀδόντας. Cf. Ar. hist. an. II 2, 501 b 5. B. 9 Adiectivum ὑαμινός, quod suillum significare videtur, alibi non legitur. Cf. ὕειον n. 338₂₆. Z. 10 Qui honoris causa a civitate invitati sunt.

11 Inde recte collegit Rang., Coresiorum legem esse, cum Boeckhius

ἔχειν δὲ καὶ δεῖπνον καὶ οἶνον καὶ | τρωγάλια καὶ τἆλλα πάντα καλῶς καὶ κρεῶν σταθμὸν κατὰ | τὸν ἄνδρα ὠμὰ ἱστάντα μὴ ἔλαττον: ΜΜ[12], καὶ ἐκ τῶν ἐγκοι|λίων[13] ὅσα ἂν ἔχῃ τὰ ἱερεῖα. δοκιμάζειν
15 δὲ τὰ ἱερεῖα τοὺς προβούλους | καὶ τὸν ταμίαν καὶ τὸγ κήρυκα καὶ ἀφίστασθαι τὰ κρέα καὶ τῶν ἱε|ρῶν προΐστασθαι. ἀποδιδόναι δὲ τὸ δεῖπνον δέκα ποδῶν[14], καὶ οἶνο[ν] | παρέχειν ἀρεστὸν μέχρις ἂν ἥλιος δύῃ. ἂν δὲ δοκιμασθῇ ἡ ἑ[σ]|τίασις, ἀποδοῦναι τῇ ὑστεραίαι τὸ ἀργύριον τὸ λοιπὸν τὸν ταμί|αν οὗ ἂν ἐγλάβῃ[15]· ἂν δὲ μή, ἀπεῖναι
20 αὐτῶι τῆς ἐγλαβῆς τὸ πέμ|πτομ μέρος. τιθέναι δὲ καὶ ἀγῶνα τῇ ἑορτῇ τοὺς προβούλους ἀπ[ὸ] | δραχμῶν [H]ΔΠ. αἱρεῖσθαι δὲ καὶ γυμνασίαρχον ἅμα ταῖς ἄλλαις | ἀρχαῖς μὴ νεώτερον τριάκοντα ἐτῶν· τοῦτον δὲ ποιεῖν λαμπάδα | τῶν νεωτέρων τῇ ἑορτῇ καὶ τἆλλα ἐπιμέλεσθαι τὰ κατὰ τὸ γυ|μνάσιον, καὶ ἐξάγειν εἰς μελέτην ἀκοντισμοῦ
25 καὶ τοξικῆς καὶ | καταπαλταφεσίας[16] τρὶς τοῦ μηνός· ὃς δ' ἂμ μὴ πάρῃ τῶν νεω|τέρων δυνατὸς ὤν, κύριος ἔστω αὐτὸν ζημιῶν μέχρι δραχμῆς· | διδόναι δὲ τοὺς προβούλους τοῖς νικῶσιν τοξότηι ἀνδρὶ τόξ|ον, φαρέτραν τοξευμάτων, ΔΠ· δευτερεῖον τόξον, ΠΙΙ· ἀκοντι-
30 σ|τῆι ἀνδρὶ λόγχας τρεῖς, περικεφαλαίαν, ΠΙΙΙ· δευτερεῖον λόγ|χας τρεῖς, ΙΙΙΙ· καταπαλταφέτηι ἀνδρὶ περικεφαλαίαν, κόντον, | ΠΙΙΙ· τῶι δευτέρωι κόντο[ν][17], ΙΙ· λαμπαδάρχωι τῶι νικῶντι ἀσπίδα, ΔΔ· | τιθέναι δὲ καὶ παίδων ἀγῶνα καὶ διδόναι ἆθλα παιδὶ τοξότηι | κρεῶν μερίδα, ἀκοντιστῆι παιδὶ μερίδα. τὰ δὲ ὅπλα παρασκευά|ζειν τοὺς προ-
35 βούλους τοὺς ἐξιόντας καὶ παραδιδόναι τοῖς | ἐφισταμένοις, τὸν δὲ ταμίαν τὴν τιμὴν διδόναι· διδόναι δὲ καὶ ῥα|ψωιδῶι κρεῶν μερίδα. καταλείπειν δὲ καὶ καταπάλτην τοὺς | προβούλους τοὺς ἀεὶ ὄντας καὶ βέλη τριακόσια, ἄχρις ἂν ἐπί|καιρον δοκῇ εἶναι τῇ βουλῇ. μὴ ἐξεῖναι

Iulidi tribuisset. Sane B. Coresiam tum iam civitatem non fuisse statuit sed Iulietarum portum. At hic non portum, sed ipsam civitatem nominandam fuisse apparet. Dttb. Oppidum iam exeunte saeculo III cum Iulide coniunctum fuisse n. 562 subscriptio docet. Civis Coresius laudatur IG XII 5, 531 (Carthaeae). 12 I.e. δυοῖν μνῶν. 13 Sc. παρέχειν δεῖπνον. Iubetur igitur is qui sacra fecit, intestinis victimarum mactatarum omnibus ad epulas apparandas uti. 14 Cum umbra gnomonis decem pedes longa erit. Cf. ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον Arist. Eccl. 652. δωδεκάποδος (σκιᾶς) Athen. VI 243 a. Boeckh. 15 Redemptor certo pretio sacra facienda et cenam instruendam conduxit (ἐξέλαβε). Cuius pretii pars ei ex aerario in antecessum datur, id quod restat postridie cenam ei persolvitur a quaestore, si cena probata est. Sin minus, quinta totius summae pars retinetur. R. 16 Cf. 329[4]. 17 ΚΟΝΤΟΣ.

δὲ ἀποδόσθαι τὰ ἆθλα | ἃ ἂν λάβῃ, τοὺς δὲ στρατηγοὺς ἐν τῆι ἐξο-
40 πλασίαι[18] ἐξετάζειν· | ἀναγράφειν δὲ εἰς λεύκωμα ἑξῆς τοὺς ἀεὶ νι-
κῶντας τὸγ γρα[μ]|ματέα. ἂν δὲ δόξει ὁ νόμος, ἀναγράψαι εἰς στήλην
καὶ στῆσαι | εἰς τὸ τέμενος.

18 Cf. 410[3].

959. Chiorum victores. Olim Chii, nunc Graziae. Edd. Boeckh CIG 2214 (Syll.[2] 524; Michel 898); Wilhelm et Gurlitt ap. Dittenbergerum Syll.[2] II p. 821. Cf. Ziebarth Schulw.[2] 88. 139. [*Hi*]

[ἐ]πὶ πρυ[τά]νεως Ἀθη[νοδ]ώρ[ου, γυμνασι]|αρχούντων Ἑρμησίλεω τοῦ
Ξούθο[υ, Δίν]|νυος τοῦ Ἑλίξου, Νικίου τοῦ Μήτρωνο[ς, οἵδε] | ἐνίκων
5 τῶν τε παίδων καὶ τῶν ἐφήβω[ν καὶ τῶν] | νέων[1] τοὺς τιθεμένους
ἀγῶνας[2] καὶ [ἔθυσαν[3]] | ταῖς τε Μούσαις καὶ τῶι Ἡρακλεῖ ἀπὸ τῆς
π[ροσό]|δου τῆς δεδομένης κατὰ τὸ ψήφισμα τὸ Υ__|τευς[4] τοῦ Λυ-
σίου. ἀναγνώσεως· Ἀγαθοκλῆ[ς] | Ἀγαθοκλεῦς. ῥαψωιδίας· Μιλ-
10 τιάδης Διονυσίου. | ψαλμοῦ[5]· Ξένων Τιμοκλεῦς. κιθαρισμοῦ· Κλε[ο-
κύ]δης Διονυσίου. παίδων δόλιχον· Ἀσκληπιάδης | [Πρ]ωτογένου.
ἐφήβων νεωτέρων δόλιχ[ον· Δι|ο]νύσιος Καλλιστράτου. μέσων
15 δόλιχον· Π[ρωτο]|κλῆς Τιμοκλεῦς. πρεσβυτέρων δόλιχο[ν]· | Μο-
σχίων Μοσχίωνος. ἀνδρῶν δόλιχον· Αἰσχρ[ί]ων Αἰσχρίωνος. παί-
δων στάδιον· Ἀθηνικῶν Θ[ε]|οφάνου. ἐφήβων νεωτέρων στά-
διον· Ἑστιαῖο[ς] | Μεγήνορος. μέσων στάδιον· Ἀπολλώνιος Ἀ|πολ-
20 λωνίου. πρεσβυτέρων στάδιον· Ἀρτέμων [Ἀρ]|τέμωνος. ἀνδρῶν
στάδιον· Μητρόδωρος Πά|[σων]ος. παίδων δίαυλον· Ἀθηνικῶν
Θεοφάνου. ἐ|[φ]ήβων νεωτέρων δίαυλον· Ὕβριστος Παταίκου. |
[μ]έσων δίαυλον· Μελάντης Ἀντιγόνου. πρεσ|βυτέρων δίαυλον·
25 Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου. | [ἀ]νδρῶν δίαυλον· Μῆνις Ἀδράστου. | παί-
δων πά|λην· Ἀθηνικῶν Θεοφάνου. ἐφήβων νεωτέρων πάλην· |
Δημήτριος Μάκρωνος. μέσων πάλην· Μόσχος Μό[σ]|χου. πρεσβυ-

1 Hi manifesto sunt, qui infra in indice victorum ἄνδρες vocantur. Cf. 831_8. 2 Intra gymnasium haec certamina peracta esse iure existimat B. Quare cum potius ad demonstrandum quid in arte musica et exercitationibus gymnasticis profecerint adulescentes (ἀπόδειξις cf. $717_{42.90}$. 578_{32}), quam ad cultum deorum spectent, hic titulum collocandum duximus. 3 Suppl. Dttb. 4 Cf. Dttb. Herm. XVI 191. 5 Discrimen κιθαρισμοῦ et ψαλμοῦ notum est: Illud de eo qui plectro utitur, hoc de eo qui ipsis digitis chordas pulsat dicitur. Cf. Ath. XIV 635 b: τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρείαν.

τέρων πάλην· Θεόδοτος Θεοδότου. [ἀνδ]|ρῶν πάλην· Ἀπελλᾶς
30 Κλεινομάχου. παίδων πυγ[μήν]· | Ἡρακ[λείδης Ἡρα]κλείδο[υ]. ἐφή-
βων νεωτέρων [πυγμήν· | *(vestigia litterarum)* --

960. **Puerorum victorum catalogus, saec. II.** Magnesiae ad Maeandrum. Edd. Simitopulos ap. Kontoleontem Μικρασ. Ἐπιγρ. I 17; Kern I. Magn. 107 (Syll.² 525). Cf. Ziebarth Gr. Schulw.² 141. [*Hi*]

[-- Ἀρ]τεμιδώρο[υ | --]ς Αἰσχυλί[νου | --]ημος Ἀναξικ[ράτου] | [*nomen?* -- με]λογραφίαι[1] |
5 κιθαρ[ισμῶι]. | Μανδροκλῆς --, | Ἀρίστων Ἀν--, | Λυκομήδης Χα[ρι-
10 χίου][2]. | κιθαρωιδίαι· | Διονύσιος Ἀπολλοδώ[ρου], | Κτέατος Μο-
ρίμου, | Πυθαγόρας Ἀπολλοφάνου. | ζωγραφίαι· | Ἀπολλώνιος
15 Ἀπολλωνίου, | Καλλίστρατος Ζωπύρου, | Ἄλκις Ζωπύρου. | ἀριθ-
μητικῆι· | Νεοπτόλεμος Ἀδμήτου, | Δημήτριος Ἀναξικράτου.

Vss. 1—4 a solo Semitelo lecti; 1—3 (an 1—4?) super duabus columnis scripti. Columnae sinistrae reliquias hic omisimus. Columnam dextram, v. 5(4?)—19 repetimus. Ad puerorum examen spectare titulum apparet.

1 Comprobatur catalogo Teio CIG 3088 (Ziebarth l.l. 140), quo victores recensentur: 1) [πρεσβυτέρας ἡλικίας· --] ὑποβολῆς ἀνταποδόσεως, ἀναγνώσεως, 2) μέσης ἡλικίας· ὑποβολῆς, ἀναγνώσεως, πολυμαθίας, ζωγραφίας, 3) νεωτέρας ἡλικίας· [ὑποβολῆς], ἀναγνώσεως, καλλιγραφίας, λαμπάδος, ψαλμοῦ, κιθαρισμοῦ, κιθαρῳδίας, ῥυθμογραφίας, κωμωιδίας, τραγωιδίας, μελογραφίας. Pauca redeunt in fragmento Erythraeo (v. Wilamowitz Nordion. Steine 1909, 59, 14).

2 Λυκομήδης Χαρισίου aut idem aut cognominis (avus?) ad Boeotos, Phocenses, Athenienses, Chalcidenses, Eretrienses legatus ivit (I. Magn. 25 b. 34. 37. 47. 48; Kern Herm. XXXVI 1901, 500 IV).

7. Res militaris et navalis.

Adde n. 220 operis militaris testimonium (² 527). 356. Eleusiniorum de peripolarcho decretum (² 526). 731. De Tomitarum moenibus custodibusque (² 529). 495 *B*. De Olbiopolitarum moenibus (² 226).

961. Smyrnae in colle Pago. Ed. Perrot (ex Martini apographo) Rev. arch. XXXII 1876, 41 II (Syll.² 528); cf. Wilhelm Beitr. 186. [*Hi*]

τοὺς ἐν τῶι ἀν|φόδωι[1] τετά|χθαι ἀπὸ τοῦ | πύργου τοῦ τῆ|ς Ἀγαθῆς
5 Τύ|χης[2] ἕως τοῦ | τῆς Εὐετηρί|ας[3].

1 Vox hic manifesto partem oppidi domibus inter se contingentibus exaedificatam significat, quae undique viis circumdatur (ita Dttb.; immo vias [et domus contiguas] intelligunt Wilcken Ostraka I 432, Wilhelm Beitr. 184/7 Zie.). Secundum haec ἄμφοδα cives in certos numeros militares

discripti erant, quibus singulis singulae partes moenium defendendae obvenerant. Eiusdem institutionis mentio fit apud Philonem Byzantium Mechanicorum V 92, 42 τοῖς ἀμφόδοις ἑκατέρωθεν πύλας κατασκευαστέον. 93, 1 δημοσίᾳ τε εἰς ἕκαστον ἄμφοδον δοτέον ἐστὶ λιθοβόλον δέκα μνῶν καὶ καταπάλτας δύο. Unicuique ex his numeris suum fuisse praefectum et per se patet et confirmatur testimonio Philonis V 93, 8 τοῖς ἀμφοδάρχαις συνθήματα καὶ ὑποσυνθήματα παρὰ τῶν στρατηγῶν δίδοσθαι δεῖ. Cf. legem Stratoniceae (Wilhelm l.l. 187: δεύτερος πύργος. (συναθροίζεσθαι πρὸς) τῶι Ἡρακλείωι καὶ τῶι ἐχομένωι φυλακείωι. ἄμφοδα τὸ Σαμοθράκιον καὶ τὸ ἐχόμενον ἕως τοῦ ποταμοῦ. ἐπίσημον ῥόπαλον) et Pergamenam Or. 483$_{80.82}$. 2 Propria nomina habuisse singulas moenium turres etiam n. 495$_{143.144.155}$ videmus. Sed illic ea ab hominibus repetuntur, hic a numinibus. De Bonae fortunae cultu cf. Syll.^{2} 755: ἀνέθηκ[ε] τοῖς Δώδεκα θεοῖς καὶ τῆι Ἀγαθῆι Τύχῃ. SGDI 3650: [Φ]ίλιππος Αὐτοφόντος τὸ ὡρολόγιον Τύχαι Ἀγαθᾷ καὶ Ἀγαθῶι δαίμονι καὶ τῷ δάμῳ, nec non mirum illud donarium Atticum saec. IV (Blinkenberg Bull. Ac. Danem. 1916, 204): Ἀριστομάχη, Ὀλυμπιόδωρος, Θεωρίς: ἀνέθηκαν Διὶ Ἐπιτελείωι Φιλίωι καὶ τῆι Μητρὶ τοῦ θεοῦ Φιλίαι καὶ Τύχηι Ἀγαθῆι τοῦ θεοῦ γυναικί, ubi Matrem Iovis cognomine Philiam intellexit C. Robert. 3 Frequenter nomen appellativum εὐετηρία cum ὑγίεια coniunctum usurpatur ut omnibus nominibus bona ac salutaris civitatis cuiuspiam condicio significetur (ὑγίεια ἦν καὶ εὐετηρία) in titulis choregicis Deliorum IG XI 105$_1$ al. Sed deae Εὐετηρίας sacra rarissime commemorantur; cf. IG IV 203$_{19}$ (in Corinthiorum Isthmo): καὶ τοὺς ναοὺς τῆς Εὐετηρίας καὶ τῆς Κόρης καὶ τὸ Πλουτώνειον καὶ τὰς ἀναβάσεις καὶ τὰ ἀναλήμματα ὑπὸ σεισμῶν καὶ παλαιότητος διαλελυμένα ἐπεσκεύασεν. Cf. B. Keil Εἰρήνη 1916, 43^1.

962. Traditiones triremium Atticarum, a. 333. Fragmenta duo (*A B*) tabulae lapidis Hymettii inventa in Piraeo. Praescripta (v. 1—5) totam lapidis latitudinem explebant continuis versibus, reliqua per octo columnas disposita fuisse videntur, ex quibus duae modo (*a b*), scilicet septima et octava, exstant. Edd. Koehler Ath. Mitt. IV 1879, 79; IG II 804 (Michel 602; Syll.^{2} 530). Cf. Kolbe Ath. Mitt. XXVI 1901, 377. [*Hi*]

A [τάδε παρέδοσαν[1] ἐπιμεληταὶ τῶν νεωρίων οἱ ἐπὶ Κτησικλέους ἄρχοντος[2], *a. 334/3*

1 Traditionum tabula est, quales haud paucae exstant; atque hic quidem quae supersunt omnia ad naves armamentaque spectant quae cives ex trierarchiis annorum antecedentium reipublicae debeant.

2 Nomen archontis probabiliter reposuit K. Nam priorem utique quam a. 334/3 tabulam non esse, quia antecedentis anni archon Euaenetus commemoraretur v. 286, neque post a. 331/0 inscriptam, quia insequentis anni traditionum laterculus exstaret (IG II 807), in eoque complura reddita reipublicae scriberentur, quae hic etiamtum deberentur (v. not. 53. 63). Ac cum utroque loco in illo titulo heredes debitoris defuncti ea persolvisse dicantur, tempus quo haec incisa essent propius ad annum 334/3 quam ad 331/0 accedere. Quare Ctesiclis qui 334/3 summo magistratu functus est nomen restituit.

--, --] Φηγαι[3]: Ὀρσιμένης Εὐκτή[μονος | --, --, --, --, --] Φιλοκτήμονος Ἀθμονεύς, | --, --, --μων Σιμωνίδου Ἀλωπεκ: νεω[ρίων | ἐπιμεληταῖς τοῖς ἐπὶ Νικοκράτους ἄρχοντος[4], --, --, --]ήμου Παιανι: *a. 333/2*
5 Ἀρχίνωι Ἀρχίνου Δ[ειραδιώτηι, | --, --, --, --]μωι Ἀριστοκλείους Οἰναί: Δημοκ--, --. |

A a -- | ταύτην ὡμολόγησεν | ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου | καινὴν ἀποδώσεν[5] τῆι |
10 πόλει Εὐξένιππος | Ἐθελοκράτους Λαμπτρ(εύς), | τὴν δὲ παλαιὰν διαλύ|σειν καὶ τὸν ἔμβολον | ἀποδώσειν[6] εἰς τὰ νεώρια.
15 ἱππαγωγός[7] | Λυσιστράτου⟨ς⟩ ἔργον, | τριήραρ: Λυσικλῆς | Λυσίππου
20 Ἀθμονεύς, | Ἀρχικλῆς Ἀρχεστράτο | Γαργή[8]: ἣν παρέλαβον | παρ' Ἀριστήιδου τοῦ | Εὐφιλήτου Κηφισιῶς[9] | καὶ παρὰ Κλεομέδοντος | τοῦ Διο-
25 γείτονος Λαμπ(τρέως) | καὶ παρὰ Μνησιθέου | τοῦ Ταχυβούλου Μυρρι(νουσίου)· | ταύτην τὴν ναῦν ὡμολό|γησεν παρειληφέναι | ἐπὶ τοῦ δικα-
30 στηρίου | Φαίαξ Λεωδάμαντος | Ἀχαρν[10]: καὶ ἀποδώσειν | καινήν, τὴν δὲ παλαιὰν | διαλύσειν καὶ τὸν ἔμ|βολον ἀποδώσεν εἰς | τὰ νεώρια.
35 εἰς Σκίαθον[11] μετὰ | Κηφισοφῶντος Ἀφιδναί(ου)[12] | στρα- *c.a. 340*

---

3 Decem fuerunt curatores, singuli ex singulis tribubus, quarum ex ordine legitimo hic nomina disposita erant. Exstant ex priore collegio relliquiae nominum alterius curatoris, qui fuit tribus Aegeidis, tertii (Pandionidis), septimi (Cecropidis), decimi (Antiochidis), ex altero tertii (Pandionidis), quarti (Leontidis), octavi (Hippothondilis), noni (Aeantidis). 4 A. 333/2. Cf. not. 2. 5 Trierarchi nisi navem talem qualem acceperant reddebant, novam aedificare et veteris rostrum civitati reddere debebant, nisi si in pugna aut in procella afflicta erat navis. Quod factum esse qui excusabant (σκήψασθαι κατὰ χειμῶνα), si in iudicio causa cadebant, novam promittere cogebantur. Hoc est ὡμολόγησεν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου καινὴν ἀποδώσειν. K. 6 IG II 809 d_{105} (cf. 811 b_{158}): οἵδε τῶν τριηράρχων ὀφείλουσιν τοὺς ἐμβόλους τῶν τὰς καινὰς ὁμολογησάντων ἐν τῶι δικαστηρίωι. K. 7 Ἱππηγός est IG II 808 e_{85}. 809 d_{223}. Utroque loco refertur, Nicomacho archonte (a. 341/0) Phaeacem a Lysicle hanc navem accepisse; prius etiam hic et Archicles Aristidi eiusque sociis in trierarchia successerant. Cum navis afflicta esset, Phaeax novam se exstructurum promiserat, quam a. 334/3 etiamtum debebat. Postea debitum duplicatum est. 8 Frater huius Φανόστρατος Ἀρχεστράτου Γαργήττιος est PA 14100, pater PA 2422. 9 Cf. Aesch. II 155. 10 Filius Leodamantis oratoris nobilissimi, qui definite Acharnensis dicitur apud Aesch. III 138. Dem. XX 146. Boeckh Seeurk. 252. PA 9077. 13922. 11 Schaefer Dem. II² 423². Kirchhoff Abh. A. Berl. 1867, 10. K. Fredrich IG XII 8 p. 167.

12 Κηφισοφῶν Κεφαλίωνος Ἀφιδναῖος ἐπὶ τὸ θεωρικὸν est 227_{38}. Eum in insula Paro laudavit ὁ δῆμος ὁ Παρίων καὶ Θασίων IG XII 5, 114; Rubensohn Ath. Mitt. XXVII 285/6; Fredrich IG XII 8 p. 79 sub a. 340/39.

40 τηγοῦ τριήραρ(χοι) | Δημαίνετος Τιμασι|θέου ἐκ Κεραμέ(ων) 13, | Πο-
λύφιλος Ἐπιχαρίδο | Σκαμβω: σκεύη ἔχουσι 14 | ἃ ἔλαβον ἐπὶ τὴν |
45 Ἀμφιτρίτην Λυσικλεί|δου ἔργον ξύλινα | ἐντελῆ, κρεμαστὰ ἐντελῆ, |
ἱστίον τῶν λεπτῶν· | ταῦτα Μενεσθεὺς | Ἰφικράτους Ῥαμ(ν)ούσι(ος) 15
ἔχει. |
50 τριηρά(ρχου) Θεοδώρου τοῦ | Εὐδημίδου Μελιτέως | κληρονόμος Θεό-
55 δωρος | Θεοδώρου Μελιτεὺς | σκευῶν ὃ προσώφειλεν | τὸ καθ' αὑτὸν ἐπὶ
τὴν | Ἐρύθειαν Λυσικλείδο | ἔργον : ΗΔ Ϝ Ϝ : τούτου | ὤφλεν τὴν διπλα-
σίαν 16· | ΗΗΔΔ Ϝ Ϝ Ϝ Ϝ |
60 Εὔπολις Προνάπους | Αἰξω 17 : τῶν σκευῶν | προσώφειλεν ὧν ἔλαβε |
65 ἐπὶ τὴν Σάλπιγγα Ἀρι|στομάχου ἔργον | ᗡΔΠ Ϝ Ϝ Ϝ Ϝ : τοῦτο ἀνα|δεξά-
μενος Φιλόμηλος | Μενεκλέους Χολαργ(εὺς) 18 | ἀποδώσειν καὶ εἰσ|αχθεὶς
70 εἰς τὸ δικαστή|ριον ὤφλεν διπλοῦν | ΗΔΔΔΠ Ϝ Ϝ Ϝ |
[τ]ριήραρ : Κτήσιππος | [Χ]αβρίου Αἰξωνεὺς 19 | [σκ]εύη ἔχει κρε-
75 μαστὰ | [ἐν]τελῆ, ξύλινα ἐντελῆ | [ἀ]πὸ τῆς Ὀρθείας | [Ἐ]πιγένους ἔργον, |
80 [ἃ] παρέλαβεν παρὰ | [Φ]ιλίππου τοῦ Πολυεύ|κτου Λαμπτρέ 20 : καὶ συν|-
τριηράρχων. |
[Σ]υμμαχία Ἀγνο[δήμου] | ἔργον· τριήρ[αρχος] | Δίων Διαίτο[υ Φρε-
85 άρριος 21] | σκεύη ἔχει [ξύλινα] | ἐντ[ελ]ῆ -- |
b -- οὗτοι εἰσαχθέντε[ς] | εἰς τὸ δικαστήριο[ν] | ὤφλον τὴν διπλασ[ίαν] |
90 ᗡᗡΠΙΙC |

---

13 Τιμησίθεος ἐκ Κεραμέων est IG II 811 $d_{63.68}$, filius sine dubio Demaeneti. 14 Acceperunt, sed non iam habent, quia infra scriptum est, Menestheo ea tradita esse. V. 35—46 immutati ex antecedentium annorum traditionibus transscripti esse videntur. Koe. 15 Filius Iphicratis imperatoris clarissimi, qui ipse quoque Atheniensium exercitibus non sine laude praefuit. Isocr. XV 129. Dem. XVII 20. Ante annum 325/4 mortuus est, nam eo anno eius heredes pro armamentis illis, quae etiamtum debebantur, pretium reipublicae persolverunt (IG II 809 c_{12}). K. 16 Debitoribus aerarii qui non solvebant summa debita in iudicio duplicabatur. Cf. v. 69 sq. 17 Cf. Isaeus VII 18 κατέλιπε γὰρ Εὔπολις θυγατέρας δύο, ταύτην τε ἣ νῦν ἀμφισβητεῖ καὶ Προνάπει συνοικεῖ, καὶ ἄλλην. 39. 43. Etsi nusquam demoticum additur, tamen quin Eupolis apud Isaeum avus maternus, Pronapes pater sit Eupolidis huius non est dubium. PA 5935.

18 Philomelus Cholargensis commemoratur apud Lycurgum Leocr. 24.

19 Filius Chabriae imperatoris clarissimi, pro quo Demosthenes orationem Leptineam habuit. PA 8885. 20 Pater Polyeuctus Lamptrensis trierarchus recensetur IG II 793 f_{15} (a. 357/6). Idem esse videtur II 961_7.

21 Pater Diaetus Dionis f. nonnunquam commemoratur in tabulis navalibus (IG II 809 d_{116}. 811 $b_{138.165}$), avus Dio apud Dem. XVIII 129.

Χαρίας Νεοπτολέμου | Αὐρίδης δ ὤφειλεν τὸ | καθ' αὑτόν :
95 ΗΗ[Ⓜ]ΔΔΙCΤ | εἰσαχθεὶς ἐς τὸ δικα|στήριον ὦφλεν τὴν | διπλασίαν :
[Ⓜ]ΔΔΔΔΙΙ[ΙC] |
100 Εὐκαρπία Ἐπιγένους | ἔργον, τριήραρχος | Διόδοτος Φιλίνου | Ἀμα-
ξαντ: Κηφισόδο|τος Πραξιτέλους Συβ(ρίδης)22, | Ἀγνόδημος Ἄγνω-
105 νος | Ἀχαρ: Ἄρχιππος Φορ|μίωνος Πειραιεύς23, | Χαρίας Νεοπτολέ-
μ[ου] | Αὐρίδ: οὗτος προσ|οφείλει τῶν σκευῶ[ν] | τοῦ διαγράμματος24 |
110 ΗΗ[Ⓜ]ΙΙΙΙC : καὶ εἰσαχ|θεὶς εἰς τὸ δικαστήρι|ον ὦφλεν ὑπὲρ τούτ-
των | τὴν διπλασίαν : [Ⓜ]ΠΙ, | τὴν δὲ τριήρην ταύτην | εἰσαχθεὶς εἰς
115 τὸ δι|καστήριον Διοδότο[υ] | τοῦ Φιλίνου Ἀμαξαν(τέως) | κληρονόμος Διο-
120 μέ|νης Ἀμαξαντ: ὡμολό|γησεν καινὴν μίαν | ἀποδώσειν τῆι πόλε[ι], | τὴν
δὲ παλαιὰν διαλ[ύ]|σειν καὶ τὸν ἔμβολον | ἀποδώσειν εἰς τὰ νεώρ(ια). |
125 Δηλιὰς Τιμοκλέους ἔργ(ον), | τριήραρ: Κρατῖνος | Σμικύθου Λου-
σιεύς, | Μένιος Διφίλου Προσπά(λτιος), | Χαρίας Νεοπτολέμου | Αὐρίδ :
130 ταύτην ὡ[μολό|γ|η]σαν ἐπὶ τοῦ [δικασ]|τηρίου καιν[ὴν ἀπο]|δώσειν τῆι
135 πόλ[ει] | Κόνων Ἀναφλύστιος25, | Ὀνήτωρ Μελιτεύς26, | Εὔβοιος Κρα-
τιστόλεω | Ἀναγυρά27: τῶν δὲ σκευ|ῶν ὀφείλει τοῦ δια|γράμματος
140 Κρατῖνος | Σμικύθου Λουσιεὺς | [Ⓜ]ΔΔΙΙΙΙΙΙΙ : τ[ούτ]ου | εἰσαχθεὶς [εἰς
τὸ δι]κα|στήριον ὦφ[λε τὴν] δι|πλασίαν : ΧΔΔ[ΔΔΠΙΙ] |
145 Ἐπίδειξις [Λ]υσ[ιστ]ράτο | ἔργον, τρι[ή]ρ[αρχ]ος | Παυσανίας Φ[ιλ]ή-
150 μο|νος Ἀγρυλῆθ: οὗτος | εἰσαχθεὶς εἰς τὸ δι|καστήριον ὦφλεν | δύο τρι-
ήρεις καινά[ς] | ἀποδοῦναι τῆ(ι) πόλει | κατὰ : [Ⓜ] : τοῦ διαγράμ|ματος·

---

22 Aliae eiusdem hominis trierarchiae in insequentium annorum laterculis commemorantur IG II 808 a_{57}. 809 c_{200}. Fortasse maternam originem repetebat ab ea familia demi Eresidarum, cuius erant Praxiteles et Cephisodotus statuarii nobilissimi. Stemma PA ad n. 12172. 23 Phormio Piraeensis trierarchus est IG II 803 d_{41} a. 342/1, mortuus IG II 809 c_{173} a. 325/4. Phormionem Piraeensem commemorat Dem. XXXV 13, 14, Phormionem trierarchum idem XXI 157. Boeckh Seeurk. 254. PA 14959. 24 De huius vocis vi cf. Boeckh l.l. 204. Hic intelleguntur laterculi armamentorum quos habebant curatores navalium, quibuscum armamenta reddita conferebant, ut viderent num quid deesset. 25 Filius Timothei imperatoris, cuius perfrequens est mentio in tabulis navalibus. Boeckh p. 241. 26 Idem Onetor Onetoris f. Melitensis, qui v. 158 recensetur. Frater est Philonides Onetoris f. (v. 183), pater Onetor Philonidis f. contra quem Demosthenes duas orationes habuit. Stemma PA 11473. 27 Hi tres cum quarto socio Phaeace Leodamantis f. Acharnensi illam navem acceperant Chaeronda archonte a. 338/7, neque quod debebant persolutum est ante Chremetis annum 326/5. IG II 808 c_{58}. 809 d_{194}. Cur Phaeacis nomen hic omittatur, non liquet.

155 τούτωι συν|τριήραρχον: οἱ στρα|τηγοὶ καὶ οἱ εἴκοσιν | κατέστησαν κατὰ |
160 μνᾶν τοῦ διαγράμμ[α]|τος Ὀνήτορα | Ὀν[ή]το[ρος Με]λιτέ[α] | ο__ |
B a __ θεο__|.. ἐγγυηταὶ τ[ούτω]ν[28] | [Κ]λεοχάρης Γλαυκέτο | Κηφισιεύς[29],
165 Πρόξενος | Ἁρμοδίου Ἀφιδναῖος[30], | Ἐλπίνης Ἐπινίκου | Ἀλαιε[31]: Δη-
170 μοσθένης | Δημοσθένους Παιανι(εύς)[32], | Δημοχάρης Πυθέου | Κηφι-
σι(εύς), Εὐφράνωρ | Φώκου Ὀῆθεν, | Ἀρκεσίλας Θεοξένο | Εὐωνυμε:
175 Προκλῆς | Πρωτοκλέους Πλωθε(ύ)ς, | Φαῖδρος Καλλίου | Σφήττι[33]: Κό-
νων | Τιμοθέου Ἀναφλύστ(ιος)[34], | Ἀρρενήιδης [Χ]αρι|κλέους Παιανιεύς, |
180 Δερκύλος Αὐτοκλέους | Ἀγνούσι[35]: Καλλίας | Αὐτοκλέους Ἀγνούσ(ιος), |
185 Φιλωνίδης Ὀνήτορος | Μελιτε[36]: Φιλόδημος | Αὐτοκλέους Ἐροι-
ἀδ(ης)[37], | Ἡγή[σ]ιππος Ἡγησίου | Σουνιε[38]: Σώφιλος | Θηρικλέους
190 Φλυεύς[39], | Δημάδης Δημέου | Παιανι[40]: Διόφαντος | [Φ]ρασικλείδου
Μυρρι(νούσιος), | [Κ]ρίτων Ἀστυόχου | Κυδαθη[41]: Ἀνάσχετος | Δημοτέ-

28 Eadem syntrierarchia commemoratur in tabula aliquot annis recentiore IG II 809 c_{26}: παρὰ Ὀνήτορος τοῦ Ὀνήτορος Μελιτέως τῆς τριήρους κατὰ μνᾶν τοῦ διαγράμματος, οὗ συνετριηράρχει Παυσανίας Ἀγρυλῆθεν, ἧς ὡμολόγησ[α]ν καινὴν ἀποδώσειν, ἧι ὄνομα Ἐπίδειξις Λυσιστράτου ἔργ(ον), ἀπελάβομεν sqq. Verba κατὰ μνᾶν τοῦ διαγράμματος Boeckhius Seeurk. 209 sic interpretatur: Cum quantus futurus esset sumptus trierarchiae accurate praevideri non posset, in syntrierarchiis tabula (διάγραμμα) conficiebatur quae indicaret quot drachmae in unamquamque minam totius summae sociorum unusquisque conferret; τοὺς εἴκοσι Koe. monuit principes viginti symmoriarum trierarchicarum (Schaefer Dem. II² 492), pro eisque fideiussores se obligaverant quorum nomina sequuntur. 325/4 plebiscito, quod rogaverat Demades Demeae f. Paeaniensis, coacti sunt debitum reipublicae persolvere (IG II 809 c_{42}: παρὰ τῶν ἐγγυητῶν τῶν τριήρων, ὧν οἱ Χαλκιδῆς ἔλαβον, ἀπελάβομεν κατὰ ψήφισμα δήμου ὃ Δημάδης Παιανι[εὺ]ς εἶπε). K. 29 Glaucetes Cephisiensis est in testimonio apud Dem. LIX 40, cuius de testimonii fide cf. n. 205[4]. 30 Pater huius Proxeni sine dubio est Ἁρμόδιος ὁ Προξένου apud Isaeum V 11. Proxenus ipse nonnullis aliis locis in tabulis navalibus commemoratur (Boeckh 250). Sine dubio hi homines ex familia Harmodii tyrannicidae erant, qui ipse quoque Aphidnaeus fuit. Stemma PA 2232. 31 Elpines, Proxenus, Demochares, Euphranor, Diotimus intra annorum 334/3 et 325/4 spatium mortui sunt, quia eorum heredes hoc anno debita persolverunt (cf. not. 29). 32 Orator nobilissimus.

33 Cf. n. 205[6]. 409[1]. 34 Cf. not. 25. 35 Cf. n. 956[1]. 36 Cf. not. 26. 37 Is a. 322/1 etiamtum superstes fuit (IG II 812 a_1). 38 Cf. 191[1]. 259[5]. 39 Δημοκράτης Σωφίλου Φλυεύς legatus est in plebiscito manifeste supposito apud Dem. XVIII 187. Quod quoniam ad merum casum referre vix licet, falsarium nomen ex litteris nescio quibus genuinis illius aetatis petivisse putaverim. Dttb. Cf. Drerup Jahrb. Phil. Suppl. XXIV 1898, 357/8. 40 Orator notissimus. 41 Cf. Aesch. I 156.

195 λους Ἁλαιε(ύς)[42], | Διότιμος Διοπείθους | Εὐωνυμε[43]: Καλλικράτης |
200 Σατύρου Δαιδαλίδης· | οὗτοι προσοφείλουσι | τῶν σκευῶν τῆς | τιμῆς·
ΓΗΗΗΗΔΔΔΔΓ |

μετὰ στρατηγοῦ | Διοτίμου[44]· | Εὐφραίνουσα Ἀρχένεω | ἔργον,
205 τριήραρχος | Στησιλείδης | Καλλαίσχρου Σίφνι(ος)[45], | ἣν ἀπέδωκεν ἐπι|-
210 σκευάσας Κλεομέ|δων Διογείτονος | Λαμπτρε: ταύτην | ἔλαβε κατὰ ψή-
φισμα | βουλῆς, ὃ Διόφαντος | εἶπεν Μυρρινούσι(ος), | τριήραρχ: Ἱερώ-
215 νυ|μος Ἱέρωνος Ἀχαρν(εύς)· | τῶν σκευῶν ὀφείλει | τοῦ διαγράμματος |
220 ΓΗΗΓΓΓΙΙΙΙ· | Δημόνικος δὲ Ἀψεύ|δους Μυρρινούσι(ος)[46] | εἰσαχθεὶς
εἰς τὸ | δικαστήριον ὤφλε | τὴν διπλασίαν | ΧΧΔΔΠΓΓΙΙ : ἐπὶ τὴν |
225 Ὑγίειαν Ἀρχενίκο ἔργ(ον). |·

ταμίας παράλου[47] Ὕψιμος | Διογνήτου Ὑβάδης· | τριήρη(ς): Ἱπποδρο-
230 μία | Χαιρεστράτου ἔργ(ον), | δόκιμος, ἣν ἀπ[έτ]ειτε[48] | Δίφιλος Φ[ε]ιδ-
ίππου | Πιθε: ἣν [εἶ]χεν τῶν | εἰς πλ[οῦ]ν λαβόντων | Ἀντισθένης Ἀν-
235 τιφά|τους Κυθήρρ: ταύτην | ὡμολόγησεν παρει|ληφέ(ναι): Ἱπολοχίδης |
Ἱπολοχίδου Λουσι(εύς). |

240 τριήρε[ι]ς αἵδε ἐξέ|πλευσαν μετὰ στρα|[τη]γοῦ Φαίδρου[49]
κατὰ | [ψήφ]ισμα δήμου, | [δ --] εἶπεν | [ἐπὶ --· ἄ]ρχοντ(ος) |
245 --πος | --

b Νεμεὰς Λυσικλείδου | ἔργον, τριήραρ: Φορ|μίων Κτησιφῶντος | Πει-
250 ραιε[50]: καὶ συντριή|ραρχοι Ἀντίμαχος | Ἀντίνου Ἀχαρνεύς, | Στησιλεί-
255 δης Καλλαί|σχρου Σίφνι: Φείδιπ|πος Φαύλλου Πιθεύς, | ἣν εἶχεν τῶν
εἰς πλοῦ[ν] | λαβόν(των): Εὐθυκράτης | Εὐθυκράτους Ἀμφιτρο(πῆθεν), |

---

42 Ἀρχεβιάδης Δημοτέλους Ἁλαιεύς est ap. Dem. LIV 31. 43 Ut hominem ditissimum commemorat Dem. XXI 208. 215, de eius munificentia erga populum dicit idem XVIII 114. 44 Hunc imperatorem, qui etiam alibi commemoratur (cf. Boeckh Seeurk. 236), Boeckhius eundem putat cum Diopithis f. Euonymensi (not. 44). Quae sententia non satis certis argumentis inniti videtur. 45 Perpauci peregrini trierarchi in tabulis Atheniensium navalibus inveniuntur (praeter hunc Leodicus Siphnius IG II 811 b_{186}. Mido Samius IG II 808 c_{28}. 809 d_{166}). De nomine cf. 951². 46 Boeckh Seeurk. 235. 47 Cf. 205⁵. Hypsimus, qui antea trierarchus fuerat, eo anno quo haec incisa sunt, quaestoris Parali munere functus est. K.

48 Cum Diphilus trierarchus in iudicio coactus esset novam triremem promittere (ὡμολόγησε καινὴν ἀποδώσειν) hoc promisso stetisse videtur. Ceterum primum Antisthenem trierarchiam gessisse, ab eo Hypsimum, ab hoc denique Hippolochidem navem accepisse monuit Koehler; Hypsimum vero tum cum haec inciderentur quaestorem Parali fuisse. 49 Cf. not. 38. 50 Cf. not. 23.

260 Διότιμος Εὐωνυ: ταύ|την ὡμολόγη(σεν): παρειληφ(έναι) | Διόδωρος Σί-
μου Παια(νιεύς). |

Δύναμις Χαιρεστράτο | ἔργον, τριήραρχος | Φιλόμηλος Φιλιππί|δου
265 Παιανιε[51]: ἣν εἶχε | τῶν εἰς πλοῦν λαβόν|των Ἀρχέστρατος | Εὐθυ-
270 κράτους Ἀμφιτρ(οπῆθεν)· | ταύτην ἔχει ἄσκευον | τριήραρχος Στησιλεί|-
δης Καλλαίσχρου | Σίφνι: σκεύη ἔχει | ξύλινα ἐντελῆ, κρε|μαστὰ ἐν-
275 τελῆ, ἱστί|ον τῶν λεπτῶν, ἃ εἶχε | ἐπὶ τὴν Ἰασὼ Λυσικρ|άτους ἔργον[52]. |

τριήρεις αἵδε ἐξέπλ|ευσαν μετὰ στρατηγὸ | Διοτίμου ἐπὶ
280 τὴν | φυλακὴν τῶν λεισ|τῶν[53] κατὰ ψήφισμα | δήμου δ εἶπεν
285 Λυκ|οῦργος Βουτά: καὶ Ἀ|ριστόνικος Μαραθώ(νιος)[54] | ταχυ-
ναυτοῦσαι ἐπὶ | Εὐαινέτου ἄρχοντος[55]· | *a. 335/4*

Ἰοῦσα Ἀρχένεω ἔργον, | τῶν ἐπὶ Πυθοδήλου[56] | ναυπηγηθεισῶν, |
290 καινή, δόκιμος, | τριήραρχος Αἰσχραῖος | Ἀναγυρά[57]: καὶ συντριή(ραρ-
χος) | Ἀπολλόδωρος Γαργήτ(τιος)· | ταύτην ἔλαβον ἄσκευον[58]. |
295 Δελφὶς Ἐπιγένους ἔργ(ον), | τῶν ἐπὶ Φρυνίχου[59] | ναυπηγηθεισῶν, |
300 καινή: δόκιμος, | τριήραρχ: Ξενοκλ|ῆς Σφήττ: καὶ συν|τριήραρχ: Ἄρ-
χιππος | Πειραι: ταύτην ἔλα|βον ἄσκευον· ταύτην | ὡμολόγησαν πρὸς |
305 τὴν ἀρχὴν παρειλη|φέναι Λυσιππίδης | Πασικλέους Γαργήτ(τιος), | Πάν-
θηρ Δημονίκου | Λακιάδης[60]. |
310 οἵδε [τ]ῶν τριηράρχων | τῶν ἐπιδόντων τὰς | τριήρεις σκεύη
ἔχο|υσ(ι)ν κατὰ ψήφισμα | δήμου δ Ναυσικλῆς[61] εἶπ[ε]· |
315 Φιλόμηλος Χολαργ(εὺς) | σκεύη ἔχει ξύλινα | ἐντελῆ, κρεμαστὰ | ἐν-
320 τελῆ, ἱστίον τῶν | λεπτῶν, ἃ ἔλαβεν ἐπὶ | τὴν Παραλίαν Ἀγνο|δήμου ἔργον.

τριήραρχος Χαρίδη|μος Ἀχαρνε: σκευῶν | λοιπὸν ὀφείλει: [Ⓗ]ΔΔΔΔ, |
325 ὧν ἔλαβεν ἐπὶ τὴν | Αὔραν Λυσικλείδο ἔργ(ον)[62]. ||

---

51 Cf. 362[3]. 52 Iam a. 330/29 Stesilides mortuus erat, nam quae hic etiamtum ipse debere dicitur, in illius anni tabula (IG II 807 a_{188}) eius heredi Callaeschro ascribuntur. K. 53 ἡ φυλακὴ τῶν λῃστῶν dicitur eodem genetivi usu atque in Hyperidis orationis inscriptione φυλακὴ τῶν Τυρρηνῶν (305[1]). 54 Ad rogationem Lycurgi accessit additamentum Aristonici, qua de causa, id quod perraro fit, duorum hominum nominibus plebiscitum indicatur. K. Aristonicus fortasse idem est qui ut Demosthenes aurea corona ornaretur ad populum tulit (Dem. XVIII 83. 223), quem sane scriptor vitarum decem oratorum p. 848 C Nicophanis f. Anagyrasium dicit. 55 A. 335/4. 56 A. 336/5. 57 Idem videtur qui choregus tripoda argentatum supra theatrum statuit Philoch. ap. Harpocr. κατατομή. K. 58 Postea insertum. 59 A. 337/6. 60 Cf. Boeckh Seeurk. 248. 61 Nausicles Ὀῆθεν in tabulis navalibus plus semel recensitus, praetor a Demosthene XVII 114 et huius tit. v. 330 commemoratus. PA 10552. 62 Cf. IG II 807 b_{18} Χαριδήμου Ἀχαρνέως κληρονόμος Τρωῖλος

330 τριήρη(ς) Δημοκρατία | Χαιρεστράτου ἔργ(ον) | καινή: δόκιμος· | στρα-
τηγὸς Ναυσι|κλῆς Οἰῆθεν ταύ[της ἔχει] | σκεύη (ξ)ύλινα[63] ἐ[ντελῆ, |
κ]ρεμαστὰ ἐντ[ελῆ, | ἱσ]τίον τῶν λε[πτῶν]. |
335 [Φιλό]δημος Ἐρ[οιάδης --]

Ἀχαρνεὺς τὸ καθ' αὑτόν, ὃ προσώφειλεν ἀπὸ τῆς Αὔρας Λυσικλείδου ἔργ(ον). Tum igitur (a. 330/29) Charidemus iam mortuus erat. K. PA 15380.
63 ΣΥΛΙΝΑ.

8. Agri publici et sacri.

Adde n. 533 Thisbeorum.

963. Ager sacer Arcesinensium saec. IV. Amorgi ante ecclesiam Ὁσίου Ὀνουφρίου. Edd. Weil Ath. Mitt. I 1876, 343, 11; Homolle Bull. Hell. XVI 1892, 276 VI (Inscr. jur. I 504; Syll.² 531); Delamarre Rev. phil. XXV 1901, 166 (SGDI 5371) et IG XII 7, 62. Cf. Ziebarth Herm. XXXII 1897, 614; Lattermann Ath. Mitt. XXXIV 369; Partsch Gr. Bürgschaftsrecht 327; Guiraud Propriété fonc. en Grèce 472 al. [*Hi*]

.. δι[_ 12 ι _ ὁ] μισθωσάμενος[1] _ 10 ι _ | . . . μ[. . . . ἐγγυητὰς κατασ]τήσει I
τοῖς νεωποία[ι]ς ἀ[ξ]ιό[χρεως | _ 5 ι _]ει . . . ανα . . ηο _ 5 ι _ ο . . ηται παν-
τὸς τ[ο]ῦ μι[σθώματος, | καὶ τ]ὸ μίσθ[ωμα ἀπ]ο[δώσει ἐμ] μηνὶ Θαργη-
5 λιῶνι[2] καθ' [ἕκα]στ[ον τὸν | ἐνιαυ]τὸν[3] ἀτελὲς π[άντω]ν· εἰὰν δὲ μὴ
[ἀ]ποδῶι, πρ[ακ|τὸς ἔ]ο[τω] τοῖς ν[εωποίαις το]ῦ ἡμιολίου[4] καὶ αὐ[τ]ὸς
κ[αὶ | οἱ ἐγγ]υηταί. τὴγ γῆ[ν ἀρόσε]ι ἐναλλὰξ[5] καὶ οὐκ [ἀ]μφ[ι|- II
ετε]ί[6]· εἰ νεὸν ἀροῖ, τρι[πλ]α[σ]ίους ἀρότους[7]. ἀμπέλους δ[ὲ | σκ]άψει

Litterae et infinitivi in -εν quarti saeculi esse videntur. Textum constituit et explicuit Del., ectypum vidit Hi. 1 Locatio est terrae sacrae Iovis Temenitae (v. 37), qui colebatur apud Arcesinenses insulae Amorgi. Sententiae interdum punctis binis distinguuntur. 2 Amorginorum menses: 1. Μιλτοφοριών = Ἑκατομβαιών (n. $955_{1.2}$) = Iulius. 2. [Μεταγειτνιών]. 3. Βοηδρομιών. 4? Κρονιών. 5. Ἀπατοριών. 6? Εἰραφιών. 7. [Ληναιών] = Ianuarius. 8. Ἀνθεστηριών. 9. Ἀρτεμισιών. 10. Ταυρεών. 11. Θαργηλιών. 12. Πάνημος. Bischoff Realenc. s. Kalender § 73 β. 3 Mercedem fundorum locatorum modo semel per annum (n. 966_6) modo binis pensionibus sex mensibus inter se distantibus (n. 965_{13}. IG II² 1241_{25}) numerari consuevisse adnotavit Hom. 4 Cf. n. 955_{12}. 5 Unoquoque anno dimidia pars agri arabitur, dimidia inculta iacebit, secundum morem pervolgatum apud Graecos (Buechsenschuetz Besitz und Erwerb 301. Hermann-Bluemner Gr. Privatalt. 102⁶). Hom. 6 Suid. ἀμφὶ ἔτει (immo ἀμφιετεί) ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει. Moeris ἀμφίετες Ἀττικοί· τὸ γοῦν κατ' ἐνιαυτὸν ἀμ-

10 δὶς τὸμ πρ[ῶ]το[ν μ]ηνὸς Ἀνθεστηριῶνος, τ[ὸν] | δεύτερον σκαφη[τ]ὸν
[μηνὸς] Ταυρειῶνος πρὸ εἰκάδ[ος]· | συκᾶς ἅπαξ. τούτων δ[τ]ὶ ἂν μὴ
[ἐργ]άσηται[8] κατὰ τ[ὴν] | συγγρ[α]φήν, ἀποτείσει τ[ῆς ἀ]μ[π]έλο[υ]
έ[κ]άστης καὶ συκῆ[ς] | ὀβολόν, ἀρότου ἑκάστου ζυγοῦ[9] τρεῖς δρα-
χμάς. οἱ δ' ἐγγυηταὶ ἐγγυάσθω[σ]α[ν π]ᾶ[ν] τὸ τοῦ μισθώματο[ς] | III
15 καὶ τῶν ἐπέργων[10] ἁπάντων [ἀπ]ό[τεισ]μα, εἰὰμ μὲν βού|ληται ἔχεν
ὁ μισθωσάμεν[ο]ς· [ε]ἰ [δ]ὲ μή, οἱ νεωποῖαι [μι]|σθούντων. τειχία IV
τὰ πίπτοντα ἀφ' αὑτοῦ[11] ἀνορθώσ[ει]· | εἰὰν δὲ μὴ ἀνορθώσηι, ὀφει-
λέτω ἑκάστης ὀρ[γυιᾶς] | δραχμήν. φράξει τὰ ἐφ' ὁδοῦ τειχία[12] ἅπαντα
20 καὶ πεφρ[α]|γμ[ένν]α [κα]ταλείψει ἀπιών: κοπροφορὰς ἐμβαλεῖ V
ἑκά[σ]|του ἐνιαυτοῦ πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν μετρητίδα[ς][13] | ἀρσίχ[ω]ι
χ[ω]ρούσηι μέδ[ι]μνον τέσσαρα ἡμίεκτα[14]· ἐὰν | δὲ μὴ ἐμβάλῃ, ἀπο-
τείσει ἑκάστης ἀρσίχου τριώβολο[ν]· | πίστιν δὲ ποιήσει[15] πρὸς τοὺς
25 νεωποίας, ἢ μὴν ἐμβεβλη|κέναι τὴ[ν κό]προν κατὰ τὴν συγγρα-
φήν: τέγη[16] στεγνὰ | παρέξει κα[ὶ] καταλείψας[17] παραδώσει. VI
τὰς ἀμπέλους τὰς | ἐκκοπτομένας ἀποδιδόσθωσα[ν][18] οἱ νεωποῖαι: VII

φίετες λέγουσιν, ὡς ἀμφημερινὸν τὸ καθημερινόν. τὸ δὲ κατ' ἔτος Ἕλληνες. Suppl. B. Keil ad IG l.l. 7 Ita Hi. ectypo usus ad IG. Del.: εἰ νέον ἀροῖ το[ὺς] ἁλίους ἀρότους, *s'il laboure de nouveau les champs en friche* (i.e. agros novales). Quae vis num epicae voci ἅλιος unquam fuerit, dubitamus. Cf. Geopon. III 2, 4 τὴν δὲ γῆν -- νῦν ἀρόσαι τὸ δεύτερον. 10, 9 ἀρόσει δίς. 11, 8 εἰς νειὸν δὲ ἀρόσομεν τὴν στερεὰν καὶ βαρεῖαν καὶ πίειραν γῆν. — νειός est ager novalis; frequentior inde ab Homero Ionica forma νειός, sed νεός habes apud Xenophontem Oecon. 16, 10. 13. 15; 17, 1. 8 Suppl. Dttb.

9 ζυγὸν hic primum mensurae vim habet, quae in agrorum commentariis saeculis plus quam sex recentioribus (n. 968 not.) redit. Del.

10 ἔπεργα non multae sunt sed nova ἔργα prioribus ἔργοις a redemptore susceptis imposita. „*Ersatzleistungen*" Latt. p. 372. 11 Accurate hic distinctio servatur, ex qua τεῖχος dicitur de moenibus urbis, τοῖχος de parietibus domus, τειχίον de maceriis quae agros vineas hortos aliave loca sub divo sita cingant. 12 Ex altera parte via publica terminabatur. Iovis Temenitae ager. Hic quoque maceria erat, sed ea quidem non plane corruerat, ut illa altera. Quare illa de integro aedificanda est (ἀνορθώσει), haec reficienda. Quod sane inusitate verbo φράττειν, quod alias saepiendi vim habet, indicatur; hic est in eam condicionem redigere ut iam φραγμοῦ vice fungatur, i.e. ut homines introitu arceat. 13 Lectio certa (Del.), quamquam mensura ipsa voce ἀρσίχῳ indicatur. 14 Cf. n. 954_{25} al.

15 Iurisiurandi fidem intelligendam esse indicant particulae ἢ μήν.

16 Cf. n. 344[8]. 17 Ad ἀλείφω, non ad λείπω referas tectaque plana, qualibus nunc Graeci plerumque utuntur, non declivia sumas (Del.).

18 Venumdandi notionem hic in verbo inesse, de qua re dubitanter

τὰς τράφα[ς][19] | ὀρύξει ἐμ μηνὶ Εἰραφιῶνι[20], ὅπου ἂν σταθμήσωνται οἱ νε[ω]|ποῖαι, τετράποδας καὶ τρίποδας, καὶ τὰ φυτὰ ἐμβαλεῖ | VIII
παρόντων τῶν νεωποιῶν, ἀμπέλους εἴκοσιν δι' ὁπόσου[21] | ἂν κελεύωσιν οἱ νεωποῖαι, συκᾶς δέκα, καθ' ἕκαστον τὸν | ἐνιαυτόν, καὶ ἐποικοδομήσει τειχίον ὑπὲρ γῆς[22]: πίθω[ν][23] | ἐγγύην ἕξει, ἐὰμ μὴ IX
τειχίον γίνηται· ὁ δὲ μισθωσάμενο[ς] | πίστιν ἐπιθήσει πρὸς τοὺς νεωποίας: ἐὰν δὲ μὴ ἐμφυτε[ύ|σηι] τὰ φυτά, ἀποτεισάτω ἑκάστου X
δραχμήν: πρόβατα δ[ὲ | μὴ] ἐξέστω ἐμβιβάσκεν[24] εἰς τὸ τέμενος XI
μηδενί· εἰὰν δ' [ἐμ|βιβά]σκηι, ἔστω [τὰ] πρόβατα ἱερὰ τοῦ Διὸς τοῦ Τεμενίτου[25]. [ἐν|δεικνύεν] ἐξέστω τῶι βουλομένωι ἐπὶ τῶι ἡμίσει[26] εἰς τὴν | [βουλήν. εἰά]ν βούλωνται οἱ νεωποῖαι προσθέτας[27] συ- XII
κᾶς [φυ]|τ[εύε]ν ε . . . . . ατρ . ., ἐξέστω αὐτοῖς. ὅταν δὲ ἀπίηι ὁ XIII
γεωρ|[γός, κ]αταλει[ψάτω κο]προφορὰς ἑκατὸν πεντήκοντα καὶ | [παρ]αμετρησά[τω] τοῖς νεωποίαις ἀρσίχωι χωρούσηι | [μ]έδιμνο[ν] τέσσα[ρα ἡ]μίεκτα· ἐὰν δὲ μὴ παραμετρήσηι, | [ἀπ]οτεισάτω ἑκάσ[της] ἀρσίχου δραχμήν· εἰσπραξάντων | [δὲ] οἱ νεω[ποῖα]ι ἢ αὐτ[οὶ ὀ]φειλόντων διπλάσιον[28]. παρασκά|[ψει] τὴν γῆν ν[ε]ιάν· εἰὰν δὲ μὴ παρασκάψηι, XIV
ἀποτινέτω: κ'. | [τὰς ζημία]ς [ἁπάσας] ἀποδιδ[ότ]ω ἅμα τῶι XV
μισθώματι. ἀποδ[ι]|δότω [τὸ τέλος][29], ὅσον ἂν τ[ο]ῦ [ἐ]νιαυτοῦ,

loquitur Hom., certissimum est propter medium verbi genus. Ceterum quae hic scripta sunt aliter intellegi nequeunt nisi ut pretium arborum in dei aerarium redigatur. Item n. 966_{40} olearum venditarum pretium demo Aexonensium cedit, sed usurae conductori de mercede agri deminuuntur.

19 I.e. τάφρους. Traiectionem consonarum etiam apud Heracleotas Italiae habes (τράφως IG XIV 645 I_{130}), terminationem a communi usu abhorrentem apud Herodotum IV 201 νυκτὸς τάφρην ὀρύξας. Hae fossae arboribus et vitibus serendis inserviunt. 20 Cf. Dttb. Realenc. V 2118; Jessen ibid. 2119: Bacchi cognomen Εἰραφιώτης. 21 Quanto spatio intermisso. 22 Maceriam sine calce ex lapidibus collecticiis compositam, quae tueatur teneras arbores. Inscr. jur. 23 De πίθοις cf. IG XII 5, 572 παρέλαβεν πίθους ὑγιεῖς -- σακνούς. 872_{82} (ἐπρίατο) πίθους ἑπτά, nec non amphoras antiquissimas Gnosi in regia Minoïa effossas. 24 Cf. n. 986_2 [ἐν τ]οῖς ἄλσεσιν μ[ὴ ποιμ]αίνεν μηδὲ κοπρ[εύε]ν· ἢν δὲ ποιμαίνηι [ἢ ὑ]φορβῆι ἢ βοκολῆι, [ὁ ἰ]δὼν κατειπάτω. Sane illic non de fundis locatis dici videtur. 25 Idem cognomen Neptuni apud Myconios est n. 1024_5, qui est τεμενοῦχος Athenis Kern Herm. LI 1916, 480. Ἑστία Τεμενία n. $1014_{9.59}$. Apollo Τεμενίτας Casi in insula colebatur Bull. Hell. XXIV 227. Dei intelligendi videntur, quorum τεμένη erant sine templis. 26 Pretii ovium. Hom.

27 Quae accedant ad eas, quas conductor severit. 28 Cf. n. 955^{33}.

29 De vectigali dici videtur, quod ex qualibet agri locatione respublica exigebat.

χωρὶς τοῦ μισθώμ[ατος] | το[ῖς ταμίαις] ἐμ μηνὶ Θαργηλιῶνι· εἰὰν δὲ
50 μὴ ἀποδ[ῶι], | πρακτὸς ἔστω τοῦ ἡμιολίου[30] τοῖς [τα]μίαις. ὅσα XVI
δ' ἂν ἀμφίσβ[ατα] | ἦι[31], ἅμα τῶι [γεωργ]ῶι[32] πωλούντων ταῦτα οἱ
νεωποῖαι ἐν τ[ῆι | ἀγορᾶι τῶι τὸ] πλεῖστον ποιοῦντι[33], ἢ αὐτοὶ ἀπο-
τινόντων [δι|πλάσιον[34]· τῶι βο]υλομένωι ἔστω ἐπὶ τῶι ἡμίσει ἐν-
δεικνύ[εν | τούτους πρὸς τοὺς][35] μαστ[ῆ]ρας[36]. ἂν φυτεύηι καὶ XVII
55 ὑπάγη[ι[37], . . | _16 ι_][38]· εἰ δὲ μή, ἀποτείσει ἑκάστης ὀργυ[ιᾶς |
_14 ι_] *vacat.*

30 Cf. not. 4. 31 Suid. ἀμφίσβατα τὰ ἀμφισβητήσιμα Ἑλλάνικος FHG I 69, 177 (ms. ἀμφίσματα, corr. ex Hesychio aliisque), scilicet ἀμφίσβᾰτα. In vetusta lege Eretriensium IG XII 9, 1273/4 III$_7$ legitur hά σφιν ἃ[ν] ἀναφίσβετ' ἔει i.e. ἀναμφίσβητα ἔηι. Delamarrii ἀμφισβ[ητ]|ῆι syllabarum divisionem ceteroquin observatam neglegit. An ἀμφίσβητ' ἦι? 32 Aut ita (coll. v. 41), quamquam 4 litterarum spatium indicatur, aut [κοιν]ῶι suppl. Hi., coll. IG XII 7, 241$_{12}$ τῶι κοινῶι τῶν ἱερουργῶν Minoëtarum et not. 33, ubi μετὰ pro ἅμα est. 33 Restituit Del., coll. n. 966$_{34}$ ἑλέσθαι ἄνδρας, οἵτινες μετὰ τοῦ δημάρχου καὶ τῶν ταμιῶν καὶ τοῦ μισθωτοῦ ἀποδώσονται τὰς ἐλάας τῶι τὸ πλεῖστον διδόντι. 34 Cf. v. 45. 35 Plat. Leg. 937 C ἐνδεικνύτω μὲν πρὸς τὴν ἀρχὴν ὁ βουλόμενος αὐτόν. 36 Harp. μαστῆρες· Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Πάγκαλον. ἔοικεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὡς οἱ ζητηταὶ (Atheniensium) καὶ οἱ ἐν Πελλήνῃ μαστροί, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πελληνέων πολιτείᾳ. Del. 37 Si severit et discesserit, non sicut v. 40 ἀπίηι, sed per aliquantulum temporis. 38 Exempli gratia [ἀποστεγέτω τὰ φυτά], cf. Theophr. caus. plant. III 5, 5 ἀποστέγουσι τὰς τομὰς ὅπως μὴ ἥλιος ἢ ὕδωρ λάβῃ.

964. Agrorum termini, c. a. 400. Poeessae in insula Cea. *A* Edd. Halbherr Mus. It. I 1884/5, 191 (Inscr. jur. I 253 XIII; Bechtel Inschr. ion. Dial. 47; Syll.^{2}532; Michel 1352); IG XII 5, 568 (SGDI 5399). *B* Graindor-Hiller IG XII 5, 1100. [*Hi*]

A 5 [θε]οί. | Ποιασσίων[1] ἡ γῆ· | [τ]ὸν ἐνοικοῦντα[2] | [ἀ]ποδιδόναι με|νὸς

Litterae Ionicae volgares, *B* στοιχηδόν dispositae. Tituli priore quarti a. Chr. saeculi parte Dittenbergero, Hillero et Graindorio fortasse quinto exeunte incisi videntur; sed et litterarum indoles et scripturae rationes parum certam praebent ansam. 1 Attica vocalis (cf. Αὐλιᾶται, Πριανῆς sim. in tributorum laterculis) Be. Dttb. Postea rursus Ποιήσσιοι s. Ποιήσιοι appellantur IG XII 5, 571; num τὰ ἐμ [Π]οέσσηι Carthaeae urbis, quacum postea erat coniuncta, huc referre liceat, dubitare licet. 2 Contractio Attica est. B. Ceterum ὁ ἐνοικῶν de eo qui agrum colendum conducet non minus apte dicitur quam n. 302$_{10}$ ἐποικίσαι de cultura agri usurpatur. Non pactum perfectae locationis hoc esse, sed condiciones modo praescribi, quibus quispiam conducere possit agrum, monent edd. inscr. iur.

Βακχιῶνος[3] | δεκάτηι : ΔΔΔ, | ἂν δὲ μὴ ἀποδῶι, | ἀπιέναι ἐκ τῶν |
10 χωρίων[4]. φόρους | φέρεν ἐς Ποιᾶσσα|ν· οἰκίην ὀρθὴν κα[ὶ] | στέγουσαν[5]
παρέ|χεν· δένδρα ἕμε|ρα μὴ κόπτεν[6].

Δ*B* Ποιασσίων ἡ γῆ· τὸν ἐν[οι]|κοῦντα τίμημα κατα[β]|άλεν τριάκοντα
5 δ[ρα]χμὰς τῶ ἐνιαυτῶ μηνὸ[ς Β]|ακχιῶνος δεκάτει· εἰά|ν δὲ μὴ κατα-
βάλει, ἀπιέ|ναι ἐκ τῶν χωρίων κ[α]τ[ὰ] | τὴν στήλην τὴ(ν) ἐμ Πυ-
θί[ω]ι Ποιάσσ[η]ς [κ]ειμένην.

3 Mensem haud male cum Anthesterione compositum esse fastorum Amorginorum (n. 963[2]) comparatio demonstrare videtur. 4 Cf. n. 1216$_{17}$: ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶι τὴν μίσθωσιν κατὰ τὰ γεγραμμένα --, ὀφείλειν αὐτὸν τὸ διπλάσιον καὶ ἀπιέναι Εὐκράτην ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου μηθένα λόγον λέγοντα.

5 Cf. n. 963$_{25}$: τέγη στεγνὰ παρέξει. n. 965$_{22}$ sqq.: τὴν οἰκίαν τὴ[ν ἐν τῆι Ἁλμυρ]ίδι στέγουσαν παραλαβὼν κατὰ τ[αὐτὰ ἀποδώσει]. 6 Cf. IG XIV 645 I$_{135}$: οὐ κοψεῖ δὲ τῶν δενδρέων οὐδὲ θραυσεῖ οὐδὲ πριωσεῖ οὐδὲ ἧς οὐδὲ ἓν οὐδὲ ἄλλος τήνωι. Cf. praeterea n. 984$_5$.

965. Piraeensium locatio, a. 321/0. Londini. Edd. ex Chandlero Boeckh CIG 103; Hicks Inscr. Brit. Mus. I, XIII (IG II 1059; Inscr. jurid. I 235 XIII; Syll.[2] 534; Michel 1351). Cf. Hitzig Gr. Pfandrecht 39. [*Hi*]

ἐπὶ Ἀρχίππου ἄρχοντος[1], Φρυνίωνος δημαρχοῦ[ντος]. [κ]ατὰ τάδε μισθοῦσιν Πειραιεῖς Παραλίαν καὶ Ἁλμυρί[δ]α[2] καὶ τὸ Θησεῖον[3] καὶ τἆλλα τεμένη ἅπαντα· τοὺς μισθω[σ]αμένους ὑπὲρ : Δ : δραχμὰς
5 καθιστάναι ἀποτίμημα[4] τῆς μ[ι]σθώσεως ἀξιόχρεων· τοὺς δὲ ἐντὸς Δ δραχμ[ῶ]ν[5] ἐγγυητὴ[ν] ἀποδιδόμενον[6] τὰ ἑαυτοῦ τῆς μισθώσεως. ἐπὶ τοῖσδε μ[ι]σθοῦσιν ἀνεπιτίμητα καὶ ἀτελῆ[7]· ἐὰν δέ τις εἰσφορὰ

στοιχηδόν. 1 A. 321/0. Koe. 2 Hesych. ἁλμυρίδες· αἰγιαλοί· καὶ τόπος ἐν τῆι Ἀττικῆι παρὰ τὰς ἐσχατιάς, οὗ τοὺς νεκροὺς ἐξέβαλον. Quocum loco num idem sit illud fundi nomen, dubitavit Dttb. Ad Piraei demi agrum revocavit v. Wilamowitz SBAk. Berl. 1907, 6. Ki. 3 Theseum inter longos muros situm intellegit Boe. Sed spatium, quo muri illi distinentur, Piraeensium fuisse non videtur. Cf. n. 937 cum adn. 4 Fundum pignori dare iubentur conductores. Cf. IG II[2] 117 J$_{18}$: ὅσο[ν] δὲ κατ' ἐν[ιαυτ[ὸν δανείζεται δανείζ[ον]τας ὅ[στις] ἂν πλεῖστον τόκον διδῶι, ὃς ἂ[ν πείθ]ηι τὸς δανείζοντας ἄρχοντα[ς τιμ|ή]ματι ἢ ἐγγυητῆι. Perfrequens usus verbi ἀποτιμᾶν et nominis ἀποτίμημα de agris oppigneratis est in cippis hypothecariis. 5 ΔΡΑΧΜΑΝ.

6 Verbum nullam nisi vendendi notionem hic habere posse iure statuunt editores inscr. jur., ideoque ad πρᾶσιν ἐπὶ λύσει rettulerunt quae a pignoris constitutione re et usu non magnopere differebat. Dttb. At Hitzig et Lipsius (Att. Recht 756) verius de praede cogitant, qui omnia sua pro mercede pacta conductoribus dare paratus sit. Zie. 7 Cf. IG II[2] 1241$_{4.13}$: κατὰ τάδε ἐμίσθωσαν τὸ χωρί[ο]ν -- ἀτ[ε]λὲς καὶ ἀνεπιτίμητον.

γ[ί]γνηται ἀπὸ τῶν χωρίων τοῦ τιμήματος, τοὺς δημότας ε[ἰ]σφέρειν[8]·
10 τὴν δὲ [ἰ]λ[ὺ]ν[9] καὶ τὴν γῆν μὴ ἐξέστω ἐξάγειν το[ὺ]ς μισθωσαμένους μήτε ἐκ τοῦ Θησείου μήτε ἐκ τῶν ἄλλ|ων τεμενῶν μηδὲ τὴν ὕλην ἄλλοσ' ἢ τῶι χωρίωι[10]. οἱ μισ[θω]|σάμενοι τὸ Θεσμοφόριον καὶ τὸ τοῦ Σχοινοῦντος[11] καὶ [τ]|ἄλλα[12] ἐννόμια τὴν μίσθω[σ]ιν καταθήσουσι τὴμ μὲν ἡμίσ|εαν ἐν τῶι Ἑκατομβαιῶνι, τὴν δὲ ἡμίσεαν ἐν
15 τῶι Ποσιδε|ῶνι[13]. οἱ μισθωσάμενοι Παραλίαν καὶ Ἁλμυρίδα καὶ τὸ Θη|σεῖον καὶ τἆλλα εἴ πού τί ἐστιν, ὅσα οἷόν τε καὶ θεμιτόν | ἐστιν ἐργάσιμα ποεῖν, κατὰ τάδε ἐργάσονται· τὰ μὲν ἐ|ννέα ἔτη ὅπως ἂν βούλωνται, τῶι δὲ δεκάτωι ἔτηι[14] τὴν ἡ|μίσεαν[15] ἀροῦν καὶ μὴ
20 πλεί[ω][16], ὅπως ἂν τῶι μισθωσαμένωι | μετὰ ταῦτα ἐξῆι ὑπεργάζεσθαι ἀπὸ τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκ|α τοῦ Ἀνθεστηριῶνος· ἐὰν δὲ πλείω ἀρόσει ἢ τὴν ἡμίσε|αν, τῶν δημοτῶν ἔστω ὁ καρπὸς ὁ πλείων. τὴν οἰκίαν τή[ν | ἐν τῆι Ἁλμυρ]ίδι στέγουσαν παραλαβὼν[17] καὶ ὀρθὴν κατὰ τ[α|ὐτὰ ἀποδώσει __]ον ὀρθαί. | __

IG II 5[1] 1059 b_1: [κα]τὰ τάδε ἐμίσθωσεν ὁ δῆμος ὁ Π[ρασ]ιέων τὸ χωρίον τὸ Θεοδώρει[ον] __ ἀτ[ελὲς] καὶ ἀνεπιτίμητον εἰσφορ[ᾶς καὶ] τῶν ἄλλων ἁπάντων.

8 Quae in Prasiensium locatione (not. 7) cum reliquis vectigalibus comprehenditur εἰσφορά, ea hic propterea separatim commemorari videtur, quia priora ad ea τέλη spectant, quae demus ipse exigit. Ea omnia se remissuros promittunt Piraeenses, εἰσφορὰν vero, quam civitas Atheniensium imponat, demum ipsum soluturum. Idem vides n. 966_{24}. Alibi nonnunquam haec ita distinguuntur, ut reliquorum vectigalium quidem immunitas concedatur, sed εἰσφοραὶ conductori iniungantur. Cf. n. $1216_{12.25}$: (ἐμίσθωσαν) __ ἀτελὲς ἁπάντων. v. 25 sqq.: ἐὰν δέ [τις] εἰσφορὰ γίγνηται ἢ ἄλλο τι ἀπ[ότει]σμα τρόπῳ ὁτῳοῦν, εἰσφέρειν Εὐκράτην κατὰ τὸ τίμημα καθ' ἑπτὰ μνᾶς. Inscr. jur. Francotte Finances des cités gr. 37. 9 ΥΛΙΝ. Em. inscr. jur. coll. n. 966_{22}. 10 Cf. n. 93_{27}. τῶι χωρίωι dativus commodi esse videtur; non licet privari fundum conductum utilitate quam terra effossa ei praebere potest. 11 ‚Qui Thesmophorium et scripturam (ἐννόμιον) Schoenuntis aliorumque pascuorum conduxerint.' 12 ΣΑΛΛΑ.
13 Cf. n. 963^3. 14 Cf. n. 164^4. 15 Cf. n. 963^6. 16 ΓΛΕΙΛ.
17 Cf. n. 963_{25}.

966. Aexonensium locatio, a. 346/5. Lugduni Batavorum. Edd. CIG 93 (cf. Add. I p. 899); Janssen Musei Lugduno-Batavi Inscr. Gr. et Lat. tab. I (IG II 1055; Inscr. jurid. I, XIII *bis*; Syll.[2] 535; Michel 1354). Cf. Boeckh ad CIG 214; K. Keil Syll. Inscr. Boeot. p. 621; B. Keil Herm. XXIX 363^1. [*Hi*]

κατάδε[1] ἐμίσθωσαν Αἰξωνεῖς τὴν Φιλλεῖδα[2] | Αὐτοκλεῖ Αὐτέου καὶ

Aexone paraliae Cecropidis trittyis demus est inter Hymetti partem meridionalem et mare situs. 1 Ita lapis. 2 ΤΙΝΙΙΛΛΕΙΔΑ Janssen,

Αὐτέαι Αὐτοκλέους τετ|ταράκοντα ἔτη ἑκατὸν πεντήκοντα δυοῖν δρ|α-
5 χμῶν ἕκαστον τὸν ἐνιαυτόν, ἐφ' ὧ(ι)τε καὶ φυτε|ύοντα(ς)[3] καὶ ἄλλον τρόπον ὃν ἂν βούλωνται· τὴν δὲ μίσθωσιν ἀποδιδόναι τοῦ Ἑκατομ|βαιῶνος μη|νός[4]· ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶσιν, εἶναι ἐνεχυρασίαν Αἰ|ξωνεῦσιν καὶ ἐκ τῶν ὡραίων τῶν ἐκ τοῦ χωρίου καὶ | ἐκ τῶν ἄλλων
10 ἁπάντων τοῦ μὴ ἀποδιδόντος[5]. μὴ ἐ|ξεῖναι δὲ Αἰξωνεῦσιν μήτε ἀποδόσθαι μήτε μισ|θῶσαι μηδενὶ ἄλλωι, ἕως ἂν τὰ τετταράκοντα ἔτ|η ἐξέλθει. ἐὰν δὲ πολέμιοι ἐξείργωσι ἢ διαφθείρ|ωσί τι, εἶναι Αἰξωνεῦσιν τῶν γενομένων ἐν τῶι χ|ωρίωι τὰ ἡμίσεα. ἐπειδὰν δὲ τὰ τετταρά-
15 κοντα ἔτη | ἐξέλθει, παραδοῦναι τοὺς μεμισθωμένους τὴν ἡμ|ίσεαν τῆς γῆς χερρὸν[6] καὶ τὰ δένδρα ὅσ' ἂν εἶ ἐν τῶι χ|ωρίωι· ἀμπελουργὸν δ' ἐπάγειν Αἰξωνέας τοῖς ἔτεσ|ι τοῖς τελευταίοις πέντε. χρόνος ἄρχει τῆς μισθώ(σεως) | τοῦ Δημητρίου καρποῦ Εὔβουλος ἄρχων[7], τοῦ δὲ
20 ξυλίν|ου ὁ μετ' Εὔβουλον. τὴν δὲ μίσθωσιν ἀναγράψαντας ε|ἰστήλας λιθίνας τοὺς ταμίας τοὺς ἐπὶ Δημοσθένου|ς δημάρχου στῆσαι τὴν μὲν ἐν τῶι ἱερῶι τῆς Ἥβης[8] ἔν|δον, τὴν δ' ἐν τεῖ λέσχει, καὶ ὅρους ἐπὶ τῶι χωρίωι μὴ ἔ|λαττον ἢ τρίποδας ἑκατέρωθεν δύο. καὶ ἐάν τις
25 εἰσ|φορὰ ὑπὲρ τοῦ χωρίου γίγνηται εἰς τὴν πόλιν, Αἰξωνέ|ας εἰσφέρειν[9]· ἐὰν δὲ οἱ μισθωταὶ εἰσενέγκωσι, ὑπολο|γίζεσθαι εἰς τὴν μίσθωσιν. τὴν δὲ γῆν τὴν ἐκ τῆς γεω|ρυχίας μὴ ἐξεῖναι ἐξάγειν μηδενὶ ἀλλ' ἢ ἐς αὐτὸ τὸ χ|ωρίον[10]. ἐὰν δέ τις εἴπει ἢ ἐπιψηφίσει παρὰ
30 τάσδε τὰς σ|υνθήκας πρὶν τὰ ἔτη ἐξελθεῖν τὰ τετταράκοντα, εἶν|αι ὑπόδικον τοῖς μισθωταῖς τῆς βλάβης.

Ἐτεοκλῆς | Σκάωνος Αἰξωνεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ μισθωταὶ τῆς Φιλ|λεῖδος Αὐτοκλῆς καὶ Αὐτέας συνχωροῦσιν ὥστε ἐκκό|ψαι τὰς ἐλάας

ΦΕΛΛΕΙΔΑ Boeckhii auctor. Item v. 32 ΦΙΛΛΕΙΔΟΣ Janssen, ΦΕΛΛΕΙΔΟΣ Boeckhii auctores. Nomen agri derivatur non a sterili et saxosa loci natura (γῆ φελλίς Poll. I 227, φελλεύς, Sauppe Ausg. Schr. 117), sed a nomine proprio viri Φίλλις s. Φιλλέας appellati derivatum. Dttb. 3 ΦΥΤΕΥΟΝΤΑ.

4 Cf. n. 963[2]. 5 Memorabile est hic non ut n. 965_4 sqq. et alibi praediis pignori oppositis aut praedibus constitutis satisdari, sed simpliciter ex re familiari conductoris demum debita exigere iuberi. Similia sunt quae leguntur IG II[2] 1241_{33} ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶι τὴν μίσθωσιν ἐ[ν] τοῖς χρόνοις τοῖς γεγραμμένοις ἢ μὴ [ἐ]ργάζηται τὸ χωρίον κατὰ τὰ γεγραμμέ[ν]α, ἐξεῖναι τοῖς φρατριάρχοις καὶ Δυα[λεῦ]σιν ἐνεχυράζειν πρὸ δίκης. 6 Cf. n. 963[5]. 965_{14}.

7 A. 345/4. 8 Cf. IG II[2] 1199_1 Φιλαῖος Χρέμητος εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ λαχόντες ἱεροποιοὶ εἰς τὸ τῆς Ἥβης ἱερὸν δικαίως καὶ φιλοτίμως ἐπεμελήθησαν τῆς θυσίας τῆι Ἥβηι. v. 28 ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐστήληι λιθίνηι καὶ στῆσαι ἐν τῶι ἱερῶι τῆς Ἥβης. Decretum Aexonensium demi est, inventum eodem loco et tempore cum eo quem hic habes titulo. 9 Cf. n. 965[8]. 10 Cf. n. 965[10].

35 Αἰξωνεῦσιν, ἑλέσθαι ἄνδρας, οἵτινες | μετὰ τοῦ δημάρχο καὶ τῶν τα-
μιῶν καὶ τὸ μισθωτὸ ἀπ|οδώσονται τὰς ἐλάας τῶι τὸ πλεῖστον διδόντι,
τοῦ δὲ | εὑρόντος[11] ἀργυρίου λογισάμενοι ἐπὶ δραχμεῖ τὸν τό|κον τὸν
ἥμυσυν ἀφελεῖν ἀπὸ τῆς μισθώσεως, καὶ ἐνγ|ράψαι ἐν ταῖς στήλαις
40 τοσούτωι ἐλάττω τὴν μίσθωσιν· | τοῦ δὲ ἀργυρίο τῆς τιμῆς τῶν ἐλαῶν
λαμβάνειν Αἰξων|έας τὸν τόκον· τὸν δὲ πριάμενον τὰς ἐλάας ἐκκόψαι
ἐ|πειδὰν Ἀνθίας[12] τὸν καρπὸν κομίσηται τὸν μετ' Ἀρχία|ν ἄρχοντα[13]
πρὸ τὸ ἀρότο, καὶ μύκητας[14] καταλιπεῖν μὴ | ἔλαττον ἢ [π]αλα[σ]τι-
45 αίους[15] ἐν τοῖς περιχυτρίσμασιν[16], ὅ|πως ἂν αἱ ἐλᾶαι ὡς κάλλισται
καὶ μέγισται γίγνωνται | ἐν τούτοις τοῖς ἔτεσι. οἵδε ἡιρέθησαν ἀπο-
δόσθαι τὰ|ς ἐλάας· Ἐτεοκλῆς, Ναύσων, Ἀγνόθεος.

11 Res vendita vel locata εὑρίσκειν dicitur pretium apud Atticos, eadem vi qua antiquitus ἁλφεῖν dici consueverat (Hom. Φ 79 ἑκατόμβοιον δέ τοι ἧλφον, et supra n. 93_{14}: ὁπ[ό]σην δ' ἂν ἅλφηι μίσ[θ]ωσιν τὸ τέμενος). Itaque expectaveris pretii notioni passivum adiungi participium (εὑρισκόμενον, εὑρεθέν), sed usus activum praetulit; cf. Aeschines I 96: καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπέδοτο, οὐδ' ἐδύνατ' ἀναμένειν τὸ πλέον οὐδὲ τὸ λυσιτελοῦν, ἀλλὰ τοῦ ἤδη εὑρίσκοντος ἀπεδίδοτο. Xenoph. Mem. II 5, 5: ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ, ἀποδίδοται τοῦ εὑρόντος. Boe. Cf. Billeter Zinsfuß 15. 12 Conductor agri. 13 A. 346/5. 14 Vox proprie fungum significans variis modis ad res figura aliquatenus fungorum similes transfertur. De olivis aliquotiens usurpatur ut vitium quoddam quo arbores laborent indicetur (Theophr. Hist. pl. IV 14, 3. Nicander Georg. fr. 78_3. Schneider ap. Athen. II 60 f. Hesychius μύκης, Latine *fungus* Plin. n. h. XVII 223). Hic tamen truncum (πρέμνον) interpretatus est Boeckhius arboris excisae. 15 ΤΑΛΑΝΤΙΑΙΟΥΣ lapis; neque vero pondus stipitum, qui etiam cum radicibus terrae infixi haerebant, definiri poterat, sed altitudo. Em. Boeckh. 16 Scrobem, in qua olea plantata erat, testarum fictilium terrae immissarum orbe a reliquo agro divisam fuisse coniecit Boeckh. Similiter n. 963_{32} scrobes, in quibus vites et ficus seruntur, exiguis maceriis circumdantur.

967. Acharnis (prope *Menidi*), nunc Athenis. Edd. Conze Philol. XII 568; IG II 1060 (Syll.² 536). [*Hi*]

5 --χ . . . | _ 9 ι _νοι ϑ . . | _ 10 ι _νου καὶ . | _ 8 ι _ένου οι . | _ 5 ι _οκλείους
Ἀχ[ϝαρνέ]ως, ἐφ' ὥιτε τὴ|[ν .]νναίαν[1] τὴν ἐκκ[2] τ[ο]ῦ χωρίου ἅπαν-
10 τος | ἑαυτῶν εἶναι· καὶ ἐ|ξεῖναι αὐτοῖς ἄγε|ιν ὑπονόμους διὰ τ|οῦ χω-

στοιχηδόν. 1 Vox ignota. De aqua (ὕδατος τὸ ἐγ Διός n. 93_{34}) agi coni. Hi. Sive ἐ]νναίαν legendum sit (Ναῖα fons Paus. III 25, 4, Ζεὺς Ναῖος Dodonae, Ναϊάδες) sive cum Kirchnero . ΧΝΑΙΑΝ (quod ad ἁλὸς ἄχνην Δ 426 referre veremur). 2 Nr. 374_{17}.

15 ρίου, ὁποίαι[3] ἃ|ν βούλωνται καὶ ὁπ|όσους ἂν βούλωντα(ι)[4], | καὶ βάθος τῶν ὑπον|όμων ὁπόσον ἂν βού|λωνται.

3 I.e. qua regione, quam in partem. 4 Cf. Koehler Herm. XXIII 392 = IG I Suppl. p. 177. 277_{19}, διανόμου i.e. ‚*Abzugsgraben*'.

△**968. Agrorum commentarii Mytilenaeorum, saec. III.** Ed. Fabricius Ath. Mitt. IX 1884, 88, 4 cum imagine (Meister Stud. Nicolitana 1884, 3; Hoffmann Gr. Dial. II 66, 90); Paton IG XII 2, 74; cf. Bechtel Aeolica 16, 16. [*Hi*]

I ἐπὶ προτάνιος Ξενοκλῆ σὺν τάλα[1] παρ' Οἰσεζεία[2], Ἀριστία Τιμαρχ[είω] | ἀμπέλων μόροι πέντε, καὶ ἐπὶ Καΐκω μόροι τρεῖς, καὶ Κρινία Τιμαρχείω | ἐπὶ Καΐκω μόρον.

II ἐπὶ προτάνιος Ἀντιάνορος Ζωῆς Πανκρέ[τειος] | ἐν Μαλόεντι[3] μόρον. |

III ἐπὶ προτάνιος Ποσειδαίω, ἐν τᾶ συμπεδίω[4] ἐγ | Γραδανορέεσσι ἀπογράφεται Κλεῖνος συ|κίαν φυτὰ πλέα τῶν ΡΔΔ καὶ ἀμπέ|λων μόρον.

IV ἐπὶ Δαμοκρέτω Θεόδωρος Βιττώνεος [ἐγ] | Ξαναρέδα ἐν τῶ αἰχέρω[5] ἀμπέλων ἡμ[ιμ(όριον?)].

V ἐπὶ προτάνιος Δονάκω Ἑλλανοκράτεια Ἀντ[ι]γον[εία ἀμπέ]|λων μόροις ἐν Δρομαεῖ δύο. |

VI ἐπὶ προτάνιος Θεογένη Μικίων Ἀντιφάν[ειος ἐν __]|γαεῖ ἐν τῶ χωρίω τῶ ἐπάνω τὰ σκιλλάω[ν καὶ σκορ]όδω(ν) φυτά[6].

VII ἐπὶ προτάνιος Ἑρμαγόρα Νηλιδείω Καΐκος Ἀ__ | ἐμ Μαλεία ἀμπέλων μόρον. |

Singulae notae variis manibus prout quisque agri horti vineae mensuram reipublicae constituendorum vectigalium causa indicabat, scriptae sunt litteris variis, interdum adhibitis formis ΜΠCω, sed etiam ΓΠΣ aliis, sollemnibus scilicet et volgaribus ita permixtis, ut usus cottidiani qualis priore tertii saeculi parte fuerit reminiscaris. A sinistro margine paucae litterae ex aliis inscriptionibus lapidi vicino iniectis supersunt, quas hic negleximus. Dialectum Aeolicam, patronymica, nomina geographica illustraverunt commentarii supra citati. Numerus Ε (VIII) i.q. ἑκατόν.

1 Vox ignota; desperat Be., cum στάλλα στήλη confert Herwerden Lex.[2] τάλα, τάλης. 2 Nomen agri indicat ὃς οἴσει ζειάν. Fick. 3 Septentrionalis Mytilenaeorum portus. Arist. ἀνέμων θέσεις 973_{11}. Καικίας· οὗτος ἐν μὲν Λέσβῳ καλεῖται Θηβάνας· πνεῖ γὰρ ἀπὸ Θήβης πεδίου τοῦ ὑπὲρ τὸν Ἐλαιατικὸν κόλπον τῆς Μυσίας, ἐνοχλεῖ δὲ τὸν Μυτιληναίων λιμένα, μάλιστα δὲ τὸν Μαλόεντα. Ho. 4 I.e. ubi duo πεδία conveniunt, cf. συνάγκεια = μισγάγκεια. 5 Appellativum? 6 Ita Hoffmann; σκιλλάω[ν ἐπὶ τὰ] | ὁδῶ Fabr.; litteras οδω φυτα ad notam aliam refert Pat. litterarum varia specie nisus.

VIII ἐπὶ προτάνιος Ἵππωνος Διονύσιος Πρωταγόραος [ἀμπέλων] | φυτὰ XXXXEEEE ἐν Ἀχερδαεῖ[7] τῷ μεγάλῳ.

IX ἐπὶ προτάνιος Ἀντιφάνη Ἀλεξ-- | Ἀριστέα ἀμπέλων φυτὰ X τάλα[1] | νέρθε[8].

X ἐπὶ Δονάκω Γλαῦκος Ἀντωνύμειος | ἐν Σελαισείᾳ[9] ἀμπέλων μόροις τ[ρεῖς].

---

7 Cf. Atheniensium demus Ἀχερδοῦς. 8 Cf. Homeri γῆς νέρθε.

9 Oppidi Laconici forma melior Σελασία, non Σελλασία fuisse videtur. Hes. Σελασία Ἄρτεμις. Σελασία τῆς Λακωνικῆς, ὅθεν εἰκὸς κληθῆναι τὴν Ἄρτεμιν (contrarium probabilius est). Dindorf Thesaur. s. v.

Postquam a. 289 p. Chr. Diocletianus indictiones decimo quinto anno renovandas instituit, agrorum mensurae et indoles, servi, pecora, alia census gratia lapidibus inscribebantur. Exstant catalogi in insulis Astypalaea IG XII 3, 180/2 cum add., Therae ibid. 343/9, Co Herzog Koische Forsch. 55, 14, Lesbo Mytilenae, ubi antiquior n. 968 (IG XII 2, 76—80), porro in Asiae urbibus Magnesiae ad Maeandrum Kern I. Magn. 122, Trallibus Bull. Hell. IV 1880, 336, Hypaepis Keil-v. Premerstein Lydien 1914, 68. 85 inventi. Rem ipsam et rationem explicuere Herzog Keil-v. Pr. qui libros priorum collegerunt (Seeck Realenc. III 1516; Wilcken Papyrusk. I 1, 222. 226 al.). Exempli gratia e lapide Theraeo partem afferimus (IG XII 3, 343_{9-18}).

δεσποτίας Παρηγορίου γεν(ομένων) κληρονόμων ἐξ ἀπογρ[α]|φῆς Σκεπτίκου·
Εὐπορία, Παρηγόριος, Σωφρόνιος.

χω. Λεάβατον γῆς ἰο. ξ' ἀμπέλ. ἰο. ν' ἐλεῶν γῦ. ρμγ'. κ̣ζ' ἡμε.
χω. Πολιτικὴ γῆς ἰο. κς' ἀμπέλ. ἰο. η' ἐλεῶν γῦ. ιη'.
χω. Ὀφραγόρεα γῆς ἰο. ρλη' ἀμπέλ. ἰο. λ' ἐλεῶν γῦ. σπς'.
χω. Τοπάριον γῆς ἰο. ς'
χω. Ἀγρὸς γῆς ἰο. ο' ἀμπέλ. ἰο. ι' ι'α' >>><<<[1] ἐλεῶν γῦ. ς'
καὶ δούλους ἐπὶ τῆ(ς) χώρας Εὐτυχέα ἐ[τῶν] ξ',
Πολυχρόνιον ἐτ(ῶν) μ', βοῦν α', ὄνον α', πρόβατα ε' >>>-,
πάροικοι· Θεοδ..ος χω(ρίου) Πολιτικῆς ἐτ(ῶν) λ'.

Ubi χω(ρίον), ἰο(ύγερα), ἀμπέ(λων) intellegas.

---

1 Numerus dubius. Alibi fractiones inveniuntur, quae plerumque numerorum 28800 sive 144000, pedum quadratorum aut ζυγοῦ aut iugeris, partes efficiunt. Singula persequendi hic non est locus. Haud parvi momenti ducas agrorum nomina, velut Magnesiae antiquioris urbis, ubi Themistocles fuerat, ineunte saeculo IV a. Chr. Lacedaemoniis suadentibus relictae memoria exstat: I. Magn. 122 d_{14}: ἀγρ(ὸς) Βουλὴ πρὸς παλαιᾷ π(όλει), cf. Strab. XIV 647. Diod. XIV 36. Partem collegit Knackstedt De praediorum et mansionum appellationibus Graecis Marp. 1913.

9. Aedificationes.

Libros adeas: E. Fabricius De architectura Graeca commentationes epigraphicae 1881; A. Choisy Études épigraphiques sur l'architecture grecque Paris 1894; H. Lattermann Griechische Bauinschriften Straßburg 1908; O. Viedebantt (IG XII 2, 11) Hermes LV 1915, 34.

Adde n. 86. Atheniensium pontem (² 541). 799 II. Cyzicenorum portum (² 543). 784. Ephesiorum murum (² 544). 707. Byzantiorum moenia (² 545).

969. Lex de sceuotheca Piraei aedificanda, a. 347/6. In Piraeo. Edd. Meletopulos ἡ σκευοθήκη τοῦ Φίλωνος 1882 (Ἀθήναιον X 1881, 557); Foucart Bull. Hell. VI 1882, 540; IG II 1054 (Michel 579; Syll.² 537). Cf. Bohn Centralbl. Bauverwaltung II 295; Fabricius Herm. XVII 1882, 551; Choisy L'Arsénal du Pirée 1883; Doerpfeld Ath. Mitt. VIII 1883, 147; B. Keil Herm. XIX 1884, 149; Judeich Topogr. Ath. 388 [15]; Caskey Amer. Journ. Arch. IX 1905, 147 V; Studniczka Abh. Sächs. Ges. XXX 1914 II, 184 s. v. Skeuothek. [*Hi*]

[ϑ]εο[ί]. | [σ]υνγραφαὶ[1] τῆς σκευοθήκης τῆς λιθίνης[2] τοῖς κρε-

1 Non pactum ipsum hic lapis continet, sed leges quae scribuntur eis qui singulas operis partes efficiendas conducent. Dttb. Formae non verbis descriptae, sed παραδείγματι (v. 95) illustratae erant (Benndorf Jahresh. V 187). Nobis quoque satis habendum erit ad commentarios imaginesque supra citatos relegare eos, qui non tam sermonis quam rerum gratia haec pertractare cupient. 2 Etiam antiquius armamentarium (ἡ ἀρχαία σκευοθήκη IG II 807 b_{153}) sine dubio lapideum erat, sed cum eius spatium non amplius sufficeret, in praesentia aliquot armamentaria lignea (σκευοθῆκαι ξύλιναι σκεύεσιν τριήρων IG II 807 c_{26}) exstructa erant, sed deinde decretum est ut novum et multo amplius antiquo illo ex lapide fieret, ad quod hic titulus spectat. Pecuniae in navalium et armamentarii aedificationem inde a Themistocle archonte (a. 347/6) usque ad Cephisodorum (a. 323/2) collectae sunt (n. 346_{18}), ipso igitur Themistoclis anno comitia in Piraeo habita, quibus περὶ τῶν ἐν τοῖς νεωρίοις deliberabatur (Demosth. XIX 60), Philo ipse orationem habuit (Cic. de orat. I 14, 62; Val. Max. VIII 12, 2). Eubulo navalia et armamentarium tribuit Aesch. III 25. Opus inchoatum confecit Lycurgus (n. 326_{18} cf. Plut. vit. X or. 852 *a*: πρὸς δὲ τούτοις ἡμίεργα παραλαβὼν τούς τε νεωσοίκους καὶ τὴν σκευοθήκην καὶ τὸ θέατρον τὸ Διονυσιακὸν ἐξηργάσατο); iam a. 330/29 tectum erat perfectum (IG II 807 b_{98}: ἥλων σιδηρῶν τῶν ἀπὸ τῆς σκευοθήκης περιγενομένων μνᾶ καινῶν). Pensiones igitur post Lycurgi mortem (a. 325/4 exeunte, PA 9251) usque ad a. 323/2 (cf. supra) factae sunt, ut summae ex aliis publicis sacrisve pecuniis erogatae restituerentur. Fouc. Capita distinxit Fouc.: I fundamenta; II parietes externi; III simae; IV tectum; V adornatio partis interioris.

μαστοῖς σκεύεσιν[3] | Εὐθυδόμου Δημητρίου Μελιτέως[4], Φί-
λωνος Ἐξηκεστίδου Ἐλευσινίου[5]. |
5 σκευοθήκην οἰκοδομῆσαι τοῖς κρεμαστοῖς σκεύεσιν ἐν Ζείαι[6] ἀρξά|μενον
ἀπὸ τοῦ προπυλαίου τοῦ ἐξ ἀγορᾶς προσιόντι ἐκ τοῦ ὄπισθεν τῶν ν|εω-
σοίκων τῶν ὁμοτεγῶν[7], μῆκος τεττάρων πλέθρων, πλάτος πεντήκοντα
π|οδῶν καὶ πέντε σὺν τοῖς τοίχοις. κατατεμὼν τοῦ χωρίου βάθος I
ἀπὸ το|ῦ μετεωροτάτου τρεῖς πόδας, τὸ ἄλλο ἀνακαθαράμενος ἐπὶ τὸ
στέριφ|ον[8] στρωματιεῖ καὶ ἀναλήψεται ἴσον κατὰ κεφαλὴν ἅπαν ὀρθὸν
10 πρὸς τ|ὸν διαβήτην[9], στρωματιεῖ δὲ καὶ τοῖς κίοσιν ἀπολείπων ἀπὸ
τοῦ τοίχ|ου ἑκατέρου πέντε κ[αὶ δέκ]α πόδας σὺν τῶι πάχει τοῦ κίονος·
ἀριθμὸς | τῶν κιόνων ἑκατέρου τοῦ στοίχου πέντε καὶ τριάκοντα, δια-
λείπων δ[ί]οδον τῶι δήμωι διὰ μέσης τῆς σκευοθήκης, πλάτος τὸ
μεταξὺ τῶν κιό|νων εἴκοσι ποδῶν, πάχος [δ]ὲ ποήσει τὸ στρῶμα τετρά-
15 πουν, τιθεὶς τοὺς | λίθους ἐναλλὰξ φορ[μη]δὸν[10] καὶ παρὰ μῆκος.

3 Ubique in titulis navalibus distinguuntur σκεύη κρεμαστὰ et ξύλινα (n. 962_{44} sqq.) Haec in ipsis navibus asservari solebant, illis custodiendis inserviebat armamentarium. Boeckh Seurk. 68. 4 Euthydomus Demetrii f. Melitensis IG II 1177_7 (ante a.c. 350). PA 3573.

5 Philo Eleusinius trierarchus est IG II 803 e_{135} (a. 342/1). Eum eundem fuisse cum architecto nobilissimo (Cicero et Val. Max. l.l. Strab. IX 395. Vitr. VII 8. Plin. n. h. VII 125. Plut. Sull. 14. Appian. Mithr. 41) nunc intelligitur. Fouc. Ceterum IG II² 463_{35} item nomina quaedam genetivo casu inscripta fuerunt, quae curatorum (ἐπιστατῶν) et architecti a populo creati esse coniecit Koehler. Idem de hoc titulo statuit Fouc. Ac cum Philo procul dubio architectus sit, Euthydomum epistatam fuisse conieceris, sed cum semper collegio talium aedificiorum cura mandata esse videatur, non intelligitur, cur hic unus modo curator recenseatur. Fabr. eum una cum Philone hanc legem operis faciendi elaborasse coniecit. Cum nullum praemittatur populiscitum, has condiciones lapidi non incisas esse nisi privato horum duumvirorum consilio, qua de causa etiam nomina eorum mero genetivo praemittantur, idem existimat. 6 De hac Piraei parte cf. Bekk. Anecd. 261_3. 311_{17}. Phot. Hesych. s. v. De ει pro solito ε ante vocales scribi solito cf. n. 216[4]. 7 Zeae erant centum nonaginta sex e numero trecentorum septuaginta duorum navalium, quae respublica Atheniensium quarto saeculo habebat (Boeckh Seeurk. 68. 414). Atque eorum pars ita exstructa erat, ut unum continuum tectum haberent (νεώσοικοι ὁμοτεγεῖς). 8 Solum purgandum est dum ad solidum saxum perveniatur. 9 Libella. Cf. Fabricius De architectura Graeca 1881, 72. Ceterum hoc στρῶμα non omni aedificii planiciei imponi, sed parietum modo fundamenta intellegenda esse, cum ex separata columnarum mentione (στρωματιεῖ δὲ καὶ τοῖς κίοσιν) tum ex constanti architectorum usu collegit Fabr. in Herma. 10 Alterni lapidum ordines in longitudinem

οἰκοδομήσει δὲ τοὺς τοίχ|ους τῆς σκευοθήκη[ς κ]αὶ τοὺς κίονας Ἀκτί- II
του λίθου[11], θεὶς εὐθυντηρί|αν[12] τοῖς τοίχοις, [π]λάτος τριῶν ποδῶν,
πάχος τριῶν ἡμιποδίων, μῆκος τ|ετραπόδων τῶν λ[ίθ]ων, ἐπὶ δὲ ταῖς
γωνίαις τετραπόδων καὶ τριῶν παλ|αστῶν, καὶ ἐπὶ τῆς εὐθυντηρίας
20 ἐπιθήσει ὀρθοστάτας[13] περὶ μέσηι τῆ|ι εὐθυντηρία[ι], μῆκος τετράπο-
δας, πάχος πένθ' ἡμιποδίων καὶ δακτύλ|ου, ὕψος τρίποδας, τοὺς δ'
ἐπὶ ταῖς γωνίαις μῆκος ἐκ τοῦ μέτρου τῶν τρ|ιγλύφων, διαλείπων θυ-
ραίας κατὰ τὸ πλάτος τῆς σκευοθήκης δύο ἐκ[α]|τέρωθεν, πλάτος ἐννέα
ποδῶν. καὶ οἰκοδομήσει μέτωπον[14] ἑκατέρωθε[ν] | ἐν τῶι μετα[ξ]ὺ τῶν
25 θυρῶν, πλάτος δίπουν, εἰς δὲ τὸ εἴσω δεκάπουν, καὶ π|ερικάμψει τὸν
τοῖχον[15] μέχρι τῶν πρώτων κιόνων πρὸς ὃν ἀνοίξεται ἡ | θύρα ἑκα-
τέρα. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀρθοστάτου πλινθίσιν[16] οἰκοδομήσει τοὺς τ|οίχους,
μῆκος τετράποσιν, πλάτος πέντε ἡμιποδίων, ἐπὶ δὲ ταῖς γωνί|αις μῆκος
ἐκ τοῦ μέτρου τῶν τριγλύφων, πάχος τριημιποδίοις· ὕψος δ|ὲ ποιήσει
30 τῶν τοίχων ἀπὸ τῆς εὐθυντηρίας ἑπτὰ καὶ εἴκοσι ποδῶν σὺ|ν τῆι
τριγλύφωι ὑπὸ τὸ γεῖσον, τὰς δὲ θυραίας ὕψος πέντε καὶ δέκα πο|δῶν
καὶ ἡμιποδίου. καὶ ἐπιθήσει ὑπερτόναια[17] λίθου Πεντελητικοῦ, III
μῆ|κος δώδεκα ποδῶν, πλάτος ἴσα τοῖς τοίχοις, ὕψος δίστοιχα[18], παρα-

(παρὰ μῆκος) et transversi collocantur. Cf. Thuc. II 75, 2. 11 Quem volgo Piraicum vocant. Nam paeninsula Piraeei Ἀκτή appellabatur. Cf. Arist. Ἀθ. πολ. 61, 1 δύο δὲ (χειροτονοῦσι στρατηγοὺς) ἐπὶ τὸν Πειραιέα, τὸν μὲν εἰς τὴν Μουνιχίαν, τὸν δὲ εἰς τὴν Ἀκτήν. Multas lapicidinas antiquas in hac Piraeei parte etiamnunc conspicuas esse adnotat Fabr. 12 Cf. Hesych. εὐθυντηρία τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμμαγμα ὑπὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων. Sic 540_{105} sqq. ὑπευθυντηρία significat rudus calculosum quo solum integitur ad efficiendam aequam planiciem cui deinde imponuntur lapides pavimenti (Fabricius De archit. p. 73). At hic fundamentum muri ex lapidibus sectis constructum intelligi apparet. 13 Ima pars muri lapidibus tres pedes altis exstruitur cum superiora e lateribus lapideis fiant (not. 16). ὀρθοστάται vocantur lapides, quia angustissimum latus εὐθυντηρίᾳ imponitur, ita ut stelarum instar erectae stare, non iacere videantur. Cf. IG I 322_{60}. $324\,c\,I_{60}$. Conze Reisen Lesbos Tab. 6 *c*, 6. Fabr. 14 Paries qui decem pedes introrsus pertinens duas portas eiusdem lateris dirimit. 15 Paries ab utraque portarum parte e regione μετώπου recto angulo introrsus reducitur usque ad primam columnam. Tamen exiguum spatium inter murum et columnam relinqui probabile est. Fabr. 16 Lapides tenues et lati, eadem forma qua sunt lateres. Deminutivum sic alibi non usurpatur praeter Callixeni locum ap. Athenaeum V p. 206 c, cum πλίνθοι sic iam IG I 322_{10} inveniatur. Fabr. 17 Limina superiora portarum. Poll. VII 122: τὰ δὲ ὑπέρθυρα ὑπερτόναια. IG II² 463_{56} καὶ ἐπιθήσει ὑπερτόναια ξύλινα (illic quidem de fenestris dicitur). 18 I.e. duos ordines laterum lapi-

στάδ|ας στήσας λίθου Πεντελητικοῦ ἢ Ὑμηττίου, ὁδοὺς ὑποθεὶς Ὑμηττίους, | καὶ γεῖσον ἐπιθήσει ἐπὶ τῶν ὑπερτοναίων, ὑπερέχον τρία ἡμι-
35 πόδια. | καὶ ποιήσει θυρίδας κύκλωι ἐν ἅπασιν τοῖς τοίχοις, καθ' ἕκαστον τὸ | μετακιόνιον, ἐν δὲ τῶι πλατεῖ[19] τρεῖς ἑκατέρωθεν[20], ὕψος τριῶν ποδῶν, π|λάτος δυοῖν ποδοῖν, καὶ ἐναρμόσαι[21] εἰς ἑκάστην τὴν θυρίδα χαλκᾶς θ|υρίδας ἁρμοττούσας. καὶ ἐπιθήσει ἐπὶ τοὺς IV
τοίχους γεῖσα κύκλωι, κ|αὶ τοὺς αἰετοὺς οἰκοδομήσει καὶ γεῖσα ἐπι-
40 θήσει καταιέτια. καὶ στ|ήσει τοὺς κίονας, ὑποθεὶς στυλοβάτην κατὰ κεφαλὴν ἴσον τῆι εὐθυν|τηρίαι, πάχος τριῶν ἡμιποδίων, πλάτος δὲ τριῶν ποδῶν καὶ παλαστῆς, | μῆκος τεττάρων ποδῶν[22]· πάχος τῶν κιόνων κάτωθεν δυοῖν ποδοῖν καὶ τ|ριῶν παλαστῶν, μῆκος σὺν τῶι ἐπικράνωι τριάκοντα ποδῶν[23], σφονδύλω|ν[24] ἕκαστον ἑπτά, μῆκος
45 τετραπόδων, τοῦ δὲ πρώτου πεντέποδος. τὰ δὲ ἐπ|ίκρανα ἐπι- V
θήσει ἐπὶ τοὺς κίονας λίθου Πεντελητικοῦ. καὶ ἐπιθήσει | ἐπιστύλια ξύλινα, ἐπὶ τοὺς κίονας κολλήσας, πλάτος πέντε ἡμιποδίων, ὕψος ἐννέα παλαστῶν ἐκ τοῦ ὑψηλοτέρου, ἀριθμὸς δεκαοκτὼ ἐφ' ἑκά|τερον τὸν τόνον. καὶ μεσόμνας[25] ἐπιθήσει ἐπὶ τοὺς κίονας ὑπὲρ τῆς δι|όδου,
50 πλάτος καὶ ὕψος ἴσα τοῖς ἐπιστυλίοις. καὶ ἐπιθήσει κορυφαῖα[26] | πλά-

deorum (not. 16) altitudine aequantia. Cf. IG II² 463₅₅: ὕψος ποιῶ[ν τοῦ μ]ὲ[ν] ἐπαλξίου τρεῖς πόδας, τ[ῆ]ς δὲ θυρίδος δέκα στοίχους. v. 57: ὑπερτόναια -- πάχος στο[ι]χιαῖα. 19 Ita Koe. B. R., non πλάτει. 20 Adverbium ἑκατέρωθεν de fronte et aversa parte aedificii interpretatur F. Media igitur ex tribus utrobique supra portam erat. 21 Infinitivus aoristi (cf. iam v. 4 οἰκοδομῆσαι) iuxta futurum indicativi per socordiam adhibetur. Hi.

22 Fouc. singulis columnis singulos stylobatas supponi opinatur, quorum dimensiones hic describantur. At Fabr. hoc pugnare observat cum constanti veterum usu, qui uni continuo stylobatae omnes eiusdem ordinis columnas imposuissent. Quare id etiam hic statuendum, longitudinem quattuor pedum vero ad singulos lapides referendam, τῶν λίθων additamento post μῆκος omisso quia supervacaneum videretur.

23 Multo graciliores sunt columnae quam templorum, quia contabulatio tecti, quam sustinent, tota ex ligno facta est. Fouc. 24 Nomen a similitudine vertebrarum ex quibus spina dorsalis componitur repetitum etiam Callixenus ap. Athen. V p. 206 a et Athenaeus mechanicus de machin. p. 11, 9 habent. Fabr. Cf. praeterea n. 970₂₀. 971₂. 25 Tigna quae supra mediam aedificii partem columnas inter se respondentes utriusque ordinis coniungunt, cum epistylia ab unaquaque columna ad proximam eiusdem ordinis pertineant. Alibi μεσόδμη legitur, ex qua forma manifesto a δέμω derivata haec Attica nata videtur assimilatione (μεσόνμη) et metathesi. 26 Mediis μεσόμναις imponuntur ὑποθήματα eisque trabes quae per totam aedificii longitudinem pertinentes summum tecti culmen

τος ἑπτὰ παλαστῶν, ὕψος δὲ πέντε παλαστῶν καὶ δυοῖν δακτύλοιν | ἄνευ τῆς καταφορᾶς[27], ὑποθεὶς ὑπόθημα ἐπὶ τῆς μεσόμνης, μῆκος τριῶν | ποδῶν, πλάτος τριῶν ἡμιποδίων, καὶ διαρμόσει τὰ κορυφαῖα κερκίσι|ν[28] ἐπὶ τῶν μεσομνῶν, καὶ ἐπιθήσει σφηκίσκους[29] πάχος δέκα δακτύλων, π|λάτος τριῶν παλαστῶν καὶ τριῶν δακτύλων, διαλείποντας
55 ἀπ' ἀλλήλω|ν πέντε παλαστάς. καὶ ἐπιθεὶς ἱμάντας[30] πλάτος ἡμιποδίου, πάχος δυο|ῖν δακτύλοιν, διαλείποντας ἀπ' ἀλλήλων τέτταρας δακτύλους, καὶ ἐπ|ιθεὶς καλύμματα[31], πάχος δακτύλου, πλάτος ἓξ δακτύλων, καθηλώσας ἧλ|οις σιδηροῖς[32], δορώσας[33] κεραμώσει Κορινθίωι κεράμωι ἁρμόττοντι π|ρὸς ἄλληλον. καὶ ἐπιθή[σ]ει ὑπὲρ τῶν θυρῶν ἐπὶ τὰ μέτωπα[34]
60 ἐκ τοῦ ἐντὸς | ὀροφὴν λιθίνην λίθου Ὑμηττίου. καὶ θύρας ἐπιθήσει τῆι σκευοθήκη|ι ἁρμοττούσας εἰς τὰς θυραίας[35] χαλκᾶς ἔξωθεν ποιήσας. καὶ συνστρώ|σει τὸ ἔδαφος λίθοις τὸ ἐντὸς ἅπαν συναρμόττουσι πρὸς ἀλλήλους, κ|αὶ ἐπεργάσεται ὀρθὸν καὶ ὁμαλὲς ἄνωθεν. καὶ διαφράξει τὸ μεταστό|λιον ἕκαστον ὀρθοστάταις δυοῖν λιθίνοις[36], ὕψος
65 τριῶν ποδῶν, καὶ ἐν | τῶι μεταξὺ κινκλίδα ἐπιθήσε[ι] κλειομένην.

efficiunt. Sic haec, quae Fouc. aliter interpretatur, intelligenda esse cum alia docent, tum ipsa vocis origo. **27** Superficies κορυφαίων utrimque oblique praecisa erat ut canterii (not. 29) firmiter ei imponi possent. Quod hac praecisione de altitudine et latitudine trabis deminuitur, non in censum venit. **28** Fibula ferrea, qua μεσόμνη, ὑπόθημα, κορυφαῖον transfixa erant, tota contignatio continebatur. **29** Canterii (*Dachsparren*), qui obliqui a pariete exteriore ad summum tecti fastigium (κορυφαῖον not. 26) currunt, et media sui parte epistyliis imponuntur. **30** Asseres horizontali positura canteriis (not. 29) impositi. Fabr. **31** Tabulae ligneae. In his non ut in canteriis et asseribus additur mensura intervalli, quia nullum erat, sed inter se contingentes tabulae perpetuam planiciem efficiebant, cui imponebantur tegulae. **32** Cf. not. 2.

33 IG II² 463$_{(8)}$: καὶ [ἐ]πιβαλὼν [κ]άλαμον λελαμμένον, ὑποβαλ[ὼ]ν λοβὸ[ν] ἢ κάλαμον δο[ρ]ώσ[ε]ι πηλῶι ἠχυρωμ[ένω]ι, πάχος τριδακτύλωι. [κ]αὶ κεραμώσει Λακων[ι]κ[ῶ]ι κερ[ά]μωι -- [τ]ιθεὶς ὅλας ἐν πηλῷ ὀρ[θὰ πα]ρὰ πλευ[ρ]άν. Fouc. Vox a δορά descendere videtur, quia illud integumentum haud inepte cum cute comparatur. **34** Hic latius patere videtur huius vocis vis, ut praeter eum parietem, qui inter duas portas situs supra solus μέτωπον vocatus est (v. 23), etiam partes muri exterioris introrsum reductas, quae e regione illius sunt, comprehendat. Dttb. Cf. n. 282$_{20}$ ἐν τῶι ἱερῶι τῆς Ἀθηνᾶς πρὸ [τοῦ με]τωπίου τοῦ ναοῦ. Aliter Keil 159/61. **35** Cf. IG II 807 c_{48} θύραν καινὴν μονό[θ]υρον τὴν ἀπὸ τῆς [σ]κε[υο]θήκης ἀφαιρεθεῖσαν. Improbata quia non satis accurate elaborata erat. Unde tum (a. 330/29) iam valvas portis immissas fuisse apparet (cf. not. 2). **36** Hi lapides inter columnas collocantur ita, ut media pars aedificii, qua transitus patet populo, dirimatur ab intercolumniis.

ποιήσει δὲ καὶ τὰς ὀροφ|ὰς τὰς διὰ μέσου, ἐφ' ὧν τὰ σκεύη κείσε- VI
ται, τὸ ἐντὸς τῶν κιόνων ἑκατέρ|ωθεν μέχρι τοῦ τοίχου διαρμόσας
καθ' ἕκαστον τὸν κίονα καὶ παρὰ τὸ|ν τοῖχον ἑκατέρωθεν διερείσματι[37],
πλάτος πέντε παλαστῶν, ὕψος ποδ|ιαίωι, ἐπιβάλλοντι ἐπὶ μὲν τὸν τοῖ-
70 χον τρεῖς παλαστάς, παρὰ δὲ τὸν κ|ίονα παραστάδια στήσει λίθινα.
καὶ ἐπὶ τῶν διερεισμάτων ἐπιθήσε|ι σφηκίσκους[38] ἑπτὰ ἐφ' ἑκάστην
τὴν χώραν, συμπληρῶν μέχρι τῶν κιόνω|ν, πλάτος τριῶν παλαστῶν,
πάχος ἡμιποδίου, καὶ συνστρώσει πίναξιν | ἅπαν τὸ χωρίον, συμβαλὼν
καὶ κολλήσας, πλάτος τρίποδας, πάχος δυοῖ|ν δακτύλοιν. ποιήσει δ[ὲ
75 κ]αὶ μεσόμνας[39], ἐφ' ὧν κείσεται τὰ ὑποζώματα[40] κ|αὶ τἆλλα σκεύη,
παρ' ἑκάτερον τὸν τοῖχον, διπλᾶς τὸ ὕψος[41]. καὶ ἐπικάμψ|ει[42] παρὰ
τοὺς πλ[α]γίους τοίχους, καὶ κατὰ τοὺς κίονας ἐπικάμψει καθ' | ἑκά-
στην τὴν χώραν. ὕψος δὲ ποιήσει ἀπὸ τῆς ὀροφῆς τεττάρων ποδῶν,
τ|ὴν δὲ ἐπάνω μεσόμνην ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἀπέχουσαν πέντε πόδας.
ἰκριωτ|ῆρα στήσας ἀπὸ τῆς κάτω ὀροφῆς μέχρι τῆς ἄνω ὀροφῆς[43],
80 πλάτος ἡμιποδ|ίου, πάχος ἓξ δακτύλων, διερείσας διερείσματα εἰς τοὺς
ἰκριωτῆρα|ς τὸ αὐτὸ πάχος, θράνους ἐπιθήσει διανεκεῖς, ἕνα ἑκατέ-
ρωθεν, πάχος | ἓξ δακτύλων πανταχῆι, καὶ ἐπὶ τούτων ἐπιθήσει πί-
νακας συνκολλήσ|ας, μῆκος τετράποδας, πλάτος τρίποδας, πάχος δυοῖν
δακτύλοιν, καὶ [κ]|αθηλώσει συναρμόττοντας ἐξ ἴσου τοῖς θράνοις[44].

37 Trabs magna a pariete, cui immittitur in longitudinem trium palmarum, pertinet usque ad columnam, iuxta quam pila lapidea constituitur eique extrema pars trabis imponitur. 38 Hae trabes media sui parte transversae imponuntur διερείσματι et deinde tabulis ligneis contabulantur.

39 Voci μεσόμνη ‚*Schaft*' B. K. cum Doerpfeldio aliam atque μεσόμναις ‚*Böden*' notionem inesse docuit. 40 De hoc armamentorum genere subtilissime disputavit Boeckh Seeurk. 133 sqq. Funes sunt crassi, quibus ‚*navis a puppi ad proram continetur*' (Vitruv. X 15, 6). 41 Duo tabulatorum ordines faciendi sunt, alter supra alterum. 42 Eadem latitudine qua utraque μεσόμνη parietes laterales sequitur, etiam angulo recto introrsus flexa non modo parietes anticum et posticum usque ad portam comitatur, sed etiam ad columnas pertinet, ita ut ab infima ὀροφῇ ea modo re discrepet, quod in unoquoque intercolumnio medius locus vacuus relinquitur, a tribus partibus μεσόμνη circumdatus. 43 Cf. not. 39 de μεσόμναις.

44 Describitur μεσομνῶν constructio. Trabes recta regione e muro prominentes (διερείσματα) quarum altera pars muro immittitur, altera ἰκριωτῆρι imponitur, sustinent alias trabes (θράνους), quae parallelae sunt parieti, altera ipsi apposita, altera e regione eius interiorem contabulationis terminum efficit Huc spectat ἑκατέρωθεν v. 81, non ad duas totius aedificii partes medio transitu divisas. Hae trabes rursus tabulis ligneis (πίναξι) integuntur quae continentem planiciem (ὀροφήν) efficiunt. Fabr.

85 καὶ κλίμακας ποιή|σει ξυλίνας ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς μεσόμνας. ποιήσει δὲ καὶ κιβωτοὺς | τοῖς ἱστίοις καὶ τοῖς παραρρύμασιν τοῖς λευκοῖς[45] ἀριθμὸν ἑκατὸν | τριάκοντα τέτταρας, πρὸς τὸ παράδειγμα ποιήσας, καὶ θήσει κατὰ τὸ|ν κίονα ἕκαστον καὶ μίαν εἰς τὸ καταντροκὸ[46] χωρίον, καὶ ποιήσει ἀνο|ιγνυμένας τῶμ μὲν πρὸς τῶι τοίχωι κειμένων
90 τὸμ πρόσθιον τοῖχον, τ|ῶν δὲ κατὰ τοὺς κίονας κειμένων ἀμφοτέρους τοὺς πλαγίους τοίχου|ς, ὅπως ἂν ἦι ὁρᾶν ἅπαντα τὰ σκεύη διεξιοῦσιν, ὁπόσ᾽ ἂν ἦι ἐν τῆι σκευο|θήκηι. ὅπως δ᾽ ἂν καὶ ψῦχος ἦι ἐν τῆι VII
σκευοθήκηι, ὅταν οἰκοδομῆι τοὺ|ς τοίχους τῆς σκευοθήκης, διαλείψει τῶν πλινθίδων ἐν τοῖς ἁρμοῖς ἦ|ι ἂν κελεύηι ὁ ἀρχιτέκτων. ταῦτα
95 ἅπαντα ἐξεργάσονται οἱ μισθωσάμ|ενοι κατὰ τὰς συγγραφὰς καὶ πρὸς τὰ μέτρα καὶ πρὸς τὸ παράδειγμα ὃ | ἂν φράζηι ὁ ἀρχιτέκτων. καὶ ἐν τοῖς χρόνοις ἀποδώσουσιν, οἷς ἂν μισ|θώσωνται ἕκαστα τῶν ἔργων.

45 In traditionum tabulis identidem commemorantur παραρρύματα λευκὰ (quae videntur lintea fuisse) et τρίχινα, et ita quidem ut intellegatur unicuique navi quattuor fuisse, bina utriusque generis. Eis navis cum a fluctibus maris tum a telis hostium defenditur. Boeckh Seeurk. 159.

46 Cf. IG II 834 *b* I_{25} ἀπαντροκό. Usitatam scripturam ἀντικρύ nusquam occurrere in inscriptionibus Atticis monuit Meisterhans Gramm.[3] 81_{689}.

970. Pactum de porticu Eleusinia, a. 288 vere. Eleusine. Edd. Philios Ath.Mitt. XIX 1894, 179 (IG II 5, 1054 *a*; Michel 578; Syll.[2] 538; Lattermann Klio VI 1906, 140 cum imaginibus); cf. id. Gr. Bauinschr. 57; Skias Πρακτ. 1895, 174; Ferguson Hell. Athens 145[4]. [*Hi*]

θεοί. | τάδε ἐμισθώθη ἐπὶ Διοτίμου ἄρχοντος[1], Μουνιχιῶνος τετράδι | ἱσταμένου· Ἐλευσῖνι ἐν τῶι ἱερῶι παρὰ τὸ νότιον τεῖχος τὸ τοῦ |
5 ἱεροῦ[2], ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ ἐστρωμένου, ὃ τοῖς κίοσιν ἔστρωται | τοῖς

Ordo plerumque στοιχηδόν. 1 Non de priore Diotimo anni 354/3 (ut Koehler, Dttb.) sed de recentiore anni 289/8 agi Phi. La. F. docuerunt. De Eleusine iamtum (a. 289) a Macedonum dominio liberata cf. F., La. p. 167; supra n. 370[1]. 374[20]. 2 Muri quo peribolus delubri cingebatur partem meridionalem, non ipsius aedis parietem intellegi apparet. Distinguendum igitur utique hoc aedificium, etsi ipsum quoque columnarum ordinem habebat, a porticu Philonis (n. 969[1]). Neque vero de integro aedificatur, sed imperfectum et ex parte collapsum instauratur et ad finem perducitur. Iam bis infra (v. 13. 19) commemoratur στοά, ipso nomine satis accurate distincta a templi porticu, quae ubique in titulis (n. 971[3]) προστῶιον vocatur. Quam stoam ipsum esse illud antiquum aedificium incohatum, de quo perficiendo hic agitur, coniecit Dttb., negat La. p. 159.

προσθίοις[3], τάφρον ὀρύξαι πλάτος ὀκτὼ ποδῶν, μῆκος τριά|κοντα ποδῶν, βάθος μέχρι τοῦ στερίφου[4], καὶ ἐκφορήσαντα τὴν γ|ῆν ἔξω τοῦ ἱεροῦ εἰς τὸ θέατρον[5] τὸ ἐπὶ τοῦ σταδίου[6] τιθέναι το|ὺς λίθους τῆς μαλακῆς πέτρας, προσεπιτέμνοντα οὗ ἂν ἦι πέτρ|α[7], συντιθέντα τοὺς

3 Stylobata ordinis antici iam perfectus erat, columnae vero (v. 18 sqq.) nondum impositae. Ceterum cum additamentum τοῖς προσθίοις prodat etiam alias fuisse columnas, necessario statuendum est porticum utrimque apertam et columnis cinctam fuisse; a postica vero parte sine dubio muro periboli (v. 2) terminabatur stoa. 4 Fossa stylobatae alterius lateris struendo inserviebat. Etenim initium capiebat a stylobata frontis (not. 3); neque muri fundamenta in hac fossa collocari inde apparet, quod duo modo ordines lapidum, primum λίθοι τῆς μαλακῆς πέτρας (v. 8), deinde καταληπτῆρες (v. 12) ponendi locantur, cum tamen hanc structuram integram esse inde appareat quod v. 18 ab ea statim transitur ad columnas erigendas. Alterius lateris angusti stylobata propterea non commemoratur, quia is ut ille anticae partis iam perfectus fuisse videtur. Patebat igitur porticus inter murum et anticum columnarum ordinem pedes triginta.

5 Duo igitur theatra Eleusine fuerunt (Phi.). Hoc enim theatrum, etsi extra peribolum erat, tamen ut stadium cum eo coniunctum ad certamina et caerimonias mysteriorum et Eleusiniorum destinatum ideoque non minus quam ipsum delubrum in tutela populi Atheniensium fuit, cuius illa erant ἱερὰ δημοτελῆ. Quomodo enim, si aliter res se habuisset, populus terram effossam illuc transferri iubere poterat? Verum demum Eleusiniorum item suum habuisse theatrum, in quo Διονύσια τὰ κατ' ἀγρούς, demi non civitatis feriae, peragerentur, docent demotarum decreta n. 956_{10}: Ἐλευσῖνι ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν τῷ ἀγῶνι. 1094_6: Διονύσ[ια π]οιούντων Ἐλευσινίων. v. 20: Διονυσίων τῶν Ἐ[λ]ευσῖνι τοῖς τραγῳδοῖς. v. 31: ὅπως ἂν ἀναγραφεῖ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ σταθεῖ ἐν τῷ Διονυ[σ]ίῳ. Neque recte O. Rubensohn Die Mysterienheiligtümer 121 illud quod n. 1094_{21} sqq. Damasias Thebanus choros duos Cereri et Proserpinae et Baccho obtulisse dicitur, ad scaenicos ludos per Eleusiniorum ferias habitos refert. Immo demi sacra illic indicari luce clarius est. Illud vero theatrum, quod hic habemus, redit Syll.^{2} 587_{45} τὸγ χοῦν ἀπο[φ]ο[ρήσασι] εἰς τὸ θέατρον, eius scaena commemoratur ibid. v. 304. Nullas dum theatri reliquias Eleusine effossas esse adnotat Phi. 6 In Eleusiniorum certaminibus stadio opus fuisse sponte patet, etsi ne huius quidem ulla adhuc vestigia reperta sunt. Cf. Syll.^{2} 587_{25s}: εἰς τὴν τριετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων εἰς τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα κα[ὶ τῆς ἱπποδρομίας] καὶ τοῦ πατρίου ἀγῶνος καὶ τῆς μουσικῆς --, v. 262: εἰς τὴν ἱπποδρομίαν τὴν προστεθεῖσαν κατὰ ψήφισμα ἆθλα. 7 In universum quidem usque ad vivum saxum (μέχρι τοῦ στερίφου v. 6, cf. n. 969_8 ἀνακαθαράμενος ἐπὶ τὸ στέριφον. $^2587_{46}$ τῷ ἀνελόντι καὶ ἀνακαθήραντι τοῦ πύργου τὸ λιθολόγημα ἐπὶ τὸ στέριφον) terra removetur illique lapides imponuntur. Sed si quo loco infra ipsam soli superficiem statim saxum invenietur, eius tanta pars praecidenda est ut lapides substructionis commode imponi possint.

10 ἁρμοὺς στερίφους, ἁρμόττοντας πανταχῆι, | μῆκος τετράποδας, πλάτος
δίποδας, πάχος τριημιποδίους, καὶ | ἐπεργάζεσθαι κατὰ τὸν στοῖχον
ἕκαστον διανεκῆ. ἐπὶ δὲ τούτ|ων τιθέναι καταληπτῆρας[8] μῆκος τετρά-
ποδας, πλάτος πενθημι|ποδίους, πάχος πεντεπαλάστος, τῶν ἐκ τῆς
στοᾶς[9] καθαιρουμένω|ν, ἐξεργασάμενο[ν][10] ὀρθοὺς καὶ εὐγωνίους παν-
15 ταχῆι, καὶ τοὺς ἁ|ρμοὺς ποιήσαντα ἐπὶ ἡμιπόδιον συντιθέναι ἀθραύστους
καὶ | ἁρμόττοντας πανταχῆι καὶ ἐπεργασάμενον ὀρθὰ καὶ εὐτενῆ. | μι-
σθωτὴς· Ἀντίμαχος Νεοκλείδου Κηφισιεύς : ΗΙΙΙ : ΗΗΗΗ[11] | ἐγγυ-
ητής· Νικόστρατος Ἀρεσίου Πειραιεύς. στῆσαι τοὺς κί|ονας τοὺς λι-
20 θίνους[12] τοὺς νῦν ὑποκειμένους ὑπὸ τῆι στοᾶι κατὰ τ|αὐτά, προσεξερ-
γασαμένους σφόνδυλον[13] ἑκάστωι τῶι κίονι τὸν [ἐκ βάσ]|εως[14], ὕψος
δίποδα, τὴν αὐτὴν ἐργασίαν τῶι κίονι : ΔΠ | [15] : μισ[θωτὴς . . . .]|ης
Παμφίλου [– 16 ι –· ἐγ]γυητὴς Ἐπικ[ράτης Κράτητος[16] Λε]|υκονοιεύ[ς – –

8 Lapides ii significantur, qui summam partem stylobatae efficiunt ita ut in ipsis iam columnae erigantur; qui cum inferiori substructioni impositi sint, nescio an recte illam quasi continere et comprimere dicantur, qua vi καταλαμβάνειν nonnunquam usurpatur (Dttb., cf. La. 156). Ceterum eos non ut illa inferiora ex lapidibus mollibus, sed ex marmore factos consentaneum est. 9 Cf. not. 2. 10 ΜΕΝΟΣ. 11 Fossa 8 × 30 = 240 pedum quadratorum est, pedis quadrati pretium sunt 1½ drachmae; omnium igitur 240 pedum pretium 360 drachmae. Quod si τὸ ἐπιδέκατον opere demum confecto conductori solutum est, hoc quoque addito efficiuntur 360 + 40 = 400 drachmae. La. Cf. Haussoullier Rev. phil. XXII 1898, 362[1].
12 Omnes et ordinis antici et duorum laterum columnae significari videntur. 13 Cf. n. 969[24]. 14 Suppl. Dttb. Singuli cuiusque columnae sphondyli nondum elaborati erant; quos sumpsi infimos fuisse, qui ipsi basi imponerentur. Nam praepositionem ἐκ de re usurpari cui quid impositum stet notum est (ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων Soph. El. 742).
15 Numerus columnarum. Ph. La. p. 149 fig. V. 16 Suppl. La. ex tit. Eleusinio Ἐφ. ἀρχ. 1899, 184.

971. Pactum de prostoo Eleusinio, c. a. 347/6. Eleusine. Edd. Philios Ath. Mitt. XIX 1894, 184 (IG II 5 p. 236, 1054 *f*; Syll.² 539). Cf. Caskey Amer. Journ. Arch. IX 1905, 147 V; Lattermann Gr. Bauinschr. 59, 9. [*Hi*]
θεο[ί]. | εἰς τὸ ἱερὸν Ἐλευσῖνάδε[1] τοῖς σφονδύ|λοις[2] τῶν κιόνων τοῦ

στοιχηδόν. 1 Una cum hac tabula aliae tres inventae sunt aetatis et argumenti necessitudine arctissime cum ea conexae. Quae omnes manifesto spectant ad eam aedificationem quam inde ab a. 347/6 in delubro Eleusinio effecit Philo architectus nobilissimus (Vitr. VII, 17, cf. n. 969[5]). Tum porticus quae fronti sacrarii praeposita erat, exstructa est; atque amplissimae quidem duae ex illis inscriptionibus (IG II 5 p. 227,

5 προστώιου[3] εἰς το|ὺς ἁρμοὺς πόλους[4] ποῆσαι καὶ ἐμπόλια | χαλκᾶ[5],
δύο εἰς ἕκαστον τὸν ἁρμὸν ἐμπό|λια καὶ ἕνα πόλον, τὰ μὲν κάτω τὰ
πρῶτα | ἑγδάκτυλα πανταχῆι, τετράγωνα, τὰ δὲ | ἀνωτάτω πεντεδά-
10 κτυλα πανταχῆι, τὰ δ|ὲ ἄλλα ἀμειβόμενα τὸ ἴσον ἀπὸ τοῦ μεγ|ίστου
εἰς τὸ ἐλάχιστον[6], τοὺς δὲ πόλου|ς στρογγύλους, τοὺ(ς)[7] μὲν κάτω
μῆκος πεν|τεδακτύλους, πάχος δὲ διδακτύλους, τ|ούς δὲ ἄνω μῆκος
15 μὲν παλαστιαίους, πά|χος δὲ δακτύλου καὶ ἡμίσεος δακτύλο, | τοὺς δὲ
ἄλλους ἀμειβομένους τῶι μήκ|ει καὶ τῶι πάχει τὸ ἴσον ἀπὸ τοῦ με-
γίσ|του εἰς τὸν ἐλάχιστον[8]. χαλκοῦ δὲ ἐργά|σεται Μαριέως[9] κεκρα-
20 μένου τὴν δωδεκάτ|ην, τὰ ἕνδεκα μέρη χαλκοῦ, τὸ δὲ δωδέκα|τον
καττιτέρου[10]. καὶ ἀποδώσει τὰ μὲν ἐ|μπόλια ὀρθὰ καὶ ἀστραφῆ[11]
καὶ εὐγώνια, | τοὺς δὲ πόλους τορνεύσει στρογγύλο|ους πρὸς τὸ παρά-
25 δειγμα καὶ ἐναρμόσει | εἰς τὰ ἐμπόλια ἁρμόττοντας καὶ ὀρθο|ὺς καὶ
ἐντόρνους πανταχῆι, ὅπως ἂν τὸ | αὐτὸ ποιῶσιν περιαγόμενοι[12]. μι-

1054 *b* = Lattermann l.l. 1; p. 231, 1054 *e*), satis mutilae illae quidem, variarum eius structurae partium mentionem faciunt, reliquae duae, haec quam edimus et IG II 5 p. 235, 1054 *e*, ad solas columnas spectant, ita ut hic quidem de vinculis aheneis, quibus singulae columnae partes (σφόνδυλοι) inter se colligandae sunt praecipiatur, illic de capitibus columnarum; cf. v. 1 sqq. τὰ ἐπίκρανα τῶν κιόνων τῶν εἰς τὸ προστῶιο[ν] τὸ Ἐλευσῖνι τετταρακαίδεκα ἀγαγεῖν Π[εν]τελῆθεν Ἐλευσῖνάδε. 2 Cf. n. 969[24]. 3 Ut hic, ita etiam IG II 5 p. 233, 1054 c_{52}. p. 235, 1054 e_1 προστῶιον vocatur porticus a Philone exstructa. K. Cf. not. 1. 4 Vincula (*Dübel*) ahenea cylindri figura, quibus immissis singulis bini sphondyli columnae inter se colligantur. Cf. Hesychius ἐμπολῶντο· ἐνεβάλλοντο. Phil. 5 Non ipsis lapidibus immittebantur πόλοι, sed in utriusque planicie aes cubi figura (ἐμπόλιον) ita insertum erat, ut planicies superior plane aequaretur circumdanti lapidis superficiei. Haec aera, quae bina in singulos πόλους fuisse apparet, media habebant foramina rotunda quae accuratissime elaborata erant ad vinculum illud recipiendum. 6 Discrimen mensurae inter primum et alterum ἐμπόλιον pro portione idem erat atque inter alterum et tertium, inter tertium et quartum et sic usque ad summum. 7 ΤΟΥΜΕΝ. 8 Idem hic de vinculis ipsis praecipitur quod supra (not. 6) de eorum receptaculis dictum erat. 9 Aes Cyprium per omnes antiquitatis Graecae et Romanae aetates prae aliis nobile fuit. Cf. Bluemner Technol. IV 60. Marium oppidum aliquotiens in litteris commemoratur (Steph. Byz. s. v. Diodor. XIX 79, 4 cum Wesselingii nota); de metallis cf. Oberhummer Cypern I 177. 181[3]. 10 Duodecima pars ($8^1/_2$ p. c.) stanni medium fere locum tenet inter eas mixturae rationes quae nummis aheneis Graecis examinatis inventae sunt (2—17 %, cf. Bluemner Realenc. III[2] 896). 11 Cf. n. 972[41]. 12 Si in orbem vertuntur vincula, unoquoque huius cursus loco aeque bene et accurate quadrare debent in foramina receptaculorum.

σθώσε|ται δὲ κατὰ μνᾶν καὶ ἀποστήσει[13] τῶι ἀε|ὶ παρόντι τῶν ἐπι-
30 στατῶν[14] ἢ τῶι δημοσί|ωι ἢ τῶι ἀρχιτέκτονι· ἀποδώσει δὲ τὰ ἔ|ργα
μὴ ἀποκωλύων τοὺς ἐργαζομένους | τοὺς κίονας[15]. ἐμισθώθη ἡ μνᾶ :
IIIIICO. μισ|θωτής· Βλεπαῖος Σω[κλ]έους Λαμ(πτρεύς) : ἐ[γ]γυητ|ής·
Κηφισ[οφ]ῶν Κεφαλίωνος Ἀφ(ι)δναῖος[16].

13 Appendet. 14 Sine dubio οἱ ἐπιστάται οἱ Ἐλευσινόθεν et Syll.² 587₃ et IG II 5 p. 227, 1054 b_2 (ἐπιστάται τοῦ Ἐλευσινίου) intelligendi sunt.
15 Cf. n. 972₃₄. 16 PA 8410: ‚sub idem tempus' i.e. c. a. 349 s. 348. Cf. n. 962[12].

972. Lebadensium templum, a. 175—172. Lebadeae. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον IV 1875, 369 (Fabricius De architectura Gr. 1881); Dittenberger IG VII 3073 (Michel 589; Syll.² 540); cf. Lattermann Gr. Bauinschr. 81; Swoboda Staatsalt. 281. [*Hi*]

[-- τῶν ἔ]ργων[1] τὸ ἐπίπεμπτον[2] ἀποτείσε[ι | ὁ ἐργώνης· τοῦτο δὲ κ]αὶ

Scriptura in lapide per duas paginas sive columnas sic divisa, ut utraque nonagenos quaternos versus habeat. Tituli duae partes sunt, vacuo spatio dimidii fere versus (v. 89) inter se separatae: Prior (v. 1—89), initio mutila, ad titulos conficiendos, altera (v. 89—188) ad saxa quibus pavimentum templi consternitur collocanda spectat. Templum ipsum Iovis Regis est (not. 35) a communi Boeotorum exstructum (not. 66). Fabricius p. 15 pecunias Boeotis ab Antiocho IV Epiphane (175—164) ad hanc aedificationem donatas esse coniecit, quam sententiam litteratura et sermone tituli confirmari observavit Wilhelm Ath. Mitt. XXII 1897, 181; itaque neque ante a. 175, quo Antiochus rerum potitus, neque post 171, quo foedus Boeotorum dissolutum est, incisum esse posse. Ceterum post hunc titulum aliorum ad idem opus spectantium fragmenta ibidem eruta sunt; cf. IG VII 3074. 3075. 3076; Bull. Hell. XX 1896, 318 (Lattermann Gr. Bauinschr. 81 IV); Ath. Mitt. XXII 1897, 179. In hoc quod postremo loco commemoravi v. 10 Andronici Boeotorum archontis mentio fit; sed eius annus ignoratur. Leges, quas curatores (ναοποιοί) redemptoribus (ἐργώναις) scribunt, admodum similes sunt earum quas tituli alii paris argumenti, inprimis Tegeaticus saeculi quarti (IG V 2; 6) et Deliaci duo CIG 2266 (Fabricius Herm. XVII 1 et Ἀθηναίου IV 454) continent. 1 V. 1—3 suppl. Fabricius, qui perspexit hic praecipi, quid faciendum esset si redemptor opus susceptum deseruisset. Utique ante ea quae nunc exstant scriptum fuit, eum pecunias quas iam accepisset, reddere debere; accedit multa quintae partis totius pecuniae qua opus faciendum conduxit, et si maiore pretio alteri locat civitas, quam ipse conduxerat, etiam quod interest inter hoc et illud, reipublicae reddendum est ab eo (not. 3). 2 Quinta pars. Cf. Harpocr. ἐπιδέκατον et ἐπίπεμπτον, ubi Lysias et Plato (comicus) huius significationis testes laudantur. F. Eodem redit vocabulorum ἐπιδέκατος

τὸ ὑπερεύρεμα[3], καὶ ἐάν τι ἄλλο | [ἀργύριον ἐκ τῶν] ἐπιτιμίων προσγένηται αὐτῶι, ἅπαν|τα πράξ[ουσιν] οἱ ναοποιοὶ[4] τὸν ἐργώνην καὶ
5 τοὺς ἐγγύους· | ἐὰν δὲ μὴ δύνωνται, εἰς τὸ λεύκωμα ἐκγράψουσιν[5]· ἐγ|δίδομεν[6] δὲ τὸ ἔργον ὅλον πρὸς χαλκόν[7], τὰς μὲν στή|λας[8] καὶ τοὺς θριγκοὺς[9] πρὸς λίθον ἐφ' ὡμαλίαν[10] ὅ,τι ἂν εὕ|ρωσιν[11], τοὺς δ' ὑποβατῆρας ἐν προσέργωι[12] ποιήσει, τῶν | δὲ πώρων[13] ὑποτίμη-
10 μα[14] λήψεται τοῦ λίθου ἑκάστου δρα|χμὰς πέντε ὅσους ἂν παρίσχηι,

τόκος similiumque usus. Sane praeterea τὸ ἐπίπεμπτον etiam ipsum caput addita quinta parte significat. 3 I.e. ὅσῳ ἂν πλέον εὑρίσκῃ (cf. v. 7. 76) τὸ ἔργον πάλιν πωλούμενον. 4 Boeotorum foederis, non Lebadensium Swob. Cf. n. 67. Magistratus ordinarius fuisse videtur; certe eiusdem nominis formae pro dialecti ratione paullulum discrepantes (νεωποιοί, νεωποῖαι, ναποῖαι) tales magistratus significant in titulis aliarum civitatium Graecarum. Contra in titulo Tegeatico qui opera locant ἐσδοτῆρες, curatores extraordinarii fuisse videntur, ut Athenis ἐπιστάται τῶν δημοσίων ἔργων. 5 I.e. in laterculum debitorum aerarii referetur. Cf. Lys. IX 6 ἐπιβαλόντες δὲ τὸ ἀργύριον πράξασθαι μὲν οὐκ ἐπεχείρησαν, ἐξιούσης δὲ τῆς ἀρχῆς γράψαντες εἰς λεύκωμα τοῖς ταμίαις παρέδοσαν. Praepositio sane minus apta cuipiam videatur; sed aut error ex ambiguitate scripturae ἐγγράφειν natus (n. 742[6]) subest, aut ἐκγράφειν eadem breviloquentia pro γεγραμμένον ἐκτιθέναι dicitur atque illud usitatissimum προγράφειν pro γεγραμμένον προτιθέναι. 6 Ipsi ναοποιοί et architectus hic loquuntur.

7 Fabricius haec sic interpretatur ut opus ex aere et ex lapide faciendum (ἔργον πρὸς χαλκὸν -- πρὸς λίθον) distinguantur. At primum quidem enuntiati conformatio id potius suadet, ut universum opus, de quo primo loco dicitur, deinde dividi statuamus in duas partes (τὰς μὲν στήλας καὶ τοὺς λίθους -- τοὺς δ' ὑποβατῆρας). Quare τὸ ἔργον ὅλον minime ad opera ex aere facienda spectare potest. Accedit quod in hac verborum collocatione ne licet quidem πρὸς χαλκὸν ad τὸ ἔργον referre, sed necessario ad ἐγδίδομεν referendum est. Atqui πρὸς χαλκὸν ἐκδιδόναι nihil aliud significat quam ‚*ea condicione locare, ut pretium aere* (non auro aut argento) *persolvatur*'. Desideraveris sane merum genetivum χαλκοῦ. At cf. 495_{14} sqq.: τῶν τε ἀρχόντων θέντων τὰ ἱερὰ ποτήρια εἰς τὴν τῆς πόλεως χρείαν -- πρὸς χρυσοῦς ἑκατόν. 8 Tabulae quibus tituli inscribuntur. 9 Coronae quae tabulis imponuntur. 10 Aequabili in singulos lapides (πρὸς λίθον) pretio. ὡμαλίαν ad nominis compositi ἀνωμαλία similitudinem soloece fictum esse monuit F. 11 I.e. quanti conducentur haec opera, quantum pretium inter redemptores et magistratus conveniet. 12 Quae πρόσεργα vocantur, eorum pretium effectis demum operibus et probatis a magistratu persolvitur (v. 63). F. 13 Ex quibus substructiones fiunt. Contra lapides ex quibus tabulae ipsae et coronae sculpebantur, a magistratibus datos consentaneum est, cum in eis opera modo (ἔργον) redemptoribus locetur. F.

14 Pretium lapidum et litterarum a curatoribus in antecessum con-

τῶν δὲ γραμμάτων | τῆς ἐγκολάψεως καὶ [τῆς] ἐγκαύσεως στατῆρα καὶ | τριώβολον τῶν χιλίων γραμμάτων[15]· ἐργᾶται[16] δὲ συνε|χῶς μετὰ τὸ τὴν δόσιν[17] λαβεῖν ἐντὸς ἡμερῶν δέκα, | ἐνεργῶν τεχνίταις ἱκανοῖς
15 κατὰ τὴν τέχνην, μὴ ἔ|λαττον ἢ πέντε, ἂν δέ τι μὴ πείθηται τῶν κατὰ τὴν | συγγραφὴν γεγραμμένων ἢ κακοτεχνῶν τι ἐξελέγχη|ται, ζημιωθήσεται ὑπὸ τῶν ναοποιῶν καθ' ὅ,τι ἂν φαίνη|ται ἄξιος εἶναι μὴ ποιῶν τῶν κατὰ τὴν συγγραφὴν γε|γραμμένων, καὶ ἐάν τις ἄλλος τῶν
20 συνεργαζομένων ἐξε|λέγχηταί τι κακοτεχνῶν, ἐξελαυνέσθω ἐκ τοῦ ἔργου καὶ | [μ]ηκέτι συνεργαζέσθω[18]· ἐὰν δὲ μὴ πείθηται, ζημιωθήσε|ται καὶ οὗτος μετὰ τοῦ ἐργώνου· ἐὰν δέ που παρὰ τὸ ἔρ|γον συνφέρηι τινὶ μέτρωι τῶγ γεγραμμένων προσλι|πεῖν ἢ συνελεῖν[19], ποιήσει
25 ὡς ἂν κελεύωμεν, μηδὲ ἀπολε|λύσθωσαν ἀπὸ τῆς ἐργωνίας οἱ ἐξ ἀρχῆς ἔγγυοι καὶ ὁ ἐρ|γώνης, ἄχρι ἂν ὁ ἐπαναπριάμενος τὰ παλίνπωλα[20] τοὺς | ἐγγύους ἀξιοχρέους καταστήσηι· περὶ δὲ τῶν προπε|ποιημένων οἱ ἐξ ἀρχῆς ἔγγυοι ἔστωσαν ἕως τῆς ἐσχά|της δοκιμασίας· μηδὲ κα-
30 ταβλαπτέτω μηθὲν τῶν ὑπαρ|χόντων ἔργων ἐν τῶι ἱερῶι ὁ ἐργώνης· ἐὰν δέ τι καταβλά|ψηι, ἀκείσθω τοῖς ἰδίοις ἀνηλώμασιν δοκίμως ἐγ χρόνωι | ὅσωι ἂν οἱ ναοποιοὶ τάξωσιν· καὶ ἐάν τινα ὑγιῆ λίθον δια|φθείρηι κατὰ τὴν ἐργασίαν ὁ τῆς θέσεως ἐργώνης, ἕτε|ρον ἀποκατα-
35 στήσει δόκιμον τοῖς ἰδίοις ἀνηλώμασιν, οὐ|θὲν ἐπικωλύοντα[21] τὸ ἔργον, τὸν δὲ διαφθαρέντα λίθον ἐξ|άξει ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐντὸς ἡμερῶν πέντε, εἰ δὲ μή, ἱερὸς ὁ λίθος | ἔσται· ἐὰν δὲ μὴ ἀποκαθιστῆι ἢ μὴ

---

stituitur. Cf. [Arist.] Oecon. II 35, 1353 a$_{10}$ τὸν μὲν ἐπιμελητὴν κατὰ χώραν εἶα, τοὺς δὲ φόρους πράσσεσθαι ἐκέλευεν ὅσους αὐτοὶ ὑπετιμήσαντο. F.

15 Stater Boeoticus et tres oboli valent drachmas atticas 3,47, marcas Germanicas 2,71. Inde efficitur, hanc quae exstat tabulam inscribendam triginta fere drachmis Atticis constitisse. F. 16 Cf. n. 495$_{126}$. 1106$_{113}$. Herm. XVI 172. 17 Pensio pretii qua redemptor opus licitus est. F.

18 Praeter hoc coercitionis ius curatorum officium non spectat ad operarios, sed hi a redemptoribus conducuntur ab iisque mercedem accipiunt.

19 Addendi et demendi notiones in his verbis inesse apparet; ac recte F. προσλιπεῖν proprie ‚*aliquantum ultra mensuram relinquere i.e. non sculpendo praecidere*‘ significare monet. 20 Qui ea, quae prior redemptor imperfecta reliquerit, perficienda conduxerit. Pollux VII 12 τὸ δὲ δεύτερόν τι πιπράσκειν ἀναπωλεῖν καὶ ἀναπιπράσκειν λέγουσιν -- καὶ τὰ δεύτερον πιπρασκόμενα ἀναπωλούμενα -- ἢ παλίμπωλα. F. 21 Sic errore lapicidae pro ἐπικωλύων exaratum coniecit F. non improbabiliter, etsi fortasse accusativus defendi potest ad lapidem relatus, qui dum collocatur non impediat reliqua opera. De hoc condicionis genere cf. n. 971$_{28}$: ἀποδώσει δὲ τὰ ἔργα μὴ ἀποκωλύων τοὺς ἐργαζομένους τοὺς κίονας.

ἀκῆται τὸ καταβλα|φθέν, καὶ τοῦτο ἐπεγδώσουσιν οἱ ναοποιοί· ὅ,τι δ' ἂν εὕρηι, | τοῦτο αὐτὸ καὶ ἡμιόλιον[22] ἀποτείσει ὁ ἐργώνης καὶ οἱ
40 ἔγ|γυοι· ἐὰν δὲ κατὰ φυάν διαφθαρῆι τις τῶν λίθων, ἀζήμιος ἔσ|τω κατὰ τοῦτον ὁ τῆς θέσεως ἐργώνης. ἐὰν δὲ πρὸς αὐ|τοὺς ἀντιλέγωσιν οἱ ἐργῶναι[23] περί τινος τῶν γεγραμμέ|νων, διακρινοῦσιν οἱ ναοποιοὶ ὀμόσαντες ἐπὶ τῶν ἔργων, πλεί|ονες ὄντες τῶν ἡμισέων[24]· τὰ δὲ ἐπι-
45 κριθέντα κύρια ἔστω[25]. | ἐὰν δέ τι ἐπικωλύσωσιν οἱ ναοποιοὶ τὸν ἐργώνην κατὰ | τὴν παροχὴν τῶν λίθων[26], τὸν χρόνον ἀποδώσουσιν ὅσον ἂν | ἐπικωλύσωσιν. ἐγγύους δὲ καταστήσας ὁ ἐργώνης κατὰ | τὸν νόμον λήψεται τὴν πρώτην δόσιν ὁπόσου ἂν ἐργωνή|σηι πασῶν τῶν
50 στηλῶν καὶ τῶν θριγκῶν τῶν ἐπὶ ταύτας | τιθεμένων, ὑπολιπόμενος παντὸς τὸ ἐπιδέκατον, ὅταν δὲ | ἀποδείξηι πάσας εἰργασμένας καὶ ὀρθὰς πάντηι καὶ τέλος | [ἐ]χούσας κατὰ τὴν συγγραφὴν καὶ μεμολυβδοχοημένας ἀ|ρεστῶς τοῖς ναοποιοῖς καὶ τῶι ἀρχιτέκτονι, λήψεται τὴν |
55 δευτέραν δόσιν πάντων τῶν γραμμάτων τῆς ἐπιγραφῆς | ἐκ τοῦ ὑποτιμήματος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τὸν ἐκ τῶν ἀντι|γράφων ἐγλογισθέντα, ὑπολιπόμενος καὶ τούτου τὸ ἐπιδέ|κατον, καὶ συντελέσας ὅλον τὸ ἔργον, ὅταν δοκιμασθῆι, κομι|σάσθω τὸ ἐπιδέκατον τὸ ὑπολειφθὲν καὶ τῶν πώρων τὸ ὑπο|τίμημα ὅσους ἂν θῆι, καὶ ὅσα ἂν γράμματα ἐπι-
60 γράψηι | μετὰ τὸ τὴν δόσιν λαβεῖν, κομισάσθω καὶ τούτων, ὅταν καὶ τὸ ἐ|πιδέκατον λαμβάνηι, ἐὰν μή τι εἰς τὰ ἐπιτίμια ὑπολογισθῆι αὐ|τῶι· ἐὰν δέ τι πρόσεργον δῆι[27] γενέσθαι συμφέρον τῶι ἔργωι, | ποιήσει ἐκ τοῦ ἴσου λόγου καὶ προσκομιεῖται τὸ γινόμενον αὐτῶι, | ἀπο-
65 δείξας δόκιμον· ἐὰν δὲ ὁ τόπος ἀνακαθαιρόμενος μα|λακὸς εὑρίσκηται, προσστρώσει πώροις ὅσοις ἂν χρεία ἦι καὶ | προσκομιεῖται καὶ τούτου τὸ γινόμενον αὐτῶι μετὰ τοῦ | ἐπιδδεκάτου· ἐπιθήσει δὲ καὶ ἐπὶ τὰς στήλας τὰς ὑπαρχού|σας[28] θριγκοὺς ἕνδεκα, προεπικόψας τὰς στήλας

---

22 Ipsum pretium quo locabitur et dimidium intellexit F. At sic καὶ abesse debebat. Immo praeter pretium, quod reipublicae restituendum est, sesquialterum tantum multae loco penditur. 23 Cf. 578_{31}. 24 Cf. Mytilenaeorum et Phocaeensium pactum de nummis cudendis IG XII 2, 1_{6}: δικ[ασταὶς δὲ ἐμ]μεναι τῶι μὲν ἐμ Μυτιλήναι [κέρναντι] ταὶς ἀργαὶς παίσαις ταὶς ἐμ Μ[υτιλή]ναι πλέας τῶν αἱμισέων, ἐμ Φωκᾶι δ[ὲ τ]αὶς ἀργαὶς παίσ[α]ι[ς] ταὶς ἐμ Φωκᾶι πλ[έ]ας τῶν αἱμισέω[ν]. 25 Haec paene ad verbum in titulis Tegeatico et altero ex Deliacis redire monuit F. 26 Cf. not. 13. Quot diebus post quam debebant lapides dederint curatores, tot accedent tempori redemptoribus concesso ad opus perficiendum. 27 Cf. n. 283^{5}. 344^{5}. 973_{32}. 28 Non modo hae tabulae collocatae erant, sed etiam litterae incisae, ut nihil restaret nisi ut coronae imponerentur. F.

ἐπιλαβὼν | ὅσον ἂν κελεύωμεν πρὸς τὴν περιτένειαν τὴν δοθεῖσαν[29]· |
70 ἐξελεῖ δὲ καὶ τὰ δέματα τὰ ὑπάρχοντα ἐν ταῖς στήλαις ὅσα | ἂν
ὑπερέχηι καὶ κωλύηι αὐτὸν ἐν τῆι ἐπικοπῆι καὶ τρήσας βα|θύτερα
καθαρμόσει καὶ περιμολυβδοχοήσει δοκίμως, ἐμβαλεῖ | δὲ καὶ εἰς
τοὺ⟨του⟩ς γόμφους δέματα καὶ περιμολυβδοχοήσει καὶ ἐρ|[γᾶ]ται πάντα
75 καθὼς καὶ περὶ τῶν ἐπάνω γέγραπται· ἐκγδ(ί)δομεν[30] δὲ | καὶ τού-
τους τοὺς θριγκούς, τοὺς μὲν ἑκπέδους καὶ πενταπέδους | τοῦ ἴσου,
ὅσον ἂν καὶ οἱ λοιποὶ[31] εὕρωσιν, τοὺς δὲ τριπέδους τοὺς | τέτταρας
σύνδυο εἰς τὸν θριγκὸν ἀπομετρησόμεθα. ⟨λήψε|ται δὲ καὶ τούτων τῶν
θριγκῶν τὴν δόσιν⟩ ὅταν [δὲ][32] ἐπιδείξηι | τὰς στήλας ἐργασμένας
80 καὶ κειμένας καὶ μεμολυβδοχοη|μένας καὶ τοὺς θριγκοὺς τοὺς ἐπὶ ταύ-
τας τιθεμένους δε|δεμένους κατὰ κεφαλήν, λήψεται καὶ τούτων τὴν
δόσιν, ὑπολι|πόμενος τὸ ἐπιδέκατον, καθὼς καὶ περὶ τῶν ἐπάνω γ[έ]-
γραπται· | ὅταν δὲ συνθῆι τοὺς θριγκοὺς καὶ ἀποδείξηι κειμένους, |
85 μεμολυβδοχοημένους, τέλος ἔχοντας, δεδεμένους κατὰ | κεφαλήν, συμ-
φωνοῦντας πρὸς ἀλλήλους δοκίμως, ἔπειτεν | ἐγνιτρώσει[33] τὰς στήλας
καὶ ἀποδώσει τὰ γράμματα καθαρὰ | καὶ ἐκπλυνεῖ ἕως ἂν κελεύωμεν·
τὰ δὲ ἄλλα ὅσα μὴ ἐν τῆι | συγγραφῆι γέγραπται, κατὰ τὸν κατοπτι-
κὸν[34] νόμον καὶ να|οποϊκὸν ἔστω.
90 εἰς τὸν ναὸν τοῦ | Διὸς τοῦ Βασιλέως[35] εἰς τὴν ἔξω περί-

29 Nondum ita sculptae et laevigatae erant tabulae, ut coronae eis imponi possent, praeter certam quandam superficiei partem, qua in reliquis sculpendis documento uti debebant. Haec est ἡ περιτένεια ἡ δοθεῖσα. Cf. Fabricius p. 46. 59 sq. 30 Cf. n. 135_{16} ἐκγ Μακεδονίης.

31 Quae novis tabulis imponendae sunt. 32 Cum duae litterae desint, [δὲ] supplevit Kum. Quod ferri non posse dixit F., qui haec antecedenti enuntiato adnectit, infra vero v. 81 post κατὰ κεφαλὴν puncto distinguit. At sic illo loco post λήψεται, ubi nulla est lacuna, particula desideraretur. Atque utique quod semel enuntiandum fuit, bis dictum est; nam utroque loco eadem δόσις intellegitur. Quare enuntiatum λήψεται δὲ -- τὴν δόσιν v. 77. 78 errore vel neglegentia perperam insertum puto. Quo sublato omnia recte se habent. 33 ἐκνιτροῦν ‚*natri ope abluere*' Alexis habet ap. Ath. VI 230 b (Meineke F. C. III 383) ἐκπώματα ἐκνενιτρωμένα. In rationibus Corcyraeis IG IX 1, 691_{12} est ἐς τὸμ βωμὸν νίτρου. F., coll. de natri usu Bluemner Terminol. u. Technol. I 162. 34 κατόπται magistratus Boeotorum proprii, qui in rebus pecuniariis potissimum aderant magistratibus et cavebant, ne quid inique ageretur. Locationibus operum publicorum interesse solebant IG VII 303_{22}. Boeckh CIG I p. 730. Fabricius p. 45.

35 Paus. IX 39, 4: ἀναβᾶσι δὲ ἐπὶ τὸ μαντεῖον καὶ αὐτόθεν ἰοῦσιν ἐς τὸ πρόσω τοῦ ὄρους Κόρης ἐστὶ καλουμένη θήρα καὶ Διὸς βασιλέως ναός. τοῦτον μὲν δὴ διὰ τὸ μέγεθος ἢ καὶ τῶν πολέμων τὸ ἀλλεπάλληλον ἀφείκασιν ἡμίεργον. Eius aedi-

στασιν[36] τοῦ σηκοῦ | τῶν εἰς τὴν μακρὰν πλευρὰν καταστρωτήρων[37] ἐργα|σία καὶ σύνθεσις. ὁ ἐργωνήσας παρὰ τῶν ναοποιῶν | εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν ἔξω περί|στασιν
95 τοῦ σηκοῦ τῶν εἰς τὴν μακρὰν πλευρὰν τοῦ | ⟨τοῦ⟩ τόπου τοῦ πρὸς μεσημβρίαν βλέποντος καταστρω[τήρων πέ]|τρας τῆς σκληρᾶς τῆς Λεβαδειικῆς τὴν ἐργασίαν κα[ὶ σύνθε]|σιν, πλῆθος δεκατρεῖς, μέτρα δὲ τούτων ἔσται μῆκος [καὶ] | πλάτος καὶ πάχος ἀκόλουθοι τοῖς κειμένοις καὶ τέλος ἔ|χουσιν ἐν τῆι μακρᾶι πλευρᾶι[38], πρὸς οὓς οὗτοι τίθενται·
100 παρα|λαβὼν[39] δὲ ὁ ἐργώνης τοὺς λίθους παρὰ τὸν ναόν, οὗ καὶ [ἐδοκ]|ιμάσθησαν, ὑγιεῖς, τὰ μέτρα ἔχοντας, ἐκποιοῦντας πρὸς | τὰ μεγέθη τὰ γεγραμμένα, πρῶτον μὲν ἐργᾶται τῶν λίθων | πάντων τὰς βάσεις[40] ὀρθάς, ἀστραβεῖς[41], ἀρραγεῖς[42], συμμίλτους[43] | ἀπὸ ξοΐδος χαρακτῆς,
105 πυκνῆς, ἐπηκονημένης[44] τὰ ἐπιβαί|νοντα πάντα ἐπὶ τοὺς κρατευτὰς[45]

ficii reliquiae, quae manifesto produnt id nunquam ad finem perductum esse, etiamnunc exstant. Ulrichs Reisen u. Forsch. I 168. Stephani Reise nördl. Griechenl. 68 sqq. Schliemann Orchomenos 9 sqq. F. 36 Ea stylobatae pars, quae inter columnas et parietem cellae sita est. Et hic quidem non dicitur nisi de longo latere meridiano. F. 37 Tabulae lapideae quibus commissis efficitur pavimentum. F. 38 Tredecim lapides in illa parte meridiana iam collocati sunt (v. 133 sqq.), alteri tredecim adhuc desiderantur. Atque illi quidem propter ipsum cellae parietem iacent, hi ante eos columnas versus ponendi sunt. Duo eiusmodi lapidum ordines etiam in Parthenone aliisque templis sunt. F. 39 A curatoribus dantur, ut tabulae quibus tituli inscribuntur cum coronis (not. 13).

40 Planiciem inferiorem, quae substructionibus imponitur. 41 Vox a στρέφειν derivata n. 971_{21} ἀστραφὴς scribitur. Eadem inconstantia cum in hac voce apud scriptores quoque observatur, tum alia haud pauca sunt manifesto ad verbi στρέφω radicem referenda, quae tamen β pro φ habeant, veluti στράβος, στρεβλός, στρόβος, στρόβιλος, στρόμβος. De vocis usu ac significatione ad Plut. ad principem ineruditum c. 2 p. 780 B (ὥσπερ ὁ κανών, αὐτὸς ἀστραβὴς γενόμενος καὶ ἀδιάστροφος, οὕτως ἀπευθύνει τὰ λοιπὰ τῇ πρὸς αὐτὸν ἐναρμογῇ καὶ παραθέσει) provocat F. 42 Theophr. Hist. pl. V 3, 7 (τῶν ἐλαΐνων ῥιζῶν, ἀρραγεῖς γὰρ αὗται). 43 Regula (κανόνι) rubrica infecta examinatur lapis (id est μιλτολογεῖν); qui quo pervigatus est, eo minor pars eius regula rubricata per totam planiciem perducta rubricam non recipit. Qui igitur tam planus ac laevis est, ut totus rubrica inducatur, σύμμιλτος vocatur. F. 44 ξοῖς χαρακτὴ est scalprum dentatum (‚*Zahneisen*'). Duo genera sunt ex quibus alterum (πυκνὴ ἐπηκονημένη) dentes plures et acutiores, alterum (τραχεῖα) pauciores et obtusiores habet. Illud eis lapidum partibus adhibetur, quae accuratius laevigandae sunt. F. 45 Substructiones quibus pavimenti tabulae imponuntur sic comparatae sunt, ut certis intervallis lapides formae

καὶ ἐπὶ τὴν ὑπευθυντη[ρί]|αν μὴ ἔλαττον ἢ ἐπὶ δύο πόδας ἐκ τοῦ προσιόντος ἁρμοῦ[46], τὰ | δὲ μέσα συνψαύοντα ἀπὸ ξοΐδος χαρακτῆς τραχείας, ποι|ῶν ὀρθὰ πάντα πρὸς κανόνα διηνεκῆ μὴ ἐλάττω τοῦ
110 ἐν|εργουμένου λίθου, πλάτος μὴ στενότερον δακτύλων ἕξ, | ὕψος ἡμιποδίου· ὑποτεμεῖ[47] δὲ τῶν καταστρωτήρων πάν|των ἐγ βάσεως τὸ ἐπὶ τὴν ὑπευθυντηρίαν ἐπιβαῖνον ἐ|κ τοῦ ἀπιόντος ἁρμοῦ πλάτος καὶ βάθος τὸ δειχθέν, ἐρ|γαζόμενος τὰς ὑποτομάς, καθὼς καὶ περὶ τῶν βάσεων |
115 γέγραπται, χάλασμα ποιῶν ἐν τῆι ὑποτομῆι τῆι παρὰ τὴ[ν] | ὑπευθυντηρίαν μὴ πλέον δακτυλίσκου· ἐργᾶται δὲ καὶ | τοὺς ἁρμοὺς πάντας τοὺς ἀπιόντας τῶν καταστρωτή|ρων συμμίλτους, ὀρθούς, ἀστραβεῖς, ἀρραγεῖς, καθέτο(υ)ς[48], εὐ|γωνίους[49] πρὸς τὸ προσαγωγεῖον[50], στερεούς, κύκλωι τὰ τρία | μέρη[51] μὴ ἔλαττον δακτύλων ἐννέα ἀπὸ
120 λειστρίου λείου[52] ἐ|πηκονημένου μιλτολογῶν δοκίμως, τὰ δὲ μέσα

---

oblongae (κρατευταί) transversi a cellae pariete columnas versus currant, medium vero inter eos spatium rudere calculoso expleatur (ὑπευθυντηρία). Atque semper quidem commissurae tabularum pavimenti supra ipsam mediam crateutarum partem sunt. Sic fit, ut margines dexter et sinister uniuscuiusque lapidis crateutis imponantur. Haec igitur pars planiciei inferioris accuratius laevigatur, item anterior pars duos pedes a margine. Reliqua pars planiciei inferioris (τὰ μέσα συνψαύοντα) minus accurate elaboratur, quia postea excavanda est (not. 46). F. 46 ἁρμοί, latera quattuor tabularum, opponuntur superficiei et planiciei inferiori. Atque ὁ προσιὼν ἁρμός anticum latus est, ὁ ἀπιὼν ἁρμός v. 112 manifesto de postico latere dicitur, at in eis quae sequuntur v. 116 sqq. plurali οἱ ἁρμοὶ οἱ ἀπιόντες tria reliqua praeter anticum latera comprehendi videntur; aliter enim de marginibus dextro et sinistro elaborandis omnino nihil diceretur.

47 Si unus lapis alteri adaptandus erat, Graeci eam modo planiciei partem, quae margini proprior erat, accurate laevigatam sic committebant, ut nihil intervalli esset; contra mediam planiciem paullulum excavabant, ut spatium (χάλασμα) relinqueretur. Hoc est ὑποτέμνειν. F.

48 ΚΑΘΕΤΟΣ. Emendavit F., perpendicularia interpretatus. 49 Ut rectos angulos habeant. F. 50 Inter instrumenta quibus in aedificando utuntur προσαγωγεῖον commemorat Plato Phileb. 56 C, ubi scholiasta adnotat τεκτονικόν ἐστιν ὄργανον, ὃ προσάγοντες εὐθύνουσι τὰ στρεβλὰ ξύλα. In titulo normam (‚*Winkel*') designari manifestum est. F. 51 I.e. marginem cuiusque lateris dextrum, superiorem, sinistrum. Inferior cum media parte lateris minus accurate laevigatur ut in planicie inferiore media pars usque ad posticum marginem (not. 45), atque eadem quidem de causa.

52 λίστρον instrumentum quo lapides laevigantur ex Homero χ, 455 et Hesychio s. λίστρον et λιστρωτόν notum erat, λειστρίον hic primum comparet. ‚Apparet autem ex titulo nostro λειστρίον scalprum esse quo lapidarii subtilissimam assequebantur laevigationem. nam hoc instrumento

συν|ψαύοντα ἀπὸ ξοΐδος χαρακτῆς τραχείας, καὶ ἀναθυρώ|σει53 τοὺς
ἁρμοὺς πάντας τοὺς ἀπιόντας κανόν[ι λιθί]νωι μιλτολογῶν δοκίμως,
ἀναξέων τοὺς καν[όνας] | πάντας, ὁσάκις ἂν κελεύωμεν, πρὸς τὸν κα-
125 νόν[α τὸν λίθινον] | τὸν ἐν τῶι ἱερῶι ὑπάρχοντα δοκίμως. ἀποξέσ[ει
δὲ πρὸς54] | τοὺς ἁρμοὺς τῶν καταστρωτήρων τοὺς ἀπιό[ντας τοὺς55 |
τῶν] κειμένων καὶ τέλος ἐχόντων, πρὸς οὓς μ[έλλει αὐτοὺς] | τιθέναι,
ἐκτείνας τὴν λινέην κατὰ κεφαλὴ[ν _ s-ioi _]νείου ἐν ὀρθῶι [ἀρι]στε-
130 ραχόθεν καὶ τοῦ προδόμ[ου τῆς] | μακρᾶς πλευρᾶς καὶ γραμμὰς κατα-
γραψάμε[νος παρόν]|τος τοῦ ἀρχιτέκτονος ἀφελέτω τὸ πρόσεργον56 [τὸ
ὑπάρχ]|ον(?) ἀπὸ κολαπτῆρος, πλάτος ποιῶν τὸ δοθέν, ποι[ῶν πάντα] |
ὀρθά, ὀξυώρια57· καὶ μιλτολογησάτω τὴν ἄκραν πάν[των τῶν] | λίθων
135 τῶν κειμένων τῶ[ν] τρεισκαίδεκα πρὸς κ[ανόνα] | μακρὸν μὴ ἐλάττονα
ποδῶν εἴκοσι, πάχος ἓξ δα[κτύλων], | ὕψος ἡμιποδίου, μιλτολογῶν ἀπὸ
λειστρίου λείου ἐ[πηκονη]μένου, ποιῶν ὀρθά, ἀρραγῆ, σύμμιλτα, βά-
θος μὴ ἔλατ[τον ἐννέα] | δακτύλους, πρῶτον διαξέσας σημείας58 παρὰ

---

utuntur ad sculpendos laterum margines qui propter subtilem commissuram diligentissime omnium erant perpoliendi. cum vero λειστρίον dicatur λεῖον ἐπηκονημένον, i.e. leve (non dentatum) et acutum, haud dissimile fuisse videtur ei scalpro quod hodierni lapicidae ‚*Scharireisen*' vocant'. F.

53 In formam portae aut fenestrae mediam planiciei partem aliquantum exsecabit (cf. not. 46). 54 Suppl. Dttb. 55 Suppl. idem. Kumanudes v. 125 sqq. sic constituit τὸν ἐν τῶι ἱερῶι ὑπάρχοντα, δοκίμως ἀποξέσ[ας πάντας] | τοὺς ἁρμοὺς τῶν καταστρωτήρων τοὺς ἀπιό[ντας, καθὼς | τῶν] κειμένων καὶ τέλος ἐχόντων. At hic de lapidum qui iam collocati essent lateribus laevigandis dici monuit F. Is igitur legit τὸν ἐν τῶι ἱερῶι ὑπάρχοντα δοκίμως. ἀποξέσ[ει δὲ καὶ] | τοὺς ἁρμοὺς τῶν καταστρωτήρων τοὺς ἀπιό[ντας | τῶν] κειμένων καὶ τέλος ἐχόντων. Quo in supplemento vehementissime offendit τοὺς ἀπιόντας; nam posterioris ordinis lapidum, qui iam collocatus est, non postica, sed antica latera laeviganda eisque novos prioris ordinis lapides adaptandos esse apparet. Cf. v. 144 ubi manifesto οἱ ἀπιόντες ἁρμοὶ opponuntur iis, de quibus hic dicitur. Quare sic supplevi ut sententia sit: ‚Ad exemplum posticorum laterum novorum lapidum antica eorum qui iam collocati sunt latera, quibuscum illa committenda sunt, laevigabit'. Dttb. 56 Partem lapidis quae ultra lineas ductas prominet. F.

57 I.e. ὀξὺν ὅρον ἔχοντα (*scharfkantig*). 58 Sic (aut σημέα, σημήα) hoc verbum non modo in Polybii codicibus antiquissimis, sed etiam in omnibus paullo antiquioribus titulis (veluti in monumento Ancyrano) scribitur, ut mero eius temporis quo iam ε et αι idem sonabant errori tribuenda sit scriptura quae adhuc sola in scriptorum editionibus exprimitur σημαία. Ceterum hoc femininum, quod alibi signum militare indicat, hic pro volgari σημεῖον scriptum est.

το[ὺς ἁρμοὺς][59] | καθ' ἕκαστον τῶν λίθων ἐν ὀρθῶι πρὸς τὸ προσα[γω-
140 γεῖον] | καὶ τὴν γραμμὴν τὴν καταγραφεῖσαν, πρὸς ἣν [παραξέ]|σει τὴν
παραξοήν[60], παραξέσει δὲ καὶ τὴν ἐν τῶι πρ[οδόμωι γραμ]|μὴν ὡσαύ-
τως, ἔπειτεν ἀναθυρώσει τοὺς ἁρμοὺς [πρὸς τὸν] | κανόνα τὸν λίθινον
τῶν κειμένων καταστρωτ[ήρων, πρὸς] | οὓς μέλλει τιθέναι, καθὼς καὶ
145 περὶ τῶν ἀπιόντων [ἁρμῶν] | γέγραπται[61]· ὅταν δὲ μέλληι τιθέναι
τοὺς λίθους, πρ[οεπικόψει] | τοὺς κρατευτὰς κατὰ κεφαλὴν καὶ τὴν
ὑπευθυντη[ρίαν, τοὺς] | μὲν κρατευτὰς ἀπὸ ξοΐδος πυκνῆς, χαρακτῆς,
ἐπ[ηκονημέ]|νης, τὴν δὲ ὑπευθυντηρίαν ἀπὸ ξοΐδος ἀρτιστόμο[υ[62], ἀκο-
150 λού]|θως τοῖς κειμένοις καὶ τέλος ἔχουσιν, καὶ ἀποδείξ[ει ἐπικε]|κομ-
μένα δοκίμως, εἶτεν θήσει τοὺς καταστρωτῆρ[ας, ἐργα]|ζόμενος καθὼς
γέγραπται, ἀρχόμενος τῆς θέσεω[ς ἀριστε]|ραχόθεν, ὡς ἂν αὐτῶι δει-
χθῆι, ἕνα ἀμφ' ἁρμόν[63], ἐμβα[λὼν . . . .]|ψος ἐπίσφηνον[64], κατὰ κε-
φαλὴν δὲ στοιχοῦντα[65] τ[οῖς κειμένοις] | καὶ τέλος ἔχουσιν· καὶ ἐλαίωι
155 δὲ καθαρῶι πρὸς πάν[τας τοὺς κα]|νόνας χρήσεται καὶ μίλτωι Σινω-
πίδι[66], ἐὰν δὲ μὴ χ[ρῆται μίλ]|τωι Σινωπίδι ἢ ἐλαίωι καθαρῶι,
ζημιωθήσεται ὑπ[ὸ τῶν ναο]|ποιῶν καὶ βοιωταρχῶν[67], καὶ οὐ πρό-
τερον αὐτῶι λί[θος οὐδεὶς] | κατακλεισθήσεται ἕως ἂν ἐπιδείξηι τοῖς
ναοπο[ιοῖς χρησά]|μενος μίλτωι Σινωπίδι δοκίμωι ἢ ἐλαίωι καθαρῶ[ι·
160 ἐπιδεί]|ξει δὲ τὴν μὲν ἐργασίαν καὶ τὴν σύνθεσιν τῶι ἀρχιτέκ[τονι,
τῶι δ' ὑ]|παρχιτέκτονι τῶν λίθων πάντων τοὺς ἁρμοὺς καὶ τ[ὰς βά]|-
σεις, ἅμα τριμματολογῶν[68] τὰς μὲν βάσεις ἐκ χλόης ἐλ[αίας][69] |

---

59 Suppl. Dttb. 60 Praecisio (*Schnittfläche*) quae alibi κατατομή vocatur (Harpocr. s. κατατομή). F. 61 V. 121 sqq. 62 Scalprum quod planam, i.e. obtusam, neque dentatam neque acutam cuspidem habet. F. 63 Ut unus lapis semper unius ex iis qui iam collocati sunt latus tangat, neque vero prioris ordinis binorum lapidum commissurae mediis posterioris ordinis lapidibus singulis respondeant et vice versa. Ad ἕνα videtur supplendum lapidem, et ἀμφ' ἁρμὸν dici pro ἀμφ' ἕκαστον ἁρμόν. F. Cf. εἷς ἀπὸ φυλῆς similesque locutiones. 64 De ligno cuneiformi, quod dum lapides collocantur inter eos intericitur, ne detrimentum capiant, interpretatur F. Adlerum et Doerpfeldium secutus. Substantivum in -ψος cadens quale fuerit non magis assequor quam Fabricius. Dttb. An ex adiectivo γαμψός neutrum (τὸ) γάμψος fingamus? Hi.

65 Ut superficies duorum lapidum accuratissime inter se coniungantur et unam quasi planiciem efficiant. 66 De rubrica Sinopensi cf. Strab. XII 540. Vitr. VII 7, 2. Plin. N. h. XXXV 31. Boeckh Staatshaush. II 354; Robinson Amer. Journ. Phil. XXVII 1906, 141. 67 Hinc apparet, non a Lebadensium civitate, sed a communi Boeotorum templum exstructum esse. 68 τριμματολογεῖν ‚tritu perpolire' interpretatur F. Nam qui

ἐν ταῖς ἰδίαις χώραις βεβηκότας[70] ὅλους ἀσχάστους[71], ἀνε[γκλή]|-
165 τους, ἀνυποπάστους, ὁμοτριβοῦντας, διακρούων τὰ δ[ιάκε]|να(?)[72] τῶν
τριμμάτων, τὰ μὲν εἰς τοὺς κρατευτὰς ἀπὸ ξοῖδ[ος χα]|ρακτῆς, πυκνῆς,
ἐπηκονημένης, τὸ δὲ ὑπὸ τὴν ὑπευθυν[τηρί]|αν ἀπὸ ξοῖδος ἀρτιστόμου,
τοὺς δὲ ἁρμοὺς ἐξ ἐλαίου κ . . . . . |βδίου[73] ἀπὸ λειστρίου λείου, ἐπη-
κονημένου· ὅταν δὲ συντε[λέσηι] | τὸν ἁρμόν, ἐγνιτρώσας καὶ ἐκπλύνας
170 ὕδατι καθαρῶι, ἔπ[ειτεν] | κατακλειέτω· τὴν δὲ ἐμβολὴν τῶν γόμφων
καὶ τῶν δ[εμάτων] | καὶ τῶν π[ελ]εκίνων[74] καὶ τὸν σταθμὸν τούτων
καὶ τὴν μ[ολυβδο]|χοῖαν πᾶ[σ]αν[75] τοῖς ναοποιοῖς παρὼν αὐτὸς ὁ ἐρ-
γώνης, ἀ[νεπί]|δεικτον [δ]ὲ μηδὲν κατακλειέτω· ἐὰν δέ τι κατακλείσῃ[ι,
πάλιν] | τε ἐξ ἀρχῆς ἄρας ποιήσει καὶ ζημιωθήσεται ὑπὸ τῶν ναο-
175 π[οιῶν] | καὶ βοιωταρχῶν καθ' ὅ,τι ἂν φαίνηται ἄξιος εἶναι μὴ ποιῶν
[τῶν ἐν] | τῆι συγγραφῆι γεγραμμένων· καὶ ἐάν τις ἄλλος τῶν συ[ν-
εργα]|ζομένων ἐξελέγχηταί τι κακοτεχνῶν, ἐξελαυνέσθω ἐ[κ τοῦ] | ἔργου
καὶ μηκέτι συνεργαζέσθω· ἐὰν δὲ μὴ πεί[θ]ηται, ζη[μιωθή]|σεται καὶ
180 οὗτος μετὰ τοῦ ἐργώνου, καὶ οὐ πρότερον οὐδέν[α μο]|λυβδοχοήσει
λίθον, ἕως ἂν ποιήσηι τὰ γεγραμμένα· ἐὰν δέ π[ου παρὰ] | τὸ ἔργον
συμφέρηι τινὶ μέτρωι τῶν γεγραμμένων προσλ[ιπεῖν ἢ] | συνελεῖν, ποή-
σει ὡς ἂν κελεύωμεν· ὅταν δὲ συνθῆι π[άντας] | τοὺς καταστρωτῆρας,

lapides scalpro laevigati fuissent, eos apud antiquos, ut etiamnum fieret, terendo ita poliri solitos esse, ut quam accuratissime alter alteri adaptari posset. 69 Supplevit F., sucum subviridem olivae sive oleum nondum perpurgatum intelligens, quam in rem affert Geopon. X 21, 12: τῇ χλόῃ -- ἐπάλειφε. 70 Haec et sequentia de lapidibus intelligenda esse apparet, etsi in eis quae proxime antecedunt eorum mentio non facta est. F. 71 In titulo Oropio n. 973_{14} ἀσκάστους est, scriptura accommodatiore origini vocis, quam a σκάζειν (cf. illic not. 8), non a σχάζειν descendere significatio docet. Antecedens sibila aspirationi ansam dedit ut in Αἰγόσθενα pro Αἰγόστενα (n. 331^4). Thespiensium n. pr. Ἀσκασστόδαμος IG VII 1906. Bechtel Hist. Personennamen 85. 72 Haec et proxima obscura sunt. 73 κ[αὶ διὰ ῥα]|βδίου Kum., cui supplemento spatium non sufficit. κ[α]|(θαρ)οῦ Fabr. emendare conatus est, sed Lollingius Kumanudem recte legisse affirmat testis oculatus. Nescio an vox ceteroquin ignota certum olei genus significans hic fuerit. Dttb. 74 δέμασι, ansis, crateutarum lapides fortasse inter se iuncti erant, γόμφοις, vinculis planis, καταστρωτῆρες cum subiectis crateutis conligati. Praeter γόμφους et δέματα, quae lapidibus ita facile inmitti potuerunt, ut in facie exteriore non apparerent, πελεκῖνοι quoque (securiculae, cf. Bluemner Termin. u. Techn. II 306) hoc loco commemorantur, quibus lapides in superficie ni fallor conligari solebant'. F. p. 84. 75 Hic ἐπιδείξει lapicidae errore intercidit. F.

ἐπικοψάτω κατὰ κεφαλὴν ἀκολούθ[ως τοῖς] | κειμένοις καὶ τέλος
185 ἔχουσιν, καὶ μιλτολογησάτω ἀπὸ ξοΐδ[ος χαρα]|κτῆς δοκίμως τῶι μα-
κρῶι κανόνι, διακολαπτηρίζων[76] τού[τους] | κύκλωι πάντας, διαβητι-
ζόμενος κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς ὑ[παρχού]|σης περιτενείας[77] τῶν κα-
ταστρωτήρων, κύβους[78] κατασκευ[ασάμε]|νος ξύλων ξηρῶν ἀγριελαΐνων
καὶ ἀποδείξας ὀρθὰ καὶ σύμ[μιλτα].

76 κολαπτήρ (v. 132) est dolabra, qua lapides dolantur priusquam scalpro laevigentur. F. 77 Cf. not. 29. Hic superficies lapidum iam collocatorum efficit περιτένειαν. 78 Duo cubi aequales in lapidum parte complanata ita disponebantur, ut superimposita eis regula cum libella posset examinari, quantum de parte aspera scalpendo et laevigando demendum esset. Doerpfeld apud F.

973. Pactum de canali in Amphiarai fano Oropio faciendo, a. 338—322. In Amphiaraio Oropiorum. Edd. Leonardos Ἐφ. ἀργ. 1891, 71, 34 (IG VII 4255; Michel 586; Syll.² 542); cf. Bethe Realenc.² I 1896; Lattermann Ath. Mitt. XXXIII 1908, 76; XXXV 1910, 81. [*Hi*]

θεοί. | ἐν Ἀμφιαράου ἐκ τοῦ λοτρῶνος[1] τοῦ ⟨αν⟩ ἀνδρείο|υ ὅπως ἂν
τὸ ὕδωρ μὴ κωλύηται ῥεῖν ὑπὸ τῆς χ|αράδρας ὅ[τ]αν ῥεῖ[2], ἀλλ' εἰ
5 χρήσιμος ὁ λουτρὼν ὅ|ταν χειμάζει ὁ θεός, ὀχετὸμ ποῆσαι λίθινον
κ|ρυπτόν[3], τὸ μὲν μῆκος, ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ στρ|ώματος τοῦ τῆς γε-
φύρας μέχρι τῆς καταβάσ|ειω[ς][4] τῆς παρὰ τὸν γυναικεῖον λουτρῶνα
10 τά|φρον ὀρύξαντα μῆκος μὲν τὸ γεγ[ρα]μμένον[5], πλ|άτος δὲ ἀπὸ τοῦ
ἀναλήμματος[6] τοῦ τῆς χαράδ|ρας τεττάρων ποδῶν, βάθος δὲ τρίπουν
θήσει λ|ίθους τοὺς μὲν ἐν τῶι ἐδάφει φορμηδὸν[7] συντιθ|εὶς πρὸς ἀλ-
λήλους ἁρμόττοντας καὶ εἰς ἕδραν | ἀσκάστους[8], κατακρούων τὸν λίθον

Litterae cum quarto saeculo vindicent inscriptionem, ea quae v. 36. 37 de conductore et praede leguntur haec tum incisa arguunt, cum Oropus Atheniensium esset. At hoc tribus diversis illius aetatis spatiis a. 400—387, 377—366, 338—322 usu venit. Iam cum hic constanter ει pro ηι scribatur, de temporibus anno 366 prioribus omnino cogitare non licet, ut appareat tituli originem nec proelio Chaeronensi priorem neque calamitate anni 322 recentiorem esse. Adde, quod a. 333/2 Pytheas Atheniensis αἱρεθεὶς ἐπὶ τὰς κρήνας -- τὴν ἐν Ἀμφιαράου κρήνην κατεσκεύακεν καὶ τῆς τοῦ ὕδατος ἀγωγῆς καὶ τῶν ὑπονόμων ἐπιμεμέληται αὐτόθι (n. 281_{12}). 1 Scriptio ο pro ου vel in tabula anni 325 (IG II 809) occurrit. Meisterhans Gr.³ 26²⁰.
2 ὅει Dttb. contra lapidem (L), ceteroquin probabiliter. 3 Hic canalis nondum inventus est L. 4 Cf. n. 216⁴. 5 ΓΕΓΑΡΜΜΕΝΟΝ.
6 Cf. n. 813 *A*⁴. 7 Cf. n. 969¹⁰. 8 Sic hic et infra scribitur ex vera vocis origine. Nam quin a σκάζειν repetenda sit, quod de aedificiis usurpatum labandi notionem habet (Anth. Pal. I 2_3 δόμον σκάζοντα νοήσας) non est

15 ἕκαστον | μολύβδωι ἢ λίθωι, ἐπικόψας δὲ κατὰ κεφαλὴν καὶ σ|υνομαλίσας πρὸς τὴν καταφοράν[9], ὅπως ἂν εἶ | εὕρον[10], ἐπιθήσει ἐπὶ τούτων ἐξεργασμένους | τῶν λίθων τὰς ἕδρας ὀρθὰς καὶ ἀστραφεῖς[11] καὶ
20 τ|οὺς ἁρμοὺς ὅλους[12]· τὰ δὲ μέτωπα[13] ἀναπελεκήσ|ει εὐτενῆ· θήσει δὲ τοὺς λίθους ὀρθοὺς ἐπὶ τὰ τ|ριημιπόδια, διαλείπων διάρρουν πλάτος ποδός, | θήσει δὲ εἰς ἕδραν ἀσκάστους κ[αὶ] πρὸς ἀλλήλ|ους ἁρμόττοντας, συμβά[λλων] τοὺς ἁρμοὺς | ὅλους[14]. ἐπικόψας δὲ [κ]ατὰ[15] κεφα-
25 λὴν εὐτενῆ συ|νστ[ρώ]σει[16] λίθοις, συντιθεὶς πρὸς ἀλλήλους ἁ|ρμόττοντας καὶ εἰς ἕδραν ἀσκάστους τιθείς, | ἀρτιλιθίαν[17] μηδαμοῦ ποιῶν. παρασάξει δὲ τοὺ|ς λίθους ἅπαντας γεῖ τεῖ ἐκ τῆς τάφρου· λίθοις | δὲ
30 χρήσεται τοῖς ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ κατὰ τὸ[μ] βωμόν[18], προσαγόμενος αὐτὸς αὑτῶι πρὸ|ς τὸ ἔργον· ἐὰν δὲ μὴ ἱκανοὶ ὦσιν, παρέξουσιν | ὅσων ἂν προσδεῖ[19] οἱ ἐπιμεληταὶ πρὸς τῶι ἔργω|ι. ἀναιρήσεται δὲ τὸ ἔργον κατὰ
35 τετραποδίαν, καὶ ἀποδώσει τέλος ἔχον[20] εἴκοσι ἡμερῶν ἀφ' ἧς ἂν | λάβει τὸ ἀργύριον. ἐμισθώσατο τὴν τετραπο|δίαν ΠΗ[21] μισθωτὴς Φρῦνος Ἀλωπεκῆσι οἰκῶν. ἐγγ|υητὴς Τελεσίας Τελλίου Εὐωνυμεύς[22]. -- | --

---

dubium. De forma aspirata ἄσχαστος cf. n. 972[71]. 9 Ita coniungat lapides ut planicies tota aequabilem inclinationem habeat, per quam aqua sine ullo impedimento deorsum feratur. 10 Cf. not. 1. 11 Cf. n. 972[41].

12 Hoc item ad ἐξεργασμένους rettulerim. Ea planicies qua unusquisque lapis cum proximo committitur, tota laeviganda est; id definite enuntiatur, quia haud raro (cf. n. 972[47]) ea modo pars, quae undique margini proxima erat, accurate dolabrabatur, cum media paullulum excavarentur.

13 Superficies ea, quae non alii lapidi committitur, sed aperta manet.

14 Tota planicies proximo lapidi committitur, non margines modo, quia tota accurate laevigata est (not. 12). 15 ΤΑΤΑ L. 16 ΣΤΩΡΣΕΙ.

17 ἀρτιλιθία manifesto id structurae genus vocatur, quo cuiusque ordinis singuli lapides singulis proxime inferioris imponuntur, ita ut commissurae per omnes ordines recta linea continuentur. Id firmitatis causa studiose vitandum esse sponte patet. 18 Cavea theatri aram Amphiarai ex parte cingens reperta est; eam huius tituli aetate haud exiguo temporis spatio antiquorem fuisse neque sub finem saeculi quarti etiamtum ludis scaenicis inserviisse, hinc apparet, siquidem lapidibus illinc avolsis redemptor in alia aedificatione uti iubetur. Leon. (Dttb.). Nam altero demum saeculo theatrum ita restitutum esse, tituli docent (IG VII 423 c. add. p. 745; Doerpfeld-Reisch Theater 105/8; fig. 42: [Νίκων Νίκωνος? ἱερεὺ]ς γενόμενος τὴν σκηνὴν καὶ τὰ θυρώμ[ατα Ἀμ]φιαράωι et -- ἀγωνοθετήσας τὸ προσκήνιον καὶ τοὺς πίνα[κας ἀνέθηκε]. 19 Cf. n. 283[5]. 20 Cf. n. 157[3]. 21 L, cf. iam Gr. Bauinschr. 63. 22 Tellias Telesiae pater Euonymensis compositis Wilhelmi (Beitr. 216, 200) et Wilamowitzii (Sappho u. Simonides 107) disputationibus ab eo Tellia vix diversus erit habendus, qui quarto saeculo

Hermam Mercurio dedicavit inscripto carmine in Anth. Pal. VI 346 temere Anacreonti tributo: Τελλίᾳ ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ, ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος. δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνομέων ἐνὶ δήμῳ ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν. Sequitur Telliam ἐν Εὐωνομέων οἰκοῦντα primo inquilini ius, deinde aut ipsum aut filium civitatem Atticam adeptum esse.

10. Commercium similia.

Adde n. 218. Olbiopolitarum legem (² 546). 354. Eleusiniorum frumentationem (² 548). Omisimus Oropiorum decretum (² 547).

974. Rhodiorum lex de oleo distribuendo, saec. I p. Chr. Rhodi in urbe. Ed. Collignon Bull. Hell. VII 1883, 96 (IG XII 1, 3 et p. 206; SGDI 3755; Syll.² 549). [*Hi*]

[ἔδοξεν τῶι δ]άμωι ἐν τᾷ ἐκλησίᾳ ἐν τῶι Ἀρταμιτίωι μηνί· τῶ[ν | ἀνδρῶν, οἵτ]ινες θησεῦντι καὶ πωλησεῦντι τὸ ἔλαιον ἰς τ[ὸ | γυμνάσιον ἀ]φθόνως καὶ ἀνεπικωλύτως ποιούμενοι τὰν θέσιν, | [ἀναγράψαι ὁ]πό-
5 σας[1] κα ἕκαστοι λάχωντι ἁμέρας ἀρξαμένο[υς | ἀφ' ἃς[2] κα ὁ ἱερεὺς ὁ] μετὰ Εὐκράτη[3] ἱερατεύῃ μέχρι Θεσμοφορίου τρίτ[ας, | ὅπως τὸ λοιπ]ὸν ἐπὶ τοῖς προγεγραμμένοις γείνηται ἁ θέσις κ[αὶ ἁ πώλη|σις παρὰ τῶν] λαχόντων καὶ προγεγραμμένων ἀνδρῶν ἢ ὑπ' αὐ[τῶν | ταχθέντων· τ]ῶν δὲ λαχόντων τὰ ὀνόματα ὁ γραμματεὺς [ἀνα|γραψάτω,
10 καὶ] ποτιγράψας ἑκάστῳ τὰς ἁμέρας ἃς κα ἑκάστου λάχῃ ὄνομ[α | ἐκ τοῦ ... τι]μάματος[4], συνκλαρωσάτω καὶ ἀναγραψάτω κατὰ ταὐτά· ὁ δὲ ἱ[ερεὺς[5] | γράψας[5] τόδ]ε τὸ ψάφισμα ἐστάλᾳ λιθί[νᾳ] θέτω πρὸ τοῦ ἀγορανομ[ίου | ποτιγράψας κ]αὶ μῆνα καὶ ἁμέραν ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἵνα κα ἕκαστος [εἰδῇ | κατὰ μῆνας καὶ ἁ]μέρας τὸν ἐνιαυτόν[6].

1 -ΩΣΑΣ. Suppl. Hi. 2 Kaibel IG XII 1. 3 Eponymus Solis sacerdos, utrum idem fuerit atque ille apud Nilssonium l.l. 423_{207} an homonymus, dubitatur. 4 Pro censu alii maiorem alii minorem dierum fungendi muneris numerum assignatum esse hinc cognoscitur. Etiam in fastis (not. 6) nonnulla nomina repetita inveniuntur. 5 Suppl. Dttb.
6 Decretum saeculo tertio (scilicet a. Chr.) non antiquius esse indicat C.; iota nisi versu 1 subscriptum non esse videtur; scriptio ἰς, γείνηται aevo seriori convenit. Sermone Dorico Rhodii etiamtum utebantur, cum libertatem reddidit Titus imperator (cf. n. 819 not. in.). Quare comparata insuper scriptura (ΘΠ) nulla est idonea causa, cur huc non referamus fastorum fragmenta IG XII 1, 4 (cf. I. Brit. Mus. IV 2, 966), quorum singulis diebus adscripta sunt singula nomina. Mensium nomina ibi exhibet columna II Σμ(ίνθιος), cui sextum et Ἀρτ(αμίτιος) cui septimum locum tribuas

ποτα[ν]α[γ]ραψάτω δὲ καὶ τὰ πλε[ονά|ζοντα ὀνόματα 7, εἴ κα χ]ρεία
15 γείνηται, [μὴ τὰν δα]πάναν ἄγῃ ὁ δᾶμος ... |_ c 281 _ς καταβαλ-
λέσθων γράμματα 8 | [_ c. 111 _ εἰ δέ κα ὁ ἱερεὺς μὴ ἀνα]γράφ[η τι τού-
τ]ων [ἢ μ]ὴ ποιῇ τὰ π[ρο|γεγραμμένα, ἀποτεισάτω _ _

col. III Ὑα(κίνθιος) et Π(άναμος) α′, cui nonum et decimum; col. IV. Π(άναμος) β′ i.e. intercalarius, cui tertium decimum, ac praetera incerto loco Ἀγρ(ιάνιος), cui ex coniectura octavum in tertia columna dedimus. Et his et aliis de causis (cf. n. 644 II) mensium Rhodiorum seriem ita constituit Nilsson Bull. Ac. Danemark 1909, 132):

semestre hibernum:	semestre aestivum:
I. Θεσμοφόριος (Πυανοψιών)	VII. Ἀρταμίτιος (Μουνιχιών)
II. Διόσθυος (Μαιμακτηριών)	VIII. Ἀγριάνιος (Θαργηλιών)
III. Θευδαίσιος (Ποσιδεών)	IX. Ὑακίνθιος (Σκιροφοριών)
IV. Πεταγείτνυος (Γαμηλιών)	X. Πάναμος (Ἑκατομβαιών)
V. Βαδρόμιος (Ἀνθεστηριών)	XI. Καρνεῖος (Μεταγειτνιών)
VI. Σμίνθιος (Ἐλαφηβολιών)	XII. Δάλιος (Βοηδρομιών)

intercalarius: XIII. Πάναμος β′.

Sminthius propter Bacchi Sminthii cultum (IG XII 1, 763) cum ludis scaenicis coniunctum apte componitur cum Elaphebolione, quo mense magna Dionysia Athenis celebrabantur; plurimum enim apud Rhodios valebant exempla Attica. Quodsi tota haec ratiocinatio praescripto illo Nesiotarum (n. 620_{32}) everti videtur, quo Samiorum Ἀπατουριών — Athenis Apaturia Pyanopsione agebantur — cum Rhodiorum Sminthio comparabantur, huic potius conclusioni (Bischoff Realenc. IX Kalender § 51) quam probabili monumenti Rhodii interpretationi diffidat Hi. 7 Suppl. Hi. 8 Cf. Tloiorum Lyciorum decretum (Wilhelm Bull. Hell. XXV 100): μετουσία ἱερέων κ[αὶ τ]ῆς συναγωγίας καὶ τῶν ἄλλω[ν τ]ῶν τὰ γράμματα καταβαλλομένων εἰς κιβώτιον. Supplementa incerta eiecimus.

△**975. Deliorum lex de carbonibus, c. 250.** Stela marmorea integra, posita et reperta Deli loco ubi postea porticus Philippi exstructa est. Edd. et commentati sunt Schulhof et Huvelin Bull. Hell. XXXI 1907, 46; cf. Holleaux CR Ac. Inscr. 1905, 799; Wilhelm NBeitr. IV 1915, 27. [*Zie*]

ἄνθρακας μηδὲ ῥυμοὺς 1 μηδ[ὲ ξύλα ὅς ἂν μὴ χρῇ]|ται τοῖς σταθμοῖς 2
τοῖς ξυληροῖ[ς, μὴ πωλεῖν. μὴ]| πριάμενον ἐν Δήλωι πωλεῖν, μηδὲ ὄν[τα

Priore parte legis (v. 1—32) agitur de ceteris venditoribus carbonum et lignorum, eorumque condicionibus vendendi, posteriore parte (v. 33—44) de immunibus. 1 Ligna rotunda quae foco imponebantur secundum edd. cf. ad IG XI 2, 154 *A* 18 — v. 1—3 suppl. Wilhelm contra edd. qui sibi persuaserant initium legis in alio lapide scriptum fuisse atque ante v. 1 supplendum esse [μηδὲ ἐξέστω πωλεῖν]. 2 Mensuras publicas in agoranomio dici (cf. v. 38) apparet ex IG XI 2, 287 B_{142} ταῦτα ἐστήσαμεν ἐν τῶι ζυγῶι τῶι ἐλάττονι τῶι ἐν ἀγορανομίωι.

5 ἐν τῶι] | πλοίωι τούτ[ω]ν μηθὲν πριάμενον[3]. εἰς αὐτό[ν] | τὴν ἀπο-
γραφὴν[4] ποιησάμενον πωλεῖν· μηδὲ | ἐπικηρυσσόμενα καθισάμενον[5]
πωλεῖν, μη|δὲ τὰ ἀλλότρια ξύλα μηδὲ ῥυμοὺς μηδὲ ἄν|θρακας· μηδὲ
ἐξέστω πωλεῖν ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς | εἰσάγουσιν, μηδὲ πλείονος[6] πωλεῖν ἢ
10 ὅσου ἂν | ἀπογράψωνται πρὸς τοὺς πεντηκοστολό|γους[7] μηδὲ ἐλάσονος·
ἀπογραφέσθωσαν | δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἀγορανόμους οἱ εἰσαγαγόν|τες πρὸ
τοῦ πωλεῖν ὅσου ἂν ἀπογράψωνται | πρὸς τοὺς πεντηκοστ[ο]λόγους· ἐὰν
15 δέ τις | παρὰ τὰ γεγραμμένα πωλεῖ, πεντήκοντα | δραχμὰς ὀφειλέτω,
καὶ ἐξέστω εἰσαγγέλ|λειν τῶι βουλομένωι τῶμ πολιτῶν πρὸ|ς τοὺς ἀγο-
ρανόμους· οἱ δὲ ἀγορανόμοι εἰσα|γόντων[8] τὰς εἰσαγγελίας ταύτα////ς
20 εἰς τοὺς | τριάκοντα καὶ ἕνα[9] ἐν τῶι μηνὶ ἐν ὧι ἂν εἰσαγ|γελθεῖ· τὸν
δὲ μισθὸν τῶι δικαστηρίωι παρα|βαλλέσθω[10] ὁ εἰσαγγείλας· ἐὰν δὲ
ὄφλει, | τόν τε μισθὸν ἀποτεισάτω τῶι παραβαλομέ|νωι καὶ τοῦ γε-
25 γραμμένου ἐπιτιμίου τὰ δύο | μέρη[11], τὸ δὲ τρίτον μέρος τῶι δημο-
σίωι, καὶ οἱ ἀγ[ο]|ρανόμοι πραξάτωσαν αὐτὸν δέκα ἡμερῶν ἀφ' ἧς |

---

3 ‚*Der Händler soll nicht verkaufen, wenn er (Kohlen und Holz) erst in Delos gekauft hat, und auch nicht, wenn er an Bord seines Schiffes befindlich (im Hafen von Delos liegend) irgendeine dieser Waren gekauft hat.*' Wilh. 4 Bis venditor pretium rerum venalium suo nomine non alterius ut domini navis profiteri debet primum apud coactores quinquagesimae. Cf. n. 952_2: εἴ τίς κα ἐσάγῃ εἰς τὰν τῶν Κυπαρισσιέων χώραν, ἐπεί κα ἐξέληται τὰ ἐμπόρια, ἀπογραψάσθω ποτὶ τοὺς πεντηκοστολόγους καὶ καταβαλέτω τὰμ πεντηκοστὰν π[ρὶ]ν ἀνάγειν τι ἢ πωλεῖν), deinde apud agoranomos (v. 11). 5 Edd. recte provocant ad Hesych. s. v. ἐκαθίσατο: Ἀττικοί· ὅταν τις ὠνούμενός τι τῶν ὑπὸ κήρυκι (πι)πρασκομένων, παραγρῆμα αὐτὸ μὴ ἀπάγῃ, ἵνα δὴ κυρία αὐτῷ μένῃ ἡ ὠνή atque locum sane difficilem sic interpretantur: vetantur vendere per praeconem (ὑπὸ κήρυκος Deli XI 2, 199 D 42) res emptas in foro relinquentes. 6 Cf. Platonis Leges XI p. 917 B ὁ πωλῶν ὁτιοῦν ἐν ἀγορᾷ μηδέποτε δύο εἴπῃ τιμὰς ὧν ἂν πωλῇ, ἁπλῆν δὲ εἰπών, ἂν μὴ τυγχάνῃ ταύτης, ἀποφέρων ὀρθῶς ἂν ἀποφέροι πάλιν καὶ ταύτης τῆς ἡμέρας μὴ τιμήσῃ πλέονος μηδὲ ἐλάττονος. 7 De vectigalis quinquagesimae invectis et evectis mercibus impositae coactoribus cf. ad IG XI 2, 161 A_{26}, πεντηκοστολόγιον 154 A_{38}, πεντηκοστὴ ἡ ἀστία 287 A_9. 8 Ut bis occurrunt imperativi antiquiores in -ντων desinentes (εἰσαγόντων 18 et προσθέντων 28), cum ceteris locis occurrat -τωσαν et -σθωσαν, ita -ει pro -η occurrit quater in 3. pers. coniunct. (15. 21. 22. 27), unde edd. recte aetatem tituli statuerunt paulo post a. 250 a. Chr. 9 De iudiciis Deliorum (ἡλιαία) cf. ad XI 203 A_{62}. 10 Haec est παρακαταβολή iuris Attici (Lipsius Att. Recht u. Rechtsverfahren 933 sq.), quae redit Corcyrae (Laum Stiftungen 2, 1 114). 11 De praemio delatoris cf. Ziebarth Herm. XXXII 609 sq. Wilhelm Jahresh. XII 128 sq.

ἂν ὄφλει ἀνεύθυνοι[12] ὄντες· ἐ[ὰ]ν δὲ μὴ δύνωνται, | ἐξομόσαντες[13] προσθέντων αὐτὸν καὶ τὰ αὐ|τοῦ τῶι εἰσαγγείλαντι, καὶ ἀναγράψαντες
30 εἰ|ς τὴν σανίδα[14] οὗ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα παραδό|[τ]ωσαν εἰς τὸ δημόσιον τῆι βουλῆι.
οἱ δὲ ἀτελεῖς[15] ὄντες εἰσάγουσιν ξύλα ἢ ῥυμοὺ[ς] | ἢ ἄνθρακας τὰ πωλούμενα τῶι ξυληρῶι στα|θμῶι, ἀπογραφέσθωσαν πρὸς τοὺς ἀγορα-
35 νό|μους πρὸ τοῦ πωλεῖν ὅσου ἂν μέλλωσι πωλεῖν, | καὶ μὴ ἐξέστω αὐτοῖς μήτε πλείονος μήτε ἐ|λάσσονος πωλεῖν ἢ ὅσου ἀπεγράψαντο· ἐὰν δέ τι|νες μὴ πειθαρχῶσιν τοῖς γεγραμμένοις, οἱ ἀγο|ρανόμοι αὐ-
40 τοῖς μὴ διδότωσαν μήτε τὰ ζυγὰ μήτε | τὰ μέτρα τὰ ἀνθρακηρά, καὶ τοῦ τόπου[16] οὗ ἂν αὐ|τοῖς κείμενα ἦι τὰ ξύλα ἢ οἱ ἄνθρακες ἢ οἱ ῥυμοὶ | φερέτωσαν τῆι πόλει μισθὸν τῆς ἡμέρας δρα|χμὴν ἕως ἂν ἄρωσιν, καὶ οἱ ἀγορανόμοι πραξάτω|σαν αὐτούς, ἀνεύθυνοι ὄντες.

---

12 Edd. recte conferunt p. 83 tit. Delium CIG 2266$_{11}$ ἐξέστω τοῖς ἐπιστάταις εἰσπρᾶξαι τὸν ἐργώνην καὶ τὸν ἐν[γυητὴν -- ἐὰν | πρ]ογινώσκωσιν, ἀζημίοις οὖσι καὶ ἀνυποδίκοις et similiter supra n. 731$_{19-22}$. Cf. praeterea Wilhelm Jahresh. XII 1909, 129 sq. 13 Cf. v. 36—37 legis quae dicitur ἱερὰ συγγραφή allatae ab edd. p. 91 εἰὰν δὲ μὴ δύνωνται πρᾶ[ξα]ι, ἐξομόσαντες -- [ἀ]δύνατοι εἶναι [πρᾶ]ξαι, ἀναγραφόντων αὐτοὺς εἰς τὴν στήλην πατρόθεν ὀφείλοντας τῶι θεῶι καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐγγυητάς. 14 De tabulis ligneis magistratuum cf. Wilhelm Beitr. 240 sq. 15 ἀτέλεια vel ἀτέλεια πάντων vel ἀ. ἐν Δήλωι πάντων una cum proxenia saepissime saec. IV et III donabatur neque tamen nominatur Deli post tit. XI 4, 692 anno fere 230 conscriptum, quocum optime congruunt quae de aetate tituli huius diximus. 16 Cf. legem Andan. n. 736$_{101}$ μηδὲ πρασσέτω μηθεὶς τοὺς πωλοῦντας τοῦ τόπου μηθέν. Inschr. Magn. 239 τόπος ὑπηρετῶν οἰκοδόμων simil. 237.

△**976. Samiorum lex frumentaria, saec. II.** Sami in urbe. Edd. v. Wilamowitz SBAk. Berl. 1904, 917 (Thalheim Herm. XXXIX, 604; Bleckmann I. Gr. Staatenk. 59); cf. Wilhelm Wien. Eranos 1909, 125. [*Hi*]

I --| .ν τῶ[ν εὐπ]ορωτάτων. τὴν δὲ ἀπόδειξιν ποιείσθω[σαν] | τοῦ μηνὸς τοῦ Κρονιῶνος[1] ἐν τῆι δευτέραι τῶν ἐκ[κλησι]|ῶν. συναγέτωσαν δὲ

Et litterae et scripturae inconstantia saeculo II conveniunt. Quod Samii Anaeitidis fertiles agros tenent, tempus anno 188 recentius indicat, quo Manlius Volso Samiis favit (n. 688 not. init.). Ante annum 188 agri huius pars Magnetum fuerit, cum decretum I. Magn. 94 inter Anaeam et Panionium inventum Magnesiae fuisse nominum ratione certo demonstraretur (cf. n. 685[4], contra Wil. p. 927[2]), pars Prienensium (n. 599), qui a. 196 victoria simul parta pacem cum Milesiis fecerant (n. 588). 1 Κρονιών i.q. atticus Σκιροφοριών ultimus, Πελυσιών (v. 56) i.q. Ἑκατομβαιών primus,

τὴν ἐκκλησίαν οἱ πρυτάνει[ς ἐν τῶι] | θεάτρωι καὶ κελευέτωσαν τοὺς
5 ἐκκλησιάζοντα[ς κα]|τὰ χιλιαστὺν[2] καθίζειν, σημεῖα ποιήσαντες καὶ
τ[όπον] | διορίσαντες ἑκάστηι τῶν χιλιαστύων· ὃς δ' ἂν ἀπει|θῆι καὶ
μὴ καθίζῃ ἐν τῆι ἑαυτοῦ χιλιαστύι, ζημιούτω|σαν στατῆρι πατρίωι[3].
ἐὰν δὲ ἀδίκως ἐζημιῶσθαι φῆι, | παραγραψάσθω[4], καὶ ἡ κρίσις γι-
10 νέσθω ἐν τῶι πολιτικῶι δι|καστηρίωι[5] ἐν ἡμέραις εἴκοσι. γινέσθω
δὲ καὶ ἡ προβολὴι[6] | καὶ ἡ χειροτονία ὑπ' αὐτῶν τῶν χιλιαστήρων.
II ἐν ταύτηι | δὲ τῆι ἐκκλησίαι δοκιμαζέτωσαν αἱ χιλιαστύες καὶ τὰ |
ὑποθήματα καὶ τοὺς ἐγγύους[7]. ἃ δ' ἂν δοκιμάσωσιν ὑ|ποθέματα καὶ
15 οὓς ἂν δοκιμάσωσιν ἐγγύους καταγρα|φέτωσαν οἱ πρυτάνεις εἰς τὰ δη-
μόσια γράμματα. ὁ|μοίως δὲ καὶ τοὺς ἀποδειχθέντας μελεδωνοὺς[8]
κατα|χωριζέτωσαν εἰς τὰ δημόσια γράμματα. ὅταν δὲ [ἡ] | χειροτονία
μέλλῃ γίνεσθαι, ὁ τῆς πόλεως κῆρυξ ἐπε[υ]|ξάσθω, τοῖς χειροτονήσασιν
20 οὓς νομίζουσιν βέλτιστα | προστήσεσθαι τῶν χρημάτων ἄμεινον εἶναι.
III οἱ δὲ ἀπο|δειχθέντες εἰσπρασσέτωσαν τὸν τόκον παρὰ τῶν δε|δανει-
σμένων καὶ διαγραφέτωσαν τοῖς ἐπὶ τοῦ σίτου κε|χειροτονημένοις ἀν-
δράσιν. ἐκεῖνοι δὲ ἀγοραζέτωσαν | σῖτον τὸν ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς[9] ἀπο-
25 μετρούμενον | τῆς ἐξ Ἀναίων[10], διδόντες τῆι θεῶι τιμὴν μὴ ἐλάσσονα |
ἧς πρότερον ὁ δῆμος τέταχεν [δραχμὰς][11] πέντε καὶ δύ' ὀβο|λούς. τὸ
δὲ ὑπεραῖρον ἀργύριον, ἐὰμ μὲν μὴ δόξηι τῶι δή|μωι σιτωνεῖν, τηρεί-
τωσαν αὐτοὶ μέχρι ὅτου ἕτεροι ἀποδει|χθῶσιν ἐπὶ τοῦ σίτου· εἶτεν
30 διαγραφέτωσαν ἐκείνοις. ἐὰν δὲ | δόξηι σιτωνεῖν, ἀποδιαγραφέτωσαν[12]
IV παραχρῆμα τῶι κε|χειροτονημένωι σιτώνῃ. ἐκεῖνος δὲ ἀγοραζέτω

Ἀρτεμισιών (v. 37) i.q. Ἐλαφηβολιών nonus anni Samii mensis. Bischoff Realenc.[2] s.v. Kalender § 73. 2 N. 312[6]. 3 De didrachmis priscae Samiorum et aliis recentioris normae cf. Head HN[2] 603/5. 4 Lipsius Att. Recht III 848. Alium verbi usum illustrat Wilhelm Herm. XLIV 51. 5 De δικαστηρίοις πολιτικοῖς et ἀστικοῖς, quibus opposita erant ξενικά, cf. n. 364[24].

6 Iota abundat, ut saepe in titulis saeculi primi. Plat. Leg. VI 765 *b* καὶ τὴν προβολὴν δὴ τὸν αἱρούμενον ἐκ τῶν ἐμπείρων ποιητέον. Differt actio π., de qua Lipsius l.l. (not. 4) 211. 7 Partsch Gr. Bürgschaftsrecht 268/9.

8 Vox ionica a verbo ionico (Favre Thes. 255) μελεδαίνειν (n 2 *B*) i.e. curare derivata. 9 Vigesima ex terris sacris Iunoni (τῆι θεῶι) debita.

10 De Anaeis cf. not. init. Samii dicebant se ex Ionum arbitris accepisse a Milesiis Ἀ.. καὶ Θήβας καὶ Μαραθήσιον, a Colophoniis autem Ἄναια (I. Priene 37[58]). De Samiis exulibus qui belli Peloponnesiaci temporibus locum tenebant Thuc. III 19. 32; de Samiorum peraea Ps. Scyl. 98 (c. a. 347).

11 Spatium vacuum relictum erat; an quia compendium non intellexit quadratarius? Wil. Pretium quin μέτρον (not. 17) s. medimni sit, nemo dubitabit. 12 Cf. papyrum saec. II Mayser Gramm. 498.

τὸν σῖ|τον ἐκ τῆς Ἀναιείτιδος[13] χώρας ὃν τρόπον ἂν νομίζῃ | λυσιτε-
λέστατα καταστήσειν τῆι πόλει, ἐὰμ μή ποθεν ἄλλο|θεν λυσιτελέστερον
35 φαίνηται τῶι δήμωι σιτωνεῖν. εἰ δὲ μή, γε|νέσθω ὃν τρόπον ἂν δόξῃ
τῶι δήμωι. προτιθέτ[ω]σαν δὲ περ[ὶ] | τούτου καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν
οἱ πρυτάν[εις] ο[ἱ τὸ]ν μῆνα τὸν | Ἀρτεμισιῶνα πρυτανεύοντες, ποιησά-
V μενοι προγραφήν. ἀ|ποδεικνύτω δὲ ὁ δῆμος καθ' ἕκαστον ἐνιαυ-
τὸν ἐν τῆι πρώτῃ | τῶν ἀρχαιρεσιῶν[14] μετὰ τὸ καταστῆσαι τὰς χειρο-
40 τονητὰς | ἀρχὰς ἄνδρας δύο, ἐξ ἑκατέρας φυλῆς[15] ἕνα, τοὺς ἐσο|μένους
ἐπὶ τοῦ σίτου, μὴ ἐλάσσονα οὐσίαν ἔχοντα ἑκάτερον | ταλάντων τριῶν.
οὗτοι δὲ παραλαβόντες τὸν τόκον παρὰ | τῶν μελεδωνῶν διδότωσαν
τὴν τιμὴν τοῦ σίτου καὶ ἐ|άν τι ἄλλο δαπάνημα γίνηται, παραμετρεί-
45 σθωσαν δὲ | καὶ τὸν σῖτον. ἀποδεικνύτω δὲ καὶ σιτώνην ὁ δῆμος ἐν |
τῆι αὐτῆι ἐκκλησίαι, μὴ ἐλάσσονα οὐσίαν ἔχοντα τα|λάντων δύο.
VI γινέσθω δέ, ἐὰν δόξῃι, καὶ μίσθωσις τοῦ ἀρ|γυρίο[υ] τοῦ ἐκ τοῦ τόκου,
ἐάν τινες βούλωνται ὑποθέμα|τα δόντες ἀξιόχρεα καὶ διεγγυήσαν-
50 τες[16] προλαβεῖν[17] | καὶ λυσιτελέστερον καταστῆσαι τὸν σῖτον. τὴν
δὲ δ[ι]|εγγύησιν ποιείσθωσαν οἱ ἄνδρες οἱ χειροτονηθέντες ἐπ[ὶ] | τοῦ
VII σίτου κινδύν[ω]ι τῶι ἑαυτῶν. τὸν δὲ συναγορασθέν|τα πάντα
διαμετρείτωσαν τοῖς πολίταις κατὰ χιλι|αστὺν τοῖς ἐπιδημοῦσιν, με-
55 τροῦντες ἑκάστωι τὸμ μῆ|να δωρεὰν μέτρα[18] δύο. ἀρχέσθωσαν δὲ
τῆς διαμετρήσ[ε]||ως μηνὸς Πελυσιῶνος καὶ μετρείτωσαν ἑξῆς ἐφ'

---

13 Pro Ἀναιείτιδος. Sed cf. γῆς δενδρείτιδος I. Priene 12$_{23}$ (paullo post a. 300), quod forma δένδρεον defenditur. 14 De ἀρχαιρεσίαις cf. Swoboda Volksbeschl. 117[1]. Duae quotannis fieri debebant, ubi sicut Teni magistratus semenstres, tres, ubi sicut Erythris in quaternorum mensium tempus eligendi erant. 15 Duas tribus fuisse tradit Themistagoras ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ (Et. M. Ἀστυπαλαία FHG IV 512, 1), ⟨Σ⟩ Χησίαν et Ἀστυπαλαίαν, cf. schol. Nicand. Alex. 151 Χησιεῖς πρῶτον κατῴκησαν ἐν Σάμῳ, εἶτα Ἀστυπαλαιεῖς. Ex his Χησιεῖς partem insulae occidentalem circa Κερκέτιον ὄρος tenuisse Nicander Al. 148 cum scholiis docet. Ἀστυπαλαιεῖς igitur orientalem partem, Iunonis templum, urbem ipsam tenebant. Contra Herodoti (III 26) φυλὴ Αἰσχριωνία non tribus erat, sed gens sive πάτρα. Wil. p. 931. 16 Cf. Deli a. 249 ἀνεμισθώσαμεν -- τὸ χωρίον ὃ καλεῖται Ῥάμνοι, οὗ καθιστάντος Ξενομήδους τοὺς ἐγγύους κατὰ τὴν ἱερὰν συγγραφὴν ὅτε ἦσαν αἱ διεγγυήσεις IG XI 2, 287 *A*$_{136}$; Partsch Bürgschaftsr. 113[2]. 17 Non τὸ ἀργύριον, sed intransitive ‚*zuvorkommen*'. Wil. 18 μέτρον hoc certa est mensura, a medimno vix diversa; cf. Homeri et Hesiodi μέτρα ἀλφίτων, οἴνου al. Hultsch Metr.[2] 499. Multo minus est Tauromenitarum ἐλαίου μέτρον: Hultsch 157/9, Nissen Handb. Altertumsw. I[2] 884 (= $\frac{1}{96}$ μέδιμνος s. $\frac{1}{72}$ μετρητής).

ὅσους | ἂν ἐκποιῆι 19 μῆνας· ἕτεροι δὲ ὑπὲρ ἑτέρου 20 μὴ μετρείτωσ[αν],
ἐ[ὰμ] μή τις ἀρρωστῆι· ποιείσθωσαν δὲ τὴν μέτρησιν ἀπὸ | νουμηνίας
60 ἕως δεκάτης, τοῖς δὲ ἀποδημοῦσιν ἐὰν ἔλθω|σιν ἕως τριακάδος. ἀπο-
διδότωσαν δὲ λόγον καθ' ἕκαστον | μῆνα τῶμ μετρησαμένων ἐπὶ τὸ
ἐξεταστήριον γράφοντες | κατὰ χιλιαστὺν καὶ προστιθέντες τὰ ὀνόματα
VIII τῶν μετρη|σαμένων. ἐξουσία δὲ ἔστω τοῖς χιλιαστῆρσιν τὸν αὐτὸν
IX με|λεδωνὸν ἀποδεικνύειν ἐφεξῆς ἐφ' ἔτη πέντε. ἐὰν δέ τις τῶν |
65 δανεισαμένων μὴ ἀποδιδοῖ 21 τὸ ἀργύριον ἢ πᾶν ἢ μέρος τι, τὸ
ὑ|πόθεμα ἀποδόσθω ἡ χιλιαστός, καὶ ἐάν τις ὑπεροχὴ γένητα[ι], | ἀπο-
δότω τῶι τὸ ὑπόθεμα δόντι. ἐὰν δέ τι ἐνλίπῃ, τὴν πρᾶξιν | ποιησάσθω
ἐκ τοῦ ἐγγύου. τὸν δὲ τόκον διδότω τὸν ἐπιβάλλο[ν]]τα ἡ χιλιαστὺς
70 τοῖς ἐπὶ τοῦ σίτου χειροτονηθεῖσιν. ἐὰν δὲ μὴ | δοῖ, μὴ διαμετρεί-
σθωσαν οἱ χιλιαστῆρες τὸν ἐπιβάλλον|τα σῖτον μέχρι ποιήσωσιν τὰ
δίκαια. ἐὰν δέ τις τῶν χειροτο|νηθέντων μελεδωνῶν λαβὼν τὸ ἀρ-
γύριον ὃ δεῖ αὐτὸν δα|νεῖσαι μὴ δανείσηι ἀλλ' αὐτὸς κατάσχῃ ἐπ'
ἀδικίαι, ὀφειλέτω | τῆι πόλει δραχμὰς μυρίας· ὁμοίως δὲ καὶ ἐὰν τὸν
75 τόκον μὴ | ἀποδοῖ τοῖς ἐπὶ τοῦ σίτου χειροτονηθεῖσιν ἀνδράσιν ὀφειλέ|τω
τὸ ἴσον πρόστιμον, καὶ ἀναγραψάτωσαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν | οἱ ἐξεταστὰι
τῆι χιλιαστύι πρὸς τὸ ἀργύριον ὃ καθῆκον ἦν αὐ|τὸν ἀποδοῦναι· πρὸς
δὲ τὸ πρόστιμον ἀναγραψάτωσαν ἄτιμον, | καὶ ἔστω ἕως καταβάλῃι
80 ἄτιμος. μὴ διαμετρείσθωσαν δὲ μηδ[ὲ] | οἱ χιλιαστῆρες τὸν ἐπιβάλ-
λοντα σῖτον οἱ ἀποδείξαντες τὸν με|λεδωνὸν τὸν μὴ καταβαλόντα τὰ
χρήματα. ἐὰν δὲ βούλωνται [οἱ] | χιλιαστῆρες καταβαλεῖν τὰ χρήματα
ἢ πάντες ἤ τινες αὐτῶ[ν] | πρὸς μέρος, ἃ ὁ μελεδωνὸς οὐκ ἀπέδωκεν
τῆι πόλει ἢ ὁ δανεισάμ[ε]]νος, ἐξουσία αὐτοῖς ἔστω, καὶ ὡς ἂν κατα-
X 85 βάλωσιν διαμετρείσθ[ω]]σαν τὸν σῖτον ἀφ' οὗ ἂν καταβάλωσιν. μὴ
ἐξουσία δὲ ἔσ|τω μηθενὶ εἰς μηθὲν ἄλλο χρήσασθαι τοῖς χρήμασιν
τούτοις | μηδὲ τῶι πίπτοντι ἀφ' αὐτῶν ἀλλ' εἰς τὸν δωρεὰν διαμετρού-
μ[ε]]νον σῖτον. ἐὰν δέ τις ἢ πρύτανις προθῆι ἢ ῥήτωρ εἴπηι ἢ ἐπι-
στάτη[ς] | ἐπιψηφίσηι, ὡς δεῖ προχρήσασθαι εἰς ἄλλο τι ἢ μετενεγ-
90 κεῖν, ἀπο|τι[ν]έτω ἕκαστος δραχμὰς μυρίας. ὁμοίως δὲ καὶ ἐὰν ταμίας
ἢ με|λεδωνὸς ἢ τῶν ἐπὶ τοῦ σίτου χειροτονηθέντων ἢ σιτώνης δῶ|σιν
ἢ προχρήσωσιν εἰς ἄλλο τι καὶ μὴ εἰς τὸν δωρεὰν διαμε|τρούμενον 22.

19 Poll. IX 154 ἀρκεῖ -- ἐπὶ τούτου τὸ ἐκποιεῖ εἴρηκεν ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀχιλλείδου φόνου Λυσίας. Herwerden Lex.² 461. 20 Debebat ἕτεροι (s. -ος) ὑπὲρ ἑτέρων (s. -ου). 21 l.q. ἀποδιδῶι, cf. n. 1109$_{102}$. 22 Sequuntur nomina civium (vss. 128) qui pro semet ipsi et filiis pecuniam dederunt. Numeri exstant πεντήκοντα, ἑκατόν, διακοσίας, τριακοσίας, πεντακοσίας, χιλίας

II.

Res sacrae.

Conferas libros: Leges Graecorum sacrae e titulis collectae. I Fasti sacri, ed. I. de Prott 1896 [= v. Prott]. II 1 Leges Graeciae et insularum, ed. L. Ziehen 1906 [= Ziehen].

1. Templa et delubra, arae, simulacra.

Adde n. 93. Decretum Atticum de sacello Codri, Nelei, Basilae (2 550). 280. Decretum Atticum de sacello Veneris Citiensibus constituendo (2 551). 695. Magnetum decretum de Dianae Leucophryenae templo consecrando (2 552). 589. Magnetum legem de Iove Sosipolide (2 553). 375. Decretum Atticum de delubro Veneris Πανδήμου lustrando (2 556). 635. Amphictionum de asylia fani Ptoii decretum (2 557; cf. illa de Magnetum asylia II 554—562, de Teiorum asylia II 563/6 alia). 756. Decretum Atticum de sacello Aesculapii restaurando (2 558). 338. Ialysiorum legem sacram (2 560). 281. Atheniensium decretum de fontibus sacris (2 580).

Omisimus Magnetum decreta de Sarapide (2 554; cf. n. 663 Sarapei Delii res). Trimetrum Delium (2 564; cf. 3 999 7, Croenert Goett. GA 1908, 1028; IG XII 4, 1300). Legem Pariam mutilam (2 569; Ziehen 107). Terminum Trallianum (2 573), cf. lemma n. 167—170, sed etiam Keil-v. Premerstein Lydien 1914, 103. 154. Titulum Epidaurium (2 581; substitutum n. 995). Rationes quaestorum Minervae et aliorum deorum Atticas (2 586); rationes praefectorum et quaestorum dearum Eleusiniarum a. 329/8 (2 587); rationes hieropoeorum Apollinis Delii anni 180 (2 588), summi illas quidem momenti ad res publicas sacras privatas cognoscendas, sed quae melius una cum similibus iisque plurimis et copiosissimis monumentis, quae corporis Attici et Deliaci editiones novae partim dederunt partim emendata et aucta proponent tractabuntur.

---

977. Anaphaeorum decretum de Veneris templo condendo saec. II. Anaphae in Apollinis Asgelatae fano, nunc Athenis. Edd. CIG 2477; Ross Arch. Aufs. II 495 (IG II p. 1091); Rangabé Ant. Hell. 820; Bechtel SGDI 3430; IG XII 3, 248 (Michel 853, Syll.2 555; Ziehen 122). Cf. Wilhelm Goett. GA 1900, 102. [*Hi*]

I [_ _συντε|λε]σθέντος δὲ [τοῦ ναοῦ ἔστω δαμόσ]ιος[1] [κα]|θότι καὶ ὁ θεὸς ἔ[χρ]ησε[ν· τ]ᾶς δ' ἐπερωτάσ[ε]|ως καὶ τοῦ χρησμοῦ ἀντίγραφά ἐστι τάδε[2]· |

II 5 ἔδοξε τᾶι βουλᾶι καὶ τῶι δάμωι, ἀρχόντων Ξενο|μνάστου, Ἀριστομάχου, Σωσικλεῦς καὶ βουλᾶς γνώμα· | ὑπὲρ τᾶς ἐφόδου[3], ἃς ἐποιήσατο Τιμ[ό]θεος Σωσικ|λεῦς, κατὰ δὲ ὑοθεσίαν Ἰσοπόλιος, ἀξιώσ(ας)[4] αὐτῶι δοθῆ|μεν ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀσγελάτα[5] τό|πον,
10 ὥσ[τε ναὸ]ν Ἀφροδίτας οἰκοδομῆσαι ὅλαι καὶ λί|θοις καὶ χοῖ [χ]ρώμενος ἐκ τοῦ ἱεροῦ ὧν κα χρείαν ἔχηι | ἐν τῶι τόπωι, ἐν τᾶι αἱμασιᾷ, ὅπει ἁ ἐλαία ἁ ποτὶ τὸν | Εὐδώρειον οἶκον[6] καὶ τὸν Μειδίλειον· τὸν δὲ τόπον, | [ὅ]πει ὁ βωμὸς τοῦ Κτησίου καὶ τὸ ξοάνιον, τὸν τοῖχον |
15 λύσαντα τὰν πάροδον ποιῆσαι ἐς τὸν ναὸν | ταύται, καὶ οἰκοδομηθέντος τοῦ τοίχου τὸν βωμὸν | καὶ τὸ ξοάνιον καταστᾶσαι πάλιν ἐς τὸν τοῖ|χον, τὰς δὲ στάλας τὰς οὔσας ἐν τῶι τοίχωι | καὶ τὸν ἀπόρανθρον[7], ὅσας μέν κα δυνατὸν ἦι, | αὐτεῖ καταστᾶσαι, ὅσαις δέ [κα] μὴ ἦι
20 τόπος, ὅπει κα | δοκῆι χρήσιμον ἦμεν. συντελεσθέντος δὲ | τοῦ ναοῦ ἦμεν δαμόσιον, καθὰ καὶ ὁ θεὸς ἔχρησε, | τᾶς δὲ ἐπερωτάσιος καὶ τοῦ χρησμοῦ ἀντίγροφόν | ἐστιν τὰ ὑπογεγραμμένα. |

III 25 ἐπερωτᾶι Τιμόθεος [τὸ]ν θεόν, πότερον | αὐτῶι λῶιον καὶ ἄμεινόν ἐστιν αἰτήσασθαι | τὰν πόλιν ἐν τῶι ἐπινοεῖ τόπωι ἐν τῶι τοῦ | Ἀπόλ-

---

Distinguenda sunt: I Rogatio Timothei (ἔφοδος v. 6. 33). Ex hac v. 1—3 restant. II Decretum senatus populique Anaphaeorum (v. 4—23 et 33—36). III Huic media interposita sunt questio (ἐπερώτασις), quam oraculo proposuerat Timotheus, et oraculi responsum (v. 24—33). Cf. not. 2. 1 Suppl. Wilamowitz. 2 In litteris, quas Timotheus senatui tradiderat, hic subiunctum erat exemplum eorum quae infra v. 24—33 leguntur, quo senatui fidem faceret se dei iussu cum eo agere. At ne plane eadem sine ulla utilitate bis lapidi inciderentur, ea hic praecisa et infra in tenore decreti modo repetita sunt. Wil. 3 Apud Athenienses πρόσοδος vocatur et ius cum senatu populove agendi et ipsa actio; eadem vi alibi ἔφοδος usurpatum esse tituli docent. Cf. n. 941_6: καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὸ κοι[νὸ]ν πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά. 4 ΑΞΙΩΣ lapis. ἀξιῶν Ross, aut hoc aut ἀξιώσας Wilh. 5 Anaphae colebatur Ἀπόλλων Αἰγλήτης (Ap. Rhod. IV 1694; Hiller Thera I 351/7. Realenc. I 975), quem eundem esse atque Ἀσγελάταν recte statuunt cum huius tituli editores tum v. Wilamowitz Isyllos 93. 6 Hoc de (ἱεροῖς) οἴκοις dici censet Zieh., heroïbus Eudoro et Midylo (Pind. Pyth. VIII 55 πάτραν Μειδυλιδᾶν cum schol. de Aegina) sacris. Probabilius de privatorum hominum casis vicinis cogites. 7 Cum omnia huius generis nomina neutra sint, Be. TON errore pro TO incisum coniecit Dttb. Cf. I. Priene 158 *a*: [ἀπορρ]άνθρωι.

λωνος τοῦ Ἀσγελάτα, ὥστε ναὸν τᾶς | Ἀφροδίτας οἰκοδ[ο]μῆσαι, καὶ ἧμεν δαμόσιον, | ἢ ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀ[σκ]λαπιοῦ ἐν ὧι ἐπινοεῖ |
30 τόπωι. ὁ θεὸς ἔχρησε, αἰτήσασθ[α]ι ἐν τῶι το[ῦ] | Ἀπόλλωνος, τελεσθέντος δὲ τοῦ ναοῦ ἀνα|γραφῆμεν τό τε ψάφισμα καὶ τὸν χρησμὸν | καὶ τὰν ἔφοδον ἐστάλαν λιθίναν.
II 35 περὶ δὴ | τούτων δεδόχθαι τᾶι βουλᾶι, δεδόσθαι | αὐτῶι καθάπερ αἰτεῖται, εἴ κα [δό]ξηι | τᾶι ἐκκλησίαι.

977a. Donarium Delium, a. 112/1. Deli. Ed. Hauvette Bull. Hell. VI 1882, 318, 4 (Syll.² 559; Michel 1166). Cf. Rusch De Serapide 42. [*Hi*]

Θεόφιλος Θεοφίλου | Ἀντιοχεὺς μελανηφόρος[1] | τὴν κονίασιν[2] | τοῦ πα-
5 στοφορίου[3] | καὶ τὴν γραφὴν τῶν τε | τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς[2] | καὶ τὴν ἔγκαυσιν τῶν θυρῶν | καὶ τοὺς προμόχθους[4] | τοὺς ἐν τοῖς τοίχοις |
10 καὶ τὰς ἐπ' αὐτοῖς σανίδας | ἀνέθηκεν Σαράπιδι, Ἴσιδι, | Ἀνούβιδι, Ἁρ-ποχράτει[5], | ἐπὶ ἱερέως Σελεύκου | τοῦ Ἀνδρονίκου Ῥαμνουσίου[6].

Plane geminus titulus est CIG 2297. 1 Hi etiam in aliis titulis Deliacis ad deorum Aegyptiorum sacra spectantibus sunt, velut IG XI 4, 1250 Ἴσι [Κ]τήσιππος [Κ]τησίππου Χῖος μελανηφόρος et infra n. 1134, homines qui nigris vestibus induti deorum Aegyptiorum sacris intererant. ἡ σύνοδος ἡ τῶν μελανηφόρων est in titulo Delio Ἀθηναίου II 134 (Bull. Inst. 1874, 105; Poland Vereinsw. 43), cf. XI 4, 1226. 2 Cf. IG XI 4, 1246 [Ἀγ]άθων Νυμψίου Πετηλ[ῖνος] τὴν ὀρόφωσιν σὺν τῶι κεράμω[ι] καὶ τὴν κονίασιν Σαράπι, Ἴσι, Ἀνούβι, κατὰ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ. 3 Aedificium intra sacrum peribolum, ubi habitabant παστοφόροι, de quibus cf. Diod. I 29, 4: τά τε περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἀρχαιότητας ὡσαύτως ἔχειν Ἀθηναίους καὶ τοὺς Αἰγυπτίους· τοὺς μὲν γὰρ Εὐμολπίδας ἀπὸ τῶν κατ' Αἴγυπτον ἱερέων μετεννηνέχθαι, τοὺς δὲ Κήρυκας ἀπὸ τῶν παστοφόρων. Manifesto ministri sunt sacerdotibus subditi. Cf. Rusch 55/6. 4 Mutuli, i.e. trabes aut lapides quorum capitibus ex muro prominentibus imponuntur tabulae (σανίδες). Boe. 5 Haec scriptura, quae etiam in aliis inscriptionibus Graecis invenitur (Ἁρποχράτα in titulo Larisaeo IG IX 2, 591. Ἁρποχράτει IG XI 4, 1260 al.) proxime accedit ad Aegyptiacam *Ḥarpechrot* (E. Meyer Lex. Myth. I 2, 2746). Sed studio hoc nomen innumeris illis Graecis quae in -κράτης cadunt assimilandi aspiratio aut in proximam syllabam translata (Ἁρφοκράτης n. 1132₂ al.) aut omnino sublata est; qua forma (Ἁρποκράτης) etsi in titulis vix multo frequentior est illis duabus, scriptorum consuetudinem secuti nos volgo utimur. Dttb. De forma Καρποκράτης cf. Sittig Z. vergl. Sprachf. XLV 242. 6 Sacerdos fuit a. 112/1. Cf. Bull. Hell. VI 339, 42 Σέλευκος Ἀνδρονίκου Ῥαμνούσιος ἱερεὺς γενόμενος ὑπὲρ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων Ἴσιδι Ὑγι[ε]ίαι, cf. ib. XXXII 361; Kirchner PA 12627.

---

978. Cnidiorum de Bacchi fano lex, c. a. 250. Cnidi, nunc Londini. Edd. Newton Discov. Halicarnassus 753, tab. XCII 36; Bechtel SGDI 3500; G. Hirschfeld I. Brit. Mus. IV, DCCLXXXVI (Michel 450; Syll. 561; Quandt De Baccho 192. 247). Cf. Wilhelm Goett. GA 1898, 234. [*Hi*]

ἔδοξε Κνιδίοι[ς, γν]ώμα προστατᾶ[ν][1] · | περὶ ὧν τοὶ Βάκ[χοι][2] | ἐπῆλ-
5 θον, ὅπω[ς] | ἁγνεύηται τὸ [ἱαρὸ]ν τοῦ Διονύσ[ου το]ῦ Βάκχου[3], μὴ
10 ἐ[ξῆ|μ]εν καταλύε[ν][4] ἐν | τῶ]ι ἱαρῶι τῶμ [Βάκ|χων μ]ηδένα μη[δ᾽[5]
-- μη|δ]ένα μη[δὲ -- | ε]ν[6]. εἰ δέ [κα μὴ | ἁγνε]ύη[ται[7] τὸ ἱαρόν, --]

1 Cf. n. 187[1]. 2 Sacerdotes Bacchi interpretatur Hir., sed non video quid impediat quominus hic vocem volgari vi de collegio cultorum dei intellegamus. Dttb. 3 Bacchi sacra apud Cnidios testantur nummi principatus tempore cusi (Head HN[2] 616) et tituli in quibus Dionysiorum feriae commemorantur (Bull. Hell. VII 485, 3. Inscr. Brit. Mus. IV DCCLXXXVII$_{10.16}$).
4 Vocem intransitive usurpatam divertendi vel commorandi vi apparet; cf. κατάλυμα ‚*deversorium*' IG V 1, 869 al. 5 Hic infinitivum fuisse patet.
6 ποι|μαίνε]ν Dttb. Cf. n. 986$_3$. 7 Suppl. Be.

979. Elatensium lex ante a. 400. Inter Elateam et Opuntem Lapis rudis. Edd. Foucart Bull. Hell. VIII 1884, 216 (SGDI 1531; Roberts Introd. I 229*bis*); IG IX 1, 129 (Roehl Imag.[3] 91, 13; Syll.[2] 562; Ziehen 79; Michel 703). Cf. Paris Élatée 34. [*Hi*]

5 ἐν τοῖ ϝα|νακείοι[1] | θύοντα | σκανεῖν[2] · | γυναῖκα[3] | μὲ παρίμε[ν].

Saec. V. 1 Anaces duo multis Graeciae locis culti sunt; quos cave ne cum Cabiris Dioscuris aliisve dis quamvis similibus confundas.
2 De tentoriis quibus Graeci ad sollennia sacra concurrentes utebantur cf. n. 736 VII. VIII. 1000. 3 Sicut Pari IG XII 5, 183 (cf. SGDI IV p. 857, 24): [ὅ]ρος (s. [Δ]ιός?) Ὑπάτο· ἀ[τε|λ]έστοι οὐ θέμ[ι]ς οὐδὲ γυναικί.

980. Astypalaeae, c. a. 300. Edd. Dubois Bull. Hell. VII 1883, 477, 1 (Bechtel SGDI 3472; Michel 794); Hiller IG XII 3, 183 et p. 278 (Syll.[2] 563; Ziehen 123). Cf. Haussoullier Rev. crit. 1900, 28. [*Hi*]

[ἐ]ς τὸ ἱερὸν μὴ ἐσέρπεν[1] ὅσ|τις μὴ ἁγνός ἐστι, ἢ[2] τελεῖ[3], | ἢ αὐτῶι ἐν νῶι ἐσσεῖται.

1 Cf. n. 736$_{36}$ μηδὲ παρερπέτω μηθεὶς ἀμύητος εἰς τὸν τόπον. 1168$_{86}$: ἕρπε ἐς τὸ ἱερόν. 623$_5$ εἰς φάτραν ἕρπειν. Doriensium igitur et Arcadum sermo cotidianus hunc verbi usum, in reliqua Graecia poëtarum proprium, retinebat.
2 Litterae bonae vix cogitare sinunt, graviter peccasse quadratarium, id quod Dttb. sumpsit. Scripsit enim v.d. ὅστις μὴ ἁγνός ἐστι ἢ τέλει(ος), ἢ -- ἐσσεῖται. Immo cavetur, ne quis impurus intret; (si intraverit,) pecuniam deo pendet vel sacrificium nescimus quid lustrandi gratia faciet; quod si non fecerit, ἐνθυμηθήσεται sive αὐτῷ ἐνθύμιον ἔστω, eum paenitebit (Wilamowitz), seu αὐτὸς αὑτὸν αἰτιάσεται (Dttb. ex n. 989). 3 Futurum.

Ad sententiam cf. legem Milesiam Wiegand VI vorl. Ber. 1908, 23 καὶ ἐάν τις γυνὴ βούληται τελεῖν τῶι Διονύσωι τῶι Βακχίωι ἐν τῆι πόλει ἢ ἐν τῆι χώραι ἢ ἐν ταῖς νήσοις, [ἀπο]διδότω τῆι ἱερείαι στατῆρα κατ' ἑκάστην τριετηρίδα [ἕνα].

981. Arcesinensium lex sacra, saec. IV. Arcesines Amorgi. Edd. Weil Ath. Mitth. I 1876, 342, 10 *b* (Michel 711; Syll.² 565); Ziehen 96; Delamarre IG XII 7, 2. [*Hi*]

θεοί. | ἔδοξεν τῆι βο[υλ]ῆι καὶ τῶι δήμωι· Ἀγήνω[ρ] | εἶπε· Μελίτων ἐπ[εσ]τάτει· μὴ ἐξεῖναι κατά|[γ]εσθαι[1] εἰς τὸ Ἡραῖ[ον] ξένωι μηδενί[2],
5 ἐπιμελε[ῖ|σ]θαι δὲ τὸν νεωκό[ρο]ν καὶ ἐξείργειν· ἐὰν δὲ | μὴ ἐξείργηι, ἀποτ[ίνει]ν αὐτὸν τῆς ἡμέρας | ἑκάστης δέκα δρα[χμ]ὰς ἱερὰς τῆι Ἥραι. ἀνα|γράψαι δὲ τόδε τὸ [ψή]φισμα πρὸ τῶν θυ[ρ|ῶ]ν, ἐπιμεληθῆ[ναι] δὲ τοὺς νεωποίας.

1 Suppl. Zie. 2 Cf. similem legem Argivam, et eam de sacris Iunonis Herodot. VI 81 οὐκ ὅσιον εἶναι ξείνῳ αὐτόθι θύειν, Atticam saec. VI ap. eundem V 72 (Minervae sacerdos Cleomeni regi dicit): ὦ ξεῖνε Λακεδαιμόνιε, πάλιν χώρει μηδὲ ἔσιθι ἐς τὸ ἱρόν· οὐ γὰρ θεμιτὸν Δωριεῦσι παριέναι ἐνθαῦτα' et Pariam vix multo antiquiorem IG XII 5, 225 cum add. p. 311 (cf. Ziehen 106; Elter Rh. Mus. 1911, 200; Papabasileiu Ἐφ. 1911, 96; Hiller Berl. ph. W. 1916, 796): χσένωι Δωριῆι οὐ θέμι[ς --] | οὐδὲ δ[ο(ύ)λ]ωι, ἁ Κόρηι Ἀστῶι ε--, ubi de supplementis dubitare licet. Supra in eodem lapide alia lex antiquioribus litteris incisa est (Ziehen 95): ἔδο[ξεν τῆι βολῆι κ]αὶ τῶι δήμωι, Ὀρθ[ε]|σίλεως [εἶπεν]· πῦρ μηδένα καίεν | [ἐν] τῶι Ἥρα[ίωι πρὸ]ς τῶ καινῶ οἴκο τῆς γω(ν)|ίας καὶ τῶ νε[ὼ τῶ πρ]ὸς τῶ Λυκείο· ἐὰν δέ [τι]|ς καίηι, ἀποτι[νέτω δέκ]α δρα[χ]μὰς [ἱερὰς | τῆ]ι Ἥρηι.

982. Pergamenorum lex de Minervae sacris post a. 133. Pergami. Edd. Fraenkel I. Perg. 255 (Michel 730; Syll.² 566). [*Hi*]

I Διονύσιος Μηνοφί[λου] | ἱερονομήσα⟨ντε⟩ς[1] τῶι δήμ[ωι]. |
II ἁγνευέτωσαν δὲ καὶ εἰσίτωσαν εἰς τὸν τῆς θεο[ῦ[2] ναὸν] | οἵ τε πο-

1 Litterae NTE consulto deletae. Lapicidae, qui etiam alibi passim peccavit, errorem ab ipso animadversum et emendatum esse statuit F. Qui error eo proclivior erat, quia fuit sane collegium ἱερονόμων (v. 23), ex quo tamen unus modo exacto magistratu hanc stelam erigendam curavit. Neque enim ulla alia huic hieronomo intercedit necessitudo cum his praeceptis, quam quod ea publice proposuit; iniuria primum instrumentum (II v. 1—9) ipsius hieronomi edictum existimat F. Nam praescripta quidem (I v. 1. 2) ad totam stelam spectant, quod vero decreta III (v. 10—17) et IV (v. 18—29) sollennes habent formulas initiales, II non item, id manifesto inde repetendum est, quod hic partem modo ex ampliore lege excerptam tenemus (v. 3 ἁγνευέτωσαν δέ). Quam legem a Dionysio Menophili f. hieronomo latam esse omnino incredibile est. 2 I.e. τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Νικηφόρου. Cf. v. 11. 19.

5 λῖται καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἀπὸ μὲν τῆς ἰδίας γ[υναι]κὸς καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς αὐθημερόν, ἀπὸ δὲ ἀλλοτρίας κα[ὶ] | ἀλλοτρίου[3] δευτεραῖοι λουσάμενοι[4]· ὡσαύτως δὲ καὶ ἀπὸ | κήδους[5] καὶ τεκούσης γυναικὸς[6] δευτεραῖος· ἀπὸ δὲ τάφου | καὶ ἐκφορᾶς[7] περιρασάμενοι[8] καὶ διελθόντες τὴν πόλην, κα|θ' ἣν τὰ ἁγιστήρια[9] τίθεται, καθαροὶ ἔστωσαν αὐθημερόν. |

III 10 ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, γνώμη στρατηγῶν· τὰ μὲ[ν] | ἄλλα περὶ τῶν θυόν[των τ]ῆι Νι[κη]φόρωι Ἀθηνᾶι γίνεσθαι κατὰ | [τὸν νόμον, [τιθέναι δὲ μετὰ τοῦ πρ]ου[πάρ]χ[οντος[10] -ει- | ... κ]αὶ

3 Coitu inquinari homines, ita ut loca consecrata introire non liceret eis nisi purgatis, communis erat veterum persuasio. Cf. Hesych. ἁγνεύειν· καθαρεύειν ἀπό τε ἀφροδισίων καὶ ἀπὸ νεκροῦ. Demosth. XXII 78. LIX 78. Qua in re antiquitus inter iustum matrimonium et illicitam Venerem nihil discriminis fuisse consentaneum est, siquidem illae de puritate et lustrationibus caerimoniae origine omnino ad mores et animum neutiquam spectabant. Sed labente tempore id mutatum est (n. 983_{3-7}); atque hic quidem exiguum modo temporis discrimen intercedit inter utrumque mixtionis genitalis genus. Longe severius de hac re iudicium est apud Diog. Laert. VIII 43: φασὶν αὐτὴν (Θεανὼ) ἐρωτηθεῖσαν, ποσταία γυνὴ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρεύει, φάναι· ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου παραχρῆμα, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου οὐδέποτε. F. Cf. n. 985_{35}. 4 Strab. XVI 745 ὁσάκις δ' ἂν μιχθῶσιν ἀλλήλοις, ἐπιθυμιάσοντες ἐξανίστανται ἑκάτερος χωρίς· ὄρθρου δὲ λούονται, πρὶν ἀγγείου τινὸς ἅψασθαι· παραπλησίως γάρ, ὥσπερ ἀπὸ νεκροῦ τὸ λουτρὸν ἐν ἔθει ἐστίν, οὕτω καὶ ἀπὸ συνουσίας. Quem mireris haec tamquam Babyloniorum propria narrare. Sed tenendum est, Graecis lavacro ita modo utendum fuisse post coitum, si rem divinam facere aut delubrum intrare vellent, apud illos vero priusquam quicquam negotii gererent. Deli (n. 983 not. init.) est: ἀπὸ γυναικὸς τριταῖον, Metropoli (ibid.) ἀπὸ [γυν]αικὸς τῆς [ἰδία]ς ἡμέρας δύο, [ἀπὸ ἑ]ταίρας τρεῖς. 5 Distinguuntur qui ipsi corpus defuncti curant (ἀπὸ κήδους, cf. n. 983_{13}), ab eis qui modo adsunt cum effertur (ἀπὸ τάφου καὶ ἐκφορᾶς). Illis bidui tempus statuitur, quod ipsum corpus attingere necesse habent. Euripides Iph. Taur. 381 ἥτις (dea Taurica) βροτῶν μὲν ἤν τις ἅψηται φόνου ἢ καὶ λοχείας ἢ νεκροῦ θίγῃ χεροῖν, βωμῶν ἀπείργει, μυσαρὸν ὡς ἡγουμένη. 6 Apud Euripidem (not. 5) item λοχεία commemoratur inter eas res, propter quas sacris locis abstinendum sit. Deli (cf. not. 4) ἀπὸ τετοκείας ἑβδομαίους. 7 Cf. not. 5.

8 I.e. περιρανάμενοι (n. 983_{15}). Utrum inferioris aetatis flexio barbara sit an merus lapicidae error dubites. 9 Nomen ceteroqui ignotum περιρραντήριον iuxta portam collocatum significare perquam probabiliter coniecit F. collato I. Perg. 336_{7} περιραντήριον πρὸ τοῦ πυλῶνος et loco Hippocratis de morbo sacro c. 2 ὅρους τοῖσι θεοῖσι τῶν ἱερῶν καὶ τῶν τεμενέων ἀποδεικνύμενοι ὡς ἂν μηδεὶς ὑπερβαίνοι, εἰ μὴ ἁγνεύοι, εἰσιόντες δὲ περιρραινόμεθα. 10 Suppl. partim F. et Dttb., partim Hi.

τῶν εἰς τὸν [θ]ησαυρὸν[11] ἐμβαλλομένων εὐχ[αριστηρί|ων[12] σ]κέλος
15 δεξιὸν καὶ τὸ δέρμα· τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν ὑῶν ἐκκ[είμε|ν]ον[13] τετρώ-
βολον καὶ τῶν ἄλλων ἱερείων ⟗ O[14] ἐμβ[άλ]|λειν εἰς τὸν θησαυρόν,
καθάπερ διατέτακται. εἶναι δ[ὲ τὸ] | ψήφισμα κύριον διὰ παντός,
ἐὰμή[15] τι ἄλλο δόξηι. |

IV ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, γνώμη στρατηγῶ[ν· ἐπει]|δὴ
20 πρότερον ἦν εἰθισμένον τοὺς θύοντας τῆι Νικηφόρ[ωι Ἀ]|θηνᾶι μετὰ
τῶν διατεταγμένων τῆι θεᾶι γερῶν[16] διδ[όναι] | κα[ὶ] ἄλλοις τισὶν
τῶν περὶ τὸ ἱερὸν διατριβόντων πλέο|να τρίπλευρα[17], δεδόχθαι ἀπὸ
τοῦ νῦν τοὺς κατ' ἐνιαυτὸν τασ|σομένους ἱερον[ό]μους[1] παραλαμβάνον-
τας τὰ τιθέμενα δέρ|[μ]ατα ὑπὸ τῶν θυόντων καὶ πωλοῦντας διδόναι
25 νεωκόρωι | [ὑ]ὸς μὲν ⟗[14], προβάτου δὲ ἡμιωβέλιον· αὐλητρίδι καὶ
ὁλο|λυκτρίαι[19] κοινῆι τὸ ἴσον. τῶν δ' ἐν τῆι ἄκραι θυομένων[20] καὶ
πυλω|ρῶι τῆς ἄκρας βοὸς μὲν Σ[21], προβάτου δὲ Σ, τὸ δὲ λοιπὸν |
τῆς τιμῆς κατατάσσειν εἰς τὰς ἱερὰς προσόδους. εἶναι δὲ τὸ | ψήφισμα
κύριον διὰ παντός, ἐὰν μή τι ἄλλο δόξηι.

---

11 Cf. n. 736 XVIII al. 12 Fraenkelii supplementum recepit Dttb. etsi non spondebat hanc potissimum vocem fuisse. Cf. v. 23 τὰ τιθέμενα δέρ[μ]ατα ὑπὸ τῶν θυόντων. Memorabile esse crus dextrum et pellem, quae plerumque inter praemia sacerdotis (ἱερεώσυνα) sint (n. 1004_{30}. 1007_{14}. 1010_{5}. 1025_{22} al.), hic deae ipsi donari eorumque pretia inter reditus aerarii sacri esse (v. 28).

13 Suppl. F. coll. Strab. XV 707 τοῖς δ' ὁπλοποιοῖς καὶ ναυπηγοῖς μισθοὶ καὶ τροφαὶ παρὰ βασιλέως ἔκκεινται. 14 ⟗ duos obolos significare constat (Pollux ap. Hultsch. Metrol. script. I 207 ἡ ἀπερίστικτος ἁπλῆ γραμμή τις οὖσα πλαγία — δηλοῖ κατὰ πάντα ὀβολόν, αἱ δὲ δύο ἀπερίστικτοι ἁπλαῖ ⟗ δύο ὀβολούς), O partem oboli incertum quam. Nam Orchomeni quidem (IG VI 3171_{24}) manifesto ἡμιωβέλιον est, Trozene vero (SGDI $3362_{11.32.41.52}$) multo minor oboli pars, aut decima aut duodecima ut quidem videtur. B. Keil apud F. (Tod Ann. Brit. Sch. Ath. XVIII 1911/2, 109/10). Orchomeni quidem O = 1 ob., p. 105 Trozene = $\frac{1}{8}$ ob., p. 120, 50 Pergami = oboli partem esse volebat). 15 I.e.: ἐὰμ (μ)ή. 16 Quae in priore populiscito (III v. 12—16) enumerantur. 17 Vox ignota cuius significationem ne coniectura quidem assequaris. Dttb. Utique ad victimam (Herwerden Lex. τετράπλ.) eiusque costas et carnem vicinam, cuius triplicem portionem sumas, spectare videtur. 18 Cf. not. 14. 19 Consuetudo ὁλολυγῆς in sacrificiis perantiqua est; cf. Homer γ 450; Herodot. IV 189; Eurip. Erechth. 351 (Fr. Tr.² 465) ὁλολύζετ' ὦ γυναῖκες ὡς ἔλθῃ θεὰ χρυσῆν ἔχουσα Γοργόν' ἐπίκουρος πόλει. Semper mulieres eo officio funguntur: Hesych. ὁλολυγή· φωνὴ γυναικῶν ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Poll. I 28 τὸ γὰρ ὁλολύξαι καὶ ὁλολυγῇ χρήσασθαι ἐπὶ γυναικῶν. Sed nomen ὁλολύκτρια nusquam praeterea invenitur. F. 20 Reliqua sacrificia in eo Minervae fano facta videntur, quod in inferiore oppidi parte erat. F. 21 Priore

loco praeter Σ etiam altera nota fuisse videtur; nam plane eandem utrobique pecuniae summam indicari non est probabile. Partem oboli Σ significat Nemeae (SGDI $3318_{5.6}$; Tod p. 103) et Epidauri (SGDI 3325_{302}). B. Keil apud F.

983. Lindiorum lex saec. II p. Chr. Lindi. Edd. Foucart (Le Bas) II p. 171; IG XII 1, 789 (Michel 723; Syll.² 567; Ziehen 148). Cf. Wilhelm AEMOest. XV 8, V. [*Hi*]

[ἀγ]ᾳθᾶι τύχ[α]ι. | ἀφ' ὧν[1] χρ[ὴ] πα[ρ]ίν[α]ι[2] αἰσίως | ε[ἰ]ς τὸ ἱε[ρ]όν· πρῶτον μὲν | καὶ τὸ μέγιστον, χεῖρας καὶ | γνώμην καθαροὺς καὶ ὑγιε[ῖς] | ὑπάρχοντας καὶ μηδὲν αὐτοῖς | δεινὸν συνειδότας[3] | καὶ τὰ ἐκτός· | ἀπὸ φακῆς ἡμερῶν γ', | ἀπὸ αἰγείου[4] ἡμε(ρῶν) γ', | ἀπὸ τυροῦ ἡμέ(ρας) α', | ἀπὸ φθορείων[5] ἡμε(ρῶν) μ', | ἀπὸ κήδους[6] [οἰκ]είου[7] ἡμε(ρῶν) μ', | ἀπὸ συνουσίας νομίμου[8] | αὐθημερὸν περιραναμένους[9] | καὶ πρότερον χρεισαμένους | ἐλαίῳ, | ἀπὸ παρθενείας[10].

Litteras apicibus ornatas Hadriani potissimum aetati convenire censuit Hi. Similia habes: Keil-v. Premerstein Lydien 1914, 103, 154 (Metropoleos Lydiae saec. IV), Roussel Mélanges Holleaux 265 (Deli, saec. II/I).

1 ἀφ' ὧν scil. καθαρίζοντας, cf. n. 736_{37}. 2 Phrynichus p. 15 Lob.: ἐπίναι, κατίναι, προσίναι, ἐξίναι, πάντα ἀδόκιμα ἄνευ τοῦ ε̄ λεγόμενα. χρὴ γὰρ σὺν τῷ ε̄ ἀπιέναι καὶ ἐξιέναι λέγειν καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. Sane etiam ῑ pro ει scriptum illa aetate inter volgatissimas res est, sed ipsum verbum παριέναι huic loco multo melius convenire nobis videtur quam παρεῖναι. Cf. εἰσιέναι Deli l.l., ἐσέρπεν n. 980_1 παρερπέτω n. 736_{36}. Aliter res se habet n. 814_4.

3 Ex philosophorum et poëtarum sententiis, qui multo magis animi innocentiam et sanctimoniam deis cordi esse docebant, quam corporis et vestium puritatem (cf. Plato Legg. IV 716 D), inferiore aetate hoc iudicium etiam in sacra publica manavit, a quibus antiquitus alienum erat. Cuius rei praeter hunc titulum memorabile exemplum est inscriptio delubri Epidaurii allata a Porphyrio de abst. II 19: ἁγνὸν χρὴ ναοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα ἔμμεναι· ἁγνεία δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια. 4 Ellipsis paullo insolentior; videtur κρέως supplendum. Cf. χοιρείων n. 1042_3 Deli l.l.: ἀπὸ ὀψαρίου τριταίους· ἀπὸ ὑείου λουσάμενον. 5 Plut. tuendae sanitatis praec. 134 F: καθάπερ ἀκόλαστοι γυναῖκες, ἐκβολίοις χρώμεναι καὶ φθορίοις (immo φθορείοις). Etiam in titulo simili Aegyptio (Miller Rev. arch. 1883 II 181) ἐκτρωσμοῦ mentio fit. Wilhelm AEMOest. XX 83. Cf. n. 1042^{10}. 985^{18}. 6 Cf. n. 982^5; Deli l.l. ἀπὸ διαφθορᾶς τετταρακοσταίους. 7 Suppl. Wi. 8 I.q. ἀπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς αὐθημερόν n. $982^{1.5}$. 9 Cf. n. 1042_4. 10 Desideratur hic dierum numerus, nescio quo pacto. Sine dubio eis quae primum virum expertae erant paullo longius tempus donec fanum intrare liceret praescribebatur quam in alia qualibet συνουσίᾳ νομίμῳ usitatum erat. Dttb. improbabiliter. De γυναικείοις i.e. menstruis mulierum purgationibus Deli l.l. agitur: ἀπὸ γυναικείων ἐναταίους. Sed hoc quoque num idem sit atque illud ambigitur.

984. Edictum sacerdotis Apollinis Erithasei saec. IV fin. Nunc Athenis (cf. not. init.). Edd. Foucart-Lebas II p. 173; IGA II 841 (Michel 686; Syll.² 568; Ziehen 34); IG II² 1362. [*Hi*]

θεοί. | ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἐριθασέου[1] π[ρ]οαγορεύει καὶ ἀπα-
γορεύει ὑπέρ τε ἑαυτ[οῦ] | καὶ τῶν δημ[ο]τῶν[2] καὶ τοῦ δήμου τοῦ
5 Ἀθηνα[ί]ων μὴ κόπτειν τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, μηδὲ [φ]έρει(ν)
ξύλα μηδὲ κοῦρον[3] μηδὲ φρύγανα μηδ[ὲ] | φυλλόβολα[4] ἐκ τοῦ ἱεροῦ.
ἂν δέ τις ληφθεῖ [κ]όπτων ἢ φέρων τι τῶν ἀ[π]ειρημένων ἐκ τοῦ
10 [ἱ]εροῦ, ἂν μὲν δοῦλος εἶ ὁ ληφθείς, μαστιγώ[σ]εται πεντήκοντα
πληγὰς[5] καὶ παραδώσει [α]ὐτὸν καὶ τοῦ δεσπότου τοὔνομα ὁ ἱερεὺς
[τ]ῶι βασιλεῖ καὶ τεῖ βουλεῖ κατὰ τὸ ψήφισ[μ]α τῆς βουλῆς καὶ τοῦ
δήμου τοῦ Ἀθηναίων. | ἂν δὲ ἐλεύθερος εἶ, θοάσει[6] αὐτὸν ὁ ἱερεὺ[ς] |
15 μετὰ τοῦ δημάρχου πεντήκοντα δραχμαῖς | καὶ παραδώσει τοὔνομα
αὐτοῦ τῶι βασιλ[εῖ] | καὶ τεῖ βουλεῖ κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς βου[λ]ῆς
καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων.

Lapis in vico Καματερό (demi antiqui Εὐπυρίδαι s. Πήληκες? Loeper Ath. Mitt. XVII 386; non Acharnis) inventus. Litteras postea adiectas hic non notamus. 1 Hesych. Ἐρισαθεύς (em. Ἐριθασεύς aut Ἐριθάσεος)· Ἀπόλλων ἐν τῇ Ἀττικῇ. K. 2 Demi alicuius fuerunt sacra (cf. v. 15), quae tamen ne violarentur etiam ipsa Atheniensium respublica legibus et poenis cavebat. 3 Rami qui etiamnunc folia habent Wilhelm Jahresh. VIII 11. Cf. κοῦρος i.q. iuvenis. 4 Rami qui folia iam amiserunt. Ap. Theophrastum h. pl. I 9, 3 (δένδρα) ἀείφυλλα et φυλλοβόλα distinguuntur. 5 Cf. n. 313_{41}; de numero L: Roscher Abh. Sächs. Ges. XXIII 1917, V 91[155]. 113. 6 θοάσει pro debito θωτάσει incisum, quod cave ne restituas. Cf. Meisterhans³ 66, 10; Ionicum θωτήν n. 58_{12}; Locrorum θοτεστο = θωτήστω IG IX 1, 333_9.

△**985. Leges oeci sacri privati saec. I.** Stela marmoris albi inventa Philadelphiae (*Alaschehir*). Edd. Keil-v. Premerstein III. Reise in Lydien (Denkschr. Ak. Wien LVII 1) 18; Weinreich Sitz. Ber. Akad. Heidelberg. 1919. [*We*]

I ἀγαθῆι τ[ύχηι]. | ἀνεγράφησαν ἐφ' ὑγιείαι κα[ὶ κοινῆι σωτηρίαι] | καὶ
δόξηι τῆι ἀρίστηι τὰ δοθέ[ντα παραγγέλμα]|τα Διονυσίωι καθ' ὕπνον[1]
5 π[ρόσοδον διδόν]|τ' εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον[2] ἀνδρά[σι καὶ γυναιξὶν] | ἐλευ-

Saec. I a. Chr. titulum attribuunt K.-Pr., de II cogitat Hi. Suppl. K.-Pr. v. 9, 20, 33, 55, 63. We. Conspectus: I dedicationis causa, deorum enumeratio; II praecepta religiosa moralia lustralia; III Agdistis praeceptorum servatrix; IV Iovis imprecatio. 1 Praecepta scilicet a Iove data. 2 Cf. n. 921_{25}.

θέροις καὶ οἰκέταις[3]· Διὸς [γὰρ ἐν τούτωι] | τοῦ Εὐμενοῦς[4] καὶ Ἑστίας τ[ῆς παρέδρου αὐ]|τοῦ[5] καὶ τῶν ἄλλων θεῶν Σωτ[ήρων[6] καὶ Εὐδαι]|-
10 μονίας[7] καὶ Πλούτου[8] καὶ Ἀρετῆς[9] [καὶ Ὑγιείας][10] | καὶ Τύχης

3 Redit eadem formula v. 15 et 53 cum sollemnitate quadam; Dionysii ergo non nihil intererat omnes fanum suum adire viros feminas servos, cum alibi sacra, praesertim publica, neque mulieribus neque servis paterent, cf. Wächter Reinheitsvorschriften (RGVV IX 1) 123 sqq. et n. 979_3. 981_2. 4 Cognomen notum e nummis Lydiis, Imhoof-Blumer, Lyd. Stadtmünzen 169, B. M. C. Lydia CXXXIV. ‚Iuppiter Eumenes sane Divus Eumenes fuisse potest, sicut Eumeni mortuo pompa apud Coos ducta est' Hi., qui etiam θεοῦ βασιλέως Εὐμένου Σωτῆρος (Dttb. Or. II p. 610) confert. 5 Vesta saepissime cum Iove coniungitur, cf. Süß Realenc. VIII 1300 sq. Inprimis titulus Theraeus Ἑστίας καὶ Ζηνὸς Σωτῆρος (IG XII 3, 1357, etiam 424 Ἑστ[ίας καὶ] Διὸ[ς Σωτῆρος] suppleri potest) laudandus est propter verba supra sequentia καὶ τῶν ἄλλων θεῶν σωτήρων, cf. v. 60 [Ζεῦ] σωτή[ρ] et initium tituli huius ἐφ' ὑγιείαι κα[ὶ κοινῆι σωτηρίαι]. 6 De his egit Hoefer, Roscher Lex. IV 1236 sqq. Voce ἄλλος secundum consuetum linguae Graecae usum deos antea nominatos includi necesse non est, sed fieri potest, cum Iuppiter infra Σωτήρ nominetur. 7 De ea et insequentibus numinibus cf. Waser Realenc. VI 892 et inprimis Deubner, Roscher III s.v. ‚*Personifikationen*', ad cuius indicem p. 2164 relegamus. Εὐδαιμονίαν cum Virtute coniunctam iam Prodicus in notissima illa de Hercule in bivio fabula induxit, Εὐδαιμονία καὶ αἱ ἄλλαι Ἀρεταὶ πᾶσαι in Cebetis tabula p. 19, 5 Pr. inveniuntur, vascula picta exhibent Εὐδαιμονίαν iuxta Hygiam. Quae omnia optime conveniunt cum his aris iisdem numinibus dedicatis. Prioribus sane temporibus homines deum vel deam aliquam magnam orabant, ut beatitudinem donaret, velut hymn. Hom. 11, 5 χαῖρε θεά, δὸς δ' ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε. Eadem bona etiam Dionysius sibi mystisque coetus sui exoptat, sed id eo modo instituit, ut Fortunae et Beatitudini humana vel potius divina specie indutis aras consecret, sicut solent homines temporum recentiorum fictas personas religiose colentes. Cf. etiam not. 10. 8 Cf. Hübner De Pluto (Diss. phil. Hal. XXIII 3, 1914) et infra not. 10. 9 Proxime accedunt arae Pergamenae Ἀρετῆι καὶ Σωφροσύνηι dedicatae, I. Perg. 310, Ath. Mitt. XXXV 1910, 459. Sacerdotes Ἀρετῆς ex Asia minore innotuerunt: CIG II 2786, Ath. Mitt. XXXII 1907, 312. Ἀρ. ἱερόν Philostrat. vit. sophist. I 25, 11. Quodsi Wernicke Realenc. II 678 putavit Ἀρετήν pro Virtute (Romana) habendam esse, hoc iam Hepding Ath. Mitt. l.l. refutavit. De statua Ἀρετῆς in bibliotheca Ephesiana inventa cf. Jahresh. VII 1904, Beibl. 53. Virtuti, quam primus ut videtur Bacchylides commemorat XII 176 πασιφανὴς Ἀρετά, cf. B. Keil Εἰρήνη Ber. Sächs. Ges. 1916, 4, 38) iam Aristoteles hymnum cecinit, v. Wilamowitz, Arist. u. Athen II 405. Archelai notissimum illud anaglyphum, quo Homeri apotheosis repraesentatur, et Ἀρετήν exhibet et Μνήμην, cui Dionysius quoque aram consecrat. Ex ipsa urbe Philadelphia anaglyphum afferendum est, stelam dico Pythagorae illius, qui fabulam Pro-

diceam supra not. 7 commemoratam suum in usum vertit, cf. K.-Pr. I. Reise (Denkschr. Wien LIII) 55. Brinkmann Rh. Mus. LXVI 1911, 616. Plura de Virtute dedimus not. 7 et 10. 10 K.-Pr. supplendum proponunt [καὶ Σωφροσύνης] vel [καὶ Ἁρμονίας]. Desidero Hygiam, quam inter deos Σωτῆρας eo minus defuisse putaverim, cum titulus incipiat a verbis ἐφ' ὑγιεῖαι καὶ κοινῆι σωτηρίαι]. Accedit quod cum Pluto saepissime Hygia coniungitur. Cf. Huebner l.l. 257 sqq. 264; B. Keil l.c. 37. 46; Weinreich Sitz. Ber. l.l. Quid enim Plutus prodest sine Valetudine? Telephum audias Euripideum (frg. 714 N.²): τί γάρ με πλοῦτος ὠφελεῖ νόσῳ ⟨βαρύν⟩; σμίκρ' ἂν θέλοιμι καὶ καθ' ἡμέραν ἔχων, ἄλυπος οἰκεῖν μᾶλλον ἢ πλουτῶν νοσεῖν. Et in Orphico Hygiae hymno legimus (68_8): σοῦ γὰρ ἄτερ πάντ' ἐστὶν ἀνωφελέ' ἀνθρώποισιν· οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλοῦτος γλυκερὸς θαλίῃσιν κτλ. Artissima Pluti cum Hygia necessitudo iam ex eo elucet, quod una voce πλουθυγίεια saepius usi sunt Graeci inde ab Aristophane. Qui Av. 732 sq. πλουθυγίειαν et εὐδαιμονίαν coniunxit, haud aliter ac Dionysius Pluto, Eudaemoniae, Hygiae (si recte hoc supplevimus) aras ponit. Ad populare Boeotorum carmen ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλοῦτον καὶ ὑγίειαν iam Huebner relegat, itemque ad notissimum scolion iam a Platone commemoratum ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ, δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, τὸ δὲ τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως. In bonorum catalogo Philemoneo (Kock Com. II 496) ordine inverso πλοῦτον, ὑγίειαν invenimus nec non Posidonius (Diels Doxogr. 539, 9) censebat τὸ μέγιστον ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὸν εἶναι πλοῦτον καὶ ὑγίειαν. Et Orphici precantur (hymn. 40_{20}) πλοῦτον πολύολβον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν (cf. supra). Etiam Ἀγαθὴν Τύχην apte cum Pluto et Hygia coniungi evincitur et genealogia, qua usi Plutum Fortunae filium esse voluerunt ac Τύχην filiolum Plutum tenentem repraesentarunt (Huebner 287), et carmine bubulcorum Siculo (Schol. Theocr. p. 3 Wendel) δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι τὰν ὑγίειαν. Ne εὐδαιμονία desit, cuius personae aram supra habemus (cf. not. 7), Ariphronis affero hymnum: Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων ... πρόφρων σύνοικος εἴης (est ergo, cur Dionysium quoque eam in oeco suo neglexisse minime putaverim). εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ -- ἢ -- (sequuntur alia bona) μετὰ σεῖο, μάκαρ Ὑγίεια, τέθαλε [πάντα] καὶ λάμπει -- σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων (ἔφυ). Quid quod etiam Teleclides (Kock I 220) πλοῦτον τ' εὐδαιμονίαν coniungit? Ad Plutum accedit Virtus (not. 9), πλούτῳ enim, ut ait Hesiodus (Op. 312), ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ (plura apud Huebn. 244). Sanitatem addit Isyllus Epidaurius cum precatur: ἐρατὰν ὑγίειαν τὰν καλοκαγαθίαν τ' (quod idem valet atque ἀρετή) -- καὶ πλοῦτον ἀμεμφῆ. Sed optimum omnium testimoniorum Crantor philosophus suppeditat (frg. 13 Kayser, Sext. Empir. adv. math. XI 51), qui in ficto certamine Plutum, Voluptatem, Hygiam, Virtutem contendentes in scaenam inducit conflictumque ad eum perducit finem, ut τούτων -- ἀκούσαντες οἱ Ἕλληνες τὰ μὲν πρωτεῖα τῇ ἀρετῇ ἀποδώσουσιν, τὰ δὲ δευτερεῖα τῇ ὑγιείᾳ, τὰ δὲ τρίτα τῇ ἡδονῇ, τελευταῖον δὲ τάξουσι τὸν πλοῦτον, cf. v. Wilamowitz Antigon. Car. 293. ‚Utrumne divitiis homines an sint virtute beati' quaerit Horatius sat. II 6_{73}. Denique notandum est in hoc titulo Virtutem Plutum Hygiam Iovis ut ita dicam asseclas esse, quippe qui potissimum donet et virtutem et divitias et valetudinem, cf. Callim.

ἀγαθῆς[11] καὶ Ἀγαθοῦ [δαίμονος[11] καὶ Μνή]μης[12] καὶ Χαρίτων[13]
II καὶ Νίκης[13] εἰσὶν ἱδ[ρυμένοι βωμοί][14]. | τούτ[ωι] δέδωκεν ὁ Ζεὺς
παραγγέλ[ματα[15] τούς τε ά]γνισμοὺς καὶ τοὺς καθαρμοὺς κα[ὶ τὰς

εἰς Δία 94: χαῖρε πάτερ -- δίδου δ' ἀρετὴν τ' ἄφενός τε. οὐτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν οὐτ' ἀρετὴ ἀφένοιο· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον et hymn. Orph. in Iovem XV 10 sq. δίδου δ' ὑγίειαν ἀμεμφῆ -- καὶ πλούτου δόξαν ἄμεμπτον. 11 De his et hominum et domus custodibus cf. Wernicke Realenc. I 746; Bluemner ad Pausan. IX 39 p. 513; Wuensch apud Dieterich. Nekyia² p. X. Therae, ubi sicut alibi saepissime, Ἀγ. Τύχ. et Ἀγ. Δαίμ. coniunguntur (IG XII 3, 436 et 1323, etiam titulus Διὸς Σωτῆρος καὶ Ἀγαθοῦ Δαίμονος inventus est (1366). 12 Cum [Μνή]μης ara aliunde non innotuisset, fuit cur de [Φή]μης vel [Ὁρ]μῆς cogitaremus, quibus Athenienses aras posuisse Pausan. I 17, 1 tradit. Et re vera Athenis arula Ὁρμῆς inventa est, Wilhelm Beitr. 93. Sed magis arridet [Μνή]μης, quam iuxta Ἀρετήν anaglyphum Archelai exhibet (cf. not. 9). Qua de causa Dionysius eiusque symmystae hoc quoque numen coluerint, fortasse explicatur hymno Orph. in Mnemosynam 57_9: μύσταις μνήμην ἐπέγειρε εὐτέρου τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε, cf. Dieterich Nekyia 90.

13 Lydorum nummi cultum Gratiarum, Victoriae, Iovis, Vestae, Pluti, Hygiae, Fortunae testantur; cf. Cat. Brit. Mus. Lydia (ind.). 14 Dubitantes suppl. K.-Pr., sed certissimum est supplementum. Neque enim de statuis cogitare licet. Erantne duodecim arae (1 Διός 2 Ἑστίας 3 Θεῶν Σωτήρων 4 Εὐδαιμονίας 5 Πλούτου 6 Ἀρετῆς 7 Ὑγιείας 8 Τύχης Ἀγαθῆς 9 Ἀγαθοῦ Δαίμονος 10 Μνήμης 11 Χαρίτων 12 Νίκης)? Fieri sane potuit, ut suam quisque aram haberet, quamquam arae nonnullae Pergamenorum (cf. not. 9) pluribus deis vel numinibus sacrae sunt. Ut Pergami in fano Cereris ararum collectio extabat circa aram summae deae (Ippel Ath. Mitt. XXXVIII 1912, 292) et Didymis πάνθειον περιβωμισμόν novimus (Wiegand VII. Bericht 64 = Abh. Ak. Berl. 1911, cf. DLitt.Z 1913, 2958), ita Dionysius in sua domo circa vel iuxta Iovis aram, ut videtur, alias posuit omnium eorum numinum, quae ad vitae conditionem bonae beatae impetrandam quam plurimum valent. Quae bona sibi exoptant homines, eorum numina religiose colunt. Hoc si philosophi est, Dionysium tuo Marte nomines philosophum. Et viguisse quodammodo philosophiam in Lydia popularem moralemque, e Pythagorae illius monumento (cf. not. 9) concludere licebit. 15 Praecepta quae infra sequuntur ad mentis corporisque puritatem sanctitatem spectant ac philosophiam redolent vel potius religionem, ut ita dicamus, popularem ac moralem. Ipsa editorum verba repetere liceat: ‚*Es handelt sich dabei nicht darum, eine Befleckung der heiligen Stätte durch unreine Menschen zu verhüten, wie dies wohl ursprünglich der Sinn der Reinheitsvorschriften für die in die Heiligtümer Eintretenden gewesen sein mag: das angestrebte Ziel ist vielmehr deutlich eine Hebung der Moral durch die Bildung einer Gemeinde, deren Mitglieder sich den strengen sittlichen Geboten des Heiligtums freiwillig unterwerfen, weil sie dadurch der*

θυσίας ἐπι]|τελεῖν κατά τε τὰ πάτρια καὶ ὡς νῦν [εἴθισται· πορευ]|-
15 ὁμενοι εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἄνδρε[ς καὶ γυναῖκες] | ἐλεύθεροι καὶ οἰ-
κέται[3] τοὺς θεοὺς [πάντας ὁρκούσ]|θωσαν δόλον μηθένα[16] μήτε ἀνδρὶ
μή[τε γυναικὶ εἰδό]|τες μὴ φάρμακον[17] πονηρὸν πρὸς ἀνθ[ρώπους, μὴ
20 ἐπωι]|δὰς[17] πονηρὰς μήτε γινώσκειν μ[ήτε ἐπιτελεῖν, μὴ] | φίλτρον[17],
μὴ φθορεῖον[18], μὴ [ἀτ]οκεῖον[18], μ[ὴ ἁρπαγμόν, μὴ] | φόνον μήτε αὐτοὺς
ἐπιτελεῖν μήτε [ἑτέρωι συμβου]|λεύειν μηδὲ συνιστορεῖν, ἀποστερ[οῦντες
δὲ μη]|δὲν εὐνοεῖν τῶι οἴκωι τῶιδε, καὶ ἐάν τ[ις τούτων τι πο]|ῆι ἢ
25 ἐπιβο[υλε]ύη, μήτε ἐπιτρέψειν μή[τε παρασιω|πήσ]ειν, [ἀλ]λ' ἐμφανιεῖν[19]
καὶ ἀμυνεῖσθ[αι. ἄνδρα παρὰ | τὴν] ἑαυτοῦ γυναῖκα ἀλλοτρίαν ἢ
[ἐλευθέραν ἢ] | δούλην ἄνδρα ἔχουσαν μὴ φθερε[ῖν μηδὲ παῖδα μη|δὲ
παρθένον[20] μηδὲ ἑτέρωι συμβουλ[εύσειν, ἀλλ' ἄν τι]|νι συνιστορήσηι,
30 τὸν τοιοῦτον φα[νερὸν ποιήσειν] | καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ
μ[ὴ ἀποκρύψειν μη]|δὲ παρασιωπήσειν[21]· γυνὴ καὶ ἀνήρ, ὃς ἂ[ν ποῆ]ι
τι τῶν προ]|γεγραμμένων, εἰς τὸν οἶκον τοῦτον μ[ὴ εἰσπορευέσθω]· |
θεοὶ γ[ὰ]ρ ἐν αὐτῶι ἵδρυνται μεγάλοι[22] καὶ τ[αῦτα ἐπισκοποῦ]|σιν[23]

Gnade und der Fürsorge der dort waltenden Götter in bevorzugter Weise teilhaftig zu werden hoffen.' 16 Cf. Doctrinae XII Apostolorum cap. II. K.-Pr. 17 φάρμακον, ἐπῳδαί, φίλτρον ad superstitiones resque magicas tritissimas spectant, quarum notitia e papyris magicis abunde haurienda nemini praesto non erit; cf. Abt Apologie d. Apuleius u. d. antike Zauberei (RGVV IV 2 1908) p. 41, 43, 99 (ἐπῳδαί); 112, 114 (φάρμακον); 98 sq., 101 (φίλτρον). 18 Remedia abortum facientia et conceptionem prohibentia. En habes exemplum vocis φθορεῖον, quod desideraverunt Ilberg et Roscher Philol. LXXI 1912, 309; itaque non licet n. 983_{12} cum Roschero φθορεί[ας] supplere. De re cf. Ilberg Arch. Rel. Wiss. XIII 1910, 1, Waechter l.l. (supra not. 3) 30 et n. 983_5. 1042_{10}. 19 Scilicet iudicibus et deis, ex more inprimis in Asia minore consueto, cf. Steinleitner Die Beicht im Zusammenhang mit der sakralen Rechtspflege in der Antike (Lps. 1913).

20 Viro marito ergo extra matrimonium cum femina coire non licet nisi cum puella, quae virginitatem iam amiserat. 21 Exemplo sit titulus Phrygius (Ramsay Cit. a. Bishopr. I 151, 46): Ἀπε[λλᾶς Ἀπολλ]ωνίου Μοτελληνὸς ἐξομολογοῦμε κολασθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἐπεὶ ἠθέλησα μεῖνε μετὰ γυνεκός· διὰ τοῦτο οὖν παραγέλω (π)ᾶσιν μ[η]δένα κα(τ)α(φ)[ρ]ονεῖ τῷ θεῷ, ἐπὶ ἕξει τὴ[ν στ]ίλην ἐξονπλάριον, μετὰ τῆς ἐμῆς γυνεκὸς Βασιλίδος. Ad rem cf. Fehrle Kultische Keuschheit (RGVV VI) 133; Steinleitner l.l. 48, 95 sq.

22 Br. Mueller Μέγας Θεός (Diss. phil. Hal. XXI 3). 23 τ[αῦτα ἐπ-οπτεύου]|σιν K. Pr., sed haud scio an praeferendum sit ἐπισκοποῦσιν. Est enim ἐπισκοπεῖν, ἐπίσκοπος, σκοπεῖν proprie usurpatum in talibus sententiis, cf. Critias apud Sext. Empir., adv. dogm. III 54: οἱ παλαιοὶ νομοθέται ἐπίσκοπόν τινα τῶν ἀνθρωπίνων κατορθωμάτων καὶ ἁμαρτημάτων ἔπλασαν τὸν θεὸν ὑπὲρ τοῦ μηδένα λάθρᾳ τὸν πλησίον ἀδικεῖν, εὐλαβούμενον τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρίαν.

35 καὶ τοὺς παραβαίνοντας τὰ παραγ[γέλματα οὐκ ἀνέ]ξονται. γυναῖκα
ἐλευθέραν ἁγνὴν εἶν[αι καὶ μὴ γινώσκ]ειν ἄ[λ]λου ἀνδρὸς πλὴν τοῦ
ἰδίου εὐνή[ν ἢ συνουσίαν 24· | ἐ]ὰν δὲ γνῶι, τὴν τοιαύτην μὴ εἶναι
ἁγ[ν]ή[ν, ἀλλὰ μεμιασμέ]|νην καὶ μύσο[υ]ς ἐμφυλίου πλή[ρ]η καὶ σ[έβε-
σθαι ἀναξίαν] | τὸν θεὸν τοῦ[το]ν, [ο]ὃ ταῦτα τὰ ἱερὰ ἵδρυ[ται, μηδὲ
40 θυσίαις] | παρατυγχ[άνει]ν μηδὲ τ.... αποζηιου _c. 12 l._ 25 | προσκόπτειν
μηδὲ ὁρᾶν ἐπιτελούμ[ενα τὰ μυστήρια· ἐ]|ὰν δὲ ποῆι τι τούτων, ἀφ'
οὗ τὰ παρα[γγέλματα εἰς τήν]|δε τὴν ἀναγραφὴν ἥκουσιν, κακὰς [ἀρὰς
παρὰ τῶν] | θεῶν ἕξει [τὰ πα]ραγγέλματα ταῦτα [παρορῶσα· ὁ θεὸς
45 γὰρ] | ταῦτα οὔτε βούλεται γίνεσθαι μηθ[αμῶς οὔτε θέλει, ἀλ]|λὰ κα-
τακολουθεῖν. οἱ θεοὶ τοῖς μὲ[ν ἀκολουθοῦσιν ἔ]|σονται ἵλεως καὶ
δώσουσιν αὐτο[ῖς ἀεὶ πάντα τἀγα]|θά, ὅσα θεοὶ ἀνθρώποις, οὓς φι-
λοῦσιν, [διδόασιν· ἐὰν δέ τι]|νες παραβ[αί]νωσιν, τοὺς τοιούτους [μισή-
III 50 σουσι καὶ με]|γάλας αὐτοῖς τιμωρίας περιθήσου[σιν. τὰ πα-
ραγγέλμα]|τα ταῦτα ἐτέθησαν παρὰ Ἄγγδιστιν 26 [τὴν ἁγιωτά-

Eurip. Melan. frg. 506, 4 N.²: οὐδ' ὁ πᾶς ἂν οὐρανὸς Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας ἐξαρκέσειεν οὐδ' ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν πέμπειν ἑκάστῳ ζημίαν κτλ. Eurip. Hec. 488 ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερα σ' ἀνθρώπους ὁρᾶν; ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην ψευδῆ δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος, τύχην δὲ πάντα τἀν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν; Lucian. Bis accus. 2: Iuppiter τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον sibi esse affirmat ... καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦντας, τοὺς θύοντας. Plut. Sept. sap. conv. 161 F. ἐπισκοπεῖ κύκλῳ ὁ θεὸς τὰ πραττόμενα περὶ γῆν τε καὶ θάλατταν. Menedemus, ut tradit Diog. Laert. VI 102 (cf. Mras, Neue Jahrbb. XXXIII 1914, 408) Ἐρινύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφῖχθαι ἐξ Ἅιδου τῶν ἁμαρτανομένων. Phoinix Colophonius 67 sqq.: ἔστιν γάρ, ἔστιν, ὃς τάδε σκοπεῖ δαίμων, ὃς ἐν χρόνωι τὸ θεῖον οὐ κατισχύνει· νέμει δὲ ἑκάστωι τὴν καταισίαν μοῖραν (cf. Gerhardi commentarium Phoinix von Kolophon p. 83). Contra Epicurei incredulique negant μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς (Lucian., Bis accus. 20); Δᾶμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν οὔτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν (Iup. trag. 4). Babrius 11_4 ἐπίσκοπος δαίμων. 24 Lege severiore, quam quae viris data erat (not. 20), nuptis mulieribus omnino interdicitur, ne matrimonium polluant.

25 Incertum est, de quonam interdicto agatur. 26 Dttb. Or. 28_2; Gruppe Gr. Myth. 1528 n. 1; Hepding Attis (RGVV I) 105. J. Keil Jahresh. XVIII (1915) 76. Notandum est θεοὺς σωτῆρας τήν τε Ἄγγδιστιν coniungi in titulo Phrygio CIG 3993, unde apparet eam aptam custodem ac dominam oeci fuisse, in quo Dionysius deorum Conservatorum aras consecravit. Contra Agdistis ipsa videtur ara caruisse. De ratione quae intercedit inter eam et reliqua numina velim editores audias: ‚*In Z. 51 ff. wird Agdistis die Herrin und Hüterin des Heiligtums genannt und ihr ein besonderer Einfluß auf die Seelen der Besucher zugeschrieben. Wir dürfen*

τὴν]27 | φύλακα καὶ οἰκοδέσποιναν τοῦδε τοῦ ο[ἴκου26, ἥτις ἀγαθὰς] | διανοίας28 ποιείτω ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν [ἐλευθέροις καὶ] | δούλοις3, ἵνα
55 κατακολουθῶσι τοῖς ὧδε γ[εγραμμένοις, καὶ ἐν] | ταῖς θυσίαις ταῖς τε ἐμμήνοις καὶ ταῖ[ς κατὰ ἐνιαυτὸν29 ά]|πτέσθωσαν30, ὅσοι πιστεύουσιν ἑα[υτοῖς ἄνδρες τε καὶ | γυ]ναῖκες, τῆς γραφῆς ταύτης, ἐν [ἧι τὰ τοῦ θεοῦ παραγγέλ|μα]τά εἰσιν γεγραμμένα, ἵνα φαν[εροὶ γίνωνται οἱ κατα|-
60 κολου]θοῦ[ντ]ες τοῖς παραγγέλ[μασιν καὶ οἱ μὴ κατακολου|θοῦν]τες.

VI [Ζεῦ] σωτή[ρ], τὴν ἀφή[γησιν ταύτην ἱλέως καὶ | εὐμεν]ῶς προσδέχου καὶ προ – c. 18 l – | πάρεχ]ε ἀγαθὰς ἀμοιβάς, [ὑγίειαν, σωτηρίαν, εἰρήνην31, ἀσφάλεια]ν ἐπὶ γῆς καὶ ἐπὶ θα[λάσσης – c. 13 l – | – c. 8 l –]μένοις ὁμοίω[ς].

hieraus wohl schließen, daß das heilige Haus des Dionysius ursprünglich ein einheimisches Metroon war, in welchem später die großen hellenischen Götter und Personifikationen segensreicher und sittlicher Mächte Kultstätten erhielten. Religiöse Spekulation, die durch ein Traumgesicht in besondere Bahnen gelenkt wurde, mag dann dem Retter Zeus das Übergewicht gegeben und dem höchsten Gotte der Hellenen die Gebote zugeschrieben haben, deren eigentliche Wurzeln in die tieferen Bedürfnisse orientalischer Religiosität hinabreichen.' 27 Hoc exemplum epitheti ἁγιώτατος addas eis, quae De Dis ignotis 32 sq. (= Arch. Rel. Wiss. XVIII 1915, 32) collegimus. 28 Cum praeceptis antea datis hoc concinit, quae cum ad corporis tum ad mentis puritatem spectant, neque alienum est ab aliorum conventiculorum consuetudine, cf. n. 983_2; Ziehen 91; Steinleitner l.l. 95 sq. Quod Diod. IV 49, 6 in universum dicit γενέσθαι δέ φασι καὶ εὐσεβεστέρους καὶ δικαιοτέρους καὶ κατὰ πᾶν βελτίονας ἑαυτῶν τοὺς τῶν μυστηρίων κοινωνήσαντας, hoc certe Dionysius suis ut eveniret mysteriorum sociis quam maxime exoptavit, cf. Kern, Reformen d. griech. Religion 1918, 20. 29 [ἐνιαυσίαις] spatio non sufficit; sed etiam de sacris extra ordinem perpetrandis cogitari potest. 30 Stelam praecepta continentem manu tangunto illi, qui facinorum sibi conscii non sunt, pro iure iurando, ut videtur, sicut in iurando τόμια, terra, ara etc. tangi solent. 31 Suppl. Weinr. coll. Or. 332_{29} sqq.

986. Chiorum lex saec. V/IV. Cardamylis insulae Chii. Partem edd. Blastos Χιακά II p. 226 (CIG II add. 2214 *c*); totum Zolotas Ἐφημερίς 1889, m. Aug. d. 22. 23 (S. Reinach Chron. d'Orient 1890, 638; Haussoullier Rev. ét. Gr. III 1890, 211; Hoffmann Gr. Dial. III 42, 81; Michel 707; Syll.² 570; Ziehen 111; SGDI 5662); Zolota Ἀθηνᾶ XX 1908, 187. [*Hi*]

[ἐπὶ Τ]έλλ[ι]ος πρ[υτάν]|εος1, βολῆς γνώμ[η· ἐν τ]|οῖς ἄλσεσιν μ[ὴ
5 ποιμ]|αίνεν μηδὲ κοπρ[εύε]|ν2· ἢν δὲ ποιμαίνηι [ἢ ὁ]|φορβῆι ἢ βο-

στοιχηδόν. 1 Prytanis eponymus Chiorum magistratus etiam n. 283_1. 959_1 est. 2 I.e. κοπρεύειν; cf. v. 14 et quae de scriptura εο pro ευ adnotata sunt n. 168^2. Cf. n. 145_{21}: [ἐκ] τᾶς ἱερᾶς γᾶς κόπρον μὴ ἄγεν μηδεμίαν; IG IV 557 (Ziehen 51; Croenert Goett. GA 1908, 1026) μηδὲ κόπρον

κολῆι, [ὁ ἰ]|δὼν κατειπάτω πρ[ὸς] | τὸς βασιλέας ἁ[γνῶς] | πρὸς τὸ θεὸ[3]. τῶι δὲ [πο]|ιμαίνοντι ἢ ὑφορβέ|οντι ἢ βοκολέοντι ἡ|μίεκτον[4]
10 ἴθυνα[5] ἔστω | κατὰ κτῆνος ἕκαστο|ν. ἢν δὲ κοπρεόων ἁλ[ί]|σκηται, πέντε στατῆ|ρας ὀφειλέτω ἁγνῶς | πρὸς τὸ θεὸ[6]. ἢν δὲ ὁ ἰδ|ὼν
15 μὴ κατείπει, πέντ|ε στατῆρας ὀφειλ[έτ]|ω [ἱ]ερὸς[7] τῶι θεῶι . . . | . ΛΩΡΑΝΑ . . Ν[8] τοῖς [ἄλ|σε]σ[ιν .] ΚΕΥΑ ἐκ τὸ ἱ[ε|ρὸ] μ[ὴχφ]é-
20 ρεν[9] τὰ ἱερ[ά· | ἢν δ'] ἐ[χ]φέρη[ι], ΑΡΕΣΤΑ | _ 10 ι _ ν, [τ]ὸν δὲ | _ _

ἐσ[βάλλεν], suppl. Wilhelm AEMOest. XX 89. 3 I.e. si ipse deum propitium habere neque illius iram in se convertere volet, non licebit celare.

4 Duodecima stateris s. χρυσοῦ pars. Babelon Traité I 440. 5 I.e. multa. Sic εὔθυνα poenae (n. 64_{71}), εὐθύνειν puniendi (n. 83_{20} et n. 13 add.) vi haud raro usurpatur, antiquiore vocis notione ex qua apud Atticos nata est illa multo minus late patens de magistratuum rationibus.

6 Non habebit deum placatum priusquam multam solverit. 7 Zol. ap. Rein.; αὐτός Aem. Z. 8 Aut quamvis audacter *v* τὰ | [φρύ]γανα [τᾶ]ν τοῖς [ἄλ|σε]σ[ιν ἐόν]τα ἐκ, similiter atque Hauss. coll. n. 984_6 aut [τᾶ]ν τοῖς [ἄλσε]σ[ιν σ]κεύ(ε)α, sumpto lapicidae errore, coll. Zieh. n. 173_2: μηδὲ σκεῦος τῶν τῆς θεοῦ λυμαίνεσθαι μηδὲ ἐκφέρειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ Zieh. Alterum ceteroquin placet; sed antecedentia quid significent? 9 Therae IG XII 3 s. 1381 μὴπιβῆν.

987. Clytidae Chii saec. IV. Cardamylis, nunc Chii in Museo. Edd. Surias Ath. Mitt. III 1878, 203; Haussoullier Bull. Hell. III 1879, 47 (Schoell Saturae H. Sauppio obl. 168; Michel 997; Syll.² 571; Ziehen 112). [*Hi*]

___εσωτ[_ 19 ι _ Κλ|υ]τίδαις[1] ε[ἶναι ἐν τῶ]ι τεμένει [τῶν Κ|λ]υτιδῶν
5 [ο]ἶκον τεμένιον ἱερὸν οἰ[κ|ο]δομήσασθαι καὶ τὰ ἱερὰ τὰ κοινὰ [ἐ|κ] τῶν ἰδιωτικῶν οἰκιῶν εἰς τὸν κο[ι|ν]ὸν οἶκον ἐνεγκεῖν[2]. θυσαμένοις

στοιχηδόν. 1 Iniuria ab editoribus hos eosdem existimari cum Clytiadis gente Eliaca (n. 1021_{12}), neque omnino gentem, sed phratriam esse demonstravit Sch. Alius phratriae Chiae nomen idem agnoscit Bull. Hell. III 323 primo versu (legendum est Τοττεῖδαι, cf. Ἀθηνᾶ XX 1908, 206; derivandi a Totte, cf. Nic. Dam. FHG III 388, 54; Kern Beitr. Gesch. Phil. 107), cum deinde subiungantur gentium ex quibus ea phratria constiterit nomina Δημογενίδαι, Θρακίδαι, οἱ Τηλάγρου, οἱ Ἕρμιος, οἱ Διονυσοδώρου καὶ Ποσειδίππου. 2 Gentium patriciarum, quae phratriam efficiebant, propria fuerant illa sacra. Deinde cum etiam alii cives phratriis ascripti essent, aliquantisper mansit mos, ut familiae illae patriciae res sacras in suis privatim domibus asservarent, ibique etiam caerimoniae communes peragerentur. Quod privilegium cum aegre ferrent reliqui, deo (Iove Patricio) per sacrificia consulto primo ut communis aedes aedificaretur; quo ex privatis domibus feriarum die res sacrae deferrentur, decreverunt, deinde aliquot annis interiectis, ut perpetuo in illa domo manerent. Similium mutationum exempla ex Cyrenaeorum et Atheniensium republica (Ar. Pol. VI p. 1319 *b*, 19) attulit Schoell. Cf. inprimis quae Aristoteles in universum de ea re praecipit: φυλαί τε γὰρ ἕτεραι ποιητέαι πλείους καὶ φρα-

ἐ[κ|α]λλιέρησεν οἰκοδομήσασθαι καὶ [τ|ὰ] ἱερὰ τὰ κ[οι]νὰ ἐ[κ] τῶν
10 ἰδιωτικῶν ο[ἰ|κ]ιῶν εἰς τὸν [κοιν]ὸν οἶκον ἐνεγκε[ῖ|ν].
ἐπὶ πρυτάνεω[ς Φο]ίνι[κο]ς, Πλυντη[ρ|ι]ῶνος[3] τετράδι [ἔγνωσαν Κ]λυτίδαι
[θ|ύ]σασθαι περὶ τῶν ἱερ[ῶν] τ[ῶ]ν Κλυτι[δ|ῶ]ν τῶν ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖ[ς
15 ο]ἰκίαι[ς | ὄ]ντων, πότερον δεῖ α[ὐ]τὰ [εἰς] τὸν οἶ[κ|ο]ν ὃν Κλυ[τ]ίδαι κατὰ
μα[ντεί]αν ὠικ[ο|δ]ομήσαντο φέρεσθαι τῆι ἡμέραι ἧ[ι | γί]νεται ἡ θυσία,
τὸν δὲ ἄλλον χρόν[ο|ν] παρὰ τοῖς ἰδιώται[ς] φυλάσσεσθα[ι | κ]αθάπερ
20 καὶ πρότερον, ἢ διὰ παντὸς [α|ὐτ]ὰ κεῖσθαι ἐν τῶι οἴκωι. θυσα-
μέν[ο|ι]ς ἐκαλλιέρησεν διὰ παντὸς τὰ ἱε[ρ|ὰ κ]εῖσθαι ἐν τῶι οἴκωι.
ἐπὶ πρυτάν[ε|ω]ς Κλεοκύδους, Ποσιδεῶνος[4] τετάρ[τ|ηι] ἐξ εἰκάδος,
25 ἔγνωσαν Κλυτίδαι τ[ῶ(ι)[5] | ἱ]ερῶι οἴκωι τῶι Κλυτιδῶν, ἐν ὧι τὰ [π|α]-
τρῶια ἱερὰ κάθηται[6], καὶ τῶι χώρω[ι | τῶ]ι πρὸς τῶι οἴκωι χρῆσθαι
Κλυτί[δ|α]ς κοινῆι[7], φατρίαν δὲ μηδὲ ἰδιώτη[ν μ]ηθένα τῶι οἴκωι
30 τούτωι χρῆσθαι [μ|η]δὲ ἄλλωι δοῦναι χρήσασθαι μηθε[ν|ί]. ὃς δ' ἂν
παρὰ ταῦτα ἢ αὐτὸς χρήσητ[α|ι] τῶι οἴκωι ἢ ἑτέρωι δῶι χρήσα-
σθα[ι, | ἀ]ποδότω καθ' ἑκάστην χρῆσιν ἢ δόσ[ι|ν Κ]λυτίδαις χιλίας
35 δραχμὰς ἱερά[ς | το]ῦ Διὸς τοῦ Πατρώιου[8], καὶ ταῖς ἐκ [τ|ῶν] νόμων
ἀραῖς ἔνοχος ἔστω· τοὺς δ' [ἐ|πι]μελητὰς[9] τὰς γενομένας γνώμας
[π|ερὶ] τοῦ οἴκου καὶ τῶν ἱερῶν καὶ τὰ[ς | δι]αμαντείας[10] ἀναγράψαν-
40 τας εἰς σ[τ|ήλ]ην λιθίνην στῆσαι παρὰ τὴν εἴσ[ο|δο]ν τοῦ οἴκου.

τρίαι, καὶ τὰ τῶν ἰδίων ἱερῶν συνακτέον εἰς ὀλίγα καὶ κοινά. 3 Nomen mensis praeter Chium nisi Pari et Ii non invenitur, sed Πλυντήρια nota sunt; quae cum Athenis mense Thargelione acta sint (Mommsen Feste Athen 491), Thargelion vero Pari inveniatur, cum Munichione Attico Plynteriona Chiorum composuit Bischoff Realenc.[2] Kalender. 4 Fere in omnium civitatium Ionicarum fastis hic mensis redit, respondens fere Romanorum Decembri. 5 Cf. 4[1]. 6 Huius verbi usus suadet ut ἱερὰ potissimum deorum simulacra (ἕδη) intelligamus. Similiter ἱερὰ illa quae in Eleusiniorum pompa Eleusine Athenas et inde rursus Eleusina portabantur (86_{10}. 1048_{15}. 540_{18}. 888_{5}) simulacra dearum Eleusiniarum fuisse videntur. 7 Cf. n. 1009_{7}. 8 Non recte igitur Plato Euthydem. 302 C dicit οὐκ ἔστιν, ἦν δ' ἐγώ, αὕτη ἡ ἐπωνυμία (Ζεὺς πατρῷος), Ἰώνων οὐδενὶ οὔθ' ὅσοι ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως ἀπῳκισμένοι εἰσὶν οὔθ' ἡμῖν, ἀλλὰ Ἀπόλλων πατρῷος διὰ τὴν τοῦ Ἴωνος γένεσιν· Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῷος μὲν οὐ καλεῖται, ἕρκειος δὲ καὶ φράτριος, καὶ Ἀθηναία φρατρία. Cf. n. 991. Sed memorabile est, quod hic reliquorum Graecorum Iovi Patricio respondere dicuntur Atheniensium ἕρκειος et φράτριος, ut videamus Iovem Patricium non gentium familiarumque modo, sed etiam phratriarum deum fuisse. Cf. n. 921_{1}. 924. 9 Nr. 37/8 (Tei). Ut Atheniensium tribus (911[1]), sic Chiorum phratriae suos quaeque curatores habebant. 10 Vocabulum ceteroquin ignotum restituit Sch.

988—992. Termini sacri. [*Hi*]

988. In Amphiaraio Oropiorum. Ed. Girard Bull. Hell. III 1879, 437; IG VII 422 (Michel 763; Syll.² 572; Ziehen 66).

ὅρος· μὴ τοιχοδομεῖν | ἐντὸς τῶν ὅρων ἰδιώ|την.

Saec. IV. Terminum terrae sacrae Amphiarai esse manifestum est. Cf. n. 747. — Epicteta Theraea praecepit IG XII 3, 330_{48}: μηδὲ ἐνοικοδομῆσαι ἐν τῶι τεμένει μηθέν, εἴ κα μή τις στοὰν οἰκοδομῆσαι προαιρεῖται.

989. Ephesi, nunc Londini. Edd. Hicks I. Brit. Mus. III 520 (Syll.² 574; Forsch. Ephesos I 280, 26).

τὸ τέμενος τῆς Ἀ[ρτέμιδος[1] ἄσυλον[2]] | πᾶν, ὅσον ἔσω π[εριβόλου[1]. ὃς δ' ἂν[2]] | παραβαίνηι, αὐτὸς [αὐτὸν αἰτιάσεται[3]].

Saec. II. 1 Suppl. H. 2 Suppl. Dttb. 3 Suppl. id., cf. n. 980.

990. **Venus Stratonicis, c. a. 244.** Smyrnae; tabulae duae cum eodem titulo. Edd. 1. post Chishullum et Pocockium Boeckh CIG 3156; 1 et 2. Kontoleon Ath. Mitt. XVI 1891, 133/4 (Michel 809; Syll.² 575). Tertium exemplar (Fontrier Rev. ét. anc. II 1900, 25) male descriptum nihil docet. Zie.

5 τέμενος | ἱερὸν | Ἀφροδίτης | Στρατονικίδος[1], | [ἐ]ξ οὗ ἡ δεκάτη καὶ | τὸ παραπεπραμέ|νον[2] ἀπὸ τῶν πλέ|θρων[3] κατατάσσε|ται εἰς τὰς ἱερὰς |
10 προσόδους.

1 Or. 229_{12}: ἔγραψεν δὲ (Seleucus II Callinicus rex c. a. 244) καὶ πρὸς τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς δυνάστας καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη, ἀξιώσας ἀποδέξασθαι τό τε ἱερὸν τῆς Στρατονικίδος Ἀφροδίτης ἄσυλον εἶναι καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν (Smyrnaeorum) ἱερὰν καὶ ἄσυλον. v. 70 ὀμνύω -- Ἀφροδίτην Στρατονικίδα. v. 83 [ἀναθ]έτωσαν Σμυρναῖοι μὲν ἐν τῶι τῆς Ἀφροδίτης τῆς Στρατονικίδος ἱερῶι. Ex eiusdem tituli v. 8 καὶ διὰ τὸ τὸμ πατέρα αὐτοῦ (Seleuci), θεὸν Ἀντίοχον, καὶ τὴμ μητέρα τὴν τοῦ πατρός, θεὰν Στρατονίκην, ἱδρῦσθαι παρ' ἡμῖν τιμωμένους τιμαῖς ἀξιολόγοις καὶ κοινῆι ὑπὸ τοῦ πλήθους (publice) καὶ ἰδίαι ὑφ' ἑκάστου τῶμ πολιτῶν (private, sicut Arsinoën Philadelphum a privatis cultam esse tot exemplaria tabellarum inventa docent), coll. Delphorum decreto Or. 228 colligitur, a Stratonice regina, Antiochi I uxore repetendum esse deae cognomen. Tac. Ann. III 63: *nam Zmyrnaeos oraculum Apollinis, cuius imperio Stratonicidi Veneri templum dicaverint -- referre.*

2 Vim vilius vendendi, quam hoc verbum compositum alias habet (n. 731_9), in hunc locum non cadere recte monuit Wilhelm AEMOest. XX 77. Nescimus an reditus quidam illorum agrorum, qui praeter decimam ante commemoratam locari vel ut Graeci fere loquuntur venire soleant, hic indicentur. 3 Hoc quoque obscurum; nam utique si idem fundus, qui supra τέμενος ἱερὸν appellatur, hic quoque intelligeretur, permira esset verborum variatio. Aut igitur pars modo totius agri intelligitur, aut quod nobis magis placet, τὰ πλέθρα dicitur quia huius quidem vectigalis certa in unumquodque agri plethrum summa constituebatur.

991. In vico *Karien* sito inter Pangaeum montem et mare. Edd. Perdrizet Bull. Hell. XVIII 1894, 441, 1 (Michel 774; Syll.² 576).

Διὸς Ἑρκε|ίο Πατρώι|ο 1 : καὶ Διὸ|ς Κτησίο 2.

Litterae Ionicae στοιχηδὸν dispositae utique ante oppida Apolloniam et Galepsum, quorum alterutrum illic situm fuisse constat, a Philippo Amyntae f. diruta (Strabo VII fr. 35 fin.) hunc terminum constitutum esse docent. 1 Coniunguntur hic cognomina Ἕρκειος et Πατρῷος, ut apud Platonem (n. 987⁸) Ἕρκειος et Φράτριος. Atque ille quidem eorum modo communionem qui eandem domum una habitant tuetur, Πατρῷος vero familiae aeque ac gentis, phratriae totiusque civitatis est. Cf. 924¹. Iniuria Platonem Διὸς Πατρῴου sacra ab omnibus populis Ionicis aliena iudicare hic quoque titulus docet. 2 Cf. Antiphon I 16 μετὰ ταῦτα ἔτυχε τῷ Φιλόνεῳ ἐν Πειραιεῖ ὄντα ἱερὰ Διὶ Κτησίῳ. Isaeus VIII 16 τῷ Διί τε θύων τῷ Κτησίῳ, περὶ ἣν μάλιστ' ἐκεῖνος θυσίαν ἐσπούδαζε καὶ οὔτε δούλους προσῆγεν οὔτε ἐλευθέρους ὀθνείους, ἀλλ' αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ πάντ' ἐποίει. Oraculum apud Dem. XXI 53 Διὶ Κτησίῳ βοῦν λευκόν. Harp. Κτησίου Διός· Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. Κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμιείοις ἱδρύοντο· Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ (fr. 519 Kock). Cf. IG XII 3 s. 1361 Ζεὺς Κτή(σιος).

992. In arce Athenarum. Edd. IG II 5, 1659 *b* (Michel 748; Syll.² 577).

Διὸς Κα[τ]|αιβάτο[υ] 1 | ἄβατον 2.

Saec. IV. 1 Paullo antiquior est lapis IG II 5, 1659 *e*: [Δι]ὸ[ς Κα-τατ]|βάτο ἄβ[ατον] | ἱερόν. Saeculi I tertius IG II 5, 1672 *b*: [Δ]ιὸς | Καταιβάτου. Cf. Paus. V 14, 10 τοῦ δὲ Καταιβάτου Διὸς προβέβληται μὲν πανταχόθεν πρὸ τοῦ βωμοῦ φράγμα, ἔστι δὲ (Olympiae in Alti) πρὸς τῷ βωμῷ τῷ ἀπὸ τῆς τέφρας τῷ μεγάλῳ, Pollucem IX 41 τὰ μέντοι ἐνηλύσια οὕτως ὠνομάζετο εἰς ἃ κατασκήψειε βέλος ἐξ οὐρανοῦ. ὃ καὶ ἐνσκῆψαι καὶ ἐγκατασκῆψαι καὶ κατελθεῖν ἔλεγον, καὶ τὸν Δία τὸν ἐπ' αὐτῷ Καταιβάτην. Cf. Hoefer Myth. Lex. II 1000; lapides Pari IG XII 5, 233 Διὸς Καταιβάτεω, Meli in rupe IG XII 3, 1093 et Therae in ara IG XII 3 s. 1360 Διὸς Καταιβάτα, sed ibid. n. 1359 Διὸς Βροντῶντος καὶ Ἀστράπτοντος. 2 Hesych. ἠλύσιον· -- ἄλλοι κεκεραυνωμένον χωρίον ἢ πεδίον· τὰ δὲ τοιαῦτά ἐστιν ἄβατα, καλεῖται δὲ καὶ ἐνηλύσια. Pollux l.l. περιειρχθέντα δὲ τὰ ἐνηλύσια (cf. φράγμα apud Paus., not. 1) ἄψαυστα ἀνεῖτο. Ea ipsa re, quod de caelo tactus erat locus, sacer fiebat Iovis Fulguratoris. Sane ἄβατα etiam Theraeorum ἡρῷα erant, cf. n. 1223 ἄβατον ἡρώισσας Φερεβώλας et lapidem IG XII 3, 455 cui paganus ἄβατον, Christianus inter eas ipsas litteras ἀγγέλου inscripsit.

993. Calaureatarum decretum saec. III. Calaureae. Edd. Wide et Kjellberg Ath. Mitt. XX 1895, 287, 2 (Michel 178; Syll.² 578); IG IV 841 (Ziehen 53; Laum Stiftungen II 66, 58); cf. Croenert Goett. GA 1908, 1027.

[*Hi*]

ἐπὶ ταμία Σωφάνεος τοῦ Πολι[_ϑι_, μη]|νὸς Γεραιστίου[1], ἔδοξε τοῖς πολί[ταις[2] τ]|οῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ χωρίου, οὗ ἀνέθη[καν Ἀ]|γασι-
5 κλῆς[3] καὶ Νικαγόρα τῶι Ποσειδᾶνι[4] ἐπ[ιμε]|λητὰς καταστᾶσαι δύο[5], οἵτινες τό τε ἀργύ|ριον ἐκδανεισοῦντι κατὰ δραχμὰς τριάκο|ντα[6] ἐπ' ἐνγύοις ἢ ὑποθήκαις ἀρεστοῖς τοῖς | ἐπιμελητᾶις, καὶ τὸ χωρίον
10 ἐκδωσοῦντι δωτ|ίνας[7] μετὰ τᾶς ἐκκλησίας κατὰ συνγραφάν, | καὶ πράξαντες τὸ διάφορον τοῦ ἀργυρίου[8] καὶ τὰ|ν δωτίναν ἐκ τοῦ χωρίου ϑυσοῦντι τῶι Π|οσειδᾶνι ἱερεῖον τέλειον καὶ τῶι Διὶ τῶι Σωτῆ|ρι ἱερεῖον τέλειον, βωμὸν ἐσσάμενοι[9] πρὸ τᾶν ε|ἰκόνων αὐτῶν[10] τὰν

Verba notes saepe male divisa esse. Ante haec vss. 10 mutili; cf. not. 12. 1 Trozenios hoc mense usos esse testatur Athen. XIV 639 c, a Neptuno Geraestio, quem in Euboeae insulae promunturio Geraesto cultum refert scholiasta Pindari Ol. XIII 159. W. et K. Quod quoniam illud promunturium in finibus Dryopum Carystum et Styra incolentium situm erat, Trozeniorum vero proximi vicini Hermionenses item Dryopes ex Euboea oriundi erant, haud improbabiliter ad illam gentem haec sacra rettuleris. Dttb. Cf. Bischoff Realenc. Kalender § 44. 2 I.e. Calaureatis ipsis, non Trozeniis, quorum sub dicione antea fuerant. v. Wilamowitz N. Goett. G. 1896, 161. 3 Suppl. W. K. ex titulo IG IV 846: Ἀγασικλῆ Σωσιφάνεος ἁ πόλις ἀνέθηκε ἀρετᾶς ἕνεκεν καὶ εὐεργεσίας τᾶς εἰς αὐτάν. 4 Plane geminam donationem, nisi quod nihil nisi pecuniae summa dedicatur, testatur titulus eiusdem insulae IG IV 840 (Laum n. 57): ἐπὶ τοῖσδε ἀνέθηκε Ἀγασιγρατὶς [Γ]εισία τῶι Ποσειδᾶνι ἀργυρίου δραχμὰς τριακοσίας ὑπέρ τε αὐσαυτᾶς καὶ τοῦ ἀνδρὸς Σωφάνεος καὶ τοῦ υἱοῦ Σωσιφάνεος [κ]αὶ τᾶν ϑυγατέρων Νικαγόρας καὶ Ἀριστο[κ]λείας. Vel eiusdem familiae homines esse nomina produnt, etsi parentelarum ratio accuratius definiri nequit. 5 Cf. Corcyraeam Aristomenis et Psyllae donationem IG IX 1, 694_8: ἑλέσϑω δὲ ἁ βουλὰ ἑκαστάκις εἰς ἐνιαυτὸν τοὺς ἐκδανεισοῦντας τὸ ἀργύριον ἄνδρας τρεῖς τοὺς δυνατωτάτους χρήμασιν. De talibus curatoribus egit Laum l.l. I 227. 6 Per singulas summas tricenarum drachmarum Dttb.; minime autem XXX drachmarum fenore constituto (Cr.); cf. Laum I 170. Etiam Aegialae in insula Amorgo caput MM drachmarum per portiones mutuo datur: ἐγδανείζεσϑαι δὲ αὐτ[ὸ | τόκου δε]κάτου· τοὺς δὲ δανεισομένους διδόναι ὑποθήκην χωρία | [πλείο]νος ἄξια δραχμῶν διοχλίων ἀνεπιδάνειστα ἰδιωτικοῦ δα|[νείου, καὶ λ]αμβάνειν ἐπὶ τ[ῇ] προδεδηλωμένῃ ὑποθήκῃ μὴ πλεῖον δρα|[χμῶν διακ]οσίων (IG XII 7, 515_{10} = Laum Stift. II 57, 50). 7 Nomen apud scriptores quod sciamus ubique de dono usurpatum hic pretium quo ager locatur significat. 8 Usuras pecuniarum quae mutuae dabuntur. 9 Volgata forma in hac notione verbi est εἴσασϑαι, sed apud Thucydidem III 58, 5 ϑυσίας τὰς πατρίους τῶν ἐσσαμένων καὶ κτισάντων ἀφαιρήσεσϑαι in optimis libris legitur. Hinc in ara Iulietarum saec. IV legas Λάκιος (heros, cf. Tīmachidam Lindium XXIV) τὸν βωμὸν ἔσ(σ)ατο (IG XII 5, 615). 10 Agasiclis et Nicagorae. Cf. IG IV 840_7: βω[μ]ὸν ἐσσαμένους

15 ποὶ[11] τῶι βουλευτηρίωι. τὰν | δὲ θυσίαν ποιησοῦντι καθὼς ἐν τᾶι στάλαι[12] γέγ|ραπται κατ᾽ ἐνιαυτὸν καὶ τὰ λοιπὰ ἐπιμελησοῦν|ται ὡς ὅ, τι χαριέστατα, καὶ εὐθύνους εἰσοισοῦντ|τι[13] τᾶι πράται ἁμέραι ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς[14] καὶ λόγ|ον ἀποδωσοῦντι τοῖς αἱρεθεῖσιν εὐθύνοις τᾶι |
20 ἐπεχὲς[15] ἁμέραι καὶ ποτομοσοῦνται τὸν Δία τὸν Σ|ωτῆρα, εἴ μὰν[16] μηθὲν νοσφίζεσθαι. ἐπὶ δὲ τᾶν σπ|ονδᾶν[14] αἱρείσθωσαν τοὺς ἐπιμελητὰς εἰς τὸν ἐ|πεχὲς[15] ἐνιαυτὸν τᾶι πράται ἁμέραι.

παρὰ τὰν εἰκόνα τοῦ ἀνδρὸς αὐτᾶς Σωφάνεος. 11 Etym. M. 678_{44}: ποὶ παρὰ Ἀργείοις ἀντὶ τοῦ ποτί, ἀφαιρέσει τοῦ τ, εἶτα συνόδῳ. Frequentissimum id Trozene et Epidauri, sed ne ab aliis quidem Doriensibus velut Cretensibus (n. 940_{17}) alienum, ut apud Locros (IG IX 1, 333_{14}) et Delphos (cf. mensium nomina Ποιτρόπιος et Ἐνδυσποιτρόπιος) W. K. 12 In litteris donationis, quae supra hoc decretum in tabula eadem scriptae fuisse videntur, ut IG IX 1, 694 primum locum in lapide tenet Aristomenis et Psyllae dedicatio, quam excipit populiscitum Corcyraeorum de eis pecuniis administrandis. Contra in illa altera tabula Calaureatica (not. 4) una donatio scripta est, decretum alii lapidi incisum periisse videtur. 13 I.e. ferent ad senatum populumve de euthynis constituendis, ut εἰσφέρειν prope ad vocis εἰσηγεῖσθαι notionem accedat. Etenim ipsis duumviris curatoribus hic mandari negotium euthynos eligendi incredibile existimamus, quoniam nihil cogitari potest perversius, quam ei qui pecunias administrat ipsi permitti ut eligat cui rationem reddat. 14 Convivium sollenne cum sacrificio coniunctum (alibi δεῖπνον, δαμοθοινία, cf. n. 890^{2}). W. et K. 15 I.e. ἐφεξῆς. Neutrum adiectivi paene ignoti ἐπεγής hic ut ἐπάναγκες adverbii vicibus fungi monuerunt W. et K., cum n. 672^{16} ἐπεχεῖ sit, i.e. dativus item adverbii loco usurpatus. Wilhelm Beitr. I 40. 16 Cf. n. 736^{20}.

---

994. Orchomeniorum decretum de fonte faciendo, saec. III extr. Edd. Clark. Itin. II, III 169 (CIG 1568; Larfeld Syll. Boeot. 36; Meister SGDI 495 et p. 394; IG VII 3169 (Michel 701; Syll.² 579). Cf. K. Keil Syll. I. Boeot. p. 31; Dittenberger Ind. schol. Hal. aest. 1888, III. [*Hi*]

Δαμοτθίδαο[1] ἄρχοντος, | ἱαρειάδδοντος | Ἀντιχαρίδαο Ἀ[θ]ανο|δώρω, ἁ πόλις[2] Διὶ Μειλί[χυ[3]]. |

1 ΔΑΜΟΤΟΙΔΑΟ. Fick Bezz. Beitr. III 277 not. A Δαμόθοινος Boeotorum more formatur hypocoristicum Δαμότθει(ς), cuius rursus patronymicum est Δαμοτθίδας. Nomen Lepreaticum Δαμοθοίδας (Paus. IV 24, 1) addubitant v. Wilamowitz Textgesch. Lyr. 106 ¹, Bechtel Hist. Pers. 124; defendit (Δᾰμόθοος ut Δᾰμό-λας) Hiller IG V 2 p. XII_{64}. 2 ΔΡΙΟΛΙΣ. Em. Osann.

3 ΜΕΙΛΙΑ. Μειλι[χίου] legerunt B. et K., quia v. 9 hanc nominis formam agnoscere sibi videbantur. Atque illic potius Μειλίχιον fuit, τεμενικὸ ab illo nomine derivatum; quare hic Μειλίχυ restituere maluit Dttb. Utraque scriptura cognominis in variis Graeciae regionibus usitata. In ipsa Boeotia bre-

5 Ἀντιχαρίδας Ἀθανοδώρω ἔλ[ε]|ξε· δεδόχθη τοῦ δάμυ, ὅπω[ς] ἔχων|θι[4]
τῶν πολιτάων τὸ θύοντες[5] ἐ[ν[6] | τ]ὸ Μειλιχίυ οὔ̣δ̣ατι[7] χρειεῖσθη[8]
10 [πο]|τίμυ[9], κατασκευάττη κ[ράναν][10] | ἐν τοῦ ἰαρῦ εἰ πάρ τὸ [ἰ]αρ[όν[11],
εἴ κα] | δοκῖ ἐ[ν] καλλίστο[ι[12] εἴμεν].

viorem formam habes Thespiis IG VII 1814 Θυνοκλίδας Διονυσίω Διὶ Μιλίχυ καὶ Μιλίχῃ. 4 ΕΧΩΡ|ΘΙ. Em. Boeckh. 5 ΤΥΟΥΘΝΙΕΣ. 6 Ε|ΧΥΜΕΙΛΙΧΙΥ. Suppl. et em. Dttb. Delubrum Iovis Milichi (not. 3) hic aptissime commemoratur. 7 ΟΧΛΑΤΙ. Em. Dttb. 8 Cf. n. 1009[2]. 9 Suppl. Dttb. Quantum momenti in delubris tribui solitum sit aquae ad bibendi usum idoneae, docet decretum Carthaeensium IG XII 5, 569 (em. Wilhelm Beitr. p. 158): [τὸν] ἐπιμελητήν, [ὅσ]τ[ις ἐπι]μελήσ[ε]ται τῆς κρήνης τῆς ἐπ[ὶ τὸ ἀνωτάτ]ω(?), ὅπως ἂν μήτε [λό]ωνται μήτε πλύνωσιν ἐν [ταῖς κρήν]αις, ἀλλὰ καθαρὸν τὸ ὕδωρ εἴσεισιν ἐς τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρο[ς· ἐά]ν δέ τις ἢ λόηται ἢ πλύνει τι ἐν ταῖς κρήναις, κύριος ἔστω ὁ ἐπιμε[λ]ητὴς τὸν μὲν ἐλεύθερον ζημιῶν ἄχρι δέκα δραχμῶν, τοὺς δὲ π[αῖ]δας τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς οἰκέτας πληγαῖς κολάζων. 10 ΚΕ. Suppl. Dttb. Fonte limpido in unoquoque fano opus esse persuasum habebant veteres; cf. Vitruv. I 2, 20: *naturalis autem decor sic erit, si primum omnibus templis saluberrimae regiones aquarumque fontes in his locis idonei eligantur, in quibus fana constituantur.* Quare si quod delubrum antiquitus constitutum ab hac parte laborabat, egregia cura magnisque sumptibus elaborabant ut huic malo mederentur (cf. n. 281. IG VII 3099: [.. τὸ περὶ τὸ ὕ]δωρ καὶ τὰ [κρα]|τηρίδια καὶ λ[ε]οντόκρουνα | καὶ τὰ τὸ περὶ τὴν | κρήνην ἔσω | κατασκεύασμ[α] | πᾶν καὶ τὸ εἰς | αὐτὴν ὕδωρ ἐ|κ τῶν ἰδίων | τῇ θεῷ καὶ τῇ | πόλει. Nr. 813 *C*: Ἀπόλλωνι Πυθίωι ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαστῶν καὶ ἐπιμελητὴς τῶν Ἀμφικτυόνων Τ. Φλαύιος Μεγαλεῖνος τὴν κρήνην καὶ τὸ ὑδραγώγιον καὶ τοὺς τοίχους ἐκ τῶν τοῦ θεοῦ προσόδων. I. Priene 208: ἀνέθηκε παρ' ἑαυτῆς τ[ὸ] ἐγδόχιον τοῦ [ὕ]δατ[ος] καὶ τὰ ἐν τῇ πόλε[ι] ὑδραγώμα. 11 ΕΙΓΑΡΤΟΛΛΡ.. Em. Ahrens Dialect. I 184[6]. εἴ Boeotice pro ἢ scriptum. 12 ΔΟΚΙΕΙ. Em. Dttb. Ad formulam ἐν καλλίστῳ cf. n. 356_{30}. IG VII 303_{46} al. Inconstantia qua hic in -οι cadit dativus, cum supra τοῦ δάμυ, τοῦ Μειλιχίυ, ποτίμυ, τοῦ ἰαρῦ scriptum sit, nihil habet insoliti (cf. not. 5).

Δ995. Sacerdotes Epidaurii a. 183. 206 p. Chr. Edd. Kabbadias Ἐφ. ἀρχ. 1899, 11, 2. 3 et Ἱερὸν τοῦ Ἀσκλ. 179; Fraenkel IG IV 1547/8.

[*Hi*]

I θεός, ἀγαθὰ τύχα. | σκανὰ[1] ἱερέως Ἀρχιμή|δους τοῦ Ἱλάρου, να|-
5 κόρου Παραμόνης τῆς | Ἀβασκάντου, πυροφό|ρου[2] Ἱλάρου τοῦ Ἀρχι-

Litterae CΩ. Cf. Syll.[2] 581 = IG IV 1549. 1 Cf. n. 736 VII; 1000 (σκανοπαγεῖσθαι; 422_8). 2 Saepe πυρφορ- scribitur in titulis Epidauriis.

μή|δους, ζακόρου Λαυπρο|τύχης, ναυφυλάκων[3] | Εὐτύχου @[4] καὶ Δάφ-
10 νου | ἱερεωσάμενοι ξ'[5] ἔτει | τοῖς θεοῖς εὐχαριστοῦ|μεν. |
II 15 θεός, ἀγαθὰ τύχα, | χαῖρε. σκανὰ ἱε|ρέως Ἱλάρου[6] τοῦ | Ἀρχιμήδους,
20 να|κόρου Κερδωνί|δος Διονυσίου, | πυροφόρου Ἱλά|ρου Εὐ[τύχου]. |
ἔτους π̄ γ̄.[7] | εὐτυχῶς.

3 I.e. ναοφυλάκων, ut Pari IG XII 5, 433 Λαυδικεὺς τῆς Συρίας et in dialectis Kuehner-Blass Gr. Gr. I 201, 2. 4 I.q. β' = (τοῦ Εὐτύχου)? F. An ornamentum? 5 Ab Hadriani adventu (a. 123/4) = 183/4. Weber. Hadr. 182. v. Premerstein Jahresh. XV 1912, 213. 6 Patri successerat, v. 2. 7 A. 206/7.

996. Donaria Apollini Cisauloddeno oblata, c. saec. I p. Chr.?
Smyrnae, nunc Athenis. Edd. Μουσεῖον καὶ βιβλ. τῆς ἐν Σμύρνῃ εὐ. σχολῆς, 1875, 6 ρξς' (Syll.² 583). [*Hi*]

Ἀπολλώνιος Μητροδώρου Σπάρος[1], | ὁ πατὴρ τοῦ γενομένου ἱερέως[2]
Ἀπολ|λωνίου τοῦ Ἀπολλωνίου Σπάρου τοῦ | Ἡλίου Ἀπόλλωνος Κισαυ-
5 λοδδηνοῦ[3], ἀ|νέθηκεν τῷ θεῷ καὶ τῇ πόλει τὰ κατασκευ|ασθέντα
ὑπ' αὐτοῦ, λαβὼν κατὰ ψήφισμα τὴν | ἀναγραφὴν ποιήσασθαι αὐτῶν
ἐν στήλῃ· καὶ | ἔστιν αὐτὸς ὁ θεὸς ἐπὶ βήματος μαρμαρίνου | καὶ ἡ
10 παρακειμένη τῷ θεῷ τράπεζα λίθου Λεσβί|ου[4] ἔχουσα πόδας ἀνα-

1 Cognomina solent quidem formulis ὁ καὶ aut ὁ ἐπικαλούμενος adiungi, at cum alibi nonnunquam, tum Smyrnae haud raro sic nude apponuntur ac tum semper post paternae originis significationem locum habent. Cf. CIG 3194 Μητρόδωρον Ἑρμογένους τοῦ Μητροδώρου Ματρέαν. 3266 Ἀλέξανδρος Ἀνταίου τοῦ Βακχίου Σεπεύτης. 3299 Μελιτίνη Ἀττάλου Τρύφαινα. 3300 τῇ μητρὶ Ναννίῳ Εἰσαγόρου Ἀρτεμοῖ. Quare etiam CIG 3190$_{14}$ ταμιεύοντος Μηνοφίλου Μητροφάνους Ἀμερίμνου, ἐργεπιστατήσαντος Ἀφροδεισίου Φοιβίωνος Παύλου, quod per se propter articulum τοῦ omissum ambiguum est, de Menophilo Metrophanis filio, cognomine Amerimno, et Aphrodisio Phoebionis filio, cognomine Paulo intellegere debemus. Ceterum CIG 3235 (Smyrnae) est ὁ δῆμος Ἀπολλώνιον Μητροδώρου, quem titulum tamen in summa utriusque nominis frequentia vix certa ratione huc referri licet.
2 Aut annuo sacerdotio abierat filius aut, si perpetuum illud erat, vita functus erat. Illud praetuleris, quia non additur διὰ βίου. At paene nimia patris munificentia pro annuo filii honore videtur. 3 Eiusdem dei donarium Smyrnae in arce inventum Ath. Mitt. XIV 96, 28: Χρήσιμος Ἀπόλλωνι Κισαλαυδηνῷ κατ' ἐπιταγήν. Apollinis cum Sole confusio (cf. not. 10) hic ut ubique inferiorem aetatem prodit. 4 Philostr. vit. soph. II 239: ὁ δὲ (Herodes Atticus) καὶ τὸ σχῆμα τῆς οἰκίας ἐπ' αὐτῇ (Regilla uxore mortua) ὑπήλλαξε μελαίνων τὰ τῶν οἴκων ἄνθη παραπετάσμασι καὶ χρώμασι καὶ λίθῳ Λεσβίῳ· κατηφὴς δὲ ὁ λίθος καὶ μέλας. Bluemner Technol. III 45[1].

γλύπτους γρῦπας καὶ πρὸ αὐ|τῆς ἀβάκηον μαρμάρινον πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν | θυσιαζόντων καὶ θυμιατήριον τετράγωνον κα|τεσκευασμένον πέτρας Τηΐας[5], ἔχον περίπυρον[6] | σιδηροῦν, καὶ ἄγαλμα μαρμάρινον Ἀρτέμιδος ἐ|πὶ παραστάδι[7] μυλίνῃ[8], καὶ Μηνὸς[9] ἄγαλμα ἐπὶ βάσει | μαρμαρίνῃ, καὶ τράπεζα ποικίλη τετράγωνος, | καὶ βωμὸς μαρμάρινος ἔχων ἀετὸν ἐν ἑαυτῷ[10] | Διός, καὶ ναὸς ἐξυλωμένος καὶ κεκεραμωμένος | καὶ τεθυρωμένος καὶ κεκλειδωμένος, | ἐν ᾧ καθείδρυνται ἀγάλματα Πλούτωνος Ἡ|λίου καὶ Κούρης Σελήνης[11] ἐπὶ βήματος | ἐμπεφιεσμένα[12], ἔχοντα καὶ παστῆον[13] ξύλι|νον ναοειδὲς καὶ παστὸν[14] λινοῦν, καὶ παρ' ἑκατέ|ρᾳ τῶν εἰσόδων βωμὸς Φωκαϊκός[15], καὶ κλεῖν | κεχρυσωμένην καὶ ἐμπεφιασμένην[11] πρὸς | τὴν λογήαν[15] καὶ πομπὴν[16] τῶν θεῶν καὶ στεγνά | ἐπίπεδα[17] καὶ ἐπ' αὐτῶν στοὰν κατωκοδομημέ|νην καὶ κεκεραμωμένην πρὸς τὴν οἴκησιν τῶν | ἱεροδούλων καὶ τὸν θεὸν θεραπευόντων, καὶ | τὴν ἐνδώμησιν[18] τοῦ τεμέ-

5 Dio Prus. LXXIX 2 (II p. 220_{14} Arnim): εἰ γὰρ ἦν ὄφελός τι χαλκοῦ -- ἡ Κορινθίων πόλις ἂν εὐδαίμων ἦν --· εἰ δ' αὖ λίθων εὐχρόων καὶ ποικίλων, ἡ Τηΐων ἢ Καρυστίων καί τινων Αἰγυπτίων καὶ Φρυγῶν, παρ' οἷς ἐστι τὰ ὄρη ποκίλα. Bluemner Techn. III 51[7]. 6 Nomen ceteroqui ignotum manifesto vas ferreum significat quod medio turibulo marmoreo excavato immittitur ad ignem recipiendum. 7 Sic, non ut infra βάσει, dici videtur quia antae modo parieti apposita erat haec basis. 8 CIG 3371_4 σὺν τῇ κειμένῃ σορῷ ἔσω μυλίνῃ, [ἐ]ν ᾗ ἔνεστί μου ἡ γυνή; ubi lapidem eius generis, ex quo confici solerent molares, significari monuit Boeckh.

9 Anaglypho in antica parte arae expressa erat aquilae imago. Cf. Therae IG XII 3 s. 1345; Ross IG. ined. 172 tab. 10 Memorabile diversorum deorum confusionis exemplum, quo Sol cum Dite Patre, Luna cum Proserpina iidem esse existimantur. Gruppe Gr. Myth. 1241[5].

11 Hinc verbum ἐμφιάζω s. ἀμφιέζω i.q. ἀμφιάζω effecit Croenert-Passow Wört. I 413_a. Forma reduplicata velut a verbo ἐμ-φιέζω derivata est. Ad verbum ἐμ-πιέζω s. ἐμ-πιάζω rettulerat sane dubitans Dttb. 12 I.e. παστεῖον; nomen ceteroqui ignotum sine dubio arcam in aediculae figuram elaboratam significat, in qua παστός (not. 13) asservatur. 13 Cf. Pollux III 37 τὸ δὲ παρὰ τῇ εὐνῇ παραπέτασμα παστός. Hic sane aliud veli genus significari videtur, quo fortasse simulacra antea commemorata festis diebus involvebantur. 14 I.e. λίθου Φωκαϊκοῦ, ut in titulo item Smyrnaeo CIG 3268_8 dicitur σορὸς Προκοννησία. 15 λογήα i.e. λογεία significat collectionem pecuniae (ἀγερμόν). Sed quis in ea sit clavis usus, non perspicimus, nisi λογείαν καὶ πομπὴν arcte inter se coniuncta unam caerimoniam efficere statuas. 16 Clavis illa inaurata in pompa gestata esse videtur, ut Stratoniceae sollennibus quibusdam nomen κλειδὸς ἀγωγή fuit (n. 900^8). 17 Pavimenta accurate constrata significari videntur, etsi aliud exemplum nominis ἐπίπεδον sic usurpati novimus nullum. 18 Cf.

νους καὶ θεμελί|ωσιν ἐν τετραγώνῳ διὰ σπαράγματος[19], ἵνα | ἦν ἐπί-πεδον ἐν ὁμαλῷ· τὸ τέμενος, καὶ ὅπλα | τῷ θεῷ παρακείμενα τοῦ κόσμου χάριν | σιδηρᾶ ὀκτώ.

Ioann. Apocal. 21_{18} καὶ ἡ ἐνδώμησις (ita cod. Sinait. alii) τοῦ τείχους αὐτῆς ἴασπις; tit. Trallianum Bull. hell. XXVIII 78, 1_9 πεποιῆσθαι δὲ παρ' ἑαυτοῦ καὶ ἐνδώ[μη]σιν εἰς τὰ π[αραλελειμμέν]α (?) μέρη-- Apud Iosephum, ant. XV 335 cod. Palat. m.[2] ἐνδώμησις, reliqui ἐνδόμησις habent. Orthographia (pro ἐνδόμησις) nova est. Si modo, ut quidem videtur, ἐνδώμησις et θεμελίωσις duas diversas inter se res indicant, illa vix aliud esse potest atque opus totam aream muro cingendi. 19 Hic σπάραγμα, quod plerumque de parte cuiuslibet rei violenter avolsa usurpatur, collective (cf. πτῶμα n. 700[9]) de frustulis lapidum comminutorum, quibus area sternitur, dictum videtur.

997. Smyrnaeorum lex. Smyrnae. Ed. Μουσεῖον καὶ βιβλ. εὐ. σχολ. 1873/5, 102, 104 (Michel 728; Syll.[2] 584). Cf. Gruppe Mythol. 1585. Lapidem examinavit Walter (vss. 1. 5); nuntiavit Oehler. [*Hi*]

[ἰ]χθῦς ἱεροὺς μὴ ἀδικεῖν | μηδὲ σκεῦος τῶν τῆς | θεοῦ[1] λυμαίνεσθαι,
5 μηδὲ | [ἐ]κφέρειν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐπ[ὶ] | κλοπήν. ὁ τούτων τι ποιῶν | κακὸς
κακῇ ἐξωλείᾳ ἀπό|λοιτο, ἰχθυόβρωτος γενόμε|νος· ἐὰν δέ τις τῶν
10 ἰχθύ|ων ἀποθάνῃ, καρπούσθω[2] | αὐθημερὸν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· | τοῖς δὲ
συμφυλάσσουσιν | καὶ ἐπαύξουσιν τὰ τῆς | θεοῦ τίμια καὶ τὸ ἰχθυο|-
15 τρόφιον αὐτῆς βίου καὶ | ἐργασίας καλῆς γένοιτο | παρὰ τῆς θεοῦ
ὄνησις.

1 Dea sive Atargatis (Athen. VIII 346 d. Strabo XVI 748; — dubitat Gr.) sive Derceto (Diod. II 4, 2; Ctesias ap. Strabonem XVI 785) est. Nam illi a Syris sacros pisces ali solitos esse, quos interficere nefas putarent (Xen. anab. I 4, 9), satis constat. Neque veri dissimile est, Smyrnae Atergatin templum habuisse, cum cultum eius ex Syria usque ad Graecos Aegaei maris insulas incolentes velut Delum (Bull. Hell. VI 495, 12) et Astypalaeam propagatum esse aliis testimoniis constet. Astypalaeae donarium inventum est IG XII 3, 188 (Syll.[2] 768): Ἀντίοχος καὶ Εὔπορος Ἀταργατεῖτι ἀνέθηκαν — de accentu Herodian. p. 761_1 L. — et decretnm saec. III IG XII 3, 178: ἐπὶ ἱερέως Ὠφελίωνος τοῦ Ἐνατίωνος καὶ ἐπι[σ]τατοῦντος Σύρου τοῦ Βιεττοῦ ἔδοξε τᾶι θε[ῶι] τᾶι Ἀταργάτι καὶ τῶι κοινῶι τοῦ θιάσου τῶν πατρίω[ν θ]εῶν· ἐπειδὴ Ὠφελίων Ἐνατίωνος ἀποδειχθεὶς ὑπὸ τᾶς θεοῦ διὰ τοῦ κλάρου ἱαρεὺς τῶν πατρίων θεῶν ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγενήθη cett., ubi ad commune deae et hominum negotium cf. legem Mantiniensem saeculi V: IG V 2, 260_{14} ὁ μέοι ἂν χρεστέριον κακρίνει -- 19 ἐδικάσαμες ἅ τε θεὸς κὰς οἱ δικασσταί).

2 καρποῦν comburendi notionem habet, proprie de fructibus quae deis offeruntur [hoc quidem negat Stengel Opferbr. 166/8] usurpatum, sed translate etiam de qualibet alia re. Dttb.

998. Epidauriorum lex de Aesculapii cultu, ante a. 400. In Asclepieo Epidauriorum. Edd. Kabbadias Ἐφ. ἀργ. 1899, 1 et tab. 1, et ἱερὸν τοῦ Ἀσκλ. 186; Fraenkel IG IV 914 (Syll.² 938; Solmsen³ 25; Ziehen 54). Cf. R. Meister B. sächs. Ges. 1899, 150. [*Hi*]

[τ'Ἀπόλλονι θύεν[1] βὸν ἔ|ρσενα καὶ homονάοις βὸ|ν ἔρσενα, ἐπὶ τὸ
5 β[ομοῦ τὸ] | Ἀπόλλο[νο]ς τα[ῦτα] θ[ύεν κ]|αὶ καλαΐδα[2] τᾶι Λατοῖ καὶ
τ'Ἀρτάμιτι ἄλλαν, φερν|άν[3] τὸι θιὸι κριθᾶν μέδι|μμνον, σπυρὸν[4]
10 hεμίδιμμ|νον, οἴνου hεμίτειαν[5] κα|ὶ τὸ σσκέλος[6] τοῦ βοὸς το|ῦ πρά-
του, τὸ δ' ἄτερον σκέ|λος τοὶ ἱαρομμνάμονες | φερόσθο, τοῦ δευτέρου
15 β|οὸς τοῖς ἀοιδοῖς δόντο | τὸ σκέλος, τὸ δ' ἄτερον σκ|έλος τοῖς φρου-
ροῖς[7] δόν|το καὶ τἐνδοσθίδια[8].
20 τὸι Ἀσσκλαπιὸι θύεν βὸ|ν ἔρσενα καὶ homονάοις[9] | βὸν ἔρσενα καὶ
homονάα|ις[10] βὸν θέλειαν, ἐπὶ τοῦ β|ομοῦ τοῦ Ἀσκλαπιοῦ θύε|ν ταῦτα
25 καὶ καλαΐδα[11]. ἀνθ|έντο τὸι Ἀσκλαπιὸι φερ|νάν κριθᾶν μέδιμμνον,
σ|πυρὸν hεμίδιμμνον, οἴν|ου hεμίτειαν· σκέλος τὸ | πράτου βοὸς παρ-
30 θέντο τ|[ὸι] θιὸι, τὸ δ' ἄτερον τοὶ ἱ|[αρο]μνάμονες φ[ε]ρόσθο, τ|[οῦ
δε]υτέρο τοῖς ἀοιδοῖ[ς δόντο], τὸ δ' ἄτερον το[ῖ]ς | [φρουροῖς δόντο καὶ
τἐν|δοσθίδια].

Litterae Ꞥ (spir. asp.) ꞥ, Ε = ε η, Ο ο ω ου. Hanc scripturam quinto saeculo exeunti convenire iudicant Ka., Dttb. 1 V. 1—3 ex altera tituli parte (v. 18—22) suppl. Ka. certissima ratione, quia etiam quae exstant paene omnia ad verbum eadem sunt hic atque illic; Apollinem ut hic sic in omnibus qui utriusque dei mentionem faciant titulis Epidauriis priorem locum tenere, Aesculapium posteriorem observat Ka., qui haec sacrificiorum praecepta non improbabiliter ad ferias publicas Asclepieorum (n. 1064_4. 1076_4. 1077) refert. 2 Gallinam hic, gallum v. 23 intellegit Ka., gallinam utrobique Dttb. De veriloquio dubitatur; cf. Hes. κάλλαια, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες, Aquilonis filius Κάλαϊς, Hes. καλαβοῖδια (i.e. καλαϝοῖδια)· ἐν τῷ τῆς Δερεάτιδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ᾀδόμενοι ὕμνοι. Prellwitz Et. Wört.² 205. Est igitur avis canora, *chanteclair*. 3 Idem quod alibi θεομοιρία, θευμορία dicitur. Cf. 1026_{20}. 4 σπυροί etiam in titulis Cois n. 1026_9. 1027_{11} est. 5 ἡμίτειαν idem quod ἡμίσειάν μοῖραν. 6 Cf. 867.
7 Cf. donarium saeculi VI/V in vico vicino *Ligurio* inventum ΗΕ προροὲ ἀνέθεκαν (Kretschmer Jahresh. III 132; IG IV 1611) ubi lectio h(o)ε i.e. οἱ φρουροὶ reapse commendari videtur. Hi. 8 I.e. intestina (σπλάγχνα).
9 Inter hos sine dubio Telesphorus (n. 1145) fuit, fortasse etiam Mercurius (n. 1040^3). 10 Hygiea, Iaso, Aceso, Panacea et fortasse aliae deae ignotae. 11 Gallos gallinaceos Aesculapio immolari solitos esse constat. Cf. Plat. Phaedon. 118 A; Herondas IV 12. 88; Lucian. Bis accus. 5; Artemidor. Oniroc. V 9. Ka.

999. Lycosurae lex sacra saec. II. Lycosurae. Edd. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1898, 249 et tab. 15 (R. Meister B. sächs. Ges. 1899, 147; Syll.² 939; Ziehen II 63); IG V 2, 514. [*Hi*]

Δεσποίνας. | ⟨– *17 l erasae* –⟩[1]. μὴ ἐξέστω | παρέρπην[2] ἔχοντας ἐν τὸ
5 ἱερὸν τᾶς | Δεσποίνας μὴ χρ[υ]σία[3] ὅσα μὴ ἰν ἀνά|θεμα, μηδὲ πορφύρεον[4] εἱματισμὸν[5] | μηδὲ ἀνθινὸν[6] μηδὲ [μέλα]να[7], μηδὲ ὑπο|δήματα[8] μηδὲ δακτύλιον· εἰ δ' ἄν τις | παρένθῃ[9] ἔχων τι τῶν ἁ
10 στάλα [κ]ωλύει, | ἀναθέτω ἐν τὸ ἱερόν. μηδὲ τὰς τ[ρί]|χας ἀμπεπλεγμένας, μηδὲ κεκαλυμ|μένος[10]· μηδὲ ἄνθεα παρφέρην· μηδὲ | μύεσθαι[11] ⟨– *7 l erasae* –[12]⟩ κυένσαν μηδὲ θη|λαζομέναν. τὸς δὲ θύοντας πὸς θύ[η]|σιν[13] χρέεσθαι[14] ἐλαίαι, μύρτοι, κηρίο[ι], |
15 ὁλοαῖς[15] ἀιρολογημέναις[16], ἀγάλματ[ι][17], | μάκωνσι λευκαῖς, λυχ-

στοιχηδόν, sed syllabae ad prisca exempla bene divisae, cum sermo partem modo coloris antiqui retinuerit. 1 Verba μὴ παρέρπην ἔχοντας erasa esse videntur. L. 2 N. 736$_{36}$ μηδὲ παρερπέτω μηθεὶς ἀμύητος et n. 980$_{1}$ ἐς τὸ ἱερὸν μὴ ἐσέρπειν. L. 3 Cf. n. 736$_{22}$ μὴ ἐχέτω μηδεμία χρυσία. L. 4 Cf. n. 736$_{24}$. 5 Haec scriptura, origini vocis accommodatior illa quidem, habetur etiam n. 736 quinquies, itemque in nomine εἱμάτιον ibidem sexies, al. L. 6 Cf. trimetrum IG XI 4, 13 (Croenert Goett. GA 1908, 1028) Deli in Serapeo: ἀπ' οἴνου μὴ προσιέναι μηδὲ ἐν ἀνθινοῖς (= Syll.² 564). 7 Cf. n. 736$_{13.16.24}$. 8 Cf. n. 338$_{25}$. 9 In hac et nonnullis aliis stirpibus λ ante dentales in ν converti apud Dorienses quidem iam diu notum erat, apud Arcadas vero praeter hoc exemplum unum exstat nominis proprii Φίντων in titulo Tegeatico IG V 2, 116$_{2}$. L. 10 I.e. μηδὲ (παρέρπην τὰς γυναῖκας) τὰς τρίχας ἀμπεπλεγμένας μηδὲ (τοὺς ἄνδρας) κεκαλυμμένος. M. Cf. n. 736$_{22}$ μὴ ἐχέτω δὲ μηδεμία -- μηδὲ τὰς τρίχας ἀνπεπλεγμένας. L. 11 Non ad μύω (μύστης, μυστήριον) hoc referendum est, sed ut κυένσαν ad illam verborum contractorum flexionem, quae verborum in -μι normam sequitur. Itaque μύεσθαι non Attici λύεσθαι, sed Attici τίθεσθαι, ἵεσθαι simile habendum est. 12 Vocabulum errore iteratum. 13 Vocabulum quod ipsum quidem alibi non exstat, sed similibus θυηλή, θύημα, θυητής, θυητός satis defenditur, reposuit L. monens etiam de θύ[ω]σιν (cf. θύωμα) cogitari posse. 14 Cum Calchedoniorum χρηείσθω, Boeotorum χρειεῖσθη, Eleorum χρῆσται (cf. n. 1009^{2}) hoc contulerim. Nam Ionum χρέεσθαι etsi omnes litteras easdem habet, tamen huc trahere non licet quia verba contracta apud Arcadas eorum quae in -μι cadunt flexionem sequuntur. 15 I.e. οὐλαῖς, ὁλαῖς. Non ex ὁλϝαί, sed ex ὁλεϝαί cuius ε propter prioris syllabae vocalem in ο abiisset, hoc natum esse docuit M. 16 Supplevit L. αἶρα (*lolium temulentum*) ut a frumento quo homines vescerentur diligenter separandum erat ne valitudini eorum noceret (Theophr. hist. plant. VIII 4, 6 σῖτοι καθαροὶ αἰρῶν), sic item religio erat hordeo non diligenter expurgato uti in molae salsae caerimonia. Verbi derivationem et structuram simillimam

νίοις, θυμιά|μασιν, ζμύρναι, ἀρώμασιν· τὸς δὲ θ[ύ]|οντας τᾶι Δεσποίναι θύματα θύ[ην] | θήλεα λευκ[ὰ 18 ..]ο...ος καὶ κ.....|--

esse illi δένδρα καρπολογούμενα (Theophrast. de causis plant. I 15, 1) monet L.; participium perfecti (ἀιρο-, non αἰρο-) praetulit Dttb. Cf. n. 748 10. 17 Explicuit Perdrizet Rev. ét. anc. II 1900, 268. 18 Cf. Paus. VIII 37, 8 καὶ τελετήν τε δρῶσιν ἐνταῦθα καὶ τῇ Δεσποίνῃ θύουσιν ἱερεῖα οἱ Ἀρκάδες πολλά τε καὶ ἄφθονα, θύει μὲν δὴ αὐτῶν ἕκαστος ὅ,τι κέκτηται. Videtur minus accurate dicere periegeta; nempe de genere quidem victimarum nihil praescriptum erat, sed omnia arbitrio eorum qui rem divinam facere vellent permissa, de sexu et colore non item.

Δ1000. Lex sacra Coorum de sacrificiis a vectigalium redemptoribus faciendis, saec. I. Coi in vico Kermeti inventa, nunc in museo Constantinopolitano. Edd. Kontoleon Ath. Mitt. XVI 1891, 406; Th. Reinach Rev. Ét. gr. IV, 1891, 359, cf. V 100. 253. Bull. Hell. XVI 1892, 162; Bechtel SGDI 3632; Ziehen 137 (Michel 720); commentario instruxit Toepffer Ath. Mitt. XVI 411. Adnotationes criticas ex ectypo dedit R. Herzog Koische Forsch. 1899, 191, qui et per litteras nos de nonnullis locis edocuit. [*Zie*]

‚Litterae *xierlich* quarum aetas inter annos 200—170 accuratius indicari non potest.‘ Herz. Lex sacra continens indicem hominum quibus sacrificia quaedam imperantur, atque primum v. 1—16 enumerantur varia genera eorum, qui vectigalia publica redempta habebant τοὶ ἐωνημένοι (πριάμενοι, ἀγοράξαντες, ἔχοντες) τὰν ὠνάν, qui omnes iubentur θυόντω καὶ σκανοπαγείσθω, ut praecipitur simili lege mutila, quam omisimus, Syll.² 940 6 θυόντωι δὲ καὶ τοὶ ἐργολαβεῦντες τὸ ἱερὸν ἢ δαμόσιον ἔργον καθ' ἕκαστον ἐνια[υτὸν ἅπ]αξ. Quod Zieh. coniecit hunc indicem ut cetera decreta, Leges Graec. sacr. n. 138—140, in quibus plane eodem modo homines sacrificare debentes enumerantur, partem efficere tituli de emptione venditione sacerdotii cuiusdam, hoc comprobatum videtur novo titulo ad Aesculapii templum invento, de quo rettulit He., Arch. Anz. 1903, 197, ‚*ein sehr langes Stück von einer Opferordnung für Aphrodite Pontia und Pandamos, das sich im Inhalt und in der Schrift aufs nächste berührt mit Michel 720*‘ nec non versus quosdam gravissimos attulit Arch. Religionsw. X 1907, 211.

[-- θ]υέτω δὲ καὶ σκανοπαγείσθω⟨ν⟩ καὶ ὁ τὰν ὠνὰν ἐωνημένος ναύσσου 1 ἔξω καὶ τὰν ἐπ' α . . . | βίου 2 κατὰ ταὐτά· θυόντωι δὲ καὶ τοὶ ἐωνημένοι ὠνὰν ναύσσου ἄρτων, κάπων 3 κατ[ὰ ταὐ]τά· θυόντωι δὲ καὶ σκανοπαγείσθων παὶ τοὶ ἀγοράξαντες τὰν ὠνὰν τᾶς ὀβελίας 4

1 De ναῦσσον cf. 4 7. 2 Legit Herzog, qui cogitavit de ἐπα[μοι]βίου vel ἐπα[γω]γίου aut de nomine magistratus velut ἐπ' Ἀ[ναξι]βίου vel Ἀ[λεξι]βίου, sub quo vectigal illud novum factum sit. An ἐπα[κρωτη]ρίου? Hi. 3 Syll.² 621 10 θυόντω δὲ καὶ τοὶ μεμισθωμένοι τὸς ἱερὸ[ς κά]|πος καὶ τὸ βαλανεῖον. 4 τὰν ὠνὰν τᾶς ὀβελίας Toe. et Rein. contulerunt cum vecti-

κατὰ τ[αὐτά]· | θυόντωι δὲ καὶ σκανοπαγείσθων καὶ τοὶ πριάμενοι
5 τὰν ὠνὰν σίτου κατὰ ταὐτά. θυόντωι δὲ [κ]|αὶ σκανοπαγείσθων καὶ
τοὶ πριάμενοι ὠνὰν οἴνου ἐπὶ θαλάσσαι, ἑταιρᾶν, ξύλων[5], ἀλφίτ(ω)ν,
ἐ[ν]|οικίων[6] κατὰ ταὐτά· θυόντωι δὲ καὶ σκανοπαγείσθων καὶ τοὶ
πριάμενοι τὰν ὠνὰν τετραπό[δ]|ων[7]. θυόντωι δὲ καὶ σκανοπαγείσθων
καὶ τοὶ ἀγοράζοντες τὰν ὠνὰν ἐν Καλύμναι[8] οἴνου | ἐξ οἰ[ν]οπέδων[9],
ζευγέων, ἐρίων κατὰ ταὐτά· θυόντωι δὲ καὶ σκανοπαγείσθων καὶ τοὶ
ἀγορά[ξ]|αντες ὠνὰν ἀμπελοστα(τ)εύντων[10] καὶ τῶν γυναικείων σω-
10 μάτων κατὰ ταὐτά· θυόντω[ι δὲ καὶ] | σκανοπαγείσθων καὶ τοὶ ἀγο-
ράξαντες τὰν ὠνὰν σκοπᾶς δαμοσίας[11]. θυέτω δὲ κ[αὶ σκανο]|-
παγείσθωι καὶ ὁ τὰν ἄλ(λ)αν μισθωσάμενος σκοπὰν τὰν ἐπὶ ναυτι-
λέωι[12]. θυέτωι δ[ὲ κατὰ ταὐ]|τὰ καὶ σκανοπαγείσθωι καὶ ὁ πριάμενος
τὰν ὠνὰν τᾶν Μουσᾶν κατὰ ταὐ(τ)ά. θ[υέτωι δὲ κα]|τὰ ταὐτὰ καὶ
σκανοπαγείσθωι καὶ ὁ πριάμενος τὰν ὠνὰν τοῦ Ἀφροδεισίου[13]. θυέτ[ω
δὲ καὶ σ]|κανοπαγείσθωι καὶ ὁ πριάμενος τὰν ὠνὰν κύκλου Γᾶς κατὰ
15 ταὐτά. θυόντωι δὲ [κατὰ ταὐ]|τὰ καὶ σκανοπαγείσθων τοὶ ἔχοντες
τὰν ὠνὰν λιβανοπωλᾶν, ὀσπρίων, ταρείχο[υ· θυέτω]|ι δὲ κατὰ ταὐτὰ
καὶ σκανοπαγείσθωι καὶ ὁ ἔχων τὰν ὠνὰν τοῦ (ἰ)ατρικοῦ[14]. θυόντωι
δὲ [καὶ σ]|κανοπαγείσθων τοὶ κωποξύσται[15] τῶι Ποτειδᾶνι καὶ Κῷ

gali panis afferentes Pollucis verba VI 75 ὀβελίαι δὲ ἄρτοι οὓς εἰς Διόνυσον ἔφερον οἱ ὀβελιαφόροι, verisimilius Ziehen de vectigali oboli interpretatur.

5 Ad ὠνὰν ξύλων cf. vectigal Teiorum Ath. Mitt. XVI 292, 8_{12} ὅσα ἐς τὴν ξυλοπωλίην τελεῖ. Atque montes Coos usque ad annum fere 1870 silvis tectos fuisse nec non adhuc duas parvas silvas exstare monet Herz.

6 De vectigali ἐ[ν]οικίων cf. Deliorum vectigal τῶν ἐνοικίων τῆς δεκάτης IG XI 2, 161 A_{26}. 162 A_{30}. 287 A_9 et Francotte Les finances des cités grecq. 60. 7 Ad ὠνὰν τετραπόδων, ζευγέων Toe. attulit vectigal equorum, ἱππωνίην Cyzicenorum n. 4_7, idem ad ὠνὰν ἀμπελοστατεύντων καὶ τῶν γυναικείων σωμάτων Cyzicenorum ἀνδραποδωνίην et Teiorum vectigal servorum venalium Ath. Mitt. XVI 292, 11. 8 Calymnum demum Coorum factum esse a. 300 a. Chr. Herzog titulo novo a. 1907 reperto cognovit.

9 ΟΙΚΟΠ. 10 ἀμπελοσΑΥεύντων teste Herz. 11 σκοπὰς esse θυννοσκοπεῖα vidit Toe., qui locos scriptorum collegit. 12 ναυτιλέωι loci ignoti in litore quaerendi nomen esse monuit Toe., contra Bechtel cogitat de loco quodam ναυτιλεῖον vocato, in quem ναυτίλοι convenire solent. 13 Exspectares ἁ πριαμένα τὰν ὠνὰν τοῦ Ἀφροδεισίου, si ad sacerdotricem Veneris Pontiae et Pandemi spectarent haec verba ut v. 13 ad Musarum sacerdotium, de cuius munere et donis lex sacra nostrae simillima supra allata consulenda erit. Itaque Toe. de alia re, sacrificio Veneris vel agro sacro cogitavit. 14 ΛΑΤΡΙ — De vectigali medicorum, cf. Pohl De Graecorum medicis publicis 1905, 72. 15 Cf.

οἶν ἀπὸ δραχμᾶν τριά[κον]|τα καὶ Ῥόδωι ἀπὸ δραχμᾶν τριάκοντα. θυόντωι δὲ κα(τά) ταὐτὰ καὶ ὅσσοι κα σκοπᾶς μισθο|ποιήσωνται ἢ ἔχωντι ἰδιωτικὰν μεμισθωμένοι Ποτειδᾶνι καὶ Κῷ οἶν ἀπὸ δραχμᾶν
20 τριάκον|τα καὶ Ῥόδωι ἀπὸ δραχμᾶν τριάκοντα ἐς ὅ κα ἦι συνεστη-κυῖα ἁ σκοπά. θυόντωι δὲ κα[τὰ τ]|αὐτὰ καὶ (τ)οὶ μετάβολοι τοὶ ἐν τοῖς ἰχθύσιν Ποτειδᾶνι καὶ Κῷ οἶν ἀπὸ δραχμᾶν τριάκοντ[τα καὶ]| Ῥόδωι οἶν ἀπὸ δραχμᾶν τριάκοντα. θυόντωι δὲ κατὰ ταὐτὰ καὶ τοὶ νεωλκοί, λαμβάνο[ντες]| ὁμοίως καὶ οὗτοι[16] παρὰ τῶν ταμιᾶν δραχ-μὰς ἑξήκοντα. θυέτωι δὲ καὶ ὁ ναύαρχος τ[ῶι Πο]|τειδᾶνι οἶν ἀπὸ δραχμᾶν τριάκοντα καὶ Κῶι οἶν ἀπὸ δραχμᾶν τριάκοντα καὶ Ῥόδωι
25 ο[ἶ]ν | ἀπὸ δραχμᾶν τριάκοντα. διαγραφέσθωι[17] δὲ αὐτῶι παρὰ τῶν ταμιᾶν δραχμὰς ἐνενή[κο]|ντα. θυόντωι δὲ κατὰ ταὐτὰ καὶ σκανο-παγείσθων ἕκαστος τῶν τριηράρχων, θυόν[τω]|ι δὲ τῶι Ποτειδᾶνι οἶν ἀπὸ δραχμᾶν τριάκοντα καὶ Κῶι οἶν ἀπὸ δραχμᾶν τριάκοντ[α καὶ]| Ῥόδωι οἶν ἀπὸ δραχμᾶν τριάκοντα, λαμβανόντωι δὲ καὶ τοῦτοι παρὰ τῶν ταμι[ᾶν] | [δρ]αχμὰς ἐνενήκοντα· θυόντωι δὲ καὶ τοὶ καρπο-
30 λογεῦντες[18] τῶι Ποτειδᾶνι οἶν ἀ[πὸ]| [δρ]αχμᾶν τεσσαράκοντα καὶ Κῶι οἶν ἀπὸ δρα⟨χ⟩μᾶν τεσσαράκοντα καὶ Ῥόδωι οἶν ἀ[πὸ δρ]|αχμᾶν τεσσαράκοντα· θυόντωι δὲ καὶ τοὶ ὑπηρέται τᾶν μακρᾶν ναῶν Πο-τειδᾶνι καὶ [Κῶι οἶν ἀ]|πὸ δραχμᾶν τρι[άκοντα κα]ὶ Ῥόδωι [οἶν ἀπὸ δραχμᾶν τριάκ]οντα· θυόντωι δὲ καὶ τοὶ --|οι ἐκ τῶν ὑπηρε[τικῶν πλοίων[19] οἶν ἀπὸ]| δραχμᾶν τ[εσσαράκοντα --]

Theophr. Hist. plant. V 1, 6 ἔστι δὲ καὶ πολύλοπον ἡ ἐλάτη καθάπερ καὶ τὸ κρόμυον -- ἀεὶ γὰρ ἔχει τινὰ ὑποκάτω τοῦ φαινομένου καὶ ἐκ τούτων ἡ ὅλη· δι' ὃ καὶ τὰς κώπας ξύοντες ἀφαιρεῖν πειρῶνται καθ' ἕνα καὶ ὁμαλῶς. 16 Non singulis νεωλκοῖς, ut κωποξύσταις et μεταβόλοις τοῖς ἐν τοῖς ἰχθύσιν ut verba καὶ οὗτοι docent, pretium victimarum a quaestoribus datum esse, sed collegiis eorum apparet, de quibus dixi Griech. Vereinswesen 99, frustra obloquente post Francottium Polandio Gesch. d. griech. Vereinswes. 124.

17 Eodem modo recte supplevit Zieh. Leg. 134 = Syll.² 597: [τοὶ δὲ τα]μίαι προδιαγρ[αψάντω τοῖς] προστάταις ἐς τὰν ἐπὶ τᾶι τ[ελετᾶι τᾶς ἱερ]ωσύνας θυσίαν < τ̄. quod enim e lege sacra sacerdotii Veneris cognovimus pecuniam sacram Veneris non per se administratam esse sed ἐπὶ τὰν δαμοσίαν τράπεζαν delatam ἐς τὸν ὑφεστακότα τᾶς θεοῦ λόγον i.e. in nomen deae inscriptam esse, idem cadit in pecuniam aliorum deorum, ita ut vel quaestores mensae publicae hanc pecuniam distribuerint vel naopei; cf. Syll.² 621₁₅ διαγραφόντωι δὲ τοὶ ναοποῖαι τῶ[ι ἀεὶ πρι]αμένωι τὰν ἱερωσύναν ἐν τῶι μην[ὶ Δαλί]ωι καὶ ἄλλας δραχμὰς εἴκοσι ὥστε θύε[ιν τᾶι Ἀ]φροδίται αἴγα.

18 Nautas esse putat Herz. qui fructus agri publici aut decumas ex insulis Coorum Calymno, Pserimo, Calydnis Coum ferre solebant. 19 Suppl. Hi.

1001. Atheniensium Minerva Hygiea, a. 429. Athenis in Propylaeis. Commemoravit Pausanias I 23,4; edd. * IG I 335; Loewy I. Bildh. 53; Lolling-Wolters Κατ. Ἐπιγρ. Μουσ. 96 (Michel 1020; Syll.² 585; Hicks-Hill 55 al.); cf. Wolters Ath. Mitt. XVI 1891, 153; Walters Journ. Hell. stud. XIX 1899, 168; Jahn-Michaëlis Arx Ath.³ p. 47/48 et tab. XVII al. [*Hi*]

Ἀθεναῖοι τεῖ Ἀθεναίαι τεῖ Ὑγιείαι 1.
Πύρρος ἐποίησεν Ἀθεναῖος 2.

Paus. l.l. τοῦ δὲ Διειτρέφους πλησίον (22, 8 κατὰ δὲ τῆν ἔσοδον αὐτὴν ἤδη τὴν ἐς ἀκρόπολιν) -- θεῶν ἀγάλματά ἐστιν Ὑγιείας τε, ἣν Ἀσκληπιοῦ παῖδα εἶναι λέγουσι, καὶ Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν καὶ ταύτης Ὑγιείας. 1 Plut. Pericl. 13 τὰ δὲ προπύλαια τῆς ἀκροπόλεως ἐξειργάσθη μὲν ἐν πενταετίᾳ Μνησικλέους ἀρχιτεκτονοῦντος· τύχη δὲ θαυμαστὴ συμβᾶσα περὶ τὴν οἰκοδομίαν ἐμήνυσε τὴν θεὸν οὐκ ἀποστατοῦσαν, ἀλλὰ συνεφαπτομένην τοῦ ἔργου καὶ συνεπιτελοῦσαν. ὁ γὰρ ἐνεργότατος καὶ προθυμότατος τῶν τεχνιτῶν ἀποσφαλεὶς ἐξ ὕψους ἔπεσε καὶ διέκειτο μοχθηρῶς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἀπεγνωσμένος. ἀθυμοῦντος δὲ τοῦ Περικλέους ἡ θεὸς ὄναρ φανεῖσα συνέταξε θεραπείαν, ᾗ χρώμενος ὁ Περικλῆς ταχὺ καὶ ῥᾳδίως ἰάσατο τὸν ἄνθρωπον. ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Ὑγιείας (libri Ὑγείας) Ἀθηνᾶς ἀνεστήσεν ἐν ἀκροπόλει παρὰ τὸν βωμόν, ὃς καὶ πρότερον ἦν, ὡς λέγουσιν. Huic narrationi fidem habendam esse negat Wo. cum quia populus Atheniensium, non Pericles, statuam dedicaverit, tum quia ex ipsius positura appareat, tum demum basin positam esse, cum iam Propylaeorum aedificatio bello Peloponnesiaco interpellata et relicta esset. Qua de causa propter finem funestae illius pestilentiae quae a. 430/29 Atticam vexasset, populum simulacrum dedicasse coniecit idem. Ceterum sacra ipsa Minervae Hygiae antiquiora fuisse Periclis aetate ut testatur Plutarchus ita confirmant titulorum dedicatoriorum saeculi sexti fragmenta quae commemorat Wo. 2 Plin. N. h. XXXIV 80: *Pyrrhus (fecit) Hygiam et Minervam*, ubi num *et* ante Min. iure suo deleverit Ross Arch. Aufs. I 188, dubitare licet (Wo.).

2. Sacerdotia aliaque officia ad rem divinam spectantia.

Adde n. 289 Atheniensium sacerdotes et hieropoeos (² 606). 898. Chalcidensium res (² 607). 724. ἀναγραφὴν sacerdotum Apollinis Erethimii (² 609); 723. Rhodiorum legem de perscribendis sacerdotiis (² 610). 711 *D*¹. Pythaistas (² 611).

Omisimus Coorum legem (² 597, cf. ³ 1000 17).

△**1002. Milesiorum lex de sacerdotibus, c.a. 400.** *Akkiöi* prope Miletum. Edd. Wiegand VI. Ber. Milet, Abh. Berl. Ak. 1908, 20 (SGDI IV 863, 11 36, Otto Herm. XLIV 1909, 594); cf. Ziehen Realenc.² VIII 1415 Jahresber. Altertumsw. 1915, III 91; Plassart et Picard Bull. Hell. XXXVII 1913, 224. [*Hi*]

[ἃ χρὴ πᾶσι οἶ]1 ἐπρία[ντ|ο] τὰς ἱερε[ω]σύνας2 γίνε[σ]θ[α]ι· τὰ δέρ-
5 ματα πάντα, | [ὅ]σ' ἂν ἡ πόλις ἔρδ[η]ι, σπ[λ|ά]γχανα3 καὶ νεφρὸν κα[ὶ |
σ]κολιὸν καὶ [ἱ]ερὴμ μοί[ρ|η]ν καὶ τὰς γλάσσας4 πά[σ]|ας ἀπὸ λόχο,
10 ἢ σκ[έ]λη κα[ὶ] | κρέας καὶ γασ[τρ]ίον κ[α|ὶ] χορδίον· ἢν δὲ [β]ὸν
ἔρ[δ|η]ι, δύο κρέα καὶ χόλικα | [κα]ὶ αἱμάτιον καὶ κορυ|[φαῖ]α5· ἀπὸ
15 δὲ τῶν ἰδίως6 | [σύμ]παντα γίνεσθαι πλ[ὴν τῶ]ν δερμάτων, ἀπὸ δὲ |
[τῶν -σι-] γ[ίν]εσ[θ]αι.

στοιχηδόν. 1 Suppl. Hi. coll. n. 338_{19} ἃ οὐχ ὅσιον. 2 Antiquissimum adhuc est exemplum moris postea volgati, quo sacerdotia pretio oblato venibant; qui mos post Alexandrum demum ortus esse putabatur. O. Nec certe minus antiquum est exemplar venditionis Chiae (Zolotas Ἀθηνᾶ XX 1908, 220, 19; Plassart l.l. 224, 31: ἐπ' Ἀμφοτερῶ πρυτάνιος Δαφναῖος ἐπρίατο τὴν ἱρητήην· τῶι ἱρέωι γίνεσθαι σπλάγχνα τὰ ἐς γόνατα, καὶ γλᾶσσαι (not. 4), καὶ γέρας. 3 Ut ὄργανα, λάχανα, sicut μικαρὸς pro μικρὸς ut καθαρός, λιπαρός. v. Wilamowitz Goett. GA 1914, 100; Favre Thesaur. Ion. 364.
4 Legit Wilamowitz, Favre p. 441 Herondam confert. 5 Suppl. Diels. ‚Capitis partes'. 6 Ex v. 4 suppleas ἐρδομένων.

△**1003.** Prienensium lex de Bacchi sacerdotio, saec. II. Prienes. Ed. I. Priene 174. Cf. Otto Herm. XLIV 1909, 597; Asboeck Staatsw. Priene 1913, 109/10. [*Hi*]

διαγραφὴ Διονύσου Φλέου1. | ἀγ[α]θῆι τύχηι. ἐπὶ τοῖσδε πωλοῦ-
I μεν τὴν ἱε|ρωσύνην τοῦ Διονύσου τοῦ Φλέου· | ὁ πριάμε|νος ἱερήσεται
5 χρόνον ὅσον ἂμ βιοῖ, ἱερήσε|[τ]αι δὲ καὶ τοῦ Διονύσου τοῦ Κατα-
γωγίου2· | ἀ[τ]ελὴς δὲ ἔσται καὶ τοῦ σώματος3· εἶναι | δὲ αὐτῶι καὶ
ἐμ πρυτανείωι καὶ ἐμ Πανιωνί|ωι4 σίτησιν πάσας τὰς ἡμέρας. λήψε-
10 ται δὲ ὧν | πόλις θύει σκέλος γλῶσσαν δέρμα, παρὰ βω|μοῦ μοί-
II ρας5. παρέξεται δὲ θύα οὐλὰς λιβανω|τὸν ἔλατρα βοῖ μὲν ἐκ
τεταρτέως, προβάτωι δὲ | ἐξ ἡμιέκτου, γαλαθηνῶι δὲ ἐγ δύο χοινί-

1 De Baccho cultu et feriis conferas legem Milesiam (Wiegand VI. Ber. Milet 22, cf. n. 1002 lemmate), ubi similes feriae et ritus inveniuntur; Nilsson Arch. Religionsw. XI 1908, 401[1]; Quandt De Baccho 168 al. 2 Cf. not. 6 de Καταγωγίοις. 3 Privilegium saepe a Prienensibus tributum; cf. Sinopes n. 1017_{14}. Sed vix omnibus locis de militia agitur, immo de εἰσφοραῖς nescio quibus velut Atheniensium illis inde a Nausinico archonte (Hermann-Thumser Staatsalt.[6] I 751). 4 Strab. XIV 639 ἡ Ἐφεσίων παραλία -- πρῶτον δ' ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ τὸ Πανιώνιον, τρισὶ σταδίοις ὑπερκείμενον τῆς θαλάττης, ὅπου τὰ Πανιώνια, κοινὴ πανήγυρις τῶν Ἰώνων, συντελεῖται τῷ Ἑλικωνίωι Ποσειδῶνι καὶ θυσία· ἱερῶνται δὲ Πριηνεῖς. Honorem σιτήσεως ἐμ Πανιωνίωι Prienenses iam primis libertatis annis (332/1 sqq.) tribuunt I. Pr. 4_{36}. Leges de venditione sacerdotii Ποσειδῶνος τοῦ Ἑλικωνίου I. Pr. 201/3. 5 Cf. ἱερὴ μοίρη n. 1002_6.

κων· | εἶναι δὲ αὐτῶι καὶ ἐν τῶι θεάτρωι ἐμ προεδρίαι | καθῆσθαι
III 15 καὶ στολὴν ἔχειν ἣν ἂμ βούληται καὶ | στέφανον κισσοῦ χρυσοῦν.
θύσει δὲ καὶ τὰς θυ|σίας τὰς ἐν τῶι θεάτρωι τῶι Διονύσωι τῶι Μελ|-
πομένωι καὶ λιβανωτὸν ἐπιθήσει καὶ σπονδαρ|χήσει καὶ τὰς εὐχὰς
εὔξεται ὑπὲρ τῆς πόλεως | τῆς Πριηνέων· ἐχέτω δὲ καὶ στολὴν ἣν
20 ἂμ βού|ληται καὶ στέφανον χρυσοῦν μῆνα Ληναιῶνα | καὶ Ἀνθεστηρι-
ῶνα, καὶ τοῖς Καταγωγίοις καθη|γήσεται τῶν συγκαταγαγόντων τὸν
IV Διόνυσον[6], | στολὴν ἔχων ἣν ἂν θέληι καὶ στέφανον χρυ|σοῦν. ἐὰν
25 δὲ ὑπὲρ ἑξακισχιλίας δραχμὰς | εὕρηι ἡ ἱερωσύνη, καὶ ἀτελὴς ἔσται
ὁ πριάμενος | λαμπαδαρχίας, ἀγωνοθεσίας, ἱπποτροφίας, ἀρχιθεωρίας,
γυμνασταρχίας· ἐὰν δὲ ὑπὲρ μυ|ρίας καὶ δισχιλίας δραχμὰς ἀγο-
ράσηι, ἀτελὴς ἔσ|ται καὶ τριηραρχίας[7] καὶ οἰκονομίας καὶ νεωποιίας[8] |
V 30 καὶ προεισφορᾶς χρημάτων. καταβαλεῖ δὲ ὁ πριά|μενος τῶι νεω-
ποίηι τὸ μὲν ἐπιδέκατον παραχρῆ|μα, τῆς δὲ λοιπῆς τιμῆς τὸ μὲν
ἥμυσυ μηνὸς Με|ταγειτνιῶνος ἔτους τοῦ αὐτοῦ, τὸ δὲ ἥμυσυ μη|νὸς
VI 35 Ἀνθεστηριῶνος ἐπὶ στεφανηφόρου Κλεο|μένου. ἐπρίατο Ἀθηνόπολις
Κυδίμου[9] δραχμῶν | μυρίων δισχιλίων δύο[10] καὶ τοῦ ἐπιδεκάτου
δρα|χμῶν χιλίων διακοσίων, ὀβολοῦ, χαλκῶν | τριῶν[11].

6 Καταγωγίοις agitur de Bacchi adventu et receptione. Cf. Milesiorum ferias Wiegand l.l. (not. 1) 22/3$_{21}$: τοῖς δὲ Καταγωγίοις κατάγειν τὸν Διόνυσον τοὺς ἱερεῖς καὶ τὰς ἱερείας τοῦ [Διονύ]σου τοῦ Βακχίου μετὰ τοῦ [ἱερέως κ]αὶ τῆς ἱερείας πρὸ τῆς ἡμέρας μέχρι τῶν -- τῆς πόλεως. 7 Haec patet ex lege multo antiquiore translata etiamtum (sicut similia illa privilegia in Cyzicenorum decreto n. 4 enumerata) retineri, cum Prienensium portus Maeandri alluvio terra repletus esset. Pugna ad Laden commissa a. 495 naves duodecim praebuerant (Hdt. VI 8); Scylacis qui fertur periplus § 98 portus duos commemorat (c. a. 347). Strabonis ὁ κατὰ Πριήνην αἰγιαλὸς (XIV 635) iam procul ab urbe aberat. 8 Scilicet οἰκονόμου et νεωποίου munera, quae sumptus magnos exigebant, sicut antea ἀρχιθεωρία, γυμνασιαρχία alia. 9 In eiusdem viri locupletis honorem decretum I. Priene 107 factum esse videtur, annis fere 150—130; frater Moschio paullo post a. 130 honoratus est ibid. n. 108. Vel plura genera ἀτελείας enumerat Teïorum decretum, sed ea in decem modo annos hominibus non scimus quibus (an civibus novis?) tributa (Ath. Mitt. XVI 291/5). 10 I.e. 12000 dr. (= 2 talenta) + 2 dr. 11 Ergo aequant: $\frac{2}{10}$ dr. = 1 ob. 3 ch., 2 dr. = 10 ob. 30 ch., 1 dr. = 5 ob. 15 ch. = 6 ob.; 1 ob. = 15 ch. Winnefeld et B. Keil I. Pr. ad h. l.

1004. Oropiorum lex saec. IV. Amphiaraïum Oropi. Edd. Leonardos Ἐφ. ἀρχ. 1885, 93, 1 (v. Wilamowitz Herm. XXI 91); Bechtel I. ion. Dial. 18; B. Keil Anon. Argent. 304; Dittenberger IG VII 235 (Michel 698; Syll.^{2} 589; Ziehen 65; Solmsen^3 57); cf. Wilhelm N. Beitr. IV 6, 26. [*Hi*]

θεοί. | τὸν ἱερέα τοῦ Ἀμφιαράου φοιτᾶν εἰς τὸ ἱερό|ν[1], ἐπειδὰν χειμὼν παρέλθει[2], μέχρι ἀρότου ὥρ|ης[3], μὴ πλέον διαλείποντα ἢ τρεῖς
5 ἡμέρας[4], καὶ | μένειν ἐν τοῖ ἱεροῖ[5] μὴ ἔλαττον ἢ δέκα ἡμέρα|ς τοῦ μηνὸς ἑκά[σ]το : καὶ ἐπαναγκάζειν τὸν ν|εωκόρον[6] τοῦ τε ἱεροῦ ἐπιμελεῖσθαι κατὰ τὸ|ν νόμον καὶ τῶν ἀφικνεμένων[7] εἰς τὸ ἱερόν. | ἂν δέ τις
10 ἀδικεῖ ἐν τοῖ ἱεροῖ ἢ ξένος ἢ δημότ|ης, ζημιούτω ὁ ἱερεὺς μέχρι πέντε δραχμέων | κυρίως καὶ ἐνέχυρα λαμβανέτω τοῦ ἐζημιωμ|ένου· ἂν δ' ἐκτίνει τὸ ἀργύριον, παρεόντος τὸ | ἱερέος ἐμβα(λ)λέτω[8] εἰς τὸν θησαυ-
15 ρόν : δικάζει|ν δὲ τὸν ἱερέα, ἄν τις ἰδίει ἀδικηθεῖ ἢ τῶν ξέ|νων ἢ τῶν δημοτέων ἐν τοῖ ἱεροῖ, μέχρι τριῶν | δραχμέων, τὰ δὲ μέζονα ἡχοῖ[9]

στοιχηδόν. 1 Lex de sacris Amphiarai manifesto eius aetatis est, qua Oropii neque in Atheniensium neque in Boeotorum potestate, sed plane sui iuris fuerunt, id quod per ea tempora, quibus scriptura et sermo titulum vindicant, bis (411—402 et 386—377 a. Chr.) usu venit. Wilam. antiquius ex his duobus temporis spatiis praefert, cum Dittenbergero probabilius videatur, quarti demum saeculi esse (cf. not. 12. 30. 32). Qui tunc Oropum incolebant, origine Ionas Eretrienses fuisse dialectus prodit (cf. not. 11. 15. 17. 24. 26), cui pauca modo ex vicinorum Boeotorum sermone (not. 5. 7. 12. 18), quorum imperio iam ante illud tempus plus semel paruerant, admixta sunt. Sacerdos in oppido habitat, per hiemem omnis delubri cura aedituo relinquitur, eo vero tempore anni, quo peregre homines dei consulendi causa venire solebant, sacerdos ipse ne nimis raro delubrum viseret neve parum diu illic commoraretur cavendum videbatur. 2 Arcturi ortum, sexaginta diebus post brumam (fere 24. Februarii die) finem hiemis esse indicat Hesiodus Op. 564 sqq. Wil.

3 Mense Novembri, sub occasum Pleiadum Hyadum Orionis ex definitione Hesiodi Op. 616. Wil. 4 Interdicitur, ne unquam ab initio veris ad autumnum plus quam tres continuos dies intermittat sacerdos quin in Amphiaraium veniat. 5 Boeotorum more hic omnes dativi (vel locativi) nominum in -ος et -ον exeuntium in -οι cadunt. Sed idem ne ab Eretriensibus quidem alienum fuisse docet foedus eorum cum Histiaeensibus (IG XII 9, 188_{19} ἐν τοῖ ἱεροῖ [410—390]). Wil. 6 Hunc in ipso delubro habitasse apparet. Wil. 7 Boeotismus est; nam ἀδικείμενος similiaque Boeotorum esse constat. Cf. Aristoph. Ach. 914; IG VII 2858_8. Quae neutiquam ad Aeolicum morem verba contracta flexione eorum quae in -μι cadunt accommodandi redeunt, sed ex εέμενος contractione nata sunt. Sane ε pro ει scriptum in hoc titulo singulare est. Sed eadem ratione cum ου paene ubique legatur, tamen pauca remanserunt antiquioris usus vestigia, ἑκάστο v. 6. 34. τὸ v. 13. βόληται v. 31. 8 ΕΜΒΑΛΕΤΩ. Em. Wil. 9 Homericum ἦχι deformatum similitudine aut adverbiorum οἴ, ὅποι, πανταχοῖ, ut Wil. et Becht. statuunt, aut locativorum in -οι cadentium ut οἴκοι, Μεγαροῖ, quod mihi propter significationem magis placet.

ἑκάστοις[10] αἱ δίκ|αι ἐν τοῖς νόμοις εἰρῆται[11], ἐντοῦθα[12] γινέσθων. | προσκαλεῖσθαι δὲ καὶ αὐθημερὸν[13] περὶ τῶν ἐ|ν τοῖ ἱεροῖ[14]
20 ἀδικίων[15]· ἂν δὲ ὁ ἀντίδικος μὴ συνχ|ωρεῖ, εἰς τὴν ὑστέρην ἡ δίκη τελείσθω ⁝ ἐπαρ|χὴν[16] δὲ διδοῦν[17] τὸμ μέλλοντα θεραπεύεσθαι ὑ|πὸ τοῦ θεοῦ μὴ ἔλαττον[18] [ἐννεοβόλου δοκίμου][19] ἀργ|υρίου καὶ ἐμβάλλειν εἰς τὸν θησαυρὸν παρε|όντος τοῦ νεωκόρου
25 [– 19 ι –] | [– 9 ι –][20] κατεύχεσθαι δὲ τῶν ἱερῶν καὶ ἐπ|ὶ τὸν βωμὸν ἐπιτιθεῖν[21], ὅταν παρεῖ, τὸν ἱερέα, | ὅταν δὲ μὴ παρεῖ, τὸν θύοντα[22], καὶ τεῖ θυσίει[23] α|ὐτὸν ἑαυτοῖ κατεύχεσθαι ἕκαστον, τῶν δὲ δη|-

10 Non est neutrum, sc. τοῖς ἀδικήμασι (Dttb.), sed masculinum eos qui in ius vocantur indicat. Wil. 11 Pluralem ex εἰρέαται contractum agnovit Wil. monens scripturam novam esse, non pronuntiationem, qua ab Ionibus tales formas contrahi iam ex Anacreontis fragmento 81 Bergk αἱ δέ μευ φρένες ἐκκεκωφέαται constaret. 12 N errore omissum supra versum adiecit lapicida. O pro genuina diphthongo scriptum per illa ruentignis confusionis tempora non rarum est (n. 153[16]), ipsam vero ἐντοῦθα formam inter Boeoticae dialecti vestigia numero; non quo ipsa in ullo illius regionis monumento exstet, sed quia unus Boeotorum sermo in pronomine οὗτος diphthongum ου per omnes casus retinet. Cf. Meister Gr. Dial. I 274. 13 Id fieri nullo pacto poterat nisi omnia haec iudicia Oropi erant, ut luculentissime hoc testimonio demonstretur civitatem tum sui iuris fuisse. Wil. 14 ι finale supra versum additur.

15 Editores omnes ἀδικιῶν. Cum reliqui eiusmodi genetivi hic ex Ionicae dialecti lege contractione careant (δραχμέων v. 10. 16. δημοτέων v. 15), in hoc antecedentem vocalem ι contractionem flagitare allatis genetivis singularis Πακτύω similibusque docent Wil. et Becht., per se rectissime. Sed Attice quidem hic sine dubio ἀδικήματα, non ἀδικίαι commemorarentur. Illi vero voci ἀδίκιον Ionum respondisse Hdt. V 89 ἀπὸ τοῦ Αἰγινητέων ἀδικίου docet; apud Atticos non exstat nisi in sollenni actionis nomine ἀδικίου δίκη (Lipsius Att. Process 424). Quare praestat ἀδικίων scribere. 16 ἐπαρχὴν et ἀπαρχὴν idem esse titulis Eleusiniis (cf. n. 83) docuit Dttb. Syll.[2] n. 587[177]; cf. n. 1032[5]. 17 Hoc quoque, ut ἐπιτιθεῖν, luculentissimum est sermonis Ionici vestigium. Wil. 18 Boeotice pro Ionico ἔλασσον. Wil.

19 ΕΝΝΕΟΒΟΛΟΥΔΟΚΙ in rasura rescripta sunt adeo constipatis litteris, ut pristinam scripturam tribus litteris minus habuisse appareat. Unde Wil. collegit, δραχμῆς fuisse, sed non multis annis post hanc legem scriptam mercedem dimidio auctam esse. 20 Eodem tempore, quo superiora mutata sunt (not. 19), praeceptum quod hic locum habebat abrogatum ideoque erasum est. Wil. 21 Cf. not. 17. 22 Victimam arae imponere et preces pronuntiare nemini permittitur nisi absente sacerdote, praeter feriarum (not. 23) tempora. 23 Sollenne sacrificium, quod quotannis respublica stato die deo offerebat, hic intellegitur, idem quod v. 34 ὅταν ἡ ἑορτὴ εἶ. Per earum feriarum tempus illud inter-

30 μορίων[24] τὸν ἱερέα, τῶν δὲ θυομένων ἐν τοῖ ἱε|ροῖ πάντων τὸ δέρμα [λαμβάνειν][25]. θύειν δὲ ἐξ|εῖν[26] ἅπαν ὅ,τι ἂν βόληται ἕκαστος[27]. τῶν δὲ κρεῶ|ν μὴ εἶναι ἐκφορὴν ἔξω τοῦ τεμένεος[28]. τοῖ δὲ | ἱερεῖ διδοῦν[29] τὸς θύοντας ἀπὸ τοῦ ἱερήου[30] ἑκ|άστο τὸν ὦμον, πλὴν
35 ὅταν ἡ ἑορτὴ εἶ· τότε δὲ ἀπ|ὸ τῶν δημορίων λαμβανέτω ὦμον ἀφ' ἑκάστου | τοῦ ἱερήου. ἐγκαθεύδειν δὲ τὸν δειόμενο|ν[31] [– 34 l er.] |
40 υαυ[– 32 l er.][32] πειθόμ|ενον τοῖς νόμοις. τὸ ὄνομα τοῦ ἐγκαθεύδον|τος, ὅταν ἐμβάλλει τὸ ἀργύριον, γράφεσθαι τ|ὸν νεωκόρον, καὶ αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεος, καὶ ἐκ|τιθεῖν[17] ἐν τοῖ ἱεροῖ γράφοντα ἐν πετεύροι[33] σ|κοπεῖν [τ]οῖ βουλομένοι. ἐν δὲ τοῖ κοιμητηρίο|ι καθεύδειν χωρὶς μὲν τὸς
45 ἄνδρας, χωρὶς | δὲ τὰς γυναῖκας, τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν τοῖ πρὸ ἡ|ὸς τοῦ βωμοῦ, τὰς δὲ γυναῖκας ἐν τοῖ πρὸ Η(ε)σπέ|[ρης[34] – 13 l – τὸ κοιμ]ητήριον τοὺς ἐν|[καθεύδοντας – 19 l – λ]όγον[35] | – –

dictum, ne quis praesente sacerdote ipse rem divinam faceret, teneri non poterat cum quia sacerdos publicis sacris occupatus erat (v. 34), tum quia per illos dies longe maiorem hominum privatorum turbam quam unquam alias cum victimis suis in delubrum confluxisse consentaneum est. 24 I.e. δημοσίων, scil. victimarum. 25 [λαμβάνειν] Dttb. in rasura; [τῶ θεῶ ἔναι] B. B., Z. 26 N. 135[2]. 27 Cf. IG XII 2, 73 ὅ κε θέλη θύην ἐπὶ τῶ βωμῶ τᾶς Ἀρροδίτας τᾶς Πειθῶς καὶ τῶ Ἑρμᾶ, θυέτω ἱρήϊον ὅττι κε θέλη καὶ ἔρσεν καὶ θῆλυ πλ[ᾶ]γ χοί[ρω] καὶ ὄρνιθα ὅττι[νά κε θέλη]. Infra n. 1033 θῆλυ καὶ ἄρσεν ἂμ βούλη προσέρδεν, ὅϊν οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον. Vides tamen utrobique non plane tam late patere licentiam quam hic. 28 Nr. 1041[1]. 29 Cf. not. 17. 30 η ex ionico ηι, non ex ει ortum. 31 Cf. 216[4]. 32 Hic praeceptum aliquod fuit, quod paullo post abrogatum ideoque erasum est. Wil. 33 Tabula quadrata lignea, i.q. σανίς, πινάκιον λελευκωμένον, λεύκωμα. Wil. l.l. 96[1]; Wilhelm Beitr. 242 (Deli). 34 ΗΣΓ hoc remansit ex antiquiore more spiritum asperum una cum vocali correpta ε una littera exprimendi: ΘΚΘβόλωι Naxiorum IGA 407; Ηρμοκρέ- Therae IG XII 3, 780. 35 [παριέναι(?) δὲ εἰς τὸ κοιμ]ητήριον τ. ε., additis deinde condicionibus, quibus cubiculum sacrum intrare liceret coll. Paus. I 34, 5 Zie.

1005. Demonis Atheniensis casa Aesculapio consecrata, c. a. 350. Olim Athenis, nunc Parisiis. Edd. Boeckh CIG 459; Froehner Inscr. Louvre 48; IG II 1654 (Michel 840; Syll.[2] 590; Kutsch Att. Heilgötter 1913, 35. 114, 225). [*Hi*]

[ὁ] θεὸς[1] ἔχρησεν τῶι δήμωι τῶι Ἀθη[ναίων ἀναθεῖναι] τὴν οἰκίαν

1 Apollo Pythius designari videtur.

τὴν Δήμωνος[2] καὶ τὸν κ[ῆπον τὸν προσόντα[3]] | τῶι Ἀσκληπιῶι, καὶ αὐτὸν Δήμωνα [ἱερέα εἶναι αὐτοῦ].
5 ἱερεὺς Δήμων Δημομέλους Παιανι[εὺς ἀνέθηκε] | καὶ τὴν οἰκίαν καὶ τὸν κῆπον, προσ[τάξαντος τοῦ θεοῦ] | καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων δόν[τος ἱερέα εἶναι] | τοῦ Ἀσκληπιοῦ κατὰ τὴν μαν[τείαν].

---

2 Demomeles Demonis f. Paeaniensis frater patruelis Demosthenis oratoris fuit, sed natu maior quam ille, quippe qui Demosthene etiamtum infante iam domum habuerit (Dem. XXVII 11). Eius filius est Demo. Facile fieri potuit, ut is iam c. a. 350 sacerdos Aesculapii constitueretur. Cf. stemma PA I p. 242/3 et n. 3735; Kirchner Realenc.[2] V 141. Num Aeschinis (I 125) τὴν ἐν Κολωνῷ συνοικίαν τὴν Δήμωνος, quem Timarchus dixerat Demonis non esse, ad hanc domum referre liceat (Judeich Topogr. Ath. 406), explorari vix poterit.

1006. Coorum lex de Cereris sacerdotibus, saec. III. Antimachiae in insula Co. Edd. Paton-Hicks I. Cos 386 (SGDI 3721; Syll.[2] 591; Ziehen 132). Cf. Wilhelm AEMOest. XVII 1894, 41 VI. [*Hi*]

I [κ]ατὰ τάδε ταὶ ἱέ[ρει]αι ἱερώσθω[1] τᾶι Δάματρι· ἐξ[ῆ|μ]εν δὲ τοῖς κυρίοις καὶ τᾶν μὴ παρευσᾶν γυναικῶ[ν] | τῶι χρήζοντι ἐμβάλλεσθαι[2],
II αἴ κα ἐν τᾶι χώραι | ἔωντι. τὰς δὲ λαχούσας ὁμοσάσας ἱερῶ-
III 5 σθαι. ταῖς | δὲ τελευμέναις[3] καὶ ταῖς ἐπινυμφευομέναις[4] ἧμεν | τᾶι δηλομέναι, καθάπερ καὶ πρὶν πωλητὰν γενέσθα[ι] | τὰν ἱερωσύναν[5] συνετάχθη, πέντ' ὀβολὸς διδούσαις | ἀπολελύσθαι τῶν ἄλλων
IV ἀναλωμάτων πάντων. | παρασκευάσαι δὲ ταῖς τελευμέναις τὰς
10 ἱερῆς[6] τὰ νομι|ζόμενα. ἧμεν δὲ καὶ τῶν γερῶν τῶν θυομένων ταῖς

Non tenemus nisi supplementum legis de sacerdotii venditione antiquioris. PH. 1 Perfectum verbi ἱερόομαι Bechtel. 2 I.e. sortes in urnam deicere. Cf. n. 1023_{91} τοὺς ἐπ[ι]βαλλομένους ἐς τὰν [ἱερ]ατείαν τὸν κλᾶρον. III Sacerdotes ab iis, qui nuptiarum aut desponsandi causa fanum adibant, non iam γέρη quaedam, victimarum partes vel cibos quoscunque, sed modicam pecuniae vim accipiebant. 3 Non ad quaslibet τελετάς, sed ad matrimonium referimus (ut PH), quod Cereris sacerdotem curasse Plutarch. coniug. praec. 1 (μετὰ δὲ τὸν πάτριον θεσμόν, ὃν ὑμῖν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια συνειργνυμένοις ἐφήρμοσεν) testatur. Cf. Iunonem Τελείαν Plataeensium et Stymphaliorum, τελεῖν γάμον, τέλος γάμοιο. 4 Verbum ex solo Eumathio saeculi XI auctore innotuerat (XI 12, Erot. ed. Hercher p. 593): Ἀπόλλων σοὶ μὲν ἐλευθερίαν χαρίζεται καὶ τὸν -- Ὑσμινίαν ἐπινυμφεύει σοι. 5 Certum pretium constitutum erat, quo qui emere vellent sacerdotium nomina darent; inter eos sorte designata est sacerdos.
6 Ex ἱερέᾱς contractum.

χρηζο[ύ]|σαις[7] ἀποδόμεν τοῦ μὲν ἐτέλου[8] ἡμιωβέλιον, τοῦ δὲ τελείου |
V [ὀβελόν]. τ[οῦ] δὲ ἀγερμοῦ[9] κα[ὶ τῶν ..] Γ[...ω]ν καὶ γερῶν πάν-
των | [_ 22 ι _, τὰ δὲ λοιπὰ ἔσ]ται ἱερὰ ταῖς | [θεαῖς[10] __

7 ταῖς χρηζούσαις sacra facienda erant, exempli causa vitulus erat offerendus, cuius partem sacerdos ut γέρας accipiebat. Parvum igitur pretium, quod sacerdoti iam ab iis quae hoc praeferunt offertur, non totius vituli est, sed partis sacerdoti debitae. 8 Cf. tit. Aeolicum (Hoffmann Dial. II, X. 155 a) ἀρνηάδων ἔταλα ἀτέλεα; Graecam vocem ἰταλός, Latinam vitulus, derivatam illam quidem a ϝέτος. Meister Anz. indog. Spr. I 203; Walde Lat. et. Wört.[2] 846. 9 N. 1015_{27}. 10 Pars nescio quae sacerdotum esto, reliqua Dearum nempe Cereris et Proserpinae.

1007. Pergamenorum decretum de Aesculapii sacerdotio, a. 130—100. Ed. Fraenkel I. Perg. 251 et Add. p. 511 (Michel 519; Syll.[2] 592). [*Hi*]

ἐπὶ πρυτάνεως Καβείρου[1], μηνὸς Πανθείου[2] | εἰκάδι, ἔγνω βουλὴ καὶ
δῆμος, γνώμηι | στρατηγῶν, περὶ τῆς ἱερωσύνης τοῦ Ἀσκληπι[οῦ], |
5 ὅπως ὑπάρχηι εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον | Ἀσκληπιάδηι καὶ τοῖς ἀπο-
γόνοις τοῖς | Ἀσκληπιάδου· τύχηι τῆι ἀγαθῆι, δεδόχθαι | τῆι βουλῆι
καὶ τῶι δήμωι, τὴν μὲν ἱερωσύνην | τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῶν ἄλλων
10 θεῶν τῶν ἐν τῶι | Ἀσκληπιείωι ἱδρυμένων[3] εἶναι Ἀσκληπιάδου | τοῦ

Litterae saeculo II non recentiores. Ex altera parte post a. 133 haec exarata esse F. inde collegit, quod quamdiu regnum mansit, non populi decretis, sed regum nutu sacerdotes instituebantur. Cf. Or. 331_5: βασιλεὺς Ἄτταλος Ἀθηναίωι τῶι ἀνεψιῶι χαίρειν· Σωσάνδρο[υ] τοῦ συντρόφου ἡμῶν, σοῦ δὲ γαμβροῦ κατασταθέντος ὑπὸ τἀδελφοῦ βασιλέως τοῦ Καθηγεμόνος Διονύσου ἱερέως. Singuli versus ut integris vocibus finirentur, partim constipavit litteras, partim distraxit quadratarius. 1 Deus ipse muneris eponymi honorem sumptusque suscepit; cf. n. 272[2]. De Cabirorum (patris, matris, filii, sicut in fano apud Thebas Boeotias sito?) cultu apud Pergamenos cf. Paus. I 4, 6; Thraemer Pergamos 263; Fraenkel I. Perg. adn. 332. 324; CIG 3538_{17}; Kern Realenc.[2] Kabiren. 2 Idem mensis Antiocheae Persidis, Mytilenae; cf. Πανθεών apud Neopolitanos Campaniae IG XIV 759_{16}. 3 In horum numero certe fuerunt Hygiea et Telesphorus. Cf. CIG 6753 Ἀσκληπιῷ Περγαμηνῷ, Ὑγείᾳ, Τελεσφορίωνι. Aristides (II p. 429_{15} Keil) καθήμεθα οὖν (in Asclepieo Pergamenorum) ἐν Ὑγιείας, οὗ ὁ Τελεσφόρος. Panacea accedit ex titulo Pergameno Μουσ. βιβλ. εὐαγγ. σχολῆς 1875/6 πὸ' Πανάκ(ε)ιαν σώζουσαν Φλ. Νικόμαχος. Sed multo plures etiam in celebribus Aesculapii delubris coli consuevisse συνναόυς θεοὺς ex versibus Herondae IV 1—11 apparet. F. Cf. donarium Pergamenum Ath. Mitt. XXXII 308, 26. Εὐρωστ[ί]αι Πό. Αἴλ. Θέων Ζηνοδότ[ο]υ Ῥόδιος τὸν βωμὸν κατ' ὄναρ. Zie.

Ἀ[ρχί]ου[4] καὶ τῶν ἀπογόνων τῶν Ἀσκληπιάδου | εἰς ἅπα[ντ]α [τ]ὸν χρόνον, καὶ στεφανηφορεῖν αὐτῶν | ἀεὶ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερωσύνην· λαμβάνειν δὲ | καὶ γέρα τῶν θυομένων ἱερείων ἐν τῶι ἱερῶι | πάντων,
15 σκέλος δεξιὸν καὶ τὰ δέρματα καὶ τἆλλα | τραπεζώματα[5] πάντα τὰ παρατιθέμενα | . . . . . σ[. . κ]αρπεύεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ τὸ ἱερ[ὸν | -- |
20 -- | - 12 ι -] ὑπάρχειν εἰς ἅπαντα τὸν χρό[νον. | εἶναι δ]ὲ καὶ ἀτέλειαν Ἀσκληπιάδηι πάντων | [ὧν] ἡ πόλις κυρία, καὶ εἰς τὸ λοιπὸν | ἀεὶ τῶι τὸν στέφανον[6] ἔχοντι, ἀναγορεύεσθαι δ[ὲ] | εἰς προεδρίαν[7] τὸν ἱερέα ἐν ἅπασι τοῖς ἀγῶσιν. | ἐπιμελεῖσθαι δὲ καὶ τῆς εὐκοσμίας τῆς κατὰ
25 τὸ ἱερὸ[ν] | πάσης τὸν ἱερέα ὡς ἂν αὐτῶι δοκῆ[ι] | καλῶς ἔχειν καὶ ὁσίως, κυριεύοντα τῶν ἱερῶν παίδων[8]. | ὅπως δὲ ταῦτα εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον διαμένηι | βέβαια Ἀσκληπιάδηι καὶ τοῖς ἀπογόνοις τοῖς | Ἀσκλη-
30 πιάδου, ἐπιτελεῖν ὁρκωμόσιον[9] τὴν πόλιν | ἐν τῆι ἀγορᾶι ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Σωτῆρος τῶι βωμῶ[ι][10] | καὶ ὀμόσαι τὰς τιμουχίας[11], ἢ μὴν

4 Suppl. F. Archias sacra Aesculapii Pergamena instituit (Paus. II 26, 8 Ἀρχίας ὁ Ἀρισταίχμου τὸ συμβὰν σπάσμα θηρεύοντί οἱ περὶ τὸν Πίνδασον (prope Pergamum Plin. V 126) ἰαθεὶς ἐν τῇ Ἐπιδαυρίᾳ τὸν θεὸν ἐπηγάγετο ἐς Πέργαμον), ideoque alicui ex eius posteris hereditarium concessum est sacerdotium. I. Perg. 190 [ὁ δεῖνα Ἀσκληπ]ιάδου | [Ἀρίσται]χμον Ἀρχίου [τ]ὸν θεῖον. Tertio etiamtum p. Chr. n. saeculo Archiam quendam, manifesto eiusdem familiae hominem, sacerdotem Aesculapii invenimus I. Perg. 267_3. F.

5 Cf. n. 736_{86}: καὶ ὅσα κα οἱ θύοντες ποτὶ τᾶι κράναι τραπεζῶντι καὶ τῶν θυμάτων τὰ δέρματα λαμβανέτω Μνασίστρατος. 1042_{20}: ἐὰν δέ τις τράπεζαν πληρῷ τῷ θεῷ, λαμβανέτω τὸ ἥμισ[υ]. F. 6 I.e. τὴν ἱερωσύνην. Cf. n. 900[9].

7 Paullo insolentius hoc dictum pro καλεῖσθαι εἰς προεδρίαν (n. 330_{50}) s. εἰσκηρύσσεσθαι (I. Magn. $92a_6$). 8 Servi sacri (ἱερόδουλοι) Aesculapii. Alia huius usus vocis παῖς exempla attulit F., qui Boeckhium secutus etiam ἱερός substantive usurpatum servum sacrum designare statuit, in universum sine dubio recte; at n. 736 ἱερούς et ἱεράς liberos homines esse manifestum est. Cf. Kern Herm. XLVI 1911, 302. 9 Cf. Hesych. ὁρκωμόσια· θύματα ἐφ' ὧν ὅρκοι γίνονται. Platon. Critiae 120 B ἐπὶ τὰ τῶν ὁρκωμοσίων καύματα χαμαὶ καθίζοντες. Or. 229_{82} τὰ δὲ ἱερεῖα τὰ εἰς τὰ [ὁρ]κωμόσια ἐν Σμύρνηι [δότω ὁ ταμίας Καλ]λῖνος. F. 10 Iovis Servatoris aram in unoquoque foro Graeco fuisse, neque alium esse Δία ἀγοραῖον, monuit Robert Herm. XXIII 431; adde Sosipolidis templum Magnesiae consecratum n. 589. Quo minus causae esse, cur illam nobilissimam aram cuius relliquiae Pergami effossae sunt, ab Eumene II rege exstructam, eandem esse putaremus cum illa, quae sine dubio multo antiquior fuisset, observavit Fraenkel I. Perg. p. 55. 11 I.e. collegia magistratuum, quae alibi συναρχίαι vocantur. Suid. τιμοῦχος· οὕτως καλοῦσι τοὺς ἄρχοντας Μεσσήνιοι. F. Reliquis omnibus locis (etiam Le Bas III 88_{12}), proprium unius collegii aut corporis nomen est, praecipue Tei (n. 578_{60}, ubi πρὸς τῇ ἀρᾷ non ad magistra-

ἐμμενεῖν ἐν οἷς | ἐψήφισται ἡ πόλις Ἀσκληπιάδηι καὶ τοῖς ἀπογόνοις | τοῖς Ἀσκληπιάδου· τοὺς δὲ στρατηγοὺς τοὺς ἐπ[ὶ] | Καβείρου πρυτάνεως
35 ἐπιμεληθῆναι ὅπως | συντελεσθῇ ὁ ὅρκος καθάπερ γέγραπται. | ἀναγράψαι δὲ αὐτοὺς καὶ τὸ ψήφισμα τόδ[ε] | εἰς στήλας λιθίνας τρεῖς, καὶ στῆσαι αὐτῶν | μίαν μὲν ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐμ Περ-
40 γάμῳ, | ἄλλην δὲ ἐν τῶι ἱερῶι τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλε[ι 12, | τ]ὴν δὲ τρίτην ἐμ Μυτιλήνηι ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ | [Ἀσκλ]ηπιοῦ 13. ἐγγράψαι δὲ καὶ εἰς τοὺς νόμους | [τοὺς τ]ῆς πόλεως τὸ ψήφισμα τόδε, καὶ | [χρήσθω]σαν αὐτῶι νόμωι κυρίωι εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον.

tus significationem spectat, sed ab ἀναγγελλέτωσαν pendet) et Massiliae (Strabo IV 179). Dttb. Cf. n. 286_5. 282^4. 12 Distinguitur a nobilissimo Nicephorio quod in inferiore urbis parte erat. F. 13 Cf. I. Perg. 13_{18}. F.

1008. **Minervae Poliadis sacerdos, saec. III p. Chr.** Eleusine. Edd. Skias Ἐφ. ἀρχ. 1895, 109, 23 (Syll.² 593). [*Hi*]

ἱέρειαν Πολιάδος Ἀθηνᾶς | καθ' ὑπομνηματισμὸν 1 | τῆς ἐξ Ἀρείου
5 πάγου βουλῆς | καὶ ἐπερώτημα τῆς βουλῆς | τῶν Φ 2 καὶ τοῦ δήμου τὸ γέ|νος τὸ Πραξιεργιδῶν 3 Σαβει|νιανὴν Ἀμιλλῶν 4, εὐσε|βείας τῆς περὶ τὴν θεὸν | ἕνεκεν.

Litterae ΑΘΞΦΠΕ. 1 N. 766 B^{11}. 2 Inde ab Hadriani aetate antiquus quingentorum senatorum numerus restitutus mansit certe ultra medium saec. III. Eo ad finem vergente et quarto ineunte alii numeri in titulis occurrunt, septingenti quinquaginta IG III 716_2, trecenti IG III 635_6. 719_3, quorum rationes latent. Dttb., cf. Realenc.² III 1023_{40}. 3 Cf. Toepffer Att. Gen. 133. Hesych. Πραξιεργίδαι· οἱ τὸ ἔδος τὸ ἀρχαῖον τῆς Ἀθηνᾶς ἀμφιεννύντες. Plut. Alcib. 34 ὁρῶσι δὲ τὰ ὄργια Πραξιεργίδαι Θαργηλιῶνος ἕκτῃ φθίνοντος ἀπόρρητα τόν τε κόσμον καθελόντες καὶ τὸ ἔδος κατακαλύψαντες. Ad Plynteriorum sacra haec spectare pridem intellectum est. Sacerdos Minervae Poliadis (v. 1) non ex Praxiergidarum, sed ex Eteobutadarum gente est (Toepffer 128). Sed ei cum hominibus illius gentis qui munere simulacri purgandi et exornandi fungebantur arctissimam officiorum coniunctionem intercessisse sponte patet. Quare cum IG II² 776_{18} ἐμέρισεν [δὲ καὶ τοῖς Πραξι[ερ]γίδαις εἰς τ[ὴ]ν θυσίαν τὴν π[άτριον ἐκ τῶν | ἰ]δίων ἑκατὸν [δρ]αχμάς sacerdotis erga gentem munificentia praedicatur, tum hic vice versa Praxiergidae sacerdotem honore statuae afficiunt. Toe. 4 Kuehner-Blass Gr. I 455.

1009. **Chalcedoniorum de Aesculapii sacerdotio lex, c.a. 200.** Tabula ex Asia minore Athenas delata, venditor Epheso deportatam esse dicebat. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον VII 207, 2; Latyschew Journ. Minist. Volksaufkl. 1882, 243; Bechtel SGDI 3052 et p. 116 (Michel 732; Syll.² 594 et add. p. 822). Cf. Dittenberger Herm. XVI 164; Bursy Philologičesnoje Obosrenije 1898, 117; Wilhelm Goett. GA 1900, 101. [*Hi*]

--εεισιδ--|-- στρατείας καὶ αι[1]--|--αν, ἅν κα μὴ αὐτὸς θέ[ληι--|
5 -- τοῦ] ἐπικεφαλαίου τέλεος τοῦ ι--|--γον. στε[φ]αν[φ]ορείτω δὲ
τὰς ἐρ[ότ|ια]ς[1a] καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα φοιτήτω τὰ δ[αμό|σια]. χρηείσθω
δὲ καὶ τῶι περὶ τὸ ἱερὸ[ν χώ|ρωι][2] τῶι δαμοσίωι ὅ,τι κα θέληι, ὅ,τι
10 κα [μὴ | ἁ πό]λις[3] κατασκευάξηι. ὠνείσθω δὲ ὅς [κα ἧι | ὁλ]όκλαρος
καὶ ὧι δαμοσιοργίας[4] μ[έτε|στι]· ἐξέστω δὲ καὶ [π]αιδὶ[5] ὠνεῖσθαι,
ἄ[λλ|ωι] δὲ μηθενὶ ἐξέστω τὰν ἱερωτεία[ν[6] ἢ ἑα|υτ]ῶι[7]. ὃς δέ κ[α]
εἴπηι ἢ προαισιμνάσηι[8] [ἢ ἐν βου|λᾶι][9] ἢ ἐν δάμωι ἢ ἄλλει καί
15 χ᾽ ὁπειοῦν[10] [ὡς δεῖ | ἀφε]λέσθαι τὸν πριάμενον τὰν ἱερω[τείαν, | χιλ]ίας
δραχμὰς ἀποτεισάτω ἱερά[ς τοῦ | Ἀσ]κλαπιοῦ· τᾶς δὲ τιμᾶς καταβαλεῖ
[τὸ μὲν | ἥμι]σσον καὶ ἑκατοστὰν καὶ τριακο[στὰν | ἐν] τῶι Πεταγειτ-
0 νίωι[11] μηνὶ πρὸ τᾶς δε[κάτας, | τὸ δ]ὲ ἥμισσον ἐν τῶι Διονυσίωι[7]
πρὸ [τᾶς δεκ|άτα]ς. ἐπ[εὶ δ]έ κα[7] τὰν τιμὰν πᾶσαν κα[τα|βάλη]ι[7],
ἀντεθησεῖται[12]· τὸ δὲ ἀνάλωμα [τὸ ἐς | τά]ν ἄνθεσιν παρεξεῖ αὐτὸς

Chalcedonium esse lapidem demonstravit Dttb., praeter dialectum doricam inprimis vocibus ἱερωτεία (not. 6) et προαισιμνᾶν (not. 8) et mensis nomine Διονύσιος (not. 11) usus. Proponuntur condiciones, quibus veneat sacerdotium Aesculapii. 1 An ἔστω δὲ καὶ ἀτελὴς καὶ στρατείας καὶ αἰ[σιμνατείας καὶ τᾶν ἀλλᾶν ἀρχ]ᾶν sim., coll. n. 1017_{14}. 1a Suppl. Kum. Sane ἔροτις in scholiis Homericis (E 299, Eust.) Aeolicum dicitur; sed ab Euripide El. 625 in dialogo adhibetur. Cf. Herwerden Lex.² s.v. Accusativum temporis similiter usurpatum habes n. 374_{42} πάντας τοὺς ἀγῶνας. 2 Suppl. Dttb. Cum flexione χρηείσθω R. Meister Phil. Woch. 1885, 1450 aptissime confert Eliacam χρηῆστ[αι] I. Olymp. 1_3 et Boeoticam χρειεῖσθη supra n. 994_8. 3 Suppl. Dttb. ‚nisi si qua parte eius loci civitas sive ad aedificium publicum exstruendum sive alio consilio utetur'. 4 Ius magistratibus aliisque reipublicae honoribus fungendi. 5 Suppl. Dttb. Pendet dativus ab ὠνεῖσθαι, non ab ἐξέστω. Patri licet filio emere, praeterea vero nemini permittitur, ut alii emat sacerdotium ac sibi ipsi. 6 Forma huius nominis propria Chalcedoniorum (cf. n. 1010_2, 1011 ter). 7 Suppl. Dttb. 8 Et scriptura αἰσιμνᾶν et ea vis huius vocabuli, qua de praesidibus senatus usurpatum respondet Attico πρυτανεύειν, Megarensium colonorumque propria est (cf. 642². 709²⁹). 9 Cf. n. 1011_{10}. La. 10 I.e. ἢ ἄλλοθι κᾶν ὁπουοῦν. 11 Menses Chalcedonios habemus 1. Ἀπελλαῖος = Πυανοψ., 2. Μαχανεῖος = Μαιμ., 3. Πεταγείτνιος = Ποσ., 4. Διονύσιος = Γαμ. L.; Bischoff Realenc.² Kalender § 39. 12 ἀνατιθέναι, ἄνθεσις de sacerdote inaugurando dicitur. Cf. 1011_{12} ἀναθέ[τω δὲ α]ὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἐπεί κα τὰν τιμὰν δῷ, τὸ δὲ [ἀνάλω]μα δωσεῖ ὁ πριάμενος τὰν ἱερωτείαν. Vocabuli usus inde fortasse repetendus, quod sacerdos sellae cuidam in delubro positae imponebatur similiter atque in episcoporum inauguratione fieri solet. Neque veri dissimile est, ad tales sacerdotum institutiones pertinere ἐνθρονισμούς, quorum inter Pindari carmina mentio fit, sive θρονισμοὺς Μη-

ἑαυτ[ῶι. ἀνοί|γεν][13] δὲ τὸν ἱερῆ τὸν ναὸν κατ' ἀμέ[ραν. ἐμι|μέ]λεσθαι δὲ αὐτὸν καὶ τᾶς στοιᾶ[ς τᾶς | πὸ]τ τῶι[14] Ἀσκλαπιείωι ὅπως καθαρ[ὰ ἦι. | τᾶ]ς δὲ ποθόδου[15] ἀρξεῖ μεὶς Μαχάνε[ιος[16]. | τιμ]ὰ ἱερωτείας σὺν ἑκατοστᾶι κ[αὶ τρια|κο]στᾶι δραχμαὶ πεντακισχίλιαι
25 [καὶ τριά|κον]τα[17] ὀκτώ, τέτορες ὀβολοί. ἐπρία[το | Μᾶτ]ρις[13] Μηνίου.

τρῴους καὶ Βακχικὰ Orphei (Lobeck Aglaoph. 368). Ceterum in universum
30 quidem Dorienses futuro passivi terminationes activas tribuunt (cf. n. 570_{22} ἀναγραψησεῖ), sed in titulo Callatiano AEMOest. X 200_{38} ἀνατεθησεῖται legitur.

13 Suppl. Wi. 14 Suppl. L. 15 Reditus cum sacerdotio coniuncti significantur; cf. n. $1011_{17.18}$. Singularis numerus etiam alibi invenitur, velut n. 959_6; Dem. XXIII 110. XXVII 29; Isaeus XI 43; IG II² 1247_{27}: εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῆς στήλης δότω ὁ ἄρχων Ἀδείμαντος Δ δραχμὰς ἐκ τῆς κοινῆς προσόδου τῶν τοῦ θεοῦ χρημάτων καὶ εἰς θυσίαν ΔΠ δραχμάς. Mensium Machanei, Petagitnii et decem primorum Dionysii dierum reditus asservantur ut deinde sacerdos recens institutus eos accipiat.

16 Suppl. L. ex n. 1011_7. 17 Suppl. Bu. Nam 5038 dr. 4 obolos accurate respondere pretio quinque milium addita centesima et trigesima parte (v. 18), quod vectigal venditionis (ἐπώνιον) esse apparet.

1010. Chalcedoniorum lex de sacerdotio. Prope ἱερὸν Chalcedoniorum (hodie *Madscher-Tabiassi*); nunc Constantinopoli apud Mordtmannum. Edd. E. Curtius MBAk. Berl. 1887, 475; Bechtel SGDI 3051 (Michel 1008; Syll.² 595). [*Hi*]

Νικομάχου τοῦ[1] Θυ[__. | τύχαι ἀγ]αθᾶι. ὁ πριάμενος τὰν ἱερωτε|[ίαν[2] τῶν θεῶ]ν τῶν δυώδεκα[3] ἱερωτευσεῖ ἐ[πὶ | ζωᾶς[4] λα]ζόμενος[5] τῶν
5 θυομένων πάν[των | τὰ] δέρματα καὶ τὰς κωλέας, ὅσα κα τ[οὶ | θια]σῶται θύωντι τοῖς δυώδεκα θεοῖς ἐν τ[ῶι | κοι]νῶι τῶι Νικομαχείωι[6].

---

1 Nomen Nicomachi genetivo praemissum indicat eum de sacerdotio et thiaso a se condito has quae sequuntur normas sanxisse. Dttb. Nolumus enim de eponymo cogitare, sicut H. Merle Gesch. d. Städte Byzantion u. Kalch. Kiel 1916, 84. 2 N. 1009^6. 3 Polyb. IV 39, 6: τὸ καλούμενον Ἱερόν, ἐφ' οὗ τόπου φασὶ κατὰ τὴν ἐκ Κόλχων ἀνακομιδὴν Ἰάσονα θῦσαι πρῶτον τοῖς δώδεκα θεοῖς. 4 Suppl. Cu. ex n. 1015_8. 5 Suppl. B. ex n. 1011_{18}. 6 Thiasus nomen accepit ab eo qui eum condiderat, quae res frequens est apud Rhodios (cf. n. 1114_1 ὑπὸ Ἁλιαστᾶν Ἀθαναϊστᾶν Ἑρμαϊστᾶν Ἀριστειδείων IG XII 1, 163_5 Ἀπολλωνιαστᾶν Θεαιδητείων Ἀστυμηδείων (Blinkenberg et Kinch Bull. Ac. Danem. 1905, 69). Cf. ibidem Εὐφρανόριοι, Λυσιστράτειοι, Πολύκλειοι, Φιλώνειοι alia; Poland Vereinsw. 75).

ποταγόντω δὲ το[ὶ ἱ]ερ[οὶ[7] τὸ]ὶ ἑκαστάκι γινόμενοι τὰ ἱερεῖα ἃ κα
10 [δέηι | θυσιάζει]ν[8] ποτὶ τὸν βωμὸν τὸν τῶν θε[ῶν | τῶν] δυώδεκα καὶ ποιούντω τὰν θυσίαν | __· αἰ δὲ μὴ ποτάγ[ωντι, __]

7 Suppl. Dttb. ex n. 736. Certe non de sacerdote, sed de quibusdam eius adiutoribus, quo officio ἱεροί funguntur in titulo Andaniensi (n. 736), hic dici docet numerus pluralis. 8 Suppl. B.

1011. Chalcedoniorum lex saec. III/II. Chalcedone. Edd. Latyschew in eph. institutionis publ. Russ. 1885 (Bechtel SGDI 3052 *a*; Michel 733; Syll.[2] 596). Cf. Tod Journ. Hell. Stud. XXXIII 1913, 28/9. [*Hi*]

__ τὰν δαμοσιο[ργίαν[1] __ | ἑκάστωι]2 τῶν ἱερείων[3] ἐν τῶ[ι αὐτῶι] χρόνωι· ἱε[ρεῖ | __ ἀ]πὸ τᾶς μνᾶς Τ· ἱερεῖ Ἑρμᾶ ἀπὸ τᾶς μνᾶς
5 [Τ· | ἱερεῖ Ἄ]μμωνος ἀπὸ τᾶς μνᾶς Τ· ἱερεῖ Ἡρακλεῖος | [ἀπὸ τᾶ]ς μνᾶς CII:: ἱερεῖ θεῶν Σαμοθραικίων | [ἀπὸ τ]ᾶς μνᾶς CCCII· ἱερεῖ Διὸς Βουλαίου ἀπὸ τᾶς | [ἱερωτ]είας[4] CCTI. τοῦ δὲ λοιποῦ τὸ ἥμισον τοῦ Μα[χανεί]ου[5], τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ Ἀπελλαίου τοῦ ἐπὶ Ὀλυμ-
10 πι[οδώρου][6]. ἀφελέσθαι δὲ μηθενὶ ἐξεῖμεν τὰν ἱερωτείαν[7]. | [ὃς δέ κ]α εἴπῃ ἢ προαισιμνάσηι ἢ ἐν [β]ουλᾶι ἢ ἐν δάμωι[8], ὀ|[φειλέτω] δραχμὰς Μ ἱερὰς τοῦ Ἡρακλεῖος, καὶ τὰ | [προαισ]ιμναθέντα ἢ ῥηθέντα ἄκυρα ἔστω. ἀναθέ|[τω[9] δὲ α]ὐτὸν ὁ βασιλεὺς ἐπεί κα τὰν τιμὰν δῶι, τὸ δὲ | [ἀνάλω]μα δωσεῖ ὁ πριάμενος τὰν ἱερωτείαν[10].

Numeri Attici praeter Ψ = 50 (not. 15), C = 1 dr., porro T = 3 ob., I = 1 ob.; punctum = 1 chalcus. Tod. Cf. Ziehen Leg. 140 (Syll.[2] 940): ἐργολαβεῦντες τὸ ἱερὸν ἢ δαμόσιον ἔργον. 1 Suppl. L. ex n. 1009_{10}.

2 Suppl. Dttb. 3 I.e. ἱερέων. Cf. 216[4] et infra v. 4. 11 Ἡρακλεῖος. Hic in universum de eis partibus pretii, quae aliis sacerdotibus dandae sunt ac deinde singillatim enumerantur, dictum fuisse apparet. 4 Supplevit L. Non iniuria miratur B. reliquis sacerdotibus haud exiguas summas pendi, siquidem eius pretii quod postea re vera numeratum est 7500 drachmarum (v. 20) terni oboli ex mina efficiunt drachmas 37 et dimidiam, singulae drachmae bini oboli et dimidius (v. 5) ex mina drachmas 106 et quartam partem, ternae drachmae bini oboli (v. 6) drachmas 250, Iovis Bulaei vero sacerdotem ex toto pretio non plus quam duas drachmas quattuor obolos accipere. Sed cum harum pensionum causa et ratio omnino lateat, non est quod eiusmodi inaequalitatem locum habere potuisse negemus. Dttb., sed calculis a Klaffenbachio emendatis.

5 Cf. n. 1009_{27}. 6 Suppl. L. Etenim et hic et n. 1009 condiciones tenemus quae certo quodam tempore de una sacerdotii venditione propositae sunt. Cf. not. 14. Significatur igitur tempus magistratus eponymi et mensis nominibus. 7 Cf. 1009[6]. 8 Cf. 1009_{13}. 9 Cf. 1009^{12}.

10 Cf. 1009_{22}.

15 γρά|[ψαι δὲ κ]αὶ εἰς σανίδα κοῖλα γράμματα[11] καὶ ε[ἰ]στάλαν | [καὶ στᾶσα]ι τὰν μὲν στάλαν πρὸ τοῦ ἱεροῦ, τὰν δὲ σα|[νίδα εἰς] τὸ βουλεῖον[12]. ἀρξεῖ δὲ αὐτῶι τᾶς ποθόδου | [ἀφ' οὗ ὁ πρ]ότερον ἱερεὺς οὐκ ἐλάζετο[13]. |

20 [ἐπρία]το[14] τὰν ἱερωτείαν Μενέμ[αχος | --]λου δραχμᾶν ⊠ X[XΠ· | τριακο]στά· HHΨ[15]· δυοκαιεβδομη[κοστὰ καὶ | μυρ]ιασταὶ τρεῖς· HΠC[II[16] -- | --] καρύκειον[17] CCT --

11 I.e. non atramento picta, sed insculpta. Dttb. Cf. Wilhelm Beitr. 268. 12 Vox recentioris aetatis pro βουλευτήριον. Cf. ἀρχεῖον. 13 Cf. n. 1010_4. Hinc apparet me n. 1009_{27} πόθοδον recte interpretatum esse reditus sacerdotii. Dttb. 14 Hinc alia incipit manus et maiore litterarum modulo et forma novicia Π pro Γ et interpunctionibus quibus numerorum notae a reliquo tituli tenore separantur ab illa priore discrepans. Etenim illa ante venditionem promulgata sunt, haec postea adiecta (not. 6).

15 Ut Chersonesi Tauricae in colonia Heracleae Ponticae, coloniae a Megarensibus deductae (IOPEux. IV 80), ita Chalcedone in colonia Megarica Ψ = 50, non = 10 esse docuit Tod. 250 × 30 = 7500. 16 7500 $(\frac{1}{72} + \frac{3}{10000}) = 104\frac{1}{6} + 2\frac{1}{4} = 106\frac{5}{12}$. Tod. Quo signo dimidium oboli expressum fuerit, idem dubitat. 17 Mercedem praeconis cuius opera civitas in vendendo sacerdotio usa erat significare videtur.

1012. Coorum lex de Bacchi sacerdotio, saec. II/I. Partem ed. Dubois Bull. Hell. VII 1883, 478, 1, totam Paton et Hicks I. 27 Cos (SGDI 3627; Syll.² 598; Ziehen 133); cf. Ziehen ap. Wiegand. VI. Bericht Milet Abh. Berl. Ak. 1908, 23. [*Hi*]

[ἐπὶ μον]άρχου[1] N[- ι -, μ]η[νὸ]ς Βατρομίου | [δυω]δεκάτᾳ[2], ἀγ[ορᾷ κυρίᾳ· τάδ]ε[3] συνέγραψαν | [στρα]ταγὸς[4] Νίκαν[δρος . . . .ο]υ, Ἄγησις

5 Ἐπι[κο]ύρου, . . .έδαμ[ος . . .]ου, Εὐ[άρα]τος Εὐκάρ|που, Φο[ρμίων] Εὐδά[μ]ο[υ, οἷς ἐγρα]μμάτευ[εν] | Εὐάρατος Διοκλεῦς· τοὶ [τ]α[μί]α[ι ἀ]ποδόσθω[ν] | τὰν ἱερωσύναν τοῦ Διονύσ[ου τ]οῦ [Θ]υλλοφόρο[υ][5] | μηνὸς Βατρομίου ἑκκαιδεκάται· ἁ δὲ πριαμένα | ἔστωι ὑγιὴς καὶ

ΑΖΞΠΣ, saeculi II/I. ωι pro ω. 1 Eponymus Coorum magistratus. 2 Suppl. Hi.; sequitur dies XVI. Cf. Zi. 3 Suppl. Hi., coll. formula Attica ἐκκλησία κυρία (velut n. 374_4); dativum postulat Kirchner coll. IG II² 1141. 1314_2. 4 ΤΑΓΟ Pa., Σ legerat Du. Collegium ex uno praetore et quattuor aliis civibus compositum, cui sextus accedat scriba, hic haberi statuunt P. et H. Quominus [στρα]ταγο[ὶ] emendetur, impedire numerum praetorum, qui Coi non quinque, sed tres fuerunt. Confitendum tamen est, hanc coniunctionem unius magistratus cum quattuor privatis in uno collegio, quod nullam communem appellationem habeat, ceteroqui inauditam esse apud Graecos. 5 Hesych. θύλλα· κλάδους ἢ φύλλα.

10 ὁλ[ό]κλα[ρος[6] κ]αὶ [μ]ὴ νεωτέρα | ἐτῶν δέκα· ἱεράσ[ετ]αι δὲ [διὰ β]ίου.
καταβολὰς | δὲ ποιήσεται τοῦ εὐ[ρ]έματος[7] [δ]ύο, τὰν μὲν | πράταν ἐν
μηνὶ Βατρο[μί]ω[ι τῶι ἐ]πὶ τοῦ ἐν[εσ]|τῶτος μονάρχου μέχρι τᾶς τρια-
15 κάδος, τά[ν] | δὲ δευτέραν μέχρι τᾶς [τε]σσαρεσκαιδεκάτ[ας] | τοῦ Γε-
ραστίου μηνὸς [τοῦ] ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος | μονάρχου, ἐπί τε τ[ούτου
ἔνοχος? ἔ]σται[8] ζαμίας, αἴ | [κ]α μὴ καταβάλῃι τὰν κατα[βολ]ὰν [ἐν]
τῶι [χ]ρόνωι | τῶι γεγραμμένωι· ἀπ[ογραψ]ά[ν]τω [δ'[9] αὐτ]ὰν τοὶ |
20 προστάται[10] καὶ τοὶ ταμίαι, τ[ὰ]ν δὲ ζαμί]αν τάξα[σ|θ]αὶ διπλασίαν.
τὰν δὲ ἱέρειαν [τελέσε]ι[11] ἁ πό[λις], | τὸ δ' ἀνάλωμα τελεσά[ντω τοὶ
ταμίαι]· ὅπως δ[ὲ] | τελεσθῆι ἁ ἱέρεια [κα]τὰ τὰ νομιζ[ό]μενα, τοὶ
πωλ[η]|ταὶ ἀπομισθωσάντω[12]· [ἐξ]ἐ[στω]ι δὲ τᾶι ἱερείαι ὑφιέ[ρ]|ειαν
25 ἀποδεῖξαι πολῖτ[ιν[13]· μὴ ἐξ]έστωι δὲ ἄλλα[ν ἱ]|ερᾶσθαι μηδὲ τε[λεῖν
τῶι Θυλλοφόρ]ωι[14] Διονύσωι | [π]λὰν ἢ ἄν κα ἱε[ρ--]· | αἰ δέ τίς κα
παρα[νομῆι τι εἰς[15] τὰν ἱέρειαν[16],] ἐξέστω [τ]|ῶι κυρίωι τᾶς ἱερεί[ας,
αἰ δὲ μή, ἄλλωι] τῶι [χ]ρήζ[οντ]ι, ἐσαγγέλλειν ἐς τὰν [βου]λ[ὰν τὸν]
30 τὰν τελ[εῦ]σαν [ἁ]|δικεύσαντα[17] -- | ἀδικεῖν τελεῦσα[ν -- *(versuum 43 reliquiae; nota v. 59)*: τέλ]εστρα σ[.... ἱ]|ερείαι δὲ τὰ δε[--τα]ῖς τε-
λεσθ[ησομέ]|ναις πάντα παρέ[χειν --]ν τῶι Θυ[λλοφόρῳ Διονύσῳ--]

6 Cf. n. 1009_{10}. 7 I.e. τᾶς τιμᾶς ἂν ἂν εὕρῃ (n. 972_7) ἁ ἱερωσύνα πωλευμένα. Cf. compositi ὑπερεύρεμα usum n. 972_2. 8 Suppl. Hi., quamquam dativum regit adiectivum ἔνοχος. 9 Suppl. Z. 10 N. 953^{15}.
11 Cf. v. 22 et Syll.² 597⁶. 12 Cf. n. 1011_7. 13 Cf. n. 1011_4.
14 Suppl. Z. 15 Suppl. Dttb. 16 Suppl. P. H. 17 Sic P. H. Concedendum est ἀδικεύειν inauditum esse; at ἀρχεύειν, ceteroquin non minus singulare, apud Coos item invenitur; cf. infra n. $1023_{87.110}$ al. Graviorem scrupulum movet quod proximo statim versu volgare ἀδικεῖν legitur, quare mero errore ἀδικεύσαντα pro ἀδικήσαντα incisum esse suspicatus est Dttb.

1013. Chiorum de sacerdotio lex saec. IV. Chii. Edd. Paspatis Χιακὸν γλωσσάριον 404, 9; Studniczka Ath. Mitt. XIII 1888, 166, 4 (Michel 708; Syll.² 599; Ziehen 113); Latyschew Zapiski Imp. Russk. arch. obštš. IV 7, 3 (Bechtel SGDI 5663). [*Hi*]

τῶι ἱερεῖ τοῦ Ἡρακλέος | δίδοσθαι, ὅταν τὸ γένος | θύῃ[1],
5 γλώσσας καὶ σπλάγ|χνα τὰ εἰς χεῖρας[2] καὶ μερίδ|α δί-

1 De iota diphthongorum ηι et ωι iam antiquitus in dialecto Ionica passim evanescente cf. n. 126[1]. 2 Haec non aliter intellegi possunt ac de caerimonia quadam, qua non solum sacerdos, sed etiam sacrificantes partem extorum victimae modo mactatae manibus tenent. Quod non solum iurisiurandi causa (Lyc. Leocr. 20 ἢ λαβόντας τὰ ἱερὰ κατὰ τὸν

κρεων[3] καὶ τὰ δέρματ[α, ὅ]|ταν[4] δὲ ἰδιώτης θύῃ, δίδο[σθ]|αι τῶι ἱερεῖ γλώσσας καὶ [σπ|λ]άγχνα τὰ εἰς χεῖρας κα[ὶ μ]|ερίδα δίκρεων. ἐπαγγειλ[άτω][5] | δὲ ὁ θύων τῶι ἱερεῖ. ἐὰν δ[ὲ ὁ] | ἱερεὸς[6] μὴ παρῆι, προϊερη[τευ]|έτω[7] τις ὧν αἱ λόγχαι[8] εἰσ[ίν, τὰ] | δὲ γιν[ό]μενα ἀποδιδόν[αι τὸ]|ν θύοντα τῶι ἱερεῖ. γίνεσ[θαι] | δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ἱερε[ῦσι, ὅ]|σοι ἱερητείας ἐώνη[νται, κατ]|ὰ ταὐτά.

νόμον ἐξομόσασθαι. Aesch. I 114 λαβὼν εἰς τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα τὰ ἱερά, καὶ ὀμόσας μὴ λαβεῖν δῶρα μηδὲ λήψεσθαι) factum esse (Dttb.), pluribus exemplis demonstravit Stengel Opferbr. 77/8 et Zie. Immo iusiurandum in censum venire negat Friedlaender Herakles 158[6]. Cf. Aristoph. Av. 518 ἵν' ὅταν θύοντις ἔπειτ' αὐτοῖς αἷς τὴν χεῖρ', ὡς νόμος ἐστί, τὰ σπλάγχνα διδῷ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ σπλάγχνα λάβωσιν. 3 Titulo Coo $1025_{53.54}$ κρέας simplicem, δίκρεας duplicem portionem (διμοιρίαν) carnis victimarum significat. 4 ⁻AN non ἐάν! 5 ‚Sine sacerdote nefas sacrificare aut si is abest, homine opus est, qui pro eo officio sacerdotali fungitur'. Zie. 6 Cf. n. 168[2]. Non confundenda haec scriptura cum flexione ἱέρεως, ἱέρεω Milesiorum colonorumque propria (n. 495[8]). 7 Hoc si idem valet atque προθυέτω, videas n. 548[6]. 8 Hesych. λόγχη· λῆξις, μερίς· καὶ ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος et λόγχαι· ἀπολαύσεις (videntur μερίδες epularum sacrarum intellegi); idem εὐλογχεῖν· εὐμοιρεῖν. Etym. M. 569_{34} λόγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν. Ἴων ἐν Χίου κτίσει 'ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν'. Studn. Adde perfectum λέλογχα, Democriti (Diels Vorsokr.[3] 166) εὐλόγχων τυχεῖν εἰδώλων i.e. ‚*glückbedeutender Bilder*'. Be. Sine dubio intelliguntur ei οἷς μέτεστι τῶν ἱερῶν τοῦ Ἡρακλέους (cf. n. 1023_{3-17}), quorum ex numero capitur sacerdos, sed eo absente etiam cuilibet alii ex eis rem divinam facere licet.

1014. Erythraeorum sacerdotia c. a. 250. Erythris, nunc Smyrnae in schola Homerea. Lapis a tribus partibus inscriptus. Edd. Fontrier et Earinos, Μουσ. βιβλ. εὐ. σχολ. I 1875; Rayet Rev. arch. XXXIV 1887, 107; Bechtel I. ion. Dial. 206 (Michel 839; Syll.[2] 600); Bechtel SGDI 5692. Cf. Herbrecht De sacerdotii emtione venditione, Argentor. 1885, 10; Bruchmann Philol. Anz. 1886, 435; B. Lehmann Quaest. sacerdotales, Regimonti 1888, 21; Gaebler Erythrae 61; Bischoff Rh. Mus. LIV 9; Partsch Gr. Bürgschaftsrecht 324/5; J. Keil Tätigkeitsber. Ver. kl. Phil. Wien 1909, 10 lapide reviso et multiferiam emendato (SGDI IV p. 899) al. [*Hi*]

Aetas Hegesagorae (v. 158) et Apaturii (v. 94. 99) praetorum nominibus, qui c.a. 274 decreto n. 410 collaudati sunt, definita est. Dttb. Herm. XV 609. Quo ordine temporis *a b c* se excipiant, dissentitur, sed maxime probabilis est Gaebleri sententia, antiquissimum esse partis anticae titulum *b*, proximum lateris sinistri *a*, recentissimum dextri *c* (Dttb., K.). Bechtolii numeros uncis inclusos adiecimus.

a. Latus sinistrum (= b Be. Keil).

I _ _ ογέ[νη]ς | [_ _ | _ _ Πυθ]οχρήστου[1] · Η _ _ | _ _ Ἑρμησίλεως Μέντο[ρος,
5 ἐγγυ|ητὴς Δημή]τριος Ἀπελλίου. Ἀφροδ[ίτης Πυ|θοχρήστου][2]
ΗΔΔΔ, ἐπώνιον · Γ[3] Ἀ[ριστομέ|νης Μητροδ]ώρου[2], ἐγγυητὴς Βακ-
χύλος [Μη|τροδώρου[2]]. Διοσκόρων ΗΗΗΗΗ, ἐπώνι[ον · Δ-, |
Ἡνίοχος[2] Ἡ]νιόχου, ἐγγυητὴς Μητρᾶς Μ[_ _ | _ _ _. ἧδ]ε ἐπεπράθη[4] ·
10 Ἑστίας Τεμενίας[5] [_ _ | _ _ ἐπ]ώνιον · Δ, Ἀντίπατρος Ἀπολλοδώ[ρου _ _

1 Dei alicuius, cuius sacra oraculi Delphici iussu instituta sunt. Cuius generis cum complura exempla in hoc indice sint (Ἀφροδίτη Πυθόχρηστος v. 74. 160. Δημήτηρ καὶ Κόρη v. 89. Διόνυσος v. 145), quod potissimum nomen hoc loco restituendum sit non liquet. 2 Suppl. Gae. 3 Eponia hic aliter computantur atque apud Athenienses (n. 96 sqq.). Si pretium est inter quinquaginta et centum, duae, si inter centum et ducentas, quinque, denique si inter ducentas et mille, decem drachmae persolvuntur. R. Pretiorum quae mille drachmarum summam excedant iniuria R. p. 125 init. duo modo exempla exstare dicit. Immo quinque sunt, 1300 dr. (v. 64), 1921 dr. (v. 86), 2400 dr. (v. 43), 4600 dr. (v. 102), 4610 dr. (v. 92). Primo loco viginti, reliquis omnibus praeter v. 86, ubi omnino nulla eponii mentio fit, quadragenae drachmae eponii loco numeratae scribuntur. Quare videtur pretio 1000—2000 drachmarum eponium viginti, pretio 2000—10000 eponium quadraginta drachmarum constitutum fuisse. Quae proportio etsi per se admodum mira est, tamen accurate respondet ei quae inter 100—200 et 200—1000 drachmarum eponia intercedit. 4 Hucusque ἱερατεῖαι πραθεῖσαι enumeratae fuerunt, sequuntur ἐπιπραθεῖσαι. Quid inter utrumque genus venditionis intersit, expedivit Bruchm. profectus ab eis locis ubi ἐπαγοράζειν (v. 17. 41) et ἀγοράζειν (v. 97. 156) usurpantur, manifesto illa quidem respondentia illis πωλεῖν (v. 107) et ἐπιπωλεῖν (v. 85. 107), πραθῆναι et ἐπιπραθῆναι, πρᾶσις et ἐπίπρασις. Nempe cum verbo ἐπαγοράζειν praepositio ἐπὶ cum dativo nominis proprii adiungatur, id manifesto enuntiari, superstite etiamtum sacerdote spem successionis emi, cum contra simplicia ἀγοράζειν, πωλεῖν, πραθῆναι, πρᾶσις de eis quae morte sacerdotis vacua facta essent emendis vendendisque usurpetur. Quae interpretatio cum ea re confirmatur, quod eorundem sacerdotiorum pretia minora sunt in ἐπιπράσει quam in πράσει (cf. tabulam apud Bruchmannum p. 144) tum ipsa praepositionis vi; quo nomine eis quae Br. affert etiam aptior ad eius sententiam confirmandam mihi videtur notus verbi ἐπιλαγχάνειν in re publica Atheniensium usus (Aeschin. III 62). Sequitur, ut sacerdotia Erythris ad vitae tempus gesta esse, sed non hereditaria fuisse statuamus; sed id etiam aliis argumentis comprobatur. Nam aliter quomodo exiguo temporis spatio in mediocri civitate tot sacerdotia venire potuerint non perspicitur. Bruchmanni sententiam a Lehmanni (p. 42 sqq.) reprehensione vindicavit Bischoff p. 13 sqq. Dttb.

5 Cf. n. 963_{37}: τοῦ Διὸς τοῦ Τεμενίτου.

--] Πρηξᾶς Εὐβούλου, καὶ ἐπεπράθη -- | -- ἐπώνιον· Γ· Ἡράκλεος[6]
II Ἀντιπάτρο[υ, | ἐγγυητ]ὴς Ἐπίκουρος Στεφάνου. διασ[υστά|σεις[7]
15 ἱ]ερητειῶν ἐφ' ἱεροποιοῦ Φανοτίμο[υ | μηνὸς --ῶ]νος· Δαμα-
σίστρατος Ἑκατωνύμου | [Ἑκατων]ύμωι Δαμασιστράτου διασυνέσ|τησεν
τὴν ἱ]ερητείαν ἣν ἐπηγοράκει ἐπὶ Δ-- | -- Βάκχωνος ἐφ' ἱεροποιοῦ
20 Πυθοκρίτου | [Ἀκό]λλωνος Καυκασέως[8] καὶ Ἀρτέμιδος Καυ|[κασί]δος
καὶ Ἀπόλλωνος Λυκείου καὶ Ἀπόλλ|[λω]νος Δηλίου καὶ ποταμοῦ Ἀλέ-
οντος[9] | [ΗΗ]𐅵ΔΔ, ἐπώνιον· Δ, ἐγγυητὴς Ἐπιγέ|[νη]ς[9a] Καλλι-
III στράτου. ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἑρμο|[κλ]είτου, μηνὸς Δηναιῶνος[10],
25 αἵδε ἐπεπρά|[θησ]αν ἱερητεῖαι ἐπ' ἐξεταστῶν[11] τῶμ μ[ε|τὰ Ἀ]ρ̣ικλείους
τοῦ Θευδότου· Ζηνὸς | [Φη]μίου καὶ Ἀθηνᾶς Φημίας· ΗΔΔΔΔ,
ἐπ[ώ|νιο]ν· Γ, Πολυπείθης Φαννοθέμιδος, ἐ[γ|γυ]ητὴς Κρίτος Θευ-
30 κρίτου. Ἀθηνᾶς Νίκη[ς | Η]ΔΔ, ἐπώνιον· Γ, Δημήτριος Ἀριστάρ-
χο[υ, | ἐγγ]υητὴς Τήλεμαχος Ἀθηνογένου. Ἀθ[η|νᾶς --]ας 𐅵ΔΔ,
ἐπώνιον· ΗΗ, Πυθοκλῆς | [Ἀκέσ]τευ[12], ἐγγυητὴς Ἱεροίτας Ἱερογέ-
35 νου. | [Ἐνυ]οῦς καὶ Ἐνυαλίου 𐅵ΔΔ, ἐπώνιον· ΗΗ, | [Πυθ]οκλῆς[13]
IV Ἀκέστου, ἐγγυητὴς Ἱεροίτας Ἱερ[ο|γέ]νου. διασυστάσεις ἱερη-
τειῶν ἐφ' ἱεροπο[ι|οῦ] Φανοτίμου, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος | [τ]ρίτῃ
ἐξιόντος· Ἰατροκλῆς Ἡρακλεώτου | [Ἀρ]ιστείδῃ Ἰατροκλείους διασυν-

---

6 Ἡράκλεος (i.e. Ἡράκλειος) hac eadem scriptura redit in nummis Erythraeorum. Cat. Brit. Mus. Ionia 140/1, 211. 219. Herb. 7 Non hereditaria erant sacerdotia (not. 4). Sed ut superstite sacerdote cuilibet alii civi licebat spem successionis emere (ἐπαγοράζειν) sic, quamdiu id factum non erat, sacerdos suum heredem soluto pretio successorem constituere poterat. Haec est διασύστασις, quae semel (v. 150 sqq.) defuncti sacerdotis testamento efficitur, praeterea semper ab ipso etiamtum superstite. De hac vocis interpretatione nomina hominum, quae semper inter patrem et filium hoc negotium actum esse produnt, dubitari vetant. 8 Καύκασα portus insulae Chii est, quo Megabates a. 501 naves appulit; Herodot. V 33. R.; sed de Erythrarum loco cogitare satius est (nomen Ceae redit: IG XII 5, 1078 ἐγ Καυκάσωι. Ab Ionibus igitur ad Phasim usque translatum est). Ceterum in deorum cultu multa Erythraeos cum Chiis communia habuisse non mirum est, cum idem de dialecto testetur Herodotus I 142, neque desint in titulis vestigia quibus eius testimonium confirmetur. 9 Plin. n. h. V 117: *iuxta eas* (*Erythras*) *fuerunt oppida* --, *nunc est Aleon fluvius.* XXXI 14: *Erythris Aleon* (libri *Aleos* aut *Alios*) *amnis pilos gignit in corporibus.* R. 10 Erythris ut apud omnes Ionas respondebat Gamelioni Atheniensium, Romanorum Ianuario aut Februario. 11 Cf. 284_{10}. 285_2 al. 12 Suppl. Dttb. ex v. 35. 13 Suppl. Dttb. ex v. 32.

40 έστη|[σε] τὴν ἱερωσύνην Ἀφροδίτης τῆς ἐ[ν | Ἐμβ]άτωι[14] ἣν ἐπη-
γοράκει ἐπὶ Κηφισίωνι[15] [τοῦ | δεῖνος] ἐφ' ἱεροποιοῦ Μήτρωνος,
XXΔΔΔΔ, | [ἐπώ]νιον· ΔΔΔΔ, ἐγγυητὴς Ἰατροκλῆς | [Ἡρακ]λεώ-
V 45 του. ἱερητεῖαι αἱ ἐπιπωλη|[θεῖσ]αι ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἑρ-
μοστράτου, | [μηνὸ]ς Ποσιδεῶνος ὀγδόηι ἐξιόν|[τος· Δήμ]ητρος ἐγ
Κολωναῖς[16] ἑξα[κο|σίων], ἐπώνιον δέκα, Μητρόδ|[ωρος Διοφάντου[17]·
ἐ]γγυητὴς [ὁ δεῖνα---]

b. Latus adversum (= a Be., Keil).

I 50 (1) [αἵδε ἐπράθησαν][18] ἱερ[η]τεῖ[αι | ἐφ' ἱεροποιοῦ τοῦ δεῖνος--]
Ἀχιλλέως, Θέ|[τιδος, Νηιρείδων -- ἐπώνιον --, --]αιος Ἀλκιμάχου, |
[ἐγγυητὴς Πολυπείθης Φαννο]θέμιδος[19]. αἵδε ἐπεπράθησα[ν· |
I 55 (6) --, ἐπώνιον· Ϝ, Ἀριστ[ῆ]ς Ἀριστε[ῦ, | ἐγγυητὴς Θεόπομπος] Δ[η]μώ-
[ν]α[κτ]ος. Γῆς Δ, ἐπώνιον· [Ϝ, | Πολυπείθης Φαν]ο[θ]έμιδος[19],
ἐγ[γυη]τὴς Ἀναξίπολις | [Διονυσίου[20]. Ἀφρ]οδίτης Πανδήμου HH,
ἐπώνιον· [Δ, | Ἀριστῆ]ς Ἀριστεῦ, ἐγγυητὴς Λ[ύ]σανδρος | [-ʒι-
60 (11) Ἑστί]ας Τεμενίας[5] HΠ, ἐπώνιον· Π, Ἱερο[γένης Ἱέρω]νος, ἐγγυητὴς Δη-
μήτριος Ἀριστάρχου. | [Πλούτωνος] Ἐπιμάχου[21] HH, ἐπώνιον· Δ,
III Ξενόφιλος | --, ἐγγυητὴς Φιλιστῆς Ἑρμώνακτος. αἵδε [ἐπωλήθη]-
σαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἐπιγόνου· Δήμητρος ἐγ Κ[ο|λωναῖ]ς XHHH,
65 (16) ἐπώνιον· ΔΔ, Τρέφων Σίμου, ἐγγυη|[τὴς] Ζῆνις Φιλίσκου. Εστίης
Βουλαίης ΓΗHHHΔΔΔ, | [ἐπώ]νιον· Δ, Δημήτριος Ἀπελλίου, ἐγ-
γυητὴς Ἀπολλών|[ιος] Ζωπύρου. Ἀβλαβιῶν[22] HHHH, ἐπώνιον·
Δ, Φιλίσκος | [Π]υθίκωντος, ἐγγυητὴς Ζηνόδοτος Μύτωνος. Διὸς |
70 (21) Ἀποτροπαίου καὶ Ἀθηνᾶς Ἀποτροπαίας ⌈Ϝ⌉Ϝ, ἐπώνιον· Ϝ[Ϝ], | Ἀριστῆς

14 Εμβατον locus in agro Erythraeo situs. Thucyd. III 29_2. 32, 1, Polyaen. III 9, 29, Steph. Byz. s. v., qui provocat ad Theopompi Hellenica. Suppl. Ray., addubitavit K, cum ante ατωι littera I esse videretur.

15 Cf. not. 4. 16 Strabo XIII 589 Ἀναξιμένης δὲ καὶ ἐν τῇ Ἐρυθραίᾳ φησὶ λέγεσθαι Κολωνάς. 17 Suppl. Gae. ex v. 136. 18 [αἵδε ἐπράθησαν καὶ ἐπεπράθησαν] Lehm. p. 29, quod recte improbat Gae. p. 83. Nam quod illi offensioni fuit, id solenne est in eiusmodi indicibus, pluralem praescribi sive unum nomen sequatur sive plura. At πράσεις et ἐπιπράσεις hic plerumque separatim recensentur. 19 Suppl. Gae. ex v. 28. 20 Suppl. Gae. coll. 33. 35. 111. 21 Suppl. Kern Ath. Mitt. XVI 7 not. (G. Hirschfeld I. Brit. Mus. IV 811) ex donario Cnidio Σώστρατος Λαγάρτου Δάματρι, Κούραι, Πλούτωνι Ἐπιμάχωι, Ἑρμᾶι.

22 Euphemismum quendam in hoc nomine inesse iure adnotavit R., neque dissimile veri esse Erinyas significari, quae Athenis simili euphemismo Εὐμενίδες dicuntur.

Ἀριστεῦ, ἐγγυητὴς Θεύπομπος Δημώνακτο[ς]. | Δήμητρος καὶ Δή-
μητρος Κόρης[23] ΗΡΔΔΔΔ, ἐπώνιον· Γ, | Ἑκατώνυμος Χρυσίππου,
ἐγγυητὴς Ἑκατᾶς Γνώτου[24]. | Διονύσου ΡΔΔΔ, ἐπώνιον· ΗΗ,
Θεύξενος Θρασυμ[ά]|χου, ἐγγυητὴς Πρύτανις Εἰρηνᾶδος[25]. Ἀφρο-
75 (26) δίτης Πυθοχρήστου ΗΗΗ, ἐπώνιον· Δ, Ἡρακλέωτης Ἡ[ρο]|σῶντος.
Ἀχιλλέως, Θέτιδος, Νηιρείδων ΡΔΔΔ, ἐπώ[νι]|ον· Η[Η], Κ[τη]σι-
κράτης Ἐπιγένου, ἐγγυητὴς Ἀθή[ναιος][2] Ζωπυρίωνος. Ἀπόλλωνος
ἐγ Κοίλοις[26] ΡΗΗΗΗΔ, ἐπ[ώ]|νιον· Δ, Πύθερμος Ἀριστάρχου,
80 (31) ἐγγυητὴς Ἡρόδο|τος Εὐπαθίδου. Ποσειδῶνος Φυτα⟨ι⟩λμίου[27]
ΗΔΔΔΓΗ, | ἐπώνιον· [Γ], Ἐπίγονος Ἀστυκράτευ, ἐγγυητὴς Κρ[α]|τί-
δημος Παρμενιτᾶδος. Κόρης Σωτείρης ΗΗΗΗΗ, | ἐπώνιον Δ,
Χάρης Χάρητος. Μητρὸς Μεγάλης | ΗΗΗΗΡΔΔΔ, ἐπώνιον· Δ,
IV 85 (36) Μολίων Διονυσίου, ἐγγυη|τὴς Φανόπολις Μενεκλείους. αἵδε ἐπε-
πωλήθησαν | [ἐ]π' Αὐτοκλείους· Ἡρακλέους ΧΡΗΗΗΗΔΔΗ, |
[Θ]εόφρων Δημητρίου, ἐγγυητὴς Ἑρμήσιος Ἑρμησιάνακτο[ς. | Ἀγ]α-
θῆς Τύχης Η, [Ἐ]λπήνωρ Ἀπολλωνίου, ἐγγυη|[τὴ]ς Πατρεὺς Ἀπολ-
90 (41) λωνίου. Δήμητρος καὶ Κόρης | [Πυ]θοχρήστου ΗΗΔ, Ἑκατώνυμος
Χρυσίππου, ἐγγυ[η]τὴς Ἑκατᾶς Γνώτου. ἥδε ἐπεπράθη ἐπὶ Θευ-
δώρου τοῦ | [Μ]ήτρωνος· Ἑρμοῦ Ἀγοραίου ΧΧΧΧΡΗΔ, ἐπώνιον· |
ΔΔΔΔ, Μολίω[ν Δι]ονυσίου, ἐγγυητὴς Ἄρατος Μητροδώρου. |
αἵδε ἱερητεῖαι ἐπράθησαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἀπατουρίου[28]

23 Nomine Δημήτηρ Κόρη confirmari, quod Gerhard (Auserl. Vasenb. I tab. 54. II tab. 77. 131) ex quibusdam vasorum fictilium picturis demonstrasset, nonnunquam Proserpinam eandem haberi cum Cerere, adnotavit R. At hic non Δημήτηρ Κόρη commemorari videtur, sed Δήμητρος κόρη. Sic vocatur Proserpina, ut Castor et Pollux Διόσκοροι audiunt. Atqui ubi coniunctim mater et filia recensentur, genetivo non opus est, ut plerumque Δημήτηρ καὶ κόρη '*Ceres cum filia*' dicatur, qua ex coniunctione demum is usus natus est, ex quo Proserpina etiam sola voce Κόρη, quae plane in nominis proprii naturam abiit, significatur. 24 Praetor anno Hegesagorae hieropoei ($410_{6.27}$). 25 Cf. 364^{33}. 26 Hdt. VI 26: καὶ Χίων φρουρῇ οὐ προσιεμένῃ μιν συνέβαλε ἐν Κοίλοισι καλεομένοισι τῆς Χίης χώρης.

27 Neptunus Phytalmius Trozene templum habuit (Paus. II 32, 8); Athenis (IG III 269), Rhodi (n. 1030) aliis locis cultus est. 28 Paullo post annum 278, cf. 410^{1}. Inter Theudorum et Apaturium desideratur Hegesagorae sacerdotium, quem proximo ante Apaturium anno fuisse ex n. 410_{4} scimus. Neque vero hoc eo referri licet, quod illo anno forte fortuna nulla eiusmodi negotia gesta sint; cf. v. 156 sqq. ἣν ἠγόρασεν — ἐπὶ ἱεροποιοῦ Ἡγησαγόρ[ου]. Quare negligentia hic aliquid turbatum esse manifestum est, sed non est cur cum Bruchmanno multorum annorum lacunam statuamus. Cf. Lehmann p. 23.

95 (46) μηνὸς Λη|ναιῶνος· Κορυβάντων Εὐφρονιείων καὶ Θαλείων[29] ἐπι-
θαλεώσεως ἕ[ν]εκεν τὴν γυναικείαν ἠγόρασεν[30] Ἀντίπατρος Ἀγασι-
κλείους[31] ΓΗΗΙ, ἐπώνιον· Δ, ἐγγυητής | Ἡρόδοτος Ἀρκέοντος. τῶν
Ἀνδρείων[32] ἠγόρασεν Ἀριστοκλῆς Ἀδε[ι]μάντου δραχμῶν ΗΓΔΔΔ,
VII ἐπώνιον· Γ, ἐγγυητὴς Σώσιμος | Ἀριστοκλείους. αἵδε ἐπεπρά-
100 (51) θησαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ἀπατουρίου, μηνὸς | Ληναιῶνος· Ἀπόλ-
λωνος Ἐναγωνίου ΗΗΔΔΔ, ἐπώνιον· Δ, | Σῖμος Ἀπολλωνίου[33], ἐγ-
γυητὴς Βακχύλος Μητροδώρου. Ἑρμοῦ | Ἀγοραίου ΧΧΧΧΓΗΗ,
ἐπώνιον· ΔΔΔΔ, Μολίων Διονυσίου, ἐγγυ|ητὴς Φανόπολις Μενε-
κλείους. Ἀπόλλωνος ἐν Σαβηρίδαις ΗΓ, | ἐπώνιον· Γ, Φαναγόρας
105 (56) Ἀπολλοδότου, ἐγγυητὴς Ἀπολλόδοτος | Φαναγόρου. Κορυβάντων
Θαλείων, Ἀνδρείων[34] ΗΓΔΔΙ, ἐπώνιον· [Γ], | Ἡνίοχος Ἡνιόχου,
ἐγγυητὴς Μητρόδωρος Μητροδώρου. Διὸς Ἐλε[υ|θ]ερίου, εἰ μὲν
ἔστιν ἱερεύς, ἐπιπωλεῖται, εἰ δὲ μὴ ἔστιν, πωλεῖται[35] | __, ἐπώνιον·
VIII ΔΔ, Βακχύλος Μητροδώρου, ἐγγυητὴς Σῖμος Ἀπολλωνίου | [αἵδε
ἱ]ερητεῖαι ἐπράθησαν ἐφ' ἱεροποιοῦ Ζηνοδότου, μηνὸς Λη-
110 (61) ν[αι|ῶνος· Δι]ὸς Βασιλέως ΗΗΔΔΔ, ἐπώνιον· Δ, Μέδων Μέ[δον]-
τος, ἐγ[γυ|ητὴς Ἱ]ερογένης Ἡροδώρου. βασιλέως Ἀλεξάν[δρου[36] __, |
ἐπώνιον· __] ΔΔ· Θεοφάνης Ἡροδότου, ἐγγυ[ητὴς __]

---

29 Cognomina deorum aliter atque Rhodiorum illorum collegia ab hominibus conditoribus denominata (quae citavit Foucartus, cf. n. 1114_2) explicanda esse Keil et Wilamowitz (Nordion. Steine 34, cf. Poerner De Curet et Coryb. Hal. 1913, 306) docuerunt; lectiones falses submovit Keil. Εὐφρονιείων Keil (qui litteras ισ fortasse erasas esse indicavit, ut Εὐφρονίων restaret) -νιείων priores et Wilamowitz. Θαλείων nomen et ἐπιθαλεώσεως cacrimoniam, nec non Θάλειαν Corybantum ex Apolline matrem (Apd. I 18) coniungenda esse patet (cf. R., Wil.). 30 τὴν γυναικείαν scil. ἱερητείαν K. 31 Ἀγασικλῆς Ἀντιπάτρου est in nummo Erythraeo Cat. Brit. Mus. Ionia 129, 104. 32 Nempe Κορυβάντων. Cf. v. 105. 33 Praetor Hegesagorae hieropoei anno ($410_{4.25}$). 34 Cf. not. 32. 35 Ignoratur in praesentia, utrum sit sacerdos necne, id quod propter illorum annorum bella turbasque (cf. n. 410) neutiquam mirandum est. Quare, si superstes est, spes succedendi, sin minus, ipsum sacerdotium venit. Cf. not. 7. 36 Magnam Alexandro gratiam debebant, quia instituerat fossa per isthmum paeninsulae in qua urbs sita erat ducta insulam efficere, quod opus sane nunquam perfectum est (Paus. II 1, 5. Plin. n. h. V 116). Summam huius sacerdotii dignitatem fuisse ex pretii magnitudine, usque ad imperatorum Flaviorum aetatem Alexandri cultum mansisse ex titulo apud Le Bas-Wadd. III 57 cernimus. R.

c. Latus dextrum.

I. II 115 (3) --ω[-- | Διόφαν]τος[37] Κτησικράτου. Διὸ[ς | Ἀποτ]ροπαίου καὶ Ἀθηνᾶς Ἀποτ[ροπαί]ας ΗΓ[ᵃ], ἐπωνίου Γ, Καλλίας [Καλ|λίο]υ νεώτερος, ἐγγυητὴς Μη[τρό|δ]ωρος Διοφάντου.

III 120 (8) αἵδε ἱερητεῖαι ἐπεπράθησαν ἐπὶ | [ἱε]ροποιοῦ Ἡρακλεώτου, μηνὸς Ληνα[ιῶ]νος· Διοσκόρων Ἀστύνους Εὐθύ[νου[38] κ]αὶ ἐπίτροπος Νοσσὼ Σίμου καὶ κ[ύριος | Ν]οσσοῦς Θεόφρων Δημητρίου[39]· Η[Η..,|

IV 125 (13) ἐπ]ώνιον· Δ, ἐγγυητὴς Θεόφρων[39ᵃ] Δη[μη|τ]ρίου. ἱερατέαι αἱ πραθεῖσ[αι] | καὶ ἐπιπραθεῖσαι ἐπὶ ἱερο[ποιοῦ] | Πυθέου· Ἥρας Τελείας ΓΗ.., | ἐπώ(νιον)· Δ, Διονυσόδωρος Ἀριστομ[ένου], | ἐγγυ(ητὴς)

130 (18) Διονύσιος Ἀριστομέν[ου]. | θεῶν Προκυκλίων[40] ΗΗΗΗ, ἐπώ(νιον)· [Δ], | Μενεκλῆς Φανοπόλιδος, ἐγγυ(ητὴς) Καλλία[ς | Κ]αλλίου. τῶν ἐπιπραθεισῶν· | [Ἥ]ρας Τελείας ΗΗΗ[ᵃ]Ι, ἐπώ(νιον)· Δ, | [Φύ]λαρχος

135 (23) Αὐτονόμου, ἐγ(γυητὴς) Καλλίω[ν | Φ]υλάρχου. Θεῶν Προκυκλίων ΗΓ, | [ἐ]πώ(νιον)· Γ, Μητρόδωρος Διοφάντου, | [ἐ]γγυ(ητὴς) Καλλίας Καλλίου. | [Ἀ]ρτέμιδ⟨ωρ⟩ος Φωσφόρου [ᵃ] [..., | ἐπώ(νιον) ...],

140 (28) Ζωπᾶς Ζωπᾶδος, ἐγγυ(ητὴς) Καλλίω[ν | Φυ]λάρχου. Εἰρήνης ΓΗ, ἐπώ(νιον)· Δ, | [Διο]νύσιος Ἀριστομένου, | [ἐγ]γυ(ητὴς) Διονυσόδωρος Ἀριστομένο[υ. | Ἑρ]μοῦ Πυλίου Ἁρματέως ΗΗΓ[ᵃ]ΔΔ, ἐπ[ώ(νιον)·

145 (33) Δ, | Φύ]λαρχος Καλλίωνος, ἐγγυ(ητὴς) Καλλί[ων | Φ]υλάρχου. Διονύσου Πυθοχρήστου[41] ΗΓ, | ἐπώ(νιον)· Γ, Ἡγέμων Μητροφάνου, ἐγγ(υητὴς) | Παρμενίσκος Πυθεῦ. Διονύσ[ου] | Βακχέως Η, ἐπώ(νιον)· Γ, Ἀγασικλῆς | Ζωπύρου, ἐγγυ(ητὴς) Ἀριστοκλῆς Ἀδ(ει)μά[ν-

150 (38) του][42] Ἀρισταγόρη Διονυσοδώρου με[τὰ τοῦ] | παιδὸς Διονυσο-

37 Suppl. Gae. ex nummis tempore supparibus Erythraeorum (Cat. Brit. Mus. Ionia 137, 172). 38 Nummi Erythraei apud Leakium Num. hell. AG 59 cum inscriptione Ἀστύνους Εὐθύνου Ἐρυ. mentionem facit Be. (Cat. Brit. Mus. Ionia 136, 165). 39 Pro filio impubere mulier, in cuius tutela est, emit, sed haec ipsa propter sexum id facere non potest nisi assentiente Theophrone, qui eius est κύριος. R. Tutelam a muliere geri ab Atheniensium quidem legibus alienum esse, sed civitatium Asianarum leges omnino multo maiora iura tribuisse feminis, quam Atticas, monuit Dareste apud R. 39ᵃ Fuerat Θειόφρων, sed ι (sive υ?) erasum est K.

40 Dei ceteroquin ignoti; sed mensis Προκύκλιος est apud Aetolos (SGDI 1844₂ al.). Ex Hesychii glossa προκυκλίς· ἡ προμνήστρια colligas, deos nuptiales esse. R. Dttb. Herondae carmen I exstat προκυκλὶς ἢ μαστροπός. Contra ad urbis κύκλον refert Hoefer Myth. Lex. III 3027/8, ut sint iidem atque προαστιανοὶ s. πρὸ πόλεως di, quicunque ita appellantur.

41 Cf. τὸ κοινὸν τοῦ Ἀνθιστήρος τοῦ Πυθοχρήστου IG XII 3, 329.

42 Ἀδημᾶ R. ΑΔ' Lehm., qui suppl. ex v. 97.

δώρου τοῦ Ἀρισ[το]|μένου, κληρονόμος οὖσα τ[ῶν] | Ἀριστομένου τοῦ
155 (43) Μητροδ[ώ]|[43]|ρου κατὰ διαθήκην διασυνίσ|στησιν[44] ἱερητείαν ἣν ἠγό-
ρα|σεν Ἀριστομένης Μητρο[δώ|ρ]ου ἐπὶ ἱεροποιοῦ Ἡγησαγόρ[ου][45]
160 (48) μηνὸς Ληναιῶνος τριακάδι, | Ἀφροδείτης[46] Πυθοχρήστο[υ, | δ]ραχμῶν
ΗΔΔΔ καὶ ἐπωνίου [Γ, | Ἀ]πολλωνίωι Ἀριστομένου, | [ἐγ]γυητὴς Ἀπολ-
165 (53) λωνίου | [Δι]ονυσόδωρος Ἀριστομένο[υ]. | ἐγγύη[47] ἱερητειῶν
τῶμ πραθεισ[ῶν].

43 Hoc loco litterae εκεν τὴγ γυναικείαν ἠγορα ad supplendum versum columnae antea incisae b_{96} adiectae editores fefellerant. K. 44 Cf. not. 7. 45 Cf. not. in. 46 Nota scriptionem ει pro ῑ. 47 Quia decretum erat ut praeter emptiones venditiones sacerdotiorum ἐγγύαι quoque lapidi inciderentur, hunc titulum scripsit quidem quadratarius, sed quia in unoquoque sacerdotio ἐγγύη statim addita erat, nihil subiunxit. Plane geminum exemplum habes n. 64[22]. Singularis ἐγγύη sane sic quoque aliquid insoliti habet.

1015. Halicarnassiorum lex de sacerdotio. Halicarnassi, nunc Londini. Edd. Boeckh CIG 2656; G. Hirschfeld I. Brit. Mus. IV, 1, 895 (Michel 453; Syll.[2] 601). Cf. K. Keil Zur Syll. Inscr. Boeot. 618; Dittenberger Herm. XVI 171; Anthes De emtione venditione Graecorum, Hal. 1885; Herbrecht (l.l. n. 1014 lemm.); Lehmann (ibid.) p. 10; Wilhelm AEMOest. XX 71 et Jahresh. XI 1908, 57. [*Hi*]

[ἐπὶ ν]εωποίου Χαρμύλου τοῦ Διαγόρου, μηνὸς Ἡρακλείου[1], | πρυτα-
νείας τῆς μετὰ Μενεκλεῦς τοῦ Φορμίωνος, | [γρ]αμματεύοντος Διοδότου
τοῦ Φιλονίκου[2], ἔδοξεν | [τῇ βουλ]ῇ καὶ τῶι δήμωι, γνώμη πρυτάνεων·
5 [ὁ] πριάμε|[νο]ς[3] [τὴ]ν ἱερητείαν τῆς Ἀρτέμιδος τῆς Περγαίας[4] πα|-
[ρέ]ξεται ἱέρειαν ἀστὴν ἐξ ἀστῶν ἀμφοτέρων ἐπὶ | [τρε]ῖς γενεὰς γεγε-

Litterae volgares praeter ΞΣ, sed v. 1 ΜΗΝΟϹ, v. 2 ΠΡΥΤΑΝΕΙΑϹ legitur; ζῆτα semel (v. 8) Ƶ est, semel (v. 17) Ƶ. Interdum Δ et Λ, Α et Λ mutata sunt. 1 Reliqua mensium nomina apud Halicarnassenses Ionico more in -ιών cadunt (Ἀνθεστηριών, Ἀπολλωνιών, Ἀρτεμισιών, Ἐλευθεριών, Ἑρμαιών, Ποσιδεών; cf. Bischoff Realenc. s. Kalender § 78); hic unus Doricam terminationem -ιος habet. Sedes eius in fastis omnino incerta. 2 Idem Diodotus Philonici f. in decreto honorario Class. Rev. 1894, 217. Wi. 3 Cum v. 8 ἡ δὲ πριαμένη, non ἡ δὲ κατασταθεῖσα (sc. ὑπὸ τοῦ πριαμένου) scriptum sit, apparet haec sic accipienda esse: Si vir emet, is (ὁ πριάμενος) mulierem civem instituet sacerdotem, si mulier emet, ea (ἡ πριαμένη) ipsa sacerdotio fungetur ad vitae tempus. 4 Praeter Pergam Pamphyliae (cf. Therae IG XII 3 s. 1350), unde eius cultus originem cepit, et Halicarnassum etiam Rhodi colebatur. Wernicke Realenc. II 1397.

νημένην κ[αὶ] πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς | [μη]τρός[5]· ἡ δὲ πριαμένη ἱε-
ράσεται ἐπὶ ζωῆς τῆς αὐτῆς | καὶ θύσει τὰ ἱερὰ τὰ δημό[σ]ια καὶ
10 τὰ ἰδιωτικά, καὶ λήψε|ται τῶν θυομένων δημοσίαι ἀφ' ἑκάστου ἱερείου
κω|λῆν καὶ τὰ ἐπὶ κωλῆι νεμόμενα καὶ τεταρτημορί|δα σπλάγχνων
καὶ τὰ δέρματα, τῶν δὲ ἰδιωτι|κῶν λήψεται κωλῆν καὶ τὰ ἐπὶ κωλῇ
15 νεμόμενα | καὶ τεταρτημορίδα σπλάγχνων. τοὺς δὲ ταμ|ίας διδόναι
τοῖς πρυτάνεσιν εἰς τὴν θυσίαν | τῆς Ἀρτέμιδος ἐντελε(ῖ)ς[6] δραχμὰς
τριάκον|τα. παρασκευάζειν δὲ τὴν θυσίαν τὰς γυναῖκας | τὰς τῶν πρυ-
τάνεων, λαβούσας τὸ ἐκ τῆς πό[λ]εως[7] | διδόμενον, τῶν πρυτανευόν-
20 των τὸμ μῆνα τὸν | Ἡράκλειον. τὴν δὲ θυσίαν συντελείτω μηνὸς Ἡρα|-
κλείου δωδεκάτηι. ἔστω δὲ ἡ ἱέρεια ἰσόμοιρος ἐ[ν][8] | ταῖς γυναιξὶν
τῶν πρυτάνεων τῶν θυομένων[9] | δημοσίαι. ποιείσθω δὲ ἡ ἱέρεια καθ'
25 ἑκάστην νου|μηνίαν ἐπικουρίαν[10] ὑπὲρ πόλεως, λαμβάνουσα | δραχμὴν
παρὰ τῆς πόλεως. ἐν ᾧ [δ]ὲ[11] μηνὶ ἡ θυσία | [σ]υντελεῖται ἡ δη-
μοτελής, ἀγειρέτω πρὸ τῆς[12] θυ[σί]|ας ἡμέρας τρεῖς ἐπ' οἰκίαν μὴ
πορηυομένη· ὁ δὲ ἀ|γερμὸς ἔστω τῆς ἱερείας. κατ[α]σκευᾶται[13] δὲ ἡ
30 ἱέ|ρεια [κ]αὶ[14] τὸ ἱερὸν οὗ ἂν βούληται. κατασκευασάτω | δὲ καὶ
θησαυρὸν τῆι θεῶι[15], ἐνβαλλέτωσαν δὲ οἱ | θύοντες ἐπὶ μὲν τῶι[16]
τελείωι ὀβολοὺς δύο, ἐπὶ | δὲ γαλαθεινῶι ὀβολόν· ἀνοιγόντων δὲ οἱ
ἐξε|τασταὶ κατ' ἐνιαυτ[ὸ]ν[17] τὸν θησαυρὸν καὶ δι[δ]ό[ν]|των[18] τῆι
35 ἱερείαι εἴς τε τὴν ἐπικουρίαν ⟨κ[α]ὶ εἰς[19] | [ἱ]ματισμὸν⟩[20] καὶ εἰς
ἱματισμὸν καὶ εἰς σ__[21]

---

5 Similiter Athenis lege cautum erat, ut archontes essent Ἀθηναῖοι ἑκατέρωθεν ἐκ τριγονίας. Poll. VIII 85. 6 ΕΝΤΕΛΕΣ. Em. Keil coll. Thuc. VIII 29, 1 ἐβούλετο τριώβολον διδόναι __· ἢν δὲ κελεύῃ, δώσειν ἔφη ἐντελῆ τὴν δραχμήν. 45, 6 ἐντελῆ __ ἀποδώσειν τὸν μισθόν. 7 Τ articuli ex Ε correctum, deinde Β pro Η exaratum, tum ΠΟΚΕΩΣ. 8 ΕΙ lapis; ἐ[ν] dubitanter Dttb. sic enuntiari posse ratus quod manifesto significandum esset, sacerdotem cum prytanum uxoribus tamquam si una ex eis esset parem portionem accipere. 9 Neutrum est, pendens ab adiectivo ἰσόμοιρος. 10 Supplicationem. B. 11 ΜΕ. 12 ΝΗΣ, littera Ν in Τ mutata. 13 De contractis verborum in -άζω futuris cf. n. 495[27].

14 ΗΛΙ. 15 Littera initialis primo Κ fuit, deinde in Θ mutata videtur. 16 ΤΩΡ. 17 ΤΗΝ. Ceterum ex tali exetastarum functione nummi Erythraeorum cusi esse videntur quibus ἐξεταστέων inscriptum est (aliter Bechtel Namenstudien 22). Hi. 18 ΔΙΖΟ. 19 ΚΣΙΕΙΣ.

20 Suppl. Dttb., hic nihil aliud scriptum fuisse ratus ac quod postea sequitur, sed propter foedos errores deinde a quadratario iteratum.

21 Vestigia unius versus.

1016. Iasensium lex de sacerdotio saec. IV. Iasi nunc Londini. Edd. Hicks I. Brit. Mus. III, CCCCXL (Michel 724; Syll.² 602; SGDI 5517). [*Hi*]

κατὰ τάδε ἱεράσθω ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ Μεγίστου[1]· λαμβανέτω δὲ[2] τῶν θυομένων | σκέλος ἕν, ὁποῖον ἂν θέληι, σὺν τ[ῆι] ὀσφύϊ, ὡς ἐκ[τέμν]εται ἡ ὀσ[φ]ύς[3], ἐιάν τε πολλὰ ἐξά|γηι[4] ἱερέα[5] εἰάν τε ἕν, καὶ κεφαλὴν καὶ πόδας [καὶ] σπλ[άγχνων] τέταρτομ μέρος· τῶν δὲ | ἐνθρύπτων[6] λαμβανέτω ἓν ἀπὸ πλεκτ[ο]ῦ[7] τῶι θεῶι [π]α[ρὰ τῶν
5 ἀστῶν], κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ πα|ρὰ τῶν μετοίκων· παρὰ δὲ τῶν ξένων [τ]ὰ μὲν ἄλλα καθὰ καὶ πα[ρ]ὰ τῶν ἀστῶν, λαμβανέ|τω δὲ καὶ τὰ δέρματα. ἢν δὲ μὴ [κ]ατὰ τὰ γεγραμμένα ποι[ῆι, μὴ ἱε]ράσθω καὶ τοῦ | ἱερῶ ἐργέσθω[8]. ἢν δέ τις [τὴν στήλην] ἀφαν[ίζηι ἢ τὰ γράμματα], πασχέτω | ὡς ἱερόσυλος. τῶν δὲ ἀναθ[η]μάτων ὅσα μὲν ἀργ[ύριόν ἐστιν αὐ]τῶν[9], ἔστω τοῦ ἱέρεω[10], | τὰ δὲ ἄλλα ἀναθήματα τοῦ
10 θεοῦ ἔστω. ἐπιμέ[λ]εσθαι δὲ τῶν ἀναθημάτων | τοὺς νεωποίας κατὰ τὸν νόμον.

1 Cognomen Iovis cum alibi usitatum, tum Iasi, ubi n. 169_{14} habemus undecim sacerdotes Iovis Optimi Maximi, i.e. unum antistitem cum decem collegis minoribus (ita Dttb.; an decem ἱερατευκότες? Hi.). Hic aut solum antistitem significari, aut mutatum ordinem sacerdotii, ita ut iam unus modo sit, statuit Hicks. Hoc sine dubio praeferendum est; nam ipsa praecepta non talia sunt, qualia exspectaremus, si sacerdotum collegii praesidi haec lex scriberetur. Dttb. 2 Sicut n. 591_2. 3 Ex usu et consuetudine tum obtinente definitur, quo modo coxae amputatio peragenda sit, i.e. quantum una cum crure resecandum, quantum relinquendum sit. 4 Exspectes θύηι, sed verbum ad pompam sollennem, qua victima ad aram deducitur, spectat. Ex praepositione colligas, delubrum extra urbem situm fuisse. Dttb. Re vera terminus SGDI 5518: οὗροι τ[ε]μένους Διὸς Μεγίστου inventus est 'ἀντικρὺ τῆς Ἰασοῦ'. 5 I.e. ἱερεῖα. Cf. n. 112^{11}. 6 Dem. XVIII 260: ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων (Αἰσχίνης) διὰ τῶν ὁδῶν -- ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιττοφόρος καὶ λικνοφόρος καὶ τοιαῦθ' ὑπὸ τῶν γραδίων προσαγορευόμενος, μισθὸν λαμβάνων τούτων ἔνθρυπτα καὶ στρεπτοὺς καὶ νέήλατα et alios scriptorum locos, quorum maxima pars sane manifesto a Demosthene pendet (Lobeck Aglaoph. II 1073). De interpretatione iam veteres grammatici dissentiebant, sed maxime probabile et cum Polluce VI 77 et Hesychio s.v. Ἀτταλίδες placentae genus intellegendum esse. 7 Corbulam interpretatur H., monens πλέκος sic usurpari (Aristoph. Ach. 454; Suid. πλέκος· τὸ πλέγμα, τὸ πεπλεγμένον σπυρίδιον). Ex singulis corbibus singulas placentas demere licebat sacerdoti, ut εἷς ἀπὸ φυλῆς, ἕνα ἀμφ' ἁρμόν n. 972 dicebatur. 8 Non modo sacerdotio se abdicare cogetur, sed etiam aditu delubri arcebitur. 9 Suppl. H. 10 Cf. n. 495^8.

1017. **Sinopensium de Neptuni sacerdotio decretum, saec. III.** Sinopae. Edd. Mordtmann Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλολ. σύλλογος, παράρτ. 1880/1; Doublet Bull. Hell. XIII 1889, 299, 2 (Michel 734; Syll.² 603 et p. 822). Cf. Holleaux Rev. ét. anc. I 11; Nilsson Gr. Feste 79; SGDI 5534. [*Hi*]

ἀγαθῇ τύχῃι. ἐπὶ τοῖσ[δε ἱεράσεται] | Ποσειδῶνος Ἑλικωνίου[1] ὁ
συν[σταθεὶς][2] | μέχρι βίου, λαμβάνωμ π[άντων[3] τὸ] | μεμερισμένομ,
5 παρέξει [δὲ θύειν τοῖς][4] | δημοσίοις[5] πάντα, καὶ λήψ[εται τῶμ μὲν] |
δημοσίαι θυομένων δε[ξιὸν σκέλος], | πρότμησιγ[6], γλῶσσαν, τῶν δὲ
[ἰδιωτικῶν] | πρότμησιν ἢ ὠμοπλάτην καὶ στ[ῆθος· δημόσια δὲ][7] | ἀπὸ
10 δωδεκάτης τοῦ Ταυρεῶνος[8] ἕω[ς εἰκοστῆς | κ]αὶ ἐν τῶι Ποσειδεῶνι[9]

1 In didrachmis Sinopensium argenteis inde ab a. 220 vel iam antea cusis, a qua aetate etiam hic titulus utique non magno intervallo distat. Neptunus sedens, delphinum et tridentem gestans conspicitur (Head HN² 508). Neptuni Heliconii sacra Ionum Asianorum communia fuisse in volgus notum est. Praeter Panionium prope promunturium Mycalen situm (Hdt. I 148. Strab. XIV 639) etiam in singulis oppidis eum templa et sacerdotia habuisse constat, veluti Mileti et Tei (Paus. VII 24, 5), Sami (n. 1043_1), accedunt Milesiorum coloniae Sinope et Tomis (Κωνστ. φιλ. συλλ. IV 105). Panionii sacerdotium penes Prienenses erat; horum venditiones legesque extant quamvis mutilae I. Priene 201/3. 2 Suppl. Dttb. Cum διασυνιστάναι, διασύστασις n. $1014_{13.36.155}$ usurpetur de eo qui in alius locum sacerdos constituitur, nudum συνιστάναι de sacerdotio ad aliquem deferendo usnrpari potuisse consentaneum est, praesertim cum hic verbi pro volgari καθιστάναι usus etiam alibi non inauditus sit. Cf. Ps. Plut. Vit. X or. p. 840 E ἀπεδείχθη μὲν γὰρ (Αἰσχίνης) ἐπὶ τὴν κρίσιν περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ συσταθεὶς συνήγορος. 3 Suppl. Dttb., sc. τῶν θυομένων. 4 Suppl. Dttb. coll. n. 1003_{30} θύειν δὲ ἐξεῖν ἅπαν ὅτι ἂν βούληται. 5 Nudus dativus temporis est, ut μυστηρίοις. Neutro τὰ δημόσια significantur sacra publica civitatis bis per annum (not. 8. 9) peragenda, ut n. 1003_{27} τεῖ θυσίει. 34 ὅταν ἡ ἑορτὴ εἶ. Per eam occasionem non modo populi nomine immolantur victimae (τὰ δημοσίᾳ θυόμενα) sed etiam a privatis multo frequentiora quam alias sacrificia (τὰ ἰδιωτικά) per feriarum dies offeruntur. 6 Coxam (ὀσφύν) hic indicari collato Pollucis loco II 179 τὴν δὲ ὀσφὺν καὶ πρότμησιν ἐκάλουν, cui sane obloquatur Et. M. p. 691_{18} ἔνιοι δὲ κακῶς πρότμησιν τὴν ὀσφὺν ἀποδεδώκασιν, statuit Dou. 7 Suppl. Dttb. Hic non ut n. 1003_4 sqq. definiri tempora, per quae omnino sacerdos in delubro versari et officio suo fungi debeat, sponte patet. Etenim non plus quam duodecim quotannis dies indicantur. Ei videntur sacrorum publicorum v. 5. 6 commemoratorum esse. Neque casu factum est, ut utrumque mensis nomen origine et notione cum Neptuni sacris coniunctum sit. Immo ab ipsis illis feriis publicis haec nomina repetita sunt. 8 Idem mensis Mileti et in aliis Milesiorum coloniis, Ephesi, Prienae, Sami, Amorgi fuit. Bischoff Realenc.² Kalender. 9 Paene in omnibus fastis Ionicis redit hic mensis,

μηνὶ ἀπὸ δω[δεκάτης | ἕως] τεσσερεσκαιδεκάτης. ὑπά[ρξει δὲ αὐτῶι | καὶ ἀ]νθινὸς[10] στέφανος ἐν ἅπασ[ι] τοῖς ἀγῶσιν | [καθό]τι[11] καὶ ταῖς τιμουχίαι[ς][12]. ἔσται δὲ κα[ὶ | στρατε]ίας ἀτελὴς σώ[μα]τι τῶι ἑαυ-
15 τοῦ· | [πωλή]σει δὲ καὶ τὰ συν[ειλε]γμένν[α] ἐκ τοῦ | [μ]ερισμοῦ[13], ἢ ὑποχω[ρήσει _c. 10 l_ | _c. 8 l_]· εἰ δέ [τις παρὰ ταῦτα προθείη[14], ἔνοχος | ἔστω ἱε]ροσυλ[ίαι __]

---

idem sine dubio atque Athenis, ubi ultimus est prioris anni semenstris, Decembri fere aut Ianuario fastorum Iulianorum respondens. 10 Suppl. Dttb. 11 Suppl. Holl. 12 Ubicunque omnes qui honoribus sive sacerdotiis funguntur (cf. n. 1007[11]) sollenniter ornati in publicum produnt. 13 Ex distributione victimarum deo oblatarum; cf. v. 3. 4 λαμβάνωμ π[άντων τὸ] μεμερισμένον. 14 Cf. I. Priene l. l. 201_{18}: [εἰ (non ἐὰν) δέ τις], παρὰ ταῦτα προθείη καί τι τ[ῶν δεδογμένων λύοι, ἐξώλης εἴη | κ]αὶ τὰ ἐκείνου πάντα.

1018. Pergamenorum regis de sacerdotio epistula, saec. III. Pergami. Ed. Fraenkel I. Perg. 40 (Michel 729; Syll.² 604; Laum Stift. II 79, 69). [*Hi*]

[__ | ὁ δ' ἀε]ὶ λαχὼν[1] φορείτω | [χ]λαμύδα λευκὴν[2] καὶ στ[έ]|φανον
5 ἐλάας[3] μετὰ ταινι|δίου φοινικιοῦ, καὶ λαμβα|νέτω τῶν θυομένων γέ|ρα τὸ δέρμα καὶ κωλέαν | καὶ τῶν ἐργαστηρίων ὧν | ἀνατέθηκα[4]
10 τὴν πρόσο|δον· μισθούτω δ' ἀεὶ ὁ λα|χών, ἐπεσκευασμένα | δὲ παραδιδότω ὁ ἐξι|ὼν[5], ἢ ἀποτινέτω τὸ γε|νόμενον εἰς τὴν ἐπι|σκευὴν δα-

---

Aut Attali I regno aut etiam paullo ante incisum iudicat F. 1 Sacerdotium annuum (not. 5), dei non deae (v. 19), quem Iovem esse ex corona oleaginea (not. 3) collegit F. Iam cum hanc epistulam esse constet (v. 22), probabile est Attalum I regem haec Iovis sacra si non condidisse, at multo maiore splendore exornasse, ideoque leges de sacerdotio litteris ad aliquem magistratum regium datis constituisse. 2 Plat. Leg. XII 956 A χρώματα δὲ λευκὰ πρέποντ' ἂν θεοῖς εἴη. Cf. n. 736_{15} οἱ τελούμενοι τὰ μυστήρια ἀνυπόδετοι ἔστωσαν καὶ ἐχόντω τὸν εἱματισμὸν λευκόν. 3 Cum Olympiae Iovis simulacrum coronam oleagineam habuerit (Paus. V 11, 1), hic quoque de Iovis sacris dici eo probabilius videtur Fraenkelio, quia Attalus I priore regni sui parte quaecunque propter victorias deis consecrabat uni Minervae obtulerit, cum in posterioribus eiusdem itemque in successorum dedicationibus illi adiungatur Iuppiter. Quod facillimam habet explicationem, si ille interiecto temporis spatio huius dei sacra aut de integro condiderat aut certe regia munificentia amplificaverat et exornaverat. 4 Memorabile est Pergami ut Athenis antiquiore aetate τέθηκα repperiri, cum in epistula regia saeculi spatio fere recentiore I. Perg. 248^{23} περιτεθείκαμεν sit. Schweizer Gr. perg. Inschr. 184; Meisterhans³ 189_{1556}. 5 Hinc apparet non ad vitae tempus sacerdotes in

15 πάνημα. | ἀφείσθω δὲ καὶ τῶν λη|τουργιῶν[6] πασῶν, ὃν ἂν | χρόνον
20 ἔχηι τὸν στέ|φανον[7]. τὰ δὲ ἀργυρώμα|τα τοῦ θεοῦ καὶ τὰ ἄλ|λα
ἀναθέματα τηρή|σας τῶι εἰσιόντι παρα|διδότω. ἔρρωσο.

munere fuisse. Quod quoniam praeter perpetua sacerdotia antiquitas Graeca vix alia noverat atque annua, huius quoque honorem anni civilis terminis circumscriptum fuisse probabile est. 6 Apud Graecos Asianos in hac voce ι diphthongi ηι (nam ει recentioris Atticismi est) mature obmutuisse etiam n. $344_{67.70.72}$ probant. Schweizer l.l. 66. Rem ipsam illustrat n. 1003_{25}. 7 Cf. n. 900^{9}. 1007^{6}.

1019. Ceryces et Eumolpidae hierophantam laudant c.a. 275/4. Eleusine. Edd. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1883, 81; IG II 5. 597*c* (Michel 964; Syll.² 605); IG II² 1235. Cf. Toepffer Att. Gen. 44; Boesch Herm. LII 1917, 136/7. [*Hi*]

Θρασυφῶν Ἱεροκλείδου Ξυπεταιὼν[1] εἶπεν· | ἐπειδὴ ὁ ἱεροφάντης Χαιρήτιος[2] εὔνους ὢν δι|ατελεῖ τῶι γένει τῶι τε Κηρύκων καὶ Εὐμολ|-
5 πιδῶν[3] καὶ λέγει καὶ πράττει ὅ,τι ἂν δύνηται | ἀγαθὸν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ τοῖς ἀποδημοῦσιν ἐ|πὶ τὰς σπονδοφορίας διατελεῖ μετ' εὐνοίας | ἀπογράφων τὴν ἐπαγγελίαν[4], ἀναστρέφεται | δὲ καὶ ἐν τεῖ ἀρχεῖ τῆς ἱερεωσύνης εὐσχημό|νως ἀνέγκλητον ἑαυτὸν παρασκευάζων· ὅπω[ς] |
10 ἂν οὖν καὶ τὰ γένη φαίνηται τιμῶντες τοὺς | ὄντας εὔνους τε καὶ ἀξίους ἑαυτῶν, ἀγαθεῖ | τύχει, δεδόχθαι Κήρυξι καὶ Εὐμολπίδαις[5],

1 Idem homo rogavit plebiscitum (IG II² 683) quo curatores mysteriorum qui Polyeucto archonte (c.a. 275/4? cf. n. 408^{1}) fuerunt collaudantur. 2 Hinc apparet illam quam dicunt ἱερωνυμίαν sacerdotum Eleusiniorum inventum aetatis Romanae esse. Quod nonnunquam solum sacerdotii vocabulum ponitur (n. 1022_{1} τούσδε ἐπιώψ[ατ]ο ὁ ἱεροφάντης), nihil ad rem. Nam id semper licuisse sponte patet; quaeritur num religio fuerit nomine palam uti, id quod non ita esse hic titulus docet. 3 Ambigue hic singularis τῷ γένει usurpatur, sed cum ex τῷ τε tum ex v. 16 τὰ γένη. v. 24 τῶν γενῶν. v. 20 ἐξ ἑκατέρου τοῦ γένους apparet, hic ut ubique duas separatas gentes indicari. 4 Chaeretius litteris ad civitates exteras datis eos studiose et benigniter commendasse illorum magistratibus et senatibus videtur. Dttb. De spondophoris cf. Aeschin. II 133: τοῖς σπ. τοῖς τὰς μυστηριώτιδας σπονδὰς ἐπαγγέλλουσι. Sacrae indutiae a medio m. Matagitnione ad diem X Pyanopsionis pertinebant (n. 42_{59}). Gonnis in Thessalia inventum est decretum quod Atheniensium senatusconsultum refert (Arbanitopullos Ἀρχ. Ἐφ. 1914, 168) medio fere saec. III τοὺς σπονδοφόρους τοὺς ἐπαγγέλ(λ)οντας τά τε Ἐλευσίνια καὶ τὰ Παναθήναια καὶ Μυστήρια (v. 35). Cf. Boesch l.l. 5 Duae sunt gentes (not. 3), sed coniunctim hic consultant et decernunt ut IG II² 1236.

ἐπαινέ|σαι τὸν ἱεροφάντην Χαιρήτιον Προφήτου Ἐλευ|σίνιον[6] καὶ στε-
15 φανῶσαι μυρρίνης στεφάνωι ὧι | πάτριόν ἐστιν αὐτῶι εὐνοίας ἕνεκεν
ἣν ἔχων | διατελεῖ εἰς τὰ γένη· καὶ ἀναγορεύειν τοῦτον | τὸν στέφανον
Διονυσίων τῶι πατρίωι ἀγῶνι[7] | Ἐλευσῖνι ἐν τῶι θεάτρωι· τῆς δὲ
20 ἀναγορεύσεως | τοῦ στεφάνου ἐπιμελεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας | τοὺς ἀεὶ
καθισταμένους ἐξ ἑκατέρου τοῦ γένους· | ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψή-
φισμα ἐν στήλει λιθίνει | καὶ στῆσαι Ἐλευσῖνι ἐν τεῖ αὐλεῖ τοῦ ἱεροῦ· τῆς | δὲ ποήσεως τῆς στήλης καὶ τῆς ἀναθέσεως ἐπι|μεληθῆναι τοὺς
ἄρχοντας τῶν γενῶν. |
25 *in corona:* Κήρυκες | καὶ Εὐμολπίδαι | τὸν ἱεροφάντην Χαιρήτιον | Ἐλευσίνιον.

---

6 Cf. not. 2. Eleusinium esse hierophantam memorabile est, non quo demi ullae fuerint partes, sed quia gentem Eumolpidarum aut certe primariam eius familiam, ex qua hierophanta constituebatur, certe usque ad Clisthenis aetatem Eleusine domicilium habuisse inde ab illis antiquissimis temporibus, quibus Eleusiniorum civitas etiam ab Atheniensibus separata erat, hinc merito colligas. Longe aliter res se habebat in Cerycum gente (Dttb. Herm. XX 9); Romanorum aetate sane etiam hierophantae ex demis in alia Atticae parte sitis oriundi inveniuntur, ut IG III 1282_1 ἱεροφάντης Γαργήττιος ὁ ποτὲ Φίρμος. 7 Dionysia sunt agrestia demi Eleusiniorum (n. 956_{10}. $1094_{6.20.34}$), quibuscum hierophantae et gentibus sacerdotalibus nihil intercedit necessitudinis, sed propter frequentiam hominum ad ludos scaenicos confluentium illic, ut Athenis in magnorum Dionysiorum panegyri, honores a quolibet corpore aut collegio decretos pronuntiare moris fuit. Cf. Demosth. XVIII 120. Aesch. III 41.

1020. Halicarnassiorum sacerdotes, saec. I. Halicarnassi postea Liverpool (Wilhelm). Edd. Boeckh CIG 2655 ex Broendstedio et Duboisio, qui Werninckii exemplar expresserant (Michel 877; Syll.² 608; Wilhelm Jahresh. XI 1908, 64). Cf. v. Gutschmid kl. Schr. IV 293; Beloch Rh. Mus. XLV 1890, 573; E. Meyer Forsch. I 173; Larfeld Handb. Epigr. I 1907, 174. [*Hi*]

[-- Ἀ]ριστοκλέους[1] μεταγράψαι [ἐκ τῆς ἀρχαίας | σ]τ̣ήλης[2] τῆς παρεστώσης τοῖς ἀγά[λμασι τοῖς | τ]οῦ Ποσειδῶνος τοῦ (Ἰ)σθ-

---

Litterarum formae ΖΠ suadent, ut de tempore a. 100 a. Chr. vix antiquiore cogitemus; tunc Rhodii quoque talium ἀναγραφῶν studiosi erant (n. 723/5). Cf. ad *B* 1. 1 γραμματεύοντος (aut εἰπόντος) τοῦ δεῖνος τοῦ Ἀ]ριστοκλέους B. 2 ,Antiqua illa columna certe non post ultimi qui in ea recensetur sacerdotis aetatem erecta est. Quod quoniam omnium sacerdotum tempora summam annorum quingentorum quattuor efficerent, Antham vero Alcyonei f. qui nonagesimo post initium huius laterculi

μίου[3] τοὺς γεγ[ενημένους] | ἀπὸ τῆς κτίσεως κατὰ γένος[4] ἱερεῖς τοῦ
5 Πο[σειδῶ]νος τοῦ κατιδρυθέντος ὑπὸ τῶν τὴν ἀποικί[αν ἐκ] | Τροι[ζ]ῆ-
νος[5] ἀγαγόντων Ποσειδῶνι καὶ Ἀπόλλω[νι][6]· | εἰσὶν δὲ ἐν αὐτῆι ἱερεῖς
τοῦ Ποσειδῶνος οἵδε·

A 1. Τελαμὼν Ποσειδῶνος ἔτη ιβ′
Ἀντίδιος Τελαμῶνος κζ′
Ὑπέρης Τελαμῶνος ϑ′

B 1. Ἀθήνιππος (Ἀθηνίππου τοῦ Ἀθηνίππου τοῦ) Ἀνδροσθένους ν

---

munus suscepisset anno fere 1104 id iniisse probabile esset, initium ad annum 1194, finem ad 691 a. Chr. rettulit Boeckh. At nequaquam constat, Antham qui coloniam Trozeniorum Halicarnassum deduxisse fertur (Callimachus apud Steph. Byz. Ἁλικαρνασσός. Strabo VIII 374. XIV 656), hunc Alcyonei f. esse, etsi certe eiusdem familiae fuit, neque omnino hae temporum rationes ex Eratosthenis calculis diiudicandae sunt. Tam antiquum igitur, quam Boeckhius vult, exemplar illud unde hic index exscriptus est vix putaverim. Ipse titulus quem tenemus altero aut primo a. Chr. n. saeculo incisus videtur.' Dttb. Cum igitur prior columnae sinistrae pars, nomina sex (Boe.) aut decem aut plura, aut memoriae vere fabularis aut temere ficta, altera vero eiusdem columnae pars, addito magno certe sacerdotum numero quem lacuna hausit, et columna dextra usque ad tempus ab aera Christiana exiguo spatio remotum transferenda sit, cogitari potest sacerdotes inde demum ab aliqua aera, sive a bellis Persicis sive ab Alexandri adventu (a. 334) in antiquiorem tabulam relatos, fabulares postea in capite additos esse. Utut res se habet, integram et genuinam seriem quae a Troia capta initium habeat non tenemus. — Exempla titulorum vetustorum denuo inscriptorum habes legem Milesiam n. 57; oraculum Magnetibus de Bacchi cultu datum I. Magn. 215. 3 ΤΟΥΣΘΜΙΟΥ Bröndst. ΤΟΙΣΟΜΙΟΝ Dub.

4 Sacerdotia gentilicia non omnia quidem hereditaria sunt, quia nonnunquam ex tota gente suffragiis gentilium sacerdos eligebatur. Sed hic hereditarium sacerdotium intellegendum esse apparet ex necessitudinis rationibus, quae inter sacerdotes intercedunt; neque vero stirpium, sed aetatum ordinem hereditas sequebatur, ut Telamonem gentis auctorem sequerentur filii omnes deinceps, deinde nepotes, deinde pronepotes. In unaquaque aetate autem ad maiorem fratrem perveniebat ante minorem et ad maioris fratris posteros ante eos qui a minore originem repetebant. B. Quod nonnulli homines hic patres sacerdotum recensentur, quorum nomina in ipso sacerdotum laterculo desiderantur, id nequaquam Boeckhii rationi adversatur; nempe mortui sunt priusquam in sua aetate hereditas ad eos perveniret. 5 ΤΡΟΙΣΗΝΟΣ. 6 ΑΠΟΛΛΟ. *A 1* Nusquam praeterea commemoratur, sed Antham Neptuni et Alcyones f. (Paus. II 30, 8) huius fratrem germanum esse eo verisimilius est, quod Telamonis filio Alcyoneus nomen fuit (*A* 6) B. Notas numerales eiusdem generis iam in antiqua illa tabula fuisse censuit B. Keil Herm. XXIX 273

Ἀλκυονεὺς Τελαμῶνος ιβ′
5 Τελαμὼ(ν) 10 Ἀντιδίου κβ
Ὑριεὺς 11 Ἀντιδίου η′
Ἄνθας Ἀλκυονέως ιθ′
Νησιώτης Ὑριέως κθ′
Ἵππαρχος Αἰθαλέως ζ′
10 -2—31-ρνεὺς 8. [Ἀλκυο]νεὺς Ἄνθα ιζ′
[Πο]λύκριτος Νησιώτου κε′
[Φυ]λεὺς Ἱππάρχου ιθ′
[Ἄν]δρων Φυλέως κε′
[Ἄλθ]ηφος 13 Ἱέρωνος ιδ
15 [Ποσ]ιδώνιος 14 Ἀριστέα κα′
[Ἀνδ]ροσθένης Ἄνδρωνος κγ′
Ἵππαρχος Φυλέως δ′
Δημήτριος Διοσκουρίδου θ′
Φίλιστος Δημητρίου ιζ′
20 [Ε]ὔανδρος Ἄνδρωνος κβ′
[Δ]ημόφιλος Θεοδώρου ζ′
[Εὐκ]ράτης Κρατίνου ις′
....ις ΠΛΟ.Ο.Χ λ′
Pars maior defracta esse videtur 19.

2. Πολείτης Ἀνδροσθένους ε′
3. Εὐαίων
Πολείτου κη′
4. Πολείτης
Εὐαίωνος καθ' υἱ(οθεσίαν δὲ)
Ἀπολλωνίδου κζ′

provocans ad titulum n. 46[20], qui eas Halicarnassi iam sub finem quinti saeculi usitatas fuisse probat. Sane miri sunt numeri priores, velut 12, 27, 9, 12, 22; 8, 19, 29; 7, 17, 25, 19, 25, 14, 21. *3* Homonymus Ὑπέρητος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης Paus. II 31, 8 Ὑπερείας i.e. Calaureae insulae antea ita appellatae (Aristot. ap. Plut. qu. gr. 19) eponymi. *5* ΤΕΛΑΜΩ. *6* Nomen e genealogia Boeotica translatum, ubi Hyrieus Neptuni et Alcyonis filius est. Wilh. *10* -2—31-ΡΝΕΥΣ, dubitanter retinemus Boeckhii supplementum. [Ὀ]ρνεὺς Wilh. *14* Suppl. O. Hoefer Progr. Wett. Gymn. Dresden 1910, 33. Ἀλθηπία eadem quae Trozen Paus. II 30, 5, Aristot. ap. Ath. I 31 *c* ἄμπελος Ἀλθηφιὰς ἀπὸ Ἀλθηφίου τινός; locus Trozenius ἐν Ἀλθήφωι IG IV 757 B$_{26}$. *15* Nomen Ποσ., sicut (18) Δημήτριος aevi recentioris documentum dicit Bel; sane habemus Ποσειδώνιον Σπαρτιήτην, natum post a. 508 Hdt. IX 71. 85; Δημήτριον Κολλυτέα γραμματέα 423/2 PA 3413. *16* Vide nomen primum columnae II et Wilhelmii (Beitr. 70) de Androne Halicarnassio (IG II 5, 2773 *b*) eodem fortasse atque Atthidis auctore coniecturas. *17* Sic (ΙΕ) Bröndst.; ΙΖ Dub. *19* Ϲ Dub.

20 ΙΒ Dub. Pater Ἄνδρων filius Ἀνδροσθένους τοῦ Ἄνδρωνος (decimi sexti) fuerit. *23* [Ἀνδροσθέν]ης Πο[λείτου] B., propter *II* 1; reiecit Wilh.

Sacerdotes Neptuni Halicarnassiorum.

II 2. Sacerdotia. 1020.

A. Ante bellum Persicum.

				Ποσειδῶν					
I.				1. Τελαμών I. (12)					(12)
II.	2. Ἀντίδιος (27)			3. Ὑπέρης (9)		4. Ἁλκυονεύς I. (12)			(48)
III.	5. Τελαμών II. (22)	6. Ὑριεύς (8)		Αἰθαλεύς		7. Ἄνθας (19)			(49)
IV.		8. Νησιώτης (29)		9. Ἵππαρχος (7)		10. [Ἁλκυο]νεύς II. (17)	s. . .(.) ρνεύς?		(53)
V.		11. Πολύκριτος (25)		12. Φυλεύς (19)	Ἱέρων		Ἀριστέας		(44)
VI.		13. Ἄνδρων (25)		? Φυλεύς	14. [Ἄλθ]ηφος (14)		15. Ποσιδώνιος (21)	Διοσκουρίδης	(60)
VII.		16. Ἀνδροσθένης (23)		17. Ἵππαρχος (4)				18. Δημήτριος (9)	(36)
VIII.		? Ἀνδρων			Θεόδωρος	Κρατῖνος		19. Φίλιστος (17)	(17)
IX.		20. Εὔανδρος (22)			21. Δημόφιλος (7)	22. Εὐκράτης (17)			(46)
X.		× × ×		(23. dubium nomen [30?])					(30)
									395?

(Lacuna aliquot saeculorum)

B. Saeculorum II/I.

III.	Ἀθήνιππος II.		
IV.	1. Ἀθήνιππος III. (50).	Ἀνδροσθένης II.	50
V.		2. Πολείτης I. (5)	5
		3. Εὐαίων (28)	28
		4. Πολείτης II. (27)	27
			110

Deinde lacunam indicat Wi., quae num tanta fuerit, quanta complurium saeculorum sacerdotes caperet, dubitamus. *B 1* Hic longo ab ultimo qui nunc in columna I nominatur temporis intervallo divisus est. Quae traduntur Ἀθήνιππος ĀΤΟΥĀΤ| Ἀνδροσθένους explicuit Wilh., coll. Bull. Hell. XIV 105; I. Brit. Mus. IV 1 p. 62. 75; Ā = ὁ αὐτός. *2* Idem est in stipum catalogo saeculi II s. I: Wilhelm Jahresh. XI 1908, 63 ἐπὶ ἱερέως Πολείτου τοῦ Ἀνδροσθένου τοῦ τὸ δεύτερον νεωποιοῦντος οἵδε ἐπηγγείλαντο εἰς τὴν τοῦ φρέατος ὀρυχὴν καὶ ἐνοικοδομίαν, Theangelis in oppido Halicarnassiorum invento (cf. l.l. p. 64). Cuius mortem si circa annum 100 fuisse sumimus, Polites II (II 4) circa annum 40 demum decessit. *4* ΚΝ Dub. Notum ex titulis Rhodiis compendium ΚΑΘ̄.

1021. Ministri sacri Olympici, a. 24. Olympiae. Tegula marmoris Parii detracta de templo Iovis Olympii. Edd. Dittenberger Inschr. Ol. 64 (Syll.² 612). [*Hi*]

Διὸς ἱερά[1]. |

μετεκεχήρου[2] τοῦ πρὸ τῆς ρπθ' | Ὀλυμπιάδος[3] | θεοκόλοι[4] | Εὔ-
5 δαμος Εὐθυμένους Κ.[5], | Σόφων Λύκου Ν., | Ἀφροδείσιος Εὐπόρου Γ. |
10 σπονδοφόροι· | Ἀντίοχος Ἀντιόχου, | Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου, | Λυ-

---

Litterae ΑΘΖΘΜΞΠϹΩ. 1 Sc. στήλη. Cf. n. 1100₁ ἱερὰ Διονύσου. Inschr. Ol. 2₉ ὁ πίναξ ἱαρὸς Ὀλυνπίᾳ. Wilhelm AEMOest. XX 91. Tabulae huius generis permultae exstant inde ab a. 36 a. Chr. (I. Ol. 59) usque ad a. 265 p. Chr. (ibid. 122). Quae omnes, etsi singillatim haud pauca mutata sunt (not. 6. 7. 8), in universum tamen eadem munera recensent, nempe eorum qui sacrificiis Olympiae intersunt praeter sacerdotes singulorum deorum templorumque. Plerosque Pausanias commemorat ubi de sacris menstruis quae Olympiae fiebant disserit V 15, 10: ἑκάστου δὲ ἅπαξ τοῦ μηνὸς θύουσιν ἐπὶ πάντων Ἠλεῖοι τῶν κατειλεγμένων βωμῶν· θύουσι δὲ ἀρχαῖόν τινα τρόπον· λιβανωτὸν γὰρ ὁμοῦ πυροῖς μεμαγμένοις μέλιτι θυμιῶσιν ἐπὶ τῶν βωμῶν· -- μέλει δὲ τὰ ἐς θυσίας τῷ θεηκόλῳ τε ὃς ἐπὶ μηνὶ ἑκάστῳ τὴν τιμὴν ἔχει, καὶ μάντεσι καὶ σπονδοφόροις, ἔτι δὲ ἐξηγητῇ τε καὶ αὐλητῇ καὶ τῷ ξυλεῖ. Sed non sola illa menstrua sacra in his tabulis respici manifestum est (not. 11. 13). 2 Vocabulum praeter has tabulas, ubi genetivus volgaris μετεκεχείρου et Eleus μετεκεχήρω, rarius μετεκεχείρω aut μετεκεχήρου occurrit, nusquam repertum sine dubio spatium inter duas ἐκεχειρίας Olympicas significat. 3 A. 24 a. Chr. 4 Sic constanter scribitur praeter Inschr. Ol. 123₂ ubi θεηκόλοι est ut apud Pausaniam. Omnibus temporibus terni sunt; quod periegeta unius modo mentionem facit, id ipse explicat significans per singulos menses officium sacra perpetrandi in orbem iisse inter collegas. 5 Siglae nominibus appositae incertas quasdam populi Eleorum divisiones (non tribus, quorum numerus tunc decem fuerit, cum quattuordecim siglae inveniantur: Szanto Ausg. Abh. 248[77]) significant.

κίδας Λυκίδα. | μάντεις[6]· | Κάλλιτος Ἀντία Κλυτιάδης Π., |
15 Παυσανίας Διογένους Ἰαμίδης Ν. | κλειδοῦχοι· | Ἄρκεσος Ἁρμοδίου Τ., Καλλίας Παυσανίου Χ., | Ἱππίας Χάροπος Φ., Μοσχίων Δαμέα Δ., | Παυσανίας Διογένους Ν. | αὐλητής[7]· | Ἀρίσταρχος
20 Ἀριστοκλέους Με. | ἐξηγητής[8]· | Πολυχάρης Ἀριστοκράτους Μ. | καθημεροθύτης[9]· | Ζώπυρος Ὀλυμπίχου. | γραμματεύς· |
25 Ἡρακλείδης Ἡρακλείδου Π. | οἰνοχόος[10]· | Ἀλεξᾶς Σόφωνος Δου. | ἐπισπονδορχησταί[11]· | Ἐπίκτητος Ἡρακλείδου Δαυ.,
30 Ἴλαρος Ἀντιόχου Δου., | Ἐπίκτητος Ἀφροδεισίου Δου. | ξυλεύς[12]· | Εὔθυμος Σωτίωνος Με. | στεγανόμος καὶ μάγειρος[13]· | Ἀλεξᾶς Λύκου Δου.

---

6 Modo ut hic duo sunt, modo quattuor, bini ex utraque gente. 7 Inde ab anno fere 90 p. Chr. ut quidem videtur (Inschr. Ol. 86_{12}) aut certe inde ab 113 p. Chr. (Inschr. Ol. 91_{16}) hic constanter vocatur σπονδαύλης. Unus fuit certe usque ad annum 145 p. Chr. (ibid. 95_{14}), terni in omnibus tabulis inde ab 181, nisi quod bis (ibid. 117_{18}. 122_{20}) bini modo recensentur. De numero igitur Pausaniam (not. 1) non discrepare a sui temporis usu probabile est, in appellatione eum volgare αὐλητής pro σπονδαύλης tum sane iampridem usitato posuisse non est mirum. 8 Hic quoque in numero convenit Pausaniae cum titulis usque ad med. saec. II p. Chr. (ibid. 95_{12}). Postea semper bini sunt. Quater (ibid. 77_{9}. 83_{2}. 110_{17}. 120_{10}) περιηγητής occurrit pro ἐξηγητής ceteroqui in omnium aetatum titulis constanter scripto. 9 Paus. V 13, 10: θύεται δὲ τῷ Διὶ καὶ ἄνευ τῆς πανηγύρεως ὑπό τε ἰδιωτῶν καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ὑπὸ Ἠλείων. Ceterum hic sacrificulus iam in antiquioribus laterculis non semper commemoratur, in eis qui saeculi II/III sunt omnino nunquam. 10 Libationes vini cum sacris menstruis coniunctae commemorantur a Pausania (not. 1). Ne pincernae quidem nomen in inferiorum saeculorum catalogis invenitur, etsi ipsum negotium procul dubio mansit. 11 In uno antiquissimo recensu ibid. 59 hi nondum sunt, inde a 61_{8} nusquam desiderantur. Numerus initio varius erat (hic tres sunt, ibid. 62_{18} quattuor, 66_{6} unus), sed inde a fine saeculi I p. Chr. ternarius constantissime servatur. Nomen bis (ibid. 80_{11}. 122_{16}) ὑποσπονδορχησταί est, semel (121_{19}) manifesto errore ὑποσπονδοφόροι. 12 Ut omnes inferioris ordinis ministri (not. 7. 10. 11) hic quoque in universum in antiquioribus modo lapidibus occurrit. Sed redit medio saeculo III p. Chr. (ibid. 121_{27}. 122_{23}). Quo clarius perspicitur, semper mansisse officium, sed morem modo haec humiliora negotia in tabulis recensendi abolitum esse, ut ξυλέως mentio ap. Pausaniam (not. 1) neutiquam probet eum aliam ac suae aetatis condicionem describere. 13 Huius officii significatio maxime variat (μάγειρος ibid. 66_{8}. 74_{12}. 87_{3}. στεγανόμος καὶ μάγειρος hic. μάγειρος καὶ ἀρτοκόπος 78_{6}. ἀρχιμάγιρος 62_{17}). Ut alia primo p. Chr. saeculo

ad finem vergente evanescit, sed post longam intercapedinem recurrit 107_{17}, ubi duo recensentur μάγειροι. Ceterum hoc quoque nomen indicio est non modo eos qui menstrua sacra facienda curent (not. 1) hic recenseri. Etenim in illis nullae caedebantur victimae, ut οἰνοχόος quidem in eis locum haberet, μάγειρος non item.

1022. Hierophanta Eleusinius saec. IV extr. In arce Athenarum. Edd. Koehler Herm. VI 1871, 106 (IG II 948; Michel 857; Syll.² 613). Cf. Mommsen Feste d. St. Athen 254² p. 258⁵. [*Hi*]

τούσδε ἐπιώψ[ατ]ο[1] ὁ ἱεροφάντης[2] [τὴν κλίνην στρῶ]σαι[3] τῶι Πλούτων[ι] καὶ τὴν τράπ[εζαν κοσμῆσαι] | κατὰ τὴν μα[ν]τείαν τοῦ [θεοῦ]· |
5 Κριτόδημον [Ἐ]νδίου Λαμπτ[ρέα], | Ἐπικράτην [Πε]ισιάνακτος --, | Θράσυλλον [Θ]ρασύλλου [Δεκελεέα], | Ἀντιγένης[4] Ξε[ν]οκλέους [Ὀ]ῆ-[θεν], | Πύρρος Πυθοδώρου [Ἀ]χερδ[ούσιος], | Βούλαρχος [Β]ουλάρ[χ]ου
10 Φ[λυέυς], | Ἀπολλόδωρον Ἀπολλοδώ[ρου --], | Ἐτεοκλῆς Χρεμωνίδο[υ Αἰθαλίδης][5], | Φιλότιμος [Ἀκ]εστοθέμι[δος --, | Ἀ]ριστ[ίω]ν Ἀριστοδήμο[υ --]

1 Suid. ἐπιώψατο· κατέλεξεν, ἐξελέξατο. ἐστὶ δὲ Ἀττικόν· ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους, οἷον κατέλεξεν, ἐξελέξατο· Πλάτων ἐν Νόμοις (XII 947 C ἔωθεν δ' εἰς τὴν θήκην φέρειν αὐτὴν μὲν τὴν κλίνην ἑκατὸν τῶν νέων τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, οὓς ἂν οἱ προσήκοντες ἐπιόψωνται). Lemma Suidae non ex hoc Platonis loco desumptum est, sed ex enuntiato ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους. Cf. IG II 949 [ἱεροφάν]της Νουφρά[δου (?) Περιθοίδης ἀνέγραψεν] τοὺς ἐπιοφθ[έντας τήν τε] κλίνην στρῶσαι τῶι [Πλούτωνι καὶ τὴν] τράπεζαν κοσμῆσα[ι κατὰ τὴν μαντείαν] τοῦ θε[οῦ], coll. IG II 950 et Toepfferi Att. Gen. 56.

2 Pluto una cum Eumenidibus in Areopago colebatur. Paus. I 28, 6. Huic deorum chthoniorum cultui necessitudinem aliquam intercessisse cum sacris Eleusiniis, in quibus item Πλούτων nomen fuit regis inferorum, inde apparet quod ab hierophanta eliguntur qui lectisternium apparare debent. 3 Suppl. ex IG II 949_2; cf. not. 2. 4 Neglegentia in eiusmodi catalogis consueta (n. 171⁴) accusativos inde ab hoc nomine excipiunt nominativi, quibus unus modo accusativus (v. 10) interponitur. 5 Pater Glauconis (n. 365²) et Chremonidis (n. 434/5²).

1023. Coorum lex de perscribendis sacrorum participibus, c.a. 200. Halasarnae, nunc Antimachiae, in insula Co. Caput columnae octagonum. Titulus per octo partes columnae dispositus. Edd. Dubois Bull. Hell. VI 1882, 249. Paton-Hicks Inscr. Cos 367 (SGDI 3705; Michel 1003; Syll.² 614; Ziehen 130); cf. Herzog Koïsche Forsch. 183 et SBAk. Berl. 1901, 479. [*Hi*]

a ἐπὶ μονάρχ[ου][1] Πραξ[ι|μέν]ευς[2], μηνὸς Ὑακινθ(ίου)[3]· | ἔδο[ξ]ε

1 Cf. n. 805³. 2 Zieh. p. 322¹. 3 Mensium Coorum et Calymniorum ordinem post tot conamina nondum restitui posse censuit Bischoff Realenc.² Kalender § 50.

5 ταῖς φυλαῖς, αἷς | μέτεστι τῶν ἱερῶν Ἀ|πόλλωνος καὶ Ἡρακλεῦς | ἐν
Ἀλασάρναι[4]· Εὐφίλη|τος Παρμενίσκου τοῦ | Φιλόφρονος εἶπε· ἐπει|δὴ
10 συμβαίνει δυσεπι|γνώστος ἦμεν τὸς ἀ|ναγεγραμμένος τῶι θε|ῶι διὰ
15 τὸν χρόνον, ὅ|πως οὖν ἐπιγνωσθῶν|τι τοῖς τε ὑποδεχομέ|νοις εὐπαρα-
b κολούθη|τον ὑπάρχῃ[5] τὸ πλ[ῆθος] | τῶν μετεχόντων τοῦ ἱε|ροῦ, δε-
20 δόχθαι, κυρω|θέντος τοῦδε τοῦ ψα|φίσματος ἀπογράφεσ|θαι τὸς μετ-
έχοντας | τοῦ ἱεροῦ, τὸς μὲν ἐνδά|μος ἀρξαμένος ἀπὸ τᾶς | τρίτας τοῦ
25 Ὑακινθίου[3] | ἔστε καὶ τὰν τριακά|δα τοῦ Ἀλσείου[3], τὸς δὲ ἀ|πο-
c 30 δάμος ἀπογραφόν|τω τοὶ ἐπίτροποι, εἰ δὲ | μή, ἀπογραφέσθων αὐ|τοὶ
ἐπεί κα παραγένων|ται ἐν τριμήνωι τὸ ὄνο|μα πατριαστὶ ποτὶ τὸς |
35 ναποίας, ἐξαγεύμε|νος[6] καὶ τὰν φυλὰν καὶ | τᾶς ματρὸς τὸ ὄνομα |
καὶ τίνος τῶν πολιτᾶν | θυγάτηρ ὑπάρχει[7]· οἷς | (δὲ)[8] δέδοται ἁ πο-
40 λιτεία, κα|τὰ τίνα νόμον ἢ δόγμα | κοινὸν τοῦ παντὸς δά|μου· ποτα-
πογραφέσ|θων δὲ καὶ τὰν πατρίδα | καὶ τίνος θ[υγά]τηρ[9] καὶ | ἁ
d 45 μάτη[ρ] (γέγον)ε[10]· ὅπως | δὲ μηθένα λάθῃ ἁ ἀπο|γραφά, τοὶ ναποῖαι
τοῖς | Ἡρακλείοις ἐπεί κα μέλ|λωντι κλείνεσθαι[11] τοὶ | φυλέται προκα-
50 ρυσσόν|τω ἀπογράφεσθαι κα|τὰ τὰ προγεγραμμένα, | καὶ ἐν τῶι συλ-
55 λόγωι τὸ | αὐτὸ ποιεύντω· κα|τὰ ταὐτὰ δὲ καὶ ἐν | τῶι Δαλίωι μηνὶ

---

4 N. 793. 5 Nusquam per totum titulum personae tertiae singularis numeri coniunctivorum ἰῶτα ascribi monuit Becht. 6 Exspectaveris ἐξαγεύμενοι, sed subintellegi videtur ἕκαστος. 7 Recensus ex his praeceptis compositus item aetatem tulit (Paton-Hicks 368). Ex quo facili negotio multa huius generis exempla promas, ut I 31 Ἀρίσταιχμος Ἀριστα[ί]χμου, ματρὸς δὲ Θεμιστίου τᾶς Νικάνδρου. Sed ubique ex eis quae hoc decretum incidi iubet desideratur tribus designatio. At cum in illo indice omnium octo laterum superior pars interciderit, proclive est suspicari nomina secundum tribus disposita fuisse earumque appellationes praescriptas habuisse. Ex altera parte nonnunquam illic accedit additamentum, quod hic non postulatur, ut col. I v. 22. Ἀριστόβουλος Ἀριστο[β]ούλου, ματρὸς δὲ [Ἀ]ναξιπόλης τᾶς Σατύρου· μέτεστι δέ μοι ἀπὸ τᾶς μαίας Ἀσκλ[α]πιάδος τᾶς Νικαγόρα το[ῦ] Νικοστράτου. 8 Particulam omissam supplevit Pa. 9 Cf. Herzog ap. Zieh. p. 325[14]. ΤΗΣ in ΤΗΡ correctum. 10 Suppl. SGDI; vox fere tota omissa erat. Eiusmodi inscriptiones perpaucae exstant in catalogo Pat.-H. 368 VIII$_{39}$ Νικ[ό]μαχος Νικομάχου· μέτεστι δέ μοι κατὰ τὸ ψάφισμα τὸ γραφὲν ἐπὶ Λ[α]έρτα Ὑακινθίου. v. 73 Δ[αμοκ]λῆς [Καλλ]ιγένε[υς]· μέτεστι δέ μοι κατὰ τ[ὰς δο]θείσας τι[μ]ὰς ___. Quod non legitur avi materni nomen, eo cave existimes supplementum refelli. Nam etiam alia, quae hic definite adici iubentur, veluti matris ipsius nomen et patriae designatio, illic non magis comparent. 11 Verbi κλείνεσθαι vis dubia; itacismus (i.e. κλίνεσθαι) videtur Ziebartho collatis publico τρικλειναρχίας munere, πανδήμοις κατακλίσεσιν similibus (Gr. Schulw.[2] 158).

ἀρξά|μενοι ἀπὸ τᾶς τετρά|δος ἐς ὅ κα συντελεσ|[θ]ῶντ[ι τ]αὶ πανα-
e 60 γύ[ριε]ς | προκαρυσσόντω καὶ | ἀπογραφόντω· ἐχόν|τω δὲ καὶ ἐμ πόλει
65 ἐκ|χθέματα κατὰ τὰν ἀ|γοράν, ὁπεῖ κα αὐτοῖς | δοκῇ ἐπιτάδειον ἦ|μεν·
ἐν δὲ τῶι δάμωι | τὸ ψάφισμα τόδε ἀνα|γράψαντες εἰς λεύκω|μα ἐκτι-
70 θέντω πᾶσαν | ἁμέραν φανερὸν σκο|πεῖν τῶι χρήζοντι ὅμ|περ χρόνον
f καὶ ἁ ἀπο|γραφὰ ὑπάρχει· καὶ τὸς | ἀπογραψαμένος κα|ταχρηματι-
75 ζόντω[12] | καθότι καὶ τἆλλα | γράμματα χρηματί|ζοντι· ἐχόντω δὲ |
80 καὶ παρ' αὐτοῖς ἐν λευ|κώματι κατὰ γράμμα | ἀναγεγραμμένος ἕ|ξαν[13]
ἀπὸ τοῦ ἄλφα, | καὶ παραδιδόντω | τοῖς μεθ' αὐτὸ[ς γ]ε[νο]|μένοις, καὶ
g 85 τὸ[ς ἀπο]|γραφομένος ἀεὶ π[οτα]|ναγραφόντω. τ[οὶ δὲ] | ἀρχεύοντες[14]
90 καὶ τοὶ ἐπι|μήνιοι διδόντω τὰς με|ρίδας ἀντεφορῶντες | ἐκ τοῦ λευκώ-
ματος, | καὶ τοὶ ναποῖαι τὸς ἐπ[ι]|βαλλομένος ἐς τὰν [ἱε|ρ]ατείαν τὸν
95 κλᾶρον[15] ἐ|χόντω ἀντεφορῶντες | ἐκ τοῦ λευκώματος. | ὅπως δὲ καὶ
εὐσαμοτέ[ρ]|α ὑπάρχῃ ἁ ἀναγραφά, τοὶ | ναποῖαι ἀναγραψάντω | [μὲ]ν
h 100 τόδε τὸ ψάφισμα ἐ[ς | στ]άλαν καὶ τὸς [τ]ξὼς[16] [πο]|ταναγραφομένος,
καθότ[ι] | αὐτοῖς καὶ ἐς τὸ λεύκωμα ἀ|[ναγ]ρ[άφ]εν ἐπιτέτακται. | [τὰν
105 δὲ γ]ενομένναν δαπά|[ναν ἐς] τὰν ἀναγραφὰν τ[ε|λεσάντω][17] τοὶ ναποῖαι ἀπὸ |[τῶν ὑπα]ρχόντων τοῖς θε|[οῖς χρημ]άτων καὶ ἀπολογ|[ισά-
110 σθων] μετὰ τᾶς ἄλλας δ[α|πάνα]ς. αἰ δέ κά τις τῶν ἀ[ρχ|ευόν]των ἀπειθῇ, πεντακατίας | δραχμὰς ἀποτεισάτω ἱε|[ρὰς τοῦ Ἀ]πόλλωνος.

12 Cf. SGDI 3624 a_{29} τῶν δὲ χειροτονηθέντων τὰ ὀνόματα ἀν[α]γραψάντω [εἰς] τὰς στάλας, καταχρημα[τι]σάντω δὲ κα[ὶ] εἴ κ[ά] τινων ἀποχειροτονηθῇ ἁ ἐπαγγελία. 13 Cf. n. 723[4]. 14 Cf. Paton-Hicks 44_1 τοίδε ἐστεφανώθην ἀρχεύσαντες καὶ τὰ ἱερὰ ἐχθύσαντες κατὰ τὰ πάτρια ταῖς Νύμφαις καὶ δεξάμενοι τὸς φυλέτας ἀξίως τᾶν θεᾶν. ibid. 384_2 [ἔδ]οξε τοῖς φυλέται[ς· ἐπε]ι[δὴ] Περικλῆς Νικάρχου αὐ[τὸς ὑ]π[ομ]είναις ἀρχεύειν τάς τε θυσίας ἐξέθυσε τοῖς θεο[ῖς] μεγαλομερῶς καὶ ἀξίως αὐτοῦ τε καὶ τ[ῶ]ν φυλετᾶν κτλ. Unde apparet fuisse magistratus tribuum sacrorum causa constitutos. 15 Cf. n. 1006[2].

16 ⁻CΣ.⁻O⁻ Pa. τέως in titulum Doricum ex volgari sermone inferioris aetatis irrepsit. 17 Suppl. Zie.

3. Sacrificia, pompae, mysteria aliaeque caerimoniae.

Adde: 271. Decretum Atticum de Panathenaeis c.a. 335/4 (² 634). 466. Athenienses agonothetam laudant c.a. 246/5 et 244/3 (²635). 388. Athenienses archonta epimeletasque Dionysiorum laudant c.a. 282/1 (²636). 287. Phanodemi Atheniensis in fanum Amphiarai studia a. 332/1 (²638). 298. Athenienses Amphiaraiorum Oropiorum epimeletas laudant a. 329/8 (² 639). 661. Demarchi Eleusinii honores c.a. 165/4 (² 640).

42. Decretum Atticum de feriis Eleusiniis c.a. 460 (²646). 384. Athenienses epimeletas mysteriorum laudant c.a. 283/2 (²649). 540. Athenienses epimeletas mysteriorum laudant a. 215 4 (²650). 885. Eleusiniorum sacra c.a. 220 p. (²652). 736. Messeniorum lex de mysteriis Andaniae a. 92 (²653). 820. Ephesiorum mysteria a. 83/4 p. (²655). 867. Propraetoris de Diana Ephesia edictum (²656). 450. Delphi Cleocharem Atheniensem melicum laudant (²662). 703. Delphi fratres Pheneatas musicos honorant (²663). 718. Virgines Minervae Ἐργάνης ab Atheniensibus laudantur (²664). 728 *I.* Amphicrates Atheniensis tripodophorus honoratur (²665). 907. Monumentum taurobolicum Atticum a. 387 p. (²907).

Omisimus: Legem Coam de emptione venditione sacerdotii (²621; Ziehen 138); cf. n. 1000³. Legem Milesiam de Dianae Βουληφόρου Σκιρίδος ἀγέρσει c.a. 200 (²660; cf. Haussoullier Milet 216; Mezger I. Miles. 6). Legem Phigalensium (²661; cf. IG V 2, 422). Samiorum decretum de Isidis ἀγερμῷ (²666).

1024. Fastorum Myconiorum additamentum, c.a. 200. Myconi, nunc Athenis. In altera parte n. 1215. Edd. LeBas II 2058; Kumanudes Ἀθήναιον II 237; Latyschew Bull. Hell. XII 1888, 459; v. Prott (-Koerte) Leg. sacr. I 4 (Michel 714; Syll.² 615; SGDI 5416. Cf. Haussoullier Rev. ét. gr. II 195; Wilhelm AEMOest. XVII 41, VI; Sboronos Bull. Hell. XVII 1893, 455. 487 al. [*Hi*]

θεοὶ τύχηι ἀγαθῆι. | ἐπ' ἀρχόντων Κρατίνου, Πολυζήλου, Φιλόφρονος, ὅτε | συνωικίσθησαν αἱ πόλεις[1], τάδε ἔδοξεν Μυκονίοις ἱερ[ὰ] | θύειν
5 πρὸς τοῖς πρότερον καὶ ἐπηνορθώθη περὶ τῶν προτέ|ρων· Ποσιδεῶνος[2] δυωδεκάτει[3] Ποσειδῶνι Τεμενίτηι[4] | κριὸς καλλιστεύων λευκὸς ἐνόρχης· ὁ κριὸς εἰς πόλιν [ο]ὐ|κ εἰσάγεται[5]· νῶτογ καὶ πλάτη[6] κόπτεται· ἡ πλάτη σπένδε|ται· τῶι ἱερεῖ γλῶσσα καὶ βραχίων. τῆι αὐτῆι ἡμέραι Ποσει|δῶνι Φυκίωι ἀμνὸς λευκὸς ἐνόρχης· γυ-

1 Scylax peripl. 58 habet Μύκονος· αὕτη δίπολις (cf. Ross Reisen I² 26), cum Ptolemaeus III 14, 24 unum modo oppidum noverit. Utrumque recte rettulisse hic titulus docet. Eodem saeculo (III) Ceae insulae oppida quattuor in duo contracta sunt. Myconi prope portum Panormum παλαιόκαστρον medii aevi est (Philippson Petermanns Geogr. Mitt. Erg. H. 134, tab. 2). Moenia antiqua descripsit Sbor. p. 491/2. 2 De mensibus cf. Bischoff Realenc.² Kalender § 60; Bacchion Anthesterioni respondere videtur. Et mensium delectus et notarum indoles addendis conveniunt (v. 4 ἐπηνορθώθη). 3 Eodem die etiam Smyrnae Neptuni ferias fuisse Pr. collegit ex Aristid. XXIII p. 274 sq. (non Myconiorum sed Deliorum Ποσίδεια commemorantur apud Rangabéum Ant. Hell. 899_{16}; cf. Homolle Bull. Hell. VI 3). 4 Cf. n. 963_{25}. 5 Non in urbem infertur ut inde pompa sollenni in delubrum extra oppidum situm deducatur, sed statim sine caerimonia in fanum deportatur. Pr. 6 Alibi ὠμοπλάτη.

10 ναικὶ οὐ θέμις· καὶ[7] | ἀπὸ τοῦ τέλους τῶν ἰχθ[ύ]ων βουλὴ πριαμένη
ἱερεῖα[8] εἴκο|σι δραχμῶν διδότω. τῆι αὐτῆι ἡμέραι Δήμητρι Χλόηι
ὕες | δύο καλλιστεύουσαι, ἡ ἑτέρα ἐγκύμ[ων·] νῶτογ κόπτετα[ι] | τῆς
ἐγκύμονος. τὰς ὗς β[ουλ]ὴ κ[ρινέ]τ[ω][9]· μα[γί]ρωι[10] ἄρχοντες | διδόν-
15 των ὀσφὺν καὶ κωλῆν τῆς ὑὸς τῆς ἑτέρης, ἁλφίτω[ν] | δύο χοίνικας,
οἴνου τρεῖς κοτύλ[α]ς. Ληναιῶνος δεκάτηι | ἐπὶ ὠιδῆι[11] ὑπὲρ
καρποῦ Δήμητρι ὖν ἐνκύμονα πρωτοτόκον, | Κόρηι κάπρον τέλεον, Διὶ
Βουλεῖ[12] χοῖρον· ταῦτα διδόντων ἱε|ροποιοὶ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἀργυρίου,
καὶ ξύλα διδόντων καὶ ὁλάς. | ἐπιμελέσθων δὲ τῶν ἱερῶν ὅπως καλὰ
20 ἦι ἄρχοντες καὶ ἱε|ρεῖς· ἐὰν δέ τι δέηι καλλιερεῖν, ἱεροποιοὶ διδόν-
[τ]ων· εἰς δὲ | τὴν ἑορτὴν π[ελ]αζέτω[13] Μυκονιάδων ἡ βουλο[μ]έ[νη
κ]αὶ τῶν οἰ|κουσῶν ἐμ Μυκό[ν]ωι ὅσαι ἐπὶ Δήμητρα τετέλ[η]νται[14].
ἐν|δεκάτηι[15] ἐπὶ τὸ τα . . ληθος[16] Σεμέληι ἐτήσιον[17]· τοῦτο ἐνα|-
25 τεύεται[18]. [δ]υωδεκάτει Διονύσωι Ληνεῖ ἐτήσιον· ὑπὲ[ρ] | κα[ρ]-

7 Hoc καὶ novum supplementum inducit. 8 Oves; cf. n. 1039[3]. Sacrificatur unus agnus; reliquae oves epulis modo destinatae sunt. De piscaturae vectigali ad sacrorum sumptus destinato Phot. Κύνειος· -- τοῦτο δέ ἐστι τὸ θυννεῖον Ἀλῆισι· καὶ γίνεται πρόσοδος μεγάλη· ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Κυννείῳ. P. 9 Suppl. Hauss. 10 ΜΝ . ΙΩΙ. Suppl. Wilhelm. 11 Hymnus inter sacrificium cantatur. Cf. Orphicum XL. 12 Athenis Ζεὺς Βουλαῖος est (Antiphon VI 45; IG III 272. 683. 1025$_{16}$), in aliis civitatibus Ζεὺς Εὐβουλεύς, sed Βουλεύς quantum sciam praeterea nusquam. Hic, ubi cum Cerere et Proserpina coniungitur, non tam ille senatus deliberationum patronus Iuppiter intellegitur quam rex inferorum, qui haud raro Εὐβουλεὺς appellatur (cf. Roscher Lex. Myth. I 1, 1397$_4$). Dttb. Jessen Realenc.[2] VI 861 Eubuleus. 13 θυέτω Kum., ... ΛΞΕΤΩ Lat., qui supplevit. ἱ[?]. ΟΙΞΕΤΩ Koe. 14 τετέλεσται Kum., ΤΕΤΕΛ . ΝΤΑΙ Lat., ἡ reposuit Dttb. 15 Cum undecimo die Semelae, duodecimo Baccho Leneo sacra fiant, haec esse Myconiorum Lenaea, a quibus mensis nomen accepit, apparet. Pr. Duodecimum diem feriis Bachicis destinatum fuisse, ut Anthesterionis mensis Anthesteriis apud omnes Ionas (Thuc. II 15, 4), Elaphebolionis Dionysiis magnis apud Athenienses observavit idem. 16 ἐπὶ ΤΟΤΑΠΛΗ? θος Kuman., ΕΠΙΤΟΤ- . . ΛΗΘΟΣ Lat., ΕΠΙΤ . . ΓΑΗΘΟΣ Koe., ἐπὶ Τοταπλῆθος Pr., qui hoc nomen proprium (fortasse loci) putare videtur, improbabiliter. Dttb. An ἐπὶ τὸ τ[ῷ]πληθος i.e. τοῦ Ὅπληθος (σῆμα?) cf. n. 55$_2$ Ὁπλήθων. Hi. 17 Sc. ἱερεῖον (ovem). 18 Stengel, Festschr. Friedländer 420 nonam partem cremari statuit Semelae, quia ea inter deos inferos habeatur, reliquas octo ut in aliis sacrificiis comedi ab eis qui sacrificio intersint. Apposite comparat notissimam verbi δεκατεύειν notionem, et monet similem victimae divisionem, sane in septem partes, iam apud Homerum ξ 434 sqq. occurrere. Thasi in Herculis sacris praescribitur οὐ[κ] ἐνατεύεται.

πῶν[19] Διὶ Χθονίωι Γῆι Χθονίηι[20] δερτὰ[21] μέλανα ἐτήσι[α]· | ξένωι οὐ θέμις[22]. δαινύσθων αὐτοῦ[23]. Βακχιῶνος δε[κά]|τηι ἐν Δειράδ[ι][24] Διονύσωι Βακχεῖ[25] χίμαρος καλλιστεύω[ν]· | τὴν τιμὴν ἱεροποιοὶ διδόντων καὶ συνεστιάσθων, δ[αι]|νύσθων δὲ αὐτοῦ. Ἑκα-
30 τομβαιῶνος ἑβδόμηι ἱσταμέ|νου Ἀπόλλωνι Ἑκατομβίωι ταῦρος καὶ δέκα ἄρνες[26]· νῶτον | τοῦ ταύρου κόπτεται· τῶι ἱερεῖ τοῦ ταύρου δίδοται γλῶσ|σα καὶ βραχίων· τῶν ἀρ[ν]ῶν[27] ὧν οἱ παῖδες θύουσιν, ἱερεῖ γλῶσ|σα καὶ τῶι παιδὶ γλῶσσα ἑκατέρωι· ὧν οἱ νυμφίοι θύ[ου]σιν | τῶν ἀρ[ν]ῶν[27] τῶι ἱερεῖ καὶ τῶι νυμφίωι γλῶσσα ἑκατέρωι.
35 [τῆι] | αὐτῆι ἡμέραι Ἀχελώιωι[28] τέλειον καὶ δέκα [ἄρ]νες· τούτω[ν τρ|ί]α, τέλειον καὶ ἕτερα δύο, πρὸς τῶι β[ωμ]ῶι σ[φά]ττετ[αι][29], τὰ [δὲ | ἄ]λλα ἐς τὸν ποταμόν[30]. ὁ ἐργαζόμεν[ος τὸ χωρ]ίον τὸ ἐν Σα_ 1–2 1 _ | τοῦ Ἀχελώιου[31] μίσθωμα ἀποδιδ[ό]τω [αὐτοῦ[31] τῶι] Ἀχ[ελώι]ω[ι[31] __, | καὶ][32] τοῦτο καταθυέσθω [εἰ]ς [τὸν θησαυρόν]. πέμπτηι ἐπ[ὶ δέκ|α] Ἀρχηγέτηι[33] ἐτήσιο[ν __ | __] δαινύσ[θων __ | __ β]ασιλεῖ[34] __ | _ vv. 43–53 _ | __ καὶ σκελ__ | _ v. 55/7 _ | .οι[.... Ἀ]πόλλωνι [κ]αὶ __ | vv. fere 34.

Picard-Avezon C.R. Ac. inscr. 1914, 304. 19 ΚΑΜΠΩΝ. 20 Cf. Hesiod. Op. 465, ubi sane pro Tellure Ceres nominatur. Pr. 21 Alibi deorum inferorum hostiae totae cremantur. Hic vero pelles detrahuntur, unde δερτά (ἱερεῖα, i.e. oves) vocantur, ut καυτός 1025_{31} est de victima quae comburitur. Cf. Hom. Ψ 169 δρατὰ σώματα νήει; Hesych. δρατά· δαρτά, ἐκδεδαρμένα θύματα; Etym. M. 287_9. Mirum sane est, quod de numero ovium nihil praecipitur. 22 Cf. 548^7. 23 Cf. 1041^1. 24 Nomen in Attica, Creta, Argis redit. 25 Idem cognomen Naxi (Athen. III 78 c), Erythris (n. 1014_{147}), Ilii (Philologus Suppl. II 1863, 620) usitatum erat. Pr. 26 Manifesto hae undecim victimae hecatombae instar sunt, a quadei cognomen et mensis nomen repetita sunt. Cf. ἑκατόμβη βούπρῳρος n. 604_9. Pr. 27 ἀρΤῶν. 28 Acheloum unum e fluviis ab omnibus Graecis cultum esse testatur Ephorus FHG I 239, 27 ap. Macrobium Sat. V 18, 6. Pr. 29 Suppl. Pr. 30 Fluviis et θυσίαι offeruntur ut deis et ἐναγίσματα ut heroibus (Stengel Gr. Kultusaltert.[2] 120 § 77). Pr. 31 Intellegendum ἱερῷ. Cf. Dem. XIX 249 πρὸς τῷ τοῦ ἥρω τοῦ ἰατροῦ. Simili modo colonus Parii fluvii Nesti agrum et numen colebat. IG XII 5, 243. 32 Suppl. Dttb. 33 Hippocles Nelei f. dicitur a Zenobio V 17; cf. schol. Dion. P. 525. 34 Magistratus, sinon dei alicuius cognomen.

1025—1028. Fastorum Coorum specimina. Coi in urbe. N. 1025/7 c. a. 300, n. 1028 ante a. 133. [*Hi*]

1025. Edd. Hicks Journ. Hell. stud. IX 332; Paton-Hicks Inscr. Cos 37 (Prott I 5); Muellensiefen-Bechtel SGDI 3636 (Michel 716; Syll.[2] 616; Solmsen [3] 36; Buck Dial. 255, 101); cf. Nilsson Gr. Feste 17.

--|--ι[1] ευνο.....ν ..ο.....η. τὰν σεσα[μασ|μέναν --] ἔ[ν]θαπερ
τ[οὺς] ἄλλ[ου]ς [θ]ε[μεν]οι | [-- ἱ]ερεὺς μὲν κα[ὶ -ει-] μονάρχου[2] --|
5 -- π-- ἰόντω, ἱεροποιοὶ δὲ καὶ τοὶ κάρυκες ἰόντω κ[α|τὰ] χ[ιλιασ]τύα[ς],
ἰοῦσ[ι[3] δὲ πο]τελᾶ[ντ]ι[4] βοῦν ἐξ ἐνάτας[5] [ἑ]κάστ[ας] | ..ε....έων[6]
καὶ Πασθεμιαδᾶν πράτων καὶ [Νοστ]ιδᾶν[7]· ἐς δὲ [τ]|ὰν [ἀγορ]ὰν
ἐλάντω. Πάμφυλοι πρᾶτοι, ἐν ἀγορᾶι δὲ σ[υ]μμί[σ|γον]τι, ὁ δὲ ἱερεὺς
10 κα[θ]ήσθω [πὰρ][8] τ[ὰν] τράπεζαν ἔχων τὰ[ν | στο]λ[ά]ν[9] τὰν ἱεράν,
τοὶ δὲ ἱερ[οποιοὶ ἑκατ]έρω τᾶς τραπέζας· [Πάμ|φυλοι] δὲ ἐπελάντω
βοῦ[ς τρεῖς τοὺ]ς [κ]αλλί[σ]τους, αἰ μ[έγ κα | το]ύτωγ κριθῆι τις· αἰ
[δὲ μή, Ὑλλεῖς τρ]εῖς ἐλάντω, αἰ μέγ [κα | το]ύτωγ κριθῆι τις· αἰ δὲ
[μή, Δυμᾶνες τρε]ῖς τοὺς [λ]οιπούς, α[ἰ μέ|γ] κα τούτωγ κριθῆι τις·
15 α[ἰ δὲ μή, ἀτέρους] ἐλάντω ἐς τὰν ἀγ[ορ|ὰν καὶ ἐπελάντω κατὰ
τα[ὐτά, αἰ μέ]γ κα τούτωγ κριθῆι τ[ις· | α]ἰ δὲ μή, τρίτον ἐπελάντω
καὶ ἀτ[έρους]· αἰ δέ κα τούτωγ κρι[θῆι | μ]ηδείς, ἐπικρίνονται βοῦν
ἐκ χι[λιασ]τύος ἑκάστας· ἐλά[σ|α]ντες δὲ τούτους συμμίσγον[τι τοῖ]ς ἄλ-
λοις, καὶ εὐθὺ[ς | κρίν]οντι[10] καὶ εὔχονται καὶ ἀποκαρύ[σσον]τι· ἔπειτα
20 ἐπελάντ[ω | αὖτ]ις κατὰ ταὐτά[11]. θύεται δέ, αἰ μέγ κα ὑποκ[ύψ]ει[12],

Litteratura saec. IV/III. Voces nondum secundam syllabas divisae sunt. 1 Titulus ut n. 1026/7 partem efficiebat fastorum quibus per totum annum cuiusque diei sacrificia et caerimoniae publicae Coorum enumeratae erant. Hanc partem ad Batromium mensem spectare docent v. 6—18 collati cum n. 1026_{11}. 2 Cf. n. 805^3. 3 Suppl. Dttb. Participium refertur ad ἰόντων v. 5. Accedunt ad unamquamque χιλιαστὺν sacrificuli et praecones, eisque monstrantur boves. 4 ΤΙΝ . Λ . . . Ι. Em. Dttb. 5 Civitas distribuebatur in tribus tres Doricas (v. 8. 10 sqq.), quarum quaeque ternas habebat χιλιαστύας, harum rursus quaeque ternas ἐνάτας, quarum nomen tribus, non civitatis nonam partem significat. Pr. 6 Hae sunt relliquiae tertii nominis quod cum Pasthemiadis et Nostidis (not. 7) coniunctum erat. Ceterum hae tres mihi ἔναται, non χιλιαστύες esse videntur; definitur vero hic a quibusnam initium faciendum sit in eligendis singularum ἐνατᾶν bubus, ut deinde v. 8 quaenam tribus prima suos boves in forum deducere debeat. Dttb. 7 Suppl. Dttb. ex $n. 928_{1.2}$. 8 Suppl. Becht. coll. v. 39. 9 Suppl. Wilamowitz ap. Prottium Rh. Mus. LII 188^3. 10 Suppl. Becht. 11 Finitis praeceptis, quae ad Iovis Poliei victimam eligendam pertinent, breviter indicatur, ea omnia iterum facienda esse, ut alter bos capiatur. Qui quia eodem die Vestae immolatur, huius sacrificii descriptio statim subiungitur (v. 20—23), tum demum reditur ad illum priorem Iovis bovem. 12 Memorabilis antiqua et legitima aoristi primi coniunctivi terminatio -ει (W. Schulze Herm. XX 491) cum reliqui coniunctivi in hoc titulo constanter -ηι habeant. Becht.

τᾶι Ἱστίαι[13]· θύ|[ει δὲ γ]ερεαφόρος[14] βασιλέων[15] καὶ ἱερὰ πα-
ρέχει καὶ ἐπιθύει[16] ἱερὰ ἐξ [ἡ|μ]ιέκτου[17], γέρη δὲ λαμβάνει τὸ
δέρμα καὶ τὸ σκέλος, ἱεροποι[οὶ | δ]ὲ [σ]κέλος, τὰ δὲ ἄλλα κρέα
τᾶς πόλιος. τὸν δὲ κριθέντα τ[ῶι] | Ζηνὶ κάρυκες ἄγοντι ἐς ἀγοράν·
25 ἐπεὶ δέ κα ἐν τᾶι ἀγορᾶι ἔω[ν|τι], ἀγορεύει οὗ κα ἦι ὁ βοῦς ἢ ἄλλος
ὑπὲρ κήνου ἐνδέξιο[ς· | "Κώ]ι[ο]ις παρέχω τὸ[μ] βοῦν, Κῶιοι δὲ τιμὰν
ἀποδόντω⟨τω⟩ τᾶι Ἱστί[αι"]. | τιμώντω δὲ προστάται[18] ὁμόσαντες πα-
ραχρῆμα· ἐπεὶ δέ κα τι[μα|θῆ]ι, ἀναγορευέτω ὁ κᾶρυξ ὁπόσ[ου κα
τιμαθ]ῆι· τούτω[19] δὲ [ἐλ]άντ[ω π|αρ]ὰ τὰν Ἱστίαν τὰν Ταμίαν καὶ ὁ
30 [τοῦ Ζηνὸς[20] ἱ]ερεὺς στέπτει[21] καὶ | [ἐκ]σπένδει κύλικα οἴνου κεκρα-
μένου [π]ρὸ τοῦ [βοό]ς· ἔπειτα ἄγοντι τὸ[μ | βο]ῦν καὶ τὸγ καυτὸν[22]
καὶ [φ]θόϊας ἑπτὰ[23] καὶ μέλι[24] καὶ στέμμα· ἐξάγ[ον|τε]ς δὲ καρύσ-
σοντι εὐφαμίαν, κην[εῖ δὲ[25] ....]ίσαντες τὸμ βοῦν κα|[θαίρ]ονται[26]
θαλλῶι καὶ [κλ]αδί[27]· τοὶ δὲ [βασιλεῖς[15] κ]αρπῶντι[28] τὸμ μὲγ χοῖ|-
[ρον] καὶ τὰ σπλάγχνα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐπι[σπένδ]οντες μελίκρατον,

13 De arctissima necessitudine, quae Vestae cum Iovis sacris intercedit, Pr. cf. ad Pausan. V 15, 9: ἔστι δὲ ἡ ἑστία τέφρας καὶ αὕτη πεποιημένη· -- ἀπὸ ταύτης τῆς ἑστίας τὴν τέφραν κατὰ τὰ εἰρημένα ἤδη μοι κομίζουσιν ἐπὶ τὸν τοῦ Ὀλυμπίου βωμόν, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐς μέγεθος συντελεῖ τῷ βωμῷ τὸ ἀπὸ τῆς ἑστίας ἐπιφορούμενον. Pr. 14 Cf. Bull. Hell. XII 1888, 282, 7_3: καὶ τοῦ γερηφόρου Αὐρ. Δημοκρίτου τοῦ β'. Pr. 15 Cf. Atheniensium φυλοβασιλεῖς Pollux VIII 111; Aristot. Pol. VI 1322 b_{23} de hoc toto regum sacrificulorum genere. 16 Porphyr. de abstin. II 6: ὅθεν ἔτι καὶ νῦν πρὸς τῷ τέλει τῶν θυηλῶν τοῖς ψαισθεῖσι θυλήμασι χρώμεθα. Pr. 17 Praepositio sicut n. 1032_9 καὶ πυρῶν ἐγ μεδίμνου καὶ κριθᾶν ἐγ δύο μεδίμνων indicat ἱερά (i.e. ψαιστὰ θυλήματα ἃ ἐπιθύεται) parari vel confici ex duodecima medimni parte, ut v. 48 ἄρτο[ι δύ]ο ἐξ ἡμιέκτου. 18 N. 953^{15}. 19 Adverbium Doricum (Ahrens diall. II 374) ‚inde' Pr. 20 Suppl. Pr. Cf. Therae IG XII 3, 363 Πολιηύς, Suppl. 1313 Ζηύς, utrumque saec. V antiquius. 21 ΣΤΕΓΤΕΙ. Inter στέπτειν et στέφειν eadem ratio intercedit atque inter ἐρέπτειν et ἐρέφειν. Becht. 22 Hostiam quae tota concrematur; porcum esse ex v. 33 discimus. Pr. 23 Hesych. ὁλοοίτροπα· παρὰ Ῥοδίοις ἑπτὰ πλάσματα εἰς θυσίαν et Suidam βοῦς ἕβδομος Pr.; cf. Stengel Opferbr. 222^{24}. 24 Mel in Iovis cultu Pario adhibitum testatur ara IG XII 5, 1027 (SGDI IV p. 857, 25): βωμὸς Διὸς Ἐ[νδένδ]ρο, τῶν ἀπὸ Μ[α]ν̣δροθέμιος· μέλιτι σπένδεται. 25 Hesych. κηνούει· ἐκεῖ et κηρούει· ἐκεῖ· Κρῆτες. Pr. 26 Suppl. Pr. coll. n. 1026_{23}. 27 ΛΛΙ Becht. Suppl. Froehner ap. eum. 28 Comburendi notionem in hac voce inesse cum ex v. 31 (τὸγ καυτὸν) apparet, tum glossa Hesychii καρπωθέντα· τὰ ἐπὶ βωμοῦ καθαγισθέντα idem indicare videtur, cum aliae (Hesych. Phot. Suid. κάρπωμα, Hesych. κάρπωσις) minus definite sacrificandi notionem ei tribuant. Stengel l.l. 166.

35 ἔ[ν|τερα δ]ὲ [ἐ]κπλύναντες παρὰ τὸ[μ βωμὸν καρπ]ῶντι· ἐπεὶ δέ κα
καρπω[θῆι, | να]π[οίας] ἐπισπενδέτω μελίκ[ρατον, κᾶρυξ δ]ὲ καρυσ-
σέτω ἑορτάζ[εν | Ζηνὸς Π]ο[λιῆ]ο[ς]20 ἐνιαύτια ὡραῖα29 ἑο[ρτάν·
ἱερεὺς] δὲ τοῖς ἐντέροις ἐπιθυέ[τω | θ]ύη καὶ [τοὺς] φθόϊας καὶ σπον-
δά[ν ἄοινον]30 καὶ κεκραμέναν καὶ στέ[μμα31· | μετ]ὰ τοῦτο δὲ ἰόντω
40 πάρ τοὺς ἰαροποι[οὺς ἐς] τὸ οἴκημα τὸ δαμόσιον32 ἱ[αρ|εὺ]ς καὶ κά-
ρυκες, ἰαροποιοὶ δὲ ξενιζό[ντω τὸν ἱ]ερῆ καὶ τὸς κάρυκας τ[αύ|τα]ν
τὰν νύκτα· ἐπεὶ δέ κα σπονδὰς ποιήσ[ω]νται, αἱρέσθω33 ὁ ἰαρεύ[ς |
.....]η τῶν ἰαροποιῶν βοὸς τοῦ θυομένου τῶι Ζηνὶ τῶι Πολιῆι, καὶ
προ[αγ|ορευ]έτω ἁγνεύεσθαι γυναικὸς καὶ ἄ[ρσεν]ος20 ἀντὶ νυκτός34·
τοὶ δὲ κάρυ[κε|ς αἱρε]ί[σ]θω σφαγῆ τοῦ βοὸς ὅγ κα χρήζωντι ἠὐτῶν35
45 καὶ προαγορευέ[τω36 | τῶι αὐ]λητᾶι τῶι αἱρεθέντι κατὰ ταὐτά.
τᾶι αὐτᾶι ἁμέραι· Διονύσωι [Σκ|υλλίτ]αι37 χοῖρος καὶ ἔριφος·
τοῦ χοίρου οὐκ ἀποφορά· θύει δὲ ἱερεὺς κ[αὶ ἱε|ρ]ὰ παρέχει· γέρη
φέρει δέρμα, σκέλος. ἰκάδι· βοῦς ὁ κριθεὶς θύεται Ζηνὶ [Πο|-
λιῆ]ι καὶ ἔνδορα38 ἐνδέρεται· ἐφ' ἑστίαν θύεται ἀλφίτων ἡμίεκτον

29 Feriae quae stato tempore quotannis aguntur. Cf. Hesych. ὡραῖα· -- τάσσεται -- καὶ ἐπὶ τῶν καθ' ὥραν συντελουμένων ἱερῶν. idem ὡραία ἡμέρα· ἡ ἑορτή. idem ὡραῖον· καίριον· καὶ τὸ ἱερεῖον, τὸ θῦμα τὸ καθ' ὥραν. Pr. 30 Suppl. Stengel Hermae XVII 329; nullum enim libationes vini meri habuisse locum in sacrificiis praeter ea quae iurisjurandi causa fierent. Dttb. At Mileti est n. 55_{26} ἀκρήτῳ κατασπένδετε. Ni. 31 Suppl. Pr. Zeugma quod in voce στέμμα ab ἐπιθυέτω pendente sine dubio inest, nullam tamen habet offensionem. De re praeter v. 31 Pr. attulit testimonium Sophoclis (frg. 366 Nauck²) ἦν μὲν γὰρ οἶος μαλλός, ἦν δ' εὐάμπελος (ἦν δ' ἀμπέλου et ἦν δ' ἀμπέλων traditur) σπονδή κτλ. 32 Quod alibi ἑστιατόριον (Strab. X 487. Paus. V 15, 12) vel Ionice ἱστιητόριον (Hdt. IV 35) dicitur. Cf. n. 338^6. 33 I aut incuria lapicidae omissum est (Be.), aut hoc ex antiquiore scribendi genere resedit. 34 I.e. ea ipsa nocte. Cf. IG V 2, 266_8 ἀντ' ἐνιαυτοῦ, Hesych. ἀνθ' ἡμέρας. δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Guenther Praepos. 1906, 71. 35 Cf. εὐτοῦ Thessalorum n. 543_{16}. So. Sera scriptio ἡαυτῆς IG IX 979 ex εἰαυτῆς orta.

36 Sc. ὁ ἱαρεύς. Pr. 37 Cf. v. 58. A σκυλλίς· κληματίς derivatum ideoque Θυλλοφόρῳ (1012_8) significatione simillimum est hoc dei cognomen. P.-H. 38 Mactato bove partes quasdam cute rursus involvi et una cum capite et pedibus in ara poni Pr. hoc ex loco comparato cum Hesych. ἔνδρατα· τὰ ἐνδερόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσίν et n. 1042_9 δεξιὸν σκέλος καὶ δορὰν καὶ κεφαλὴν καὶ πόδας καὶ στηθύνιον demonstravit, monens haec non comburi, siquidem n. 1026_{10} vetarentur postquam oblata sunt efferri e templo. Ad eandem caerimoniam, qua praeter ipsum sacrificium quaedam quasi epulae pararentur deo, Pr. etiam versus Hesiodeos Theog. 538 sqq. spectare conicit.

ἄρτο[ι δ|ύ]ο ἐξ ἡμιέκτου, ὁ ἄτερος τυ[ρ]ώδης[39], καὶ τὰ ἔνδορα· καὶ
50 ἐπισπένδει ὁ ἱε[ρ|εὺς] τούτοις οἴνου κρατῆρας τρεῖς· γέρη τοῦ βοὸς
τῶι ἱερῆϊ δέρμα κ[αὶ | σκέ]λος — ἱερὰ ἱαρεὺς παρέχει[40] [τ]ε καὶ
ἥπατος ἥμισυ καὶ κοιλίας ἥμ[ισυ] — | θυαφόρωι δὲ τοῦ σκέλεος τοῦ
τῶν ἱεροποιῶν [δίδ]οται ἀκρίσχιον[41], [ν]|ώτου δίκρεας, ὑπώμαια[42],
αἱματίου[43] ὀβελὸς τρικώλιος[44]· Νεστορίδαι[ς] | ν[ώτ]ου δίκρεας[45]·
55 ἰατροῖς κρέας· αὐλητᾶι κρέας· χαλκέων καὶ κερα[μέ|ω]ν ἑκατέροις
τὸ κεφάλαιο[ν[46], τὰ δὲ ἄλλα κρέα τᾶς πόλιος. ταῦτα δὲ πάντα] |
ἀπ[οφέρ]ετα[ι] ἐκτὸς το[ῦ τεμένευς. τᾶι] αὐτᾶι ἁμέραι· Ἀθα-
ναίαι Πο[λι|ά]δι ὅς κυέοσα· θύει δὲ ἱε[ρεὺς καὶ] ἱερὰ παρέχει· γέρη
λαμβάνει δ[έρ|μ]α καὶ σκέλος. ἐνάται[47] Με[λάν]ια[48] Διονύσωι
Σκυλλίται χοῖρος [καὶ | ἔρ]ιφος· τοῦ χοίρου οὐκ ἀποφορά· θύει ἱερεὺς
60 καὶ ἱερὰ παρέχει· γέρ[η λα]|μβάνει δέρμα καὶ σκέλος. ἑβδόμαι
ἀνομέν[ου]· ἐσς Ἀλκηΐδας Δ[άμ|α]τρι ὅς τέλεως καὶ τελέα κυέοσα·
τούτων οὐκ ἀποφορά· κύλικες | [καιναὶ][49] δύο δίδονται· θύει ἱερεὺς
καὶ ἱερὰ παρέχει· γέρη δὲ οὔατα[50]. ἕκχτα[ι· | Διονύσωι] Σκυλ-
λίτα[ι χοῖρος καὶ ἔριφος]· τοῦ χοίρο[υ οὐκ ἀποφορά· θύει | ἱ]ε[ρε]ὺς
κ[αὶ ἱερὰ παρέχει --]

39 Forma casei. Etiamnunc caseos forma cylindri tenuis in insula Co confici observat Pat. 40 Perperam hoc enuntiatum medium interponitur praeceptis de sacerdotis et sacrificulorum mercede; qua re simul hic ipse index manifesto turbatus est, nam ante [τ]ε καὶ et hominis alius ac sacerdotis nomen et prima pars praemiorum quae ei tribuuntur excidit. Pat. 41 Hic iterum lacunam hiare, quia non credibile esset, omnia quae deinceps enumerantur uni θυαφόρῳ tributa esse, observavit Becht. 42 Galen. XIX p. 150_6 ὑπωμείη· τὸ ὑποκείμενον ἂν οὕτω λέγοιτο ἤτοι τῇ ἐπωμίδι ἢ καὶ τῷ ὤμῳ. Pr. 43 Botulus sanguine refertus. Hom. hymn. Merc. 121: ὤπτα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι πεπαρμένα δουρατέοισιν σάρκας ὁμοῦ καὶ νῶτα γεράσμια καὶ μέλαν αἷμα ἐργμένον ἐν χολάδεσσι. Hesych. Et. M. 35_5 αἱμάτια· ἀλλάντια. Pr. 44 Idem quod τριώβολον. Hicks. 45 Cf. n. $1013_{5.9}$ cum not. 3. 46 Partem capitis, fortasse cerebrum (ἐγκέφαλον) interpretatur Pr. coll. Athen. IV 147 d καὶ κεφάλαιον ὅλον -- πνικτᾶς ἐρίφου παρέθηκεν. VII 293 b γλαύκου φέρω κεφάλαια παμμεγέθη δύο. 47 Sc. ἀνομένου (v. 60) i.e. φθίνοντος. Proximus igitur est dies post εἰκάδα. 48 Suppl. Usener, feriarum nomen a cognomine Bacchi quod est Μέλας derivatum esse ratus. Certe με[τ' εἰκάδ]α suppleri non patiuntur litterarum relliquiae superstites. Pat. 49 Suppl. Pr. coll. n. $1026_{25.26}$. 50 N. $921_{5.6}$ ἱερεώσυνα διδόναι -- κωλῆν, πλεῦρον, οὖς.

1026. In oppido Co. Edd. * Paton-Hicks Inscr. Cos 38 (Prott Leg. sacr. I 6; SGDI 3637; Michel 717; Syll.² 617). Cf. Ziehen Leg. sacr., diss. Bonn 1896, sent. controv. 3; Nilsson Gr. Feste 124.

[-- θύει ἱαρεὺς | καὶ ἱερὰ παρέ]χει· [γ]ε[ρη] λαμβάνει δέρμα καὶ σκέλη : τ[ᾶι αὐτ]|ᾶι ἁμέραι[1]· Ῥέαι ὅϊς κυεῦσα καὶ ἱερὰ ὅσσαπερ τοῦ Πεδαγειτ[νίο]υ γέγραπται· τούτων οὐκ ἀποφορά· θύει
5 ἱαρεὺς καὶ ἱερὰ παρέχε[ι· γ]|έρη λαμβάνει δέρμα. δεκάται· Ἥραι Ἀργείαι Ἐλείαι Βασιλείαι[2] δάμ|αλις κριτά· κρινέσθω δὲ μὴ ἐλάσσονος ἐωνημένα πεν[τ]|ήκοντα δραχμᾶν· θύει ἱαρεὺς καὶ ἱερὰ παρέχει· γέρ[η] λαμβά[νει] | δέρμα καὶ σκέλος· ταύτας ἀποφορά· ἔνδορα[3] ἐνδέρεται, καὶ θύ[εται] | ἐπὶ τᾶι ἱστίαι ἐν τῶι ναῶι τὰ ἔνδορα
10 καὶ ἐλατὴρ[4] ἐξ ἡμιέκτου [σπ]|υρῶν[5]· τούτων οὐκ ἐκφορὰ ἐκ τοῦ ναοῦ. ἐνδεκάται· Ζηνὶ Μαχ[α|ν]ᾶϊ[6] βοῦς κρίνεται τὸ ἄτερον ἔτος ἐφ' οὗ κα ἔωντ[ι] Κ[α]ρνεῖαι, κα[θά|π]ερ τοῦ Βατρομίου τῶι Ζηνὶ τῶι Πολιᾶϊ κρίνεται[7], [καὶ χ]ο[ῖ]ρος προ|καυτεύεται[8], καὶ προκαρύσσεται καθάπερ τῶι Πολιᾶϊ. δυωδε[κ]|άται· Ζηνὶ Μαχανᾶϊ
15 ὅϊες τρεῖς τέλεωι καὶ βοῦς ὁ κριθεὶς τὸ | ἄτερον ἔτος ἐφ' οὗ κα ἔωντι Καρνεῖαι, τὸ δὲ ἄτερον ἔτος ὅϊες [τ]|ρεῖς τέλεωι· ταῦτα θύει ἱαρεὺς ὁ τῶν Δώδεκα Θεῶν[9] καὶ ἱερὰ [π]|αρέχει· τούτοις προθύεται πὰρ

Litteratura eadem ac n. 1025. 1 Dies utique unus est ex postremis decadis primae. Ipsum nonum esse e Rheae sacrificio acute collegit Pr. collato Nicandri loco Alexiph. 217 ἢ ἅτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Ῥείης εἰνάδι -- μακρὸν ἐπεμβοάᾳ γλώσσῃ θρόον. Menses Coorum hibernos cum Atticis nunc ita comparat Bischoff Realenc. Kalender § 50: 2. Θευδαίσιος = Μαιμακτηριών, 3. Πεταγείτνιος = Ποσ., 4. Καφίσιος = Γαμ., 5. Βατρόμιος = Ἀνθ., 6. Γεράστιος = Ἐλαφ. Mensis hoc titulo tractatus Pedagitnio et Batromio posterior est, num Carneus eam ob causam fuerit, quia commemorantur Καρνεῖαι alternis annis celebratae (v. 11. 15. 22), dubitat Dttb. 2 Ἀργεία et Βασίλεια notissimae Iunonis ἐπικλήσεις, Ἐλεία etiam apud Cyprios usurpatum. Cf. Hesych. ἐλεία· ἢ ἔλα· ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή -- καὶ Ἥρα ἐν Κύπρῳ καὶ Ἄρτεμις ἐν Μεσσήνῃ. Becht., Pr., Dttb. (Ἐλεία scribendum, cf. Jessen Realenc.[2] VII 2819; Paus. VIII 36, 6 Δήμητρος καλουμένης ἐν ἔλει ναός. Hi.). 3 Cf. n. 1025^{37}. 4 Cf. n. 921^{7}. 5 Cf. IG XII 3, 450_{18} (Therae). Hesych. σπυρούς· πυρούς (σπυρρούς· πυρρούς codex). Etym. M. 724_{32} (Ἡρωδιανός II p. 175_{9} Lentz) λέγει, ὅτι τοὺς πυροὺς σπυροὺς λέγουσιν οἱ Συρακόσιοι. Eandem formam habes n. 1027_{11}. Hic. 6 Cf. n. 1009^{15}. 7 Non Carneorum ferias (τὰ Κάρνεια), sed τὰς Καρνείας i e. certas quasdam caerimonias illius festi alternis modo annis actas esse elucet, ita ut id altero quoque anno splendidius et magnificentius celebratum appareat. Pr. Eadem distinctione τὰ Θεσμοφόρια universas ferias, ἡ θεσμοφορία earum alterum diem (Photius Θεσμοφορίων) indicat. Pr. Cf. n. 1025_{5}. 8 Cf. n. $1025_{31.\,33}$. 9 SGDI 3613_{13}: ἀναγρ[άψαι δὲ τὰν] προξενίαν ἐς τὰν στ[άλαν καὶ στᾶσαι ἐ]ν τῷ ἱερῷ τῶν Δ[υώδεκα Θεῶν]. N. 1028_{29} εἰς τὸ Δωδεκάθεον θυσία.

τὸγ κο[ιν]ὸν 10 ἃ φέροντι Φυλεομ|α[χ]ίδαι ἀλφίτων ἡμίεκτον, οἴνου τετάρταν· γέρη δὲ Φυλεομ|αχίδαις δίδοται τοῦ βοὸς ὁπλά, τα[ρ]σός, 20 τῶν δὲ δίων τὸ ὠμὸν | ἐξ οὗ ἁ θεομοιρία 11 τάμνεται κα[ὶ τὸ στῆ]θος· γέρη λαμβάνει ὁ ἱ[α]|ρεὺς σκέλη καὶ δέρματα ⁝ τᾶι αὐτᾶι ἁμέραι· Ἀθαναί[αι] Μαχα[νί]|δι 12 δάμαλις κριτὰ τὸ ἅτερον ἔτος ἐφ' οὗ κα ἔωντι Καρνεῖα[ι, τ]|ὸ δὲ ἅτερον ἔτος ὅϊς τελέα· θύει ἱαρεὺς καὶ ἀπορραίνεται θαλ|άσσαι 13· τούτων οὐκ ἀποφορά· [θύ]στρα 14 δίδοται 25 τᾶι θεῶι ἐλαί[ου] | τέτορες κοτυλέαι, οἴνου τε[τ]άρτα, πρόχοι καιναὶ δύο καὶ κύλ[ι|κες] καιναὶ τρεῖς [τ]ο[ῖς _ ι _ ο]ις τάμ πόλιν ὠνεῖσθαι δά[μαλιν | __ δρ]αχμ__υ__τα__

10 Sc. βωμόν. Adiectivo communis duodecim deorum ara a peculiari Iovis Machanei distinguitur. Hic. Ellipsis sane singularis.

11 Hesych. θευμορία· ἀπαρχή. θυσία. ἢ ὃ λαμβάνουσιν οἱ ἱερεῖς κρέας, ἐπειδὰν θύηται. θεοῦ μοῖρα. θευμοριαζέτω· θεῶι γέρας ἀναφερέτω. Vides has interpretationes ambiguas haerere inter eas partes victimae quae sacerdotibus mercedis loco obveniunt et eas quae deo consecrantur. Sed hoc verum esse praeter originem nominis demonstrat horum fastorum sermo, qui illa sacerdotum et sacrificulorum praemia ubique γέρη appellat.

12 Cf. Paus. VIII 36, 5 ἔστι δὲ (Megalopoli) Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἐπίκλησιν Μαχανίτιδος, ὅτι βουλευμάτων ἐστὶν ἡ θεὸς παντοίων καὶ ἐπιτεχνημάτων εὑρέτις.

13 Cf. n. 1218_{15}. 14 Haec quomodo differant ab illis ἱεροῖς quae n. 1025_{21} sint, aut num omnino differant, ambiguum iudicat Pr. p. 22. Sane utrobique ἐπιθύματα indicantur, quae deo praebentur πρὸς τῷ τέλει τῶν θυηλῶν (n. 1025^{16}), sed illic de frumento verba fiunt, hic de oleo et vino.

1027. In oppido Co. Edd. Hauvette-Besnault et Dubois Bull. Hell. V 1881, 216, 7; Paton-Hicks Inscr. Cos 39 (Prott Leg. sacr. I 7); SGDI 3638 (Michel 718; Syll.² 618).

__ τ[ετράδι ἐξ] εἰκάδος 1· | [τοῖς ἥρω]σιν 2 ὅϊ[ες τρεῖς 3] ⟨ὅιε⟩ 4 τέλεωι [θύ]ονται κατὰ φυλ|[άς, ὁ μ]ὲν τῶν Ὑλλέων παρὰ τὸ Ἡράκλειον, ὁ δὲ τῶν Δυμά|νων παρὰ τὰ Ἀναξιλέα 5, ὁ δὲ τῶν Παμφυ- 5 λέων ἐν Σιτέαι | παρὰ τὸ Δαμάτριον. [ἐπὶ] τούτων 6 ἑκάστωι ἱερά, οὐλομέτ|[ριον] 7 ἡμίεκτον ἑκατέρων 8, καὶ κύλικες καιναὶ τρεῖς 9 ἑ|[κάσ]τωι, καὶ πίναξ ἑκάστωι· ταῦτα παρέχοντι [τοὶ ἱα|[ρεῖς] καὶ θύοντι. τρίται ἀνομένου 10· Ἡρακλεῖ ἐς Κο|[νίσαλο]ν 11

Scriptura eadem ac n. 1025/6. 1 Mensis ignoti. 2 Suppl. D. 3 Suppl. Pr. 4 Tres litterae errore repetitae. Pr. 5 Sic Pr. coll. Leg. sacr. 26 B_{49} παρὰ τὰ Μειδύλου. 6 τῶν οἰῶν. 7 Vocem inauditam Pr. confert cum Hesych. οὐλογόϊον· ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ οὐλαὶ ἐμβάλλονται πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θυσιῶν. 8 I.e. καὶ πυρῶν καὶ κριθῶν. Pr. 9 Cf. n. 1025^{48}.

10 I.e. dies mensis antepaenultimus = κγ' (IG XII 1, 4). 11 Suppl. Paton hic et v. 10 init., quamquam duplex eiusdem dei mentio uno die

10 ἀρὴν[12] καυτός[13]. τᾶι αὐτᾶι ἁμέραι· Ἡρακλεῖ | [ἐς Κονί]σαλον[10]
βοῦς· τοῦτον θύει ὁ ἰαρεύς, τῶι δὲ | [θεῶι[14] ἱ]ερὰ δίδοται κριθᾶν τρία
ἡμέδιμνα καὶ σπυ|[ρ]ῶν[15] τρεῖς τεταρτῆς, καὶ μέλιτος τέτορες κοτυ-
λ|[έ]αι[16], καὶ τυροὶ δίεοι δυώδεκα, καὶ ἰπνὸς[17] καινός, καὶ φρ|[υγά-]
15 νων ἄχθος, καὶ ξυλέων[18] ἄχθος, καὶ οἴνου τρία | ἡμίχοα.

facta horum fastorum mori contraria esse videtur. 12 AΥHN. 13 Cf. n. 1025[22]. 14 Suppl. Pr. ἰαρεῖ Pat., Hic. At sic necessario γέρη dicendum fuit (n.1026[13]). 15 Cf. n.1026[6]. 16 Cf. n.1026[16]. 17 'Non furnus sed lucerna, cuius satis notus in rebus sacris usus' Pr. 18 Eadem hic inter nomina neutrius generis in -ον, -ου et in -ος, -εος cadentia confusio cernitur atque in δένδρεος, δένδρεα, δενδρέων, δένδρεσι (Kühner-Blass Gr. I 1, 505 *c*).

1028. **Fastorum Coorum conspectus, a. 159—133.** In oppido Co. Edd. Paton-Hicks Inscr. Cos 43 (Prott I 13; Syll.[2] 619). Cf. Ziebarth Gr. Schulw. 19. 154/5.

[--]ίου[1]		[Ἀρτα]μιτίου[10]		
-- [θυσία] Διὶ καὶ	δ'	[Ποσ]ειδάνια.		
[Ἀθάν]αι Πο-	ε'	ἀγωνάριον	25	δ[-- βα]-
[λιάδι] Νίκαι[2].		ἡβώντων.		σιλ--
5 -- [οἱ παῖ]δες	ς'	πομπὴ Εὐμένει[11].		ε'
[συντε]λοῦσιν	ζ'	εἰς Κυπάρισσον		
[ἀγω]νάριον[3].		καὶ εἰς τὸ Δωδε-		ζ'
-- ....λεια[4]		κάθεον[12] θυσία	30	
[ἡβώ]ντων[5].		καὶ ἀγωνάριον		ιβ' γ--
10 -- [εἰ]ς Κυπά-		ἀνήβων.		ν
[ρι]σσον[6].	ι'	Πυθόκλεια[13] Διὶ		
-- [πο]μπὴ		Σωτῆρι.		
[βασι]λεῖ	ια'	ἀγωνάριον ἡβώ(ντων).	35	
[Πτολε]μαίῳ[7]	ιβ'	παρὰ Διόνυσο(ν).		
15 -- [διαν]ομὰ	ιε'	ἐπὶ Δάλιον.		
[ἐπι]δό-	ιθ'	πομπὴ		
[σε]ων		Μουσῶν.		
[π]αισὶ τοῖς	κς'	πομπὴ βα-	40	
[μαθ]ηταῖς.		σιλεῖ Ἀττ[ά]λῳ[14].		
20 -- [ἐπ]ὶ Δάλιον[8] καὶ	κε'	ἀγωνάριον ἡβώ(ντων).		
[εἰς Κ]υπάρισσον.	π(ρ)ο[15].	ἀπόδειξι[ς][16]		
-- βουλή[9].		διδασκάλων		
		καὶ κεφαλ(α)ὶ[17] γ'.	45	

Litterae saec. II, forma Π, sed Z. Notae numerales lineis horizontalibus supra obductis significantur. 1 Fasti sunt gymnasii, in quibus perscribuntur quaecunque eis qui in illo versantur quoque mense peragenda sunt sive sacra sive profana; singuli menses singulas columnas tenent. Pr. 2 Coi praeterea solo Πολιάδος cognomine utuntur (n. 1025_{56}); quare additum Νίκᾳ ad conexionem quae Pergamenorum regibus cum gymnasiis et aliarum civitatium et Coorum intercedebat rettulit Pr. Etenim Pergami praecipue colebatur Ἀθηνᾶ Νικηφόρος, quae haud raro etiam Ἀθηνᾶ Πολιὰς καὶ Νικηφόρος (cf. indicem Inschr. Perg. p. 516) appellatur. 3 Cum ἀγῶνες sint publici universae civitatis ludi, quae intra gymnasium instituuntur statis diebus certamina ad vires et sollertiam epheborum et puerorum examinanda potius quam deorum colendorum causa, ἀγωνάρια hic vocantur. Pat., Pr. Victores eiusmodi certaminis recensitos habes n. 959. 4 [προτέ]λεια Pr. dubitanter. 5 Duae modo hic distinguuntur aetates, ἡβῶντες i.e. ἔφηβοι et ἄνηβοι i.e. παῖδες. 6 Cf. Hippocrateam epistulam 11: ἔτυχε τότ' ἐοῦσα τῆς ῥάβδου ἡ ἀνάληψις ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ ἐτήσιος ἑορτή, ὡς ἴστε, πανήγυρις ἡμῖν καὶ πομπὴ πολυτελὴς ἐς Κυπάριττον. Sed num recte Rayetus hoc de fluvio prope Antimachiam cui hodie id nomen est intellexerit, iure dubitat Pat. propter situm nimis remotum a Coorum oppido. 7 Regio nomine hic superstites significari reges apparet. Quare aut Ptolemaeus VI Philometor (183—146) aut Ptolemaeus VII Euergetes II (183—117) hic significatur. Pr. Tempora eligenda sunt, quibus unus regnum tenebat. 8 Delubrum Apollinis Delii. 9 Non senatum civitatis, sed νέων vel ἐφήβων vel utrorumque concilium interpretatur Pr., monens talia concilia in titulis haud infrequenter commemorari (Inschr. Perg. 252 cum Fraenkelii notis). Soli ἔφηβοι in censum venire videntur, quia duae modo hic distinguuntur aetates (not. 5), pueri vero nullam sine dubio habebant βουλήν. 10 Septimus fere Coorum mensis, semestris aestivi primus. 11 Eumenes iam defunctus rex non appellatur, neque alius est ac nobilissimus ille Eumenes II (197—159). 12 Cf. n. 1026_{10}. 13 Non a deo, cui fiunt, sed ab homine, qui instituit, appellantur haec sacra ut Alcesippea Delphorum (n. 631) et Phigalensium Andrinea (IG V 2, 422). 14 Attalus rex aut alter (159—138) aut tertius (138—133). 15 Ϡ lapis, i.e. π(ρ)ο-(τριακάδι). Pat. 16 De examine agitur, quo discipuli probabant quid didicissent; sic enim in titulis inferioris aetatis ἀποδεικνύναι et ἀπόδειξις usurpatur. Cf. n. 717_{41} ἐποιήσαντο (οἱ ἔφηβοι) __ τὴν ἀπόδειξιν τῇ βουλῇ. Plut. Quaest. conv. IX 1, 1 p. 736 D Ἀμμώνιος Ἀθήνησι στρατηγῶν ἀποδείξεις ἔλαβεν ἐν τῷ Διογενείῳ τῶν γράμματα καὶ γεωμετρίαν καὶ τὰ ῥητορικὰ καὶ μουσικὴν μανθανόντων ἐφήβων, καὶ τοὺς εὐδοκιμήσαντας τῶν διδασκάλων ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλεσε. Qua ex narratione facile intellegitur, non minore iure διδασκάλων quam ἐφήβων ἀπόδειξιν vocari potuisse eiusmodi examen. Cf. I. Priene 114_{20}: ἔλαβεν δὲ κ[αὶ τ]ὰς τῶν μαθημάτων ἀπο[δί]ξεις ἐκπλήρους, αὐτοῖς τε το[ῖς παισὶ]ν θεὶς ἆθλα διαπρε[π]ῆ καὶ τοῖς παιδευταῖς δοὺς ἆθλα ἔμψυχα, cf. ibid. 113_{30}. Ziebarth Gr. Schulw.^{2} 18. 59 al. 17 ΚΕΦΑΛΙΓ lapis. Quae sint hae κεφαλαί, obscurum est.

1029. Δερματικά, a. 334/3—331/0. Athenis. Edd. * Koehler IG II 741 (Syll.² 620; Michel 824). Cf. Stengel Realenc.² IV 243. [*Hi*]

a [_ *9 ι* _πα]ρὰ[1] _ *6 ι* _ ¯ου | _ *10 ι* _ΗΗΗ[Η𐅵ΔΔ]ΔΔ[Γ]Ϝ[_ _ | κεφά-
λαιο]ν : ⯭⯭⯭⯭ΤΤΧΧ[𐅵]ΗΗΗΗΔ. |
5 [ἐκ τοῦ δε]ρματικοῦ[2] | [ἐπὶ Κτησ]ικλέους ἄρ[χον]τος· *a. 334/3*
[ἐγ Διο]νυσίων τῶν [ἐμ Πει]ρα[ιεῖ[3] παρὰ | βοων]ῶν : ΗΗΗΔϜ | *Pos.*
[καὶ] τὸ περιγενόμε[νον ἀ]πὸ τῆ[ς | βο]ωνίας[4] : ΗΗ𐅵ΔΔΔ_ _. |
10 [ἐγ] Διονυσίων τῶν [ἐπὶ Λ]ηναίω[ι | π]αρὰ μυστηρίων [ἐπιμ]ελητῶν[5] _ _ | *Gam.*

στοιχηδόν. 1 Exstant fragmenta legis a Lycurgo Lycophronis f. rogatae (IG II² 333), quae spectabat ad rerum sacrarum administrationem. Inter quam legem et hunc laterculum necessitudinem arctissimam intercedere demonstravit Koehler. Nempe quae illic ut fiant praecipitur, eorum hic ratio redditur a magistratu cui mandata erant. Hunc magistratum extraordinarium praeside Lycurgo has tabulas confecisse statuit idem Koe. eoque rettulit quae in Stratoclis plebiscito (Vit. X or. p. 825 B, cf. n. 326) leguntur: ἔτι δὲ αἱρεθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου χρήματα πολλὰ συνήγαγεν εἰς τὴν ἀκρόπολιν καὶ παρασκευάσας τῇ θεῷ κόσμον Νίκας τε ὁλοχρύσους πομπεῖά τε χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ καὶ κόσμον χρυσοῦν εἰς ἑκατὸν κανηφόρους, quibuscum cf. IG II² 333 *c*₁₀ [τὸν κόσμο]ν τὸν κανηφορικὸν ὅπως ἃ[ν _ _]. In magistratu fuisse illud collegium per quadriennium ab a. 334/3 usque ad a. 331/30 ex hoc titulo discimus (cf. IG II² 333 *c*₁₇ _ _ ἑκάστου το]ῦ ἐνιαυτοῦ ἐν τῆι τετραετίαι ἐκ [τῶν ἱερῶν χρημάτων]. Sed cur primi anni δερματικά inde a Posideone mense demum perscripta sint, latet. Reliqua fragmenta, quae omisimus, praeter rationes pecuniarum acceptarum et expensarum etiam rerum sacrarum traditarum laterculum in eodem lapide scriptum fuisse docent. Versibus 1. 2 index pecuniarum acceptarum nescio cuius generis finitur subscripta totius quadriennii summa, v. 3 incipit δερματικῶν tabula.

2 Cf. Harpocrat. δερματικόν· Λυκοῦργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται· δερματικὸν ἂν εἴη λέγων ὁ ῥήτωρ τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγινόμενον ἀργύριον. Apparet hic ea modo sacrificia recenseri, ex quibus victimarum pelles ad rempublicam perveniebant; in aliis sacerdoti cessisse videntur. 3 Eadem quae Δ. τὰ Πειραϊκὰ s. Πείραια (Mommsen Feste 369) origine quidem pagana, postea vero, Piraeo magis magisque aucto, a republica una cum pago curata. 4 Quae ad victimas comparandas magistratui attributa erat pecuniae summa, ea tota in pecuniarum expensarum laterculo recensebatur. Quare quae supererant necessario tabulae pecuniarum acceptarum inserenda erant. B.

5 Epimeletas etsi nomen haberent a mysteriis, tamen etiam in Lenaeorum cura adfuisse regi, confirmat Aristoteles Ἀθ. πολ. 57, 1 ἔπειτα (ὁ βασιλεὺς ἐπιμελεῖται) Διονυσίων τῶν Ἐπιληναίων· ταῦτα δέ ἐστι [πομπ]ή [τε καὶ ἀγών]· τὴν μὲν οὖν πομπὴν κοινῇ πέμπουσιν ὅ τε βασιλεὺς καὶ οἱ ἐπιμεληταί, τὸν δὲ ἀγῶνα διατίθησιν ὁ βασιλεύς. Sacrificii mentio non fit, quia id peragit sacerdos, non magistratus; at id cum pompa arctissime coniunctum

ἐκ τῆς θυσίας τῆ[ι Ἀγαθ]ῆι Τύ[χηι[6] παρὰ] | ἱεροποιῶν : Η[𐅄]Δ_. |
15 ἐξ Ἀσκληπιείων[7] πα[ρὰ] | ἱεροποιῶν : ΗΗ[𐅄]ΔΔΔΔΙ__. | *El.*
ἐγ Διονυσίων τῶν ἐν ἄστε[ι][8] π[αρὰ] | βωνῶν : [𐅄]ΗΗΗΗΓΙΙΙ__. | *El.*
ἐξ Ὀλυμπιείων[9] παρὰ [τῶν τοῦ] | δήμου συλ[λο]γέων[10] : [𐅄]Η[Η]ΔΔΙ. | *Mun.*
20 ἐκ τῆς θυσ[ίας] τῶι Ἑρμῆι τῶι | Ἡγεμονίωι[11] παρὰ [σ]τρατηγῶν· __. |
ἐγ Βενδιδέων[12] παρὰ ἱεροποι[ῶν]· | ΗΗΗΗ[𐅄]ΓΙΙ. | *Tharg.*
25 ἐκ τῆς θυσίας τῶι Διὶ τῶι | Σωτῆρι[13] παρὰ βωνῶν : ΧΠ. | *Scir.*
κεφάλαιον δερματικοῦ | ἐπὶ Κτησικλέους ἄρχοντος | [𐅄][𐅄]ΔΔ
ΔΔΓΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ. |
30 ἐπὶ Νικοκράτους ἄρχοντος· | *a. 333/2*
ἐκ τῆς θυσίας τῆι Εἰρήνηι[14] | παρὰ στρατηγῶν : [𐅄]ΗΗΗ[𐅄]ΔΔΙΙΙΙ. *Hec.*
ἐκ τῆς θυσίας τῶι Ἄμμωνι[15] παρὰ | στρατηγῶν : ΔΔΔΔΙΙΙΙΙΙΙΙΙC. |
35 [ἐκ Πανα]θηναίων[16] παρὰ | [ἱεροποιῶ]ν[17] : [𐅄]ΔΙΙΙ. |
[ἐκ Παναθηναί]ων ἐκ[ατόμβης[18] | παρὰ __] ΔΔΔΙΙΙΙΙ. | *Hec.*

b [ἐκ τῆς θυσ]ίας [τῶι Διὶ? καὶ τῶι | Ἑρμῆι καὶ][19] τῆι Δαείρ[αι παρὰ | *Gam.?*
40 ἐπιμελητῶ]ν[20] : ΗΗΔΔΓΙΙΙΙΙ[ΙΙ]Ι. |

---

fuisse apparet. 6 IG II² 333 c_{19}: [π]ο[ή]σασθαι δὲ καὶ τῆι Ἀγαθῆι Τύχηι [__ μετὰ τῶν ἐπι]στατῶν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀγαθῆς Τύ[χης __]. 7 Octavo mensis Elaphebolionis die, ante ipsum Dionysiorum magnorum initium, Aesch. III 67: τῇ ὀγδόῃ ἱσταμένου τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μηνός, ὅτ' ἦν τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ θυσία καὶ ὁ προάγων. 8 Medio m. Elaphebolione. 9 Cum Munichionis die XIX pompam Iovi ductam esse cui equites interessent Plut. Phoc. 37 testetur, Olympieis vero equites ἀνθιππασίας certamen habuisse ex n. 365_5 innotuerit, illum ipsum harum feriarum diem esse non improbabile est. Mommsen Feste 466. 10 Nr. 944[10]. 11 Nr. 719[3].

12 Diebus XIX. XX m. Thargelionis. Mommsen 488. 13 IG II² 333 c_{13}. Buphonia sunt, acta ea quidem d. XIV m. Scirophorionis. Mommsen 526.

14 Paci Synoeciis sacra fiebant (Schol. Ar. Pac. 1019; Mommsen 39), quae die XVI m. Hecatombaeonis agebantur. Plut. Thes. 24. 15 Nr. 281[3].

16 Hecatombaeonis d. XXVIII. Mommsen 51. 17 Nr. 944[13].

18 Summa pecuniae antecedente versu scripta tam exigua est, ut ea hecatomba illa comprehendi nullo modo possit. Koehler. 19 In fastis Tetrapoleos Atticae Prott Fast. 26 B_{11} est: Γαμηλ[ιῶν]ος· Δαίραι οἷς κυοῦσα ΔΓΙ, ἱερώσυνα Ι. Γῆι ἐπὶ τῶι μαντείωι οἷς ΔΙ. Διὶ Ὑπ[άτωι __]. Est autem δάειρα __ ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. Eust. Il. 648. Eius et Mercurii filius fuit Eleusis heros Paus. I 38, 7; Pluto ei Proserpinae custodiam commisit (Eust. l.l.); hinc καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι· ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστι ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον (Eust. l.l.) Quare noli eam hoc loco cum Cerere et Proserpina coniungere. De supplemento Rinck Rel. d. Hell. II 339; Toepffer Att. Gen. 96[1]; cf. Kern Realenc.² IV 1891. Hi. 20 Mysteriorum.

[ἐγ Διονυσίω]ν τῶν ἐπὶ Ληναίωι [παρὰ | __ων__] ΗΠϟ. | *Gam.*
[ἐκ τῆς θυσ]ίας τῆι Ἀγαθῆι Τύχη[ι παρὰ | ἱεροποιῶν] : Η[ϟ]ΙΙΙ. |
45 [ἐξ Ἀσκληπι]είων πα[ρὰ | ἱεροποιῶν] : ΗΗ . ΔΔΡ__. | *El*
[ἐγ Διονυσί]ων τῶν ἐν [ἄστει παρὰ | στρατηγῶν] : ΗΗΗΠϟ__. *El.*
50 [ἐξ Ὀλυμπι]είων πα[ρὰ τῶν τοῦ | δήμου συλ]λογέων : ⊓Η__. | *Mun.*
[ἐκ τῆς θυσ]ίας τῶι Ἑρμ[ῆι τῶι | Ἡγεμονίωι] παρὰ στρα[τηγῶν __] |
[ἐγ Βενδιδ]έων παρὰ ἱε[ροποιῶν· __]. | *Tharg.*
55 [ἐκ τῆς θυσ]ίας τῶι Δι[ὶ τ]ῶ[ι Σωτῆρι | παρὰ βοων]ῶν : ΧΧ⊓ΗΔΙΙΙ *Scir.*
[ἐκ . . . . . ω]ν παρὰ βοώνου : Η__.
[ἐκ _ *ει* _ω]ν παρ[ὰ ἱ]εροπο[ιῶν __].

c . . . . . ΛΔ__ |
60 [κεφάλαι]ον δερ[ματικοῦ | ἐπὶ Νικ]οκράτο[υς ἄρχοντος· | _ *ει* _] |
ΗΗΗΠϟϟϟ.
[ἐπὶ Νική]του ἄρχοντος· | *a. 332/1*
[ἐκ τῆς] θυσίας τῆι Εἰρήνηι [παρὰ | στρατ]ηγῶν : ⊓ΗΗΔ[Ι]ΙΙ. | *Hec.*
65 [ἐκ Πα]ναθηναίων παρὰ ἱερο[ποιῶν· __]. | *Pan.*
[ἐξ Ἐλε]υσινίων[21] παρ' ἱεροποιῶ[ν __]. | *Boëd.*
[ἐκ τῆς θ]υσί[α]ς τῆι Δημοκρατία[ι[22] παρὰ | στρατη]γῶν : [Η]ΗΗΗ
ΔϟϟϟϟΙΙΙ.
[ἐξ Ἀσκλ]ηπιείων παρὰ βοωνῶν : Χ. | *Boëd.*
70 [ἐχ Θησ]έων παρὰ | [ἱεροποιῶ]ν [:] ΧΗ⊓ΔΔΔϟϟ__. *Py.*
[ἐγ Διονυσίων τῶν] ἐμ Πει[ραιεῖ __]. |

d ἐ[ξ Ἐλευσινίων παρὰ] | ἱεροπ[οιῶν[23]· __] | *a. 331/0*
75 ἐκ τῆς θ[υσίας τῆι Δημοκρατίαι παρὰ] | στρατηγ[ῶν· __]. | *Boëd.*
ἐξ Ἀσκληπ[ιείων παρὰ __]. | *Boëd.*

---

21 Hoc uno inter titulos loco Ἐλευσίνια non ad certamina, sed ad sacra referuntur. Illa alternis annis fiebant (Syll.² 587$_{258}$: εἰς τὴν τριετηρίδα τῶν Ἐλευσινίων εἰς τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα κα[ὶ τῆς ἱπποδρομίας] καὶ τοῦ πατρίου ἀγῶνος καὶ τῆς μουσικῆς __). Ipsum mysteriorum sacrificium intellegit Dttb., cui alternis annis adiunctos esse ludos proprie Eleusinia vocatos. De Eleusiniis a Mysteriis distinguendis novum testimonium ed. Arbanitopullos Ἐφ. ἀρχ. 1914, 168, ubi Ἐλευσίνια, Παναθήναια, Μυστήρια hoc ordine bis enumerantur; cf. Boesch Herm. LII 1917, 137 et Berl. phil. Woch. 1917, 155; Klee Gesch. gymni Agone 61 sqq. 22 IG III 165 Ἀθηνᾶς Δημοκρατίας. Picta fuit dea una cum Theseo et populo Atheniensium (Δῆμος) in porticu Iovis Eleutherii. Paus. I 3, 3. 23 Haec ad ultimum quadriennii annum, archontis Aristophanis, spectant.

ἐχ Θησέων [παρὰ --]· | *Py.*
80 ἐγ Διονυσίω[ν τῶν ἐμ Πειραιεῖ παρὰ] | στρατηγῶν --. | *Pos.*
ἐγ Διονυσίω[ν τῶν ἐπὶ Ληναίωι παρὰ] | στρατηγῶν : --. | *Gam.*
[ἐ]κ [τ]ῆς θυσία[ς τῆι Ἀγαθῆι Τύχηι-- | . . . . .] στρατ[ηγῶν· --]. |
85 [ἐξ Ἀσκλ]ηπιέω[ν παρὰ --]· | *El.*
[ἐγ Διονυ]σίω[ν τῶν ἐν ἄστει παρὰ | --]. *El.*

1030. Rhodi in vico Γεννάδι. Edd. Martha Bull. Hell. II 1878, 615, 1 (IG XII 1, 905; Prott Leg. sacr. I 23; Michel 721; Syll.² 622; SGDI 4232). Cf. A. Mommsen Bursians Jahresber. 1889, III 434. [*Hi*]

Θευδαισίου[1] ἕκτα[ι] | ἱσταμένου Ποτ|ειδᾶνι Φυταλμί|ωι[2] ὗς τέλεος |
5 θοινῆται[3].

1 Mensis idem qui Ποσιδεών Atticus (n. 974[6]). Theudaesiorum feriae, unde mensis nomen traxit, in aliquot titulis Lindiis commemorantur (n. 1035[3]). Neptuni Phytalmii sacrificium suadet ut de eo tempore quo agri arantur et conseruntur cogitemus, i.e. autumno vel hiemis initio, sicut Latoorum Cretensium Θιοδαίσιος Gnosiorum respondet Spermio. Dttb. At cf. n. 974[6]. — Eleusine Haloa m. Posideone acta sunt (Harpocr. Ἁλῶα φησὶ Φιλόχορος· ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι περὶ τὰς ἅλως. Tunc erat etiam Ποσειδῶνος πομπή. Nilsson Eranos XV 1916, 198[2]. Weinreich. 2 Cf. n. 1014[27]. 3 I.e. θύεται.

1031. Rhodi in vico Γεννάδι. Edd. C. Smith (A. Biliotti) Journ. Hell. stud. IV 1883, 352, 11; Hiller IG XII 1, 906 (Prott Leg. sacr. I 24; Michel 722; Syll.² 623; SGDI 4231). Cf. Hiller Arch. Rel. XIX 1919, 281. [*Hi*].

Ἀγριανίου[1] ἐνάται | ἐξ ἰκάδος[2] Διονύ|σωι ἔριφος[3].

1 ΑΓΡΙΑΝΙΟΥ mensis Thargelioni Attico respondere videtur (n. 974[6]). 2 Undetrigesimum, qui alibi in cavis mensibus τριακάς, in plenis προτριακάς appellatur, intellegit Smith, vigesimum alterum Pr. Illi malim assentiri, siquidem Useneri interpretationem formulae Atticae μετ' εἰκάδας luculenter refutatam esse persuasum habeo (cf. n. 408[2]). De Rhodo ipsa in neutram partem quicquam exstat testimonii. Nam fasti not. 1 laudati omnino in censum non veniunt, quia nullam habent formulam, sed notas numerales (κθ = 22, κη = 23, κζ 24 sim.). Ubi vero totidem litteris ἐξ ἰκάδος exstat (IG XII 1, 9_2 Ὑακινθίου ἕκτᾳ ἐξ ἰκάδος; supra n. 931_{29} Καρνείου ἑβδόμᾳ ἐξ ἰκά[δ]ος), non magis quam hic diem ex argumento tituli definiri licet. Dttb. iure suo. In fastis Cois n. 1025 ἰκάδι = dies XX, insecutae ἐνάται, ἑβδόμα ἀνομένου, ἕκχται dies XXI. XXIII. XXIV sunt. 3 Cf. n. $1025_{46.58}$. Similia etiam in monumentis sepulcralibus inscribi poterant, velut in Lyciae urbe Tlo Journ. Hell. stud. XXXIV 1914, 9, 13: Λεοντίσκος Πτολεμαίου ἐπὶ τῷ υἱῷ Ἀνδροβίῳ, καὶ Τειτανὶς Λεοντίσκου ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ καὶ ἀνδρὶ Ἀνδροβίῳ καὶ Λεοντίσκος ἐπ[ὶ] τῳ πατρὶ μνήμης [ἕ]νεκεν ἥρωι. θύσει

δὲ [ὁ κ]τήτωρ τῆς ο[ἰ]κίας [κα]τ' ἐνιαυτὸν ἐν τῇ ιβ' [το]ῦ Ξανδικοῦ ἔριφον [ὁ]ιετῖ. ἐὰν δὲ μὴ θύσει, [ἁ]μαρτωλὸς ἔστω θεοῖς καὶ ἥρωσι. Tertia lex IG XII 1, 892 c. add. (Ziehen 149) in antiquo Lindiorum pago Νεττείᾳ inventa, a Rossio non bene excepta est: Λάκων Ὑακινθίου τετράδι ἐπὶ δέκα Ἁλίωι ἔριφον λευκὸν ἢ πυρρὸν ΑΥΣΤΕΙ (i.e. θύεται), κατάχρουν θεᾶι θύεται ΠΑΤΡΕ| ΩΝΙΑΥΤΟΝ (i.e. κατ' ἐ|νιαυτόν coll. n. 993$_{16}$; aliter Croenert Goett. GA 1908, 1028). Quartam legem ad vicum *Siana* in ora occidentali a Frickenhausio descriptam venia a K. F. Kinchio qui lapidem possidet impetrata hic commemoro: Ζμινθίου τετράδι ἱσταμένου Δαμάτερσιν οἶν κυεῦσαν. Ectypum misit Frickenhaus; saeculi est fere II.

1032. Theraeorum sacrificium saec. IV. Therae prope vicum *Kontochori*. Edd. *Ross Ann. Inst. XIII 22 (CIG 2465*f*; Rangabé Ant. Hell. 895; Michel 715); IG XII 3, 436 (Syll.^{2} 630; SGDI 4765; Ziehen 128; Laum Stift. II 42, 42). [*Hi*]

5 οὗροι : γᾶς[1] | θεῶν Ματρί[2]. | θεὸς ἀγαθᾶι τ|ύχαι ἀγαθοῦ δ|αίμονος. θυσία | Ἀρχίνου[3]· τῶι ἔτ|ει τῶι πρατίστ|ωι[4] θύσοντι βοῦ|ν καὶ πυρῶν
10 ἐγ | μεδίμνου : καὶ | κριθᾶν ἐγ δύο μ|εδίμνων καὶ οἴνο|υ μετρητὰν καὶ
15 ἄλλα | ἐπάργματα[5] ὧν αἱ ὧρ|αι φέρουσιν, μηνὸς Ἀρτε|μισίου πέμπται ἱσταμ|ένου καὶ μηνὸς Ὑακινθίο|υ πέμπται ἱσταμένου.

Deorum matris fanum procul ab urbe antiqua inter vicos *Phirostephani* et *Kontochori* erat. Ibi inventi sunt duo leones parvi marmorei, qui ad Matris cultum spectabant; pelvis parva (IG XII 3, 437: Ἐμβάρης θεῶν Μα[τρὶ δ]εκάταν), ara (ibid. 438: Σώφαντος Μόλλιος Μαρῳ θεῶν]). 1 I.e. agri sacri. R. 2 Dativus insolitus propter antecedentem genetivum γᾶς scriptus est. 3 Archinus fundum Matri deorum dedicaverat et simul sacrificium instituerat (ut Xanthus n. 1042). B. 4 Praecipitur, ut iam proximo anno haec fiant. Cum vero fieri coepta essent, quotannis eodem modo iteranda esse, vix opus erat definite enuntiari. Cf. n. 1031^3 κατ' ἐνιαυτόν. 5 I.e. θυσόντι, ut θυσέοντι SGDI 4772$_2$. Quamquam dialectus mixta est (φέρουσιν, Ἀρτεμίσιος), exitus in -οντι Doricam formam indicat. Archinum peregrinum fuisse sermo arguit. 6 Cf. ἐπάρχεσθαι Eretriae n. 323$_9$; ἐπαρχὴν δὲ διδοῦν 1004$_{20}$.

1033. Thasiorum lex sacra saec. V. Thasi, nunc Parisiis. Edd. *Roehl IGA 379 (Bechtel Inschr. ion. Dial. 68 et SGDI 5455; Roberts Introd. I 22; O. Hoffmann Gr. Dial. III 35, 69; Michel 706; Syll.^{2} 624; Ziehen II 109 al.); Fredrich IG XII 8, 358. [*Hi*]

Anaglypha tria, olim arae ornamenta (Studniczka Jahresh. VI 1903, 159, fig. 99—101), quibus Apollo et Mercurius cum Nymphis et Gratiis expressus est. Media in parte porta est, cuius in epistylio tit. *a* et supra eum recentior (Ἀριστοκράτης Ἔρωτος, saeculi III p. Chr.) inveniuntur; sub Mercurio legitur *b* cum *a* aequalis. Fr. Annis 490—480 attribuit idem. Litterarum formae Ω et Ο sicut Pari contrariam atque alibi vim habent.

a Νύμφηισιν κἀπόλλωνι Νυμφηγέτηι[1] θῆλυ καὶ ἄρσ|εν ἁμ[2] βόληι προσέρδεν[3], ὄϊν[4] οὐ θέμις οὐδὲ χοῖρον. | οὐ παιωνίζεται[5].
b Χάρισιν αἶγα θέμις οὐδὲ χοῖρον.

1 Idem cognomen Sami SGDI 5707 Ἀπόλλωνος Νυμφηγέτεω. Νυμφέων. 2 I.e. ἃ ἄμ. 3 De hac omne genus victimarum admittendi liberalitate cf. n. 1004[27]. 4 Sic plerique editores. Becht. οἶν praetulit, monens apud iambographos, qui accuratissime repraesentarent quotidiani sermonis apud Ionas consuetudinem, οἴ volgo contrahi (τρισοιζυρήν Archiloch. fr. 129, οἰζυρόν Semonid. 7, 50), rarius distineri (ὀϊζύς Archil. 52). At nescio an in hac re aliquam vim habeat accentus discrimen. Dttb. 5 Carmen quod inter sacrificium canitur proprie appellatur παιάν (παίων). Stengel Gr. Kultusalt. 103. Rarum erat et memorabile, si quando sacra quaepiam hoc cantu carebant. Cf. Athen. IV 139 d Πολυκράτης -- ἐν τοῖς Λακωνικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι τὴν μὲν τῶν Ὑακινθίων θυσίαν οἱ Λάκωνες ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας συντελοῦσι καὶ διὰ τὸ πένθος τὸ γενόμενον περὶ τὸν Ὑάκινθον οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δείπνοις οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν οὔτε ἄλλα πέμματα καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα διδόασι καὶ τὸν εἰς τὸν θεὸν παιᾶνα οὐκ ᾄδουσιν οὐδ' ἄλλο τι τοιοῦτον οὐδὲν καθάπερ ἐν ταῖς ἄλλαις θυσίαις ποιοῦσιν.

1034. Donarium Arcadicum saec. VI/V. Cymbalum aheneum quod Athenas e regione vici *Berekla* (Melpeae) pervenisse videtur. Edd. Oeconomides Ἐποίκια Λοκρῶν γράμματα 1869, 129; Fraenkel Arch. Ztg. XXXIV 1876, 31 et tab. V (Roehl IGA 324; SGDI 373; O. Hoffmann Gr. Dial. II 52, 81; Michel 1080; Syll.[2] 625); de Ridder Cat. bronzes 1894, 664 (IG V 2, 554); R. Meister Gr. Dial. I 297; Kirchhoff Stud.[4] 148; Chatzidakis Ἀθηνᾶ VII 1895, 87; Ath. Mitt. XIX 1894, 528; Studniczka ibid. XXI 1896, 240. XXX 1905, 66; Fraenkel ibid. 440. [*Hi*]

Καμὸ ὑνέθυσε[1] τᾶι Κόρϝαι[2].

Litteratura antiqua FΘRV. Qui Thessalicum titulum existimabant, lectione et interpretatione prava nitebantur. Immo non iam est cur testimonio de aere ex Peloponneso allato diffidamus. 1 Verbum quod postulaverant St. et Thurneyssen donario, quod et ipsum Melpeae fuisse videtur: Φαυλέας ἀνέθυσε τοῖ Πανί (IG V 2, 555), comprobatum est. Adde quod sermo Arcadicus ο pro α (ὄνδικα = ἀνάδικα Orchomeni IG V 2, 343$_2$) et υ pro ο (ἀπύ, ἄλλυ, ἐ[πανορ]θώσατυ n. 306$_3$) exhibet, ut ὑν = ὀν = ἀνα positum non ab omni probabilitate abhorreat. Donarium ipsum ad nuptias (Fr.) referri potest. Etenim cymbalum ut alia puellarum ludibria tum a Camo dedicata esse, suis vero sacrificium, quod lustrandi vim habuisse in volgus notum est, item huic occasioni accommodatissimum est (cf. n. 983$_{18}$ ἀπὸ παρθενείας) et confirmatur testimonio Varronis de re rust. II 4, 9 *nuptiarum initio antiqui reges ac sublimes viri in Etruria in coniunctione nuptiali nova nupta et novus maritus primum porcum immolant. Prisci quoque Latini, etiam Graeci in Italia idem factitasse videntur.* Nam

hunc ritum manifestum est Etruscos et Latinos a Graecis Italiae civitatibus accepisse, non vice versa. Illae vero, quarum haud exigua pars ex Peloponneso oriunda fuit, sine dubio illinc secum attulerant. 2 Dianam Limnatida intellegit Fr., quia illi reliqua quae extarent cymbala cum inscriptionibus dedicata sint (IG V 1, 225. 226. 1497). Nomen appellativum proprii vice usurpatum facili negotio explicari ex dedicationis occasione, praesertim comparato epigrammate Anth. Pal. VI 280: Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα τάν τ' ἐρατεινὰν σφαῖραν τόν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον τάς τε κόρας, Λιμνᾶτι, κόρα κόρᾳ, ὡς ἐπιεικές, ἄνθετο καὶ τὰ κορᾶν ἐνδύματ' Ἀρτέμιδι. F. Ceterum ex scriptura Κόρϝα cognoscitur, quomodo factum sit ut apud Atticos κόρη pristinam vocalem non retineret.

1035. Lindiorum donaria saec. VI/V—IV. Lindi in septentrionali arcis clivo rupi incisa. Ed. *a.* Kinch Bull. Ac. Danem. 1903, 2, 83, 6; *b.* IG XII 1, 792 (Syll.² 626); *c.* IG XII 1, 791 (SGDI 4172 *a*); *d.* IG XII 1, 793; Kinch p. 82, 4; *e.* IG XII 804; Kinch ap. Nilsson. Gr. Feste 280. Cf. ad omnia Nilsson l.l. 279/80. 471. [*Hi*]

△ *a* τὸ Κόχλιος | θιάσο 1.
b Εὐαράτο | παίδων 2 | προσχάραι|ος 3 θυσία Βο|κοπίο[ις] 4.
△ *c* τῶν Θάλλιος | καὶ Δαϊπόλιος | ἐγγόνων προσ|χάραιος θυσία | [Βοκ]ό(πια) Θεοδαίσια 5.

Tit. *a* litteris antiquioribus, ⊕, ψ = χ, exaratus; ceteri saeculi fere quarti. 1 θίασοι quamquam variae indolis inveniuntur, primo tamen loco Bacchae in censum veniunt, quarum duces mulieres erant; velut Eur. Bacch. 680 ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν, ὧν ἦρχ' ἑνὸς μὲν Αὐτονόη, τοῦ δευτέρου μήτηρ Ἀγαύη σή, τρίτου δ' Ἰνὼ χοροῦ, et I. Magn. 215$_{26}$ Μαινάδες, αἳ -- θιάσους Βάκχοιο καθειδρύσουσιν ἐν ἄστει -- καὶ ἡ μὲν Κοσκὼ συνήγαγεν τὸν θίασον τὸν Πλατανιστηνῶν. Ita Cochlis mulier (Luc. dial. mer. 15) Bacchi thiasum condidisse videtur, cuius sacris hic locus titulo attribuitur. Cf. Poland Vereinsw. 16. — Contra N. thiasi vim latius patere coniecit (280[1]): ‚*Es ist nichts Unerwartetes, daß die dionysischen Thiasoi sich nach den Geschlechtsgenossenschaften gliedern; vgl. die kleisthenische Neuordnung, durch welche die Kultgenossen (Thiasoten) den Geschlechtsgenossen gleichgestellt wurden.*‘ Sed interest ni fallimur inter familias illas (not. 2) et θιάσους. 2 Totis familiis loci adiecti non de sacris semel factis, sed de institutionibus per aliquot tempus propagatis agi demonstrant. Ki. 3 I.e. προ-εσχάραιος Dttb., crasi vocalium οε nasci ω et hoc ω correptione Dorica ο fieri docens; qua voce boves ante aras immolatae indicantur. Talium ἐσχαρῶν exempla more rudi et simplice e vivo saxo factarum plurima exhibet arx Theraea; cf. n. 1036.

4 Βοκοπίοις i e. feriarum tempore integrum exhibet IG XII 1, 794.

5 Ad Herculem βουθοίναν sacraque eius et Thiodamantis fabulam rettulerat Hi.; satius erit de Baccho cogitare, quia *Andro in insula templo Liberi patris fontem nonis Ianuariis semper vini sapore fluere Mucianus*

△ *d* Ἀρι[στο]φάνεος 6 | ἐκγ[όνω]ν προσχά(ραιος) | θυσί[α Βο]κοπί[οις].
△ *e* προσχάραιος Ἀγησάρχου θυσία τὸ θευδαίσιον ἔτος 7.

ter consul credit. dies Theodaesia (restit. Welcker) *vocatur* (Plin. n. h. II 231; Nilss. 277; cf. de Latoorum Cretensium Theudaesiis thiasisque Nilss. 471[3]). Ac mensis quoque Rhodius intra semestre hibernum erat (i. qui Atheniensium Ποσιδεών coll. n. 974[6]). [Minervae Lindiae Bucopia reddit Blinkenberg Danske Videnskab. Selsk., hist.-fil. Meddelelser I 1917, I 2; in ipsa enim arce ἄπυρα deae ἱερὰ fieri, boves vero infra arcem ei esse mactatas. Sane etiam Iovi Πολιεῖ attribui posse docet n. 1036.] 6 Em. Kinch. 7 Em. idem apud N. (p. 280). Hinc non annua, sed trieterica sive plurium annorum spatiis divisa Theodaesia fuisse elucet. N. Cf. Teniorum θυσμικὸν ἔτος n. 57[19].

△ **1036. Theraeorum sacrificia.** Therae prope Apollinis Carne; templum in rupe. Ed. IG XII 3 s. 1316. [*Hi*]

Ζεὺς Μηλί|χιος τῶν | περὶ Πολύ|ξενο|ν.

Litteratura ΕΙΞΝΓ sed C tertii, immo quarti a. Chr. saeculi fuisse potest. In eadem regione sunt tituli similes ibid. 1317 Ζεὺς τ[ῶ]ν περ[ὶ Λ]άκιον et 1318 Ζεὺς τῶν περὶ Ὀλυμπιόδωρον. Nec procul Iovis nomen cum singulis nominibus coniungitur 1315: Ἐχεκράτευ[ς] | Ζεύς, 399 (c. add., (SGDI 4753) Ζεὺς Ἀγασικλεῦς, 401 [Ζ]εὺς Τύχωνος, alia. Iovis ipsius nomen antiquissimis litteris ibidem fere non raro rupi incisum est, saepius Ζεύς (ζ = Ξ), semel Ζηῦς (1312); cf. W. Schulze Quaest. ep. 240 *Δjηύς = Ζεύς, quocum compara 375 Ζηνό(ς). Ibidem interdum nominatur Φορες i.e. Κούρης (354. 355, cf. 353). Aliorum deorum nomina in rupe, eaque plerumque prope foramina rectangula saxo incisa (ἐσχάρας? cf. n. 1035) inscripta sunt (n. 353 sqq. SGDI 4707 sqq.). Haec Iovis sacra quamvis non omnia ad Creticum amatorum et amasiorum morem rettulimus, quem Ephorus apud Strabonem X 483 descripsit: τὸν μὲν οὖν βοῦν θύει τῷ Διῖ καὶ ἑστιᾷ τοὺς συγκαταβαίνοντας, quia vicini sunt tituli rupestres quibus res amatoriae haud ambiguae tractantur (IG XII 3, 536 sqq.).

1037. Milesiorum sacerdotium, c.a. 300. Mileti in scaena theatri, nunc Parisiis. Edd. Rayet Rev. arch. XXVIII 1874, 106; Bechtel Inschr. ion. Dial. 100 et tab. 3 (Michel 726; Syll.[2] 627; SGDI 5497). Cf. Ziehen Ath. Mitt. XXIV 1899, 270. [*Hi*]

--ντων. λαμβάνειν 1 δὲ τὰ δέρματα κ[αὶ] τὰ ἄλλα γέρεα· ἢν ἐν θ[ύητ]αι, λά[ψε]ται 2 γλῶσ]σαν, ὀσφύν, δασέαν 3, ὥρην 4. ἢν δὲ πλέω

1 Ad sacerdotem qui sacrificiis publicis interest verbum spectare sequentia docent. De pellibus cf. n. 1004[29]. 2 Syllabae primae vocalis corripienda est; aliter enim ᾱ pro η in dialecto Ionica offensionem haberet. Milesiorum eorumque colonorum (κατελάφθη Zeleae n. 279[7]) hoc esse, quorum dialecto etiam Herodotus (λελάβηκε IV 79. ἀπολελαμμένοι IX 51) et Hippocrates usi essent, monuit Becht. 3 Recte hoc nomen

θύηται, λάψεται ἀπ' ἑκάστου ὀσφύ[ν, | δασέ]αν καὶ γλῶσσαν, καὶ κωλῆν μίαν ἀπὸ πάντων. καὶ τῶν ἄλλων θεῶν τῶν | [ἐντ]εμενίων ὅσων ἱερᾶται ὁ ἱέρεως[5], λάψεται τὰ γέρεα τὰ αὐτὰ καὶ κωλῆν ἀντὶ | [τῆ]ς
5 ὥρης, ἣμ μὴ βασιλεὺς[6] λαμβάνηι. ἢν δὲ εὐστὸν[7] θύηι ἡ πόλις, λάψεται γλῶσ|σαν, ὀσφύν, δασέαν, ὥρην. ἢν ξένος ἱεροποιῆι τῶι Ἀπόλλωνι, προϊερᾶσθαι[8] τῶ[ν] | ἀστῶν ὃν ἂν θέληι ὁ ξένος, διδόναι δὲ τῶι ἱερεῖ τὰ γέρεα ἅπερ ἡ πόλις διδοῖ π[άν|τα] χωρὶ[ς] δερμάτω[ν], π[λὴν][9] τοῖς Ἀπολλωνίοις --

substantivum esse, non adiectivum ad ὀσφύν relatum, statuit R. Nec potest de alia victimae parte nisi de pelle hirsuta intellegi; nempe ut alibi pellem inter ἱερεώσυνα fuisse docet Arist. Thesm. 758 τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται (cf. etiam n. 1015_{12}), sic in hoc ipso titulo quae nunc singillatim enumerantur, v. 1 vocibus τὰ δέρματα καὶ τὰ ἄλλα γέρεα comprehensa sunt, et v. 7. 8 peregrinus qui sacra faciet eadem dare iubetur quae civitas det praeter pellem. Dttb. (Favre Thes. Ion. 85). 4 Vocem Ionicam Becht. primus monstravit in Schol. Hom. μ, 89 ἀώρους· Ἀρίσταρχος ἀκώλους. τοὺς γὰρ Ἴωνας λέγειν φασὶ τὴν κωλῆν ὥρην καὶ ὡραίαν. Perbene idem comparat Latinum *sura*; sed hic titulus eo nomine a scholiastae testimonio discrepat, quod v. 4. 5 κωλῆν et ὥρην distinguit. 5 Contra ab composito ἀρχιέρεως (ἀρχ-ιέρηϝ-ο-ς), quod ab ἱερεύς derivatum est ut ἡμιέκτεων (ἡμι-έκτηϝ-ο-ν) ab ἑκτεύς, hanc declinationem etiam in nomen primitivum permanasse iam veteres grammatici non ignorabant (Bekk. Anecd. p. 1197_{24}), qui sane iniuria eam Atticis tribuisse videntur. Immo Ionismi Milesiorum et coloniarum nec non vicinorum quorundam propriam fuisse nunc pluribus testimoniis constat. Dttb.; cf. Favre Thes. 207. 6 Rex sacrificulus, quales, ut Athenis, ita in aliis quoque Ionicis civitatibus, veluti Prienae, Ephesi, Myconi (n. 1024^{34}), Ii (IG XII 5, 1008), Siphni (Isocr. XIX 36), Naxi (IG XII 5, 54_3) fuisse constat. 7 Ab εὔειν verbo descendere hoc nomen monuit Egger apud R. Putaverim victimam designari quae tota (praeter ἱερεώσυνα illa) comburatur (ὁλοκαυτεῖν). Dttb. Ziehen Ath. Mitt. XXIV 267. 8 Cf. 548^6. 9 Suppl. Bechtel coll. n. 1004_{34}.

1038. Eleusiniorum fasti, c.a. 300. Fragmenta duo tabulae unius. Edd. Skias Ἐφ. ἀρχ. 1895, 97, 12 (Syll.² 628; Ziehen 6. Cf. Wilhelm Ἐφ. ἀρχ. 1902, 141; Pringsheim Arch. Beitr. Gesch. Eleus. Kult. 107. [*Hi*]

I. *col. sinistra.*

a ....ιν εἰς Ἐλευσίνιο[ν].
πένπτει ἱσταμένου[1]·
ἱεροφάντηι καὶ κήρυκι

1 Pyanepsionis, cf. not. 2. 3.

ε[ἰ]ς ἄριστον τὴν ἑορτὴν
5 προαγορεύουσιν τῶν
ΗΙΙ Προηροσίων 2.
ἑβδόμηι ἱσταμένου·
ΔΔ Ἀπόλλωνι Πυθίωι 3 [α]ἶξ
καὶ τὰ ἐφ' ἱεροῖς 4, πρόγονον 5
10 καὶ τὰ μετὰ το[ύτ]ου
τράπεζαν κοσμῆσαι 6
τῶι θεῶι, ἱερεώσυνα ἱε[ρ]εῖ
---------- 7
ἱε[ρο]φάντηι καὶ τα[ῖ]ς
15 ἱερείαις ταῖς [ἐν] Ἐλ[ε]υσῖν[ι]
ἐν τεῖ πανν[υ]χ[ί]δι
παρέχειν σ..νὸ
ψαιστὰ καὶ .τ__

2 Etym. M. 688_{44}: Προηρόσια ὄνομα θυσίας ὑπὲρ τῶν καρπῶν γινομένης (sic n. 1024_{16}) ὑπὲρ καρποῦ Δήμητρι ὕν. V. 24 ὑπὲ[ρ] κα[ρ]πῶν Διὶ Χθονίῳ, Γῇ Χθονίῃ. Hesych. προηρόσια· τὰ πρὸ τοῦ ἀρότου θύματα. Κλείδημος (καὶ ὁ δῆμος cod., em. Ruhnken) δὲ αὐτὰ προαρκτούρια καλεῖ. n. 717_{28}: τοῖς τε Προηρεσίοις ἤραντο τοὺς βοῦς ἐν Ἐλευσῖνι καὶ ἐλειτούργησαν ἐν τῶι ἱερῶι εὐτάκτως. Proërosiorum sacra desideramus ut ipsa statim excipiat agricolarum labor cuius causa ea deis offeruntur. Atque arationem et sementem Pyanepsione demum mense, post primos imbres autumnales, fieri solitas esse constat (Mommsen Feste 6. 14 al.). Adde quod quae hic de septimo eiusdem mensis die scripta sunt v. 7 sqq., manifesto (not. 3) ad Pyanepsia spectant. Luculentissime igitur hoc titulo confirmatur Sauppii sententia Or. Att. II p. 271_{17}, Proërosia et Pyanepsia, tempore non multum inter se distantia, ita ab Atheniensibus conexa esse, ut Pyanepsiis Proërosiorum ab Apolline institutorum grati memoriam recolerent. 3 Cf. Harpocr. s. v. Πυανόψια· Ἀπολλώνιος καὶ σχεδὸν πάντες οἱ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑορτῶν γεγραφότες Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φασιν. Pythium potissimum Apollinem fuisse etsi ille non addit, tamen inde apparet, quod oraculum, quo ille per summam frumenti inopiam suaserat ut Proërosiorum sacra instituerent, huic sacrificio ansam praebuerat. Cf. Schol. Aristoph. Equit. 729 οἱ μὲν γάρ φασιν ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ ὅτι καὶ λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντες οἰκουμένην, χρωμένων τίνι ἂν τρόπῳ παύσαιτο τὸ δεινόν, τὴν λύσιν ταύτην ὁ Πύθιος ἐμαντεύσατο, εἰ προηρόσιον ὑπὲρ ἁπάντων Ἀθηναῖοι θύσειαν. Nulla igitur ex parte dubium est, quin hic in Pyanepsiorum feriis et in mense Pyanepsione versemur. 4 Eadem ni fallor quae n. 1026_{24} θύστρα appellantur.

5 Hesych. πρόγονοι· οἱ πρωτόγονοι ἄρνες, οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς μέτασσαι. Zieh.
6 N. 1022_{2}. 7 Hic diei alicuius significationem fuisse apparet, quia

II. *e media col. dextra.*

ΔΔ
20 ἱε[ρ--]
τελ--
Ποσ[ειδῶνι[8] --]
πελα[νὸς --]
ιλ.ε.ς --
25 ΔΔ
b π[ρ]ὸς [τ]ὸ μέγαρον
Δ εἰς ἀ[π]όμετρα[9] τῆι ἱερείαι
τῆι τοῦ Πλούτωνος ἱερείαι
[βωμὸν] στ[ο]λ[ί]σας[10] τοῖν Θεσμο[φόροιν]
30 -*ιιι*-ι κανοῦν
-*ιιι*-ς ξύλα ἐπὶ τὸν βωμὸν καὶ --
--

ea quae proxime sequuntur non iam ad Pyanepsia spectant, sed manifesto ad Thesmophoria, quae ante medium mensem Pyanepsiona acta constat (Mommsen Feste 19[3]). 8 Cuius mensis ex iis qui post Pyanopsiona sunt haec Neptuni sacra fuerint ignoramus. 9 Suppl. Wilhelm, coll. Zieh. l.l. 10 B_9: [δίδο]ται ἐς ἀπόμετρα ⁝ Δ. 10 Suppl. Hi., cf. v. 31 ἐπὶ τὸν βωμόν.

1039. Olbiopolitarum thesaurus, c.a. 230. Olbiae, nunc Mosquae. Edd. Struve Act. soc. Odess. VI 1867, 2 (Muellenhoff Herm. III 442) et Rh. Mus. XXIV 559; Latyschew IOPEux. I 46, add. p. 221 (Michel 705; Syll.[2] 629; Ziehen 85; Minns Scythians and Greeks 643,8). Cf. Papabasileiu Εφ. 1911, 92/8. [*Hi*]

ἑπταδεύσαντες[1] | ἐπεμελήθησαν τοῦ | θησαυροῦ· | Ἡρόδοτος Πανταclέους, | Ἐπιχάρης Διονυσοφάνους, | Ποσειδώνιος Εὐκράτους, | Ἀδείμαντος Ἀπατουρίου, | Ἰστίκων[2] Μητροδώρου, | Λεοντομένης Ἡροσῶντος[3], | Ἡρακλείδης Εὐβίου. | τοὺς θύοντας ἀπάρχεσθαι | [ε]ἰς τὸν θησαυρόν· | βοὸς μὲν χιλίους διακοσίους[4], | ἱερείου[5] δὲ καὶ αἰγὸς τριακοσίους, | [δ]έλφους[6] δὲ ἑξήκοντα.

Litterae ΕΡΠCΩ, cf. not. 2. 1 N. $495_{1.2}$: οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἑπτὰ εἶπαν. In nummis: οἱ ἑπτά. 2 Bechtel Hist. Pers. 228. 3 Huius fratrem Πρωτογένην Ἡροσῶντος (n. 495) esse litterae ex parte similes ut credamus non dissuadent. 4 Nummi qui intelligendi sint, non constat; de obolis cogitat Zieh., id quod pretia solitis maiora efficeret; de χαλκοῖς Minns p. 463. 5 Ovis. Str. 6 ΓΕΙ.ΟΥC Str., .ΕΛΙΟΥC Lat.,

[τ]ἑ[ρ]φους i.e. cutis Iernstedt ap. Lat. ex Nicandro Th. 323. Al. 268. Porcus requiritur (Zieh.), immo δελφάκιον, quod num τὸ δέλφος sive τὸ τέλφος appellari potuerit, quaerendum.

1040. Leges de Aesculapii aliorum sacris in Piraeo faciundis, saec. IV in. In Piraeo. Edd. Dragatses Ἐφ. ἀρχ. 1885, 86; IG II 1651 (Michel 672; Syll.² 631; Ziehen II 18; Kutsch Att. Heilg. 115, 231). [*Hi*]

I θεοί. | κατὰ τάδε προθύεσθα|ι[1]· Μαλεάτηι[2] πόπανα τρί|α, Ἀπόλλωνι
5 πόπανα τ|ρία, Ἑρμῆι[3] πόπανα τρί|α, Ἰασοῖ πόπανα τρία, Ἀ|κεσοῖ
10 πόπανα τρία, Πα|νακείαι πόπανα τρία, | κυσὶν[4] πόπανα τρία, Κυ|νη-
γέταις[5] πόπανα τρία.

Εὐθύδημος | Ἐλευσίνιος[6] | ἱερεὺς Ἀσκληπιὸ | τὰς στήλας ἀνέθηκ[ε] |
15 τὰς πρὸς τοῖς βωμοῖς, | ἐν αἷς τὰ πόπανα πρῶτος | ἐξηικάσατο[7], ἃ
χρὴ πρ[ο]|θύεσθ[αι --]

Tituli I in fronte, II in latere sinistro, III in superficie, IV in parte aversa variis manibus incisi. 1 Priusquam Aesculapio (v. 13) res divina fiat, placentae offerendae sunt deis συνναοῖς, quorum in numero praeter tres filias comparent Apollo et Maleates (not. 2), quorum de necessitudine cum illo constat, et Mercurius de quo v. not. 3. 2 IG IV 950_{24}: οὐδέ κε Θεσσαλίας ἐν Θρίκκηι πειραθείης εἰς ἄδυτον καταβὰς Ἀσκληπιοῦ, εἰ μὴ ἐφ' ἁγνοῦ πρῶτον Ἀπόλλωνος βωμοῦ θύσαις Μαλεάτα. Cui titulo cum de προθύματος ritu cum hoc conveniat, tamen eo discrepat, quod Μαλεάτης illic nihil est nisi cognomen Apollinis, cuius rei etiam alia haud pauca exstant cum scriptorum tum titulorum, praecipue Epidauriorum, testimonia (Hoefer Lex. Myth. II 2302), at hic ab eo distinguitur, ea videlicet de causa, quia Maleates deus labente tempore demum cum Apolline confusus est (v. Wilamowitz Isyll. 100). 3 Mercurius inter deos medicos non habetur nisi rarissime; de eius cum Hygiea in sacris coniunctione Roscher Lex. Myth. I 2379 affert Cornuti de natura deor. 46. Inde enim ab Homeri aetate eius propria existimabatur facultas somnum hominibus afferendi (Roscher p. 2375) ea cum quia somnus haud raro aegrotantibus salutaris est, tum propter incubationem in Aesculapii templis usitatam ei locum fecisse videtur inter deos quibus valetudo hominum cordi est. Cf. n. 1143: Ἀσκληπιῶι καὶ Ὑγιείαι καὶ τῶι Ὕπνωι -- χαριστήριον. 4 Daemonas nescio quos in Asclepieo cultos hos interpretatur Wilamowitz Isyllos 100, neque negandum est id titulo κατὰ τάδε προθύεσθαι ad haec quoque relato commendari. Sed veros canes in Asclepieo Epidauriorum ali solitos docet n. 1168_{126}: οὗ[τος] ὕπαρ ὑπὸ κυνὸς τῶν κατὰ τὸ ἱαρὸν θε[ρα]πευόμενος τοὺς ὀπ[τί]λλους ὑ[γιὴ]ς ἀπῆλθε. 5 Et canes et eorum custodes divinos esse sacrificia haec et Platonis comici versus Ath. X 441 *e* probant: προτέλεια δεῖ ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαδί· -- πύργης τετάρτης κυσί τε καὶ Κυνηγέταις. Zie. 6 Filius ...ροκλῆς Εὐθυδήμου Ἐλευσίνιος legem rogat n. 1048_5 (a. 321/0). PA 5533. 7 In inferiore tabulae parte, quae periit, imagines placentarum expressae fuisse videntur.

II 20 Ἡλίωι 8 | ἀρεστῆρ[α] 9, | κηρίον 10. | Μνημο|σύνηι ἀρεσ[τῆ]]ρα, |
25 κηρίο[ν] | νηφάλ[ι]]οι 11 τρῆς | βωμοί 12.
III 30 [νη]φάλιοι | τρῆς | βωμοί.
IV νηφάλιοι

8 Solis et Mnemosynae προθύματα aliquanto posteriore aetate adiuncta esse videntur illis antiquis quae Euthydemus sacerdos recensuerat.

9 Apud Pollucem VI 76 ἀρεστήρ inter placentarum genera commemoratur.

10 κηρίον substantivum favum significat, qui una cum placenta deo offerebatur. Cf. IG II 1662 (Ziehen l.l. 19): Μοίραις ἀρεστῆρες III, κηρία III.

11 Cf. Polemon ap. schol. Soph. Oed. Col. 100: Ἀθηναῖοί τε γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐπιμελεῖς ὄντες καὶ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιοι νηφάλια μὲν ἱερὰ θύουσι Μνημοσύνῃ, Μούσαις, Ἠοῖ, Ἡλίῳ, Σελήνῃ, Νύμφαις, Ἀφροδίτῃ Οὐρανίᾳ.

12 Arae hae nec placenta sunt nec quidquam aliud nisi arae proprie dictae data opera tunc erectae. Hi.

1041. Lex Attica de Aesculapii et Hygieae sacris saec. c. I p. Chr. Ed. Latyschew Bull. Hell. V 1881, 262, 2 (Michel 691; Syll.² 632 Ziehen II 48; Kutsch Att. Heilg. 120. 247). [*Hi*]

ἱερὸν τὸ τέμενο[ς] | τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ | τῆς Ὑγιείας. | θύειν τοὺς γε-
5 ωργοὺς | καὶ τοὺς προσχώρους | τοῖν θεοῖν, ἧι θέμις, | καὶ τὰς μοίρας
10 νέμειν | τῶι τε εἰσαμένωι καὶ | τῶι θεηκολοῦντι. | τῶν δὲ κρεῶν μὴ |
φέρεσθαι 1.

Litterae ΘΠΣ; vs. 5 fin. Υ intra Ο scriptum. 1 Haec cautio haud rara fuisse videtur (cf. n. 1004_{31}. 1024_{26}), multo rarior ea munificentia quam testatur tit. Sestius Or. 339_{72}: μετεδίδου δὲ τοῖς ἀλειφομένοις τῶν ἱερῶν τῶν ἀπὸ τοῦ ἀλείμματος εἰς οἶκον.

1042. Menis Tyranni sacra saec. II/III p. Chr. Sunii. Edd. *IG III 74 (Syll.² 633; Michel 988). [*Hi*]

Ξάνθος Λύκιος Γαΐου Ὀρβίου 1 καθειδρύσατο ἱερ[ὸν Μηνὸς] | Τυράν-
νου 2 αἱρετίσαντος [το]ῦ θεοῦ 3 ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ. καὶ [μηθένα] | ἀκά-

Litterae ΑΖΘΞΠΣΥΩ. Imperatorum Romanorum aetate utique non antiquior titulus. Alius eiusdem argumenti, sed cum incommoda rerum dispositione tum sermonis barbarie ab hoc discrepans, eodem loco inventus est (IG III 73, cf. Hauser Gramm. gr. Inschr. Lykiens 58); quem conieci primum ab ipso Xantho incisum esse, tum vero eum, cum animadverteret quam infeliciter ea res cessisset, hunc titulum fortasse ab homine Atheniensi conficiendum curavisse, in quo foedissima quidem sermonis vitia sublata sunt. Dttb. Attamen pauca inde corrigere licet.

1 Servus non filius. 2 De huius dei cultu latissime per Asiam minorem potissimum fuso cf. Drexler Lex. Myth. II 2687. In Atticam iam tertio a. Chr. n. haec sacra invecta esse ille demonstrat allatis titulis

θαρτον προσάγειν· καθαριζέστω δὲ ἀπὸ σ[κ]όρδων[4] κα[ὶ χοιρέων[5]] | κα[ὶ γ]υναικός[6]· λουσαμένους[7] δὲ κατακέφαλα αὐθημερὸν εἰσ[πορεύ]|-
5 εσθαι· καὶ ἐκ τῶν γυναικέων[8] διὰ ἑπτὰ ἡμερῶν λουσαμένην κ[ατα]|-κέφαλα εἰσπορεύεσθαι αὐθημερόν, καὶ ἀπὸ νεκροῦ[9] διὰ ἡμερῶν δ[έκα] | καὶ ἀπὸ φθορᾶς[10] ἡμερῶν τετταράκοντα. καὶ μηθένα θυσιάζειν ἄνε[υ] | τοῦ καθειδρυσαμένου τὸ ἱερόν· ἐὰν δέ τις βιάσηται, ἀπρόσδεκτος | ἡ θυσία παρὰ τοῦ θεοῦ. παρέχειν δὲ καὶ τῶι θεῶι τὸ
10 καθῆκον, δεξιὸν | σκέλος καὶ δορὰν καὶ κεφαλὴν καὶ πόδας καὶ στηθύνιον[11] καὶ ἔλαιον | ἐπὶ βωμὸν καὶ λύχνον καὶ σχίζας καὶ σπονδήν. καὶ εὐείλατος | γένοιτο ὁ θεὸς τοῖς θεραπεύουσιν ἁπλῇ τῇ ψυχῇ· ἐὰν δέ τινα | ἄνθρωπινα πάσχῃ ἢ ἀσθενήσῃ ἢ ἀποδημήσῃ που, μηθένα ἀνθρώ|πων ἐξουσίαν ἔχειν, ἐὰν μὴ ὦι ἂν αὐτὸς παραδῶι. ὃς ἂν δὲ
15 πολυ|πραγμονήσῃ τὰ τοῦ θεοῦ ἢ περιεργάσηται, ἁμαρτίαν ὀφιλέτω Μηνὶ | Τυράννωι, ἣν οὐ μὴ δύνηται ἐξειλάσασθαι. ὁ δὲ θυσιάζων τῇ ἑβδόμῃ | τὰ καθήκοντα πάντα ποιείτωι τῶι θεῶι· λαμβανέτωι δὲ τῆς θυσίας ἧς | ἂν φέρῃ σκέλος καὶ ὦμον· τὰ δὲ λοιπὰ κατακοπτέτωι (ἐν τῶι) ἱερῶι[12]. εἰ δέ τις | ⟨εἰ δέ τις⟩ προσφέρει θυσίαν τῶι
20 θεῶι, ἐγ νουμηνίας μέχρι πεντεκαι|δεκάτης. ἐὰν δέ τις τράπεζαν πληρῶι τῶι θεῶι, λαμβανέτωι τὸ ἥμισ[υ]· | τοὺς δὲ βουλομένους ἔρανον συνάγειν Μηνὶ Τυράννωι ἐπ' ἀγαθῆι τύ[χηι]· | ὁμοίως δὲ παρέξουσιν οἱ ἐρανισταὶ τὰ καθήκοντα τῶι θεῶι, δε[ξιὸν] | σκέλος καὶ δορὰν καὶ κοτύλην ἐλαίου καὶ χοῦν οἴνου καὶ νό[μισμα οὐγ]|κιαῖον[13] καὶ ἐφίερα τγί⟨ι⟩α καὶ κολλύβων χοίνικες[14] δύο καὶ ἀκρο-

---

IG II 1587. 1593. Sed semper privata manserunt servorum potissimum Asianorum. In reliqua Graecia continentali nulla dum comparuerunt eorum monumenta; Thasi est IG XII 8, 587 .. ἀνέθηκεν θεῷ Μηνὶ Τυράννῳ Διονύσῳ [πολ?]λὰ εὐχαρισ[τή]σα[ς]. De cognomine quod est Τύραννος cf. Drexler p. 2753. 3 ΧΦΥΟΕΟΥ. 4 ΕΝΟΡΔΩΝ. Sed in altero exemplari (IG III 73_{10}) recte scripta exstat haec brevior vocis σκόροδον forma, quae Romanorum aetate nec non etiamnunc in usu est. 5 Integra vox exstat IG III 73_{11}. 6 N. 982[3]. 7 N. 982[4]. 8 De catameniis hoc sine dubio intelligendum est. Cf. ἀπὸ [κ]αταμηνίων Wilhelm AEMOest. XX 1897, 83 in tit. Aegyptio Rev. arch. 1883, II 181_{13}. 9 N. 982[5].

10 De abortu hoc recte interpretatur Maass Orpheus 311[37] coll. Ps. Pauli Apocalypsi 60 αὗταί εἰσιν αἱ φθείρασαι ἑαυτὰς καὶ τὰ βρέφη αὐτῶν ἀποκτείνασαι. Cf. ἀπὸ φθορείων n. 983_{12} et Plutarchi locum illic allatum not. 5.

11 Cf. Phrynichus p. 384 Lobeck: στηθύνιον ὀρνιθίου λέγουσί τινες οὐχ ὑγιῶς. Pollux II 162: τὸ δὲ στηθῶν μέσον στηθύνιον. Volgaris recentiorum temporum dialecti esse ex locis a Lobeckio allatis apparet. 12 N. 1041_{10}

13 Suppl. Dttb. 14 Soloecus nominativi in -ες pro accusativo usus

25 [ἁματα[15] ἐ]|ὰν κατακλιθῶσιν οἱ ἐρανισταί, καὶ στέφανον καὶ λημνίσ[κον]· | καὶ εὐείλατος γένοιτο τοῖς ἁπλῶς προσπορευομένοι[ς].

cum antea regionum quarundam, imprimis Achaiae, proprius fuisset, imperatorum aetate ubique in titulis hominum indoctorum frequenter invenitur. Hatzidakis Einl. neugr. Gramm. 139. 15 Cf. n. 589_{45}: παρεχέτω δὲ καὶ ἀκροάματα αὐλητὴν συριστὴν κιθαριστήν. Zie.

1043. Samiorum sacrificium; saec. III. Sami. Edd. Clerc Bull. Hell. VII 1883, 517; Fabricius-Koehler Ath. Mitt. X 1885, 32 (Michel 710; Syll.² 637). [*Hi*]

[τάδε] εἰσήνεγκαν οἱ αἱρεθέν[τες νομο]γράφοι[1] περὶ τῆς ἐν Ἑλικωνίωι[2] | [θυσίας· τοὺ]ς ἀποδεικνυμένους ὑπὸ τῶν χιλιαστήρων[3] ἐπιμηνίους[4] τῆς | [πανηγυρικ]ῆς συνόδου τῆς ἐν Ἑλικωνίωι γινομένης ἐπιμηνιεύειν ἐάν | [ἐνδημῶσι· ἐ]ὰν δὲ ἀποδημῶσιν, οὓς ἂν κατα-
5 λίπωσιν αὐτῶν κυρίους κατὰ | [ταὐτά. ἐάν δὲ] αὐτεπάγγελτοί τινες πείσωσι τοὺς αὐτῶν χιλιαστῆρας, | [ἐπιμηνιεύειν ἕκαστ]ον τοῖς αὐτοῦ χιλιαστῆρσι. ἂν δὲ αἱρεθείς τις ἢ αὐτὸς | [πείσας μὴ ἐπιμηνιε]ύσηι, εἰσπραχθήτω δραχμὰς διακοσίας ὑπὸ τῶν ν[ο|μογράφων τῶν αἱρεθέντ]ων καὶ τ[ῶν ἐπι]μηνίων τῶν συναποδει[χθέντων].

Cum Atheniensium cleruchis expulsis a. 322 Samus antiquis incolis reddita esset, cum aliis legibus, quibus res publica ordinata est, etiam hanc de sacris Neptuni Heliconii latam esse perquam probabiliter coniecit Koe. 1 Non eam legum conscriptoribus potestatem permissam esse, ut ipsi sua auctoritate quas vellent civibus leges imponerent, verbum εἰσήνεγκαν demonstrat. Illorum rogationem populi suffragiis probatam esse non enuntiatur quidem, sed aliter lapidi incisa non esset. Koe. 2 Cf. n. 1017[1]. 3 Eiusdem χιλιαστύος (Sami 312_{30}; Ephesi 353_{9}, cf. I. Keil Jahresh. XVI 245) cives χιλιαστῆρες vocantur; significatione igitur hoc simillimum est illorum φυλέτης, δημότης, γεννήτης, derivatio vero eadem qua apud Laconas a nomine πεντηκοστύς descendit πεντηκοστήρ vel. πεντηκοντήρ, quod tamen praefectum quinquaginta militum significat. 4 Suos quaeque χιλιαστύς constituebat ἐπιμηνίους, qui omnes coniuncti sacra Neptuni Heliconii curabant. Hos hieropoeorum Atheniensium (n. 944[13]) similes recte existimat Koe., sed nomen ἐπιμήνιοι suadere videtur, ut non ad ferias anniversarias, sed ad sacra minora eodem cuiusque mensis die redeuntia eorum operam pertinuisse statuamus.

1044. Posidonii Halicarnassii testamentum. Halicarnassi, nunc Londini. Edd. G. Hirschfeld Inscr. Brit. Mus. IV 1, DCCCXCVI; Paton-Myres Journ. Hell. stud. XVI 1896, 234, 36 (Inscr. jur. II 128, XXV; Michel 854; Syll.² 641; Laum Stift. II 111, 117). Cf. Ziebarth Gr. Vereinsw. 10; Poland Vereinsw. 567 B 308. [*Hi*]

ἀπο[στ]είλαντος Πο[σ]ειδ[ωνίου[1] χρ]ησα[μέν]ου | τῶι Ἀπόλλωνι[2], τί ἂν I
αὐτῶι τε καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ | γινομένοις καὶ οὗσιν ἔκ τε τῶν ἀρσέ-
5 νων καὶ τῶν θ|ηλειῶν εἴη λώϊον καὶ ἄμεινον ποιοῦσιν καὶ πράσ|σουσιν,
ἔχρησεν ὁ θεὸς ἔσεσθαι λώϊον καὶ ἄμει|νον αὐτοῖς ἱλασκομένοις καὶ
τιμῶσιν καθάπερ | καὶ οἱ πρόγονοι Δία Πατρῴϊον[3] καὶ Ἀπόλλωνα
Τελε|μεσσοῦ[4] μεδέοντα[5] καὶ Μοίρας[6] καὶ θεῶν Μητέρα· | τιμᾶν δὲ
10 καὶ ἱλάσκεσθαι καὶ Ἀγαθὸν Δαίμονα Ποσει|δωνίου καὶ Γοργίδος[7].
τοῖς δὲ ταῦτα διαφυλάσσουσιν | καὶ ποιοῦσιν ἄμεινον ἔσεσθαι.

Ποσειδώνιος Ἰατροκλέους ὑπέθηκεν τοῖς ἐξ ἑαυτοῦ | καὶ τοῖς ἐκ II
τούτων γινομένοις ἔκ τε τῶν ἀρσένων | καὶ τῶν θηλειῶν, καὶ τοῖς
15 λαμβάνουσιν ἐξ αὐτῶν[8] | [εἰ]ς θυσίαν οἷς ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἀγρὸν τὸν
ἐν Ἀστυ[πα]λαίαι[9] τὸν ὁμορροῦντα Ἀνθεῖ καὶ Δαμαγήτωι[10], | [κ]αὶ
τὴν αὐλὴν καὶ τὸν κῆπον καὶ τὰ περὶ τὸ μνημεῖον | [κ]αὶ τοῦ ἐν Τα-
ράμπτωι ἐνηροσίου[11] τὸ ἥμισυ. καρπευ|[έ]τω δὲ καὶ ἱερατευέτω τῶν
20 ἐκγόνων τῶν ἐκ Ποσει|δωνίου ὁ πρεσβύτατος ὢν ἀεὶ κατ' ἀνδρογέ-
νειαν, | ἀποδιδοὺς κατ' ἐνιαυτὸν χρυσοῦς τέσσαρας ἀτελέ|ας[12].

Litterae ΝΞΠΣ saeculis potius IV/III quam III/II (ut Hirschf.) convenire videntur. Lapis continet I oraculi Telmessii a Posidonio consulti responsum, II Posidonii de sacris gentiliciis testamentum, III Posidonii posterorum decretum. Simili modo Epictetae Theraeae testamentum sequitur decretum τοῦ κοινοῦ τοῦ ἀνδρείου τῶν συγγενῶν (IG XII 3, 330; Laum l.l. II 42, 43).

1 Iatroclis f. (v. 12) Halicarnassensis. 2 Telmessio (cf. v. 7).

3 N. 987[8]. 4 Oppidum Cariae (Plin. n. h. V 103) divinationis laude insigne. Cic. de divin. I 41, 91 *Telmessus in Caria est, qua in urbe excellit haruspicum disciplina.* Apollinis fuisse oraculum Telmessium ex hoc demum titulo cognitum est. Hir. 5 Themistocles a. 480 ψήφισμα γράφει τὴν μὲν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἀθηνῶν (ita Reiske; Ἀθηναίων mss.) μεδεούσῃ. Plut. Them. 10., n. 129_{10} [τῆς Ἀθηναί]ας τῆς Ἀθηνῶμ μ[εδεούσης]; terminum Samium SGDI 5701 οὖρος τεμένεος Ἀθηνᾶς Ἀθηνῶν μεδεούσης (a. 365—322); Coum Paton-Hicks 148 ὅρος τεμένος Ἀθηνᾶς Ἀθηνῶν μεδεούσης. 6 Delphis in templo item Iovis, Parcarum, Apollinis sacra coniuncta erant (Paus. X 24, 4). 7 Uxoris Posidonii. 8 Qui decreto posteriorum Posidonii idem ius adepti erunt, quod illi origine habent. Dttb. Immo iis qui uxores ex illis duxerant, coll. Xen. Hell. IV 1, 14 λαμβάνειν τὴν θυγατέρα. Zieb. 9 Strab. XIV 658 ἐν δὲ τῇ παραλίᾳ τῆς ἠπείρου κατὰ τὴν Μυνδίαν Ἀστυπάλαιά ἐστιν ἄκρα καὶ Ζεφύριον. Videtur id promunturium esse quod hodie *Kephaluka* vocatur. Pa. 10 Situs definiendi causa aut nomina propria fundorum vicinorum, aut (ut hic et n. 153_{141}. IG XII 5, 872 al.) domini eorum appellari solent. 11 Ius arandi agri significatur, non dominium. Videtur igitur haec terra emphyteuseos iure Posidonio et eius progeniei locata fuisse. 12 Nullo vectigalis nomine quicquam

ἔδοξεν Ποσειδωνίωι καὶ τοῖς ἐκγόνοις τοῖς | ἐκ Ποσειδωνίου καὶ III
τοῖς εἰληφόσιν ἐξ αὐτῶν 8, αἱρεῖ|σθαι ἐπιμηνίους ἐξ ἑαυτῶν τρεῖς
25 κατ' ἐνιαυτό[ν], | οἵτινες ἀπολαμβάνοντες τῆς ὑποθήκης π[αρ]ὰ [τοῦ
ἱ]|ερέως ἑκάστου ἐνιαυτοῦ μηνὸς Ἐλευθερίου 13 [χ]ρυσ[οῦς] | τέσσ[α]ρας
συντελέσουσιν τὰς θυσίας. ἂν δ[ὲ] μὴ ἀπο|διδῶι ἢ μὴ θέληι καρ-
πεύειν, εἶναι τὰ ὑποκείμενα κ[οι]νὰ 14 καὶ τοὺς | ἐπι[μ]ηνίους ἐγδι-
30 δόναι, τὸ δὲ τέμενος εἶναι [κοι]νὸν [κ]αὶ | τ[οὺς ἐ]πιμηνίους ἐγμισθοῦν
καὶ τὸ μίσθωμα καὶ τὸ ἐνη|[ρό]σιον κομιζόμενοι μηνὸς Ἑρμαιῶνος
ἐπιμελεί|τωσαν 15 ἐπὶ δύο ἡμέρας τῶι ἱερεῖ τὰ νομιζόμε[να] | παρέ-
χοντες εἰς τὰς θυσίας πάντα, τῆι μὲν π[ρ]ώτηι | θύειν Τύχηι Ἀγαθῆι
35 πατρὸς καὶ μητρὸς Ποσε[ιδω]νίου | [κ]ριὸν καὶ Δαίμονι Ἀγαθῶι Ποσει-
δωνίου καὶ [Γο]ργίδος | κριόν, τῆι δὲ δευτέραι Διὶ Πατρώιωι κριὸν
καὶ Ἀπόλλωνι | Τελεμεσσοῦ μεδέοντι κρ[ιὸν] καὶ Μοίραις κριὸν | καὶ
Θεῶν Μητρὶ αἶγα· ὁ δὲ ἱε[ρε]ὺς λαμβανέτω ἑκάστου | ἱερείου κωλῆν
40 καὶ τεταρτη[μο]ρίδα σπλάγχνων | καὶ τῶν ἄλλων ἰσόμοιρος ἔ[στω]· τὰ
δὲ λοιπὰ κρέα οἱ | ἐπιμήνιοι ἀφελόντες ἱκανὰ τοῖς δειπνοῦσιν καὶ |
γυναιξὶν μερίδας ποησάντωσαν ἴσας καὶ ἀποδόντω|σαν ἑκάστωι με-
ρίδα τῶν τε παρόντων καὶ τῶν ἀπόντων, | τὰς δὲ κεφαλὰς καὶ τοὺς
45 πόδας αὐτοὶ ἐχόντων, τὰ δὲ | κώιδια πωλούντων ἐν τῶι θιάσωι καὶ
τῆι δευτέραι | λόγον ἀποδόντωσαν πρὸ τοῦ δήμου, ἀνα|γράψαντες εἰς
ὃ ἕκαστον ἀνήλωται· καὶ τὸ | περιγινόμενον ἀναλίσκειν εἰς ἀναθή-
50 ματ[α]. | ἀναγράψαι δὲ καὶ τὸν χρησμὸν καὶ τὴν ὑποθήκην | κ[α]ὶ τὸ
δόγμα ἐν στήληι λιθίνηι καὶ στῆσαι ἐν τῶι | τεμέν[ει]· τοῖς δὲ ταῦτα
διαφυλάσσουσιν καὶ ποιοῦ|σιν ἄμεινον γένοιτο ὑπὸ θεῶν καὶ ἀν-
θρώπων 16.

---

de illis quattuor aureis detrahere licebit. Cf. Xenophon de reditibus 4, 14 Νικίας ποτὲ ὁ Νικηράτου ἐκτήσατο ἐν τοῖς ἀργυρείοις χιλίους ἀνθρώπους, οὓς ἐκεῖνος Σωσίᾳ τῷ Θρᾳκὶ ἐξεμίσθωσεν ἐφ' ᾧ ὀβολὸν μὲν ἀτελῆ ἑκάστου τῆς ἡμέρας ἀποδιδόναι. Hir. 13 Mensis Halicarnassius incertae sedis, qui Bull. Hell. V 211 Ἐλευθεριών vocatur. Inconstantia terminationis sine dubio ad mixtam ex Ionica et Dorica stirpe populi originem redit. Ex reliquis mensibus quinque, nomina Ἀνθεστηριών, Ἀπολλωνιών, Ἀρτεμισιών, Ἑρμαιών, Ποσιδεών (Bischoff Realenc. Kalender § 78) Ionum, unum Ἡράκλειος (n. 1015$_1$) Doriensium rationem sequitur. 14 I.e. fructus eorum ad omnes Posidonii posteros pervenient. 15 I.e. ἐπιμεληταὶ ἔστωσαν, ut ἐπιστατεῖν ab ἐπιστάτης derivatum. Activi usus pro medio insolitus, sed certus.

16 ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΝ. Em. inscr. jur.

1045—1046. Amorginorum Itonia. [*Hi*]

1045. Arcesinenses Cleophantum laudant, c. a. 250. Arcesinae. Ed. S. Reinach Bull. Hell. VIII 1884, 450, 17 (Michel 378; Syll.² 642); Delamarre IG XII 7, 22. Cf. Wilhelm Goett. GA 1898, 229; Nilsson Gr. Feste 89.

θεοί. | ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι· | Δημέας εἶπεν· Σῶσος ἐπε-
5 στάτει· | ἐπειδὴ Κλεόφαντος[1] Κλεοφῶντος | προαναιρεθεὶς[2] εἰς τὰ
Ἰτώνια[3] τά τε | [ἄ]λλα ἐπεμελήθη καλῶς καὶ δικαίω[ς] | καὶ φιλο-
τίμως περὶ τὴν ἀρχήν, καὶ πα|ρήγγειλεν ἐν τῆι ἀγορᾶι μετὰ κη-
10 ρύγματ[ος] | πορεύεσθαι εἰς τὰ Ἰτώνια ἀσυμβόλους | Ἀρκεσινεῖς πάντας
καὶ ξένους τοὺς | ἐνδημοῦντας, καὶ ἐλθόντων εἰς τὰ Ἰ|τώνια ἑπτακοσίων
φιλότιμος γεγέ|νηται περὶ τὴν πομπὴν καὶ τὴν θυσίαν | τῆς θεοῦ, καὶ
15 τοὺς ἰόντας εἰς τὴν ἑορτὴν | ἑστιάσας λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως ἡμέ|ρας
ἕξ· καὶ παρ' αὐτοῦ ἀνάλωσεν εἰς τὰ | ἱερεῖα πρὸς τῶι ἐκ τῆς πόλεως
ἔλαβε δρα|χμὰς πεντακοσίας καὶ τὸ εἰς τὰς συμβο|λὰς γινόμενον
20 δραχμὰς δισχιλίας πεν|τακοσίας[4], καὶ τοῦτο ἅπαν ἐπέδωκεν καὶ |
ἀφῆκεν ἀτελεῖς τοὺς ἰόντας τῶν συμβο|λῶν· περὶ δὴ τούτων δεδόχθαι
τῆι βουλῆι | καὶ τῶι δήμωι, ἐπαινέσαι μὲν Κλεόφαντον | Κλεοφῶντος,
25 καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν | θαλλοῦ στεφάνωι ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαι|-
οσύνης καὶ φιλοτιμίας τῆς εἰς τὸν δῆμον· | [εἶ]ναι δὲ αὐτῶι ἀτέλειαν
καὶ γυναικὶ καὶ | ἐκγόνοις πασῶν τῶν συμβολῶν πορευο|μένοις εἰς
30 τὰ Ἰτώνια, καὶ προεδρίαν ἐμ π[ᾶ]|σι τοῖς ἀγῶσιν οἷς τίθησιν ἡ πόλις.
εἰς δὲ | τὸν λοιπὸν χρόνον στεφανοῦν αὐτὸν | ἀεὶ τοὺς ἀγωνοθέτας πρὸ
τοῦ ἀγῶνος | ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν οἷς τίθησιν ἡ πόλις, | καὶ Ἰτωνίων
35 τῆι πομπῆι ἐν τῆι ἀγορᾶι, [καὶ] | ἀναγορεύειν τὸν κήρυκα [ὧν ἕνεκα] |
στεφανοῦται, ὅπως [ἂν καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἀεὶ ἀπο|δ]εικνύμεν[οι φιλο-
τίμως ἔχωσι --]

1 Inter huius posteros saeculo II laudatur Agathinus propter similia merita (Syll.² 643, emendatus IG XII 7, 33). 2 Insolitum hoc est pro προαιρεθείς aut αἱρεθείς; verbum ἀναιρεῖν τινα alibi longe aliam vim habet. 3 Minervae Itoniae sacra Thessalorum et Boeotorum erant. Eadem ab Atheniensibus non aliena erant. IG I 210_{12}; Ἰτώνιαι πύλαι Plat. Axioch. 364/5; Judeich Topogr. Ath. 131. 4 I.e. ternas drachmas et quaternas partes septimas in singulos homines, id quod bene convenit cum eis quae de sumptu in victum quotidianum faciendo ex aliis testimoniis cognitum erat. Cf. Boeckh Staatsh. I³ 127. Re.

1046. Minervae Itoniae collegium Epinomidem Minoëtam laudat, c. a. 250. Minoae, nunc in insula Syro. Edd. Delamarre Rev. arch. XXIX 1896, 73, 1 (Michel 712; Syll.² 644); Delamarre IG XII 7, 241.

θεοί. | ἀγαθῆι τύχηι. ἐπὶ δημιοργοῦ[1] Παγκρίτου, | μηνὸς Κρονιῶνος[2], ἔδοξεν τοῖς ἱερουργοῖς[3] | τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰτωνίας[4]· ἐπειδὴ Ἐπινο-
5 μίδης | Θεογένου ἄρξας τὴν ἀρχὴν τὴν εἰς Ἰτώνια[5] | τῆς τε θυσίας καὶ τῆς πομπῆς ὅπως γένηταί τῆι θεῶι ὡς καλλίστη πᾶσαν σπουδὴν ἐποή|σατο, καὶ τῶμ πορευομένων εἰς τὴν ἑορτὴν | καλῶς καὶ φιλο-
10 τίμως ἐπεμελήθη, τοὺς μὲν | τόκους τοὺς γινομένους αὐτῶι ἀπὸ τοῦ ὑπάρ|χοντος πελανοῦ[6] τῆι θεῶι, ἀφ' ὧμ πρότερον ἡ θυ|σία συνετελεῖτο, ἐπιδοὺς τῶι κοινῶι τῶι ἱερουρ|γῶν εἰς κατασκευὴν τοῦ τεμέ-
15 νους, τὸ δὲ ἀνά|λωμα τὸ γενόμενον εἰς τὴμ βοῦν τὴν θυθεῖσα[ν] | καὶ τὴν ἄλλην δαπάνην ἅπασαν ἀναλώσ[ας] | ἐκ τῶν ἰδίων· καὶ τοὺς πορευομένους εἰς τὴν ἑορ[τήν], | ὄντας οὐκ ἐλάσσους πεντακοσίων πεντή-
κοντ[α], | ἀφῆκεν ἀσυμβόλους[7], προκηρύξας ἐν τῆι ἀγορᾶι | ὡς ὁ νόμος
20 προστάσσει καλῶς καὶ δικαίως, γενο|μένου τοῦ ἀναλώματος οὐκ ἐλάσσονος δραχμῶ[ν] | χιλίων κρίνων τοῦτο μέγιστον καὶ κάλλιστον | εἶναι, διαφυλάσσειν τήν τε πρὸς τὸν δῆμον εὔνο[ι]|αν καὶ τὴμ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν· ὑπὲρ οὖν | τούτων δεδόχθαι τοῖς ἱερουργοῖς τῆς θεοῦ,
25 ἐπαι|νέσαι Ἐπινομίδην Θεογένου ἀρετῆς ἕνεκα καὶ | [φ]ιλοτιμίας ἧς ἔχων διατελεῖ περὶ τὸ κοινὸν τῶν [ἱ ερ]ουργῶν, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνω[ι | κα]τὰ τὸν νόμον, καὶ ἀνακηρῦξαι τὸν στέφανον |
30 [– *10 l* – τ]οὺς πρυτάνεις ἐν τῆι ἑορτῆι καὶ | [– *15 l* – τό]ν τε [ἄρ]χ[ον]τα καὶ τοὺς πρ[υ|τάνεις – *14 l* – καθ' ἕκασ]τον ἐνιαυτ|[τὸν – –]

---

1 Magistratus ceteroqui in Ionicis civitatibus paucis usitatus tamen invenitur Naxi, sed quo tempore Rhodii dominabantur (IG XII 5, 38 inde ab a. 41); Minoam Samo (cf. n. 1047[10]) inductus est. Realenc.[2] IV 2861. 2 Sami idem mensis fuit. Cf. n. 976. 3 Non ut n. 1045 populi decretum habemus, sed collegii eorum qui sacris Minervae Itoniae intererant. Similes sunt οἱ ἱεροὶ Andaniae in mysteriis Cereris et Proserpinae (n. 736; Cardinali R. Acc. Lincei XVII 1908, 165). Neque feriae utrobique eaedem significantur, nam illae Arcesinensium, hae Minoëtarum sunt. Dttb. Num Minervae fanum utrique urbi commune fuerit, ambiguum est. Hi. ap. Del. 4 Cf. n. 1045[2]. 5 Cf. n. 1045[1]. In utroque igitur oppido peculiaris erat magistratus, cuius officium ad unas Minervae Itoniae ferias spectaret, similis agonothetarum qui in singula festa inferiore tempore apud Athenienses constituebantur. 6 Cf. n. 83[9]. Stengel Opferbr. 66. 7 Cf. n. 1045[9. 21].

1047. Samiorum Minoëtarum lex de Magnae Matris sacerdote et epimeniis, c. a. 100. Minoae in Amorgo, nunc Syri. Edd. Delamarre Rev. arch. XXIX 1896, 77, 2 (Michel 713; Syll.[2] 645; Ziehen Leg. sacr. 98); IG XII 7, 237 (Laum Stift. II 63, 50 *a*). [*Hi*]

[-- | οἱ] ἐπιμ[ήνιοι[1] -- | ..]ωσαν ει[-- ω|σ]αν ἐν τῶι ἱερῶ[ι --] | κέναι I
5 τὸν λόγον [-- πα]|ραχρῆμα ἐγδανεισ[άτωσαν τὸ ἀργύριον, παρατιθέ-
τω]|σαν δὲ καὶ ἐ[π]ὶ τὴν τρά[πεζαν τ[οῦ μὲν βοὸς -c. 9 l- καὶ] |
γλῶσσαν καὶ σάρκας τρεῖς[2] [καὶ --], | ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων
[ἱερείων· τῶν δὲ παρατιθεμένων] | τῆι θεῶι[3] ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔσ[τω
10 τὸ μὲν τέταρτον? μέ]|ρος τῆς ἱερείας, τὰ δὲ λοιπὰ τῶν ἐπα -12—15 l-, |
ἐπὰν δὲ τελετὴν ποιῆ ἡ ἱέρεια, ὁ πελαν[ὸς[4] ὁ δι]|δόμενος ὑπὸ τῶν
τελουμένων ἱε[ρὸ]ς ἔστω· [ἔστω δὲ ὁ πε]|λανὸς ἑκάστου δραχμὴ καὶ
ἐγδανεισθήτω π[αραχρῆ]|μα. τὸν δὲ τόκον λογευέτωσαν καὶ τοῦτον[5] II
15 ο[ἱ ἐπιμή]|νιοι καὶ καθιστιάτωσαν[6], τὰ δὲ ἄλλα[7] ἔστω τῆς ἱε[ρείας] |
κατὰ τὰ ἔθιμα. ἡ δὲ αἱρουμέν[η] ἱέρεια παρεχέ[τω αὐ]|τῆ[8] τὰ τέ- III
λεστρα[9] ἰδίαι καὶ ἱεραζέτω ἔτη δέκα, ἐὰν βο[ύλη]|ται· οἱ δὲ πρυ-
τάνεις τῆι δευτέρον ἡμέραι μετὰ [τὰς] | σπονδὰς ποιείτωσαν διαχειρο-
20 τονίαν τοῖς πα[ροῦ]|σιν, ὅτῳ δοκεῖ καλῶς καὶ φιλοτίμως τοὺς ἐπι-
μηνίο[υς] | ἐπιμεμελῆσθαι τῆς τε θυσίας καὶ τῶν παρόντων [καὶ] | ὅτῳ
μή· καὶ ἐὰν νικᾶν δοκῆ, στεφανωσάτωσαν αὐτοὺς | θαλλῶι στεφάνωι
καὶ ἀναγγειλάτω ὁ κῆρυξ ὅτι 'ὁ δῆμος | στεφανοῖ αὐτοὺς ἀρετῆς
25 ἕνεκα καὶ φιλοτιμίας τῆς | εἰς ἑαυτόν'. ἐπιμεληθήτωσαν δὲ οἱ ἐπι- IV
μήνιοι τῆι | πρώτηι ἡμέραι μ[ετ]ὰ τὰς σπονδάς, ὅπως σιωπὴν κα|τα-
κηρύξας ὁ κῆρυξ ἀναγγείλῃ ὅτι 'στεφανοῖ ὁ δῆ|μος ὁ Σαμ[ίω]ν ὁ
κατοικῶν ἐν Μινώιαι[10] Ἡγησαρέτη(ν)[11] Αἰνη|σικράτου, γυναῖκα

Litterae ΖΠΣ. Praeterea tenemus fragmentum exiguum (*a*), quod decem versuum partes continet. Populiscitum est Samiorum qui Minoae in insula Amorgo habitabant (not. 10). 1 Duumviri quotannis a populo creati qui sacra Magnae Matris curabant (v. 52 sqq.). 2 N. 1013[3]. 1025[45]. 3 Matri deorum; cf. v. 54 εἰς Μητρῷα. 4 N. 83[9]. Hic iam pro frumenti primitiis pecunia numeratur, sed antiquum nomen mansit.

5 Hinc apparet iam in deperdita parte tituli superiore (fortasse v. 1. 2) usuras quasdam commemoratas fuisse, quas epimenii computare iuberentur. 6 Usurae in dapes sollennes, quae per feriarum dies in ἱστιατορίῳ delubri fiebant, impendi iubentur. 7 Nempe ἱερεώσυνα vel γέρα, quae praeter πελανόν unusquisque ex sacrificantibus dare debet.

8 N. 1009_{22} τὸ δὲ ἀνάλωμα [τὸ ἐς τὰ]ν ἄνθεσιν παρεξεῖ αὐτὸς ἑαυτῷ. Manifesto utrobique de eadem re dicitur, de sollennibus quibus sacerdos inauguratur. 9 N. 1012_{59}. 10 Neque rempublicam peculiarem hos Samios effecisse, quae in eadem urbe cum antiqua Minoëtarum civitate domicilium haberet, neque partem populi Minoëtarum Delam. probavit allato tit. IG XII 7, 239, qui incipit quidem a formula Σαμίων τῶν Ἄμοργον Μεινώαν κατοικούντων ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, sed v. 35 simpliciter στεφαν[ο]ῖ ὁ δῆμος ὁ Μεινωητῶν habet, ut appareat eosdem esse illius

30 δὲ Ἑρμοκράτου τοῦ Παγκ[ρ]ίτου εὐ|σεβείας ἕνεκεν τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἀρετῆς ἕνε|κεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἑαυτόν'. ἀναγγελλέ- V
τωσαν | δὲ [κ]αὶ οἱ ἀγωνοθέται τοῖς Ἑκατομβίοις 12 ἐν τῶι θεάτρωι |
[κ]αθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τὸν στέφανον τοῦτον. ἐὰν | δέ τις τ[ῶ]ν ὀφει- VI
35 λόντων τὸ ἀργύριον τῆι θεῶι βούλη|ται ἀποδοῦναι τὸ ἀρ[χ]αῖον, καταβαλλέτω τοῦ μη|νὸς τοῦ Κρονιῶνος 13 ἐν κυρίαι ἐκκλησίαι τὸ μὲν ἀρ|χαῖον τοῖς ἐξετασταῖς, τὸν δὲ τόκον τοῦ μηνὸς | τοῦ Πανήμου 14 τοῖς ἐπιμηνίοις. οἱ δὲ ἐξετασταὶ | λαβόντες παραχρῆμα ἐγδανει[σ]άτωσαν
40 καὶ ἀνα|γραψάντων εἰς τὴν φλιὰν 15 τὸ ὄνομα τοῦ δανεισαμέ|νου πατρόθεν καὶ τὸ ἐνέχυρον 16 ὃ ἂν ὑποθῆ, καὶ ἐὰν ἐγ|γυητὴν καταστήσῃ· τὸ δὲ τοῦ ἀποδόντος τὸ ἀργύ|⟨γυ⟩ριον ὄνομα καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ καὶ τὸ ἐνέχυρον τ[ὸ] | ὑποτεθὲν ἐκκολαψάντων ἐκ τῆς φλιᾶς.
45 προσ[λο]|γευέτωσαν δὲ οἱ ἐπιμήνιοι καὶ ἐάν τις γένηται[ι] | μεὶς ἐμβό- VII
λιμος τὸ δωδεκατημόριον καὶ κατισ[τι]|άτωσαν 17. ὑπαρχέτω δὲ τῆι VIII
θεῶι τὰ χρήματα | ἐπὶ τοῖς κτήμασιν ἑκάστων τῶν δεδανεισμέ|νων,
50 καὶ κομιδὴ ἔστω πρώτη 18 τῆι θεῶι καὶ τῶν τό|κων καὶ τῶν ἀρχαίων καὶ πρακτοὶ ἔστωσαν ἀεὶ οἱ ἔ|χοντες καὶ νεμόμενοι τὰ ἐνέχυρα τὰ ὑποκείμενα | τῆι θεῶι καὶ ἀναγεγραμμένα [ἐ]ν τῆι φλιᾶι. ὁ δὲ | δῆμος αἱρείσθω ἀεὶ ἐν ταῖς ἀρχαιρεσίαις ἐπι|μηνίους εἰς Μη-
55 τρῶια ἄνδρας δύο τῶν πολιτῶν | τίμημα 19 ἔχοντας μὴ ἔλασσον

aetatis Minoëtas cum Samiis Minoae incolentibus. Atque cum Milesios n. 866) et Naxios (n. 889[1]) in duobus reliquis insulae oppidis, Arcesinae et Aegialae, habitantes non comparere in inscriptionibus ante alterum p. Chr. n. saeculum recte observaverit Delam., Samiorum coloniam Minoam deductam multo antiquiorem esse praeter hunc titulum demonstrat populiscitum Pariorum n. 562_{80} Σάμιοι οἱ ἐμ Μινοίαι, cum v. 81 simpliciter Ἀρκεσινεεῖς sit. Dttb.; cf. IG XII 7, p. VIII. 11 ΑΡΕΤΗ. 12 Cf. n. 1024_{30} Ἀπόλλωνι Ἑκατομβίῳ. 13 Samiorum mensis respondens Atheniensium Thargelioni, fastorum Iulianorum Maio aut Iunio. Cf. Bischoff Realenc.[2] Kalender § 73. 14 Item mensis Samius, Atheniensium Scirophorion, Romanorum Iunius aut Iulius. 15 Cf. n. 170_{23}: τὸ δὲ ψάφισμα τόδε ἀναγράψαι ἐς τὰν φλιὰν τοῦ ἀγοραν[ο]μίου. Polyb. XII 11, 2 καὶ μὴν ὁ τὰς ὀπισθοδόμους στήλας καὶ τὰς ἐν ταῖς φλιαῖς τῶν νεῶν προξενίας ἐξευρηκὼς Τίμαιός ἐστιν. Frequentius εἰς τὴν παραστάδα occurrit in titulis; utrumque vocabulum antam portae cum proxima parietis parte indicat. Del.

16 Fundum oppigneratum hic dici apparet, cum alibi ἐνέχυρον pignus, quod in manus creditori traditur, ab ὑποθήκη distingui soleat. 17 Suppl. Dttb. ex v. 15. 18 Vetantur epimenii alia condicione mutuas dare dei pecunias nisi ut inter omnia debita pro quibus fundus hypothecae datus est primum locum teneant. Del. 19 De reditu annuo, non de capite rei familiaris haec interpretatur Del., probabiliter, quoniam aliter

δραχμῶν διακοσί|ων. οἱ δὲ ὀφείλοντες τὰ χρήματα τῆι θεῶι κατα|- IX
βαλλέτωσαν τοὺς τόκους τοὺς γινομένους τοῖς | ἐπιμηνίοις καθ' ἕκαστον
ἐνιαυτὸν ἐν τῶι μηνὶ τῶι | Πανήμωι καὶ ἀποσφράγισμα[20] ποιείτωσαν
60 τῆς ἀπ[οδό]|σεως ἐπὶ τοὺς ἐξεταστάς· ἐὰν δέ τις τῶν [ὀφειλόν|των]
μὴ ἀποδῷ τοὺς τ[όκους ἐν] τῶι χρ[ό]ν[ωι -- | -c 10 ι -αι πα--

nimis exigua videri debet census summa. 20 I.e. ἀπόγραφον ἐσφραγισμένον. Cf. CIG 3281$_{13}$: ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφράγισμα ἀπόκειται εἰς τὸ ἀρχεῖον. Del. Rubensohn Elephantine-Pap. 9.

1048. Eleusiniorum et praesidii Atheniensium decretum, a. 321/0. Eleusine. Edd. * IG II 5, 574 *e* (Michel 148; Syll.^{2} 647); IG II^2 1191. Cf. Foucart Rev. phil. XVII 1893, 161; Hiller Herm. XXVIII 1893, 469.

[*Hi*]

[δημαρχ]οῦντος Ὀνήτορος, | [ἄρχ]οντος δὲ Ἀρχίππ[ου[1]. | ἔδ]οξεν Ἐλευ-
5 σ[ινί]ων [τῶι δήμωι | κα]ὶ Ἀθηναίο[ι]ς [τοῖς ἐν τῆι φυλ|α]κῆ[ι]· τύχη[ι
ἀγα]θ[ῆι· . . .]ρ[οκλῆς | Ε]ὐθ[υ]δήμ[ου Ἐλευ]σ[ί]ν[ιος[2] εἶπεν· | ἐπει]δὴ
ὁ [νό]μ[ος κ]ελεύε[ι] πρ[οσγ|ρ]άφειν ἐν [τῶι ψ]ηφίσ[ματι τὸν λ|α]μ[β]ά-
10 νοντα δ[ω]ρεὰν ᾧ,[τι] ε[ὐεργέ|τ]ηκεν τὴν πό[λι]ν, Ξενοκλῆ[ς[3] δὲ π]ερ[ί]
τε τὸ ἱερὸν τοῖν θεοῖν [καὶ] | μυστηρ[ίων ἐ]πιμελητὴς χειρ[ο]τονηθε[ὶς[4]
15 εὐσ]εβῶς κατ[ήκουσε] καὶ φιλοτίμ[ω]ς τὰ ἐν τ[αῖς ἀρχα]ῖς ἔπραξεν,
[κ]αὶ ὅ[πω]ς τ[ὰ] ἱερὰ ἀσ|φαλῶς καὶ καλῶ[ς π]ορε[ύ]ηται[ι][5] κα|ὶ ἡ
πανήγυρι[ς τῶν] ε[ἰσα]φι[κ]νο[υ]|μένων [Ἑ]λλήν[ων Ἐλευ]σ[ῖ]νάδε κα|ὶ
20 εἰς τὸ ἱερόν, [καὶ] οἱ τὸ προάστ|ιον οἰκοῦν[τ]ε[ς καὶ] οἱ γεω[ρ]γοὶ |
σώιζωνται, γέ[φυρα]ν [λ]ιθ[ί]νην[6] κ|ατασκευάζει [παρ' ἑαυ]τοῦ χρή-
μ|ατα [προ]αναλί[σκων], καὶ δ[η]μόσι|α διαχειρίσας χρ[ή]ματα πρό-
25 τε|ρόν τε καὶ νῦν ἐπ[ὶ] δικαιοσύνε|ι στεφανοῦται [κα]ὶ ἐπὶ ταῖς λε|ι-
τουργίαις ἐξ [- III - δ|ῆ]μος--

1 A. 321/0. 2 Suppl. Koehler ex IG II^2 1194$_{11.18}$: Εὐθύδημος ... οκλέους Ἐλευσίνιος. 3 Xeinidis f. Sphettius, cf. n. 334^8. 4 Cf. IG II 1188. 1189: Δήμητρι καὶ Κόρει Ξενοκλῆς Ξείνιδος Σφήττιος ἀνέθηκεν ἐπιμελητὴς μυστηρίων γενόμενος. 5 Deorum simulacra (ἱερά) quae sollenni pompa deducuntur non minus recte πορεύεσθαι dicuntur, quam ἥκειν n. 885$_{18}$. Ceterum Ἐλευσῖνάδε καὶ εἰς τὸ ἱερόν a πορεύηται potius quam ab εἰσαφικνουμένων pendere putaverim. Dttb. 6 In Cephiso flumine Eleusinio. Eiusdem pontis mentio fit in epigrammate Anth. Pal. IX 147: ὦ ἴτε Δήμητρος πρὸς ἀνάκτορον, ὦ ἴτε, μύσται, μηδ' ὕδατος προχοὰς δείδιτε χειμερίους. τοῖον γὰρ Ξενοκλῆς ὁ Ξείνιδος (ὁ Λίνδιος codd.) ἀσφαλὲς ὕμμιν ζεῦγμα διὰ πλατέος τοῦδ' ἔβαλεν ποταμοῦ. F. Hi. Carmen vix sine causa idonea Antagorae Rhodio attribuitur, qui postquam diu Athenis degit, a. 276 ab Antigono Gonata in Macedoniam vocatus est, c. a. 274 Athenas rediit. Susemihl Gesch. Alex. Lit. I 380.

1049. Cerycum gentis Atticae decretum saec. IV extr. Eleusine. Edd. IG II 597 (Michel 962; Syll.² 648); IG II² 1230. [*Hi*]

[θ]εοί. | Ἐπιγένης Εὐεργέτου ἐκ Κοίλης εἶπεν· | [ἐ]πειδὴ Εὐθύδημος ὁ
5 πάρεδρος[1] τοῦ βασ|[ι]λέως καλῶς καὶ φιλοτίμως μετὰ τοῦ β|[ασ]ιλέως
κα[ὶ] τοῦ γέν[ο]υς τοῦ Κηρύκων[2] ἐ|[πε]μελήθη τ[ῶ]ν περὶ τὰ μυ-
στήρια καὶ φ[ι|λ]οτιμού[μεν]ος διατελεῖ πρὸς τὸ γέν[ο|ς] τὸ Κηρύ[κων]
καί [ἐσ]τιν εὔνους ἅπασ[ιν | ἀε]ί, [κ]αὶ λαβ[ὼ]ν κ--

στοιχηδόν. 1 N. 388². 2 Plerumque, ubi de sacris Eleusiniorum peragendis dicitur, Eumolpidarum et Cerycum gentium coniunctim mentio fit; sed hic cum causa afferenda sit, cur Cerycum gens potissimum Euthydemum laude dignum iudicet, haec sola commemoratur.

1050. Eumolpidarum gentis decretum saec. IV extr. Eleusine. Edd. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1890, 83; IG II 5, 597 *b* (Michel 963; Syll.² 651); IG II² 1231. Cf. Foucart Rev. ét. Gr. VI 1893, 330. [*Hi*]

θ[εοί]. | Πρόφαν[τος εἶπεν· ἐπειδὴ Τληπό]|λεμος Α[_ 17 ι _ κα]|λῶς καὶ
5 φι[λοτίμως καὶ εὐσεβῶ]ς τ|ῶν ἱερ[ῶν[1] ἐπιμελεῖται καὶ τ]ὸ το[ῦ] |
Πλούτωνος ἱερ[ὸν[2] καλῶς ἐκ]όσμη|σεν, ἐπαινέσαι [αὐτὸν κ]αὶ στεφα|-
10 νῶσαι μυρρίνης [στεφά]νωι εὐσ[ε]|βείας ἕνεκα καὶ φ[ιλ]οτιμίας· νέ|μειν
δὲ αὐτῶι καὶ [με]ρίδα ἐγ [μ]υσ|τηρίων τῶν μεγάλ[ω]ν καὶ τῶν πρὸ|ς
Ἄγραν ὅσημπερ [Ε]ὐμολπιδῶν[3] ἑκ|άστωι, ἐπειδὴ σπουδαῖός ἐστι π|ερὶ
15 τὰ ἱερὰ κα[ὶ τ]ὸ γένος τὸ Εὐμο|[λπιδ]ῶν· ἀνα[γράψαι] δὲ τὸ ψή-
φ[ισμ|α ἐν στ]ήλ[ηι λιθίνηι --]

στοιχηδόν. 1 Non templa indicantur, sed omnia quae ad cultum dei spectant sacra caerimoniaeque hac appellatione comprehenduntur. 2 Cf. Syll.² 587$_{140}$: τὸν βωμὸν τοῦ Πλούτωνος περιαλεῖψαι καὶ κονιᾶσαι καὶ λευκῶσαι, v. 169 σανίδες πτελείναι εἰς τὰς θυροκινκλίδας ἐπὶ τὸ τοῦ Πλούτωνος, v. 177 τοῖς ἀποξέσασιν τὰς παραστάδας τὰς ἐν τῶι τοῦ Πλούτωνος. 3 Hinc apparet decretum gentis Eumolpidarum esse.

1051. Hermionensium ad Asinaeorum de Chthoniis responsum saec. II. Ex ruderibus Hermiones Argolicae in Siciliam delatus lapis. Exscripsit P. Victorius, cuius apographum habetur Cod. Monac. Lat. 743 fol. 102, quod Dittenbergeri in usum contulit Ziebarth. Ex Gorio CIG 1193 (SGDI 3386; Michel 179); Syll.² 654; Fraenkel IG IV 679 ex Bollii collatione. Cf. Boesch Θεωρός 8. 105. [*Hi*]

----| καὶ συμπομπεύειν καὶ ἄγειν | βοῦν, ὅπως φανερὰ ᾖ διότι τάν |
τε συγγένειαν καὶ φιλίαν θέλει[1] | ἐπὶ πλεῖον προάγειν, ἔδοξε τᾷ |

Litterae ΘΞΠΣ, si modo apographo fides habenda est. Versuum dispositio ab eo qui transcripsit pro arbitrio facta videtur. 1 ΟΒΛΕΙ.

5 πόλει, ἀποκριθῆμεν τοῖς πρεσβευ|ταῖς, διότι ἁ πόλις τῶν Ἑρμιονέων | ἀνανεοῦταί τε τὰν συγγένειαν καὶ | φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν τᾷ πόλει
10 πότ | τὰν πόλιν τῶν Ἀσιναίων[2], καὶ ἐπὶ | πλεῖον προάξε[ι][3], καὶ διότι ἀποδέχε|[ται] ἁ πόλις φιλοφρόνως τὰν ⟨τε⟩[4] θυ|σίαν ἂν μέλλει ἄγειν ἁ πόλις τῶν | Ἀσιναίων [τ]ᾶι Δάματρι [τ]ᾶι[5] Χθονίαι· | καταστᾶσαι
15 δὲ καὶ θεαροδόκον, ὅσ|τις ὑποδέξεται τ̣[οὺ]ς [πα]ραγινομέ|νους συνθύτας ἐπὶ τὰν θυσίαν | τῶν Χθονείων· [ἐπαινέσαι][6] δὲ καὶ | τοὺς πρεσβευ-
20 τὰς ἐπί τε τᾶι ἐν|δαμίαι καὶ τ[ᾷ][7] ἀναστροφᾷ [ἂν π]επό|ηνται ἀξίως ἑκατερ[ᾶν τᾶν] πολίων. | δόμεν δὲ καὶ ξένια τοῖς πρεσβευ|ταῖς Ἀπελ-λ[ῆν τὸν] ταμ(ίαν τὰ μ)έγιστα ἐκ | τῶν νόμων. τοὺς δὲ νομογράφους |
25 [τοὺς κα]τασταθέντας κατα[χ]ω|ρίσ⟨τ⟩αι τοῦτο (τὸ)[8] δόγμα εἰς τοὺς [νόμους, | τοὺς δὲ][10] δαμιουργοὺς τοὺς ἐπὶ Λαΐδα ἐ|γδόμεν στάλαν καὶ ἀναγρά[ψαι τὸ] | δόγμα καὶ ἀναθέμεν εἰς τὸ ἱερὸν τᾶς | Δάματρος
30 τᾶς Χθονίας, ὅπως ὑ|πόμναμα ᾖ ἑκατέραις ταῖς πόλε|σιν εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον. καλέ|σαι δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας ἐπὶ τὰν | κοινὰν ἑστίαν
35 τοὺς πρεσβευτὰς | ὅσας κα ἁμέρας ἐπιδαμῶντι· τὸ | δὲ ἀνάλωμα δότω εἰς ταῦτα Ἀπε|λῆς[11] ὁ ταμίας. θεαροδόκος Ἀγόραι|σος Πραξία.

2 Messeniae, quo se contulerunt Dryopes ex Argolide pulsi (Müller Dor. I 155). Asine Argolidis intellegi nequit, quia Dryopibus expulsis civitas sui iuris esse desiit. B. 3 προαζε, ultima littera linea traducta deleta, cod. ex Ziebarthi testimonio. 4 Seu τάν τε (πομπὰν καὶ) θυσίαν. 5 καὶ δαματρι και. De Cereris Chthoniae sacris Hermionensibus cfr. Pausan. II 35, 4 sqq. IG IV 683. 684. 692. 6 ε codex. 7 τε cod. 8 Suppl. Dttb. 9 Quadratarii lapsum dispexit Fr. 10 Legum conscriptoribus mandatur ut plebiscitum legibus inserant, qua de re eadem plane ratione n. 629_{25} dicitur ὅπως δὲ καὶ [ἐν τοὺς ν]όμους καταχωρισθῇ -- ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι τὸν στρατα[γὸν] καὶ τοὺς ἄλλους ἄρχοντας.
11 απε|λεισ codex. Ἀπελῆς i.q. Ἀπελλέας quam Ἀπελ[λᾶ]ς (Dttb.) scribere mavult Hi.

1052—1054. Samothracum mystae. Samothracae. [*Hi*]

1052. Tabula opisthographa. Edd. *a* Rubensohn Mysterienheiligtümer 233 III; Kern Ath. Mitt. XVIII 1893, 365, 9 (Michel 1142; Syll.² 657); *b* Kern l.l. 366; *a b* (v. Gelder Gesch. Rhod. 466, 107/8); Fredrich IG XII 8, 186.

a [ἐπὶ βασιλέως[1] | Π]υθίωνος τοῦ Ἀριδήλου | Ροδίων ἱεροποιοὶ[2] μύσται
5 καὶ ἐπόπται | εὐσεβεῖς· | Σωσικλῆς Εὐκράτευς, | Πεισικράτης Τιμαρά-

Litterae saec. I ineuntis. 1 Magistratus eponymus Samothracum.
2 Cf. IG XII 8, 191 Κ̣υζικηνῶν ἱεροποιοὶ καὶ μύστ[αι] εὐσεβεῖς ἐπὶ Ἀντιγένους τοῦ Ἑρμαγόρου ἱππάρχεω. Homines qui hic recensentur nullum domi munus aut sacerdotium gerebant. Immo qui peregre ad delubrum aliquod mit-

10 του, | Δαμάτριος Ἀμφοτεροῦ | συνέγδαμοι[3]· | Καλλικράτης Δαματρίου, |
Ἀναξικράτης Ἀναξικράτ[ους], | Θεόδωρος Ἡραγόρ[α], | Ἰσίδοτος __, Δα-
15 μασα__ | Ἀγασ__

Δb ἐπὶ βασ[ιλέως __], | ὡς δὲ ἐν Ῥόδ[ωι ἐπὶ ἱερέως] | τοῦ Ἁλίου
20 Ἀ[ριστ]άκου[4] | Ῥοδίων | ἱεροποιοὶ μύσται εὐσεβε[ῖς]· | Δαλιάδας Ἀντι-
πάτρου, | Ἀριστογένης Νικομάχο[υ], ναῦται· | Διονύσιος Ἐφέσιος, | Θή-
25 ρων Περίνθιος, | Εὐσύης Ἐφέσιος. | [Ἀγ]αθάγγελος[5] | _ 5 1 ? _ ιος ἐν Ῥόδω[ι |
_ c. 9 1 _]οῦντος | __

tuntur, in universum quidem θεωροὶ appellantur; sed fieri potest ut negotium eorum accuratius definiatur. Itaque si oraculum consulunt θεοπρόποι, si victimas adducunt ἱεροποιοὶ audiunt. Cf. n. 296: [ὁ δ]ῆμος ὁ Ἀθηναίων τῶι Ἀπόλλωνι ἀν[έθηκεν]. | ἱεροποιοὶ οἱ τὴν Πυθαΐδα ἀγαγόντες, probe illi quidem distinguendi ab eis hieropoeorum Atheniensium generibus, de quibus cf. n. 944[13]. 3 Homines privati qui una cum illa legatione sua sponte iter Samothracam fecerant ut mysteriis initiarentur. 4 Suppl. Hi. IG XII 8; homonymum Bleckmann Klio XII 1912, 253, 47 c. a. 220 eponymum fuisse sumit. 5 Litterae ΑΓ in ecthesi; Ἀ(γα)θάγγελος Ge. Quae sequuntur, supplere noluimus.

1053. Post a. 90. Edd. Rubensohn Mysterienheil. 231 II; Kern Ath. Mitt. XVIII 1893, 367, 10 (Syll.² 658; IG Rom. I 851); Fredrich IG XII 8, 205.

ἐπὶ βασιλέως[1] Ἀπολλοφάνου | τοῦ Διοδώρου | ἐφόπται[2] εὐσεβεῖς |
5 Λεύκιος Σικίνιος Μαάρκου[3] | Ῥωμαῖος | καὶ ἀκόλουθος[4] Σέλευκος, |
μύσται εὐσεβεῖς· | Αὖλος Σικίνιος Λευκίου | Ῥωμαῖος Ἀθηνίων[5], |
10 [Σπό]ριος[6] Πέρσιος Κοΐντου | [Ῥω]μαῖος[7] Λεωνίδης | [ἄρχων][8] ὑπη-
ρετικοῦ | πλοίου[8] δη]μοσί[ο]υ[9].

1 Cf. n. 1052[1]. 2 Aspiratio ex ἐφορᾶν, ἔφορος errore in hoc vocabulum translata videtur. 3 Et geminata praenominis vocalis et υἱός in paternae originis designatione omissum liberae reipublicae tempora indicant. K. Sed ex altera parte nomina Graeca libertinorum (v. 9. 11) hic non iam praenominis sed cognominis locum tenent, qua ex re collatis titulis 727 et 746 colligas hunc a. 90 a. Chr. non esse antiquiorem.
4 N. 42$_{47}$ τοῖσι μύστ[ησιν] καὶ το[ῖς ἐπ]όπτησιν [καὶ το]ῖς ἀκολ[ούθ]οισιν.
5 Libertus sine dubio L. Sicinii M. f. n. 4. Quod libertus alio ac patronus praenomine utitur, id et n. 746$_{6.\ 7.\ 10.\ 12.\ 13.\ 15}$ redit et omnino antiquiore aetate legitimum fuit. Cf. Mommsen Röm. Forsch. I 27. Cognomen post ethnicum positum sane ab usu volgari abhorret. 6 Suppl. R.
7 Suppl. Dttb. Sine dubio hic quoque libertinus fuit. 8 Suppl. Hi.
9 Suppl. Fr.

1054. a. 160—180 p. Chr. Edd. Th. Reinach Rev. ét. Gr. V 1892, 201, 4 (Syll.² 659); IG XII 8, 216.

θεοί. | βασιλεύοντος[1] Σαβείνου οἵδε | Ἀθηναίων ἐμυήθησαν· | ὁ ἀπ'
5 ἄστεως στρατηγὸς Ἀθηναίων τῶν | ἐν Ἴμβρῳ[2] Σωκράτης Ἀρχελάου
Πειραι|εύς[3], | Φιλοκράτης ὁ καὶ Εἰσίδωρος Φιλο|κράτους Ὀῆθεν, |
10 Ἀσκληπιάδης Μηνοδώρου Φλυεύς[4], | Εὐσχήμων Χρυσέρωτος Πει-
ραιεύς, | Κορνήλιος Ἀδείμαντος Ἀναφλύστιος, | Κορνηλία Ἀλεξάνδρα
Κορ(νηλίου) Ἀδειμάντου θυ(γάτηρ), | Κορνηλία Φιλότροφον ἐξ Ἀζη-
15 νιέων, | Σωτᾶς Βότρυος Δαιδαλίδης. | ἐπόπται· | Π. Ἑρέννιος Λεον-
τεὺς Ἀζηνιεύς[5], | Κλᾶρος Κλάρου Αἰξωνεύς, | Ἰούλιος Ἕρμιππος. |
20 *in corona laurea:* θεοῖς | Μεγάλοις | Σαμοθρᾷ|ξι.

Litterae ΖΘΞΠϹϢ. De aetate cf. not. 4. 5. 1 N. 1053[1]. 2 Cleruchos Athenienses qui Scyrum Lemnum Imbrum atque usque ad annum 322 a. Chr. Samum tenebant magistratibus paruisse non ipsorum suffragiis electis, sed Athenis missis, apparet ex Aristot. Ἀθ. πόλ. 62, 2: λαμβάνουσι δὲ καὶ ὅσαι ἀποστέλλονται ἀρχαὶ εἰς Σάμον ἢ Σκῦρον ἢ Λῆμνον ἢ Ἴμβρον εἰς σίτησιν ἀργύριον. R. Nomen στρατηγῶν iam quarto saeculo iis erat. Syll.[2] 587_{275}. Utique hi distinguendi sunt a decem praetorum collegio. Dttb. 3 Frater huius germanus videtur Abascantus Archelai f. Piraeensis ephebus intra annorum 129 et 138 spatium (IG III 1111_9), frater patruelis Archelaus Apollonii f. Piraeensis ephebus paullo ante a. 124 (IG III 1104_{23}), cosmeta 144 (IG II 738_3. 1112_{10}). Certe cum eis quae ex aliis nominibus de tituli aetate colligantur (cf. not. 4. 5), hoc optime conciliatur. 4 Ephebus fuit a. 156 (IG III 1121_{68}). R. Itaque hunc titulum intra annorum 160—180 spatium incisum esse perquam probabile est. 5 Ephebus a. 144 (IG III 740_9. $1113\,a_{24}$).

4. Certamina gymnica, equestria, musica, scaenica.

Cf. Th. Klee Zur Geschichte der gymnischen Agone an griechischen Festen 1918.

Adde n. 424 Catalogos Soteriorum Delphicos (pro [2]691). 509. Id. c. a. 225. 389 Deliorum Apollonia ([2]692). 457 Thespiensium Musea ([2]693). 489. Catalogum Soteriorum instauratorum. 314. Lycaeonicas (cf. Klee p. 66); 648 aulodum ([2]717[a]); 794. choraulam ([2]717[b]); 697 *L.* tripodephoriam ([2]718); 772. hieromnemonem ([2]719); 662. Amphiclem poetam et musicum ([2]721); 721. Dioscuridem grammaticum ([2]722). 667. Theseorum victores.

Omisimus Syri insulae legem ([2]680); didascalias Atticas ([2]696/8, cf. Wilhelm l.l. 34; v. Wilamowitz Goett. GA 1906, 614; G. Jachmann De Aristotelis didascaliis 1909 al.); porro minora quaedem monumenta choregica ([2]711. 713/4); recensum eorum qui tragoediis Athenis vicerunt ([2]723; cf. Wilhelm Urk. D. Auff. 89; v. Wilamowitz Goett. GA 1906, 615; Reisch Z. öst. Gymn. 1907, 291. 298 et Wien. Stud. XXXIV 1912, 332, qui v. d. novam editionem parat).

1055. Panathenaeorum praemia c.a. 400—350. Athenis. Fragmenta duo. Edd. IG II 965; Michel 880 (Syll.² 668). Cf. Sauppe Ausg. Schr. 215. [*Hi*]

A ---- [πρώτωι] σ[τέφανος]
---- [δε]υτέρωι
---- [τ]ρίτωι
κιθαρωιδοῖς
5 πρώτωι στέφανος
X θαλλῶ χρυσοῦς
ΓΗ ἀργυρίο
[X]HH δευτέρωι ΓΔ
[ΓΗ]H τρίτωι Δ
10 [HH]HH τετάρτωι
HHH πέμπτωι ΓΔ
ἀνδράσι αὐλωδοῖς Δ
HHH πρώτωι· τούτο [στ]έφανος
H δευτέρωι
15 ἀνδράσι κιθαριστα[ῖς
ΓΗ πρώτωι· τούτο
στέφανος HHH
[--HH] δευτέρωι
H τρίτωι
20 αὐληταῖς
--H πρώτωι· τούτο στέφανος
[δευτέ]ρωι

B a [παιδὶ στά]διον νικῶντι
[ΓΔ] [ἐλα]ίο ἀμφορῆς[1]
25 Δ δευτέρωι
παιδὶ πένταθλον νικῶντι
ΔΔΔ ἀμφορῆς ἐλαίο
ΓΙ δευτέρωι
παιδὶ παλαιστεῖ νικῶντι
30 ΔΔΔ ἀμφορῆς ἐλαίο
ΓΙ δευτέρωι
παῖδας πύκτει νικῶντι

Laterculus est praemiorum victoribus ludorum musicorum, gymnicorum, equestrium propositorum. Quos ludos Panathenaeorum esse praeter alia olei mentio (not. 1) indicat. *A* initio [ῥαψωιδοῖς] suppl. Haussoullier Rev. crit. 1900 II 27.

1 Cf. Schol. Soph. Oed. Col. 701 ὁ δὲ Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασι τὰ Παναθήναια ἐλαίου τοῦ ἐκ μοριῶν γινομένου δίδοσθαί φησιν. Lucian. Anach. 9 παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. Pind. Nem. X 35 (64). Notum est admodum magnum vasorum fictilium numerum non modo in Attica ipsa, sed etiam in Italia, Sicilia, Chersoneso Taurica inventum esse, quae inscriptione τῶν Ἀθήνηθεν ἄθλων (εἰμί) usum cui destinata fuerunt testarentur (O. Jahn Vasensammlung des K. Ludwig CII; v. Brauchitsch Panath. Preisamph. 1910). Quod eiusmodi amphorae extra Atticam repertae sunt, inde explicatur, quod eis modo qui Panathenaeis vicerant oleum ex Attica vectigali non imposito ex-

ΔΔΔ ἀμφορῆς ἐλαίο
ΓΙ δευτέρωι
35 παιδὶ παγκράτιον νικῶντι
ΔΔΔ ἀμφορῆς ἐλαίο
ΓΙΙΙ δευτέρωι
ἀγενείωι[2] στάδιον νικῶντι
ΡΔ ἀμφορῆς ἐλαίο
40 ΔΙΙ δευτέρωι
ἀγενείωι πεντάθλωι νικῶντι
ΔΔΔΔ ἀμφορῆς ἐλαίο
ΓΙΙΙ δευτέρωι
ἀγενείωι παλαιστεῖ νικῶντι
45 [ΔΔ]ΔΔ ἀμφορῆς ἐλαίο
[ΓΙΙΙ] [δ]ευτέρωι
[ἀγενεί]ωι πύκτηι νικῶντι
[ΔΔΔΔ] [ἀμφορῆς ἐλ]αίο
[ἀγενείωι παγκράτιον νι]κῶντι

Bb 50 ----- [ἀμφορῆς ἐλαί]ο
----- [δε]υτέρωι
ἵππων πωλικῶι ζεύγει
ΔΔΔΔ ἀμφο[ρ]ῆς ἐλαίο
ΓΙΙΙ δευτέρωι
55 ἵππων ζεύγει ἀδηφάγωι[3]
ΗΔΔΔΔ ἀμφορῆς ἐλαίο
ΔΔΔΔ δευτέρωι
πολεμιστηρίοις
ἵππωι κέλητι[4] νικῶντι
60 ΔΓΙ ἀμφορῆς ἐλαίο
ΙΙΙΙ δευτέρωι
ἵππων ζεύγει[5] νικῶντι
ΔΔΔ ἀμφορῆς ἐλαίο
ΓΙ δευτέρωι
65 ζεύγει πομπικῶι νικῶντι
ΙΙΙΙ ἀμφορῆς ἐλαίο

portare licebat (Schol. Pind. Nem. l.l. οὐκ ἔστι δὲ ἐξαγωγὴ ἐλαίου ἐξ Ἀθηνῶν, εἰ μὴ τοῖς νικῶσι. Boeckh Staatsh. I³ 54). S. 2 Cf. Phot. Suid. s. Παναθήναια· καὶ ἀγωνίζεται παῖς ἰσθμικοῦ πρεσβύτερος καὶ ἀγένειος καὶ ἀνήρ. Cf. n. 402[8]. Virorum igitur certamina gymnica in inferiore huius columnae parte interciderunt. Eodem ordine aetates se excipiunt in laterculis victorum IG II 966/70. 3 Cf. Harpocr. s. ἀδηφάγους τριήρεις· -- ἔοικε δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν λέγεσθαι, οἵτινες εἰώθασιν ἔδμεναι ἄδδην κατὰ τὸν ποιητήν. In recentioribus victorum laterculis (IG II 966 sqq.) ζεῦγος τέλειον vocatur. 4 ἵππος κέλης πολεμιστήριος in certaminibus is est, qui plerumque simpliciter ἵππος πολεμιστήριος vel πολεμιστής vocatur (IG II 968$_{29.32.36}$. Phot. lex. πολεμιστὴς ἵππος· οὐχ, ὡς ἄν τις οἰηθείη, ὁ εἰς τοὺς πολέμους ἐπιτήδειος, ἀλλ' ὁ ἐν τοῖς ἀγῶσι σχῆμα φέρων ὡς εἰς πόλεμον εὐτρεπισμένος· ἦν γὰρ τοιοῦτον ἀγώνισμα). S. 5 ἅρματι πολεμιστηρίῳ est IG II 968$_{56}$. 969$_{20}$. B$_{10}$. συνωρίδι πολεμιστηρίᾳ IG II 968$_{62}$. 969$_{28}$. Aristoph.

Ι	δευτέρωι	
	ἀφ' ἵππο ἀκοντίζοντι	
Γ	ἀμφορῆς ἐλαίο	
70 Ι	δευτέρωι	
	νικητήρι[α][6]	
Η	παισὶμ πυ[ρρι]χισταῖ(ς) βοῦς	
Η	ἀγενείοις πυ[ρ]ριχισταῖς βοῦς	
Η	ἀνδράσι πυρριχισταῖς βοῦς	
75 Η	εὐανδρίαι[7] φυλῆι νικώσει βοῦς	
Η	φυλῆι[8] νικώσηι βοῦς	
ΔΔΔ	λαμπαδηφόρωι νικῶντι ὑδ[ρία]	
	νικητήρια νεῶν ἁμίλλης[9]	
ΗΗΗ	τῆι φυλῆι τῆι νικώσε[ι]	

Nub. 28 πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια (scil. ἅρματα). Sauppe.

6 Cum proxima separatim νικητήρια appellentur, apparet priora hoc nomine non contineri. Ac S. quidem ἆθλα, quibus ipse victor fruatur, et νικητήρια, quae deis immolentur aut consecrentur, ut ad victores nihil nisi honos perveniat, distingui docuit. At hoc discrimen certe nominis utriusque vis et origo non comprobat. Quare sic potius statuo : cum ante v. 71 ubique etiam eis qui secundum locum nacti sunt praemia proponantur, haec νικητηρίων nomine comprehendi nequeunt; nam νικᾶν est πρῶτον γίγνεσθαι. Quod contra v. 72—80 singula singulorum certaminum praemia enumerantur, quae sunt proprie νικητήρια. Cf. not. 10. Dttb. 7 Cf. Harpocr. εὐανδρία· Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Ἀγασικλέους· Πανσθηναίοις εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο. Ἀνδοκίδης τ' ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου (And. IV 42) δηλοῖ καὶ Φιλόχορος. Xen. Mem. III 3, 12: ἢ τόδε οὐκ ἐντεθύμησαι ὡς ὅταν γε χορὸς εἷς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται, ὥσπερ ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος, οὐδεὶς ἄλλοθεν οὐδαμόθεν τούτῳ ἐφάμιλλος γίγνεται, οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει (cf. 1060[2]) ὁμοία τῇ ἐνθάδε συνάγεται; ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. ἀλλὰ μὴν οὔτε εὐφωνίᾳ τοσοῦτον διαφέρουσιν Ἀθηναῖοι τῶν ἄλλων οὔτε σωμάτων μεγέθει καὶ ῥώμῃ, ὅσον φιλοτιμίᾳ. In quibus ut εὐφωνίαν ad chorum Deliacum, sic σωμάτων μέγεθος καὶ ῥώμην ad εὐανδρίαν necessario referri monuit Sauppius. Sed magnitudini et robori corporum accedere debebat venustas de qua Athen. XIII p. 565 f: ἐπαινῶ δὲ καὶ αὐτὸς τὸ κάλλος, καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐγκρίνουσι καὶ τούτους πρωτοφορεῖν [vox corrupta] ἐπιτρέπουσιν. Certabant tribus ita ut ex unaquaque agmen tribulium qui illis corporis virtutibus excellerent, pulcherrimo vestitu ornatuque prodiret, eique tribui cuius agmen maxime placuisset praemium decerneretur. Utrum θαλλοφορία senum in pompa Panathenaica connexa fuerit cum hoc certaminis genere, quae est H. Valesii (ad Harp. I. I.) sententia a Sauppio probata, necne, diiudicare non huius loci est. 8 Ante φυλῆι certaminis nomen excidisse videtur.

9 ἅμιλλα vocabulum proprie usurpatur de certaminibus navalibus, cf. Thuc. IV 32, 2. Xen. Hell. VI 2, 28. Isocr. IX 1 et de navium certaminibus apud Atticos habitis Platonis comici apud Plut. Themist. 32 et Lysiae XXI 5 νενίκηκα δὲ τριήρει μὲν ἁμιλλώμενος ἐπὶ Σουνίῳ, ἀναλώσας πεντεκαίδεκα μνᾶς. Cf. 717[11].

80 HH κ[αὶ] εἰς ἑστίασιν
HH τῇ[ι δε]υ[τ]έραι β[όες δύο] 10

10 Huius versus has reliquias in lapide agnovit Koehler: HHTH / ⊤PAIP. Quare se dubitare fatetur, num forte τῇ[ι δὲ δευτ]έραι in lapide fuerit. Ceterum si vera sunt quae de νικητήρια vocabulo disputavit Dttb. not. 6, dubites num hic omnino de altera tribu quicquam scriptum fuerit.

1056. Chronicon Olympicum, ante a. 264. In clivo meridionali Lycabetti montis. Edd. Kumanudis Χρυσαλλίς IV 1866, 589 (Sauppe N. Ges. Gött. 1867, 146); IG 978 (Syll.² 669). [*Hi*]

[ὀγδόηι καὶ τριακοστῆι ἐτέθη | παίδων πένταθλον καὶ ἐνίκα] | Εὐτε- *a. 628*
λίδας 1 [Λάκων]·
5 [μ]ιᾶι καὶ τε[σσαρ]α[κοστῆι ἐτέθη | π]αίδων πυγμὴ κ[αὶ ἐνίκα | *a. 616*
Φ]ιλότας 2 Συβαρί[της].
[πέ]ντηι καὶ ἑξηκ[οστῆι | ἐτ]έθη ὁπλίτ[ης], ἧι [ἐνίκα | Δ]ημάρα- *a. 520*
[τ]ο[ς] 3 Ἡρα[ιεύς].
10 [τ]ρίτηι καὶ ἐνεν[ηκοστῆι] | ἐτέθη συνωρίς, καὶ [ἐνίκα Εὐαγόρας *a. 408*
Ἠλεῖος].

Hunc Olympionicarum recensum antiquiorem Ol. 129 (a. 264), quippe qua primum post Ol. 99 novo certaminis genere addito aucti sint ludi Olympici (Paus. V 8, 11), esse perspexit Kum. Paullo post hunc annum Chronicon Parium conditum est, cf. vol. I p. 675. Usque ad illud tempus Timaeus qui Olympiadibus insignem operam navavit Athenis degit. Susemihl Alex. Lit. I 565. 572. De fide quae Olympionicarum catalogo tribuenda esset, post Mahaffyum dubitaverunt Koerte Herm. XXXIX 1904, 224; Beloch Gr. Gesch. I 2² 148 alii; defenderunt Brinkmann Rh. Mus. LXX 1915, 622; Ziehen Jahresber. Altertumsw. 1915 III 66/71. Cf. n. 557[9].

1 Cf. Paus. V 9, 1 πένταθλόν τε γὰρ παίδων ἐπὶ τῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος καὶ τριακοστῆς ἐτέθη, καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸν κότινον Εὐτελίδα Λακεδαιμονίου λαβόντος οὐκέτι ἀρεστὰ Ἠλείοις ἦν πεντάθλους ἐσέρχεσθαι παῖδας. Africanus ap. Euseb. I 200₁₂ Sch.: τριακοστὴ ὀγδόη· -- προσετέθη παίδων πένταθλος, καὶ ἠγωνίσαντο τότε μόνον· ἐνίκα δ' Εὐτελίδας Λάκων. Philostr. περὶ γυμν. 13 φασὶ καὶ παῖδα πένταθλον παρελθεῖν ἐκεῖ κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ τριακοστήν, ὅτε νικῆσαι μὲν Εὐτελίδαν Λακεδαιμόνιον, τὴν δὲ ἰδέαν ταύτην μηκέτι ἀγωνίσασθαι παῖδα ἐν Ὀλυμπίᾳ. 2 Paus. V 8, 9 πρώτῃ δὲ ἐπὶ ταῖς τεσσαράκοντα Ὀλυμπιάσι πύκτας ἐσεκάλεσαν παῖδας, καὶ περιῆν τῶν ἐσελθόντων Συβαρίτης Φιλότας. 3 Pausan. V 8, 10 τῶν δὲ ὁπλιτῶν ὁ δρόμος ἐδοκιμάσθη μὲν ἐπὶ τῆς πέμπτης Ὀλυμπιάδος καὶ ἑξηκοστῆς· -- τοὺς δὲ δραμόντας ἀσπίσιν ὁμοῦ πρῶτος Δαμάρατος ἐκράτησεν Ἡραιεύς. Philostr. l.l. Δαμάρετος δὲ κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν πέμπτην πρῶτος ὁπλίτου λέγεται τυχεῖν Ἡραεύς. Africanus ap. Eus. I 202₂₉ ἑξηκοστὴ πέμπτη· -- προσετέθη ὁπλίτης, καὶ ἐνίκα Δαμάριτος ἡρακλείδης (Δαμάρητος Ἡραιεύς corr. Mai, *Damarêtos* habet versio Armeniaca).

[ἐ]νάτηι [κ]αὶ ἐνενη[κοστῆι | ἐ]τέθη πώλων ἀβό[λων4 ἅρμα | καὶ] *a. 384*
ἐνίκα Εὐρυβιά[δης5 Λάκων].

15 [ἀπὸ τ]ῆς Ὀλυμπιάδο[ς τῆς μιᾶς καὶ | εἰκοστῆ]ς οἵδε νε- *a. 696*
νική[κασιν6·

δευτέ]ραι καὶ εἰ[κ]οστ[ῆι -- | πρῶτ]ος7 Παντα[κ]λ[ῆς8 -- | -- δί]αυ- *a. 692*
λον εν--

4 Suppl. Kum. ex Platone Legg. VIII 834 C μονίπποις δὲ ἄθλα τιθέντες, πώλοις τε ἀβόλοις καὶ τελείων τε καὶ ἀβόλων τοῖς μέσοις καὶ αὐτοῖς δὴ τοῖς τέλος ἔχουσι. Cf. Bekk. Anecd. I p. 20_{20}: ἄβολον κτῆνος, τὸ μὴ ἀποβεβληκὸς τοὺς ὀδόντας, δι' ὧν γνωρίζεται ἡ ἡλικία. Strattis Fr. com. I 726, 52 Kock: πρόσαγε τὸν πῶλον ἀτρέμα, προσλαβὼν τὸν ἀγωγέα βραχύτερον· οὐχ ὁρᾷς ὅτι ἄβολος ἔτ' ἐστι; cf. etiam n. 958_7: θύειν δὲ τὸμ μὲμ βοῦν βεβληκότα, τὴν δὲ οἶν βεβληκ[υ]ῖαν. 5 Paus. V 8, 10 ἐνάτῃ δὲ ἤρεσεν Ὀλυμπιάδι καὶ ἐνενηκοστῇ καὶ πώλων ἅρμασιν ἀγωνίζεσθαι· Λακεδαιμόνιος δὲ Συβαριάδης τὸν στέφανον τῶν πώλων ἔσχε τοῦ ἅρματος. Africanus ap. Euseb. I p. 206, 7 ἐννενηκοστὴ ἐνάτη· -- προσετέθη τέθριππον πωλικὸν καὶ ἐνίκα Εὐρύβατος (*Euribasus* versio Armeniaca) Λάκων. Corruptelis diversis hic titulus medelam attulit.

6 Sauppii opinioni, novum indicem, qui ab hoc loco inciperet, Atheniensium modo Olympionicarum esse cum versuum 15. 16 relliquiae adversantur, tum quod non a priore, sed ab altera Pantaclis victoria initium fit (not. 8). Qua de causa a vigesima prima potissimum Olympiade exorsus sit qui haec composuit, sane obscurum est. Dttb.

7 Suppl. Preuner Delph. Weihgesch. 96. 8 African. ap. Euseb. I 196_{27} Sch.: εἰκοστὴ πρώτη. Πανταχλῆς Ἀθηναῖος. εἰκοστὴ δευτέρα· ὁ αὐτὸς τὸ δεύτερον.

△**1057.** **Ceorum victores Isthmici et Nemei saec. V.** Iulide, nunc Athenis. Stela superne mutila, a dextra desecta (Koe). Edd. Pridik De Cei rebus 160, 39 (Michel 905); IG XII 5, 608 c. add. (Bechtel SGDI 5407); Koerte Herm. LIII 1918, 113. Cf. v. Wilamowitz Goett. GA 1898, 126; Festa Le odi -- di Bacchilide 1898, 2[1]; Jebb (et Bosanquet) Bacchylides 1905, 186 al.; Klee 44 sq. 94, 188 al. [*Hi*]

[οἵδε Ἴσθμια1 ἐνίκων -- | (*multa desunt*) |
- *c. 15 l* - ἀ]ν[δρῶν --2 | - *7 l* -]ης [Θ]ίβρων(ος)3 ἀν[δρῶν --. | Ν]εο[κρ]έων
5 Βωλέος4 ἀν[δρῶν --. | Λ]ιπαρίων Λιπάρου ἀνδρ[ῶν --. | Λ]ιπαρίων

Litteratura et orthographia q. v. saeculi IV, neque ineuntis; nota ου in genetivis scriptum. Homines igitur, qui ante medium saeculum quintum vicerant (not. 12), Aristotelis fere aetate (cf. n. 275) lapidi inscripti sunt. Ceos tunc temporis Atheniensium principatu liberos fuisse suspicatur K.; cf. n. 172/3 c. a. 363. 1 Cf. v. 17 et not. 6. 2 Singulis victoribus omnibus certaminum genera addita esse videntur. Koe, Klee 45[1]. 3 Lectio dubia. 4 Restituit Be; homonymus [Νεο]κρέων ἐκ Κέω Ol. 60 = a. 540/39

Λιπάρου ἀνδρῶ[ν ---. | Ν]εοκρέων Βωλέος ἀνδρ[ῶν ---. | Ν]εοκρέων Βωλέος ἀνδ[ρῶν ---. | Λι]παρίων Λιπάρου ἀνδρῶ[ν --, | Φ]αιδιππίδης
10 Λιπάρου ἀγ[ενείων ---. | ἀ]δελφοὶ τῆι αὐτῆι ἡμέραι.[5] | Κίμωγ Κάμπου ἀνδρῶν ---. | Σμικυλίγης Τιμάρχο[υ --- | Κ]ρῖνις Ἀξίλεω παίδων παγ-
15 [κράτιον.] | Πολύφαντος Θεοφρά[δεος] ἀγεν[είων --]. | Ἀργεῖος Πανθεί-δεω[6] παίδ[ων πύξ s. παγκράτιον]. | Λέων Λεωμέδοντος [κῆρυξ][7].

(Spatium vacuum trium versuum)[8]

οἵδε Νέμεια ἐνίκων ἀπ[ὸ --][9] | Λάκων[10] Νεδ[ο]ντίου ἀνδρῶ[ν --]. |
20 Ἔπακρος Να[υ]κύδεος ἀνδ[ρῶν --]. | Ἀλεξίδικος Μένητος ἀνδ[ρῶν --]. | Κρινόλεως Πρασέα ἀγε[νείων --]. | Λιπαρίων Λι[π]άρου ἀνδρῶ[ν --]. | Λαμπροκλῆς Ἀξίλεω ἀνδρ[ῶν --]. | Κίμων Κάμπου ἀνδρῶν πα[γκρά-
25 τιον] s. πά[λην]. | Πολύφαντος Θεοφράδεος ἀγε[νείων --]. | Ἀργεῖος Πανθείδεω[11] ἀγενείω[ν πύξ s. παγκράτιον]. | Λάχων Ἀριστομένεος[12] παί-δω[ν στάδιον]. | Λάχων Ἀριστομένεος παίδω[ν στάδιον]. | Λάχων Ἀριστομένεος παίδω[ν στάδιον]. | Λέων Λεωμέδοντος κῆρυξ[5]. | *vac.*

παίδων πυγμὴν vicit Philostr. Gymn. 13; Juethner in editione p. 218 [v. Wilamowitz Sappho et Sim. 145[1]]. 5 Etiam Diagorae filii Acusilaus, qui πύξ, et Damagetus, qui παγκράτιον, una Olympiade 83 = a. 448/7 vicerunt. Pap. Oxyrh. ap. Robertum Herm. XXXV 141 sqq., Beilage. 6 Argei victoriam Isthmiam (a. 462 s. 460? Koe. 147) celebrant Bacchylidis epinicia I II. Certaminis genus indicavit Koe., quia poeta I 141 ἔπλε[το καρτε]ρόχειρ Ἀργεῖος, II 4 ὅτι μ[άχ]ας θρασύχειρος Ἀργεῖος ἄρατο νίκαν dicit. Quo carmine (II) cum septuagesima Ceorum victoria in Isthmo parta referatur, quintam modo totius ἀναγραφῆς partem servatam esse patet, quae cum Isthmia a. 582 condita sint, annos fere $\frac{582 - 455}{5} = 25$ (26) = annos fere 480 — 455 continuisse videtur. Sed totam in hac tabula fuisse propter servatum Nemeonicarum numerum perexiguum improbabile est. Quare utrosque victores ἀπ[ὸ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος] in hac stela, priores fortasse in aliis tabulis enumeratos esse concludas, velut aesymnetarum Milesiorum catalogus in plures digestus est tabulas (n. 272). 7 Unius Leonis victoriae litteris diductis postea additae; reliquae eadem manu scriptae. 8 Spatium relictum ut novi victores inscriberentur; sed v. n. 7. 9 Lectio incerta; tentavit Koe. Cf. not. 6. 10 Λωκ[ίω]ν antea nos dubitanter; Λάκων Prott, Be. Pater a loco Ceo denominatus. Strab. VIII 360 καὶ ἐν Ποιαέσσῃ δ'ἐστὶν Ἀθηνᾶς Νεδουσίας ἱερόν, ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νέδοντος, coll. X 487. 11 Cf. not. 6, ubi adhuc puer erat Argeus. 12 Idem Λάχων Κε[ῖος] παίδων στάδιον Olympiae vicit Ol. 82 = a. 452/1. Bacchylidis epiniciis VI VII clarus; VI 12 Ἀριστομένειον ὦ ποδάνεμον τέκος. Annum definivit pap. Oxyrh.; cf. not. 6.

1058—1059. Thessalorum Eleutheria saec. II et I. Larisae.

△A 1058. Edd. * Zekides Ἐφ. ἀρχ. 1905, 189,7; Kern IG IX 2, 525.

B 1059 I. Edd. Duchesne et Bayet Arch. miss. III, III 1876, 309, 158 (Syll.² 670; IG IX 2, 527). Cf. Preuner Ath. Mitt. XXVIII 1903, 371, 5.

C 1059 II. Nunc Parisiis. Edd. Miller Mém. Ac. inscr. XXVII 2, 1877, 43 (Syll.² 671; IG IX 2, 531). Cf. Preuner Delph. Weihgesch. 65; Ath. Mitt. XXVIII 1903, 371; Tod ibid. XXIX 1904, 55; Ziebarth Gr. Schulw.² 146. [*Hi*]

1058. ἀγωνοθετοῦντος τῶν Θεσσαλ[ῶν] | Ἀνδροσθένου τοῦ Ἰταλοῦ
5 Γυρτωνίο[υ][1] | οἱ νενικηκότες τὰ Ἐλευθέρια· | σαλπιστάς· | Νικό-
δρομος Ναυστράτου Θεσσαλὸς ἀπὸ Λαρίσης[2]. | κήρυκας· | Φι-
10 λιστίων Δημοφῶντος Βοιώτιος. | αὐλητάς· Ξένιος Διονυσίου
Βοιώτιος. | κιθαριστάς· | Θεόδοτος Θεοδότου Θεσσαλὸς ἀπὸ Λα-
15 ρίσης[ς]. | κιθαρωιδῶν ἱερὸς[3] ὁ στέφανος ἐκρίθη. παῖδας
πένταθλον· Κρατῖνος Πυθονίκου Θεσσαλὸς [ἀπὸ __]. | ἀγενείους
πένταθλ[ον]· | [Ε]ὔφορ ___.

Eleutheria communes Thessalorum a Flaminino liberatorum feriae a. 196 (n. 631 [11]) s. 195 (Klee p. 64) instituta esse videntur (n. 613 [11]). Victorum catalogos sermone volgari, ut mos ludorum Panhellenicorum suadebat, scriptos tenemus IG IX 2, 525—530; Ἐφ. ἀρχ. 1910, 352, 5: Rev. phil. XXXV 1911, 124, 11. 1 Quodsi Androsthenes Itali f. Gyrtonius Thessalorum anno 188 Thessalorum praetor (Kroog Diss. Hal. XVIII 1908, 1; cf. IG IX 2 p. XXIV) ipse praeturae anno Eleutheria curabat, annus efficitur 188; qui si quinto quoque anno ludi celebrabantur, cum Graeciae liberatae tempore optime convenit. Acta igitur Eleutheria Olympiorum annis 196. 192. 188 sqq. Quare Eleutheria vicesima [et __] IG IX 2, 528 primo saeculo acta esse elucet; Rev. phil. l. l.). 2 In aliis victorum titulis appellatur ἀπὸ Λαρίσης τῆς Πελασγίδος (IG IX 2, 528. 530). 3 1059 I[1].

1059 I. __ Πολύκλειτος Λυκίσκου, | ἄνδρας πυγμήν· Ἐπιγένης
5 Ὁμήρου, | παῖδας παγκράτιον· | Ἀριστόνους Δημάρχου | τὸ δὲ
τῶν ἀνδρῶν παγκράτιον | ἱερὸν ἐγένετο,[1] | ἀποβατικῷ[2]. | Διο-

Nota victores omnes ethnicis carere ideoque pro Thessalis esse habendos. Litterae saeculi I, ΖΘΠΣ, cf. not. 4. 1 Praemium deo dedicatum esse vidit B., sed non recte id propterea factum dicit quia aut nemo in arenam descenderit (eiusmodi certamina ἔρημα dicuntur, non ἱερά, cf. Inschr. Ol. 56 [16]) aut aliquid contra leges ludorum peccatum sit. Immo ἱερά ea vocantur, in quibus ex adversariis neuter superior discedit. Cf. Syll. I p. XI. 2 Cf. Dionys. Ant. Rom. VII, 73, 3 ὅταν γὰρ τέλος αἱ τῶν ἱππέων ἅμιλλαι λάβωνται, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἁρμάτων οἱ παροχούμενοι τοῖς ἡνιόχοις, οὓς οἱ ποιηταὶ μὲν παραβάτας, Ἀθηναῖοι δὲ καλοῦσιν ἀποβάτας, τὸν σταδιαῖον ἁμιλλῶνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. Reisch Realenc. 2814; Robert

10 νύσιος Ζήνωνος, | τῇ δὲ συνωρίδι τοῦ ἀποβάντος[3]· | Τιμασίθεος
15 Γοργώπα[4], | ἀφιπποδρομᾷ[5]· | Ζηνόδοτος Ἰσιδότου, | τόξῳ·
Ἀντιγένης Ἀριστοδήμου, | σκοπῷ | ἱππέων[6]· | Μιμνόμαχος Πο-
20 λυξένου, | σκοπὸν πεζῶν· -- Κλειτομάχου, | -- | --ρου.

Votivgem. e. Apobaten, Hall. Winck. Progr. 1895. 3 Athenis una cum apobata commemoratur ἡνίοχος ἐγβιβάζων, i.e. auriga cuius ex curru apobata desilit. Probabiliter Reisch l.l. (not. 2) ita adornatum conicit agona, ut inter se concertarent non singuli homines, sed bini, ita ut semper ei apobatae qui primus fuerat eiusdemque currus aurigae simul praemium tribueretur. Ex voce συνωρίδι apparet, bigis, non quadrigis in hoc ludo usos esse. 4 Idem etiam n. 1059 II_{18} certaminis equestris victor recensetur, ut appareat hos laterculos tempore suppares esse; item quin Ἐπιγένης Ὁμήρου v. 3 et Ἐμπεδίων Ὁμήρου 1059 $II_{28.29}$ fratres sint vix dubium est. 5 Nomen feminini generis ἀφιπποδρομά est eodem modo formatum atque ἀφιπολαμπάς n. 1059 II_{19}. Equites significari qui medio cursu desilirent ac pedibus currendo certarent, ut apobatarum ludi hic omnibus nominibus similis esset, nisi quod in illo curru utebantur, observavit Reisch Realenc. I 2721. 6 Qui ex equis currentibus sagittas mittunt, hic significantur, v. 18 qui idem faciunt pedibus procurrentes; quod contra τόξῳ v. 14 ad eos qui immoti stantes arcu utuntur referendum est. Miller (ad n. 1059 II).

1059 II. Φίλωνος τοῦ Φίλωνος, | τοῦ ταγεύοντος τὴν | πρώτην
5 χώραν[1] ἐν στρα|τηγῷ[2] Ἡγησίᾳ, τιθέντος | τὸν ἀγῶνα τοῖς προκε|-
κινδυνευκόσιν[3] κατὰ τὸ | γενόμενον ὑπὸ τοῦ δή|μου ψή[φισμα] περὶ
10 τῆς | ἀνανεώ[σεω]ς τοῦ ἀγῶ|νος. | οἱ νενεικηκότες | τα|υροθηρίᾳ[4]·
Μᾶρκος Ἀρρότιος. | καταλογ[ῇ π]αλαιᾷ[5]· Φίλων Φίλωνος | ὁ νεώτερος.

Circa Christum natum. Pr. Hic quoque (cf. n. 1059 I) omnes victores Thessali sunt. Vs. 1—10 et 46—49 multo maioribus litteris quam reliqui exarati. 1 Princeps collegii significatur. Similiter στρατηγήσαντα τὸν πρῶτον τόπον Le Bas III 845, στρατηγήσαντα τῇ πατρίδι καὶ δεύτερον τοὺς πρώτους τόπους ibid. III 883. Mi. 2 Soloecismus principatus aetate apud Thessalos non infrequens (IG IX 2 p. 314) sed ne ab Atheniensium quidem usu alienus; cf. IG III 1113_1 ἐν ἄρχοντι Σύλλᾳ. In tit. Thessalico paullo antiquiore IG IX $2, 415_{23}$ recte ἑ[ν] τῇ στρατηγίᾳ τῇ Θεμισ[το]γένους τοῦ Ἀνδροσθένου[ς] legitur, qua ex formula ille usus natus est; in eodem t. v. 9 ἐπὶ στρατηγοῦ Θ. τοῦ Ἀ. 3 Certamen ea lege habetur, ne quis eius particeps sit nisi qui iam antea certaverit aut vicerit. 4 Ludus Thessalis familiaris. Cf. IG IX 2, 536; Ἐφ. ἀργ. 1910, 349, 4 οἱ τὸν ταῦρον πεφειράκοντες (Thessalice pro τεθηρακότες); sim. IG IX 2, 535. 5 Hesych. καταλογή· τὸ τὰ ᾄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν. Significat igitur pronuntiationem carminum sine cantu. Aliquam similitudinem cum hac notione habet notus adverbii καταλογάδην de pedestri sermone usus. Adiectiva παλαιὰ et νέα (v. 47) carminum antiquorum

15 προσδρομῇ | ἱππέων· Δημήτριος Δημητρίου. | προσ-
δρομῇ πεζῶν· Δημήτρι|ος Ξένωνος. προσδρομῇ συ|-
νωρίδι· Τειμασίθεος Γοργώπα[6]. | ἀφιπολαμπάδι[7]·
20 Μᾶρκος Ἀρρόντιος. | σαλπιστάς· Λυσικλῆς Λεπτίνου. |
κήρυκας· Πετάλων Διονυσίου. | παῖδας στάδιον.
25 Γάϊος Κλώδιος Γα[ΐ]|ου. ἄνδρας στάδιον· Δημήτριος | Δη-
μητρίου. παῖδας δίαυλον· Ν[εο]|μένης Ἀρίστωνος. ἄν-
δρας | δίαυλον· Ἀριστόμαχος Ἑρμίου. | παῖδας λαμπα-
30 διστάς· Ἐμπεδίων | Ὁμήρου[8]. παῖδας πύκτας· | Δημόνεικος
Εὐδήμου. ἄνδρας | πύκτας· Δημήτριος Δημητρί|ου.
παῖδας πανκράτιον· Φί|λων Φίλωνος ὁ νεώτερος. |
35 δευτέρας κρίσεως[9] παῖδας | πανκράτιον· Εὐπαλίδης
Θε|μιστογένους. ἄνδρας | πανκράτιον· Ἀσκληπιάδης | Ἀσκλη-
πιάδου. ὁπλίτην· Κτή|σων Παυσανίου. ἀφιππο|-
40 δρομάν[10]· Ἀριστομένης Ἀσανδρίδου. | ἀποβατικῷ[11]·
Λάδαμος Ἀργαίου. | σκοπῷ πεζῶν[12]· Ἀλέξανδρος Κλέω|-
νος. τόξῳ· Ὀνόμαρχος Ἡρακλείδου. | σκοπῷ ἱππέων·
45 Ἀριστομένης Ἀσαν|δρίδου. ἐνκωμίῳ λογικῷ· | Κόϊντος Ὄκριος
Κοΐντου. ἐνκω|μίῳ ἐπικῷ· Ἀμώμητος Φιλοξ(ε)νί|δου.
καταλογῇ νέᾳ[13]· | Φίλων Φίλωνος ὁ νεώτερος. | ἐπιγράν-
50 ματι· Ἀμώμη|τος Φιλοξενίδου.

et recentium pronuntiationem significant; neque enim solum in tragoedia et comoedia usus erat volgatus, sed etiam musica antiquior saepe disertis verbis a recentiore distinguitur; cf. n. 703. 6 N. 1059 I[4]. 7 Vox praeterea ignota, sed res notissima. Cf. Plat. Reipubl. I 328 A λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις. Huius certaminis victores Athenis in Theseorum laterculis (IG II[2] 958[67] τῇ λαμπάδι τῶν [ἱππ]έων. II[2] 961[34] τῇ λαμπ[άδι τ]ῶν Ταραντίνων, quod est equitum genus) recensentur. Reisch Realenc. I 2721. 8 N. 1059 I[4]. 9 N. 867[13]. 10 N. 1059 I[5]. 11 N. 1059 I[2]. 12 N. 1059 I[6]. 13 Not. 5.

1060. **Trallianorum victores saec. IV/III.** Trallibus. Edd. Pappakonstantinu Ath. Mitt. XIII 1888, 410, 1 (Michel 907; Syll.[2] 672). [*Hi*]

οἵδε ἐνί[κ]ων τῶν ἀνδρῶν· | δρόμ(ο)ν[1]· Πολύδωρος Νικίου |
εὐεξίαν[2]· Ἀντίοχος Ἀντιόχου | ἀκοντισίαν[3]· Πανθείδης Ἑρ-
5 μίου | τοξικήν· Ἀριστομήδης Ἀριστονίκου.

Formae Ξ ε, ipsius certaminis simplicitas, a quo cum alia tum catapultarum usus etiamtum absunt, hunc victorum recensum simili illo n. 1059 I multo antiquiorem esse probat. 1 ΔΡΟΜΩΝ. 2 Redit hoc certamen

Sami (n. 1061$_3$); simile fuisse Atheniensium εὐανδρίᾳ probabile est, praesertim quia id genus etiam ab aliis civitatibus Graecis non alienum fuisse indicat Xenophontis locus (1055^9). Cf. Ziebarth Schulw.^{2} 142.

3 Singularis nominis forma hic et n. 1062$_3$; alibi quod sciam semper ἀκόντισις aut ἀκοντισμός scribitur.

1061. Samiorum victores saec. II. Sami. Edd. Kirchhoff MB. Ak. Berl. 1862, 72, 1 (Michel 900; Syll.^{2} 673; SGDI 5704). Cf. Preuner Ath. Mitt. XXVIII 1903, 356, 365; Ziebarth Gr. Schulw.^{2} 142. [*Hi*]

σταδίωι· Δημήτριος Δημοκράτου
διαύλωι· Ἄρητος Μιννίωνος
εὐεξίαι[1]· Ἀπολλώνιος Ποσειδίππου
εὐταξίαι· Καλλίδρομος Ἐξακεστᾶ
5 φιλοπονίαι· Σώπατρος Ἐξακεστᾶ
λιθοβόλωι· Μέντωρ Ζωΐλου
παλλήκων[2]
καταπάλτηι· Ἀστερίσκος Ἀστερίσκου
ἀκοντίωι· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
10 τόξωι· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
ὁπλομαχίαι· Σώστρατος Σωστράτου
θυρεαμαχίαι[3]· Ἀπολλᾶς Ἀπολλωνίου
δολίχωι· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
σταδίωι· Σώστρατος Σωστράτου
15 διαύλωι· Πορθεσίλαος[4] Κλεογένου
εὐεξίαι· Ἡγεμονεὺς Πορθεσιλάου
εὐταξίαι· Ἀσκληπιάδης Δημοκράτου
φιλοπονίαι· Ἀπολλᾶς Ἀπολλωνίου
λιθοβόλωι· Θεόκριτος Θεοκρίτου

Titulum hominum in eo commemoratorum ratione habita saeculo II attribuit Pr. Similis laterculus, qui per menses dispositas habet victorias ludorum gymnicorum, item Sami inventus (Kirchhoff MB. Berl. Ak. 1859, 739, 1; Michel 899) septem priora certaminum genera exhibet eadem atque hic, cum postrema quinque desiderentur; unde iure Kirchhoffius collegit, illum titulum hoc aliquanto antiquiorem esse. Dttb. 1 N. 1060^2. 2 I.e. μελλέφηβοι (Nauck De Aristoph Byz. 88). K. 3 ὁπλομαχίας et θυρεαμαχίας discrimen illustratur laterculis eorum, qui Athenis in Theseorum certaminibus vicerunt IG II ^{2}957 sqq.; ubi est ὁπλομαχῶν ἐν ἀσπιδίῳ καὶ δόρατι et ὁπλομαχῶν ἐν θυρεῷ καὶ μαχαίρᾳ (l.l. 957 καὶ μαχαίρᾳ desunt). 4 Cf. nomen epicum Πρωτεσίλαος, Amorginum Ὀρθεσίλεως (IG XII 7, 2). Bechtel Hist. Pers. 380.

1062. Trallianorum victores, saec. II/I. Edd. Hauvette-Besnault et Dubois Bull. Hell. V 1881, 343, 4 (Michel 906; Syll.^{2} 674). Cf. Preuner Ath. Mitt. XXVIII 1903, 358. [*Hi*]

Ἀριστοκράτης Ἀριστομένου νεώτερος γυμνα|σιαρχῶν ἆθλον νέοις[1]. οἵδε ἐνίκων·

Litterae ΑΠΣ. 1 N. 831^2.

δρόμωι
Εὔδημος Ἀθηναγόρου
5 εὐεξίαι[3]
Πυθαγόρας Πυθαγόρου

ἀκοντισίαι[2]
Ἀπολλόδωρος Λεοντέως
τοξικῆι
[Δη]μήτριος Ἀρτεμιδώρου

2 N. 1060[2]. 3 N. 1060[3].

1063. Ambryssiorum victores. Inde ab a. 212 p. Chr. Ambryssi in Phocide (*Distomo*). Edd. Beaudouin Bull. Hell. V. 1881, 439 (IG IX 1, 12; Syll.[2] 675; Laum Stift. I 94[1]. II 32). [*Hi*]

[θε]ός. ἀγαθῇ τύχῃ. | ἄρχοντος ἐν Ἀμ|βροσσῷ[1] Αὐρ. Σεκο[ύν]δου[2] οἱ ἀγω-
5 νισά[με]|νοι τὸν ἀγῶνα, [δν] | κατέλιπεν ὁ πᾶσ[ι] | μνησ[θε]ὶς Αὐρ. Παρμ[ε]|-
10 νείδης, τὸν καλού|μενον Γόργας[3], ἐκ[άσ]|τῃ τῇ τετραετ[εί]ᾳ | καὶ νεικήσαν-
15 τ[ές εἰ]|σιν οἱ ὑπογεγραμ[μέ]|νοι, ἐπι[μ]ελητεύον|τος τῶν ἰς τὸν ἀγ[ῶ]|να
καὶ τὰς νομὰς χ[ρη]|μάτων τοῦ ἀξιολο|γωτάτ[ου] Αὐρ. Ἀντέ|ρωτος.
20 ἵππων π[ώ]|λων· Γέλλιος Ἀριστο|μένης Κορίνθιος, ᾧ | θέματος[4]
Ϡ [ι]ε΄
[ἵπ]|πων τελείων· Αὐρ. | Ἀφροδείσιος Τιθο[ρ]|ρεύς, ᾧ θέματος
Ϡ ι[ε]|΄
25 σαλπιστῶν· Αὐρ. Χα|ρο[π]εῖνος Χαιρωνεύς, | ᾧ θέματος Ϡ ζ΄
30 κηρ[ύ]|κων· Αὐρ. Σωκράτης | Λεβαδεύς, ᾧ θέμα|τος Ϡ ζ΄ παίδων
στάδι[ο]ν· Αὐρ. Νεική|της Ἐλατεύς, ᾧ θέ|ματος Ϡ ιβ΄
35 ἀνδρῶν | στάδιον· Αὐρ. Ἐπα|φρόδειτος Ἀμ[β]ρόσ|σιος, ᾧ θέματος
Ϡ ι[ε΄] |
παίδων πάλην· Αὐρ. | Θεαγένης Ἀμβρόσσι|ος ᾧ θέματος Ϡ ιβ΄ |
40 παίδων πανκράτι|ον· Αὐρ. Κράτων [Θ]ισ|βεύς, ᾧ θέματος Ϡ ιε΄
ἀνδρῶν πάλην· |Ἐπάγαθος Κορίνθιος.

Litterae ϵζΘϺΞΠϹω. 1 Antiquiores tituli Ἀμβρυσσός (IG IX 1, 11) Ἀμβρόσσιος (IG IX 1, 1_4. $10_{1.10}$. 11_3) habent, cum principatus demum aetate (praeter hunc titulum etiam IG IX 1, 17_5) Ἀμβροσσός Ἀμβρόσσιοι inveniatur. Tertio p. Chr. n. saeculo semel (IG IX 1, 18_{12}) ἡ πόλις Ἀμβρωσσέων est producta vocali aliaque ethnici forma; quo cum titulo facit Pausanias X 36, 1. 4. 5. 2 Annum non priorem esse quam 212 indicio est nomen gentile *Aurelius* quo paene omnes homines Graeci hic utuntur (IG VII 1776; I. Olymp. 110; IG III 1177), Constitutio Antoniniana: P. M. Meyer Griech. Pap. Gießen I 2, 29. 3 Genetivum nominis muliebris esse apparet; aut igitur hoc heroinae nomen est deaeve, veluti Minervae, cognomen, aut uxoris vel filiae Parmenidis defunctae, cuius memoriae ille ludos dicaverat (cf. Syll.[2] n. 893), nomen proprium. 4 Praemium certaminis, si summa pecuniae est, θέμα vocatur, quare distinguuntur ἀγῶνες θεματικοί vel θεματῖται ab eis, quorum victori corona datur (ἀγῶνες στεφανῖται).

1064. Victor Halicarnassius. c. 86—31. Halicarnassi. Ex apographo Zaïris. Edd. Rayet Rev. arch. XXIV 1872, 109 (Syll.² 676). [*Hi*]

[-- | Δρ]ακοντομένην[1] Ἱεροκλέους | νικήσαντα | Θεοφάνια τὰ ἐν Χίωι[2]
5 παῖδας δίαυλον, | Ἀσκλαπίεια τὰ ἐν Ἐπιδαύρωι παῖδας δίαυλον, | Ἀμφι-
αρᾷα[3] καὶ Ῥωμαῖα[4] τὰ τιθέμενα ὑπὸ Ὠρωπίων παῖδας | δίαυλον,
Ἡραῖα τὰ ἐν Ἄργει παῖδας δόλιχον, | Ῥωμαῖα τὰ ἐν Κε[ρκύρ]αι παῖδας
δίαυλον, | Νέμεα παῖδας ἵππιον, Παναθήναια τὰ ἐν Ἀθήναις παῖδας
δόλιχον | καὶ ἵππιον, Ἴσθμια ἄνδρας ἵππιον, Ἡραῖα τὰ ἐν Ἄργει ἄν-
10 δρας | ἵππιον, Ἐλευθέρια τὰ ἐν Πλαταιαῖς ἄνδρας ἵππιον, | Ῥωμαῖα
τὰ ἐν Χαλκίδι ἄνδρας ἵππιον, Ἀμφιαρᾷα καὶ | Ῥωμαῖα τὰ τιθέμενα
ὑπὸ Ὠρωπίων ἄνδρας ἵππιον, | Ἀσκλαπίεια τὰ ἐν Κῷ[5] ἄνδρας ἵππιον.

Titulus ad postrema liberae Romanorum reipublicae tempora referendus videtur. Nam si eum contuleris cum n. 1065/6 ceteroquin simillimis, vix casu factum iudicabis ut hic Ῥωμαῖα quidem ter commemorentur, sed nullae ex eis feriis quae a Caesare Augusto eiusque familia nomen acceperunt. [Talium feriarum abundantiam exhibet M. Aur. Demostrati titulus a. 212/7 inscriptus. Keil-Premerstein Lydien u. Aiolis 1908, 19, 27[1]; coll. IG. XIV 1105.] 1 Em. Herzog, cf. Klee 58. 2 Ignota. Nilsson Feste 472. 3 Ex Ἀμφιαράϊα haec forma nata est, cum littera iota primum cum antecedente vocali longa in diphthongum coalesceret, deinde plane evanesceret. Eadem scriptura est IG III 1173_{12}, corruptior etiam Ἀμφιερᾷα ibid. 1171_{28}, 1177_{38}. 4 Post Sullae victoriam aucta sunt Amphiaraia Oropiorum adiectis ludis Romanis. Cf. n. 747^{43}. 5 Cf. 1065_8, ubi urbis nomen non additur, quia victor origine Cous est. Quod illic τὰ μεγάλα additur (sicut Paton-Hicks 14. 104; Herzog Koïsche Funde 105, 6), quinto quoque anno maiore cum splendore haec sacra fieri solita esse indicat, neque alio spectat Ἀσκλαπίεια τὰ γινόμενα κατὰ πανάγυριν in alio titulo Coo (Paton-H. 13_{17}). Cf. Klee 59.

1065. Victor Cous post a. 1 a. Chr. Coi. Edd. Hauvette-Besnault et Dubois Bull. Hell. V 1881, 230, 20 (Paton-Hicks I. Cos 104; SGDI 3660; Syll.² 677). [*Hi*]

[-- | νικ]ήσαντα Νέμ[εια] ἄνδρας | πένταθλον, | [Ἄκ]τια τὰ μεγάλα Και-
5 σάρηα ἀγενείί[ου]ς πένταθλον πρᾶτον Κωΐων, | [Ῥ]ωμαῖα Σεβαστὰ τὰ
τιθέμενα ὑπὸ | τοῦ κοινοῦ τῆς Ἀσίας ἐν Περγάμωι | παῖδας Πυθικοὺς[1]
πένταθλον, | Ἀσκλάπεια τὰ μεγάλα[2] παῖδας | Ἰσθμικοὺς πένταθλον,
10 Και|σάρηα τὰ τιθέμενα Γαΐωι Καί|σαρι[3] παῖδας Ἰσθμικοὺς στάδι|ον

De aetate v. not. 3. 1 Cf. 402^8. 2 N. 1064_5. 3 Gaium Caesarem Germanici f. (37—41) intellegunt H. et D. At, cum nulla praeterea ex domo imperatoria nomina occurrant nisi Caesaris Augusti et Agrippae, antiquiorem titulum iudico, ut C. Caesar is designetur, qui

καὶ πένταθλον τᾶι αὐτᾶι ἁμέ|ραι, Ἀγρίππηα[4] Ἰσθμικοὺς πένταθλον,
15 Ἀπολλώνεια τὰ ἐν Μύνδωι παῖ|δας Ἰσθμικοὺς στάδιον, Δώρεια τὰ
ἐν Κνίδωι[5] παῖδας Πυθικοὺς | πανκράτιον, Καισάρηα τὰ ἐν Ἁλι|καρ-
20 νασσῶι παῖδας Ἰσθμικοὺς | πένταθλον, Ἡράκληα τὰ ἐν Ἰασῶι | παῖδας
Ἰσθμικοὺς πένταθλον, | Διονύσεια τὰ ἐν Τέωι[6] Πυθικοὺς πένταθλον,
Καισάρηα τὰ ἐν Σάρδεσσιν | παῖδας Ἰσθμικοὺς πένταθλον.

natura M. Agrippae et Iuliae, adoptione Augusti filius fuit. Cui Coi ludos instituisse videntur cum in Asiam cum imperio proconsulari venit a. 1 a. Chr. Mortuus est in Lycia rediens ab expeditione Armeniaca, a. 4 p. Chr. (Eckhel DN VI 169). Dttb. Cf. n. 778/9. 4 Non est cur alio referamus atque ad M. Agrippam L. f. cos. 37. 28. 27, qui a. 18—13 Asiae praefuit (cf. 776[1]). 5 In Triopio promunturio terrae Cnidiae ludos Apollini sacros fieri solitos fuisse, ibique simul sex civitatum Doricarum concilia habita esse Herodotus I 144 testatur. Eo sine dubio nomen Δώρεια vel Δωρίεια (n. 1067$_{5.9}$) spectat. H. et D. 6 Cum musica et scaenica harum feriarum certamina nota sint (n. 563/6), de gymnicis nullum praeterea testimonium exstat. H. et D.

1066. Coorum victor. Augusti fere aetate. In insula Co. Edd. Fontrier Μουσ. βιβλ. εὐ. σχολ. A 1873/5, 140, 65. (Hauvette-Besnault et Dubois Bull. Hell. V 1881, 231); Paton et Hicks Cos 105 (SGDI 3661; Syll.[3] 678). Cf. Klee 98, 284. [*Hi*]

__ το[ν Πυθ]οδώρου | νικάσαντα | [Ἴσ]θμια ἄνδρας πένταθλον, [Ἐλ]ευ-
5 σίνια τὰ μεγάλα ἄνδρας πένταθλον, | [Ῥω]μαῖα τὰ τιθέμενα ὑπὸ
τοῦ δάμου παῖδας | Ὀλυμπικοὺς στάδιον, Καισάρηα ἐν Μητροπόλει[1] |
[π]αῖδας στάδιον, Ῥωμαῖα τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ δάμου παῖδας Ἰσθ-
μικοὺς στάδιον, δίαυλον, | πένταθλον τᾷ αὐτᾷ ἁμέρᾳ, Ἑκατήσια ἐν |
10 [Σ]τρατονικήᾳ[2] παῖδας Ἰσθμικοὺς πέν|[τ]αθλον, Θεογάμια ἐν Νύσῃ[3]
παῖδας Ἰσθμι|[κ]οὺς πένταθλον, Κλάρια ἐν Κολοφῶνι | [παῖδ]ας [Ἴ]σθ-
μικοὺς πένταθλον, Ἀρχηγέ|[σια][4] ἐν Ἁλικαρνασσῶι παῖδας Ἰσθμικοὺς |
15 [πέ]νταθλον, Ἑκατήσια ἐν Στρατονικήᾳ | [ἀγ]ενείους πένταθλον, Ἀρχη-
γέσια ἐν Ἁλι|[κα]ρνασσῶι ἀγενείους πένταθλον, Ἐλευ|[σίνι]α τὰ καὶ

1 Nummis Metropoleos Ioniae inscriptum Σεβαστὰ Καισάρεα Μητροπολειτῶν. Cat. Brit. Mus. Ionia 181 (Gallieni, Saloninae). Head HN[2] 584. De oppido cf. Keil-v. Premerstein Lydien 1914, 101. 2 Strabo XIV 660: ἔστι δ' ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Στρατονικέων δύο ἱερά, ἐν μὲν Λαγίνοις τὸ τῆς Ἑκάτης ἐπιφανέστατον, πανηγύρεις μεγάλας συνάγον κατ' ἐνιαυτὸν κτλ. Cf. Or. 441; Nilsson Feste 400[3]. 3 Commemorantur in nummis Nysae, Regling ap. Diestium Nysa 88. 91. 4 Apollinis, cui Halicarnassi ut multis aliis locis cognomen Ἀρχηγέτης erat.

Καισάρηα ἄνδρας πέντα[θλον], Καισάρηα τὰ τιθέμενα ὑπὸ τοῦ δάμου |
20 ἄνδρας πένταθλον· | [Ἀπο]λλωνίεια[5] ἐν Μύνδωι πένταθλον | [καὶ ἐν][6]
Ἁλικαρνασσῶι πένταθλον· ἐπιστατεῦντος | ... ου τοῦ Πυθοδώρου[7].

5 Vs. 21—23 postea additi sunt P.H. 6 Suppl. Hi. 7 Victoris frater?

1067. Peraeae Rhodiae victor saec. II. Cedreis, in insula *Schehir-Olyn* haud procul ab intimo sinus Ceramici recessu. Edd. Paton Class. Rev. III 422; Cousin et Deschamps Bull. Hell. XVIII 1894, 27, 6 (Syll.[3] 679); Bechtel SGDI 4271. [*Hi*]

Χερσονασίων[1] τὸ κοινὸν | Ὀνασιτέλη Ὀνασιστράτου[2], νικῶντα στάδιον |
παῖδας τρὶς Ἴσθμια, | ἀγενείους Νέμεα καὶ Ἀσκλαπίεια ἐγ Κῶι[3], |
5 ἄνδρας Δωρίεια ἐγ Κνίδωι[4], ἄν[δρ]ας Διοσκούρια[5], | ἄνδρας Ἡρά-
κλεια[6], | παῖδας καὶ ἐφήβους Τλαπολέμεια[7], | στάδιον καὶ δίαυλον παῖδας
10 Δωρίεια ἐγ Κνίδωι, | ἐφήβους Ποσειδάνια[8], | στάδιον καὶ ὁπλίταν ἄν-
δρας Ἡράκλεια δόλιχον ἄνδρας δίς, | [λαμπ]άδι[9] ἀπὸ πράτας[10] ἄνδρας |

Litterae ΑΓ saec. II esse videntur. Utique a n. 1064/6 non magno temporis intervallo distat titulus. 1 Legit P. Cf. v. Gelder Gesch. Rhod. 191 de chersonneso, 196 de Cedreis. 2 Lapis Cedrearum oppidi est (cf. n. 68_{77}; Bull. Hell. X 423); sed hoc ipsum tunc temporis Rhodiorum δᾶμον effecit; qui c. a. 200 praetorem Rhodium honoravit (n. 586[1. 2]).
3 N. 1064[5]. 4 N. 1065[5]. Quae praeter illa Panhellenica initio commemorata (Ἴσθμια v. 3. Νέμεα v. 4) hic sine loci significatione commemorantur sacra, ea omnia eiusdem civitatis esse atque eius quidem, in cuius territorio et a cuius cive monumentum dedicatum sit, consentaneum est. Quam Rhodiorum potissimum, atque horum quidem Peraeam, esse ex Tlapolemeorum (v. 8 cum not. 7) et Halieorum (v. 14 cum not. 11) feriis colligitur. 5 Dioscurorum sacra apud Rhodios testantur tituli IG XII 1, 30 [-- Φ]ιλίσκου [Διοσκ]ούροι[ς] et IG XII 2, 640 (Tenedi) ἐπὶ ἱερέως τῶν Διοσκούρων Φιλίσκου τοῦ Ἀγησάνδρου Ῥοδίου Εὔνομος καὶ οἱ σύνσκανοι Διοσκούροις.
6 Horum ludorum nomen in titulis Rhodis non legitur, sed de cultu Herculis complura exstant testimonia; cf. Apd. II 118; IG XII 1, 8_3. 705_{24}. Collegium Ἡρακλεϊστῶν IG XII 1 p. 237 sqq. 7 Tlepolemum Herculis filium Rhodi regnantem iam Homerus E 628. B 653 sqq. novit. Ludos in eius honorem celebratos testatur Pindarus Ol. VII 80 (κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις). Pindarum non errasse id quod scholiasta contendit, qui Solis non Tleptolemi ferias dicit, hic titulus docet. 8 Nominis forma media inter Ionicam Ποσειδώνια et Doricam Ποτειδάνια egregie convenit cum eis quae not. 5 de Rhodia tituli origine disputata sunt. Nam in huius insulae titulis haud raro quidem Ποτειδάν, sed vix minus frequenter Ποσειδάν scribitur (IG XII 1 p. 235). 9 Suppl. Dttb. 10 Sine dubio certaminis genus difficilius ideoque honorificentius hoc additamento indicatur, quod tamen quale fuerit non assequor. Dttb.

15 [Ἁ]λίεια τὰ μεγάλα[11] καὶ τὰ μικρὰ[12] δίς, | Διοσκούρια δίς, Ποσειδάνια δίς, | [στάδιον καὶ][13] ὁπ(λ)ίταν[14] ἄ[νδρας[13] ____]

11 Quinquennalia, cf. n. 724[6], Διπανάμια Ἁλίεια. 12 Annua.
13 Suppl. Dttb. 14 ΟΠΙΤΑΝ.

1068. Lampadistarum Patmiorum decretum c. 200. Patmi. Ed. Ross Inscr. ined. II 189; Sakkelion Ἐφ. ἀρχ. 1862, 257, 228 (Syll.[2] 681); cf. Holleaux Rev. ét. gr. XIII 1900, 464; SGDI 5521; Haussoullier Rev. phil. XXVI 1902, 138; Ziebarth Z. vgl. Rechtsw. XVI 1903, 273, 31 et Schulw.[2] 94; Laum Stift. II 65, 52; Poland Vereinsw. 621 N 49. [*Hi*]

[ἐ]πὶ Σωπόλιος[1], Ἀρτεμι[σι]ῶνος· ἔδοξε τῶι κοι[ν]ῶι τῶν λαμπαδιστῶν τῶν ἐν Πάτμωι καὶ με[τ]εχόντων τοῦ ἀλείμματος[2]· [ἐπει]δὴ Ἡγήμανδρος[3] [Με|ν]εκράτου τά τε πρὸς θεοὺς εὐσεβῶς ἔχων διαμ[ένει, |
5 π]ο[ι]ῶν καὶ τὰ πρὸς τοὺς συν[γεν]εῖς καὶ πολίτας εὐγ[ενῶς], | καὶ κοινῇ καὶ καθ' ἰδίαν ἑκάστωι ἑαυτὸν εὔχρησ|[τ]ον παρεχόμενος ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας, ἔτι δὲ καὶ | [γε]γυμνασιαρχηκὼς ἑπτάκι καὶ λελαμπαδαρχηκὼ[ς[4] | καὶ τ]ὸν μακρὸν δρόμον[5] νενικηκώς, καὶ ταῦτα πεπρο|-
10 [χ]ὼς ἀξίως αὑτοῦ τε καὶ ἡμῶν, κατασταθεὶς δ[ὲ | κ]αὶ χρυσονόμος τῶν λαμπαδιστῶν τά τε χρήμ[α|τα] συνφυλάσσει καὶ τῶν ἄλλων πάντων π[ρ]όνο[ι|αν] ποιεῖται, νῦν [δὲ καὶ] ἐπήνγελται Ἑρμῆν τε λίθ[ι|νο]ν
15 ἀναθήσειν καὶ δραχμὰς διακοσίας δώσειν | [ὅ]πως ἐκδανείσωνται, ἐπήνγελται δ[ὲ] καὶ ἕ[ως | ἂ]ν ζῇ ἐκ τῶν ἰδίων τάς τε θυσίας ἐπιτελέσα[ι | καὶ] τὰ Ἑρμαῖα[6] ὑποδέξεσθαι· δεδόχθαι Ἡγήμαν[δ|ρον] μὲν ἐπηνῆσθαι ἐφ' ᾗ ἔχει αἱρέσει, τοὺς δὲ λα[μ|παδι]στὰς καὶ ἀλειφομένους στεφα-
20 νῶσαι μὲν | αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ χρυσῶν Ἀλεξ[αν|δρείω]ν[7] πέντε καὶ εἰκόνι γραπτῇ, ἄγειν δὲ α[ὐτοῦ καὶ | ἐπ]ώνυμον ἡμέραν· ἡ δὲ ἱερεωσύν[η τοῦ Ἑρ|μοῦ ἔστω][8] Ἡγημάνδρου· ἐὰν δὲ __|__ιαχο __

Litterae saeculi II, Hauss. ectypo usus. 1 Milesiorum stephanephorum intellegit Hauss.; erat enim Patmos inter insulas Milesias. At inter eponymos annorum 232/1—184/3 nemo desideratur (Rehm Milet I 264, 124), nec confundendus est cum Sopolide Antigoni f. anni 26/5 (Rehm 271, 126_{41}). Poteris igitur ad annos 184/3 posteriores referre.

2 Cf. ἀλειφομένων Theraeorum decretum IG XII 3, 331; Poland l.l. 103. Lampadistas et ἀλειφομένους ad duas gymnasii classes rettutit Hauss. (Zie).

3 Nomen Mileti usitatum. Rehm Milet I p. 418 s. v. 4 Hinc intelligitur, Patmi certe gymnasiarchiam a lampadarchia diversam fuisse. R.

5 Duo distinguuntur lampadedromiae genera, μακρὸς et μικρὸς δρόμος. Si τὸν μικρὸν δρόμον vicisset, probabile est futurum fuisse ut accuratiore certaminis significatione omnino abstineret. 6 Α.|..ΓΑΣΙΜΑΙΑ Sak. Suppl. Holl. ὑποδέχεσθαι erit '*in se recipere*'. Dttb. 7 Suppl Dttb.

8 Suppl. Holl.

1069. **Dinosthenis Olympionicae donarium a. 316.** Olympiae. Edd. Dittenberger I. Ol. 171 (Michel 953; Syll.² 682). Cf E. Curtius Arch. Z. XXXIX 1881, 94; G. Hirschfeld ibid. XL 1882, 103; Schubart Jahrb. Phil. CXXVII 1883, 471; Brunn ibid. CXXIX 1884, 23; Gurlitt Pausanias 163; Förster Sieger 403. [*Hi*]

Δειν[οσ]θ[ένης] | Δε[ι]νοσθέ[ν]εο[ς]1 Λα|κεδαιμ[ό]νιος τῶ|ι Διὶ Ὀ[λ]ομ-
5 πίωι | ἀνέθ[ηκ]ε, Ὀλύμπια | νικάάς2 στάδιον. | ἀ[π]ὸ τᾶσδε τᾶς στά|λας
10 ἐλ Λακεδα|ίμονα3 ἑξακάτι|οι τριάκοντα4, ἀπ|ὸ τᾶς δὲ5 πὸτ τὰ|ν πράταν στά|λαν τριάκον|τα.

1 Victor stadii Ol. 116 (a. 316) recensetur ab Africano (Eusebius ed. Schoene I p. 206, 34) et Diodoro XIX 17, 1; nomen apud illum in Δημοσθένης, apud hunc in Δεινομένης corruptum est, cum veram formam servaverit Pausanias (cf. not. 4). 2 Sibilantem inter duas vocales evanescere in Laconum dialecto notum est (Ahrens de dialectis II 76). 3 I.e. ἐς Λακεδαίμονα, nam ἐν cum accusativo coniunctum sermoni Lacedaemoniorum non convenit. Assimilationem λλ pro σλ apud eosdem habes I. Ol. 252 τοῖ(λ) Λακεδαιμονίοι[ς] et apud Cretenses in codice Gortynio V_{32} τοῖλ λείονσι. X_{33} ὁπὸ κά τιλ λῆι. 4 Cf. Paus. VI 16, 8: Λακεδαιμονίῳ δὲ Δεινοσθένει σταδίου τε ἐγένετο ἐν ἀνδράσιν Ὀλυμπικὴ νίκη, καὶ στήλην ἐν τῇ Ἄλτει παρὰ τὸν ἀνδριάντα ἀνέθηκεν ὁ Δεινοσθένης· ὁδοῦ δὲ τῆς ἐς Λακεδαίμονα ἐξ Ὀλυμπίας ἐπὶ ἑτέραν στήλην τὴν ἐν Λακεδαίμονι μέτρα εἶναι σταδίους ἑξήκοντα καὶ ἑξακοσίους. Ex ipso titulo haec petita esse manifestum est. Neque vero πράτα στάλα proxima ab Olympia Spartam versus est, ut Pausanias perperam triginta stadia quae iam illis sexcentis triginta continebantur eis adnumeraverit. Immo Brunnius monuit alterum ἀπὸ τᾶσδε (v. 10. 11) non ad hunc cippum, sed ad Lacedaemona spectare, ut illa prima stela etiam triginta stadiis ultra Lacedaemoniorum oppidum fuerit, nempe in Amyclaeo delubro vix minus celebri quam Olympia fuit; cf. Thuc. V 18, 10: στήλας δὲ στῆσαι Ὀλυμπίασι καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ καὶ Ἀθήνησι ἐν πόλει καὶ ἐν Λακεδαίμονι ἐν Ἀμυκλαίῳ. Sane oppidum Amyclas non plus viginti stadiis a Sparta abesse Polybius V 19, 2 testatur, sed ecclesiam proximi vici *Slavochori*, ubi fuit fanum Apollinis Amyclaei, a theatro Spartanorum triginta stadiorum intervallo distare refert Curtius Peloponn. II 245. Cf. Fiechter Arch. Jahrb. XXXIII 1918, 123. 5 Non τᾶσδε. Fieri etiam potest ut cum ἀπὸ τα(ύτα)ς δὲ exarandum esset, lapicidae oculi ab altera syllaba τα ad alteram aberrarent.

1070. **Olympionica a. 89 p. Chr.** Olympiae. Ed. Dittenberger I. Olymp. 227 (Syll.² 683). [*Hi*]

5 [Διὶ] Ὀλυμπίῳ | [Νι]κάνορα Σω[κλέ]ους Ἐφέσι[ο]ν, νεικήσαντα | παί-
δων πανκρά[τι]ον ἀνέφεδρον1 | Ὀλυ[μ]πιάδι σιζ', | Διόδωρος ἀδελ[φ]ός.

1 Cf. n. 1073_{28}: πάντας μὲν ἀνέφεδρος ἐπανκρατίασε τοὺς κλήρους. I. Olymp. 225_{12}: ἐστέφθην ἀνέφεδρος Ὀλύμπια πανκρατίῳ παῖς. Vocabulum, quod apud

scriptores Graecos quod sciam nusquam reperitur, eum significat qui nunquam per totum certamen sortis felicitate ἐφεδρείαν nanctus est, ita ut continua priorum certaminum serie defatigatus ad illam supremam de corona dimicationem perveniat.

1071. Olympiae in Pelopio. Lapis arenaceus centum fere et quinquaginta pondo libras valens, in quo titulus scriptus est litteris grandibus. Edd. Kirchhoff Arch. Zeit. XXXVII 1879, 153, 302 (IGA 370; Bechtel Inschr. ion. Dial. 255; Roberts Introd. I 167); Dittenberger Inschr. Olymp. 717 (Syll.² 684). Cf. Karsten De tit. Ion. dial. Halis 1882, 9; Comparetti Riv. filol. XI 1883, 554; Fick Goett. GA 1883, 125; Friederichs-Wolters Gipsabg. 401; v. Wilamowitz-Moellendorff Ind. lect. Gotting. 1885/6, 12; Wilhelm Jahresh. IV 1901, 77, 9; Juethner Arch. ep. Sem. Wien XII 1896, 23; Hiller Arch. Kultur Thera 1897, 29 et Thera I 153[67]; Leonardos Ὀλυμπία 1901, 324, 1; Elter Rh. Mus. LXVI 1911, 202, 2; Bechtel Z. v. Sprachf. XLV 1913, 155 et Hist. Personenn. 101. Ectypum gypseum Berolini cum Winnefeldio inspexit. Hi. [*Hi*]

Βύβων[1] τὲτέρει[2] χερὶ ὑπερκεφαλά[3] μ᾽ ὑπερεβάλετο[4] ὁ Φόρυ[ος][5].

Litteratura perantiqua; formas ᴸ (λ), Ψ (χ), ᴹ (μ potius quam σ) Eretriensibus aut Styrensibus attribuit Roe. 1 Nomen Eretriae et Styrae Eretriensium demi proprium: IG XII 9, 245 B_{291} Μνησίστρατος Βυβάλκου Φαλ. (Eretriae vicus; cf. IG XII 9 p. 165_{97}); 245 $B_{263.297.388}$ Δίμων et Κτήσων Βύβακος Στυρ.; 191 B_{37} Βύβας Στυ. Cf. Hesych. βυβὰ ταῦτα· ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάσσεται. Et. gen. βύκτης (Et M. 216_{50}) --τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἔλεγον, καὶ Σώφρων (fr. 115 Kaibel) βύβα ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα. Be.

2 Psilosis quamquam ex omnibus Ionibus minime cadit in Euboeae incolas (Ka. Wil. Dttb.), tamen minus offendit et in crasi et in articulo; cf. de Dorica et maxime Cretica, quae aspiratione non caret, dialecto Brause Lautl. kret. Dial. 61 (monuit Bechtel). Nec mirum quod homo parum litteratus (Elt.) Olympiae Eleorum usum aliquatenus secutus est. Neque eam solam ob causam, quia apud Eleos ε haud raro in α convertatur cum alibi tum in diphthongis ει et ευ, contrarium accidisse probatur, scilicet ut ει pro αι apud Eleos substitueretur (monet idem v. d. per litteras). Missam ergo faciamus Bybonis originem Eleam. Ceterum non constat laevam (Elt.) esse manum; unam non ambas esse tenendum.

3 Adverbium inauditum sed aliis exemplis (κατακέφαλα, ὑπέρμορα, κατωμαδόν) satis defensum. Eximii enim roboris et dexteritatis documentum erat, quod Bybo lapidem supra capitis altitudinem sublatum pone tergum deiecit. Dttb. 4 Sicut in tot aliis monumentis lapis ipse loquitur (με) Medium verbi genus in eo qui supra suum ipsius caput lapidem tollit ac deinde deicit, legitimus est. Dttb. 5 Litterae ΟΦΟΙΡ ductu minus firmo ab alia manu adiectae sunt. Deinde superficies laesa est. Patris nomen hoc loco exhibent epigrammata Theraea IG XII 3 s. 1324 Ἀγλωτέλης -- ἠονιπαντίδα καὶ Λαχαρτῶς et IG XII 3, 449 (SGDI 4735): Εὐμάστας με ἄηρεν

ἀπὸ χθονὸς ho Κριτοβόλο, hoc quidem in lapide triplicis fere atque supra scripti ponderis, quem vel aliquantulum a terra sustulisse operae pretium esse videbatur. Φόλα a demotico Aetolico derivatum suppl. Wil. Eretriensium nomen est Φόρυς (IG XII 9, 240_9; Bechtel Spitznamen 77. Elteri ὁ φορ[έοι ἄν τις ἄλλος ουδείς] nimis longum; sed litteram ρ ab eo recepimus.

1072. Victor Atheniensis saec. I. Athenis. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον VIII 1879, 142, 5; IG II 1322 (Syll.² 685; Michel 1263); Loewy Bildh. 418. Cf. PA 12088. [*Hi*]

Θάλεια Πολυστράτου Φιλάιδου θυγάτηρ | τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Πολύστρατον Δαμίχου Φιλάιδην | νικήσαντα Παναθήναια τὸν μακρὸν δρόμον[1] | ἀνέθηκεν.

Infra litteris paullo minoribus Διω, quae cum nihil aliud postea scriptum esset, artificis nomen utique non erant. Scriptio Φιλάιδης (nondum Φιλάδης) saeculo II recentior vix erit; cf. Meisterhans³ 64[545].

1 Cf. 1068[4].

1073. Rufi Smyrnaei pancratiastae monumentum Olympium inde ab a. 117 p. Chr. Titulus I in latere sinistro, II in fronte (v. 1—23) et latere dextro (v. 24—43). Ed. Dittenberger I. Ol. 55. 54 (Syll.² 686). [*Hi*]

I ὁ νεωκόρος[1] Ζμυρναίων δῆμος | Τιβέριον Κλαύδιον Ῥοῦφον, τὸν | ἑαυτοῦ πολείτην, ἄνδρα πλειστο|νείκην καὶ ἱερονείκην ἀπὸ συνόδου[2], |
5 τῶν καθ' ἑαυτὸν πανκρατιαστῶν | ἀνδρείᾳ τε καὶ σωφροσύνῃ διενέν-κάντα | καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς Ζεβαστοὺς[3] | γνῶσιν τυχόντα τῆς διὰ
10 γένους | ξυσταρχίας[4] πάντων τῶν ἀγομένων | ἀγώνων ἐν Ζμύρνηι, ἐτείμησεν | ἐκ τῶν ἰδίων, καθὼς καὶ Ἡλεῖοι.

1 Hinc apparet, titulum non post primos Hadriani annos exaratum esse, quibus δὶς νεωκόρων nomen Smyrnaei impetraverunt. Cf. CIG 3148_{33} καὶ ὅσα ἐπετύχομεν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος Ἀδριανοῦ διὰ Ἀντωνίου Πολέμωνος· δεύτερον δόγμα συνκλήτου, καθ' ὃ δὶς νεωκόροι γεγόναμεν. Primum neocoratum iam Tiberio imperante patres concesserunt. Tac. Ann. IV 56; Chapot Province d'Asie 452. 2 Cf. I. Ol. 436: [τῶν ἀπὸ τῆς] οἰκουμένης ἀθλη|[τῶν ὅ τε] σύμπας ξυστός, [οἱ παραγ]ενόμενοι ἐπὶ τὸν [ἀγῶνα] τῶν Ὀλυμπίων Ὀ[λυμπ]ιάδι σις', καὶ ἡ ἱερὰ [ξυσ]τικὴ σύνοδος. 3 Non de pluribus qui una imperaverint Augustis, id quod ante annum 161 nunquam factum est, sed de eis qui deinceps se exceperint dicitur (not. 1). Unus sane ad illum xystarchiam detulit, sed gratia qua iam apud priorem principem floruerat ei commendationi fuisse potest apud successorem, siquidem aut Nerva et Traianus aut Traianus et Hadrianus innui videntur. 4 Xystarchiae honos, alienus ille quidem ab antiquioris aetatis institutis, satis frequenter commemoratur in titulis principatus temporibus conscriptis. Quod ex hac inscriptione perspicitur, xystarchum omnium ludorum qui in oppido quopiam

II Ἠλείων ψήφισμα.

ἐμφανίσαντός μοι[5] Μάρκου Βετιληνοῦ Λαίτου[6], | ὅτι Τιβέριος
15 Κλαύδιος Ῥοῦφος, ἀνὴρ πανκρα|τιαστής, ἐπὶ τὸν τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνα
παραγε|νόμενος ἐπεδήμησέν τε μετὰ παντὸς | ἐν τῇ πόλει κόσμου, ὡς
πάσης αὐτὸν μαρτυρίας | ἐπὶ σωφροσύνῃ καὶ κοινῇ καὶ κατ' ἄνδρα
20 παρὰ πᾶσιν | ἐπιτήδειον[7] νομίζεσθαι, τάς τε γυμνασίας ἐν | ὄψει τῶν
ἑλληνοδικῶν κατὰ τὸ πάτριον τῶν | ἀγώνων ἔθος ἀπέδωκεν ἐπιμελῶς[8],
ὡς πρόδηλον | εἶναι τὴν ἐλπίδα τῆς[9] ἐπὶ τὸν ἱερώτατον στέφανον |
αὐτῶι, καὶ διότι παραγενόμενος εἰς τὸ στάδιον | ἀξίως καὶ τοῦ Διὸς
25 τοῦ Ὀλυμπίου καὶ τῆς ἀθλήσεως | καὶ τῆς ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ πᾶσιν
ὑπολήψεως ὑπαρ|χούσης ἡγωνίσατο μέγα τι καὶ θαυμαστόν, ὥσπερ |

habebantur summam curam habuisse et ab imperatore institutum esse, id etiam alibi tangitur. Cf. potissimum epigramma IG III 1171: ὃν βασιλῆς ἔστεψαν ἐπ' εὐδικίῃ βιότοιο καὶ σταδίοις ἱεροῖς στῆσαν ἀεθλοθέτην ξυστάρχην Κεκρόπεσσι καὶ ἀθλητῆρσι Τρύφωνα, πάτρῃ κοσμητὴν παισὶν ἑοῖς ἔθετο.

5 Nusquam indicatur, quis hic prima persona de se loquatur. Sed res ita se habere videtur: Magistratus nescio quis rogationem de Ti. Claudii Rufi honoribus suo nomine conscriptam ad populum Eleorum tulit; qua suffragiis civium comprobata scriba publicus nihil fecit nisi ut prolixae illius expositioni quae tota ab enuntiato ἐμφανίσαντός μοι (v. 13) — καὶ διὰ ταῦτα λέγοντος (v. 41. 42) pendebat, pro rogatione decretum ἔδοξεν τοῖς τε ἄρχουσιν κτλ. subnecteret, non animadverso structurae et sententiae hiatu. Ceterum cur M. Vetulenus Laetus civis Eleus nobilissimus (not. 6) non ipse ad populum tulerit, sed alium nescio quem de Rufi laudibus certiorem fecerit, nullam video causam nisi quod tum Elide unis magistratibus plebiscita rogare licebat, Vetulenus vero per illum annum forte privatus erat. 6 Homo nobilissimae per principatus duo prima saecula inter Eleos familiae, cuius patrem L. Vetulenum Laetum, avum paternum L. Vetulenum Florum itemque posteros per aliquot aetates summis reipublicae honoribus nobilissimisque sacerdotiis functos esse tituli Olympici produnt; cf. stemma propositum I. Ol., p. 525. 7 Adiectivum contra leges sermonis cum genetivo coniunctum quia fere in eius quod est ἄξιος notionem abierat. 8 Cf. Paus. VI 23, 1: ἐν δὲ Ἤλιδι τὰ ἄξια μνήμης γυμνάσιόν ἐστιν ἀρχαῖον, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητὰς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι νομίζουσιν ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾶν καθέστηκε. § 2 χωρὶς μὲν δὴ ἐς ἅμιλλαν τῶν δρόμων (δρομέων Schub.) ἐστὶν ἀποκεκριμένος δρόμος, ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἱερός· χωρὶς δὲ ἔνθα ἐπὶ μελέτῃ δρομεῖς καὶ πένταθλοι θέουσιν. ἔστι δὲ ἐν τῷ γυμνασίῳ καλούμενον Πλέθριον· ἐν δὲ αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ ἑλλανοδίκαι τοὺς καθ' ἡλικίαν ἢ καὶ αὐτῷ διαφέροντας τῷ ἐπιτηδεύματι· συμβάλλουσι δὲ ἐπὶ πάλῃ. 24, 1: καὶ ταύτῃ τοὺς ἑλλανοδίκας ἱέναι καθέστηκεν ἐς τὸ γυμνάσιον. ἑσίασι δὲ πρὶν μὲν ἥλιον ἀνίσχειν συμβαλοῦντες δρομέας, μεσούσης δὲ τῆς ἡμέρας ἐπὶ τὸ πένταθλον καὶ ὅσα βαρέα ἄθλα ὀνομάζουσιν. 9 Substantivum neglegentia omissum.

ἦν ἄξιον, ἐπιθέσθαι τὸν Ὀλυμπικὸν στέφανον | ἡγούμενος, καὶ πάντας
μὲν ἀνέφεδρος[10] ἐπανκρα|τίασε τοὺς κλήρους τοῖς δοκιμωτάτοις λαχὼν |
30 ἀνδράσιν, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ καὶ ἀρετῆς καὶ εὐψυχίας | ἦλθεν, ὥστε
περὶ τοῦ στεφάνου πανκρατιάζων | πρὸς ἄνδρα λελονχότα ἐφεδρείαν
καλλείω[11] | λογίσασθαι τῆς ψυχῆς ὑπεριδεῖν ἢ τῆς περὶ τὸν | στέφανον
35 ἐλπίδος, | καὶ ὅτι μέχρι νυκτὸς, ὡς ἄστρα καταλαβεῖν, | διεκαρτέρησε[12],
ὑπὸ τῆς περὶ τὴν νείκην | ἐλπίδος ἐπὶ πλεῖστον ἀγωνίζεσθαι[13]
προτρε|πόμενος, ὥστε καὶ ὑπὸ τῶν πολειτῶν τῶν | ἡμετέρων καὶ ὑπὸ
40 τῶν τῆς οἰκουμένης θεατῶν | συνειλεγμένων ἐπὶ τὸν ἱερώτατον τῶν |
Ὀλυμπίων ἀγῶνα θαυμάζεσθαι, καὶ διὰ ταῦτα | λέγοντος[14] δεῖν
τειμάς τε τῷ ἀνδρὶ ψηφισ|θῆναι, τὸ ὅσον ἐπ' αὐτῷ καὶ αὐξήσαντι
45 καὶ συν|κοσμήσαντι τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐπιτραπῆναι | ἀνδριάντα αὐτῷ ἐπὶ
τῆς Ὀλυμπίας ἀναστῆσαι | ἐπιγραφὴν ἔχοντα τήν τε τῶν ἄλλων |
ἀγώνων μαρτυρίαν καὶ δηλοῦσαν ὑπὲρ | τῆς ἱερᾶς[15], ἣν μόνος ἀπ'

10 N. 1070[1]. 11 Videtur hic pluralis neutrius generis esse soloece usurpatus pro singulari. 12 Laus est pertinaciae et virtutis, usque ad noctem certamen produxisse. Quae cum proprie in pugiles, luctatores, pancratiastas cadat, lepida irrisione eam cum cursori tribueret in acerbam tarditatis vituperationem convertit Lucillius Anth. Pal. XI 85_1: νύκτα μέσην ἐποίησε τρέχων ποτὲ Μᾶρκος ὁπλίτης. Ceterum neque victorem neque victum discessisse Rufum apparet (not. 15); quam rem tumidis et verbosis laudibus dignam visam esse illius aetatis moribus accommodatum est. Cf. Newton Halicarnassos II 774, 59: ἀγαθῇ τύχῃ· Λεύκιον Λευκίου νικήσαντα τὰ μεγάλα Διδύμεια, ἀγωνισάμενον δὲ καὶ Ὀλύμπια τὰ ἐν Πείσῃ περὶ τοῦ στεφάνου. 13 Cf. n. 317_5. 747_{28}. 14 Cf. not. 5.

15 Si quando ancipiti eventu fuerat certamen, praemia victoribus destinata deo cuius ludi erant dedicabantur. Huius generis est στέφανος θαλλοῦ χρυσοῦς, ὃν ἡ πόλις ἀνέθηκε, τὰ νικητήρια τοῦ κιθαρῳδοῦ IG II[1] 652_{37}. 659_{18}. 660_{17}. 667_{34}. Cf. etiam Gellius N. A. XVIII 2, 5: *si nemo dissolvebat (quaestionem), corona quaestionis eius deo, cuius id festum erat, dicabatur.* Inde translatus usus natus est apud Polybium I 58, 5: ὡς ἂν ἀπαθεῖς καὶ ἀήττητοί τινες ἄνδρες ἱερὸν ἐποίησαν τὸν στέφανον. XXIX 8, 9: καὶ δὴ τῷ τοιούτῳ τρόπῳ (Εὐμένης καὶ Περσεὺς) ποιήσαντες ἱερὸν τὸν στέφανον τῆς φιλαργυρίας διελύθησαν ἐπ' ἴσης καθάπερ ἀγαθοὶ παλαισταί. Neque vero de corona modo vocabulum ἱερός usurpatur, sed de ipso certamine, ut plane in vim eius quod est *anceps* abisse videatur. Sic fortasse accipiendum IG VII 2727_{19}: κιθαρῳ[δῶν ἱ]ερός. 24 κωμῳδῶν ἱερός; sed ibi dicat quispiam, στέφανος, non ἀγών, mente supplendum esse. Verum ea ambiguitate caret titulus Larisaeus n. $1058_{6.7}$: τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν παγκράτιον ἱερὸν ἐγένετο. I. Olymp. 56_{16}: [ὅσα δὲ τῶν ἀ]θλημάτων ἔρημα [ἢ ἱε]ρὰ γένηται, τούτων -- ἀνατιθέτωσ[αν οἱ ἀγωνοθέται τοὺς στεφάνους]. Neque vero violentius, quam ad certamen, ad victoriam transfertur a praemio; unde natam opinor locutionem ἱερὰν ποιεῖν,

50 αἰῶνος ἀνδρῶν | ἐποίησεν· ἔδοξεν τοῖς τε ἄρχουσι | καὶ παντὶ τῷ δήμῳ, ἐπαινέσαι μὲν Λαῖτον | τῆς ἰσηγήσεως, τετειμῆσθαι δὲ Ῥοῦφον | πολειτείᾳ, καὶ ἐπιτραπῆναι αὐτῷ ἀνα|θεῖναι ἀνδριάντα ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας | ἐπιγραφὴν ἔχοντα τὴν προγεγραμμένην.

in qua initio adiectivo praedicative usurpato mente addebatur τὴν νίκην, deinde hac ellipsi obscurata ipsum ἱερά quasi substantivum incertum certaminis eventum significans habebatur. Ceterum eius formulae haec exstant praeter hunc titulum exempla: Seneca Epist. 83, 5 *quod raro cursoribus* (sc. multo frequentius luctatoribus et pancratiastis) *evenit, hieran fecimus.* Wood Ephesus Append. VI p. 70_{20} ἐποίησε δὲ καὶ Ὀλύμπια τὰ ἐν Πείσῃ ἱερά̄ν. Bull. Hell. XVII 1893, 256, 35 ἀγωνισάμενον ἐνδόξως τὴν ἱερὰν Σεβαστοδώρητον Αἰλ(ίαν) Κορνουτείαν θέμιν γ' πυθικῶν (sc. παίδων) [πά]λην καὶ ποιήσαντα ἱ[ερ]ά̄ν. Cf. Wissowa vol. I p. X.

1074. Phylarchorum victorum donarium. c. a. 350. Basis quadrata marmoris albi in tribus lateribus singulos equites et tripodes anaglypho expressos habens, inventa Athenis septentrionem versus a Theseo quod dicitur. Edd. Kabbadias Ἐφ. ἀρχ. 1893, 39, tab. 6. 7. (IG II 5, 1305*b*; Michel 939; Syll.² 687). Cf. Lolling Δελτίον ἀρχ. 1891, 55; Robert Realenc. III 918; PA 2930. [*Hi*]

φυλαρχοῦντες[1] ἐνίκων ἀνθιππασίαι[2] | Δημαίνετος Δημέο Παιανιεύς[3], | Δημέας Δημαινέτο Παιανιεύς, | Δημοσθένης Δημαινέτο Παιανιεύς. |
5 _____ Βρύαξις ἐπόησεν[4].

Genetivi in -ο cadentes cum in participio φυλαρχοῦντες iam diphthongus scribatur, medio fere saec. IV titulum incisum arguunt (cf. not. 3. 4).

1 Phylarchi deni quotannis erant, singuli ex singulis tribubus suffragio electi. Unde sponte apparet, tres homines Paeanienses simul eo magistratu fungi non potuisse. Statuendum igitur est Demosthenem Demaenet[i] f. Paeaniensem cum hipparchus certamine equestri vicisset, hoc suae victoriae simulque earum quas ante in eodem magistratu pater et frater natu maior reportaverant monumentum dedicasse. L. 2 Inter exercitationes equitum Xenophon hipparch. 1, 20. 5, 4 ἀνθιππασίαν commemorat eandemque 3, 11. 12 accurate describit. Sed illic de certamine et victoria nihil legitur; quod contra sic interpretantur Hesych. ἀνθιππασίων· τῶν ἱππέων ἄσκησις, καὶ ἀγῶνες αὐτῶν. Suidas ἀνθιππασία· ὁ ἱππικὸς ἀγών. Bekker Anecd. I p. 404_3 ἀνθιππασία· ἵππων ἅμιλλα, ἱππικὸς ἀγών. Neque multo recentius Xenophontis aetate illud institutum fuisse hic titulus docet. Aliud de eodem testimonium habes n. $365_{5.10}$, neque magnopere discrepare videntur ludi equestres Lebadensium quorum ob victoriam equites cum hipparcho suo dedicaverunt monumentum IG VII 3087_2: νικάσαντες ἱππασίῃ. Reisch Realenc. I 2378. 3 Demaenetus a. 388/7 praetor primum cum Chabria Aeginae contra Gorgopam pugnavit (Xen. Hell. V 1, 10), deinde cum tribus collegis ad Abydum classi praefuit (Xen. Hell.

V 1, 26). Sane nusquam patris aut demi nomen additur; sed L. monuit ex eius collegis quorum quidem demi noti essent (Beloch Gesch. att. Pol. 296), neminem Pandionidis tribus esse. Eius filios phylarchorum officio circa medium saec. IV functos esse probabile est. Stemma PA 3276.

4 Artificem nobilissimum iuvenem partem anaglyphorum Maussollei (Plinius n. h. XXXVI 31; Wolters-Sieveking Arch. Jahrb. XXIV 1909, 171 Beil. 2), provectum aetate statuam aheneam Seleuci (Plinius XXXIV 73 sed qui regem non dicit) fecisse constat. Hoc phylarchorum monumentum sine dubio adulescens nondum artis laude inter Graecos florens elaboravit, origine ille quidem, ut nomen apud Iasenses frequens docet, Carica, secundum Clementem Alexandrinum Protr. p. 37_{26} Staehl. sane Atheniensis, qui Athenis annis fere 360—350 Scopae operam dedisse videtur (Robert p. 919). Cuius socius fuit certe Halicarnassi; sed iam Tegeae, ubi templum Minervae Aleae aliquando restituit Scopas, Caris donarium invenimus (cf. ad Satyri Parii, Scopae collegae, opus n. 225). Bryaxidem Atheniensem fuisse hoc quidem titulo, quippe cuius sculptor ethnico careat (Lo. Dttb.), probari negamus. Hi.

1075/7. Iudicia Epidauriorum, saec. III extr. (1075) et postea. In delubro Aesculapii Epidaurio. Edd. Kabbadias Fouilles d'Epid. I 77, 237 (Inscr. jur. 494 XX; Syll.² 688/90; Michel 1336/8); Fraenkel IG IV 1508; cf. Partsch Gr. Bürgschaftsr. 134⁵ 333/4. 412. [*Hi*]

1075. [ἐπ' ἱαρ]εῦς Θιοκύδευς[1], μηνὸς Ἀπελλαίου[2]. | ὀφείλει τῶι θεῶι ὁ ἐργώνας τᾶς ὅσπλα|κος[3] Φίλων Κορίνθιος τὰς ζημίας ἃς ἐ|-
5 ζαμίωσε αὐτὸν ὁ ἀγωνοθέτας τοῦ γυ|μνικοῦ Τρίτυλλος καὶ οἱ ἑλλα-νοδίκαι, καὶ | ἐπέκρινε[4] αὐτὸν παρεόντα[5] ἁ βουλὰ δι|καίως ἐζαμιῶσθαι δραχμαῖς Ἀλεξαν|δρείαις πεντακοσίαις· τούτου ἀνθυφαι|ρεθέντος τοῦ
10 μισθοῦ δραχμᾶν διακοσι|ᾶν τὸ λοιπὸν σὺν ἡμιολίωι[6] ὀφείλει, ἐ|πεὶ οὐκ ἀπελύσατο κατὰ τὸν νόμον[7], Ἀλε|ξανδρείας ΗΗΗΗΝ, | καὶ ὁ ἔγγυος Νίκων | τραπεζίτας Κορίνθιος.

I. Litterae saec. III iam ad finem vergentis. 1 Sacerdos est eponymus Aesculapii. 2 Maio fere respondet, si Carneum cum Metagitnione Attico s. Augusto comparamus. Bischoff Realenc. Kalender § 46.

3 Idem quod ἄφεσις significare hoc vocabulum in stadiis et hippodromis ex scriptorum testimoniis constat. Cf. Ioseph. Bell. Iud. III 90 ἑστᾶσιν ὥσπερ ἐφ' ὅσπληγος ἐξορμᾶν ἕτοιμοι. Hesychius ὅσπληγξ· ἄφεσις, ἀφετηρία. Inter γ et γγ fluctuat scriptorum memoria, sed tenuis κ quantum scio praeter hunc titulum nusquam occurrit. 4 Provocare igitur licebat ab agonothetae et hellanodicarum iudicio ad senatum. De hellanodicis Epidauriis cf. Realenc. VIII 157_{25}. 5 Hinc colligas ab hellanodicis absentem damnatum esse Philona. 6 Manifesto ἡμιόλιον hic dimidium est, quo addito ex trecentis drachmis, quae subducta mercede restant, fiunt quadringentae quinquaginta (v. 12). 7. I.e. quia debitum reipublicae non intra illud temporis spatium, quod legibus praefinitum erat, persolvit.

1076. ἐπὶ ἀγωνοθέτα τῶν Ἀσκλαπιείων Κλεαιχμίδα τοῦ | Ἀριστο-
κλέος κατάδικοι οἱ γενόμενοι τῶν ἀθλη|τῶν διὰ τὸ φθείρειν τὸν ἀγῶνα
ἕκαστον[1] στατῆρ|σι χιλίοις· Ταυρίδης Τελεσίου Σολεύς, ἀνὴρ στα|-
5 διαδρόμος[2]· Φίλιστος Καλλισθένους Ἀργεῖος ἀπ' Ἀ|χαΐας[3], ἀνὴρ
πένταθλος· Σίμακος Φαλακρίωνος Ἠπει|ρώτης ἀπὸ Θεσπρωτῶν, ἀνὴρ
παγκρατιαστής.

II. Titulus superiore recentior, saec. III (s. II). Kab. 1 Hoc non ad ἀγῶνα referendum est, sed anacoluthia satis leni, tanquam si antea verbum aliquod puniendi (veluti τούσδε ἐζαμίωσαν οἱ ἑλλανοδίκαι) scriptum esset, accusativus pro nominativo usurpatur. Unicuique mille staterum multa inflicta est. Dttb. 2 Scriptionis posteris saeculis usitatae (IG VII 1772_3; Liermann Anal. epigr. et ag. 150. 235 [Aphrodisiadis]), quam in Pausaniae textum (VI 7,1. 20,9) recepit Spiro, antiquissimum videtur exemplum. 3 Oppidulum ceteroqui ignotum agri Argivi indicari videtur. Nam si de Achaeorum foedere cui Argivi intererant diceretur, vice versa Ἀχαιὸς ἀπ' Ἄργους exspectares. Dttb.; coll. B. Keil Ath. Mitt. XX 1895, 46. 414[1]. Immo Argivus ex Peloponneso Fr., coll. App. Syr. 63 Ἄργος τὸ Πελοποννήσιον, quod ab homonymis distingui poterat sicut n. 1058[2] Λαρίσης τῆς Πελασγίδος.

1077. ἐπὶ ἀγωνοθέτα τῶν Ἀσκλαπιείων καὶ Ἀπολλωνίων[1] Σω-
στράτου τοῦ Πατρο|κλείδα κατάδικοι οἱ γενόμενοι τῶν τεχνιτῶν | διὰ τὸ
5 μὴ ἀγωνίξασθαι κεκομισμένοι τὸν μισθόν· | -- | -- | ...[2] κωμοιδὸς
Διονύσιος Διονυσίου Ῥόδιος[3] μνᾶν.

III. Litterae ΛΔΘΝΠΣ; Ω et ω. Superioribus eiusdem lapidis inscriptionibus haec manifesto multo recentior. 1 Haec duo verba postea supra versum addita sunt. 2 Hic aliquot nomina erasa sunt, quia multa persoluta erat. Cf. Euboeensium legem IG XII 9, 207_{79}: de artificum iure et condicionibus. Zie. 3 Dionysium Rhodium poëtam Anthol. VII 716; Realenc.[2] V 928, 102 fortasse eundem esse existimat. Kab. Sed hic actorem comoediarum, non poëtam habemus, neque ex nomine volgato quicquam colligere licet.

1078. Dionysiorum magnorum Athenis actorum fasti. Athenis in arce; olim in Bacchi fano (Reisch)? Post Koehlerum IG II 971 alios (Michel 879; Syll.[2] 694/5) egregie auctos ed. Wilhelm U(rk.) D(ramat. Aufführungen) 1906, 6/33 et Anz. Ak. Wien 1906 XVIII. Cf. v. Wilamowitz Goett. GA 1906, 614; Schenkl Berl. ph. Woch. 1907, 445; Reisch Z. öst. Gymn. 1907, 289—293 (qui libro peculiari rem se pertractaturum esse pollicitus est). [*Hi*]

[ἀπὸ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος, ἐφ' οὗ πρῶτ]ον κῶμοι ἦσαν τῶ[ι Διονύσωι].
Aliquot columnae perierunt. In prioris calce erant vss. primi anni

Menonis: I [ἐπὶ Μένωνος· | -- ἰς παίδων | -- ἐχορήγει | -- ἰς ἀνδρῶν | -- ἐχορήγει | κωμωιδῶν, | reliqua in columna prima (quinta?): *a. 473/2*

A Ξ]ενοκλείδης ἐχορήγε(ι) | [Μ]άγνης ἐ[δ]ίδασκεν. | τραγωιδῶν· | Περικλῆς Χολαρ(γεὺς) ἐχορή(γει), | Αἰσχύλος ἐδίδασκε. |

II [ἐπὶ Χάρητος | -- ἰς παίδων, | -- ἐχορήγει, | -- ἰς ἀνδρῶν, | -- ἐχ]ο- [ρήγει. | κωμωιδῶν· | -- ἐχ]ορήγει, | - *61* - ἐδίδ]ασκεν. | τραγωιδῶν· | -- ἐχ]ορήγει, | [Πολυφράσμω]ν ἐδίδασ(κεν). | *a. 472/1*

III [ἐπὶ Πραξιέργο]υ· | [- *61* - ντὶς πα]ίδων· | [- *81* - ἐχο]ρήγει. | [- *61* - ἰς ἀνδρ]ῶν, | [- *101* - ἐχ]ορήγ(ει). | [κωμωιδῶν· | - *61* - ἐχορήγε]ι, | [-- ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε]. *a. 471/0*

IV—XIII *perierunt*. *a. 470/69–4*

B XIV [ἐπὶ Φρασικλείδου· | -- ἰς παίδων, | -- ἐχορήγει]. | Πανδιονὶ[ς ἀνδρῶν], | Κλεαίνετ[ος Κυδαθη: ἐχορήγει]. | κωμωιδῶ[ν]· | Θαρ[-- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | - *111* -]: ἐχορή(γει), | - *81* - ἐδίδασκεν. | *a. 460/59*

XV ἐπὶ Φιλο]κλέους· | [Οἰ]νηὶς παίδων, | Δημόδοκος ἐχορήγε(ι). | Ἱπποθωντὶς ἀνδρῶν, | Εὐκτήμων Ἐλευ: ἐχορή(γει). | κωμωιδῶν· | Εὐρυκλείδης ἐχορήγει, | Εὐφρόνιος ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | Ξενοκλῆς Ἀφιδνα: ἐχορή(γει), | Αἰσχύλος ἐδίδασκεν. | *a. 459/8*

XVI ἐπὶ Ἄβρωνος· | Ἐρεχθηὶς παίδων, | Χαρίας Ἀγρυλῆ: ἐχορή- (γει). | Λεωντὶς ἀνδρῶν, | Δεινόστρατος ἐχορ[ήγει]. | κωμωιδῶν· | [- *71* - ἐχ]ορήγ[ει, | -- ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε]. | *a. 458/7*

XVII—XXV *perierunt*. *a. 457/6–45*

XXVI [ἐπὶ Φιλίσκου· | --ἰς παίδων, | -- ἐχορήγει. | --ἰς ἀνδρῶν, | *a. 448/7*

C -- ἐχορήγει. | κωμωιδῶν· | --ἐχορήγει, | --ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | --ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε, | ὑποκριτής· --]. |

XXVII [ἐπὶ Τιμαρχίδου· | --ἰς παίδων, | -- ἐχορήγει]. | Ἐ[ρεχθηὶς ἀνδρῶν]. | Βίω[ν ἐχορήγει]. | κω[μωιδῶν]· | Ἀνδ[-- ἐχορήγει], | Καλ[λίας ἐδίδασκε]. | τρα[γωιδῶν]· | Θαλ[-- ἐχορήγει], | Κα[ρκίνος ἐδίδασκε], | ὑπ[οκριτής· --]. | *a. 447/6*

XXVIII ἐπ[ὶ Καλλιμάχου· -- *a. 446/5*

XXIX—L *perierunt*. *a. 445/4–42*

LI [ἐπὶ Ἀμεινίου --ἰς παίδων, | -- ἐχορήγει. | --ἰς ἀνδρῶν, | -- ἐχορήγει. | κωμωιδῶν· | - *71* -] Παια[νιεὺς ἐχορήγει, | Ἑρμιπ]ῳ.ος ἐδ[ίδασκε. | τραγ]ωιδῶν· | ....ν Παιανιε[ὺς ἐχορήγει, | Με]νεκράτης ἐδ[ίδασκε, | ὑπ]οκριτής· Μυνν[ίσκος]. | *a. 423/2*

LII [ἐ]πὶ Ἀλκαίου· | Ἱπποθωντὶς παίδων, | Ἀρίσταρχος Δεκε: ἐχορή(γει). | Αἰαντὶς ἀνδρῶν, | Δημοσθένης ἐχορήγει. | [κ]ωμωιδῶν· | [- *121* - *a. 422/1*

ἐχο]ρήγ[ει, | Εὔπολις ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε, | ὑποκριτής· --]. |

CD LIII—LXXIII *perierunt.* *a. 421/0–401/0*

LXXIV [ἐπὶ Λάχητος· | -- | ὑποκριτὴς Νικόστρ]ατος. *a. 400/399*

LXXV [ἐπὶ Ἀριστοκράτου]ς· | [--ὶς παίδω]ν, | -- ἐχορ(ήγει). | [--ὶς ἀνδρῶν, | --]ε: ἐχορή(γει). | [κωμωιδῶν· | --] ἐχορή(γει), | [-- ἐδίδα]σκεν. | *a. 399/8*

E [τραγωιδῶν· | --ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκε. | ὑποκριτὴς | --] |

LXXVI—LXXXV *perierunt.* *a. 398/7–389/8*

F LXXXVI [ἐπὶ Πυργίωνος· | --ὶς παίδων, | -- ἐχορήγει. | --ὶς ἀνδρῶν, | -- ἐχορήγει. | κωμωιδῶν· | --] ἐχ[ορήγει, | Ἀρ]αρὼς ἐδ[ίδασκ]εν. | τραγωιδῶ[ν]· | Ἀρισ[τ]οκράτης Φαληρ: [ἐχο(ρήγει)], | Σοφοκλῆς (ἐ)δίδασκεν, | ὑποκριτὴς | Κλέανδρο[ς]. *a. 388/7*

LXXXVII [ἐπὶ Θεοδότου· | παλαιὸν δρᾶμα πρῶτο[ν] | παρεδίδαξαν οἱ τραγ[ωιδοί]. | Ἀντιοχὶς παίδων, | Εὐηγέτης Παλλη: ἐχο[ρήγει]. | Αἰγηὶς *a. 387/6*

F ἀνδρῶν, | Ἴασος Κολλυ: ἐχορή[γει]. | [κωμωιδῶν· | --ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκεν. | τραγωιδῶν· | -- ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκεν, | ὑποκριτὴς· --]. |

LXXXVII—XCVIII *perierunt.* *a. 386/5–377/6*

XCIX [ἐπὶ Χαρισάνδρου· | --ὶς παίδων· | -- ἐχορήγει. | --ὶς ἀνδρῶν, | ...]χος Ἀ[-- ἐχορήγει. | κω]μωιδῶν· | ...γνητος [--ἐχορήγει, | Ἀνα]ξανδρί[δης ἐδίδασκεν. | τρα]γωιδῶν· | ...γένης [-- ἐχορήγει, Σο]φοκλῆς [ἐδίδασκε, | ὑπ]οκριτὴ[ς --] | *a. 376/5*

C [ἐπὶ Ἱ]ππο[δάμαντος· | --ὶς παίδων, | -- *a. 375/4*

C—CXXV *perierunt.* *a. 374/3–349/8*

G CXXVI [ἐπὶ Θεοφίλου· | --ὶς παίδων, | -- ἐχορήγει. | --ὶς ἀνδρῶν, | -- ἐχορήγει. | κωμωιδῶν· | ....]ιλ[-- ἐχορήγει, | Ἄ]λεξις ἐδ[ίδασκε]. | τραγωιδῶν· | [Κλ]εόμαχος Ἀχα[ρνεὺς ἐχορήγει, | Ἀ]στυδάμας ἐ[δίδασκε, | ὑ]ποκριτὴς Θ[ετταλός]. *a. 348/7*

CXXVII [ἐ]πὶ Θεμιστο[κλέους]· | Ἐρεχθηὶς π[αίδων], | Διονυσ[-- ἐχορήγει, | Ἀκαμαντὶς ἀνδρῶν | -- *a. 347/6*

CXXVIII—CXXX *perierunt.* *a. 346/5–344/3*

CXXXI [ἐπὶ Πυθοδότου· | --ὶς παίδων, | -- ἐχορήγει. | --ὶς ἀνδρῶν, | -- ἐχορήγει. | -- κωμωιδῶν· | -- ἐχορήγει, -- ἐδίδασκε. | τραγωιδῶν· | ..... ἐκ Κερ]αμ: ἐχορή(γει), | [-91- ἐ]δίδασκε, | ὑποκριτὴς Ἀ]θηνόδωρος. *a. 343/2*

CXXXII [ἐπὶ Σωσιγένο]υς· | [Αἰγηὶς παίδ]ων, | [-81- Δι]ομε[εὺς ἐχορ]ήγει. | [Ἱπποθωντὶς] ἀνδρῶν, | [-61- ἐκ Κοί]λης ἐχορή(γει). | [κωμωιδῶν· | -101- Εὐω]νυ: [ἐχορήγει, | -- ἐδίδασκεν. | τραγωιδῶν· | -151- ἐχορήγει, | Ἀστυδάμας ἐδίδασκεν, | ὑποκριτὴς [Νεοπτόλεμος]. *a. 342/1*

CXXXIII [ἐπὶ Νικομάχου | *rell.*__ | τρ]αγωιδῶν· | Ἀρρενείδης Πα- *a. 341/0*
[ια]νι: ἐχο(ρήγει), | Ἀστυδάμας ἐδίδ[α]σκεν, | ὑποκριτὴς Θετ[τα]λός. |

CXXXIV [ἐ]πὶ Θεοφράστο]υ· | πα]λαιὸν δρᾶμ[α | π]αρεδίδαξα[ν οἱ] *a. 340/39*
κ[ω]μ[ωιδοί. | Ἀ]ντιοχὶς παί[δων | *rell.*

CXXXV—CXXXVII *perierunt.* *a. 339/8–3.*

CXXXVIII ἐπ]ὶ Π[υθοδήλου]· | Κεκροπ[ὶς παίδων], | Διόφαν[τος *a. 336/5*
H Ἁλαιεὺς ἐχορήγει]. | Κεκροπὶς [ἀνδρῶν], | Ὀνήτωρ [__ ἐχορήγει]. | κω-
[μ]ωιδ[ῶν]· | Διοπεί[θης ἐχορήγει], | Προκλείδ[ης ἐδίδασκε]. | τραγωιδ[ῶν· |
Φρ[α _?__ ἐχορήγει, | __ ἐδίδασκε, | ὑποκριτής· __]. |

CXXXIX—CXLI *perierunt.* *a. 334/3–3.*

CXLII [ἐπὶ Νικήτου· | *rell.*__ | ὑποκριτὴς] Νικ[όστρατος?]. *a. 332/1*

CXLIII [ἐ]πὶ Ἀριστοφάνους· | Οἰνη[ΐς] παίδων, | Νικόστρατος *a. 331/0*
Ἀ[χ]αρν[εὺς ἐχορήγει]. | Ἱπποθωντὶς ἀνδρ[ῶν], Ἄρχιππος Πειραιε[ὺς ἐχο-
ρήγει. | κωμωιδῶν· | _τι_]ο[ς] Κηφισ[ιεὺς ἐχορήγει, | _σι_ ἐδ]ί[δασκε, |
τραγωιδῶν· | *rell.*__

CXLIV [ἐπὶ Ἀριστοφῶντος· | *rell.*__ | κωμωιδῶν· | _σι_ ἐ]κ Κε[ρα- *a. 330/29*
μέων], | ἐ[χορήγ]ει, | Θεόφιλος ἐδίδ[ασκεν]. | τραγωιδῶν· | [Θη]ραμένης
Κηφισι. | [ἐχορ]ήγει, | [....κ]λῆς ἐδίδα[σκε, ὑπο]κριτὴς Ἀθηνόδωρος.

CXLV ἐπὶ Κηφισοφῶντος· | [Ἱ]ππ[ο]θωντὶς παί[δων, | *rell.*__ *a. 329/8*

Fasti annis 346/0 (Wil. 614) vel a. 330 (Reisch 298) aut in muri lapidibus (Wilh.) aut in tabula propria sed quae plures lapides continebat incisi, neque amplius quam usque ad a. 319 (Reisch) continuati sunt. Erant per columnas (*ABC*...) digesti, singulae columnae quatenus exstant 140 s. 141 versus, acta annorum plurium quam duodecim seu in posteriore parte undecim ($11 \times 12 = 132 + 8/9 = 140/1$) continebant. Partis ab initio deperditae magnitudo non constat; tres columnas fuisse non improbabile est (Wilhelm 13; Reisch 297; Schenkl 447, 3). Supra omnes has columnas versus unus maioribus litteris scriptus erat, quem exempli gratia supplevit Wilh. 13; coll. n. 1056_{15} [ἀπὸ τ]ῆς Ὀλυμπιάδο[ς τῆς μιᾶς καὶ εἰκοστῆ]ς οἵδε νενική[κασιν]. Hinc tres ab initio columnas suppleri posse sequitur, lapidi peculiari inscriptas; sequitur medius lapis qui quinque, claudit dexter qui tres columnas continebat. Iam quid ante a. 473/2 relatum sit, certo explorari vix poterit. Ex iis autem certaminum generibus, quae in parte superstite legimus, unus, nempe χοροὶ ἀνδρῶν, a. 509/8 s. 510/9 (M. P. ep. 46), ἄρχοντος Λυσαγόρου, aut, si Ἰσαγόρου substituitur, 508/7 institutus est. Comoediam vero (κωμωιδούς) inde demum ab a. 488 publice recepisse videntur Athenienses, cf. Suid. Χιωνίδης Ἀθηναῖος κωμικὸς τῆς ἀρχαίας κωμωιδίας, ὃν καὶ λέγουσι πρῶτ[ον] ἀγωνιστὴν γενέσθαι τῆς ἀρχαίας κωμωιδίας, διδάσκειν δὲ ἔτεσιν η′ πρὸ τῶν Περσικῶν et Arist. poet. 1449 *b* χορὸν κωμωιδῶν ὀψέ ποτε ὁ ἄρχων ἔδωκεν, E. Meyer Gesch. III § 440. Neque enim respici solet quod M. P. ep. 39 (annis 581/0—562/1) refert: ἀφ' οὗ ἐν Ἀθ[ήν]αις κω-

μω[ιδῶν χο]ρ[ὸς ἐτ]έθη, [στη]σάν[των πρώ]των Ἰκαριέων, εὐρόντος Σουσαρίωνος -- Tragoediae initium a. 534/3 (536/2 Jacoby) vindicavisse videtur M. P. ep. 43: ἀφ' οὗ Θέσπις ὁ ποιητὴς [ὑπεκρίνα]το πρῶτος, ὃς ἐδίδαξε [δρ]ᾶ[μα ἐν ἄ[στ]ει, καὶ ἆθλον ἐ]τέθη ὁ [τ]ράγος -- Sane illis temporibus victoriae Choerili (a. 523/0), Phrynichi (511/08), Aeschyli prima (489/8) tragicae, Chionidis (488/7) comica referendae erant. Comos vero (v. 1) non ad pompam Bacchicam, ut in Euegori lege Demosth. XXI 10, sed ad omnia ludorum genera magnis Dionysiis in urbe acta pertinere adeoque ad feriarum ipsa initia spectare patet.

I Suid. Μάγνης. Aristoph. Equ. 520. Hypoth. Aesch. Pers. ἐπὶ Μένωνος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποτνιεῖ, Προμηθεῖ. Pericles natus primis saeculi V annis. Choregus igitur fuit perquam iuvenis necdum πρωτεύων, i.q. per XL annos (i.e. c. 469—429) dicitur Plut. Per. 16.

II Πολυφράσμω]ν suppl. Lipsius, coll. IG II 977*a*.

XIV Cleaeneti demoticum suppl. Dttb., sumens filium esse notum Κλέωνα Κλεαινέτου Κυδαθηναιέα. PA 8460.

XV Hypoth. Aesch. Ag. ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους Ὀλυμπιάδι πη' ἔτει β'. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ. ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδναῖος.

XXVI—XXVIII Etiam anni 447 sqq. in censum veniunt: Reisch 294.

XXVII Κα[λλίας suppl. Capps Amer. Journ. phil. XX 396. Kock Com. Att. fr. I p. 693. Wilam. l.l. 631.

Κα[ρκίνος] Lipsius. Est maior natu PA 8254, non minor PA 8255. Wilh. 21.

LI Ἕρμιπ]πος Wilhelm 21. Kock I 224. κωμῳδοποιὸς Aspasiam accusat Plut. Per. 32. Μυννίσκος aut homonymus aut vixdum idem histrio qui Aeschyli fabulas egit. Wilh. 20, Kaibel ap. eum. Hunc certe ludificatus est Plato comicus Kock 642. Wilh. 190. Quod de saec. IV. III. definite testantur tituli, id propter Mynnisci nomen hic incisum iam a. 422 usu venisse statuit Rohde Rh. Mus. XXXVIII 280, ut praeter choregorum (simulque poetarum) certamina etiam histriones inter se de praemio certarent. Dttb.

LII Aristarchus idem qui a. 411 inter principes optimatium erat. Thuc. VIII 90. 92; Xen. Hell. I 7, 28. II 3, 46. Demosthenes Alcisthenis f. Aphidnaeus, tribus scil. Aeantidis. Εὔπολις suppl. Bergk Rh. Mus. XXXIV 331 [1]. Hypoth. Arist. Pac. I ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ ποιητὴς (Ἀριστοφάνης) ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου, ἐν ἄστει. πρῶτος Εὔπολις Κόλαξι, δεύτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, τρίτος Λεύκων Φράτορσι. Ath. V 218*c*.

LXXXVI Hypoth. IV Aristoph. Plut. ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου (a. 389/8) -- τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμῳδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστῆσαι Ἀραρότα δι' αὐτῆς τοῖς θεαταῖς βουλόμενος, τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα. Quare vere 387 de Cocalo acta cogitabimus. Suo Marte primo Ol. CI (a. 375/2) egit. PA 1575.

Sophocles Iophontis f. Sophoclis summi poëtae nepos a. 401 τὸν ἐπὶ Κολώνῳ Οἰδίποδα ἐπὶ τετελευτηκότι τῷ πάππῳ -- ἐδίδαξεν (hypoth. Soph.

Oed. C.); ipse agere coepisse videtur a. 397/6 (Diod. XIV 53, 6); quaestor reliquorum deorum a. 376 IG II 672_{37}. PA 12833. Cf. infra n. XCVIII (a. 376/5).

XCIX Anaxandrides comicus anno priore (vere 376) primam victoriam reportaverat. M. P. ep. 70: ἀφ' οὗ Ἀναξανδρίδης ὁ κωμο[ιδοποιὸς ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΙΙΙ, ἄρχοντος] Ἀθήνησι Καλλέου.

1079. Magnetum a. M. Romaea saec. II/I. Ed. Kern Ath. Mitt. XIX 1894, 93 et tab. V (Michel 914) et Inschr. Magn. 88 (Syll.² 699).

a στεφανηφοροῦντος[1] Ἀπολλοδώρου, ἀγωνοθετούντων Εὐανδρίδου τοῦ Εὐανδρίδου, Μανδροδώρου | τοῦ Κλεαίνου[2], Ἀπολλοδώρου τοῦ Λεοντέως, οἵδε ἐνίκων τὸν ἀγῶνα τῶν Ῥωμαίων[3] ποιηταὶ καινῶν δραμάτων· |

5 τραγωιδιῶν· | Θεόδωρος Διονυσίου δράματι Ἑρμιόνηι· | ὑποκριτὴς Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου[4]. |

κωμῳδιῶν· | Μητρόδωρος Ἀπολλωνίου δράματι Ὁμοίοις[5]· | ὑποκριτὴς Ἀγαθοκλῆς Ἀγαθοκλείους | Μιλήσιος. |

10 σατύρων· | Θεόδωρος Διονυσίου[6] | δράματι Θύτηι. |

Litteraturam partis orientalis (*ab* v. 1—23) aetatem anno 150 certe non antiquiorem prodere, partem meridionalem vero (*cde* v. 24—49) primi saeculi ineuntis esse observavit K. Dispositio tituli qualis in lapide est hic propter spatii rationes servari non potuit. Nempe continenter per totam lapidum latitudinem scripti sunt versus 1. 2. 13. 14. 15. Quod contra v. 3—12 per tres columnas dispositi, quarum media quattuor (v. 6—9), exteriorum utraque ternos versus habet. Item v. 16—23 tres columnae sunt, dextra duorum (v. 22. 23), reliquae duae ternorum versuum (16—18 et 19—21). Porro in fragmento *c* versus 24. 25 totam lapidis latitudinem explent, sequuntur tres columnae, ex quibus sinistra versus 26—30, media v. 31—35, dextra v. 36—38 continet. Fragmentorum *d e f* versus sic ut hic exprimuntur in lapidibus se excipiunt. 1 Cf. n. 557 al. 2 Huius filius Magn. 221 Κλέαινος Κλεαίνου ἀρχιερητεύων ἀνέθηκεν τὴν ὑδρίαν, cf. v. 25.

3 Iam ante medium saeculum alterum Deae Romae honoris causa ludos Magnesiae institutos esse eo minus mirari debemus, quia idem de Alabandensibus docet Livius XLIII 6, 5: *Alabandenses templum urbis Romae se fecisse commemoravere* (anno 170 in senatu) *ludosque anniversarios ei divae instituisse.* K. 4 Eundem plane ordinem, qui hic constanter observatur, in titulo Teio Le Bas-Wadd. III 91 σατύρων· Ἀναξίων Θρασυκλείδου Μυτιληναῖος δράματι Πέρσαις· ὑπεκρίνετο Ἀσκληπιάδης Ἡρακλείδου Χαλκιδεύς esse observavit K. 5 Imitationem antiquiorum comoediarum manifesto arguit hic titulus. Etenim Ὁμοίους novimus Antiphanis, Ephippi, Posidippi (Kock Com. Att. fr. II 82. 258. III 341). K. 6 Idem qui eisdem ludis tragoediam Hermionen in scaenam misit (v. 4). Alio anno item Polemaeus Diodori f. simul tragoediam Clytaemestram (v. 28) et fabulam

b στεφανηφοροῦντος Σωκράτου, ἀγωνοθετούντων Διαγόρου τοῦ Δημη-
τρίου, | Διονυσάρχου τοῦ Λάμπωνος, Γεροντίδου τοῦ Γεροντίδου, οἵδε
15 ἐνίκων τὸν ἀγῶνα | τῶν Ῥωμαίων ποιηταὶ καινῶν δραμάτων. |
τραγῳδιῶν· Γλαύκων Γλαύκωνος | Ἐφέσιος. | ὑποκριτὴς Ἡράκλειτος |
Μηνοδώρου Μαλλώ[της]. |
20 κωμῳδιῶν· Διομήδης | [Ἀ]θηνοδώρου Περγαμηνός[7]· | [ὑπο]κριτὴς Μη-
νόδοτος Μητροδώρου Περγαμη[νός]. |
σατύρων· | Πολέμων Νέωνος.
c Δημητρίου[8] στεφανηφοροῦντος Ἀττάλου, ἀγωνοθετούντ[ων] Εὐκλείους
25 τοῦ Ἀριστοκράτους, Εὐανδρίδου τοῦ Εὐανδρίδου, | Κλεαίνου τοῦ Κλε-
αίνου[9], οἵδε ἐνίκων ἐν τῷ ἀγῶνι [τῶν] Ῥωμαίων ποιηταί· |
τραγωιδιῶν· | Πολεμαῖος Διοδώρου Ἐφέσιος | δράματι Κλυται-
30 μήστρᾳ[10]· | ὑποκριτὴς Ἀρτεμίδωρος | Ἀρτεμιδώρου τοῦ Διοσκουρίδου. |
κωμωιδιῶν· | Ἀγαθήνωρ Ἀριστώνακτος Ἐφέσιος | δράματι Μιλησίᾳ[11]·
35 ὑποκριτὴς | Ἱεροκλῆς Ἱεροκλήους, φύσει δὲ | Φιλώτου, Τραλλιανός.
σατύρων· | Πολεμαῖος Διοδώρου Ἐφέσιος[12] | δράματι Αἴαντι. | [--]
40 *d* ἀγωνοθ]ετούντων δὲ Ῥωμαῖα | [-- τ]οῦ Ὀνήσονος οἵδε ἐνίκων· |
σατύρων ποιητὴς | Ἁρμόδιος Ἀσκληπιάδου | Ταρσεὺς δράματι | Πρω-
τεσιλάῳ. |
45 *e* στεφανηφο[ροῦντος --] | Ἱππονίκου τ[οῦ --] |
50 *f* σατύ[ρ]ω[ν·] | Θεύδο[τος] | δ[ρ]άμα[τ]ι | Παλαμήδῃ.

---

satyricam Aiacem (v. 38) dedit. Mansit igitur tum antiquus mos, ut tragoediae et satyricae poësi haud raro idem homo operam daret, tragoediae et comoediae fere nunquam. Ceterum quod primo etiamtum saeculo nova dramata satyrica, ad veterum sane exemplum expressa ut de comoediis vidimus (not. 5), prodiisent perquam memorabile esse monuit K., quia adhuc ab hominibus doctis de ea re dubitatum esset. 7 Diomedem Athenodori f. Atheniensem ποιητὰν κωμῳδιῶν Epidaurii statuae honore affecerunt (IG IV 1146), eiusdemque basis Athenis in theatro Bacchi eruta cum simplici titulo Διομήδης (IG III 952; Wilhelm Urk. dr. Auff. 136. 256 [de tit. Delphico]) esse videtur. Eundem hic significari videri indicavit E. Reisch in litteris ad Kernium datis; ethnici discrimen obstare non videtur, siquidem homines Graeci, ac praecipue quidem artifices, haud raro plurium civitatum simul cives erant. 8 Patris nomen ex alia didascalia, cuius reliquae partes interciderunt, servatum. K.

9 Cf. not. 2. 10 Veram hanc esse nominis formam primus vidit Petrus Papageorgiu Νέα Ἡμέρα 1884 p. 487. et Berl. phil. Woch. 1886, 291; Kretschmer Gr. Vaseninschr. 166, 143. K. 11 Ex mediae et novae comoediae poëtis Μιλησίαν scripserunt Alexis et Philemo natu minor (Kock Com. Att. fr. II 351. III 357). K. Cf. not. 5. 12 Cf. not. 6.

1080. Histrionis donarium Tegeaticum a 276—219. Tegeae. Edd. Berard Bull. Hell. XVII 1893, 14, 20 (Syll.² 700; Wysocky Philol. LVIII 1899, 498); Perdrizet Bull. Hell. XXIV 1900, 285 et tab VIII (Herzog Philol. LX 1901, 440; Crusius Festschr. Gomperz 1902, 381); Hiller et Lattermann IG V 2, 118. [*Hi*]

I Διονύσια | [τὰ] μεγάλα | [ἐν] Ἀθήναις | [Ὀρ]έστηι | [Εὐ]ριπίδου.
II [Σωτ]ήρια | [ἐν] Δελφοῖς[1] | Ἡρακλεῖ | [Εὐ]ριπίδου[2], | [Ἀν]ταίωι[3] | Ἀρχεστράτου[4].
III [Πτο]λεμαῖα | ἐν Ἀλεξανδρείαι[5] | [ἄν]δρας | [πυ]γμήν[6].
IV Ἡραῖα[7] | Ἡ[ρ]ακλεῖ | Εὐριπίδου, | Ἀρχελάωι[8] | Εὐριπίδου.
V Νάϊα | ἐν Δωδώνηι[9] | Ἀρχελάωι | Εὐριπίδου, | Ἀχιλλεῖ | Χαιρήμονος[10].
VI καὶ τοὺς κατὰ | πόλεις ἀγῶνας[11] | σκηνικοὺς | Διονύσια καὶ εἴ τι|νας ἄλλας ἑορτὰς | αἱ πόλεις ἤγοσαν | ὀγδοήκοντα | ὀκτώ.

Singuli tituli I—VI coronis cincti sunt: I IV VI hederaceis i.e. Bacchiis, II laurea i.e. Apollinea, III olivae silvaticae, V quercea i.e. Iovia. Apparet monumentum esse actoris tragoediarum quod ille propter victorias peregre partas in theatro patriae urbis erexit. Nomen periisse videtur in alio lapidis latere, ubi nunc non exstant nisi reliquiae coronae magnae hederaceae. 1 Soteriorum institutio n. 402. 408; victores c. a. 268/5 n. 424; restitutio c. a. 234 n. 489. 2 Herculis furentis personam marmoream Lindi inventam ed. Hiller Strena Helbig. 1900, 137; quam lateris marmorei speciem esse ἡγεμόνα dictam nuper indicavit Schede. 3 Antaeus fabula fuit Phrynichi (Nauck Trag. Gr. fr.² 720) itemque Aristiae (Nauck 726, 1). 4 Poëta tragicus Euripidis aequalis Athenis degebat. Dieterich Realenc.² II. 459, 12. Vys. 5 Suppl Pe. Inde ab a. c. 280, cf. n. 390 cum Pomtowii nota ad calcem addita. 6 De histrione et pugili egerunt Pe. qui supplevit et He, qui personas et ipsas tragoedias quasi a pugili electas esse docuit. 7 Sc. τὰ ἐν Ἄργει. 8 De Archelao et Macedoniae rege, Euripidis patrono, et Euripideo cf. Koehler SB. Ak. Berl. 1893, 499. 500. 9 Haec victoria ante a. 219 parta est, quo anno Dodonam vastaverunt Aetoli. Pol. IV 67. 10 Intellegi videtur Ἀχιλλεὺς Θερσιτοκτόνος. Cf. Stob. Ecl. I 6, 7 p. 85_5 Wachsm. Χαιρήμονος ἐξ Ἀχιλλέως Θερσιτοκτόνου 'τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία'. Suidas sane 'ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος' παροιμία· ὁ στίχος δέ ἐστι Χαιρήμονος ἐκ Θερσίτου, quae eadem manifesto est fabula. Nauck Trag. Gr. fr.² 782, 2. 3. 11 ἀγῶνας antea enumeratos στεφανίτας, hos modo χρηματίτας fuisse coniecit He; cf. Reisch Realenc.² I 849.

1081—1092. Atheniensium monumenta choregica. [*Hi*]

1081. Paullo ante a. 405. Edd. ex Fourmontio CIG 1037; e schedis Finlayi IG I 337 (Reisch Mus. Graec. cert. 31 II; Michel 929; Syll.² 701); Rangabé Ant. 55 (Roberts-Gardner II 181).

_ c. 8 l _ ος Δοροθέο Ἀλαιεὺ[ς[1] ἐχορέγε]
Παντακλῆς ἐδίδα[σκε][2].

1 Aut Aegeïs aut Cecropis vicerat. Illius enim sunt Halae Araphenides, huius Aexonides. K. 2 Antiph. VI 11 ἐπειδὴ χορηγὸς κατεστάθην εἰς θαργήλια καὶ ἔλαχον Παντακλέα διδάσκαλον καὶ Κεκροπίδα φυλὴν πρὸς τῇ ἐμαυτοῦ κτλ. Harpocr. s. διδάσκαλος· ὅτι γὰρ ὁ Παντακλῆς ποιητής, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς διδασκαλίαις. Similis tituli verba corrupta exstant apud Steph. Byz. s. Ἀτήνη· ὁ δημότης Ἀτηνεύς· 'Πατροκλῆς Ἀτηνεὺς ἐχορήγει, καὶ Παντακλῆς'. Kirchhoff.

1082. Ed. Koehler Ath. Mitt. VIII 1883, 34 (Kirchhoff IG I s. p. 79, 337*a*; Michel 931; Reisch 31 III; Syll.[2] 702; Roberts-Gardner 182).

Κλεισθένης ἐχορέγε Αὐτοκράτος | Ἐρεχθηΐδι, Αἰγηΐδι | Κεδείδης[1] ἐδίδασκε.

Litteratura Ionica, nisi quod bis Ε productam vocalem significat, cum praeterea Η usurpetur. Et propter hoc scripturae genus et propter duarum tribuum choregiam coniunctam non ante media belli Peloponnesiaci tempora (fere 415) haec incisa iudicat Koe. 1 Cf. Aristoph. Nub. 984 sq. ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων cum scholio Κηκείδου· διθυράμβων ποιητὴς πάνυ ἀρχαῖος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Κρατῖνος ἐν Πανόπταις. In Photii lexico Κηδίδης· διθυραμβοποιητὴς ἀρχαῖος, qui sua sine dubio illi scholio Aristophaneo debet, veriorem nominis formam servatam esse iam A. Nauck Rhein. Mus. VI 431 viderat; apud Hesychium Κηθείδης· διθυράμβων alio modo corrupta est. Quem scholiasta ad v. 967 carminis 'τηλέπορόν τι βόαμα' auctorem commemorat Κυδίδην, is item ab illo non videtur diversus, sed ubique Κηδείδης restituendum esse. At illum priscum poëtam quem Aristophanes tangat non posse etiam aliquot annis post Nubes in scaenam datam in arte fuisse cum persuasum haberet Koe., filium aut nepotem illius maluit hic agnoscere. Quod contra Kirchh. opus esse negat pro uno Cedide plures substituere. Cui assentior; etenim nescio an in eo ipso acerbae facetiae insint, quod exemplo cascae et obsoletae artis utitur homine qui etiamtum superstes erat et carmina pangebat. Dttb.

1083. A. 401. Eleusine. Edd. Philios Ath. Mitt. XIX 1894, 174, 3 (IG II 5, 1280*b*; Michel 916; Syll.[2] 703; Roberts-Gardner 184; Jachmann De Aristot. didascaliis 1909, 12). Cf. Foucart Rev. philol. XIX 1895, 119 et Journ. Sav. 1907, 475; Kaibel et Wilhelm UD Auff. 176. 177[1].

[Γ]νάθις Τιμοκ[ήδ]ο[ς[1], Ἀ]ναξανδρίδης Τιμα[γ]όρο[2] | χορηγοῦντες κωμωιδο[ῖ]ς[3] ἐνίκων, | Ἀριστοφάνης ἐ[δ]ίδασκεν. | ἑτέρα νίκη τραγωιδοῖς, |
5 Σοφοκλῆς ἐδίδασκεν.

De aetate v. not. 3. 1 Gnathidis huius nepos (Timocedis II filius?) est demarchus n. 1094_{19}, filius eius Timocedes Gnathidis f. n. 356_1, quo ex titulo Τιμοκ[ήδ]ο[ς] hic reposuerunt Fouc. et Koe., Kirchner PA 3049. Eleusinios esse uterque titulus ostendit. 2 Hunc quoque Eleusiniorum

demo ascriptum fuisse ex demotico omisso iure collegit Phi. 3 Synchoregia a. 406/5 instituta (schol. Aristoph. Ran. 404 ἐπὶ γοῦν τοῦ Καλλίου τούτου φησὶν Ἀριστοτέλης, ὅτι σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν τὰ Διονύσια τοῖς τραγωιδοῖς καὶ κωμῳδοῖς. Eam iam a. 403/2 abrogatam esse non probat Lys. XXI 4 ἐπὶ δὲ Εὐκλείδου ἄρχοντος κωμῳδοῖς χορηγῶν Κηφισοδώρῳ ἐνίκων (Reisch); sed abolita est a. 400/399 aut 399 (schol. Ar. Ran. 404 χρόνῳ δὲ ὕστερον οὐ πολλῷ τινι καὶ καθάπαξ περιεῖλε Κινησίας τὰς χορηγίας). Lege cautum erat, ne quis cogeretur duobus continuis annis choregiam praestare Aristot. Ἀθ. π. 56. Ja. Aristophanis comoedia nulla alia in censum venit nisi Ranae; ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένη διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια. πρῶτος ἦν (a. 406 m. Ian.). Sophocles ante Lenaea et Dionysia anni 405 defunctus erat; tragoediam eius Oedipodem Colonensem a. 401 egit Sophocles minor (hypoth. Oed. C. τὸν ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίπουν ἐπὶ τετελευτηκότι τῷ πάππῳ Σοφοκλῆς ὁ υἱδοῦς ἐδίδαξεν, υἱὸς ὢν Ἀρίστωνος (em. Ἰοφῶντος, PA 12833) ἐπὶ ἄρχοντος Μίκωνος, ὃς ἦν τέταρτος ἀπὸ Καλλίου, ἐφ' οὗ φασιν οἱ πλείους τὸν Σοφοκλέα τελευτῆσαι. 'Constat igitur Sophoclis Oedipoda Coloneum Dionysiis a. 401 primo praemio coronatam esse' Fouc., Ja. Sophoclis minoris qui septiens vicerit (Suid.) propriam fuisse tragoediam censuerat Dttb.

1084. A. 365/4. Ad dextram Ilissi ripam. Edd. IG II 1236 (Reisch 33 VII; Michel 932; Syll.² 704; Roberts-Gardner 216).

Αἴσιος Μνησιβούλο Σφήττιος[1] | χορηγῶν ἐνίκα[2] Ἀκαμαντίδι | Πανδιονίδι παίδων, Εὐκλῆς | ἐδίδασκε, Εὐδαμίσκος ηὔλε, | Χίων ἦρχεν.

στοιχηδόν. Eadem repetuntur in aversa lapidis parte. n. 1084/5 ad Thargelia spectant, quorum victores in Pythio ad Ilissum sito tripodas dedicare solebant, reliqua monumenta choregica ad Dionysia. 1 Aesius Aphobi frater commemoratur Dem. XXIX 15. 55, alius eiusdem nominis Dem. XXXVIII 28. Sed cum neutri addatur patris demive nomen, diiudicari nequit utrum hic designetur alteruter ex illis an tertius nescio quis. PA 312/4. 2 Quod hic et 1085_3. 1086_4. IG II, 1237_2 choregi, non ut saeculo quinto (IG I 336_2) ipsae tribus vicisse scribuntur, id non ambitionis causa factum est (Koehler Ath. Mitt. III 231), sed quia binae tribus coniunctae sunt.

1085. Ad Ilissum (cf. ad n. 1084). Edd. IG II 1251 (Reisch 34 IX; Michel 935; Syll.² 705).

Φιλόμηλος Φιλιππίδο | Παιανιεὺς[1] χορηγῶν | ἐνίκα Πανδιονίδι | Ἀκαμαντίδι παίδων[2], | Ἀλέξιππος ηὔλει, | Εὐκλῆς ἐδίδασκε.

In aversa parte lapidis eadem repetuntur, ita tamen, ut versuum 5. 6 ordo mutatus sit. 1 Cf. 362^3. 2 Eaedem duae tribus etiam in tertio titulo 1086_2 coniunguntur, qui alius anni est. Ter idem tribuum par coniunctum inveniri ut sane mirum est, sic tamen coniectura mea de certo quodam ordine ex quo semper eaedem binae copulatae essent, non amplius ferri potest, siquidem Aegeis n. 1082_2 Erechtheida, IG II 1237_2 Leontida victoriae consortem habet. Ea tribus, cuius ipse choregus fuerat, semper priore loco recensetur. Dttb.

1086. A. 344/3. Edd. Koehler Ath. Mitt. II 1877, 189 (IG II 1240; Michel 934; Syll.² 706).

[Χ]άρης Θεοχάρους Ἀγγελῆθεν[1] χορηγῶν ἐ[νίκα. | Π]ανδιονίδι Ἀκαμαντίδι[2] παί[δων. | Σ]άτυρος Σικυώνιος ηὔλει. | [Ἐ]πίκουρος Σικυώνιος ἐδίδασ[κεν]. | Λυκίσκος ἦρ[χεν].

1 Praetor Atheniensium nobilissimus (cf. 190_{20}. 195_{17}. 255_{11}). Patris nomen recte scriptum exhibet Plutarchus an seni sit ger. resp. 8 p. 788 D, leviter corruptum, sed addito demotico, Steph. Byz. s. v. Ἀγγελή· Χάρης Κλεοχάρους Ἀγγελῆθεν, quae verba ex Crateri ψηφισμάτων συναγωγῇ repetita videntur. 2 Cf. n. 1085².

1087. A. 335/4. In monumento notissimo. Edd. post Cyriacum Anconitanum alios IG II 1242 (Reisch Mus. cert. 35 XII; Michel 921; Syll.²707; Roberts-Gardner 217).

Λυσικράτης Λυσιθείδου Κικυννεὺς[1] ἐχορήγει, | Ἀκαμαντὶς παίδων ἐνίκα, Θέων ηὔλει, | Λυσιάδης Ἀθηναῖος[2] ἐδίδασκε, Εὐαίνετος ἦρχε.

1 Trierarchus a. 325/4. IG II $809a_{45}$. 2 Idem docuit a. 352/1. IG II 1238. Quae puerorum chorus cantavit in dei laudem, Homeri in Bacchum hymno aliquatenus certe usus, imaginibus in zophoro expressit sculptor.

1088. A. 320/19. Epistylium marmoris Pentelici, in clivo occidentali arcis. Edd. IG II 1246 (Michel 923; Syll.² 708; Roberts-Gardner II 216). Cf. K. Keil Mél. gréco-rom. II 76; Koehler Ath. Mitt. X 1885, 231; Reisch De mus. Graec. cert. 36³; Brinck Diss. phil. Hal. VII 1886, 143, 55; Watzinger Ath. Mitt. XXVI 1901, 6.

Νι[κ]ίας Νι[κ]οδήμου Ξυ[π]εταιὼν[1] ἀνέθηκε νικήσας χορηγῶν Κεκροπίδι παίδων. | Πανταλέων Σικυώνιο[ς] ηὔλει[2]. ᾆσμα· Ἐλπήνωρ Τιμοθέου[3]. Νέ[αι]χμ[ο]ς ἦρχε.

1 In recensu equitum qui Theogene Eleusinio hipparcho Salamini deae donum consecraverunt IG II 962_5 Νικίας Εὐκταίου Ξυπεταιών. v. 7 Εὐκταῖος Νικίου Ξυπεταιών sunt, IG II 2367 tit. sepulcralis Ἡδυλίνη Νικοδήμου θυγάτηρ Ξυπεταιόνος. Stemma: PA 10815. 2 Hic distinguendum esse primus vidit Keil. 3 Ἐλπήνωρ titulus dithyrambi a Timotheo Milesio poëta nobilissimo compositi. Koeh. Br., v. Wilamowitz Timotheos Perser 107 fr. 4. Cf. simillimum nominis ᾆσμα usum n. 648 B_4 καὶ ἀξιωθέντα ἐπιδοῦναι -- ᾆσμα μετὰ χοροῦ Διόνυσον, καὶ κιθάρισμα ἐκ Βακχῶν Εὐριπίδου.

1089. A. 307/6. Edd. Kumanudes Ἀθήν. VI 276, 367; Foucart Bull. Hell. II 1878, 391; IG II 1289 (Michel 925; Syll.² 709); auxit Wilhelm UD Auff. 209/10. Cf. Koehler Ath. Mitt. III 236.

ὁ δῆμος ἐ[χορήγει[1] ἐπ' Ἀναξι]κράτους[2] ἄρχοντος. | ἀγωνοθέ[της· Ξενοκλῆς Ξ]είνιδος Σφήττιος[3]. | ποιητὴς τραγωιδοῖς ἐνίκα [Φανό-στρατο]ς Ἡρακλείδου Ἁλικαρνασσεύς[4]. | ὑποκριτὴς τραγωιδοῖς
5 ἐνίκ[α_ ɔι_]ν[5] Εὐανορίδου Κυδαθηναιεύς. | ποιητὴς κωμωι[δ]οῖς ἐνίκα· Φιλήμω]ν[6] Δάμωνος Διομειεύς. | ὑποκριτὴς κ[ωμωιδοῖς ἐνίκα Κάλλιπ]πος Καλλίου Σουνιεύς[6].

---

1 Tituli in quibus populus ipse choregiam suscepisse scribitur, omnes recentiores sunt quam qui cives singulos choregos habent. Atque huius quidem generis recentissimus est n. 1092, dedicatus 320/19, illius antiquissimus is quem hic edimus. Summa igitur cum probabilitate mutationem gravissimam in certaminum musicorum ratione a Demetrio Phalereo effectam esse statuit Koehler a. 309/8, quo Demetrius ipse primi archontis magistratum gerens Dionysiorum sacris praeerat. Ubicunque autem choregia populi commemoratur, etiam agonothetae mentio fit, qui populi suffragiis electus annuam curationem (ἐπιμέλειαν, non ἀρχήν) habet (n. 374[15]. 409[19]). Nempe ita res administrabatur, ut cura choros ornandi a tribubus ad totum populum translata ab hoc agonothetae mandaretur, qui omnium choregorum instar esset. 2 Suppl. Koe. coll. tit. IG II 1290. Eum enim cum eundem agonothetam habeat atque hic, eiusdem anni esse. Atqui cum illic nomen tribus erasum sit, quod in nulla ex decem quas Clisthenes instituerat fieri potuerit, utique a. 307/6, quo numerus primum auctus est additis Antigonide et Demetriade, antiquiorem non esse. 3 Integrum nomen Ξενοκλῆς Ξείνιδος Σφήττιος reperitur in tabulis navalibus annorum 326/5 (IG II 808$c_{76, 96}$) et 325/4 (IG II 809$d_{213. 234}$) itemque in duabus dedicationibus quae eum curatorem mysteriorum fuisse docent (IG II 1188$_2$. 1189$_2$). Qua curatione eum Archippo archonte (aut a. 321/0 aut 318/7) functum esse perspicitur ex decreto Eleusiniorum n. 1048. Idem sine dubio est Ξενοκλῆς gymnasiarchus tribus Acamantidis (IG II 1229$_3$ a. 346/5, et Ξενοκλῆς Σφήττιος in tabula navali n. 962$_{299}$ (a. 334/3). Videtur igitur cum agonothetae munere fungeretur iam aetate provectior fuisse. Sed Coroebo archonte (a. 306/5) etiam superstitem fuisse docet n. 334$_8$. Eius nepos aut pronepos est n. 491$_{56}$. 4 Nomen supplevit Kum. coll. IG II 1168: Φανόστρατον Ἡρακλείδου | ὁ δῆμος ὁ Ἁλικαρνασσέων | ἀνέθηκεν. 5 [Ἱερομνήμω]ν Wilh. UD Auff. 145. 6 Suppl. Kum. coll. IG III 948 Φιλήμων Δάμωνος Διομαιεὺς κωμικὸς ποιητής, quod monumentum sane imperatorum Romanorum aetate demum erectum est, sed sine dubio ad nobilissimum illum poëtam spectat. Qui cum a. 263 demum mortuus sit (Suid. Φιλήμων), a. 279 etiamtum fabulam ab eo in scaenam missam esse posse non est negandum.

1090. Athenis. Edd. IG II 1295 (Michel 926; Syll.^{2} 710). Cf. Muenzer Ath. Mitt. XX 1895, 221; Kirchner Rhein. Mus. LIII 1898, 387; Wilhelm UD Auff. 90.

ὁ δῆμος ἐχορήγει[1], Σωσίστρατος ἦρχε[2], | [ἀγ]ωνοθέτης Θεοφάνης Διοσκουρίδου Εὐωνυμεύ[ς], | Ἐρεχθηΐς ἀνδρῶν ἐνίκα, | Σωκράτης Ῥόδιος ηὔλει[3], Ἐράτων Ἀρκὰς ἐδίδα[σκεν].

1 Cf. 1089[1]. 2 Huius archontis annum a. 290 non magno intervallo distare Ki. et E. Reisch ex agonothetae et tibicinis (not. 3) nominibus collegerunt. 3 Cf. 424[4]. Syll.[2] 691[6].

1091. Pandionis tribus Attica choregum laudat paullo post a. 403. Athenis. Edd. Chandler Inscr. II 6 p. 48 (CIG. 213; IG II 553; Michel 136; Syll.[2] 712; Kirchner IG II[2] 1138). Cf. Thumser De civ. Ath. muneribus 83, 8; Schoell SBAk. München 1887, 3.

[θ]εο[ί. | ἔδ]οξεν τῆι Πανδιονίδι φυλῆι· Καλλικράτης εἶπε· | [ἐπ]αινέσαι Νικίαν Ἐπιγένος Κυδαθηναιᾶ ἀνδρ|αγαθίας ἕνεκα τῆς εἰς τὴν φυλήν, ὅτι εὖ καὶ πρ|οθύμως ἐχορήγησεν τοῖς παισὶ καὶ ἐνίκα Δι|ονύσια[1], καὶ Θαργήλια ἀνδράσιν, καὶ στεφαν|ῶσαι αὐτόν. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα | εἰστήληι λιθίνηι ἐμ Π[αν]δίονος[2] τὸς ἐπιμελη|τάς[3]. ἀναγράψαι δὲ καὶ εἴ τις ἄλλος νενίκηκεν | ἀπ' Εὐκλείδο ἄρχοντος[4] παισὶν ἢ ἀνδράσιν | Διονύσια ἢ Θαργήλια ἢ Προμήθια ἢ Ἡφαίστια[5]. | ἀναγράφεν[6] δὲ καὶ τὸ λοιπόν, ἐάν τις τούτων | τι νικήσηι, τὸς ἐπιμελητάς, ἐφ' ὧν ἂν νικήσηι, | ἐν τῆι αὐτῆι στήληι.

Διονύσια		Θαργήλια	
ἀνδράσι	παισί	ἀνδράσι	παισί
	Νικίας Ἐπιγένος Κυδαθηναιεύς.	Νικίας Ἐπιγένος Κυδαθηναιεύς.	Ἀπήμων Φειδίππο Μυρρινόσιο[ς].
	Ἀνδοκίδης Λειωγόρο Κυδαθηναιεύς[7].	Δήμων Δημοτέλος Παιανιεύς[8].	Ξενοπείθη[ς] Ναυσιμάχο Παιανιεύ[ς][10].
	Εὐριππίδης Ἀδειμάντο Μυρρινόσιος.	Χαρμαντίδης Χαιρεστράτο Παιανιεύς.	Κλεωμέδων Κλέωνος Κυδαθηναιεύς[11].
		Φιλόμηλος Φιλιππίδο Παιανιεύς[9].	Ἀντισθέν[ης] Ἀντιφάτο Κυθήρριο[ς][12].

1 Distinxit Dttb.; nulla enim erat Dionysiis Niciae virorum choro certantis victoria. 2 Cf. 957[3]. In arce Paus. I 5, 4 non ipsum quidem sacellum, sed statuam certe Pandionis, sine dubio in sacello positam, commemorat. Unde Cydathenaeensium demo Pandionidis urbano, et eo quidem unico, arcem Athenarum inclusam fuisse probabile est. 3 Cf. 911[1].

4 Post Euclidem igitur haec decreta sunt, neque vero multo, siquidem Dionysiis nulladum virorum chori, Prometheis et Hephaestiis omnino nulla victoria a Pandionide tribu reportata erat. Ac scripturae quidem ratio ea est, quae duobus primis saeculi IV decenniis fuit. 5 Prometheis quoque et Hephaestiis musica certamina acta esse, quorum sumptus fecerunt choregi, docuerunt Th. et Sch.; cf. Ps. Xen. rep. Ath. 3, 4. Ki.

6 Huic decreto nescio qua de causa non obtemperatum esse indiculus subiunctus docet. 7 Orator notissimus. Plut. Vit. X or. p. 835B: καὶ αὐτὸς δὲ ἐχορήγησε κυκλίῳ χορῷ τῇ αὑτοῦ φυλῇ ἀγωνιζομένῃ διθυράμβῳ, καὶ νικήσας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὑψηλοῦ, ἀντικρὺ τοῦ πωρίνου Σειληνοῦ. 8 Propinquus Demosthenis oratoris et Demonis Demomelis f. Paeaniensis quem Aesculapii sacerdotem habes n. 1005_5. B. PA 3597. 9 Cf. 362[4]. 1085[1].

10 In oratione quam Demosthenes adversus Nausimachum et Xenopithem Nausicratis filios scripsit c. a. 346 (Schaefer Dem. III 2, 210), duobus locis (XXXVIII 7. 23) commemoratur Xenopithes illorum patruus, quem probabile est hunc ipsum Nausimachi filium esse. Cf. stemma PA 11263.

11 Cleonis demagogi filius (Dem. XL 6. 25). Cf. stemma PA 8674.

12 Cf. 962_{234}.

1092. Thrasylli monumentum a. 320/19. In epistylio monumenti choregici ad radices meridionales arcis Athenarum rupi incisi (Παναγίας Σπηλιωτίσσης). Post Cyriacum Anconitanum edd. CIG 224; IG II 1247 (Michel 924; Syll.[2] 715). Cf. Reisch De mus. cert. 36 et Ath. Mitt. XIII 1888, 400.

Θράσυλλος Θρασύλλου Δεκελεεὺς ἀνέθηκεν | χορηγῶν νικήσας[1] ἀνδράσιν Ἱπποθωντίδι φυλῆι ⁝ | Εὔιος Χαλκιδεὺς[2] ηὔλει, Νέαιχμος ἦρχεν ⁝ Καρκίδαμος Σώτιος ἐδίδασκεν.

1 Monumenti forma (Judeich Topogr. Athen. 106. 281) ac locus dubitari vix sinit, quin ad tripoda publice dedicatum pertinuerit. At formula dedicatoria plane eadem est, quae plerumque in monumentis privatis esse solet (IG II 1282 tres viri [χ]ορηγοῦντες νικήσαντες ἀνέθεσα[ν τ]ῶι Διονύσωι τἄγαλμα καὶ τομ [βωμόν]), neque usquam praeterea in monumento publico chorego, qui quidem unius tribus chorum ornaverit (cf. 1084[2]), ipsi victoria tribuitur. 2 Chares ap. Athenaeum XII 538f: παρῆλθον δὲ (in illis magnificis nuptiis, quas Alexander M. celebrabat Susis a. 324) καὶ αὐληταί, οἳ πρῶτον τὸ Πυθικὸν ηὔλησαν, εἶθ' ἑξῆς μετὰ τῶν χορῶν, Τιμόθεος, Φρύνιχος, Καφισίας, Διόφαντος, ἔτι δὲ Εὔιος ὁ Χαλκιδεύς. Plut. Eumen. 2: Εὐΐῳ τῷ αὐλητῇ τοῦ Ἡφαιστίωνος οἰκίαν κατανείμαντος, ἣν οἱ παῖδες ἔτυχον τῷ Εὐμένει προκατειληφότες.

1093. Vss. 2—7 in corona hederacea anaglypho expressa. Edd. IG II 1351 (Michel 1262; Syll.² 716). [*Hi*]

5 τὸ κοινὸν τῶν τεχνιτῶν | Ξενοκράτην | Κυδαν|τίδην | ποιητὴν | τραγωι|διῶν.

Litterae saeculi III a. Chr. esse videntur.

1094. Eleusinii choregos laudant c. a. 350. Eleusine. Edd. Tsuntas Ἐφ. ἀρχ. 1884, 69; IG II 5, 574*b* (Michel 146; Syll.² 720); IG II² 1186. Cf. Haussoullier Ann. fac. Bordeaux VIII 1885, 232; Clerc Les météques Ath. 256; Foucart Rev. ét. gr. 1893, 335. [*Hi*]

[Κα]λ[λί]μαχος Καλλικράτους[1] εἶπεν· ἐπε|[ιδὴ] Δαμασίας Διονυσίου Θηβαῖος οἰ[κ|ήσ]ας Ἐλευσῖνι κόσμιός τε ὢ[ν] διατετ[έ|λ]εκε καὶ φιλαν-
5 θρώπως ἔχει πρὸς πάντ[[α]ς τοὺς ἐν τοῖ δήμοι[2] οἰκοῦντας καὶ α[ὐ|τ]ὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτῶ, καὶ Διονύσ[ια[3] | π]οιούντων Ἐλευσινίων ἐσπού-δασε[ν κ]|αὶ ἐφιλοτιμήθη πρὸς τοὺς θεοὺς κ[αὶ τ]|ὸν δῆμον τὸν Ἀθη-
10 ναίων καὶ Ἐλευσιν[ίω|ν], ὅπως ὡς κάλλιστα γένηται τὰ Διονύ[σ]|ια, καὶ παρασκευάσας τοῖς αὐτοῦ τέλ[ε|σ]ι χορεῦς δύο, τὸν μὲν παίδων, τὸν δὲ ἀν|[δ]ρῶν, ἐπέδωκεν τεῖ Δήμητρι [κ]αὶ τεῖ Κό|ρει[4] καὶ τοῖ
15 Διονύσωι· δεδόχθαι Ἐλευσ|ινίοις, ἐπαινέσαι Δαμασίαν Διονυσί|ο Θηβαῖον σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσε|βείας τῆς πρὸς τὼ θεώ, καὶ στεφανῶσαι | αὐτὸν χρυσῶι στεφάνωι ἀπὸ Χ δραχμῶν. | ἀνειπάτω δὲ
20 αὐτὸν ὁ μετὰ Γνάθιν[5] δήμα|ρχος Διονυσίων τῶν Ἐ[λ]ευσῖνι τοῖς τρ|αγοιδοῖς, ὅτι ὁ δῆμος ὁ Ἐλευσινίων στ|εφανοῖ Δαμασίαν Διονυσίου Θηβαῖον | σωφροσύνης ἕνεκα καὶ εὐσεβείας τῆς | πρὸς τὼ θεώ. ἔστω
25 δὲ αὐτῶι προεδρία κα|ὶ ἀτέλεια[6] ὧν εἰσιν κύριοι Ἐλευσίνιο|ι, καὶ

στοιχηδόν. Gnathidis demarchi (v. 19) avus est Eleusinius ille Gnathis saec. V extr., filius Timocedes IG II² 1193 = n. 356. Ki. 1 Eleusinius. Cf. v. 14. 15. 2 Sic etiam v. 14 τοῖ. v. 20. 21 τραγοιδοῖς. De vetere litteratura Attica, quae pridem in desuetudinem venerat, noli hic cogitare. Immo Eleusiniorum sermo hunc diphthongi οι pro ωι usum a Boeotis vicinis traxisse videtur. Non constanter usurpatur, nam normam sermonis Attici sequi volebat quadratarius, cui invito aliquotiens in mentem venit domesticae consuetudinis. Cf. Meisterhans³ 66[585]. 3 Sc. τὰ κατ' ἀγρούς. Clerc.

4 Dearum Eleusiniarum nescio quas partes fuisse in demi illius Dionysiis agrestibus hinc colligendum est; nam de publicis harum dearum sacris hic dici non posse apparet. 5 Vide not. init. 6 Immunitatem Hauss. perquam probabiliter refert ad stipem, quam demotae unaque cum eis inquilini ad sacra conferre debent. Cf. IG II² 1172[28]: καὶ ἐς τἄλλα ἱερά, ὅποι ἂν δέ[η Πλ]ωθέας ἅπαντας τελεῖν ἀργύριο[ν ἐς ἱ]ερά -- ἐκ τοῦ κοινοῦ τοὺς ἄρχο[ντας ο]ἳ ἂν ἄρχωσι τοῦ ἀργυρίου τοῦ ἐς τ[ὴν ἀτέ]λειαν τελεῖν ὑπὲρ τῶν δημοτῶν. Thumser De civium Athen. muneribus 144.

αὐτῶι καὶ ἐγγόνοις, καὶ ἐάν τ[ι] ἄλλο [β]ούληται ἀγαθὸν εὑρέσθαι παρὰ τοῦ δή|μου τοῦ Ἐλευσινίων. καὶ ἐπι[μ]ελέσθω α|ὐτοῦ ὁ δή-
30 μαρχος ὁ ἀεὶ δημαρχῶν, ὅτου ἂ|ν δέηται. ἑλέσθαι δὲ αὐτίκα μάλα, ὅστι|ς ἐπιμελήσεται ὅπως ἂν ἀναγραφεῖ τό|δε τὸ ψήφισμα καὶ σταθεῖ ἐν τῶι Διονυ|[σ]ίωι· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν δοῦναι Δ δρ|[α]χμὰς τὸν
35 δήμαρχον· δοῦναι δὲ εἰς θ[υ]σ[ί]αν Δαμασίαι Η δραχμὰς ἀπὸ τοῦ κοινῦ. | [Κ]αλλίμ[α]χος Καλλικράτους εἶπεν· ἐπ[ε|ιδ]ὴ Φρυνίσκος Θηβα[ῖ]ο[ς] ο[ἰκήσας Ἐλευ|σῖν]ι κό[σμιός τε ὢν διατετέλεκε __].

5. Collegia et sodalitates sacrorum causa institutae.

Libri. P. Foucart Des associations religieuses chez les Grecs. Thiases, éranes, orgéons avec le texte des inscriptions relatives à ces associations. Paris 1873. O. Lueders Die Dionysischen Künstler. Berlin 1873. E. Ziebarth Das griechische Vereinswesen. Preisschrift der Jablonowskischen Gesellschaft. Leipzig 1896 [= Ziebarth]. J. Oehler Zum griechischen Vereinswesen. Jahresbericht des k. k. Maximilian-Gymnasiums 1904/5. Wien 1905. F. Poland Geschichte des griechischen Vereinswesens. Preisschrift der Jablonowskischen Gesellschaft. Leipzig 1909 (p. 548 sqq. index titulorum) [= Poland].

1095. Orgeonum Atticorum decretum a. 329/8. Olim in Piraeo, nunc Havniae. Stela cum anaglypho repraesentante Aesculapium baculo innixum et deam Thracico ornatu stantes, ad quos a sinistra homines duo dextris elatis accedunt. Edd. IG II⁵ 573*b* (Michel 980; Syll.² 724); Hartwig Bendis 1897; Trendelenburg Bendis 1898; IG II² 1256. Cf. Ziebarth 63; Wilhelm Jahresh. V 1902, 131. 133. [*Hi*]

θεοί. | Φιλοκράτης εἶπεν· ἐπειδὴ Εὐφύης κα|ὶ Δέξιος[1] γενόμενοι ἐπι-
5 μεληταὶ τοῦ ἱε|ροῦ ἐπὶ Κηφισοφῶντος ἄρχοντος καλῶς | καὶ φιλοτίμως ἐπεμελήθησαν καὶ ἀξίω|ς τῆς θεοῦ[2] καὶ τῶν ὀργεώνων[3], δεδόχθαι

στοιχηδόν. 1 Cives hos non esse nomina demoticis carentia indicio sunt; ac de servilis originis hominibus ut cogitemus suadent adiectiva εὐφυής et δεξιός, quae sunt ministrorum potissimum laudes, nominum propriorum vice fungentia. Ex Thracia oriundos fuisse, ut permultos Atheniensium servos, sacra quibus operam dant (not. 3 prodere videntur.

2 Bendin esse ex anaglypho collegit Trendelenburg. Cum dea coniunctus Deloptes, cf. IG II² 1324₁₃: δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν ἐπαινέσαι Στέφανον τῆς τε πρὸς τὴν Βενδῖν καὶ τὸν Δηλόπτην καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς εὐσεβείας __ Wilh. Thracum sacra orgeonum decretum ante a. 250 Polystrato archonte factum (Ziehen 119; IG II² 1283) illustrat v. 4: ἐπειδὴ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων δεδωκότος τοῖς Θραιξὶ μόνοις τῶν ἄλλων ἐθνῶν τὴν ἔγκτησιν καὶ τὴν ἵδρυσιν τοῦ ἱεροῦ κατὰ τὴν μαντείαν τὴν ἐγ Δωδώνης καὶ τὴν πομπὴν πέμπειν ἀπὸ τῆς ἑστίας τῆς ἐκκ τοῦ πρυτανείου. 3 Ambigua est haec vox, siquidem

τ|οῖς ὀρ[γε]ῶσιν, στεφανῶσαι Εὐφύη καὶ Δέ|ξιον δικαιοσύνης καὶ ἐπι-
10 μελείας ἕνε|κα χρυσῶι στεφάνωι ἑκάτερον ἀπὸ : Η : δρα|χμῶν, καὶ
ἀναγράψαι τόδε τὸ ψήφισμα ἐν | στήλει λιθίνει καὶ στῆσαι ἐν τῶι
ἱερ[ῶ]|ι τῆς θεοῦ.

et iuris publici corpora quaedam ea significabantur Athenis et, sicut de hoc collegio iure statuit Zie., sodalitates mere privatae.

1096. Orgeonum Atticorum (Amyni Aesculapii Dexionis) decretum post a. 350. Athenis ad radices meridionales arcis. Edd. A. Körte Ath. Mitt. XXI 1896, 298, 6 (Michel 966; Syll.² 725; Kutsch Att. Heilgötter 12/6. 56, 14); IG II² 1252. Cf. Ziebarth 165. 184. 187. 193. [*Hi*]

Κλειαίνετος Κλεομένους : Μελιτεὺς[1] : εἶπεν· | δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσι[2], ἐπειδὴ εἰσιν ἄνδρες | ἀγαθοὶ περὶ τὰ κοινὰ[3] τῶν ὀργεώνων τοῦ Ἀμύ|νου[4]
5 καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τοῦ Δεξίονος[5] | Καλλιάδης Φιλίνου : Πειραιεὺς[6] :

1 Cleaenetus Melitensis a. 325/4 inter diaetetas fuit (IG II 943_5), unde eum a. 385/4 natum esse colligitur coll. Aristot. Ἀθ. πολ. 53, 4 διαιτηταὶ δ' εἰσίν, οἷς ἂν ἑξηκοστὸν ἔτος ᾖ. 2 Duo alia eiusdem collegii decreta eodem loco inventa sunt, alterum (IG II² 1253) quo item duumviri de sodalitate optime meriti collaudantur, alterum (IG II² 1259) ubi ἱστιά[τορ]ες οἱ ἐπὶ Θευφράστου ἄρχοντος (a. 313/2) coronae honore afficiuntur. 3 Ex plurali qui etiam v. 8. 20 et IG II² 1253_4 invenitur, Kö. collegit duo fuisse orgeonum collegia, alterum Aesculapii et Amyni, alterum Dexionis. At de pluribus collegiis pluralem τὰ κοινὰ legere me non memini, cum de rebus et negotiis communibus cuiuslibet corporis cum alibi perfrequens sit (veluti τὰ κοινὰ τὰ Θετταλῶν Dem. I 22), tum ne ab his sodalitatum quidem decretis alienus (n. 1098_4 τῶν κοινῶν πάντων. 1101_{45} μεθέξοντα τῶν κοινῶν. 1104_{18} εὔξησεν τὰ κοινά. 1104_{22} π[ᾶ]σαν εἰσηνέγκατο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν περὶ τῶν κοινῶν). Duo sane fuerunt delubra (v. 11. 15), sed unum modo collegium. 4 Nomen in Vita Sophoclis § 11 rescribi iussit Koe.: ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἀμύνου (Ἄλωνος et Ὅλωνος codd., Ἄλκωνος Meineke) ἱερωσύνην, ὃς [ἣν] ἥρως μετ' Ἀσκληπιοῦ παρὰ Χείρωνι [τραφείς]. Contra Ἀμυνος in Philonis Byblii Sanchuniathoneis inventus (FHG III 567_8) huc non facit. 5 Etym. M. p. 256_6: Δεξίων· οὕτως ὠνομάσθη Σοφοκλῆς ὑπὸ Ἀθηναίων μετὰ τὴν τελευτήν. φασὶν ὅτι Ἀθηναῖοι τελευτήσαντι Σοφοκλεῖ, βουλόμενοι τιμᾶς αὐτῷ περιποιῆσαι, ἡρῷον αὐτῷ κατασκευάσαντες, ὠνόμασαν αὐτὸν Δεξίωνα, ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀσκληπιοῦ δεξιώσεως· καὶ γὰρ ὑπεδέξατο τὸν θεὸν ἐν τῇ αὐτοῦ οἰκίᾳ, καὶ βωμὸν ἱδρύσατο. ἐκ τῆς αἰτίας οὖν ταύτης Δεξίων ἐκλήθη. Ceterum correptam tertiae syllabae vocalem etiam infra v. 16 et IG II² 1253_7 habes. Koe. Etiam saeculi I parte priore Sophocles quidem sacerdos fuit, sed non Colonensis Ath. Mitt. XXI 296, 4 (Kutsch 58, 20): [Π]ερσαῖος, Θεοξενίδο[υ] Μαραθώνιος Ἀμύνωι καὶ Ἀσκληπιῶι καὶ Ὑγείᾳ ἐπὶ ἱερέως Σοφοκλέους τοῦ Φιλώτου Σουνιέως, γόνῳ [δ]ὲ Διονυσοδώρ[ο]υ Διραδιώτου (PA 12836, cf. 12835). 6 Calliades Piraeensis n. 915_{15} Koe.

Λυσιμαχί|δης Φιλίνου : Πειραιεύς : ἐπαινέσαι αὐτοὺς | ἀρετῆς ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης τῆ(ς) εἰς τοὺς | θεοὺς καὶ περὶ τὰ κοινὰ τῶν ὀργεώνων,
10 καὶ | στεφανῶσαι αὐτῶν ἑκάτερον χρυσῶι στε|φάνωι ἀπὸ : ΓΗ : δραχμῶν. εἶναι δ' αὐτοῖς καὶ | ἀτέλειαν τοῦ χοῦ[7] ἐν ἀμφοῖν τοῖν ἱεροῖν | καὶ αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις. δοῦναι δὲ καὶ εἰς | θυσίαν καὶ ἀνάθημα αὐτοῖς
15 ὅ,τι ἂν δόξει | τοῖς ὀργεῶσιν[8]. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφι|σμα ἐν στήλαις λιθίναις δυοῖν καὶ στῆσαι | τὴν μὲν ἐν τῶι τοῦ Δεξίονος ἱερῶι, τὴν δὲ | [ἐ]ν τῶι το[ῦ][9] Ἀμύνου καὶ Ἀσκληπιοῦ· δοῦνα[ι] | δὲ καὶ εἰς τὰς στήλας αὐτοῖς ὅ,τι ἂν δόξε[ι] | τοῖς ὀργεῶσι, ὅπως ἂν καὶ οἱ ἄλλοι
20 φιλοτι|[μῶντα]ι περὶ τὰ κοινὰ τῶν ὀργεώνων, εἰδό|[τες ὅτι χάριτας ἀποδ]ώσουσι τοῖς εὐεργετοῦ|[σιν ἀξίας τῶν εὐεργετημάτων].

7 Hegesander ap. Athen. VIII p. 365d: τὴν συμβολὴν τὴν εἰς τὰ συμπόσια ὑπὸ τῶν πινόντων εἰσφερομένην Ἀργεῖοι χῶν καλοῦσι. 8 Donat sodalitas Calliadi et Lysimachidi fratribus pecuniam qua donum paretur quod ipsi suo nomine deo offerant. Cf. IG II² 1263_{24} στεφανῶσαι αὐτὸν ἀναθήματι ἀπὸ (πεντήκοντα) δραχμῶν· τὸ δὲ ἀνάθημα ἀναθεῖναι ἐν τῶι ἱερῶι οὗ ἂν βούληται. C. Infra n. 1098_{49} καὶ δοῦναι αὐτῶι ἀπὸ τοῦ κοινοῦ εἴκοσι δραχμάς, τὸν δὲ λαβόντα ἀναθεῖναι ἀνάθημα ἐν τ[ῶ]ι ἱερῶι. Quod utrobique summa pecuniae definitur, hic non item, id recte Zieb. refert ad morem rogationes ad verbum in plebiscitorum tabulas transscribendi, quo in negotio hic scriba neglexit numerum quem orgeones decreverant inserere.

1097. Egretis orgeones Attici fanum locant a. 307/6. Athenis ad radices collis Nympharum. Ed. Lord Amer. journ. arch. III 1899, 44 tab. I (Michel 1356; Syll.² 937; Ziehen 43). Cf. Ziebarth Rh. Mus. LV 1900, 501, 1; Poland 486. [*Hé*]

[θε]οί. | [ο]ἱ ὀργεῶνες ἐμίσθωσαν τὸ ἱερὸν το|[ῦ] Ἐγρέτου[1] Διογνήτωι
5 Ἀρκεσίλου Με|λιτεῖ εἰς δέκα ἔτη : ΗΗ : δραχμῶν τοῦ ἐ|⟨ε⟩νιαυτοῦ ἑκάστου, χρῆ××σθαι[2] τῶι ἱ|ερῶι καὶ ταῖς οἰκία(ι)ς ταῖς ἐνωικοδ|ομημέναις[3] ὡς ἱερῶι[4]. περιαλείψει[5] δ|ὲ Διόγνητος καὶ τῶν τοίχων

Litterae dispositae στοιχηδόν, sed ita ut in fine versuum hic illic singulae binaeve litterae supra numerum addantur aut singula loca vacua relinquantur, nec tamen syllabae recte divisae sint (cf. Wilhelm Beitr. 16, 11). 1 Ab hoc heroë denominatus est Ἐγρετίων (Μαντινεύς) IG V 2, 323_{17}. Ad nominis veriloquium cf. ἠγρόμην, ἔγρεο, ἐγείρω. 2 *vv* lapis; fortasse enim quadratarius ambigebat, utrum χρῆσθαι an χρήσασθαι an χρήσεσθαι incidendum esset. 3 Hic domus in delubro (ἱερῷ) inaedificatae esse dicuntur, cum v. 26 sq. vice versa τὴν οἰκίαν, οὗ τὸ ἱερόν ἐστι legatur. Quod non video quomodo explicetur, nisi priore loco area sacra in qua haec omnia aedificia sunt, infra vero cella in qua simulacrum herois est voce ἱερόν significatur. Dttb. 4 I. e. ita ut nulla ex parte

10 τοὺς δε|ομένους, ἐνοικοδομήσει δὲ καὶ κατ|ασκευᾶι[6] καὶ ἄλλ' ὅ[τ]αν τι[7] βούληται | Διόγνητος. ὅταν δὲ ὁ χρόνος ἐξίηι | αὐτῶι τῆς δεκαετίας, ἄπεισιν ἔχων | τὰ ξύλα καὶ τὸν κέραμον καὶ τὰ θυρώ[μ]ατα[8], τῶν
15 δ' ἄλλων κινήσει οὐθέν. ἐπι[μ]ελήσεται δὲ καὶ τῶν δένδρων τῶν | ἐν τῶι ἱερῶι πεφυκότων, καὶ ἄν τι ἐγ|λείπει, ἀντεμβαλεῖ καὶ παρα-δώσει | τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. τὴν δὲ μίσθωσιν | ἀποδώσει Διόγνητος τῶι
20 ἀεὶ ταμιε|ύοντι τῶν ὀργεώνων ἑκάστου τοῦ ἐν|ιαυτοῦ τὴμ μὲν ἡμίσεαν τὰς : Η : δραχμά[ς] | τοῦ Βοηδρομιῶνος τῆι νουμηνίαι, | τὴν δὲ λοιπὴν
25 τὰς : Η : δραχμὰς τοῦ Ἐλα|φηβολιῶνος τῆι νουμηνίαι[9]. ὅταν δὲ | θύωσιν οἱ ὀργεῶνες τῶι ἥρωι τοῦ Βο|ηδρομιῶνος, παρέχειν Διόγνητον τ|ὴν οἰκίαν[10], οὗ τὸ ἱερόν ἐστιν[4], ἀνεωιγ|μένην καὶ στέγην[11] καὶ τὸ
30 ὀπτάνιον[12] | καὶ κλίνας καὶ τραπέζας εἰς δύο τρ|ίκλινα. ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶι τὴμ μίσθ|ωσιν Διόγνητος ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς | γεγραμμένοις ἢ τἆλλα μὴ ποεῖ τὰ ἐν τῆι μισθώσει γεγραμμένα, ἄκυρος | ἔστω
35 αὐτῶι ἡ μίσθωσις καὶ στερέσθ[ω] | τῶν ξύλων καὶ τοῦ κεράμου καὶ τῶν | θυρωμάτων[8], καὶ ἐξέστω τοῖς ὀργεῶσι | μισθοῦν ὅτωι ἂν βούλωνται. ἐὰν δέ τις | εἰσφορὰ γίνηται, ἀπὸ τοῦ τιμήματος | τοῖς ὀργεῶσιν εἶναι[13].
40 ἀναγράψαι δὲ | τὴμ μίσθωσιν τήνδε Διόγνητον εἰς | τὴν στήλην τὴν

---

sacra, quae ibi fieri debent, profano usu loci et aedificiorum impediantur. Cf. not. 3. 5 Syll.² 587_{61} εἰς τὴν περιαλοιφὴν τοῦ τείχους. 6 Cf. n. $495_{126.\,150}$. $972_{12.\,73}$ al. 1015_{28}. 1106_{113}. Quae exempla contracti verborum in -άζω futuri sane omnia tertii secundique saeculorum sunt. Sed non ab omni parte verum est, antiquiore aetate id omnino inauditum esse. Nam apud Aristophanem Equitum 456 futurum κολᾷ et Vesparum 244 participium κολωμένους a κολάζω derivantur. 7 ΟΣΑΝΤΙ lapis. Sine dubio ὅσ' ἄν τι intolerabile est propter duo pronomina inter se pugnantia. Em. Wilhelm apud L. 8 Sine tecto et valvis locatum erat fanum, quare illa Diognetus suis impensis parat et decedens secum avehit. 9 ΝΟΥΜΙΝΙΑΙ. 10 Aliis temporibus in domo, quam conductor habitat, unum modo conclave quod cellae vicibus fungitur cultui herois inservit, sed per illa maxime sollemnia anniversaria totam domum vacuam in usum feriarum orgeonibus permittere debet. Cf. plane geminam legem de sacris Cois Herculis Diomedontei n. 1106_{104}. 11 De aedificio ligneo ad tempus erecto, quod similem usum per ferias praebeat ac tentoria (σκηναί), quae perfrequenter commemorantur (n. 344_3. 736_{34}. 979_4. 995_2), haec interpretanda videntur. Nam si de perpetua aedificiorum locatarum parte diceretur articulo hic non magis careri poterat quam in τὴν οἰκίαν et τὸ ὀπτάνιον. 12 Cf. Syll.² 587_{189} τῶι τὸ ὀπτάνιον λιθολογήσσαντι Αἰγυπ[τ]ίωι μισθός : Γ : Hanc vocis formam, quae haud raro perperam ὀπτανεῖον scribitur, metrum apud Aristophanem Equ. 1033. Pac. 891 prodit. Dttb. 13 Cf. n. 965^8.

ὑπάρχουσαν 14 ἐν τῶι ἱ|ερῶι. χρόνος ἄρχει τῆς μισθώσεως | ἄρχων ὁ μετὰ Κόροιβον ἄρχοντα. *a. 306/5*

14 Antiquioris tituli excisi cum hic inscriberetur manifesta vestigia in tabula deprehendit L.

1098. Thiasotarum Atticorum decreta a. 302/299. In Piraeo. Edd. Foucart Bull. Hell. III 1879, 510; IG II 5, 611*b* (Michel 975; Syll.² 726); IG II² 1261. Lapidem revisit Ziebarth, cf. Rhein. Mus. LV 1900, 504. [*Hi*]

ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος. | ἔδοξεν τοῖς θιασώταις· ἐπει[δὴ] | Στέφανος I *a. 302/1*
5 ὁ θωρακοποιὸς ἐπι[με]|λητὴς γενόμενος τῶν κοινῶ[ν πά]|ντων ἐπιμεμέ-
ληται τὴν ἐπιμ[έλ]|ειαν, ἣν ἔδει αὐτὸν ἐπιμεληθ[ῆν]|αι, καὶ τἆλλα
φιλοτιμούμεν[ος δι]ετέλεσεν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ κ[αὶ | τ]ὴν πομπὴν τῶν
10 Ἀδωνίων 1 ἔπεμ[ψε | κ]ατὰ τὰ πάτρια· τύχει ἀγαθῆι, [δ]|εδόχθαι τοῖς
θιασώταις ἐπαι[ν|έ]σαι Στέφανον τὸν ἐπιμελητὴ[ν | φ]ιλοτιμίας ἕνεκεν
15 καὶ ἀνδρα[γ|α]θίας τῆς εἰς τὸ κοινὸν τῶν θια|σωτῶν καὶ στεφανῶσαι
θαλλοῦ στ|εφάνωι, δοῦναι δ' αὐτῶι Δ δραχ(μάς).
20 στεφανωθεὶς ὑπὸ τ|οῦ κοινοῦ ἀνέθ'ηκε τὴν Δήμητρα | Ὁμόνοιαν τοῦ | κοινῶ 2. |

Ἀφροδίτης | οἱ θιασῶται Στέ|φανον Μυλωθρῶ. | II
25 ἐπὶ Κλεάρχου ἄρχοντος 3 ἔδο[ξε]ν τοῖς θιασώταις· ἐπειδὴ Στέ[φα]|νος *a. 301/0*
πρότερόν τε ἐπιμελητὴς [γε]|νόμενος καὶ νῦν ἱεροποιὸς 4 λ[αχ]|ὼν μετὰ
30 τῶν ἄλλων συνιεροποι[ῶ]|ν ἀνὴρ ἀγαθὸς γέγονεν καὶ τὰς [θ]|υσίας
ἔθυσε τοῖς θεοῖς ἃς πάτ[ρ]ιον ἦν αὐτοῖς, καὶ τἆλλα ἐπιμε[μ]|έληται
35 ὅσα προσῆκεν αὐτῶι πε[ρ]ὶ τὴν ἐπιμέλειαν, τύχηι ἀγαθε[ῖ], | δεδόχθαι
τοῖς θιασώταις, ἐπαι|νέσαι Στέφανον τὸν ἱεροποιὸν | φιλοτιμίας ἕνεκεν
καὶ ἀνδρα[γ]αθίας τῆς εἰς τὸ κοινὸν τῶν θι[α]|σωτῶν, καὶ στεφανῶσαι
40 θαλλοῦ [σ]|τεφάνωι, δοῦναι [δὲ] αὐτῶι Δ δρα(χμάς) 5. |

Priora duo decreta στοιχηδόν exarata, tertium alia manus addidit quae eadem v. 16 et 40 illa δοῦναι δὲ αὐτῶι κτλ. adiunxisse videtur. In mediis vss. 17—21 corona picta fuisse videtur. 1 De Adoniis et ab his Veneris Syriae thiasotis et a Salaminiensibus Cypriis Piraei consistentibus (IG II² 1290_{10}) actis cf. Poland 216. 2 Ad titulum IG II 1663 Ὁμονοίας τοῦ θιάσου provocavit F., monens insolita sane ratione hic Ὁμόνοιαν τοῦ κοινοῦ adiungi nomini Δήμητρα. Cf. Zwicker Realenc.² VIII 2266. 3 Nomen archontis quod apud Dionysium de Dinarcho c. 9 Καλλίαρχος est, iampridem emendatum est ex tit. IG II² 1263_{7}. 4 Hieropoei thiasotarum (Poland 388 sq.) probe distinguendi sunt a quattuor generibus hieropoeorum publicorum (n. 944^{13}). 5 Scil. quibus uteretur ad ἀνάθημα erigendum cf. IG II² 1263_{24} στεφανῶσαι αὐτὸν ἀναθήματι ἀπὸ ⌐ δραχμῶν cf. Poland l.l. 435 Zie.

Ἀ[φροδίτης] | οἱ θιασ[ῶτ]αι | [Στ]έφ[αν]ον Μυλωθροῦ. | III
ἐφ' Ἡγεμάχου ἄρχοντος, ἀγαθεῖ τύχει, | Σωκλῆς εἶπεν· ἐπειδὴ Στέ- *a. 300/299*
φανος ἱερο|ποιὸς γενόμενος εὖ ἐπεμελήθη τῆς θ[υ]σίας τῆς Ἀφροδίτης,
δεδόχθαι τοῖς θι[α]σώταις, ἐπαινέσαι Στέφανον Μυλωθρ[οῦ] | καὶ στε-
φανῶσαι θαλλοῦ στεφάνωι, καὶ | δοῦναι αὐτῶι ἀπὸ τοῦ κοινοῦ : ΔΔ :
δραχ(μάς) : τὸν | δὲ λαβόντα ἀναθεῖναι ἀνάθημα[6] ἐν τοῖ ἱερῶι ἐπι-
γράψαντα τόδε τὸ ψήφισ|μα, ὅπως ἂν ὦσι πολλοὶ οἱ φιλοτιμούμε|νοι,
εἰδότες ὅτι ἐπίστανται χάριτας ἀ|ποδιδόναι οἱ θιασῶται.

6 Cf. n. 1096[8].

1099. Thiasotarum Atticorum decretum c. a. 278/7. Athenis ad radices Pnycis. Edd. Lolling Δελτίον ἀρχ. 1892, 100; IG II 5, 615*b* (Michel 969; Syll.[2] 727); IG II[2] 1277. [*Hi*]

ἐπὶ Δημοκλέους ἄρχοντος[1], Μουνιχιῶν|ος [ἑ]β[δ]όμ[η]ι ἐ[π]ὶ δ[έ]κ[α][2], ἀγορᾶι κυρίαι[3]· Νο|υμη[ν]ία[ς εἶ]π[ε]ν· ἐπ[ειδὴ] οἱ ἐπιμεληταὶ | καὶ ὁ γραμματεὺς ὁ[4] ἐπὶ Δ[ημ]οκλέους ἄρ|χ[ο]ν[τος] κατασταθέντες ὑπὸ τοῦ κοινο|ῦ τοῦ τε ἱεροῦ ἐπιμ[εμέ]λη[ντ]αι καλῶς κ|αὶ φιλοτίμως κα[ὶ] τ[ὰς] θυσ[ίας] ἔθυσαν π|άσα[ς κ]ατὰ τὰ πάτρια καὶ τὰ νόμιμα, ἐπε|κόσμησαν δὲ κα[ὶ] τ[ὴ]ν θεὸν καὶ τὸν βωμό|ν ἐξ ἀρχῆς ὠικοδόμησαν, καὶ εἰς ταῦτα | ἐπιδεδώκασιν παρ' ἑαυτῶν ⊓ΔΓ δραχμάς καὶ ποτήρ[ιο]ν ἀργυροῦν ποησάμενοι | παρ' ἑαυτῶν ἀνέθηκαν τῆι θεῶι ὁλκὴν ⊓|ΔΗΙΙΙ δραχμάς· ἐπιμεμέληνται δὲ καὶ τ|ῶν ἀπογενομένων[5] καλῶς καὶ φιλοτίμω|ς· δεδώκασιν δὲ λόγον καὶ εὐθύνας πάν|των ὧν διωικήκασιν, ἀγαθῆι τύχηι, δεδ|όχθαι τοῖς θιασώταις, ἐπαινέσαι τού|ς τε ἐπιμελητὰς Εὐκλῆν, Θάλλον, Ζήνων|α καὶ τὸν γραμματέα Κτησίαν[6], καὶ στεφ|ανῶσαι ἕκαστον αὐτῶν θαλλοῦ στεφάν|ωι ἀρετῆς ἕνεκα καὶ φιλοτιμίας τῆς π|ρὸς τὸ κοινὸν καὶ εὐσεβείας τῆς πρὸς | τὴν θεόν. ἀναγορεύεσθαι δὲ καὶ τοὺς σ|τεφάνους αὐτοῖς καὶ τὸν ἔπαινον καθ' |

στοιχηδόν. 1 Anni 278/7 hunc esse magistratum apparet ex Paus. X 23, 14. Eiusdem anni plebiscitum habes IG II[2] 673. 2 Rarae sunt in collegiorum decretis dierum definitiones, quia suum quisque mensis conventum habebat, cuius diem qui semper idem erat notare non attinebat. 3 Aliter atque in comitiis reipublicae adiectivum κυρία unumquemque ordinarium collegii cuiusque conventum significasse videtur. 4 ο(ἱ) Ki. 5 Mortui significantur ut Thuc. II 34, 2 τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων. De cura sodalium qui obierant sepeliendorum cf. n. 1103_{10}. 1118_3. 1119_2. 1120. 6 Peregrinos esse condicionis humilioris et demoticorum absentia et ipsorum nominum rationes probant. Cf. n. 1095[1].

ἑκάστην τὴν θυσίαν7 μετὰ τῶν ἄλλων εὐ|εργετῶν. εἶναι δὲ αὐτοῖς καὶ ἄλλο ἀγα|θὸν εὑρέσθαι παρὰ τοῦ κοινοῦ, οὗ ἂν δο|κῶσιν ἄξιοι
30 εἶναι, ὅπως ἂν πάντες οἱ α|ἰεὶ καθιστάμενοι εἰς τὰς ἐπιμελεία|ς φιλοτιμῶνται πρός τε τὴν θεὸν καὶ τ|ὸ κοινόν, εἰδότες ὅτι χάριτας ἀξίας κ|ομιοῦντ[α]ι. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφι|σμα τοὺς ἐπιμελητὰς
35 τοὺς μετὰ Δημοκ|λέα ἐν στήλῃι λιθίνῃι καὶ στῆσαι ἐν τ|ῶι ἱερῶι.

Εὐκλῆν, | Ζήνωνα Θάλλον, | Κτησίαν.

7 Unoquoque mense conveniebat collegium ut sacra faceret et de rebus communibus deliberaret. Quare θυσία et σύνοδος fere promiscue usurpantur. Cf. n. 1102_{26} ἀναγορεύειν τὸν στέφανον τῇ θυσίᾳ τοῦ Μουνιχιῶνος.

1100. 1101. Dionysiastae Piraei. De Dionysiastarum fano Piraei in theatri hodierni situ effosso cf. Doerpfeld Ath. Mitt. IX 1884, 278. tab. XIII. XIV; Judeich Topogr. Ath. 397.

1100. Dionysiastarum orgeonum decreta c. a. 185/4. In isthmo qui est inter portus Piraei et Zeae. Edd. Dragatses Ἐφ. ἀρχ. 1884, 39; Koehler Ath. Mitt. IX 1884, 288; IG II 5, 623*d* (Michel 987; Syll.² 728); IG II² 1325. Cf. Poland 197*. 549*A* 4*a*. [*Hi*]

ἱερὰ[1] Διονύσου· | ἀγαθεῖ τύχει· ὀργεῶνες[2]· | Διονύσιος Ἀγαθοκλέους Μαραθώνιος[3], | Ἀγαθοκλῆς Διονυσίου Μαραθώνιος[4], |
5 Σόλων Ἑρμογένου Χολαργεύς, | Ἐπιχάρης Κράτωνος Σκαμβωνίδης, | Ἰσοκράτης Σατύρου Κυδαθηναι[ε]ύς, | Ἄνδρων Σωσάνδρου
10 Ἀμαξαντεύς, | Διονυσογένης Διονυσίου Παιανιεύς[5], | Σίμων Σίμωνος Πόριος[6], | Φιλόστρατος Διονυσίου Πόριος, | Λέων Σίμου Ἐλαιούσιος, | Θεόδοτος Τιμησίωνος Φλυεύς, | Δίων Ἀντι-
15 λόχου Λαμπτρεύς, | Ἡρακλείδης Θεοδώρου Παιονίδης, | Καλλικράτης Τιμησίωνος Κηφισιεύς, | Ἀπολλόδωρος Ἀπολλωνίου Λαμπτρεύς.

1 Sc. στήλη. Cf. n. 1021^1. 2 Sodales hic et v. 30. n. $1101_{18.31.34.46}$ ὀργεῶνες vocantur, v. 20. 24. n. $1101_{22.42}$ Διονυσιασταί, ipsum collegium ἡ σύνοδος est n. $1101_{7.24.40.44}$. Civium Atheniensium esse laterculus sodalium v. 3—17 prodit, sed nobilissimarum quarumque et ditissimarum familiarum homines potissimum ei interfuisse (cf. not. 3. 4. 5. 6) demonstravit Koe., Dionysii ipsius munificentiam testatur carmen IG II 1336: τόνδε νεώ σοι, ἄναξ, Διονύσιος εἵσατο τῆιδε καὶ τέμενος θυόεν καὶ ξόαν· εἴκελά σοι. 3 Cf. IG II 983 III_{87} (ἄρχ. Ἑρμογένους a. 183/2): [Διον]ύσιος [Ἀγαθ]οκλέους Μαραθώ(νιος)· Δ [καὶ ὑπὲρ τῶν υ]ἱῶν Ἀγαθοκλέους· Δ [καὶ Διονυσίο]υ· Δ. 4 Huius filius avitum nomen gerens est in indice IG II 1047_{19}: [Δι]ον[ύ]σιο[ς] Ἀγαθοκλέους Μαραθώνιος. Stemma PA 4213. 5 Idem occurrit una cum Dionysio sacerdote eiusque filiis (not. 3) IG II 983 I_{133}. 6 Cf. orgeonum decretum IG II² 1328_4 (a. 183/2) Σίμων Σίμωνος Πόριος ε[ἶπε].

ἀγαθεῖ τύχει. ἐ[πὶ] Εὐπολέμου ἄρχοντος[7], Ποσιδεῶνος· ἀγορᾶι κυρίαι[8]· ἔδοξεν τοῖς [Διον]υσιασταῖς· Σόλων Ἑρμογένου Χολαργεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ
20 Διονύσιος Ἀγαθοκλέους | [Μαραθώ]νιος[9] κατασταθεὶς ταμίας ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶν πλείω ἔτη καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν | [τὴν ἱερεωσ]ύνην τοῦ Διονύσου τόν τε νεὼ[10] τοῦ θεοῦ κατεσκεύασεν καὶ ἐκόσμησεν πολλοῖς | [καὶ καλοῖς ἀνα]θήμασιν, καὶ εἰς ταῦτα ἀνήλωκεν οὐκ ὀλίον[11] πλῆθος ἀργυρίου· ἐπέδω|[κεν δὲ καὶ εἰς τὸ κοι]νὸν δραχμὰς χιλίας, ὅπως ἔχωσιν ἀπὸ τῆς προσόδου θύειν τῶι θεῶι κα|[τὰ μῆνα ἕκαστον κ]ατὰ τὰ πάτρια· παρεσκεύασεν δὲ τοῖς Διονυσιασταῖς, ἵν' ἔχωσιν
25 χρᾶ|[σθαι αὐτοῖς, καὶ χρυσώ]ματα[12] καὶ ἀργυρώματα καὶ τὴν λοιπὴν χορηγίαν πᾶσαν τὴν δέο|[υσαν εἰς τὰ ἱερά, καὶ τόπον[13], εἰ]ς ὃν συνιόντες καθ' ἕκαστον μῆνα μεθέξουσιν τῶν ἱερῶν, | [δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν], ἐπαινέσαι Διονύσιον Ἀγαθοκλέους Μαραθώνιον καὶ στεφα|[νῶσαι κιττοῦ στεφάνωι κ]ατὰ τὸν νόμον[14] ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ καλοκαγαθίας καὶ εὐ|[νοίας τῆς εἰς αὐτούς, καὶ ἀναγορεῦ]σαι τὸν
30 στέφανον τοῦτον μετὰ τὸ τὰς σπονδὰς ποιή|[σασθαι, ὅταν συντελεσθῆι τ]ὰ ἱερὰ τοῖς ὀργεῶσιν ἐν τεῖ πρώτει συνόδωι[15]. ἀναγρά|[ψαι δὲ τὸ ψήφισμα τόδε ἐν στήλει λιθί]νει καὶ στῆσαι παρὰ τὸν νεὼ[16] τοῦ θεοῦ· εἰς δὲ τὴν ἀ|[ναγραφὴν καὶ τὴν ἀνάθεσιν τῆς στήλης με]ρίσαι τὸ γενόμενον ἀνάλωμα τὸν ταμίαν. ταῦ|[τα Σόλων εἶπεν][17].

[ἀγαθεῖ τύχει. ἐπὶ -- ἄρχοντος --]ῶνος, ἀγορᾶι κυρίαι· ἔδοξεν τοῖς
35 Διονυσια|[σταῖς· -- εἶπεν· ἐ]πειδὴ Σόλων Ἑρμογέν[ου Χ]ολαργεὺς κατα|-[σταθεὶς -- ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶ]ν ἐφρόντισεν ὅπως ἐπα[υξ]ηθῶσιν | [αἱ πρόσοδοι --ω]ς καὶ ἀόκνως, οὐδεμίαν κα[κοπα|θίαν ὑποστελλό]μενος --]ομως τὸ ἱερὸν τ[οῦ θεοῦ -- | --]ομενον ἀρ--.

7 C. a. 185/4. PA 5920; Kolb. Att. Archont. 98. 8 Cf. n. 1099[3]. 9 Cf. no[illegible]. 10 N. 206[11]. 11 N. 317[12]. Sumptus poeta (cf. not. 2), ita pergens ex[illegible]lit: καὶ πάντ', οὐ πλοῦτον κρίνας πολυάργυρον αὔξειν ἐν δόμωι ὡς τὸ σέβειν, F[illegible]χε, τὰ σοὶ νόμιμα. 12 Suppl. Koe., qui in Athenaei loco de Lycone Peri-[illegible]etico XII 547 *d* perbene pro ἀκροαμάτων καὶ ἀργυρωμάτων restituit χρυσωμάτων καὶ ἀργυρωμάτων monens (Rh. Mus. XXXIX 294) haec eadem esse quae in Stratonis testamento apud Diogenem V 62 una voce ἐκπώματα comprehenderentur. 13 Cf. n. 1101[13]. 14 Sodalicii lex est, non reipublicae. Ziebarth 188; cf. Poland 336**. 15 Proprie, ut hic, singuli conventus menstrui σύνοδοι vocantur, sed deinde vox ad ipsam sodalitatem translata est. Cf. n. 1101[5]. 16 Cf. not. 10. 17 Cf. n. 1101 extr.

1101. Dionysiastarum orgeonum decretum c. a. 176/5. In isthmo qui est inter portus Piraei et Zeae. Edd. Dragatsis Ἐφ. ἀρχ. 1884, 45; IG II 5, 623*e* (Michel 986; Syll.[2] 729; Ziehen 45; Laum Stift. II 21, 20); IG II[2] 1326. Cf. Koehler Ath. Mitt. IX 1884, 290. [*Hi*]

θεοί. | ἀγαθεῖ τύχει· ἐπὶ Ἱππάκου ἄρχοντος[1], Ποσιδεῶ|νος· ἀγορᾶι κυρίαι[2]· Σόλων Ἑρμογένου Χολαργεὺς[3] | εἶπεν· ἐπειδὴ συμβέβηκεν Διονυσίωι[4] μεταλλά|ξαι τὸν βίον ἀποδεδειγμένωι ἐμ πολλοῖς ἦν ἔ|χων εὔνοιαν διετέλει πρὸς ἅπαντας τοὺς τὴν | σύνοδον φέροντας[5] τῶι θεῶι, αἰεί τινος ἀγαθοῦ πει|[ρ]ώμενος παραίτιος γίνεσθαι καὶ ἰδίαι καὶ κοινεῖ, | [φ]ιλάγαθος ὢ[ν] ἐμ παντὶ καιρῶι, ὃς γοῦν προτι|μηθεὶς ὑπὸ τῶν Διονυσιαστῶν καὶ λαβὼν τὴν ἱε|ρεωσύνην τοῦ θεοῦ καὶ κατα-σταθεὶς ταμίας τάς | τε κοινὰς προσόδους ἐπηύξησεν, ἐκ τῶν ἰδίων | ἐπιδοὺς αὐτοῖς ἀργυρίου χιλίας δραχμὰς καὶ τό|πον[1] μετὰ τῆς ἄλλης χορηγίας πάσης, εἰς ὃν συν|ιόντες θύσο[υ]σιν κατὰ μῆνα ἕκαστον τῶι θεῶι κα|τὰ τὰ πάτρια· ἐπέδωκεν δὲ καὶ ἄλλας ἀργυρίου | πεντακοσίας δραχμάς, ἀφ' ὧν κατεσκευάσατο τὸ | ἄγαλμα τοῦ Διονύσου[6] τοῖς ὀργεῶσιν καὶ προσιδρύ|σατο[7] κατὰ τὴν μαντείαν τοῦ θεοῦ, καὶ περὶ ἁπάντων | τούτων ὑπά[ρ]χουσιν αἱ ἀποδείξεις ὑπὲρ τἀνδρὸς σα|φεῖς διὰ τῶν χρηματισμῶν[8] εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον· | ἀνθ' ὧν ἐπιγνόντες οἱ Διονυσιασταὶ ἐτίμησαν | αὐτὸν ἄξιον ὄντα καὶ ἐστεφάνωσαν κατὰ τὸν | νόμον[9]· ἵνα ο[ὖ]ν φαίνωνται οἱ τὴν σύνοδον φέρον|τες μεμνη-[μ]ένοι αὐτοῦ καὶ ζῶντος καὶ μετηλλα|χότος τὸν β[ίο]ν τῆς πρὸς αὐτοὺς μεγαλοψυχίας | καὶ εὐ[νοίας, κ]αὶ ἀντὶ τούτων φανεροὶ ὦσιν τιμῶν|τες τοὺς ἐξ [ἐκ]είνου γεγονότας, ἐπειδὴ συμβαί|νει διαδόχους αὐτὸν κ[α]τα-λελοιπέναι πάντων | τῶν ἐν δόξ[ε]ι καὶ τιμεῖ αὐτῶι ὑπ[α]ρχόντων, περὶ ὧν | καὶ ὁ νόμος τῶν ὀργεώνων καλεῖ πρῶτ[ον ἐ]πὶ [ταῦ]|τα[10] τὸν πρεσβύτατον τῶν υἱῶν, καθὼς καὶ προεισ[ῆ]|κται ἐπὶ τὴν χώραν τἀδελφοῦ Καλλικράτου ζῶν|τος τοῦ πατρός[11]· δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν, τὴν ἱερεω|[σύ]νην τοῦ Δ[ι]ονύσου δεδόσθαι Ἀγαθοκλεῖ Διο-

1 De anno Kolbe Att. Archonten 100. Ki. 2 Cf. n. 1100[3]. 3 Cf. n. 1099[5. 19. 35]. 4 Cf. n. 1100[3]. 5 Proprie singuli conventus σύνοδοι vocantur, ut n. 1100[30]. Hinc non solum ad ipsam sodalitatem transiit vox, sed etiam ad stipem, cuius nomen aliud, ἔρανος, eodem modo et pecuniam collatam et collegium significasse constat. Velut ex. gr. ναύκληροι καὶ ἔμποροι οἱ φέροντες τὴν σύνοδον τοῦ Διὸς τοῦ Ξενίου (n. 706) appellati, sed iidem quoque ἡ σύνοδος. Poland 159. 6 Statuae Bacchi marmoreae pars eodem loco cum his tabulis eruta est. 7 Accessit huius statuae dedicatio ad ea quae modo dictum erat a Dionysio donata esse. 8 In litteris quae in tabulario sodalitatis asservabantur. Wilhelm Beitr. 291. 9 Cf. n. 1100[14]. 10 Ad sacerdotium. 11 Dionysio maiori filius natu maior fuerat Callicrates, quo iam ante tituli n. 1100 tempus mortuo Agathocles qui aetate proximus erat in collegium receptus est.

νυσίου | [Μα]ραθωνίωι καὶ ὑπάρχειν αὐτῶι διὰ βίου ἐπὶ ταῖς | [τιμ]αῖς ταῖς αὐταῖς, αἷς ἐτετίμητο καὶ ὁ πατὴρ αὐ[τοῦ], ἐπειδὴ ὑπομεμένηκεν τὴν ταμιείαν εἰς τὸν | [με]τὰ ταῦτα χρόνον διεξάξειν καὶ ἐπαυ[ξ]ήσειν τὴν | [σύνο]δον, διδοὺς εἰς ταῦτα ἑαυτὸν ἀπ[ροφ]ασίστως, | [βουλ]όμενος ἀποδείκνυσθαι τὴν ἑαυτοῦ εὔνοιαν | [καὶ] καλοκαγ[α]θίαν πρὸς ἅπαντας τοὺς Διονυσιαστά[ς, | εἰσή]γαγεν [δ]ὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Διονύσιον Διο|νυσίου Μαρα[θ]ώνιον εἰς τὴν σύνοδον ἐπὶ τὰ τοῦ πατρ[ὸς] | ὑπάρχοντα, [μ]εθέξοντα τῶν κοινῶν κατὰ τὸν νόμο[ν], | φροντίσαι δ[ὲ τ]οὺς ὀργεῶνας, ὅπως ἀφηρωισθεῖ[12] Δι[ο]νύσιος καὶ ἀ[ν]ατεθεῖ ἐν τῶι ἱερῶι παρὰ τὸν θεόν, ὅπου κα[ὶ] | ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἵνα ὑπάρχει κάλλιστον ὑπόμνημα αὐτοῦ | εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα ἐ[ν] | στήλει λιθίνει καὶ στῆσαι παρὰ τὸν νεὼ[14] τοῦ θεοῦ· τὸ δὲ | γενόμενον ἀνάλωμα εἰς τὴν στήλην καὶ τὴν ἀνάθεσιν | μερίσαι τὸν [τ]αμίαν. ταῦτα Σόλων εἶπεν.

12 Primum hoc in Attico titulo repertum est exemplum honorum heroicorum homini decretorum, sed iam sine dubio etiam alias idem factum est. Diogeni praesidii Macedonici praefecto cuius ope Athenae liberatae essent (n. 497[5]) publice eosdem honores habitos esse apparet ex sacrificio Diogeneorum (n. 717[24]), quod ephebi quotannis perpetrare solebant. Cf. Theraeorum cultum heroicum, Epictetae testamentum IG XII 3, 330 (saec. II ineuntis). Honores ἰσοθέους a. 182 Philopoemeni mortuo tribuerant Arcades n. 624.

1102. Orgeonum Piraeorum decretum a. 175/4. In Piraeo. Edd. ex Meletopulo IG II 5, 624*b* (Michel 985; Syll.[2] 730); IG II[2] 1329; cf. Ziehen p. 127; Poland 10. [*Hi*]

ἀγαθεῖ τύχει· ἐπὶ Σωνίκου ἄρχοντος, Μουνι|χιῶνος· ἀγορᾶι κυρίαι[1]· *a. 175/4*
Ὀνησίκριτος Διοκλέ|ους Πειραιεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Χαιρέας εὔνους ὢν | διατελεῖ ἐν παντὶ καιρῷ τοῖς ὀργεῶσιν, κατα|σταθεὶς δὲ καὶ γραμματεὺς ὑπ' αὐτῶν ἀπὸ | Θεοξένου ἄρχοντος οὐθὲν ἐνλέλοιπεν φιλο|τιμίας *a. 187/6* συναύξων τε διατετέλεκεν τοῖς ὀρ|γεῶσιν τὴν σύνοδον[2], πεφρόντικεν δὲ καὶ θερα|πήας[3] τοῦ ἱεροῦ πλεονάκις, οὐκ ἀπολέλιπται δὲ | οὐδ' ἐν ἐπιδόσει οὐδεμιᾶι, εἰσήνενκεν δὲ καὶ | ψηφίσματα ἐπὶ τῶι συνφέροντι ἵνα συνσταλῶ|σιν αἱ λίαν ἄκαιροι δαπάναι, ἐφρόντισεν δὲ τοῦ καὶ |

1 Cf. n. 1099[3]. 2 Cf. n. 1101[5]. 3 Non tam de cura et conservatione delubri in universum, quam de sarciendis et reficiendis quae laesa aut collapsa erant dici ex adverbio πλεονάκις apparet. Cf. n. 1106[47] αἱ δέ κά [τι] δέηι τῶν οἰκημάτων ἢ τοῦ [τ]εμένεος θεραπείας, ἐπισκ[ε]υαζόντων ἐκ τᾶς ποθόδο[υ] ἕκαστα.

τοὺς δημοτικοὺς μετέχειν τῶν δεδομένων ὑπὸ | τῶν ὀργεώνων φιλαν-
15 θρώπων, διατετέλεκεν δὲ καὶ | συνλειτουργῶν ἐν τοῖς ἀγερμοῖς[4] καὶ
ταῖς στρώσε|σιν[5] ταῖς ἱερήαις, προευχρήστηκεν δὲ καὶ διάφορον |
πλεονάκις ἄτοκον ἀποδημοῦντος τοῦ ταμίου[6], ἐπαγ|γέλλεται δὲ καὶ
εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον συνφροντι|εῖν εἰς ὃ ἂν αὐτὸν παρακαλῶσιν οἱ
20 ὀργεῶνες· ἵνα οὖν | ἐφάμιλλον ᾖ τοῖς ἀεὶ φιλοτιμουμένοις, εἰδότες[7] |
ὅτι χάριτας ἀξίας κομιοῦνται ὧν ἂν εὐεργετήσω|σιν, ἀγαθεῖ τύχει,
δεδόχθαι τοῖς ὀργεῶσιν, ἐπαι|νέσαι Χαιρέαν Διονυσίου Ἀθμονέα, καὶ
25 στεφανῶ|σαι αὐτὸν θαλλοῦ στεφάνωι ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ | εὐσεβήας εἴς
τε τὰς θεὰς[8] καὶ τοὺς ὀργεῶνας, καὶ | ἀναγορεύειν τὸν στέφανον τῇ
θυσίαι τοῦ Μουνιχι|ῶνος[9] ὅταν καὶ τὰς ἱερείας[10], δοῦναι δὲ αὐτῶι
καὶ ἰκό|νος ἀνάθεσιν ἐν τῶι ναῶι. ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφι|σμα
30 εἰς στήλην λιθίνην καὶ στῆσαι ἐν τεῖ αὐλεῖ | τοῦ ἱεροῦ.
in corona: οἱ ὀργεῶνες | Χαιρέαν | Διονυσίου | Ἀθμονέα.

4 Cf. n. 589_{62}. 635_{30}. 1006_{12}. $1015_{26.27}$. 5 Cf. n. 1022^{3}. 6 Inter officia quaestoris habebatur, si quando pecunia quae in aerario sodalitatis erat sumptui alicui tolerando non sufficeret, in praesentia de suo numerare. Idem de publico civitatis quaestore videmus n. 298_{38}: τὸ δὲ ἀργύριον τ[ὸ] εἰς τὴν θυσίαν προδανεῖσαι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου. Quod quoniam propter absentiam quaestoris fieri nequibat, iam Chaereas qua erat munificentia sua sponte idem praestitit. 7 Anacoluthia ad meram eius qui composuit neglegentiam referenda nec tamen infrequens; cf. Kirchner ad IG II² 1243_{16}. 8 Cf. n. 1096. 9 Magnam Matrem et deam Syriam intelligere solent. Po. 10 Quo tempore etiam sacerdotum recens electarum nomina renuntiari moris est.

1103. Thiasotarum Atticorum decretum c. a. 200. Athenis. Edd. Koehler Ath. Mitt. IX 1884, 388 et IG II 5, 623*b* (Michel 971; Syll.² 731; IG II² 1323). [*Hi*]

θεο[ῖ]. | ἐπὶ Διονυσίου ἄρχοντος[1], Ἐλαφηβο|λιῶνος· ἀγορᾶι κυρίαι[2]·
5 ἔδοξεν τοῖς θι|[α]σώταις· Ζήνων Ζηνοδότου Ἐρικεεὺς | εἶπεν· ἐπειδὴ
Θέων κατασταθεὶς τ[α]|μία[ς ε]ἰς τὸν ἐνιαυτὸν τὸν ἐπὶ Νικ[ο]|φῶντος
ἄρχοντος[3] λελειτούργηκ[εν] | ἔτη πλείω, μεμέρικεν δὲ καὶ εἰς τὰς
10 θ[υ]|σίας ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις ἀπρ[ο]|φασίστως, δέδωκεν δὲ καὶ
τοῖς μετα[λ|λ]άξασιν τὸ ταφικὸν[4] παραχρῆμα· ὁ[μ]ο[ί]|ως δὲ καὶ ὁ
γραμματεὺς λελειτούρ[γ|η]κεν ἔτη πλείω, καὶ διατελοῦσ[ιν εὔ|νους][5]

1 Eodem archonte rogatum est plebiscitum IG II² 850; Kirchner Goett. GA 1900, 455. 2 Cf. n. 1099^{3}. 3 Archon ceteroqui ignotus paullo ante Dionysium (v. 2). Kolbe Att. Archonten 90. 4 Cf. n. 1099^{5}; Rehm Milet I 147_{50}. 5 N. 346^{3}.

15 ὄντες τῶι κοινῶι τῶν θια[σωτῶν | καὶ παρ]ασκευάζοντες ἑαυ[τοὺς εὐχρήσ|τ]ους καὶ ἴσο[υς] ἅ[πασιν[6] __ | ....] ὁμιλ__

6 Suppl. Hi. coll. IG V 1, 1145$_{19}$ εἰς τὸ πᾶσιν ἴσος εἶναι κα[ὶ πένησι καὶ] πλουσίοις καὶ δούλοις καὶ ἐλευθέροις.

1104. Soteriastarum decretum c. a. 37/6. Athenis e regione Dipyli. Edd. Mylonas Ἐφ. ἀρχ. 1893, 49; IG II 5, 630*b* (Michel 973; Syll.^{2} 732); IG II^2 1343. Cf. Homolle Bull. Hell. XVII 1893, 173[7]; Judeich Topogr. Ath. 362. [*Hi*]

5 *in corona*: Διόδω|ρον Σω|κράτους | Ἀφιδναῖ|ον. |
ἐπὶ Θεοπίθου ἄρχοντος[1], Μουνιχιῶνος | ἕκτῃ[2]· ἐ[πε]ιδὴ [Δι]όδωρος *a. 37/6*
Σωκράτους Ἀφ[ι]]δναῖος εὔνους ὢν δ[ια]τελεῖ τῶι [κοινῶι] τῶι | Σω-
10 τηριαστῶν[3], καὶ λόγῳ καὶ ἔργωι πράττω[ν] τ[ὰ]] | συνφέροντα τῇ
συνόδωι, γενηθεὶς δ[ὲ] | καὶ παραίτιος τῆς ἄνωθεν[4] συλλογῆς καὶ |
τὴν σύνοδον αὐτὸς κτίσας ἀρχερανισ[τ]]ής[5] ὑπέμεινεν, καὶ ταμιεύσας
15 ἐν τῶι ἐπὶ | Εὐθυδόμου ἄρχοντος[6] ἐνιαυτῶι προεστά|τησεν τοῦ θε- *a. 42/1*
μ[ι]λιωθῆναι τὴν σύνοδον· ἀ|διαλίπτως δὲ ἐπαγωνιζόμενος καὶ ἐν | τῶι
ἐπὶ Νικάνδρου ἄρχοντος ἐνιαυτῷ ταμιεύ|σας ὡσαύτως εὔξησεν[7] τὰ *a. 41/0*

Cum litteratura tum orthographia (Θεοπίθου v. 6. ἀδιαλίπτως v. 16. ἀδιαλίπτῳ v. 35. ἀναθῆναι v. 40. ἡστίασεν v. 26. ἑατόν v. 19; iota mutum saepe omissum, bis v. 26. 44 τῶιν perperam additum) titulum Augusti aetate non multo antiquiorem esse indicant. 1 De archontibus Kirchner Berl. phil. Woch. 1909, 853. 2 Cf. n. 1099^2. 3 Non Iovis Servatoris, sed Dianae Servatricis cultui hoc collegium destinatum fuisse apparet ex v. 24. 40. Cf. not. 11. 4 I. e. ab origine, cf. insequens αὐτὸς κτίσας. 5 Cum sodalitas σύνοδος (v. 10. 12. 15. 27. 34. 42) vel κοινόν (v. 32. 37), nusquam vero ἔρανος appelletur, tamen antistes hic et v. 37 ἀρχερανιστής, sodales v. 26 ἐρανισταί audiunt. Quae diversorum nominum confusio inferioris aetatis est, cum prioribus temporibus ea diligenter distineantur, etsi quid potissimum discriminis inter θίασον, σύνοδον, ἔρανον, itemque inter θιασώτας, ὀργεῶνας, ἐρανιστάς intercedat accurate definiri non iam licet. Dttb. [Conatus est Poland 5. 28 sqq. Zie.]. 6 Hom. probabile existimat, eos annos, quibus Diodorus quaestoris munere functus sit, continua serie se excipere. Quod sane non ab omni parte recte se habet, nam utique inter Dioclem Melitensem (v. 19) et Callicratidam (v. 22) unus certe Menandri annus (v. 25), quo is non quaestor, sed sacerdos fuit, intercedit. At si ipsum sacerdotium in causa fuisse statuemus, cur quaestura per unum annum alii mandaretur, sane Euthydomum, Nicandrum, Dioclem hoc ordine deinceps magistratum gessisse omnium maxime probabile videbitur. Dttb. Cf. Kolbe Att. Archonten 1908, 141; Kirchner Berl. ph. W. 1909, 853. 7 IG II^2 1338$_{30}$ ἐπευξημένον. Blass Ausspr. Griech.^{3} 43. Simil-

κοινά[8]. ἀκοπίατον δὲ | ἑατὸν[9] παρεχόμενος καὶ ἐν τῷ ἐπὶ Διοκλέους | *a. 40/39*
20 Μελιτέως ἄρχοντος ἐνιαυτῶι ταμιεύσας ἐποίησεν ἐκ πλήρους τὰ
δίκαια, καὶ τανῦν ἐν τῶι | ἐπὶ Καλλικρατίδου ἄρχοντος ἐνιαυτῷ[10] *a. 38/7*
ταμιεύσας π[ᾶ]|σαν εἰσηνέγκατο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν περὶ τῶν
25 κοι|νῶν, κατασταθεὶς δὲ καὶ ἱερεὺς τῆς Σωτείρας[11] ἐν τῶι ἐ|πὶ Με-
νάνδρου ἄρχοντος[12] ἐνιαυτῶι ἐκαλλιέρησεν καὶ ἀφιλαργύρως | ἱστα- *a. 39/8*
νόμενος ἡστίασεν[13] τοὺς ἐρανιστὰς[14] ἐκ τῶιν ἰδίων | ἀναλώσας οὐκ
ὀλίγον χρῆμα· ἐφ' οἷς ἅπασιν ἡ σύνοδος ἀποδε|ξαμένη τὴν ἐκ-
τένειαν καὶ φιλοτιμίαν αὐτοῦ ὁμοθυμα|δὸν προεβάλετο τοὺς εἰσοίσοντας
30 αὐτοῖς τὰς καθηκού|σας τιμὰς Λεύκιον Ἀρτεμιδώρου Ἀζηνιέα, Δη-
μήτριον Ἀρτε|μιδώρου Λαμπτρέα, Διότιμον Δημητρίου Κηφισιέα,
Φίλιππον | Φιλίππου Ἰκαριέα· τύχῃ ἀγαθῆι, δεδόχθαι τῷ κοινῶι
τῶν Σωτηρι|αστῶν, ὧν ἀρχερανιστὴς Διόδωρος Σωκράτους Ἀφιδναῖος·
(ἐπαινέσαι Διόδωρον Σωκράτους Ἀφιδναῖον)[15] καὶ | στεφανῶσαι θαλλοῦ
35 στεφάνωι ἐφ' ᾗ ἔσχηκεν πρὸς τὴν σύνοδον | ἀδιαλίπτωι φιλοτιμίᾳ·
στεφανοῦσθαι δὲ αὐτὸν καθ' ἕκα[σ]|τον ἐνιαυτὸν ὑπὸ τοῦ ἀεὶ ἐσο-
μένου ταμίου, καθὼς καὶ οἱ | ἱερεῖς καὶ ὁ ἀρχερανιστής· ἀναγορεύεσθαι
δὲ ὅτι τὸ κοι|νὸν τῶν Σωτηριαστῶν στεφανοῖ Διόδωρον κατὰ τὸ δό|γμα·
40 ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ δόγμα εἰς στήλην λιθίνην | καὶ ἀναθῖναι ἐν
τῶι τεμένει τῆς Σωτείρας, ἵνα τούτων | συντελουμένων πολλοὶ ζηλωταὶ

---

lima haec diphthongi mutatio illius quae cernitur in εἰρέθη, παρειτήσατο, ἐπείνεσεν, sed multo rarior. 8 Cf. n. 1096[3]. 9 Scriptura inde ab anno 74 a. Chr. in titulis Atticis occurrens, sed Augusti potissimum aetate perfrequens. Meisterhans Gr. 61 § 18, 3. 10 Eiusdem anni habemus plebiscitum IG II[2] 1043, quo collaudantur ephebi qui proxime superiore Menandri archontis anno fuerunt. 11 Dianam innui probat titulus eodem cum hoc loco erutus IG II 5, 1620 *e* Ἀρτέμιδι Σωτείρα[ι] Μάρων ἀνέθηκε Μάρωνος. 12 Proximo ante Callicratidam (v. 22) anno hunc archonta fuisse docet decretum (not. 10). Praeposterum temporum ordinem noli mirari; nempe primum quid in quaesturis quattuor annuis, deinde quid in sacerdotio praestiterit Diodorus exponitur. Menandri vero annus certissimum praebet fundamentum aetati huius tituli definiendae. Etenim cum in plebiscito honorario IG II[2] 1043_{22} legatur [ὁμοί]ως δὲ κ[α]ὶ ἐν τοῖς Ἀντωνιήοις τοῖς Παναθηναϊκοῖς Ἀντω]νίου θεοῦ νέου Διονύσο[υ], hos divinos ac potissimum quidem Bacchicos honores neque ante annum 39 neque post a. 32 a. Chr. Athenis M. Antonio haberi potuisse perspexit Koe. Menandrum ad a. 39/8 referendum esse probavit Kolbe Att. Arch. 141. 13 IG II[2] 1259_1: Θεόδοτος εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ ἱστιάτορ]ες -- καλῶς καὶ φιλοτίμως ἐπιμε[μέ]ληνται. 14 Cf. not. 5. 15 Haec propter ὁμοιοτέλευτον omissa supplevit Koe.

γίνωνται (τοῦ) τὴν | ⟨τὴν⟩ σύνοδον ἐπαύξειν, βλέποντες τὸν κτίσαντα τυγ|χάνοντα τῆς πρεπούσης εὐνοίας τε καὶ μνήμης. | Λεύκιος Ἀρτεμι-
45 δώρου Ἀζηνιεὺς εἶπεν. τῶιν ψή|φων, αἷς ἐδόκει τόδε τὸ δόγμα κύριον εἶναι, ἐξήκον[τα], | αἷς δὲ οὐκ ἐδόκει, οὐδεμία 16.

16 Cf. n. 683[9]. 722[7].

1105. Thiasotarum (?) decretum a. 262/1. In Piraeo. Edd. IG II 5, 616*b* (Syll.[2] 733; Michel 1552); IG II[2] 1282. [*Hi*]

[θ]εοί. | ἐπ' Ἀντιπ[ά]τρου ἄρχοντος 1, Ἑκα[το]νβαιῶ|νος ὀγδόει μετ' εἰ-
5 κάδας· ἀγορᾶ[ι κ]υρ[ί]αι· | Ἀριστόδημος Διονυσίου εἶπεν· ἐπειδὴ | οἱ προ[σ]αιρε[θ]έντες μετὰ τοῦ ἐπιμελη|τοῦ [Ἀ]φροδι[σ]ίου τῆς προσοι-κοδομίας 2 τοῦ | ἱερ[οῦ τοῦ] Ἄμμωνος 3 τό τε ἔ[ρ]γον καλὸν καὶ | [ἄ]ξιο[ν τ]οῦ [θ]εοῦ ἐποίησαν κ[α]ὶ ἐπεστάτησα[ν | καλῶς καὶ φ]ι[λ]οτίμως καὶ
10 λόγον ἀπέδω|[καν τοῦ ἀναλ]ώματος, ἐπαινέσαι καὶ στεφ[α|νῶσαι ἕκαστον] αὐτῶν θαλλοῦ στεφάνωι κ[α|τὰ τὸν νόμον, κα]ὶ ἀναγορεῦσαι τοὺ[ς σ]τε-φ[ά|νους τῆι θυσίαι τ]οῦ Ἀμφιαράου μετὰ τάς | [σπονδὰς .....]ι[ον]
15 τὸν [.....4 | εὐσεβείας ἕνεκ]εν τῆς εἰς τοὺς θε[οὺς κα|ὶ φιλοτιμίας τῆς πρὸ]ς [τ]ο[ὺς θιασώτας | --]

1 Ἀντίπατρος, qui eponymus m. Hecatombaeone memoratur, a. 261/0 ineunte munus administravit; Athenis ab Antigono Gonata autumno a. 262 captis, Ἀρρενείδης archon novus a rege constitutus est. Kolbe Att. Arch. 43 Ki. 2 Genetivus a τό τε ἔργον -- κ[α]ὶ ἐπεστάτησαν pendet. Et ipsum opus tale susceperunt, quale deo dignum esset, et diligenter curaverunt ut recte atque accurate perficeretur. 3 Ammonis et Amphiarai (v. 13) sacra ab eodem collegio obiri mireris; nam quam n. 281[15. 28] in sacris publicis habes Amphiarai Oropii et Ammonis coniunctionem, ea plane fortuita esse videtur, ex qua nihil de sacrorum necessitudine colligas. 4 Supplemento parum Attico τὸν ἐπιμήν]ι[ον] τὸν [ἀεὶ ὄντα] spatia sufficiunt; cf. Methymnae IG XII 2, 506[13] [ἐπιμελεῖσθαι δὲ] τῶν κηρυγμάτω[ν -- τοὺς ἐπιμηνί]ους τοὺς ἐνεστη[κότας, et in Κυειτῶν δήμῳ Bull. Hell. XI 1887, 308, 2[8]: [τ]ῆς ἀναγορεύσε[ως ὑπαρχούσ]ης ἀεὶ διὰ τοῦ βρα[βευτοῦ καὶ] τῶν ἐπιμηνίων, Ziebarth 151; Poland 389.

1106. Diomedontis lex et testamentum c. a. 300. Coi in oppido. Marmor inscriptum a quattuor partibus (*a b c d*). Edd. Ross Inscr. ined. III 311; Paton et Hicks Inscr. Cos 36 (SGDI 3634; Inscr. jurid. II 94 XXIV B; Ziehen 144; Syll.[3] 734; Laum Stift. II 52, 45). Cf. Back De Graecorum caerimoniis in quibus homines deorum vice fungebantur 1883, 14; Ziebarth 8 et Z. vgl. Rechtsw. XVI 4, 4; Nilsson Gr. Feste 451/2. [*Hi*]

A [-- ἀνέθηκε μὲν τὸ] τέ[με]νος | [Ἡ]ρακλ[εῖ Διομεδ]οντείωι[1], ἀνέθηκε § 1
δ[ὲ] | καὶ τοὺς ξενῶνας[2] τοὺς ἐν τῶι κάπωι | καὶ τὰ ὀνημάξια[3] καὶ
5 Λίβυν καὶ τὰ ἔγγο|να[4] αὐτοῦ. ἐόντω δὲ ἐ[λ]εύθερ[οι] ποιοῦντε|ς τ[ὰ]
συντεταγμένα· ἐπι[μ]ελέσθων [δ]ὲ α|ὐτῶν τ[οὶ τῶ]ν ἱερῶν κοινωνεῦντες[5],
ὅπω[ς | ἐ]λεύθεροι ὄντες διατελέωντι καὶ μηθε[ὶς] | αὐτοὺς ἀδικῆι.
10 θυόντων δὲ τὰ ἱερὰ τοὶ ἐ[γ Διο]|μέδοντος[6] καὶ ἀεὶ τοὶ ἐξ αὐτῶν § 2

Etsi litterarum formae per totum titulum eaedem sint, tamen latera *C D* aliam manum prodere obductis in extrema hastarum parte tenuibus lineolis, quibus *A B* careant, testantur Pat.-H. Item sermone differunt hae partes, qui in *A B* Doricus est nonnullis sane ex volgari inferioris aetatis lingua immixtis, in *C D* vice versa volgaris nonnullis Doridis relliquiis conservatis. Paragraphos distinxerunt Inscr. jur. Syllabarum divisio neglecta est. 1 Quaecunque in hac stela incisa sunt, ad unam eandemque sodalitatem Herculis sacrorum causa a Diomedonte quodam Coo institutam spectant, qui fundos aliquos et hominem servum deo consecravit, ut ex reditu eorum a collegio eorum qui ab ipso generis originem repeterent (not. 5) res divina Herculi Diomedonteo fieret. Sane cum litteraturae sermonisque discrimina (v. supra), tum quod de Diomedonte hic tertia, infra (v. 118. 153) prima persona dicitur, haec non omnia eodem tempore conscripta et incisa arguunt. At quoniam haec post mortem Diomedontis demum publice proposita esse nullo demonstratur argumento, facile fieri poterat ut ille quae antea constituerat paullo post additamentis quibusdam augeret. Cf. quae in utraque parte (v. 63 sq. 142) de epimeniis creandis leguntur; priore loco ea quae sunt gravissima, de numero, tempore, officio habes. Altero additur, a quibusnam eligendi sunt, quod supra omissum erat quia vix quisquam dubitare poterat quin a collegio constituerentur, sed hic tamen ne quid incerti remaneat suppletur. Ceterum magnopere dolendum est quod superior pars lateris *A*, quae caput totius instituti continebat, intercidit. Ne index quidem rerum dedicatarum v. 1—5 integer aetatem tulit; nam desideratur domus (ἐν τᾶι οἰκίαι v. 57. οἰκία v. 72. μηδ' ἐν τοῖς ξ[ενῶσι ἐ]νοικεῖν μηδ' ἐν τῆι οἰκίαι τῆι ἐπὶ [τοῦ τε]μένευς v. 82), quam aliam esse ac ξενῶνας loci allati luculentissime demonstrant. 2 Cf. Aristotelis testamentum apud Diog. Laert. V 14 καὶ ἐὰν μὲν (Ἑρπυλλὶς) ἐν Χαλκίδι βούληται οἰκεῖν, (δοῦναι αὐτῇ) τὸν ξενῶνα τὸν πρὸς τῷ κήπῳ· ἐὰν δὲ ἐν Σταγίροις, τὴν πατρῴαν οἰκίαν. Inscr. iur. 3 Patonis lectionem iure suo defendit Zieh. cf. Herwerden Lex.[2] s.v. plaustra cum asinis qui ea veherent interpretantes; ο[ἰκ]ημά[τ]ια Dttb., La. 4 Memorabile est quod de prole hominis servi neutrum nominis genus usurpatur. P.-H. 5 Qui per totum tituli tenorem indicantur locutionibus τοὶ τῶν ἱερῶν κοινωνεῦντες (v. 7), οἷς μέτεστι τῶν ἱερῶν (v. 52), τοὶ ἐγ Διομέδοντος καὶ ἀεὶ τοὶ ἐξ αὐτῶν γενόμενοι (v. 9), τοὺς ἐγ Διομέδοντος γεγενημένους καὶ τοὺς ἐγγόνους (vel ἐπιγόνους) αὐτῶν (v. 133. 143), οἱ κατ' ἀνδρογένειαν (v. 86. 152), eos ubique eosdem intellexit Dttb. 6 I.e.

γ[εν|ό]μενοι. ἐχέτω δὲ Λίβυς καὶ τοὶ ἐγ Λίβυο[ς] δι[ὰ βί]ου[7] § 3
[τὸν κ]ᾶπον -- |--ιορκα δοι[8] .... \ωσε[.., | τὸ δὲ μίσθωμ]α[9] ἀποδιδόντω
15 Θευδα[ισί|ου, ὥστε πόρος ὑ]πάρχειν εἰς τὰν θυ[σί|αν Πεταγειτν]ύ[ο]υ[10]
ἑκκαιδεκάται | [τῶι Ἡρακλεῖ[11]. στεφαν?]ώματα[12] δὲ παρε|[χόντω εἰς
τὰν θυσίαν τῶι Ἡ]ρακλεῖ καὶ τᾶ[ι Ἀφροδίται· ἑκάσται δὲ] νευμηνίαι
20 σ|[τεφανούντω δάφναι[12] τὰς ε]ἰκόνας τὰς | [-- Διομέδ]οντος καὶ σ..|[--]
ἐπεί κα πανά|[γυρις ἦι. τὰν δ' ἱερωσύναν τοῦ Ἡ]ρακλ[ε]ῦς νῦ[ν | τε
25 καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐχέτω][12] ἀεὶ [ὁ] πρεσβύ|[τατος[13] κατ' ἀνδρογένει]αν·
θυόντω δὲ | [-- τῶι Ἡρακλ]εῖ[12] μόσ[χ]ον | [-- Διονύ]σωι[14] αἶγα, Η|
30 --ν ἢ αἶγα, τοῖς | -- βωμωι[15] ἐν τ|[-- τ]ᾶι δὲ Ἀφροδί[τ|αι --] μ..ν|γεν
35 ..|-- ἢ χοῖρο[ν], τῶ[ι --]ι. λη μὲν | [-- τῶ]ι Ἡρακλ[εῖ | (*vss. 4 mutili*).

B 40 [-- παρεχέτω | κ]αὶ ξύλα ποτὶ τὰν θυσίαν· γ|[έρ]η δὲ λαμβανέτω[16] § 4
τοῦ ἱερείο[υ] | ἑκάστου σκέλος καὶ τὸ δέρμα· | ποιεῖν δὲ καὶ τὰν ἀπο-
πυρίδα[17] | [κ]ατὰ τὰ πάτρια. μὴ ἐξῆμεν [δὲ] | μηθενὶ τὰ οἰ- § 5

filii. Neque enim latius patere hanc appellationem additamentum καὶ ἀεὶ τοὶ ἐξ αὐτῶν γενόμενοι (cf. v. 135 καὶ τοὺς ἐπι[γόν]ους αὐτῶν. v. 143 καὶ τοὺς ἐγγ[όν]ους αὐτῶν) probat. 7 ΔΙΝΟΥ lectione incerta. Pa. 8 ΣΟΥΚΑΔΟ Ross. ΙΟΡΚΑΔΟΙ Pa. 9 Suppl. Zieh. 10 Proximum ante Petagitnyum (n. 1026_3) locum hunc mensem tenere in fastis Coorum hic ipse titulus docet. Theudaesium Maemacterioni, Petagitnyum Posideoni respondere putat Bischoff Realenc.² IX 1581, § 50. 11 Suppl. Hi., coll. v. 61/2.

12 Suppl. Zieh. 13 ΑΓΙ ΓΡΕΣΚ. Pa.-H. 14 An θ]εῶι? Pa.-Hi. 15 βωμοι s. βωμωι. 16 Sc. ὁ ἱερεύς (v. 66). In superiore huius lateris parte sine dubio qua ratione hic sacerdos constituendus esset expositum erat. Epimenii quidem annui erant et suffragiis sodalium electi (v. 142); sed sacerdotium nescio an perpetuum fuerit et hereditarium. Dttb. 17 Sacrificium piscis defuncto sacrorum conditori oblatum interpretantur Pa.-Hicks, cum quia in Epictetae testamento (IG XII 3, 330_{151}), quod multa similia huius legis habet, ὀψάρια τ[ρί]α heroibus offerantur tum quia hoc nomen et verbum ἀποπυρίζειν de piscibus tostis plus semel occurrat. Cf. Teles p. 41_9 Hense² τῶν μαινίδων ἀπόπυριν ποιήσας. Epicharm. (124 Kaib.) ap. Athen. VII 277*f* ἀφύας ἀπεπυρίζομες. Hesych. ἀποπυρίζων· ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων. Sane his locis de cena potius quam de sacrificio dicitur. At ut haec omnino arctissima necessitudine continentur, sic de sacris heroi debitis manifesto accipienda est vox in narratione Hegesandri apud Athenaeum VIII 334*e*: Ἀπολλωνίαν τὴν Χαλκιδικὴν δύο ποταμοὶ περιρρέουσιν, Ἀμμίτης καὶ Ὀλυνθιακός· ἐμβάλλουσι δ' ἀμφότεροι εἰς τὴν Βόλβην λίμνην. ἐπὶ δὲ τοῦ Ὀλυνθιακοῦ μνημεῖόν ἐστιν Ὀλύνθου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βόλβης υἱοῦ· κατὰ δὲ τὸν Ἀνθεστηριῶνα καὶ Ἐλαφηβολιῶνα λέγουσιν οἱ ἐπιχώριοι διότι πέμπει ἡ Βόλβη τὴν ἀπόπυριν Ὀλύνθῳ, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἀπέραντον πλῆθος ἰχθύων ἐκ τῆς λίμνης εἰς τὸν Ὀλυνθιακὸν ἀναβαίνει (codd. ἀναβαίνειν, em. Wilamowitz) ποταμόν.

45 κήματα[18] τὰ ποτ[ὶ | τ]ῶι τεμένει μηδὲ τὸ τέμε[ν]|ος ἐξιδιάζεσθαι μηδὲ
πωλ|[εῖ]ν μηδὲ ὑποτιθέμεν[19]. αἰ δέ κά [τι] | δέηι τῶν οἰκημάτων § 6
50 ἢ τοῦ [τ]|εμένευς θεραπείας[20], ἐπισκ[ε]|υαζόντων ἐκ τᾶς ποθόδο[υ] |
ἕκαστα. εἰσαγώγιον δὲ διδό|τω ὦι κα γένηται παιδίον[21], οἳ[ς] | § 7
55 μέτεστι τῶν ἱερῶν, χο[ῖ]|ρον, ἱερά, λιβανωτόν, σπονδ|άν, στέφανον. |
[τ]ὰ δὲ ἀγάλματα καὶ τὰ ἀνα|θήματα ἔστω ἐν τᾶι οἰκία[ι[1] | κ]ατὰ § 8
60 χώραν ὥσπερ καὶ νῦ[ν] | ἔχει. θύεν δὲ ἑκκαιδεκάται | [μ]ηνὸς Πε- § 9
ταγειτνίου[10] κα[ὶ] | τὸν ξενισμὸν[22] ποιεῖν τῶ[ι | Ἡ]ρακλεῖ, τὰν δ' ἀπο-
πυρίδα[17] | ἑπτακαιδεκάται. ἐπιμηνί|ους δ' αἱρεῖσθαι τρεῖς[1] κατ' § 10
65 ἐ|νιαυτόν, οἵτινες ἐχθυσεῦ[ν]|ται τὰ ἱερὰ μετὰ τοῦ ἱερέως· ἐπι|με-
λέσθων δὲ τοὶ ἐπιμήνιοι | ὦγ κα δέηι ποτὶ τὰν δεξ[ίωσιν][23]. | ἂν § 11
70 δέ τι δέηι ἐπισκευ[ᾶς ἢ | τὸ] τέμενος ἢ ὁ κῆπ[ος ἢ τ|οὶ ξ]ενῶνες ἢ
το_c. 71_ | ....ν ἢ οἰκία ἢ __.

---

18 Omnia aedificia, quae in loco consecrato sunt, οἰκία (not. 1) et ξενῶνες, hac voce comprehendi apparet. Nam et quae hic de non alienandis et quae statim v. 47 sqq. de reficiendis praecipiuntur, ad ullum ex his non spectare quis sibi persuadebit? Longe alia vis vocis οἴκημα est v. 107, ubi manifesto de uno domus alicuius conclavi dicitur. 19 Perfrequens hoc esse in sepulcris, sed etiam in aliis fundis consecratis aut profanis non inauditum monuerunt editores inscr. iur. provocantes ad testamentum Epictetae IG XII 3, 330_{41}: μὴ ἐχέτω [δὲ ἐξου]σίαν μηθεὶς μήτε ἀποδόσθαι τὸ Μουσεῖον [μή]τε τὸ τέμενος τῶν ἡρώιων, μηδὲ τῶν ἀγαλμάτων τῶν ἐν τῶι Μουσείωι μηδὲ τῶν ἐν τῷ τεμένει τῶν ἡρώιων μηθέν, μήτε καταθέμεν μήτε διαλλάξασθαι μήτε ἐξαλλοτριῶσαι τρόπῳ μηθενὶ μηδὲ παρευρέσει μηδεμιᾶι et ad Ath. Mitt. III 1878, 58, 3_{18} (Laum II 93, 89): μένοντος αὐτοῦ (sc. τοῦ χωρίου τοῦ καταλειφθέντος τῇ τῶν Τειρηνῶν κατοικίᾳ) [ἀνεξ]αλλοτριώτου. 20 N. 1102_5. 21 Hinc apparet, nulla alia ratione nisi origine quemquam horum sacrorum participem fieri potuisse. Aliter se res habebat Athenis in Iobacchorum sodalitate (n. $1109_{37.52}$) et Hyetti in gerusia Aesculapii Servatoris (n. 1112_{47}).

22 Hercules ipse hospitio accipitur; perfrequentes enim fabulae hunc potissimum deum ab hominibus mensae hospitali adhibitum narrant. Deneken De Theoxeniis 1881, 25. De Sophocle ab Aesculapii δεξιώσει nominato Dexione cf. n. 1096_5. 23 Aut idem hoc sibi velle ac ξενισμόν (Ἡρακλέος), aut de sodalibus recipiendis dici existimant Pa.-H. Quod contra Back ad eam caerimoniam rettulit quam Plutarchus Quaest. Gr. 58 p. 304 E his verbis describit τὰς δὲ νύμφας οἱ γαμοῦντες δεξιοῦνται γυναικείαν στολὴν περιθέμενοι. Atqui quam is statuit inter Plutarcheam narrationem et hunc titulum necessitudinem, ea certis de causis incredibilis est. De Herculis vero hospitio cogitari nequit, quia hoc quidem loco non de una unius diei caerimonia sed de eis quae per totum annum fieri soleant dici conexus sententiarum prodit. Quare alteram Patonis interpretationem probo, dummodo non de primo cuiusque sodalis in collegium introitu,

C 75 _ _ ἀπε[_ _ | δὲ] ἀ[ρ]γύριον ἀπὸ τῶν προσόδ[ων τῶν | πιπτουσῶ]ν ἀπὸ § 12
τοῦ τεμένε[υς[24] καὶ τοῦ | κήπου καὶ] τῶν ξενώνων[25] ὅσο[ν ἂν δοκῆι
ἱ]κανὸν εἶναι· τὸ δὲ κατα[κεχωρ|ισμέν]ο[ν] καὶ τὰ ἐξαιρήματα[26]
80 δ[ιελεῖν | κατ]ὰ μέρη, εἰς ἑ[κ]άσταν δὲ θυσί[αν τῶι | ἐ]πιβάλλοντι μέρει
[χρ]ᾶσθαι. μὴ ἐξέ|στω δὲ τοῖς κοινωνοῦσι τῶν ἱερῶ[ν γε|ω]ργεῖν § 13
τὰ τεμένη, μηδ' ἐν τοῖς ξ[ενῶσ|ι] ἐνοικεῖν μηδ' ἐν τῆι οἰκίαι τῆι ἐπὶ
85 [τοῦ τε]|μένευς[27], μηδ' ἀποθήκηι χρᾶσθαι τ[ῆι αὐ|λ]ῆι τῆι ἐν τῶι
ἱερῶι μηδ' ἐν τῶι περιπάτω[ι, | ἅ]μ μὴ πόλεμος ἦι. ἂν δέ [τις § 14
τ]ῶν [κα]τ' ἀ[ν]|δρογένειαν[5] δόξηι τοῖς [κοιν]ων[εῦσι τῶν | ἱ]ερῶν ἐν-
δειὴς εἶναι, τοῖς [ἂν ἀ]εὶ [ὁ γάμος[28] | συ]ντελῆται, ποείτω τοῦ [μην]ὸς
90 [τοῦ | Πε]ταγειτνύου ἑκκαιδεκάτηι [μὲν συν]|αιγλίαν[29], ἑπτακαιδεκάτηι
δὲ δια[νομήν][30], | ἵνα ἡ θυσία τῶι Ἡρακλεῖ συντελ[ῆται κα]|τὰ τὰ
πάτρια, ὀκτωκαιδεκάτηι δ[ὲ ἡ συνα]|γωγή, καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἡμέ-
95 ρ[αις[31] τε]|λείσθω ὁ γάμος· ἡ δὲ στρωμ[νὴ[32] παρὰ τὰ | ἀ]γάλματα
τῶι Ἡρακλεῖ ἔστω [τὰ κατὰ τὸ ἱε][ρὸ]ν[33] ὑπάρχοντα ἔστ' ἂν ὁ

sed de unoquoque conventu intellegatur vocabulum, per quem epimeniorum officii est illos quasi hospites excipere et dapes adornare. Dttb.

24 Suppl. Z.; cf. v. 84 et Ἡρακλεῦς v. 127. Irrepsit scriptio Dorica in sermonem volgarem. 25 Locantur terra sacra aranda, ξενῶνες habitandi. 26 Quae partes ex mercedibus fundorum et aedificiorum locatorum sepositae sunt; nam ante v. 74 verbum ἐξαιρεῖν scriptum fuisse videtur, unde penderent quae exstant primi enuntiati reliquiae. Quod contra τὸ κατο[κεχωρισμέν]ο[ν] de alio redituum genere accipiendum videtur, quod ut totum in eundem usum verteretur praescriptum erat, sine dubio in superiore huius lateris parte quae intercidit. 27 Si quis sodalis ipse araret fundum aut habitaret domum. mercedes (not. 25. 26), ex quibus sodalitas sacrorum sumptum tolerare debet, imminuerentur. Quare ne id fiat interdicitur. 28 ... ΕΙ ⏑ – ± 7 ⏑ – secundum P.-H. Suppl. Hi. Nuptiae non sunt Herculis, quales non in Coorum urbe sed Antimachiae in vico describit Plut. quaest. gr. 58, sed humanae, quales Epictetae quoque lex in Museo fieri sinit (SGDI 4706$_{30}$ μηδὲ χρῆσαι τὸ Μουσεῖον μηθενί, εἴ κα μή τις τῶν ἐξ Ἐπιτελείας γάμον ποιῇ). His vero reditus sacri traduntur, unde et sacra deo debita et sumptus feriarum nuptiarumque suscipiant.

29 Ita Pa.-H. in commentario; cf. Ath. IV 140 *c* ἔτι φησὶν ὁ Πολέμων καὶ τὸ δεῖπνον ὑπὸ τῶν Λακεδαιμονίων ἄικλον προσαγορεύεσθαι, παραπλησίως ἁπάντων Δωριέων οὕτως αὐτὸ καλούντων. Ἀλκμὰν μὲν γὰρ (fr. 70 B.4) οὕτω φησί· κἠπὶ τᾷ μύλᾳ δρυφῆται κἠπὶ ταῖς συναικλίαις. Vox sollemnis mansit in textu volgari sermone composito. Ad scriptionem [συν]αιγλίαν pro [συν]αικλίαν conferas nota exempla Αἴγλη — Ἀσκλαπιός, ἐγλείπω — ἐκλείπω. 30 Suppl. Hi., coll. v. 156 μερίδας. 31 Non totius anni praeter illos tres Petagitnyi mensis dies (ut Dttb.), sed reliquis feriarum diebus, quae statim insequebantur. Hi., cf. Zieh. 32 Lectisternium. Zieh. 33 Suppl. Hi.

γάμ[ος συντε|λε]σθῆι· ἀφαιρεῖν δὲ ἀπὸ τῶν ἱερ[είων ὅσον ἂ|ν δοκ]ῆι
100 καλῶς ἔχειν ἐπὶ τὴν τράπε[ζαν τὴν τοῦ | θεοῦ], τοῖς δὲ λοιποῖς πᾶσι
ὅσα ἐστ[ὶ ἔκφορα τῶν | ἱερ]είων χράσθω ὁ τὸν γάμον ποιῶν· [διδότω |
δὲ κ]αὶ ὁ ἱερεὺς εἰς τοὺς γάμους τὰ γέρ[η τῶι | τὸ]ν γάμον ποιοῦντι,
105 λαβὼν ὀκτὼ δραχ[μὰς | ἐ]κ τῆς προσόδου, καὶ οἱ τὰς οἰκίας ἐκτ[η]|-
μένοι[34] τήν τε ἀνδρείαν καὶ τὴν γυναικ[ε|ί]αν παρεχόντω εἰς τοὺς
γάμους τὰς οἰ[κ|ί]ας παρεξελόμενοι οἰκήματα[35] εἰς ἀπό[θε]|σιν τῶν
σκευῶν[36], ὁ δὲ τὴν ἀνδρείαν ἔχ[ων | π]αρεχέτω τὴν οἰκίαν καὶ εἰς
110 τὴν θυσί[αν[37], | καὶ ἐπ]ὶ τὸν ξενισμὸν[22] τοῦ Ἡρακλ[εῦς παρεχό|ντω
ἀμφοτέ]ρας· τούτων δὲ -- |
D [-- | το]ῖς τέκνοις πάντα τὰ δέον[τ|α] παρασκευᾶτε[38]· τοῖς δὲ ἐπι- § 15
115 [μ]ελομένοις ὅπως ἕκαστα συ[|ντε]λῆται καθὰ διαγέγραπται | [εἰ]ς δύ-
ναμιν εἶναι[39] εὖ εἴη καὶ αὐ|[τ]οῖς καὶ τοῖς ἐγγόνοις αὐτῶν. | ἀνέθηκα § 16
120 δὲ καὶ λυχνίας δύο κα[ὶ] | λύχνους χαλκοῦς ἑπταπύ|ρους[40] δύο καὶ
ἐσχάραν τετράπ[ε|δ]ον[41] καὶ κρατῆρα καὶ τάπητα | [κ]αὶ τράπεζαν

34 Quod hic duae commemorantur οἰκίαι, maximam habet difficultatem; nam praeterea ubique una est (not. 1). Quare ξενῶνας hic designari opinantur editores inscr. iur. At cum sodalitati relicta essent tria aedificia, una οἰκία et duo ξενῶνες, quid ineptius esse potest, quam hos ipsos hoc uno loco οἰκίας vocari? Adde quod qui sic intellegit, ἐκ[τη]μένοι necessario ad eos referre debet, qui aedificia quae dei sunt habitanda conduxerunt, id quod ἐκτῆσθαι quod sciam nusquam significat. Ni plane fallor hoc verbum quid rei sit monstrat; distinguendae sunt hae duae domus ab omnibus quae alibi commemorantur aedificiis; neque enim Herculis sacrae sunt, ut illa, sed hereditatis iure in privatum alicuius ex Diomedontis posteris dominium transeunt, ea tamen lege, ut per sollennium illorum tempora usui sodalitatis permittendae sint, qua de re sine dubio in deperdita tituli parte cautum erat. Ceterum nomina οἰκία ἀνδρεία et γυναικεία inde repetenda videntur, quod per sollennium illorum dies in altera viri in altera mulieres congregari solebant. Inde simul apparet, cur in stato Herculis sacrificio alterius modo domus usus sodalitati concedi iubeatur (v. 109). Nempe illi non interfuisse videntur nisi viri. Dttb. 35 Cf. not. 18. 36 Per quos dies domini domos vacuas sodalitati in usum sollennium tradere debent, unum conclave eis relinquitur in quo congestam ex reliqua domo supellectilem asservent.

37 Anniversarium sacrificium Herculis, quod septimo decimo Petagitnyii mensis die peragitur (v. 92). Eadem ratione κατ' ἐξοχὴν usurpatam habes vocem ἡ θυσία n. 1004_{27}. 38 495^{27}. 39 Or. 229_{38} καὶ ὅσα παρείληφαν παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου φυλάξαντες, εἰς δύναμιν εἶναι τὴν αὐτῶν ἀποδώσουσι τῶι βασιλεῖ Σελεύκωι. Plat. Politic. 300 C τὰ παρὰ τῶν εἰδότων εἰς δύναμιν εἶναι γεγραμμένα. 40 Idem quod volgo ἑπτάμυξος dicitur. Pa.-H. 41 Quae Pa.-Hi. attulerunt scholiastae ad Euripidis Phoe-

καὶ στεφανίσκου[ς | π]έντε τοῖς ἀγάλμασιν χρυσοῦ[ς] | καὶ ῥόπαλα δύο
125 καὶ θυμιατήρι[α] | τρία κατάχρυσα καὶ κλίνην, ὥσ|τε πάντα ταῦτα
ἱερὰ εἶναι τοῦ | Ἡρακλεῦς, καὶ βάθρον τῆς κλί|νης καὶ κύκλον 42
130 χαλκοῦν. εἰὰ[ν] | δέ τις τολμήσηι καταλύειν τ[ι | τῶ]ν ὑπὸ Διο- § 17
μέδοντος συν|[τε]ταγμένων, ἀδικῶν τὰ ἱερὰ | [καὶ] τοὺς προγόνους ὑπὲρ
ὧ[γ | γέ]γραπται ἐν τῶι βωμῶι καὶ ἐ|[ν τῆ]ι στήληι 43, μὴ ἐπιτρέπειν
135 τοὺ|[ς ἐγ] Διομέδοντος | [γ]εγενημένους καὶ τοὺς ἐπι|[γόν]ους αὐτῶν,
ἀλλὰ βοηθεῖν | [τ]οῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς προγόνοι[ς. | συ]νάγειν 44 δὲ τοὺς
140 ἐπιμην[ί|ου]ς καὶ εἰς τὴν αὔριον παρα|[λα]νβάνοντας οὓς ἂν αὐ|[το]ῖς
δοκῆι 45. ἐπιμηνίους δὲ αἱρεῖσθ[αι | τοὺς] ἐγ Διομέδοντος καὶ τοὺς § 18
145 ἐγγ[ό|ν]ους αὐτῶν 1. 5. ἂν δέ τις νόθος ὢν κρ[ι|θ]εὶς γνωσθῆι μετέχειν § 19
τῶν ἱερῶ[ν], | μὴ ἐξέστω αὐτῶι μετέχειν τῶν | [ἱε]ρωσυνῶν 46. λαμ- § 20
βάνετε δὲ ἀπ[ὸ | τ]ῆς προσόδου ὥστε τῶι Πασίω[ι 47 | ε]ἰς θυσίαν
150 δραχμὰς πεντήκο[ν]|τα, ταῖς δὲ Μοίραις τεσσαράκο[ν]|τα· θυόντω δὲ

nissarum 274 et grammaticorum illic a Schwartzio citatorum testimonia, ea non recte huc traxisse mihi videntur. Nam illic ubique ἐσχάρα in ipso terrae solo excavata distinguitur ab ara (βωμός), ad quam per gradus ascenditur. Atqui hic, ubi inter omnia vasa et instrumenta ahenea comparet, sine dubio exiguam aram portatilem significat, quae vis vocabuli neutiquam rara est; cf. Reisch Realenc.[2] I 1685. Dttb. τετράπεδον i. q. τετράπεζον est, quod exhibent Orph. Lith. 747. 42 Patellam rotundam interpretantur Pa.-Hi.; mensam parvam, qualis in anaglyphis ante heroum lectum conspicitur v. Wilamowitz SBAk. Berl. 1904, 631 (n. 57[21]). 43 Pars eorum quae Diomedon constituerat in ara, alia in hac quam tenemus stela incisa erat. Pa.-H. 44 Sc. τοὺς μετέχοντας τῶν ἱερῶν. Cf. v. 93 ubi συναγωγήν fieri enuntiatur undevigesimo mensis Petagitnyi die. Is igitur hic est ἡ αὔριον, nempe proximus post anniversarium Herculis sacrificium.

45 In adornanda συναγωγῇ, quam convivium fuisse existimant Pat.-H., licet epimeniis quos volunt ex reliquorum sodalium numero adiutores sibi asciscere. 46 Sic Ross, Pa.-H. Quod olim Hermae XVI p. 166 not. 2 proposui ἱερωσύνων, id etiamnunc tenent editores inscr. iur., immerito si quid video. Nam vocem ἱερωσύνα (*sacerdotium*) a Coorum dialecto non alienam esse docent n. $1012_{7.\,69}$, cum ea quae Attice ἱερεώσυνα vel ἱερώσυνα appellantur praemia sacerdotis apud Coos γέρη sint cum alibi tum in hoc titulo v. 39. 40. Cui Patonis observationi quo iure editores inscr. iur. non multum tribuendum esse dicant non assequor. Plurali vero numero, qui mihi olim offensioni fuit, sine dubio una comprehenduntur sacerdotis et epimeniorum officia. Dttb. 47 Iovis cognomen (Pat.) sive proprium herois nomen rei familiaris tutoris (Dttb.), respondens illud quidem Attico Κτήσιος, quod etiam Anaphae in Dorica insula repperimus n. 976_{13} ὅπει ὁ βωμὸς τοῦ Κτησίου. Dttb. Item Therae IG XII 3, ὁ. 1361 Ζεὺς Κτή(σιος).

τῶι Πασίωι [καὶ] | ταῖς Μοίραις οἱ κατ' ἀνδρογένε[ι|αν]. ἀνέθηκα § 21
155 δὲ καὶ ὑαλίνα[ς | φιά]λας τέσσαρας καὶ χ̣λανίδ[α | ἁλο]υ̣ργάν. διδόναι § 22
δὲ τοῖς Ἡ|[ρακλεί]οις[48] μερίδας τοῖς συ|[νελθ]οῦσι.

48 Suppl. Wilhelm.

1107. Sodalitas Coa Iovis Pluvii c. a. 200. Antimachiae in insula Co. Post alios edd. Paton et Hicks Inscr. Cos 382 (SGDI 3718; Michel 1004; Syll.² 735). Cf. Poland 165. 563, 240. [*Hi*]

ἐπὶ μ[ον]ά̣ρχου[1] Νικόφρονος, μηνὸ[ς] | Ἀρταμιτίου[2]· ἔδοξε τῶι κοι-
νῶ[ι] | τῶν συμπορευομένων παρὰ Δ[ία | Ὑ]έτιον[3]· Χάρμιππος Παρμε-
5 νίσ[κου[4] | κ]αὶ Φίλιστος Φιλίστου[5] καὶ Λύκα[ι]|θος Παρμενίσκου[6] εἶπαν·
ἐπε[ι]|δὴ Νικαγόρας Θευδώρου[7] κα[ὶ] | Λύκαιθος Λευκίππου[8], γενόμ[ε]νοι
10 ἐπιμήνιοι αὐτεπάγγελ|τοι, τά τε ἱερὰ ἐξέθυσαν[9] τῶ[ι] | Διὶ καὶ ἀνενεώ-
σαντο τὰν θυ|σίαν τοῦ Διός, καὶ τὰν ὑποδοχά̣[ν | ἐ]ποήσαντο τῶν δα-
15 μοτᾶν[10] καὶ | [τ]ῶν ἄλλων πάντων ἀξίως τῶ[ν | θ]εῶν, σπουδᾶς καὶ
προθυμίας | [ο]ὗθὲν ἐλλείποντες· ὅπως οὖν κα[ὶ | ο]ἱ μετὰ ταῦθ' αἱρού-
μενοι ἐπιμήνιοι [πο|λ]ὺ προθυμοτέρος αὐτὸς παρέχ̣[ων|τ]αι, εἰδότες τὰν
20 τῶν δαμοτᾶν ε[ὔ|ν]οιαν, δεδόχθαι Νικαγόραν μὲ[ν | κ]αὶ Λύκαιθον

1 N. 805³. 2 N. 1028¹⁰. 3 Quaenam inter collegium cultorum Iovis Pluvii et pagum ratio intercedat dubites; nam ex v. 19 εἰδότες τὰν τῶν δαμοτᾶν ε[ὔν]οιαν. v. 23 ποτὶ τὸς θεὸς καὶ τ[ὸς δ]αμότας colligas hoc ipsius pagi decretum esse. At is quo pacto τὸ κοινὸν τῶν συμπορευομένων παρὰ Δία Ὑέτιον vocari potuit? Quare pagi quidem illa sacra fuisse videntur, sed praeterea etiam ex aliis civibus Cois qui vellent eorum participes fieri licuisse. Et hi quasi coniuncti cum paganis efficiunt feriarum tempore sodalitatem eorum qui non conveniunt nisi ad Iovis Pluvii sacra peragenda. Quae interpretatio confirmatur versu 13 τῶν δαμοτᾶν καὶ [τ]ῶν ἄλλων πάντων. 4 Idem in titulo Coo SGDI 3642_{26} inter eos redit, qui ἐστεφανώθην ἀρχεύσαντες καὶ τὰ ἱερὰ ἐχθύσαντες κατὰ τὰ πάτρια. 5 Idem fortasse in laterculo eorum qui pecunias ad Veneris templum reficiendum contulerunt, item Antimachiae reperto, SGDI 3722_{18} recensetur. 6 Idem SGDI 3642_{18} (cf. not. 4). 7 Cf. Syll.² 588_{38} (Deli): ἄλλη (φιάλη), ἐπ' ἄρχοντος Τελεσαρχίδου, ἀνάθεμα Κῴων, ἀρχιθεώρου Νικαγόρα τοῦ Θεοδώρου. SGDI 3722_{25}. 8 SGDI $3624b_2$ Λύκαιθος Λε[υ]κίππου καὶ ὑπὲρ τῶν παιδίων καὶ τᾶς γυναικὸς (ἑκατοστύς δραχμάς). Ex eis quae not. 4—8 allata sunt aliorum titulorum Coorum testimoniis dilucide apparet hos homines inter nobilissimos et opulentissimos cives fuisse. 9 Cum proximum ἀνενεώσαντο indicet, statum sacrificium per aliquot annos intermissum fuisse, nescio an compositum verbum ἐξέθυσαν ad illa quae etiamtum debebantur superiorum annorum sacra uno tempore peracta referendum sit. Dttb. 10 Cf. not. 3.

ἐπαινέσαι ἐπί τ[ε] | τᾶι αἱρέσει καὶ εὐσεβείαι ἂν [ἔ]χοντι ποτὶ τὸς
25 θεὸς καὶ τ[ὸς | δ]αμότας, καὶ στεφανῶσαι [αὐ]τὸς ἀπὸ χρυσῶν δέκα· τοῖ δὲ] | ταμίαι ἀναγραψάντω τόδε [τὸ ψά]φισμα ἐς στάλαν λιθίναν κ[αὶ] | ἀναθέντων πὰρ τὸν βωμὸν | τοῦ Διός· τὸ δὲ ἀνάλωμα [τὸ γι]-
30 νόμενον ἐς τὰν στάλαν τε[λε]σάντων τοὶ ταμίαι.

1108. Collegium Callatianum saec. III/II. Callati (*Mangalia*) nunc Bukaresti. Edd. Tocilescu AEMOest. XI 1888, 34, 33 et XIV 1891, 32. 75 (Michel 996; Syll.² 736). Cf. Ziebarth 152; Poland 557, 94. [*Hi*]

ἔδοξε τοῖς θιασίταις· ἐπειδὴ Βίκω[ν] | Διοσκουρίδα φιλόδοξος ἐὼν καὶ
5 φιλότιμος εἰς τὸν θίασον ἔκ τε | τῶν ἰδίων εἰσφορὰς ποιησάμε|νος καὶ τὸ κοινὸν διάφορον πιστευ[θ]εὶς καὶ ἐγδανείσας λυσιτελέως | [τῶι] θιάσωι ἀπέδωκε τὰ χρήματα | [μετ]ὰ τῶν γενομένων τόκων, καίπερ | [δι]ὰ τοὺς καιροὺς ἀποβαλὼν τὰ θιασι|τικὰ χρήματα καὶ τοῦ κατὰ τὸν
10 νόμον | ὀφειλήματ[ο]ς ἀπολυθείς[1]· ὅπως οὖν καὶ | οἱ θιασῖτα[ι φα]ίνωνται τὰς ἀξίας | τιμὰς ἀπ[οδιδόν]τες τοῖς εἰς ἑαυτοὺ[ς] | φιλοτιμο[υ-
15 μένοις, δ]εδόχθαι τοῖς θι[ασίταις --]

Litterae ΑΞΣ, sed nota formas ἐών, λυσιτελέως. 1 Pecuniae thiasi a Bicone, quem quaestorem non appellari quidem hic, sed sine dubio fuisse recte observat Zie., mutuae datae sine ulla eius culpa propter belli casus et turbas perierant. Quare thiasotae ne id quaestori fraudi esset decreverant et iacturam in se receperant. At Bico tamen sua sponte caput cum usuris thiaso reddidit. Verba τοῦ κατὰ τὸν νόμον indicant, lege sanctum fuisse ut quae per quaesturae cuiuspiam tempus periissent pecuniae, ab ipso repeterentur, sive id ipsius culpa factum esset sive non. Quare Bico noluit sodalium aequitate et clementia abuti ad legis scriptae vim et auctoritatem infringendam.

1109. Iobacchorum sodalicii leges ante a. 178 p. Chr. Athenis inter Pnycem et Areopagum. Titulus incisus in scapo columnae, divisus per duas paginas; supra titulum anaglypho expressum aëtoma, quod medio loco habet crateram et supra eam caput bovis, utrimque singulas pantheras et supra eas ramos vitis cum uvis. Edd. Wide Ath. Mitt. XIX 1894, 248 (Maass Orpheus 18; Syll.² 737; Ziehen II 46; Michel 1564); IG II² 1368. Cf. B. Keil Ath. Mitt. XX 1895, 146[1]; Ziebarth 141; Wilhelm AEMOest. XX 1897, 68[18]; Elter Ostergruß Bonn. Univ. 1916. [*Hi*]

I ἀγαθῇ τύχῃ. | ἐπὶ ἄρχοντος Ἀρ(ρίου)[1] Ἐπαφροδείτου[2], μηνὸς | Ἐλα-

Litterae ΑΔΕΖΘΛΜΞΠϹΩ. Initio vocis ·Ι· = ι, ·Υ· = υ.. Duae sunt tituli partes: I (v. 1—31) decretum Iobacchorum de veteribus sodalitatis legibus instaurandis et huic stelae incidendis. II Leges Iobacchorum (v. 32—163). 1 Explicuit Dttb., quia et frequentissimum hoc est inter nomina ab Ar- incipientia, et reliqua, veluti *Arellius*, *Aristius*, *Arulenus*, *Artorius*, quia longiora sunt vix duabus litteris indicata essent. 2 Epa-

φηβολιῶνος η΄ ἑσταμένου[3], ἀγορὰν |συνήγαγεν πρώτως ὁ ἀποδειχθεὶς[4]|
5 ἱερεὺς ὑπὸ Αὐρ. Νεικομάχου[5], τοῦ ἀνθι|ερασαμένου ἔτη ιζ΄ καὶ ἱερασα-
μένου | ἔτη κγ΄ καὶ παραχωρήσαντος ζῶντος[6] | εἰς κόσμον καὶ δόξαν
10 τοῦ Βακχείου[7] | τῷ κρατίστῳ Κλα. Ἡρώδῃ[8], ὑφ᾽ οὗ ἀνθιερεὺς | ἀπο-
δειχθεὶς[9] [ἀν]έγνω δόγματα τῶν | ἱερασαμένων, Χρυσίππου καὶ Διο-
νυσίου, | καὶ ἐπαινέσαντος τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ ἀρ|χιβάχχου καὶ τοῦ
προστάτου[10] ἐξ(εβόησαν)[11]· ‘τούτοις | ἀεὶ χρώμεθα᾽, ‘καλῶς ὁ ἱερεύς᾽,
15 ‘ἀνάκτησαι | [τ]ὰ δόγματα᾽[12], ‘σοὶ πρέπει᾽, ‘εὐστάθειαν τῷ | Βακχείῳ

phroditus archon est IG III 1070_4, aetate incerta. 3 I.e. duobus diebus ante solenne sacrificium v. 120. Flexionis barbariem aliquatenus excusari opinatur Maass exemplis vocis ἑστία — ἱστίη et imperativi ἔσθι (Hecataeus ap. Herodian. II p. 355, 5 Lentz) pro ἴσθι, quorum tamen ratio longe diversa est. 4 Cum Wide semper ἀνθιερέα in locum sacerdotis defuncti vel sua sponte se abdicantis successisse statuat, quare etiam Herodem dum Nicomachus sacerdotio fungebatur vicarium illius fuisse sumit, mihi vox ἀποδειχθείς longe aliud monstrare videtur: Nempe sacerdotis ipsius ius erat successorem eligere; plerumque quidem eum designabat, qui ipso mortuo sacerdotium capesseret, sed Nicomachus, cum septendecim annos vicarii, viginti tres sacerdotis munere functus esset, superstes etiamtum sacerdotio cessit Herodi et ab eo denuo vicarius nominatus est (not. 9). 5 Herodis Attici (not. 8) aequalem Aurelio nomine uti nihil habet miri; etenim fieri potuit ut provectior aetate demum Antonini Pii aut M. Aurelii principatu civitatem Romanam nancisceretur. M. 6 Cf. not. 4. 7 Solennis sodalitatis appellatio est τὸ Βακχεῖον (v. 8. 16. 37. 56). Eadem Megaris IG VII 107_7 al. Contra in tit. Rhodio IG XII 1, 155_{49} τὰ Βακχεια feriae Bacchicae sunt ut hic v. 43. Ceterum antiquiore notione, ex qua illa nata est synecdocha neutiquam rara (n. 921^{25}), uno huius tituli loco etiamtum (v. 101) domum quo Bacchi conveniunt significat vocabulum; v. 141 ἑστιατόριον est (at cf. Poland 465 †). Sodales ἰόβακχοι (not. 22) vocantur. 8 Claudius Herodes orator nobilissimus est c. a. 178 mortuus (n. 854^1), cuius ultimis annis hanc legem attribuimus. 9 Ut hic vicarius (ἀνθιερεύς) a sacerdote eligitur, sic n. 1012_{23} legitur [ἐξ]ε[στω]ι δὲ τᾶι ἱερείαι ὑφιέ[ρ]ειαν ἀποδεῖξαι πολῖτ[ιν]. De inferioris ordinis adiutoribus et ministris a sacerdote delectis v. not. 74. 10 Rei divinae praesunt sacerdos et ἀρχίβακχος, deliberationibus sodalium πρόεδρος (v. 20). Quare προστάτην non tam praesidem quam patronum, qui in causis agendis, pactis faciendis aliisque eiusmodi negotiis collegii nomine et mandato agat, interpretatur Wide. 11 De hoc exclamationum genere cf. n. 898^7. Compositum verbum ἐκβοᾶν uno certe loco praeter hunc de ea re usurpatur, apud Charitonem de Chaerea et Callirrhoe VIII 8, 2. 12 Cf. IG II² 1338_{13} Φιλήμων .. ἀνεκτ[ή]σα[το τὰς] πατρίους ταῖς θεαῖς θυσίας. Ceterum leges mature in oblivionem venisse videntur. Nam etsi auctores eorum qui fuerint propter nominum Χρύσιππος et Διονύσιος (v. 11) frequentiam

καὶ εὐκοσμίαν', 'ἐν στήλῃ[13] τὰ δό|γματα', 'ἐπερώτα'. ὁ ἱερεὺς εἶπεν· "ἐπεὶ καὶ | ἐμοὶ καὶ τοῖς συνιερεῦσί μο[υ][14] καὶ ὁ|μεῖν πᾶσιν
20 ἀρέσκει, ὡς ἀξιοῦτε[15] ἐπε|ρωτήσομεν". καὶ ἐπηρώτησεν ὁ πρό|-εδρος[16] 'Ροῦφος Ἀφροδεισίου· 'ὅτῳ δοκεῖ | κύρια εἶναι τὰ ἀνεγνω-σμένα δόγμα|τα καὶ ἐν στήλῃ ἀναγραφῆναι, ἀράτω | τὴν χεῖρα'[17].
25 πάντες ἐπῆραν. ἐξ(εβόησαν)· 'πολλοῖς | ἔτεσι τὸν κράτιστον ἱερέα Ἡρώδην'[18], | 'νῦν εὐτυχεῖς, νῦν πάντων πρῶτοι | τῶν Βακχείων'[19], 'καλῶς ὁ ἀνθιερεύς', 'ἡ στή|λη γενέστω'. ὁ ἀνθιερεὺς εἶπε· "ἔσται
30 ἡ | στήλη ἐπὶ τοῦ κείονος[20], καὶ ἀναγραφή|σονται· εὐτονήσουσι γὰρ[21] οἱ προεστῶ|τες τοῦ μηδὲν αὐτῶν λυθῆναι."

II μηδενὶ ἐξέστω ἰόβακχον[22] εἶναι, ἐὰν μὴ | πρῶτον[23] ἀπογράψηται
35 παρὰ τῷ ἱερεῖ | τὴν νενομισμένην ἀπογραφὴν καὶ | δοκιμασθῇ[24] ὑπὸ τῶν ἰοβάκχων ψή|φῳ, εἰ ἄξιος φαίνοιτο καὶ ἐπιτήδειος | τῷ Βακχείῳ. ἔστω δὲ τὸ ἰσηλύσιον[25] | τῷ μὴ ἀπὸ πατρὸς[26] ✳ ν' καὶ σπονδή. |

indagari nequit, tamen eas Hadriani aetate non antiquiores fuisse Maass merito ex concilii Panhellenici ab eo instituti mentione (v. 132) collegit. Ceterum illos quoque priores sacerdotes nihil fecisse nisi ut praecepta longe antiquiora instaurarent et ex parte augerent et emendarent, probabiliter statuit idem. **13** Cf. not. 20. **14** Hos ἀνθιερέα et ἀρχίβακχον intellegit Maass; fortasse tertius addendus est βουκολικός (v. 123). **15** ΑΞΙΟΥΓΕ. **16** Cf. not. 10. **17** Cf. n. 898^{8}. Addidit Sboronus tit. IG XII 3, 1082 (Meli): εἰς ἐῶ εἰς ἐῶ Ἀλέξανδρον — scil. εἰς αἰῶνα. **18** Cf. n. 898_{28}. **19** Primos de omnibus quae in orbe terrarum sint Baccheis intellegas. **20** In scapo columnae planities oblonga stelae figura laevigata et a superiore parte aëtomate ornata est. **21** Rectius δὲ se habiturum fuisse notat M. **22** Nonnunquam ipsum deum Ἰόβακχον vocari (Hesych. s.v. Anthol. Planud. IV 289) monet Wide, ut βάκχοι cultores dei sunt, Βάκχος ipse. Ἰοβάκχεια et Θεοίνια in matronarum, quae ab archonte rege γεραραί designantur, iureiurando (Dem. LIX 78) commemorantur. Quae sacra manifesto publica sunt, sed tamen cum huius collegii rebus aliquo vinculo conexa fuisse possunt, quandoquidem id manifesto aetate imperatorum Romanorum multo antiquius est. **23** Ne expectaveris πρότερον; immo id quod utique absolvendum est priusquam aliud quid fieri possit, legitime adverbio πρῶτον significatur. Cf. Thuc. VI 3, 1. **24** IG II^{2} 1369_{30} νόμος ἐρανιστῶν. [μη]δενὶ ἐξέστω ἰσι[έν]αι ἰς τὴν σεμνοτάτην σύνοδον τῶν ἐρανιστῶν πρὶν ἂν δοκιμασθῇ. **25** Hesych. εἰσηλούσιον (εἰσηλύσιον emend. M.). τίμημα εἰσόδου, τέλος. CIG 3173_{14} οἱ πεπληρωκότες τὰ ἰσηλύσια Σουλπίκιος Φίρμος, Ἀρτεμίδωρος Ἀρτεμᾶς πατρομύστης, Ἀπολλώνιος Εὔδημος πατρομύστης, Τρόφιμος Ἀσκληπιάδου, Τύραννος Παπίου τοῦ Μενάνδρου. Cf. Poland 493; Wilhelm Jahresh. V 1902, 138; Hepding Ath. Mitt. XXXII 1907, 294. Zie. **26** Qui non sunt filii sodalium. Ab his maiorem exigi introitus mercedem moris est. Cf. n. 1112_{40}, ubi adeo gratis filius

40 ὁμοίως καὶ οἱ ἀπὸ πατρὸς ἀπογραφέ|σθωσαν ἐπὶ ✕ κε΄ διδόντες ἡμι-
φόριον[27] | μέχρις ὅτου πρὸς γυναῖκας ὦσιν[28]. | συνίτωσαν δὲ οἱ
ἰόβακχοι τάς τε ἐνά|τας[29] καὶ τὰς ἀμφιετηρίδας[30] καὶ Βακχεῖ|α[31]
45 καὶ εἴ τις πρόσκαιρος ἑορτὴ[32] τοῦ θεοῦ, | ἕκαστος ἢ λέγων ἢ ποιῶν
ἢ φιλοτει|μούμενος, καταβάλλων μηνιαίαν[33] | τὴν ὁρισθεῖσαν εἰς τὸν
οἶνον φοράν· | ἐὰν δὲ μὴ πληροῖ, εἰργέσθω τῆς στιβά|δος, καὶ εὐτο-
50 νείτωσαν οἱ τῷ ψηφίσμα|τι ἐνγεγραμμένοι[34], χωρὶς ἢ ἀποδημίας | ἢ
πένθους ἢ νόσου ἢ (εἰ)[35] σφόδρα ἀνανκαῖός | τις ἦν ὁ προσδεχθησό-
μενος ἰς τὴν στιβά|δα[36], κρεινάντων τῶν ἱερέων. ἐὰν δὲ ἰοβάκ|χου

in defuncti patris locum succedere videtur. In titulo Smyrnaeo (not. 25) vocabulum πατρομύστης eos distinguit qui in suorum patrum locum mystae facti erant. 27 Dimidium stipis (φορᾶς), quam sodales quoque mense dare debent (v. 46). 28 Usque ad id tempus quo quis uxorem ducere vel omnino cum femina rem habere possit dici existimat Dttb., ut frequenter virginum adultam aetatem vocabulis qualia sunt *nubilis*, *tempestiva viro* indicari videamus. Desiderari sane etiam sic adiectivum unde πρὸς γυναῖκας pendeat. 29 Nono cuiusque mensis die. 30 Anniversariis eius diei sacris quo Baccheum institutum est. 31 Feriarum nomen. Cf. tit. Rhodium not. 7. 32 Non stata sacra quae quotannis aut unoquoque mense redeant, sed extraordinaria quae semel propter singularem aliquam occasionem (πρὸς καιρὸν) fiant. Wilh. 33 Harpocration s. v. ἐρανίζοντες· ἐρανιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων καὶ τὴν φορὰν ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν εἰσφέρων. Ut rara est huius instituti memoria, sic ipsum latissime patuisse conicias si reputaveris fere in omnibus sodalitatibus menstrua sacra menstruosque conventus fuisse. 34 Non Iobacchos nominatim relatos, sed eos qui passim in decreto commemorantur Bacchei magistros, sacerdotem, archibacchum, vicarium sacerdotis aliosque hac locutione una comprehendas. 35 εἰ, quod tunc temporis aeque efferebatur atque ἤ, omissum suppl. Dttb. 36 Proprie haec vox cubile simplicissimum, foliis vel arundine stratum significat, qualibus praecipue in bello utebantur milites (Aristoph. Pac. 348. Xen. Hell. VII 1, 16. 2, 22. Polyb. V 48, 4), sed etiam in feriis quibusdam homines in talibus lectis accubuisse memoriae proditum est (Arist. Plut. 663. Athen. IV 138*f*. 140*f*). Propius etiam ad huius tituli usum accedit, quod in duobus titulis orgeonum Asianis Wilhelm Ath. Mitt. XVII 1892, 190 voces στιβάς et στιβάδειον usurpatas fuisse demonstravit. Locus igitur est, ubi conventus fiunt (v. 70); quae vis nonnunquam vix distingui potest ab altera qua ipsum conventum indicat, ut v. 48 εἴργεσθαι τῆς στιβάδος est conventibus arceri, v. 52 προσδεχθησόμενος εἰς τὴν στιβάδα qui in sodalitatem Iobacchorum suffragiis recipiendus est. At plane alia vi certam quandam caerimoniam voce στιβάς significari apparet v. 112. 114. 152. Quam antiquissimam esse et simillimam antiquitus apud Indos usitatam fuisse, nempe in illis pulvinaribus foliis stratis deos hospitio

55 ἀδελφὸς ἰσέρχηται ψήφῳ δοκιμασθείς, | διδότω ϟ ν΄. ἐὰν δὲ ἱερὸς
παῖς ἐξωτικὸς καθεσ|θεὶς[37] ἀναλώσῃ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὸ
Βακχεῖον, | ἔστω μετὰ τοῦ πατρὸς ἰόβακχος ἐπὶ μιᾷ | σπονδῇ τοῦ
πατρός. τῷ δὲ ἀπογραψαμένῳ | καὶ ψηφοφορηθέντι διδότω ὁ ἱερεὺς
60 ἐπισ|τολὴν ὅτι ἐστὶν ἰόβακχος, ἐὰν πρῶτον | δοῖ[38] τῷ ἱερεῖ τὸ ἰσηλύσιον,
ἐνγραφομένου[39] | τῇ ἐπιστολῇ τὰ χωρήσαντα εἰς τὸ δε(λ)τί(ον)[40]. |
οὐδενὶ δὲ ἐξέσται ἐν τῇ στιβάδι[41] οὔτε ᾆσαι | οὔτε θορυβῆσαι[42]
65 οὔτε κροτῆσαι, μετὰ δὲ | πάσης εὐκοσμίας καὶ ἡσυχίας τοὺς μερισ|-
μοὺς[43] λέγειν καὶ ποιεῖν, προστάσσοντος | τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ ἀρχι-
βάκχου. μηδενὶ | ἐξέστω τῶν ἰοβάκχων τῶν μὴ συντελε|σάντων εἰς
70 τε τὰς ἐνάτας καὶ ἀμφιετηρί|δας εἰσέρχεσθαι ἰς τὴν στιβάδα μέχρις
ἂν | ἐπικριθῇ αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἱερέων ἢ ἀπο|δοῦναι αὐτὸν ἢ ἰσέρ-
χεσθαι[44]. μάχης δὲ | ἐάν τις ἄρξηται[45] ἢ εὑρεθῇ τις ἀκοσμῶν
75 ἢ | ἐπ' ἀλλοτρίαν κλισίαν[46] ἐρχόμενος ἢ ὑβρί|ζων ἢ λοιδορῶν τινα,
ὁ μὲν λοιδορη|θεὶς ἢ ὑβρισθεὶς παραστανέτω[47] δύο ἐκ | τῶν ἰοβάκχων
ἐνόρκους, ὅτι ἤκου|σαν ὑβριζόμενον ἢ λοιδορούμενον, | καὶ ὁ ὑβρίσας

receptos eisque portiones victimarum (μέρη v. 121) appositas esse, ingeniose demonstrare conatus est Maass. Cf. Buresch Aus Lydien 61 *. **37** De pueris dei sacris agitur, qui ipsi a sodalicio aberant (ἐξωτικοί), et quorum patres ad id tempus sodales nondum erant. His certa lege licet Iobacchos fieri. **38** Et hoc et quae infra similia occurrunt ἀποδοῖ, διδοῖ cum coniunctione ἐάν composita coniunctivi, non optativi sunt (v. 102. 104. 105). **39** Aut medium est, ut genetivus neglegenter pro ἐνγραφόμενος (sc. ὁ ἱερεύς) positus sit (M.), aut passivum ut ἐνγραφομένου -- τὰ χωρήσαντα dicatur pro ἐνγραφομένων τῶν χωρησάντων. **40** Suppl. Hi.; εἰς τόδε τι nihil est. Intelligas: quantum capiat tabula. **41** In conventu Iobacchorum. Cf. not. 36. **42** IG II² 1369_{40}: εἰ δέ τις μάχας ἢ θορύβους κεινῶν φαίνοιτο, ἐκβαλλέσθω τοῦ ἐράνου. **43** In caerimoniis quibus nonnulli ex sodalibus deorum personas sustinent (v. 124) suae cuique ex eis partes obveniebant agendae. Has μερισμοὺς vocari Wide et Maass statuunt, neque ullam video aliam interpretandi viam, etsi praeter Latinum *partium* vocabulum in re scaenica usurpatum nihil simile mihi notum est. Dttb. Cf. μέρη not. 56. **44** ἢ (μὴ) εἰσέρχεσθαι sententia requirit. M. **45** Cf. not. 42. **46** Kaibel Ep. Gr. 810 Βάκχου γὰρ κλισίαις με συνέστιον ἐστεφάνωσεν εἰς ἐμὲ τὸν κυλίκων ὄγκον ἐφελκομένη. Casis ex ramis viridibus effectis in Carneis Lacedaemonii utebantur, nec multum discrepabant tabernacula (σκηναί), quorum in feriis frequens est mentio (n. 344_3. 979_4. 995_2. 736_{34}). M. Nonnullos certe ex conventibus sollennibus Iobacchorum sub divo haberi solitos hinc intelligitur.

47 Creticum στανυέσθων (SGDI 5040_{66}) comparat Maass. In epigrammate Attico serae aetatis (Kaibel Epigr. 970_1) legitur ἔστανεν Ἑρμῆν. Herwerden Lex. gr. suppl.² 1352 σταίνειν.

80 ἢ λοιδορήσας ἀποτιν[νύ]|τω τῷ κοινῷ λεπτοῦ[48] δρ(αχμὰς) κε΄, ἢ ὁ
αἴτιος | γενόμενος τῆς μάχης ἀποτιννύτω | τὰς αὐτὰς δρ. κε΄, ἢ μὴ
συνίτωσαν ἰς τοὺς | ἰοβάκχους μέχρις ἂν ἀποδῶσιν. | ἐὰν δέ τις
85 ἄχρι πληγῶν ἔλθῃ, ἀπογραφέστω | ὁ πληγεὶς πρὸς τὸν ἱερέα ἢ τὸν
ἀνθιερέα, | ὁ δὲ ἐπάναγκες ἀγορὰν ἀγέτω, καὶ ψή|φῳ οἱ ἰόβακχοι
κρεινέτωσαν προηγου|μένου τοῦ ἱερέως, καὶ προστειμάσθω | πρὸς χρό-
90 νον μὴ εἰσελθεῖν ὅσον ἂν δό|ξῃ καὶ ἀργυρίου μέχρι ✠ κε΄. ἔστω
δὲ | τὰ αὐτὰ ἐπιτείμια καὶ τῷ δαρέντι καὶ | μὴ ἐπεξελθόντι παρὰ τῷ
ἱερεῖ ἢ τῷ | ἀρχιβάκχῳ, ἀλλὰ δημοσίᾳ ἐνκαλέσαν|τι. ἐπιτείμια δὲ
95 ἔστω τὰ αὐτὰ τῷ εὐκόσ|μῳ[49] μὴ ἐκβαλόντι τοὺς μαχομένους. |
εἰ δέ τις τῶν ἰοβάκχων, εἰδὼς ἐπὶ τοῦ|το ἀγορὰν ὀφείλουσαν ἀχθῆναι,
μὴ ἀ|παντήσῃ, ἀποτεισάτω τῷ κοινῷ λε|πτοῦ δρ. ν΄. ἐὰν δὲ ἀπειθῇ
100 πρασσόμε|νος, ἐξέστω τῷ ταμίᾳ κωλῦσαι αὐτὸν | τῆς εἰσόδου τῆς
εἰς τὸ Βακχεῖον μέ|χρις ἂν ἀποδοῖ[50]. ἐὰν δέ τις τῶν | εἰσερ-
105 χομένων τὸ ἰσηλύσιον μὴ | διδοῖ τῷ ἱερεῖ ἢ τῷ ἀνθιερεῖ, εἰργέσ|θω
τῆς ἑστιάσεως μέχρις ἂν ἀπο|δοῖ, καὶ πρασσέσθω ὅτῳ ἂν τρόπῳ | ὁ
ἱερεὺς κελεύσῃ. μηδεὶς δ' ἔπος | φωνείτω[51] μὴ ἐπιτιτρέψαντος τοῦ
110 ἱε|ρέως ἢ τοῦ ἀνθιερέως, ἢ ὑπεύθυνος | ἔστω τῷ κοινῷ λεπτοῦ δρ(αχ-
μῶν) λ΄. | ὁ ἱερεὺς δὲ ἐπιτελείτω τὰς ἐθίμους | λιτουργίας στι-
βάδος[52] καὶ ἀμφιετη|ρίδος εὐπρεπῶς καὶ τιθέτω τὴν | τῶν κατα-
115 γωγίων[53] σπονδὴν στι|βάδι μίαν καὶ θεολογίαν[54], ἣν ἤρ|ξατο ἐκ

48 Ex tabula IG III 61 Mommsenus intellexit, Hadriani aetate denarium Romanum, qui in universum drachmam antiquam Atticam pretio aequabat, in sex drachmas leviores divisum esse. Hic utrumque monetae genus commemoratur, sed quia drachmae antiquioris memoria neutiquam plane evanuerat, illae recentioris aetatis drachmae λεπτοῦ (ἀργυρίου) nomine a denariis distinguuntur. Wi. Cf. Or. 484[14].

49 Magistratus collegii (v. 136) constitutus ad ordinem et decorem in conventibus sodalium conservandum. Epheborum Atheniensium κοσμητήν, Creticarum civitatium κόσμους comparat M. 50 De coniunctivi forma cf. not. 38. 51 Legit Brinkmann ap. Zieh. 52 στιβάδος καὶ ἀμφιετηρίδος genetivi temporis sunt ut v. 114 manifesto στίβαδι dativus temporis est. Utrobique στιβάς (not. 36) proprium nomen est feriarum earum, quae v. 43 Βακχεῖα dicuntur. 53 Ἀναγώγια et Καταγώγια (Athen. IX 394 *f*, cf. Lobeck Aglaophamus I 117 *r*) semper de profectione et reditu (ἀνάγεσθαι, κατάγεσθαι) dicuntur, ut hic libatio significetur qua Bacchi Athenas adventus celebretur. Similibus caerimoniis M. Antonium triumvirum alterum Bacchum Ephesum advenientem cives exceperunt (Plut. Anton. 24). 54 Orationem sollennem, qua per ferias dei laudes praedicantur et exornantur. Quem morem, sine dubio ex antiquiore hymnos cantandi (n. 1110[2]) usu natum, ne ipsum quidem nimis re-

φιλοτειμίας ποιεῖν ὁ ἱε|ρασάμενος Νεικόμαχος. ὁ δὲ ἀρχί|βακχος
120 θυέτω τὴν θυσίαν τῷ θεῷ καὶ τὴν σπονδὴν τιθέτω | κατὰ δεκάτην
τοῦ Ἐλαφηβολι|ῶνος μηνός[55]. μερῶν[56] δὲ γεινομένων αἱρέτω
ἱερεύς, ἀνθιερεύς, | ἀρχίβακχος, ταμίας, βουκολικός[57], | Διόνυσος,
125 Κόρη[58], Παλαίμων[59], Ἀφρο|δείτη[60], Πρωτεύρυθμος[61]· τὰ δὲ ὀνό|-
ματα αὐτῶν συνκληρούσθω | πᾶσι[62]. ὃς δ' ἂν τῶν ἰοβάκχων λάχῃ

centem esse et inferiore certe aetate latissime patuisse multis et scriptorum et titulorum testimoniis allatis docuit M., ideoque in mysticis sodalitatibus nonnunquam inter alia officia etiam θεολόγου mentionem fieri (Lucian Pseudomant. 19. Bull. Hell. IX 125). Ceterum Nicomachum instituisse (ποιεῖν) non ipsum habuisse (ποιεῖσθαι) hanc orationem enuntiatur, etsi hoc quoque eum fecisse non improbabile est. Similes sunt ἀρεταλόγοι (n. 1172[8]). 55 Cf. not. 3. 56 Non de portionibus distribuendis agi videtur, sed de caerimoniis et antiquissimis et latissime propagatis quibus dei ab hominibus mensa hospitali invitentur et accipiantur (n. 1106[22]), ita ut homines deorum vicibus in his dapibus functi sint. Quare haec μέρη cum μερισμοῖς (n. 43) arctissime cohaerent.

57 Cum manifesto duo se hic excipiant ordines, prior hominum qui sodalitatis rebus praesunt, alter deorum, quorum personas nonnulli ex sodalibus sorte ducti induunt, manifestum est alterum ordinem ab ipso principali horum sacrorum deo incipere. Sequitur ut βουκολικός inter magistratus vel sacrificulos collegii sit, etsi nusquam alibi eius mentionem fieri mireris. Nomen cum caerimoniis in quibus Baccho tauri natura tribuitur (cf. quae de βουκόλων collegiis mysticis exponuntur n. 1115[1]) cohaeret. 58 Proserpinam Baccho adiunctam ex Anthesteriorum sacris, per quae regina (i.e. archontis regis uxor) deo in matrimonium dabatur, repetitam non esse, quia O. Mülleri et E. Gerhardi opinio, illam huius potissimum deae vices gerere, non recte se haberet, iure meritoque censet M. Qui ipse ex mysteriis minoribus (τὰ πρὸς Ἄγραν n. 384[2]) in quibus sane certissimum est Bacchum una cum Proserpina cultum esse, haec Iobacchorum sacra nata aut certe arctiore necessitudine eum iis coniuncta esse statuit; quae publica Atheniensium populi mysteria quo iure Orphica fuisse existimet, diiudicare neque meum est neque huius loci. Dttb.

59 Hymnum Orphicum LXXIV$_1$ Λευκοθέην (Palaemonis matrem) καλέω Καδμηΐδα, δαίμονα σεμνήν, εὐδύνατον, θρέπτειραν ἐϋστεφάνου Διονύσου Wide et M. afferunt ad hanc Palaemonis cum Baccho coniunctionem confirmandam. Ceterum et hunc et Venerem recentiore demum tempore accessisse conicit M. 60 Cf. Hymn. Orph. LV$_7$ (Ἀφροδίτη) σεμνὴ Βάκχοιο πάρεδρε, quod utrum proprie de sacrorum communione dicatur, an tangatur illa gaudiorum Bacchi et Veneris societas et conexio, in qua praedicanda multi sunt poëtae, sane dubius haereas. M. 61 Proprium nomen daemonis cuiusdam Bacchi ministri est, cuius nulla praeterea exstat memoria. 62 Hoc manifesto ad proxima modo quinque deorum nomina spectat, neque aliud significat, nisi omnium Iobacchorum sortes

κλῆ|ρον 63 ἢ τειμὴν ἢ τάξιν, τιθέτω τοῖς ἰο|βάκχοις σπονδὴν ἀξίαν
130 τῆς τάξεως, | γάμων, γεννήσεως, Χοῶν 64, ἐφηβείας, | πολειτείας,
ῥαβδοφορίας 65, βουλείας, ἀθλοθεσίας 66, Πανέλληνος 67, γερου-
σίας 68, | θεσμοθεσίας 69, ἀρχῆς ἡσδηποτεοῦν, | συνθυσίας 70, εἰρη-
135 ναρχίας 71, ἱερονείκου 72, | καὶ εἴ τίς τι ἐπὶ τὸ κρεῖσσον ἰόβακχος
ὢν | τύχοιτο 73. εὔκοσμος 74 δὲ κληρούσθω ἢ καθισ|τάσθω ὑπὸ
τοῦ ἱερέως 75, ἐπιφέρων τῷ ἀκοσ|μοῦντι ἢ θορυβοῦντι τὸν θύρσον 76
140 τοῦ θε|οῦ. ᾧ δὲ ἂν παρατεθῇ ὁ θύρσος, ἐπικρεί|ναντος τοῦ ἱερέως
ἢ τοῦ ἀρχιβάκχου | ἐξερχέσθω τοῦ ἑστιατορείου. ἐὰν δὲ ἀ|πειθῇ,
αἱρέτωσαν αὐτὸν ἔξω τοῦ πυλῶ|νος οἱ κατασταθησόμενοι ὑπὸ τῶν |

in urnam mittendas esse, ex qua quinque ducantur. At hoc perquam contorte hic enuntiari fatendum est, cum simplicissime dicere licuerit κληρούσθων δὲ οὗτοι ἐκ πάντων. **63** Hereditatem. **64** Inde a certo aetatis anno demum pueros Choum feriis adhibitos esse etiam epigramma sepulcrale IG III 1342: ἡλικίης Χοϊκῶν, ὁ δὲ δαί[μων] ἔφθασε τοὺς Χοῦς probat; nam interpretationem Wilamowitzii (Comm. gramm. II 17) longe discrepantem figura pueri, non puellae, anaglypho expressa redarguit. Egregie convenit, quod hic inter γεννήσεως et ἐφηβείας medium interponitur. Wide. **65** Qui in theatro ordinem et decorem custodiunt, ut Iobacchorum εὔκοσμος in eorum consessibus (not. 49). Schol. Arist. Pac. 733 ἦσαν δὲ ἐπὶ τῆς θυμέλης ῥαβδοφόροι τινές, οἳ τῆς εὐκοσμίας (ἐπ)εμέλοντο τῶν θεατῶν. **66** De decem athlothetis qui Panathenaea curabant (n. 94_{57} al.) cave cogites; voce saepe utitur Plato (Reisch Realenc. II 2063). Quamquam Athenis inferiore praesertim aetate ἀγωνοθεσία non ἀθλοθεσία dici solet. **67** Distinxit Dttb.; Πανέλλην est quicunque illi concilio interest (IG VII 106_{12}, IG III 534_{7}); iam cum dignitatis vocabulo, quale βουλεία est de senatore, de hac re careat sermo Graecus, πανέλληνος dicitur pro τοῦ πανέλληνα γενέσθαι eadem breviloquentia qua v. 72 ἱερονείκου pro τοῦ ἱερὸν ἀγῶνα νικῆσαι. **68** De senatu sacro Eleusinio (ἡ ἱερὰ γερουσία IG III $702_{2.10.}$ ἱερὸς γέρων IG III 1062_{7}) hic dici videtur quandoquidem aliud concilium cui γερουσία nomen fuerit et cui homo Atheniensis interesse potuerit novimus nullum. **69** De toto novem archontum collegio dici probat IG III 716_{3} ἄρξαντα τὴν τοῦ βασιλέως ἐν θεσμοθέταις ἀρχήν. **70** συνθύτας eosdem intelligas qui n. 1115_{3} eo nomine utuntur, sodales collegii sacrorum causa instituti. Neque enim vetabantur Iobacchi etiam in aliorum deorum sodalitates recipi. Quod si factum erat, suis sodalibus stipem dare debebant. **71** De hoc magistratu cf. Kuhn Verf. d. röm. Reichs I 43; Marquardt Röm. Staatsverw. I² 213; Or. 550²; IG XII 3, 526_{3} (Groag Jahresh. X 287); O. Hirschfeld Kl. Schr. 602; Chapot Prov. Rom. d'Asie 260.

72 Cf. not. 67. **73** Hymn. Orph. XLIV_{6} τιμὰς τευξαμένη παρ' αὐγαυῆς Περσεφονείης confert M. **74** Cf. not. 49. **75** Praeter vicarium (not. 9) etiam ἵππους (v. 144) nominat sacerdos. Item alibi νεωκόρος a sacerdote constituebatur. Cf. Syll.² 597_{4}. **76** Thyrsus hic ut alibi (Deneken

145 ἱερέων ἵπποι[77], καὶ ἔστω ὑπεύθυνος | τοῖς περὶ τῶν μαχομένων
προστεί|μοις[78]. ταμίαν δὲ αἱρείσθωσαν οἱ ἰόβακ|χοι ψήφῳ εἰς
διετίαν, καὶ παραλαμβα|νέτω πρὸς ἀναγραφὴν[79] τὰ τοῦ Βακχεί|ου
150 πάντα, καὶ παραδώσει ὁμοίως τῷ | μετ' αὐτὸν ἐσομένῳ ταμίᾳ. παρε-
χέτω | δὲ οἴκοθεν[80] τὸ θερμόλυχνον[81] τάς τε ἐ|νάτας καὶ ἀμφιετη-
ρίδα καὶ στιβάδα, | καὶ ὅσαι ἔθιμοι τοῦ θεοῦ ἡμέραι, καὶ | τὰς ἀπὸ
155 κλήρων ἢ τειμῶν ἢ τάξε|ων ἡμέρας. αἱρείσθω δὲ γραμμα|τέα,
ἐὰν βούληται, τῷ ἰδίῳ κινδύνῳ, | συνκεχωρήσθω δὲ αὐτῷ ἡ ταμιευ|-
τικὴ σπονδὴ καὶ ἔστω ἀνείσφορος | τὴν διετίαν. ἐὰν δέ τις τελευ-
160 τή|σῃ ἰόβακχος, γεινέσθω στέφανος[82] αὐ|τῷ μέχ(ρ)ι ✗ ε', καὶ τοῖς
ἐπιταφήσασι τι|θέσθω οἴνου κεράμιον ἕν, ὁ δὲ μὴ | ἐπιταφήσας
εἰργέσθω τοῦ οἴνου[83].

De Theoxeniis 1. 2) ipsius dei vices gerit. M. **77** Hos eosdem esse qui in Pergameno collegio Bacchico n. 1115_{29} Σειληνοί audirent acute observavit M. Etenim apud Athenienses quidem Silenos figuram ex humano et equino corpore confusam habere, Ἵππος Ἱππαῖος Satyrorum nomina in vasis pictis comparere (sed Bacchi nutrix non Ἵππα sed Ἵππα vocatur in hymnis Orphicis XLVIII_4. XLIX_1: Kern Genethliakon Robert. 1910, 92 al.). Sed cur hos personatos Silenos recte a Widio ministros vocari neget non assequor, siquidem nominantur a sacerdote et eius iussa exsequuntur. Dttb. **78** Quae scripta sunt v. 80—82. **79** Laterculum scriptum confert cum eis quae ei traduntur. **80** Cf. n. 869^3. **81** Vocabulum sine exemplo est, sed quin oleum ad lucernas quibus cenaculum illustretur significet vix dubitaveris. Cf. n. 1042_9 παρέχειν δὲ καὶ τῷ θεῷ καὶ -- ἔλαιον ἐπὶ βωμὸν καὶ λύχνον καὶ σχίζας καὶ σπονδήν. **82** Kaibel Epigr. 153_{11} στέμμα δέ [μοι πλέξαντο] Διωνύσου θιασῶται. **83** De hoc sodalitatium more cf. Varronis Saturarum Menippearum fr. 303: *funus exequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus* [*id est* περίδειπνον]. *A quo pransi discedentes dicimus alius alii 'vale.'* Thiasi alicuius lege praecipitur (IG II² 1275 = I. Brit. Mus. IV 2, 946): εἰὰν δέ τι]ς αὐτῶν ἀπογίγνητ[αι, φρά]σει ἢ ὑὸς [ἢ ἀδελφὸς ἢ] πατὴρ ἢ ὃς ἂν οἰκειότατος εἶ τοῦ θιάσου, τοῦ δ' ἀπογικνομένο[υ] (!) ἰέναι ἐπ' ἐχφορὰν καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς φίλους ἅπαντας.

1110. Paeanistae Athenienses inde ab a. 212 p. Chr. In Piraeo. Ed. Bérard Bull. Hell. XIV 1890, 649, 2 (Syll.² 738). [*Hi*]
ἀγαθῇ τύχῃ. | ἐπὶ ἄρχοντος Διονυσίου τοῦ | Διονυσίου Ἀχαρνέως[1] |

1 Cf. IG III 1177_9 ἐπὶ ἄρχοντος Αὐρ. Διονυσίου τοῦ (Διονυσίου) Ἀχαρνέως. Quem epheborum laterculum, quia omnes nomina gentilia Romana habent ac multo plurimi quidem Aurelio nomine utuntur, a. 212 p. Chr., quo Antoninus imperator omnibus qui in orbe Romano essent civitatem Romanum tribuit (cf. I. Olymp. p. 206) non antiquior, neque vero multo recentior est. Cf. not. 5; n. 1063^2.

5 οἱ παιανισταὶ[2] τοῦ Μουνιχί|ου Ἀσκληπιοῦ[3], ἐντυχόντες | τῷ κρατίστῳ λο-
γιστῇ[4] τῆς λαμπροτάτης | Ἀθηναίων πόλεως Γαΐῳ Λικιννίῳ Τηλε|μάχῳ[5],
καθὼς αὐτὸς ὁ θεὸς ἐχρημάτισε διὰ | Αὐρ. Εἰσιδώρου[6] τ[οῦ ἱερέως],
10 ὑπετάξαμεν | [τὴν ὑπὸ τοῦ κρατίστου λογιστοῦ δοθεῖσαν ἀπόκρισιν· --]

2 Collegia quae ab hymnis sacris cantandis denominantur, etiam alia nota sunt. Cf. quae de ὑμνῳδῶν sodalitatibus passim per Asiam minorem et Thraciam occurrentibus composuerunt Ziebarth 90; Poland 46; J. Keil Jahresh. XI 1908, 101. Praeterea ὑμνητής est n. 1111_3, ὑμνοδιδάσκαλοι n. 1115_{26}. 3 Ad sacra Aesculapii Munichii (cf. Judeich Topogr. 388^{16}) pertinet decretum IG II² 47. Ki. 4 Graeca appellatio *curatoris reipublicae*, qui ab imperatore mittitur in liberas civitates ad eorum statum ordinandum. Cf. Marquardt Röm. Staatsverw. I² 163. Or. 508^3. 528_{15} al. 5 Idem IG II² 1077_{32} (a. 209 p. Chr.) καθὰ καὶ ὁ κράτιστος πρεσβευτὴς [αὐτῶν καὶ ἀντιστράτηγος] καὶ λογιστὴς τῆς πατρίδος ἡμῶν Γάϊος Λι[κίννιος Τηλέμαχος] δεδήλωκεν ἐν τῷ προκ[ε]ιμένῳ διατάγματι. 6 IG III 1299_7 [ἱερ]εὺς Εἰσίδωρος.

1111. Deae Belelae orgeones c. a. 200—211 p. Chr. In Piraeo. Herma. Vs. 1—36 in fronte, 37—77 in latere. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον V 428; IG III p. 519, 1280*a* (Syll.² 739). Cf. O. Hoefer Jahrb. Phil. CXLV 1892, 22. [*Hi*]

ἀγαθῇ τύχῃ. | ἐπὶ ἄρχοντος Κλαυδίου | Φωκᾶ Μαραθωνίου[1] ὁ ὑ|μνη-
5 τὴς[2] τῆς Εὐπορίας θε|ᾶς Βελήλας[3] καὶ τῶν περὶ | αὐτὴν θεῶν[4]

1 Hic ephebus fuit archonte Ti. Claudio Bradua Attico Marathonio (IG III 1145_{45}), imperatore Commodo. Eius aequalis Hermeros Asmeni f. Gargettius (ibid. II_{17}), hic redit primo loco inter orgeonas v. 19. Magistratus eponymus Phocae igitur anno 200 p. Chr. utique antiquior non est; at certe anno 212 recentior esse nequit, quia Aurelium nomen nusquam comparet neque omnino ex satis magno numero civium Atheniensium nobiliorum quisquam nomine gentili Romano utitur praeter Claudium Phocam archonta et Corneliam Cleonicen et Messiam Demetriam sacerdotes (v. 52. 66). Cf. n. 1110¹. 1112. 2 Cf. n. 1110². 3 H. Gressmann v. d. per epistulam comparat inferorum (?) deam Babyloniam *Be-li-li*, quae in deorum catalogis Alalae dei uxor vocatur (CT XXIV 1, 17; 20, 11; K 3397 + DT 122; cf. Strassmaier Alphabet. Verz. Nr. 8911 s.v. *Til-li-li*); Deimel Pantheon Babylonicum Nr. 357; Jensen Kosmologie der Babylonier 225. 272), in deae *Ištar* ad inferos descensu dei *Tamuz* soror est (CT XV 47 Rückseite 51. 53; cf. Jensen Keilinschr. Bibl. VI 1, 404). Quodsi Zimmern (Babyl. Gott Tamuz 713; Sumerisch-babylonische Tamuzlieder 251) iure suo statuit, nomen *Be-li-li* esse hypocoristicum deae saepe commemoratae *Bêlil-ilî* (cf. Deimel Pantheon Babyl. n. 365), facilius explicari possit, quomodo dea usque ad serum hoc aevum culta sit. Gr. Praeter Belelam etiam Ἐρεσχιγὰλ deam Babyloniam ad Graecos usque pervenisse papyrorum magicarum exemplo demonstravit Gr. 4 Magna Mater

Πόπλιος) | Φυλάσιος[5] τειμήσας τοὺ[ς] | ὀργεώνας[6] καὶ ἀνκων[ο] | φόρους[7]
10 καὶ τὰς ἱερείας ἀν[έ] | γραψεν·
ἱερεὺς διὰ βίου· | Ἔρως Σμαράγδου Ἀραφήνιο[ς][8] |
ἱέρεια ἡ περιράπτρια[9] Νεικο | στράτη Ἐπικτήτου[10] ἐξ Ἀχ[αρ] | νέων
15 πατὴρ ὀργε[ωνι] | κῆς συνόδου[11]· Εὔποροι[ς)] | Πειραιεύς
ἵππος[12]· Χρυσ[έ] | ρως

v. 68, cf. not. 28), Venus (v. 73), Dea Syria (v. 76). 5 IG III 193_3 ἐπὶ ἱερέως (sc. Διονύσου Αὐλωνέως) Φιλήμονος τοῦ Ποπλίου Φυλασ(ί)ου. 6 Sic necessario scribendum, quia nominativus v. 18 ὀργεῶναι est. Sed haec flexio ex ipso accusativo pluralis nata esse videtur qui quo tempore vocalium quantitates negligebantur iam utrius declinationis esset discerni nequibat. 7 Cum hi infra non recenseantur, sine dubio eidem homines simul ὀργεῶναι et ἀγκωνοφόροι fuisse existimandi sunt. Nomen non a rebus quibusdam sacris quae brachiis gestentur (Dttb.), sed ab ἀγκῶσιν aliquibus quae ferebant (cf. ἱεραφόροι) repetitum videtur. Cf. Hesych. ἀγκών· -- καὶ τῆς κιθάρας δὲ τὰ ἀνέχοντα, τοὺς πήχεις, ἀγκῶνες λέγονται, ut musici fuerint (cf. ὑμνητὴν v. 8), aut id. ἀγκωβόλος· ἁλιεύς (ut sit ἀγκωβόλος i.q. ἀγκωνοβόλος, cf. ἄγκιστρον et deae Syriae pisces sacros). Rete intellegit Gr. deorum chthoniorum et bellicorum quos Babylonii coluerint proprium. Cf. Dictynnam Dianam Gruppe Gr. Myth. 254. Nec tamen hoc loco rem absolvere licet. 8 Ephebus a. 151/2 (IG III 1120_9); hic igitur iam septuagenarius. 9 Mirum certe munus sed quod in περιβάπτρια mutare, quod Eupolidis Βάπται et βάπτρια in iis commemorata suadere videbantur, non licet, egregie explicavit Gressmann, comparato Reg. IV 23, 7 (LXX): καὶ καθεῖλεν (Iosia Iudae rex) τὸν οἶκον τῶν καδησειμ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, οὗ αἱ γυναῖκες ὕφαινον ἐκεῖ χεττιεὶν τῷ ἄλσει. Vocem obscuram plerumque pro Ascherae deae vestibus linteis haberi; apud Ezech. 16,16 εἴδωλα ῥαπτά (LXX) commemorari, i.e. tentoria sacra e centonibus varii coloris consuta. Nihil vero obstare videtur quin de vestibus undique consuendis, a Minervae peplo certe toto coelo diversis, cogitemus. [Quod coniceres περιράντρια, coll. sarcophago Sardiano Arch. Anz. XXII 1907, 381: ἐπὶ ἱερέως Πανφίλου Μητρόδωρος Ἀρτεμιδώρου περιράντης, lapidis lectione certa excluditur; ectypum revisit Ki.] 10 Pamphilus Epicteti f. Acharnensis ephebus est IG III 1110_{22}, paullo post a. 130, qui videtur huius mulieris patruus esse, Epictetus Acharnensis archon eponymus III 1192_4 (fere 230—235) fortasse Nicostrates frater aut fratris filius est.

11 Tanai in collegiis sacris Θεοῦ Ὑψίστου una cum sacerdote (ἱερεύς) commemorari solet πατὴρ συνόδου. Quod non tam munus (Ziebarth 154. 208) quam merus honor (Poland 372; Liebenam Städteverw. 131/2; Gerlach Ehreninschr. 39) est. 12 In synodo Iobacchorum Attica ἵπποι vocabantur ministri a sacerdotibus instituti, quorum officium erat eos qui exire iussi non paruissent eicere. Cf. n. 1109_{144}. Etiam hic humilioris condicionis hominem significari inde apparet, quod unus inter eos qui certis muneribus funguntur demotico caret. Inter sodales sane haud

ἐπιθέτης· Μηνόφι|λος) Μελιτεύς[13]
20 ὀργεῶναι[6] | Ἑρμέρως Ἀσμένου Γαργή[τ(τιος)][1] | Αγήσανδρος
Φίλωνος[14] Δαιδα(λίδης), | Νεικηφόρος Μηνοδώρου[15] Σουνι(εύς), |
Κάλλιστος Εὐπόρου[16] Τρινε(μειεύς), | Δαμιανὸς Δαμᾶ Ἀχαρνεύς, |
25 Εὐφρόσυνος Φίλωνος Δαιδα(λίδης) | Παιδέρως Ἔρωτος Ἀραφή-
νιος, | Πρειμιγένης) Γαργήττιος[17], | Ὑάκινθος Εὐτυχίδου[18]
νε(ώτερος), | Μηνόφιλος) Μελιτε(ύς), | Πρεῖμος Καλλίστου, |
30 Διονύσιος) Εὐπυρίδη[ς], | Βάκχις Εὐτυχίδου, | Ἐπαφρόδειτος
Μειλήσιος, | Ζώσιμος), | Εὐφραντᾶς Εὐτυχίδου, | Διονύσιος,
35 Θεόκοσμος, | Εὐτυχᾶς). |
ἱέρειαι αἱ πρὸς ἐνι|αυτὸν[19] ἀναλώματα | ποιήσασαι με-
40 γάλα· | Ἀπολλωνία Ζωσίμου | ἐκ Βησαιέων, | Εὐφροσύνη Φί-
45 λωνος | ἐκ Δαιδαλιδῶν, | Μαρθείνη[20] Κορνηλιανο[ῦ] | ἐξ Οἴου |
Ἀρέσκουσα Κίττου[21] | ἐξ Αἰθαλιδῶν, | Νείκη Ἀττικοῦ ἐκ Παια-

pauci peregrini occurrunt (v. 27. 29. 30—36). 13 IG III 1122_{14} Εκλεκτος Μηνοφίλου Μελιτεύς sophronista, Μηνόφιλος Ἀλκίμου Μελιτεύς hyposophronista est (a. 157/8), 1138_{69} Μηνόφιλος Μηνοφίλου Μελιτεύς ephebus (a. 177/8). Is manifesto idem est, quem hic habemus, illius hyposphronistae filius. ἐπιθέτης is est qui λιβανωτὸν ἐπιτίθησι, n. 1003_{17}; Herwerden Lex.² s.v.

14 Philo Daedalida tum iam defunctus fuisse videtur, quoniam ipse quidem non comparet, at quinque eius liberi, duo filii (v. 20. 24) et tres filiae (v. 42. 56. 69). Iam IG III 1121_{102} (a. 156,7) Φίλων Ἐλευσινίου Δαιδαλίδης inter ephebos est, sine dubio idem. Nam cuius annus natalis est 138, eius liberos initio saeculi tertii superstites et adulta aetate fuisse summam habet probabilitatem. 15 IG III 1112_{29} Ε ..... Μηνοδώρου Σουνιεύς ephebus est a. 141/2, huius patruus potius quam frater. 16 Cf. IG III 1112_{24} Νικίας Εὐπόρου Τρινεμεεύς. 1240_{8} --ν Εὐπόρ[ου Τρινεμεεύς].

17 A. 165/6 ephebus fuit Primigenes Niciae f. Gargettius (IG III 1128_{57}), qui potest huius Primigenis pater esse, dummodo hunc inter orgeonas natu minores esse statuamus. 18 IG III 1250_{14} in frustulo tabulae, quod quia ubique paternae originis notam sine demotico habet, ex epheborum peregrinorum (ἐπεγγράφων) laterculo superesse videtur, [Ὑ]άκινθος Εὐτυχίδου est. 19 Ex reliquis sacerdotiis certe duo (v. 10. 68) perpetua fuerunt, fortasse etiam ea de quibus in neutram partem quicquam definitur (v. 12. 73. 76). 20 Syrium nomen; cf. Wilhelm Jahresh. Beibl. IV 16. Ki. 21 IG III 1133_{65} Ἀλέξανδρος Κίττου Αἰθαλίδης ephebus est (a. 171/2). Qui quin Arescusae frater sit, non est dubium. Sororem neque ante a. 190 neque post a. 202 annuo sacerdotio functam esse inde colligitur quod in laterculo sine dubio ex temporum ordine composito decimum a fine locum tenet. Alius frater Ἐλευσίνιος Κίττου Αἰθαλίδης sophronista fuit Commodi principatu (IG III 1145_{20}), anticosmeta sub idem tempus, quo soror sacerdotium gessit, intra annorum 197 et 207 spatium (IG III 1171_{32}).

50 νιέων, | Γλύκη Ἑρμέρωτος | ἐκ Γαργηττίων, | Κορνηλία Κλεονείκη |
55 ἐκ Μαραθωνίων, | Νεικομὼ Μαρκιανοῦ | ἐκ Παιανιέων, | Ὑψίστη[22]
Φίλωνος | ἐκ Δαιδαλιδῶν, | Γλυκέρα Ἀθηναίου[23] | ἐκ Λαμπτρέων, |
60 ἱερασαμένη τὸ β′ | ἐπὶ ταῖς αὐταῖς φιλοτειμ(ίαις)[24], | Εὔπλοια
65 Εὐπορίστου | ἐξ Ἀθμονέων, | Ζωσάριον Ῥόδωνος[25] | ἐξ Στειριέων, |
Μεσσία Δημητρία Κογνί|του[26] ἐκ Πρασιέων. |
70 ἱέρεια Ὀραίας[27] διὰ βίου· | Τυχαρὼ Φίλωνος | ἐκ Δαιδα-
λιδῶν. |
στεφανηφόρος· Ματρώνα
75 ἱέρεια Ἀφροδείτης· | Νείκη Μηνοφίλου | ἐκ Μελιτέων
ἱέρεια Συρίας θεοῦ[28]· | Ἑρμαῖς Εὐτύχους.

22 A Iove Ὑψίστῳ nominata Schuerer Gesch. jüd. Volkes II[4] 45 al. 23 Huius stirps descendere videtur ab illo Athenaeo Lamptrensi qui Augusti aetate inter prytanes tribus Erechtheidis (IG III 1019_9) et inter gennetas gentis Amynandridarum (IG III 1276_{21}) recensetur. 24 Eadem intelleguntur, quae sunt v. 38. 39 ἀναλώματα μεγάλα. Cf. n. 883_5.

25 IG III 1133_{62} Ῥόδων Στειριεύς ephebus est (a. 171/2), huius sacerdotis frater potius quam pater; cf. not. 23. 26 IG III $1192_{47.48}$ (a. 230—235) Ζώσιμος Κογνίτου et Κόγνιτος Κογνίτου inter ephebos Pandionidis sunt, cui Prasiensium pagum ascriptum fuisse constat. Hi propter temporum rationes Messiae Demetriae sacerdotis fratris filii potius esse videntur quam fratres. 27 Matrem Deorum interpretatur Hoefer acute et probabiliter. Etenim perfrequens eius cognomen Ὀρεία esse in litteris (Eurip. Hippol. 144. Hel. 1301; Arist. Av. 746; Anth. Pal. VI 173_5. 237_1). Scriptum est Ὀραία pro Ὀρέα, cf. lapidem Amorginum saec. V a. Chr. IG XII 7, 75: [ἱε]ρὴ Μητρὸς ὀρέης ἡ οἰκίη. 28 Hic a Venere (v. 73) distinguitur Dea Syria, cum n. 1136_7 cum ea confundatur.

1112. Gerusiae Hyettiae decretum ante a. 212 p. Chr. Hyetti. Tabula inscripta *a* in fronte, *b* in latere. Edd. Girard Bull. Hell. II 1878, 502, 11*a*. p. 505; (Lolling) IG VII 2808 (Syll.[2] 740). Cf. Ziebarth Berl. phil. Woch. 1915, 429. [*Hi*]

ἀγαθῇ τύχηι. | [ἔ]δοξεν τῇ ἱερᾷ γερουσίᾳ[1] τοῦ Σωτῆρος | [Ἀ]σκληπιοῦ, *a*
ἐν κοινῷ στήλην ἀναγρα[φ]ῆναι, ἐν ᾗ στήλῃ εἶναι τὰ ὑπογεγραμμέ-

Nota coronidem v. 19 et compendium ⌉ quod patrem filii homonymum indicat. Anno 212 p. Chr., non antiquiorem esse tabulam nominum rationes docent. Cf. not. 6 et n. 1110^1. 1 Singularis haec appellatio collegii privati sacrorum causa instituti. Nam γερουσίαι civitatium Asianarum (cf. Poland 100; Swoboda Staatsalt. 177), ut νέων corpora, non ad cultum deorum spectant; quam vero ex titulis novimus ἱερὰν γερουσίαν Eleusine domicilium habentem (IG III $702_{2.10}$, 851_3, 1062_7, manifesto

5 [να]· | [ἀν]τὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ὧν εὐεργετή|θη παρὰ τοῦ θεοῦ, ὁ
μνήμης ἀρίστης[2] | Ἰούλιος Ἀριστέας ἐχαρίσατο διὰ τοῦ | θεοῦ τῇ γε-
ρουσίᾳ χωρείδιον Στυφλ[ά]|ριον[3] πλ(έθρων) ὀκτώ, τόπῳ Συΐ[4], ᾧ
10 γείτονες[5] ἀ|πὸ μὲν ἠοῦς Αὐρ. Θάλαμος καὶ πρόστ[υ]|λον τῶν Καλ-
λίστης κληρονόμων, | ἀπὸ δὲ ἄρκτου Αὐρ. Θεόδωρος, ἀπὸ | δὲ δύσεως
15 οἱ Ἀρέσκοντος Ὁλμωνί|ου[6] κληρονόμοι, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας | Σύμφορος
Ὁλμώνιος καὶ οἱ Νεικοστρά|του τοῦ Ζωπύρου κληρονόμοι, ἐπὶ τῷ |
φυτεῦσαι τοὺς γερουσιαστὰς καὶ ἔχε[ιν] | αἰώνιον καὶ ἀναφαίρετον. |
20 ὁμοίως ἔδοξεν κατὰ τὴν αὐτὴν ε[ἰσ]|ήγησιν ἀναγρ[α]φῆναι καὶ ἕτερον
χω|ρίον, ὃ ἔδωκεν τῇ ἱερᾷ γερουσίᾳ ὁ ἀξ[ι]|ολογώτατος Αὐρ. Μενε-
κράτης Ἐ|ρατωνιανὸς ἀπ' εὐεργεσίας ὁμο[ί]|ας ἀμπελικόν, τόπῳ, Ἱππο-
25 βότῳ, πλ(έθρων) | [ἕ]ξ, ᾧ γείτον[ε]ς [ἀπ]ὸ μὲν ἀνατολῆς [ο|ἱ] Ἐπαφρᾶ
κληρ(ονόμοι), ἀπὸ δὲ μεσημβρία[ς | Ε]ὐβουλᾶς Φύλακος, ἀπὸ δὲ δύ-
σεως [Φ]|ίλιππος Θεοδώρου, ἀπὸ δὲ ἄρκτο[υ κ|ε]νὸν ἐδά[φι]ον τὸ
30 καλούμενον ἅ[λω|ς] Ἄρεος, ἐ[πὶ] τῷ καὶ αὐτὸ εἶναι τῆς γε[ρ|ο]υσίας
αἰώνιον. εἰσὶν δὲ οἱ γερο[υσι|α]σταὶ οἵδε· Αὐρήλιοι· προστ[ά|τ]ης
Τειμοκράτης Χαρικλέους, Ἰού(λιος) | Αὐρ. Ἐρατωνιανός, Μεγιστᾶς ⌉), |
35 Ἐπαφρόδειτος Μεγιστᾶ, Κόσμος Ἐ|παφροδείτου, Σωσίβιος Χαρικλέους, |
Ἐπίκτητος Κόσμου, Με[νε]κράτης ⌉, | ξουχηρ . . . . πικ--
40 ἔδοξεν οὖν τῇ γε|ρουσίᾳ, εἴ τις τῷ[ν ἀ]νθρω|[π]ίν[ω]ν (τι) τ̣ά[θ]οι[εν][7] *b*

consilium a civitate institutum erat quod sacra publica dearum Eleusiniarum curaret. Aesculapi gerusiae Hyettiae neutiquam seniores modo homines interfuisse ex eis quae v. 39 sqq. de novis sodalibus recipiendis constituuntur luculentissime apparet. 2 Cf. n. 867_{20} ἀνδρὸς δοκιμωτάτου καὶ πάσης τειμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἀξίου. n. 1063_{6} ὁ πᾶσι μνησθεὶς. Αὐρ. Παρμενείδης. 3 Agri nomen; cf. Ap. Rh. II 1005 σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα, schol. l.l. στυφελήν· τραχεῖαν καὶ σκληράν. οὕτως Κλειτόριοι λέγουσιν ὥς φησι Ζηνόδοτος ἐν Γλώσσαις. Cf. IG V 2 p. XVI_{19}. 4 Distinxit Dttb. Cf. Knackstedt De praediorum appell. gr. Marp. 1913, 15. 5 Cf. n. 1044_{10}.

6 Hyettus Orchomeniorum vicus fuerat, cf. Paus. IX 24, 3 Κωπῶν δὲ ἐν ἀριστερᾷ σταδίους προελθόντι ὡς δώδεκα εἰσὶν Ὄλμωνες. Ὁλμωνέων δὲ ἑπτά που στάδια Ὑηττος ἀφέστηκε, κῶμαι νῦν τε οὖσαι καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς· μοίρας δέ, ἐμοὶ δοκεῖν, τῆς Ὀρχομενίας εἰσὶ καὶ αὗται καὶ τὸ πεδίον τὸ Ἀθαμάντιον, cf. 34, 10 (Ἅλμωνες — Ὄλμωνες). Sed Septimio Severo et Caracalla imperantibus ἡ πόλις Ὑηττίων statuas dedicavit IG VII 2833/4; Boelte Realenc.[2] IX 91/2 cum tab. geogr. 7 ΤΟ . . ΝΟΡΨ | [. Ν . Ν ,, ΑΝΟΙ .] Ν quae cancellis saepsimus Loll. non recognoverat. Dttb.: εἴ τις τῶ[ν ἀ]νδρῶ[ν | ἀποθ]άνοι[ε]ν. Hi. De forma in -οιεν sumpsit Dttb. ex similitudine eorum quae in primo quem dicunt aoristo sunt φῆναι et φήνειεν inferiorem aetatem etiam in secundo pro ἀποθάνοι ut ἀποθάνοιεν singulari numero usurparet sibi indulsisse.

τούτου | [τ]ῶ[ν υἱ]ῶν[8] αὐτοῦ γείνεσθα[ι, | δ]ν [ἂ]ν ἡ γερου(σί)α[9]
45 ἕληται[10]· ἐὰν | δὲ μὴ ἔχῃ παιδί[α], τῶν ἐγγ[ύτα]τα συνγενῶν ὃς
εἰσιὼν | [δώ]σει τῇ γερουσίᾳ ✗ ν΄. | [ἂν] δέ τις ἔξωθεν[11] δοκιμα[σθ]ῇ
50 ὑπὸ τῆς γερουσίας, εἰ[σ]φερέτω εὐθέως τῇ γερου|σίᾳ ✗ ἑκατόν. ἐγράφη |
ἄρχ(οντος) Αὐρ. Ζωπύρου το[ῦ] | Νεικοβούλου, μη(νὸς) Βουκα|τίου[12] ζ΄.

8 Genetivus partitivus pendens a τούτου, quod rursus ad γείνεσθαι referendum est. Transit quidem locus patris hereditatis iure ad filios, sed cui potissimum obveniat, gerusiastarum suffragiis decernitur.
9 ΓΕΡΟΥΑ. 10 Cum hic quidem nihil de pretio adiungatur, filios gratis in patris iura succesisse apparet. 11 I.e. qui nullo necessitudinis gradu defunctum attingat. Etenim si cognati aut nulli erant aut omnes introire nolebant, sodalitas liberum arbitrium habebat eligendi quem vellet. 12 De sero mensium Graecorum usu cf. n. 852[10].

1113. Collegium Peraeae Rhodiae, saec. II/I? Lorymis in Rhodiorum Peraea, nunc in insula Syme. Edd. Dürrbach et Radet Bull. Hell. X 1886, 259, 6 (v. Gelder Mnemos. XXIV 189, 8 et SGDI 4260; Syll.[2] 741); cf. Poland 566, 305. [*Hi*]

[τ]ὸ κοινὸν τῶν ἐρανιστᾶν τῶν | ἀδωνιαζόντων[1] ἐτίμασε | [Τελέ]σταν
5 Τελέσωνος Κασαρῆ[2] | εὐεργέταν ἀτελείαι πάσαι· εἶ|μεν δ[ὲ] αὐτὸν καὶ
ἀσύμβολον[3] καὶ [σ]τε[φαν]οῦσθαι θαλλοῦ στεφάνωι | καθ' ἕκαστα
Ἀδώνια[4] καὶ ἀνακαρύσσεσθαι.

1 Ita cum εἰσθέσει, non [συν]αδωνιαζόντων (D-R, Dttb.), v. G. Cf. in decreto eiusdem loci Ἐφ. ἀρχ. 1907, 215, 13: [τιμαθέντος ὑπ]ὸ Ἀδωνιαστᾶν ..
2 Sicut Τλῶιοι pagi (δάμου), in quo Phoenix portus situs erat, nomen fuit (Hiller Herm. XXXVII 1902, 144), ita Λώρυμα portus in Κασαρέων agro fuisse videtur. Cf. v. Gelder Gesch.-Rhod. 193. 220. 3 Cf. n. 1045_{21}, 1046_{18}. 4 Cf. n. 206[8].

1114. Collegium Rhodium saec. II. Prope Rhodum urbem. Edd. Selivanov Topogr. Rhod. 131 tab. ep. n. 13; IG XII 1, 162 (Syll.[2] 742; SGDI 3843; Syll.[2] 742); cf. Poland 565, 273. [*Hi*]

[.. | τι]μαθ[έ]ντος ὑπὸ Ἁλιαστᾶν Ἀθαναϊστᾶν Ἑρμαϊστᾶν[1] Ἀ[ρ]ιστει-
δείων[2] | κοινοῦ χρυσέωι στεφάνωι, καὶ ὑπὸ Διοσσωτηριαστᾶν[3] | Σαρα-

1 Unam esse sodalitatem, quae Solis Minervae Mercurii sacris simul operam det, apparet; nam aliter futurum fuisse ut ὑπὸ .. κοινοῦ ter repeteretur ex v. 4. 5. 7. 8 colligitur autem v. 2. 4. 5 bis binorum, v. 5—7 octo deorum coniunctorum cultores habere. 2 Collegia sacrorum causa constituta nominibus propriis conditorum significari Rhodi moris erat. In aliis titulis obvia sunt Ἀστυμήδειοι, Εὐφρανόρειοι, Θεαιδήτειοι, Λυσιστράτειοι, Πολυκλεῖοι, Φιλώνειοι. Cf. Poland 75. Similiter ipsi dei ab eis qui sacra eorum instituerunt denominantur n. $1014_{95.\,97.\,105}$. 3 Διὸς

πιαστᾶν κοινοῦ θαλλίνωι στεφάνωι, | καὶ ὑπὸ Σαραπιαστᾶν χρυσέωι
5 στεφάνωι καὶ ὑπὸ Μηνιαστᾶν4 | Ἀφροδισιαστᾶν κοινοῦ χρυσέωι στε-
φάνωι, καὶ ὑπὸ Σωτηριαστᾶν | Ἀσκλαπιαστᾶν Ποσειδανιαστᾶν Ἡρα-
κλεϊστᾶν Ἀθαναϊστᾶν Ἀφροδισιαστᾶν | Ἐμαϊστᾶν Ματρὸς θεῶν κοινοῦ
χρυσέωι στεφάνωι, [κα]ὶ ὑπὸ | Ἑστιαστᾶν κοινοῦ θαλλίνωι στεφάνωι.

Σωτῆρος cultores. Similia nomina sunt Διοσαταβυρίασταί et Διοσξεινιασταί. (IG XII 1 indices l.l.) Sodalicia a deorum cultu denominata nulla terra plura quam Rhodiorum insula exhibet; enumerantur Ziebarth 45/8; Poland 564/6 n. 246 *A*-296. Quibus addenda insularum Rhodiarum et Peraeae (n. 741) collegia. 4 De Menis sacris cf. n. 1042². 1142².

1115. Bucoli Pergameni saec. I p. Chr. In theatro. Supra titulum corona anaglypho expressa. Edd. C. Curtius Herm. VII 39, 12; Μουσ. βιβ. εὐ. σχολῆς II 1 p. 4; Fraenkel I. Perg. 485. Cf. R. Schoell Saturae phil. Sauppio obl. 176; Kern Realenc.² III 1013 et Genethliakon Robert. 1910, 89. 98 et Herm. XLVI 1911, 431/6; Poland 44; Quandt De Baccho 123. 251. 253/63. [*Hi*]

οἱ βουκόλοι1 ἐτείμησαν | Σωτῆρα Ἀρτεμιδώρου, τὸν | ἀρχιβουκόλον2,
5 διὰ τὸ εὐσεβῶς | καὶ ἀξίως τοῦ Καθηγεμόνος | Διονύσου3 προΐστασθαι
τῶν | θείων μυστηρίων. |

Nominum Romanorum ratione ad Iuliorum aevum, i.e. saeculi primi p. Chr. initia deducimur Fr. Videas quantum differat Quadrati basis (not. 1) anno 106 non anterior, ubi Claudii et T. Flavii inveniantur.

1 Dionysiacam bubulcorum vim, quam intellexerant Dieterich Hymn. Orph. 3 alii, certo demonstravit catalogus in Quadrati basi (cf. supra) inscriptus Ath. Mitt. XXIV 1899, 179, 31: Γ. Ἄντιον Αὔλον Ἰού[λιον Κουαδρᾶτον] δὶς ὕπατον καὶ ἀν[θύπατον Ἀσίας] τὸν διὰ γένους ἱερέ[α τοῦ Καθηγεμόνος] Διονύσου οἱ χορεύσαντες βου[κόλοι τὴν ἐπ'] αὐτοῦ τριετ[ηρίδα], sequuntur duo nomina, διαταξί[αρχος] unus, ἀρχιβούκολος unus, βουκόλοι tredecim. De Quadrato cf. Or. 486. Adde titulos Apolloniae Thraciae CIG 2052, ubi praeter alia vocabula officiorum mysticorum (v. 2 λικναφόρος. v. 4 ἑστί-α[ρχος]. v. 6 ἀρχιμύσ[της]. v. 16 ἀρχιβασσάρα. v. 17 κισταφόρος) versu tertio exstat [ὁ δεῖνα ---]ο[φ]όρου βουκόλος, et Ephesi Brit. Mus. III 602 $d_{22.25}$, ubi bis βουκόλος sodalium nominibus adiunctum legitur, cum v. 24 καὶ ταῖς βασσάραις sit. De eorundem sacrorum monumentis aliis Pergamenis v. not. 2. 3. 2 Cf. I. Perg. 486$_4$ [ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἀ]ρχιβουκόλου, ibid. n. 487$_5$ [ἀρχιβ]ου[κ]ολοῦντος, n. 488 Θεόδο[τ]ος ἀρχιβουκόλος Σωσιπάτραν τὴν ἱέρηαν. Item Perinthi oraculo Sibyllae ad mysteria Bacchi spectanti (Eph. epigr. III 236, 5) subscriptum est Σπέλλιος Εὐῆθις ἀρχιβουκόλος, Ἡρακλείδου Ἀλεξάνδρου ἀρχιμυστοῦντος. Alia ap. Kern. Gen. 98. Quaenam inter archibucolum et archimystam, qui etiam in titulo Apolloniatico (not. 1) fuit, ratio intercedat, obscurum est. 3 Cf. I. Perg. 319: ἀγα[θῆι τύ]χηι. Διο[νύσωι] Καθηγεμόνι καὶ τῆι Μιδαπεδειτῶν σπείρη[ι] Δ[ι]ο[ν]ύσιος Διονυσίου [ἔ]στησεν. ibid. n. 486$_2$

εἰσὶν δὲ οἱ βουκόλοι· | Λ. Ἀγ[ε]ίνιος[4] Γάλλος, | Περιγέν[η]ς
10 Περιγένους, | Μηνόδωρος [Ἀ]σκληπιάδου, | Ἑρμαΐσκος Ἑρμαΐσκου, | Λ. Ἰούλιος Διοκλῆς, | Τρύφων Τρύφωνος Κοράλλης[5], |
15 Διομήδης Διομήδους, | Ἑρμαΐσκος Ποσιδωνίου, | Μηνογένης Ἀσκληπιάδου Μιννᾶς, | Νικόμαχος Νικομάχου, | Ἑρμογένης
20 Ἀγαθοβούλου, | Λ. Ἀνείνιος Ἰουλιανός, | Γ. Ἰούλιος Ῥοῦφος ὁ καὶ Ἀφροδείσιος | Ἀσκληπιάδης Ζωτά[ρ]ου[6] Ἐπίνεικος |
Ἀγαθόβουλος Ἑρμογ[έ]νους, | Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου Πόπλιος, |
25 Ἰοῦστος, | Ἀπολλώνιος. |
ὑμνοδιδάσκαλοι[7]· | Μηνόφιλος Ἡρακλείδου Φῆλιξ, | Ἀσκληπιάδης Μόσχου Πάρις. |
30 Σειληνοί[8]· | Μηνόφαντος Μηνοφάντου Πολύβιος, | Θάλαμος Ἀσκληπιάδου, | Π. Οὐήδιος[9] Νάσων χορηγός.

[τοῦ Κ]αθηγεμ[όνος Διονύσου]. Cf. n. 694[9]. Kern Herm. l.l. 436. 4 Suppl. Sch. ex v. 19. 5 Ex hominibus qui bina nomina gerunt unus (v. 20) more apud plerosque Graecos usitato ὁ καὶ addit, reliqui septem (v. 13. 16. 21. 23. 27. 28. 30) alterum nomen post paternae originis significationem addunt sine coniunctione. Quae consuetudo Pergamenis communis fuisse videtur cum Smyrnaeis vicinis. Cf. n. 996[1]. 6 Cf. nomine Πάπας, Παπάρος, Παπαρίων I. Priene 313 et p. 237 s.v.; Croenert Kolotes u. Menedemos 16. 7 Hymnos a bucolis Dionysiacis cantatos nunc quoque exstare in collectione eorum carminum quae Orphica vocantur perspexit Sch. Etenim I 8 λισσομένοις κούρην (Hecaten) τελεταῖς ὁσίῃσι παρεῖναι βουκόλῳ εὐμενέουσαν ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ. XXXI 6 sq. ἐλθοιτ' εὐμενέοντες (Curetes) ἐπ' εὐφήμοισι λόγοισιν βουκόλῳ εὐάντητοι ἀεὶ κεχαρηότι θυμῷ manifesto de hoc bubulcorum genere intellegenda esse. Cf. etiam n. 1110[2]; Kern Herm. l.l. qui vel totum hymnorum Orphicorum corpus sacerdotibus Pergamenis tribuit, et Quandt l.l. 8 In repraesentandis Bacchi rebus gestis hi Silenorum partes sustinebant. Lucian. de salt. 79: ἡ μέν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη καί τοι σατυρικὴ οὖσα οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρόν, ἁπάντων ἐπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. Fr. Cf. ἵπποι 1109[77].
9 Non *Ovidius*, sed *Vedius*! Mommsen ap. Fr.

1116. Eranistarum Rhodiorum catalogus saec. II. Rhodi prope urbem. Edd. Papadopulos-Kerameus Bull. Hell. V 1881, 331, 1; IG XII 1, 9 (Syll.[2] 744; SGDI 3760). [*Hi*]

ἐπ' ἱερέως Θευφάνευς[1], ἀρχεραναιστᾶ | Μενεκράτευς Κιβυράτα, Ὑα-

1 Non collegii, sed rei publicae Rhodiorum eponymus. IG XII 1, 1141 al.; SGDI 4245$_{431}$. Bleckmann De inscr. in vasculis Rhod. 38 et Klio XII 255, 144.

κινθίου[2] | ἕκται ἐξ ἰκάδος[3], [τοίδ]ε τῶν ἐρανισ|τᾶν ἐπανγείλα[ντο][4] εἰς
5 τὰν ἀνοι|κοδομὰν τοῦ τοίχου καὶ τῶν μνα|μείων τῶν πεσόντων ἐν
τῶι σεισμῶι· | Μενεκράτης Κιβυράτας ἀνοικοδομήσειν τὸν τοῖχον | καὶ
τὰ μναμεῖα τοῖς ἰδίοις ἀναλώμασι· τὸ δὲ πεσὸ[ν] | ἀργύριον ἐκ τᾶν
10 ἐπανγελιᾶν ὑπάρξει τῶι κοινῶι. | [-- Διον]ῦδος[5] Δ | (*reliqua nomina desunt*).

2 N. 974[5]. 3 Die vigesimo sexto. Cf. n. 1031[2]. 4 Decretum erat ab eranistis, ut qui vellent contribuere ad instaurandam maceriem et monumenta sepulcralia profiterentur. Quo facto archeranista statim se omnem sumptum in se recipere pronuntiavit, ut quae ab aliis conferrentur integra manerent sodalitati. 5 Suppl. Dttb. Cf. Herodian. Techn. I p. 236_{18} Lentz. Qui idem II p. 707_4 genetivum Διονῦ esse dicit, sed ut -ᾶς -ᾶδος pro -ᾶς -ᾶ apud Graecos Asianos haud infrequens est (cf. n. $364_{69.\,98}$· $1014_{74.\,82.\,139}$), sic item Δεονῦδος habes iam in titulo Erythraeo perantiquo IGA. 494_5.

1117. **Collegii sepulcretum saec. II.** Prope Thespias. Edd. Stephani Reise nördl. Griechenl. p. 74 tab. V 56 (Keil Syll. Inscr. Boeot. 93 XXIII); Lebas II 403; Rangabé Ant. Hell. 892 (Lüders Dionys. Künstler 162, 33; SGDI 800; IG VII 1785; Michel 767; Syll.[2] 745). Cf. K. Keil Philol. XXIII 231; Dittenberger Or. 311[3]; Poland 554, 35. [*Hi*]

5 ὅρος τᾶς | γᾶς τᾶς [ἱα]|ρᾶς τῶν σ[υν]|θυτά[ων] τᾶμ | Μωσά[ων[1] τῶ]ν
Εἰ|σιοδείων[2].

Litterae ΑΣ. 1 Aliam Thespiensem cultorum Musarum Heliconiadum sodalitatem novimus Or. 311: [-- γ]ᾶν [ἀ]νέθε[ικε | Φιλ]έτηρος [Ἀ]ττάλ[ω Π]εργαμεὺς (primi Philetaeri, non Eumenis II et Attali II fratris) τῆς Μ[ώ|σ]ης κὴ τοῦς συνθύτης τοῖ(ς) Φιλετηρείεσσι ἱαρὰν [ε]ἶμεν τὸν πάντα χρό[ν]ον. 2 Non ad Musas hoc adiectivum spectare, terminatio -ων (non -ᾶν) luculentissime probat. Immo quia plura erant Musarum collegia, cognominibus distinguebantur. Atque συνθύτη Φιλετηρεῖες quidem (not. 1) a principe cui egregia beneficia accepta referebant, Εἰσιόδειοι vero a poëta Heliconio appellabantur.

1118. **Eranistarum Rhodiorum donatio.** In vico *Embona* insulae Rhodi. Edd. Martha Bull. Hell. IV 1880, 138 (IG XII 1, 736; Syll.[2] 746; v. Gelder SGDI 4139). Cf. v. Gelder Gesch. Rhod. 219; Poland 566, *B* 283. [*Hi*]

...ευ[-- | ἐ]ρανιστᾶν[1] τῶι κοινῶι ἔ|δωκε δωρεὰν ἐς ταφία | τᾶς γᾶς
5 τᾶς ἐν Ῥόγκχω[ι2], | ὡς ἁ ὁδὸς ἁ φέρουσα ἐξ Ἀ|γυλείας εἰς Ἱππό-

1 Sodalitatem Aesculapii, Apollinis, Veneris esse ex v. 12—14 apparet. H. 2 ΡΟΓΚΥΩ lapis, em. Hi.; Ῥογκύω[ι] M.; Ῥογκ[ί]ωι G.; demotica Ῥογκίδας (IG XII 1, 177), Ῥυνχίδας (ibid. 178); conferas quoque Ὑπερενχεύς (supra n. 724_4) et appellativa ῥέγκος, ῥόγχος, ῥύγχος. Ad scriptionem κχ cf. n. 741^{18}. Rhodiorum demoticum patronymicum habes Νεττίδαι a Νεττείᾳ derivatum (n. 933^1). Quamquam Ῥόγχος s. Ῥόγχον ctoena erat (v. 11),

τειαν 3, | μᾶκος ὀργυᾶν εἴκοσι πέν|τε, πλάτος ὀργυᾶν δεκα|έξ, ὡς ὅροι
10 κεῖνται· | δωρεὰν καὶ ἄλλον τόπον | ἐν τᾶι κτοίναι· δωρεὰν | τὸ τέμενος
τοῦ Ἀσκλαπ[ι]|οῦ καὶ τοῦ Ἀπόλ[λωνος καὶ] | τᾶς Ἀφροδίτα[ς – –] |
15 ποιούμενος [– – | τ]οὺ[ς] ὅρου[ς – –]

ctoenam vero δάμου subdivisionem esse novimus (n. 339 2), ut eluceat demum et ctoenam cognomines fuisse, sicut Χολαργέων trittyem et demum Atticum (n. 917). 3 Inter Amphineorum gentes (πάτρας) 695_{21} recenseri Ἱπποτάδας, quorum sedem Ἱπότειαν esse, observavit Selivanov Topogr. Rhod. 74 sq. Cf. not. 2. Idem nomen in terminis Delphicis n. 826 III 17^{43a} εἰς πέτραν ἡ Ἱπ[πότεια κ]αλε[ῖται] et 18 [ἐξ Ἱπποτείας πέτρας]?

1119. Tanagraeorum collegium saec. II/III p. Chr. Tanagrae in museo. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον II 402 (Kaibel Herm. VIII 430); IG VII 688 (Syll.² 747; Poland 554, 32). [*Hi*]

Ἐλπίς· | ταύτην ἔθαψεν ἡ σύνο|δος 1 τῶν Ἀθηναϊστῶν 2.

Litterae ΑΡΣΩ, η = ΗΚ ><. 1 Cf. n. 1101 5. 2 Eiusdem collegii duo alia epitaphia habes sermone Boeotico conscripta IG VII 685 ἐπὶ Λυκάωνι· οὗτον ἔθαψαν τὺ Ἀθαναϊστή. 687 Ἱππόμαχε χῆρε· οὗτον ἔθαψ[α]ν τὺ Ἀθαναϊστ[ή]. Praeterea unum Tanagrae exstat monumentum hominis a Dionysiastarum sodalitate sepulti (ibid. 686 Γαλάτας· οὗτον ἔθαψαν τὺ Διωνιουσιαστή); aliud mutilum ibid. 689 ubi nihil dispicitur nisi [τοῦτ]ον ἔθα[ψαν οἱ σ]υνθύτα[ι – – (cf. n. 1117_3); tertium ed. Herkenrath Ath. Mitt. XXXI 1906, 434.

1120. Coorum collegium saec. II s. I? Coi. Edd. Paton et Hicks Inscr. Cos 156 (Syll. 748); cf. Poland 563, 232. [*Hi*]

ὅρος θηκαίω[ν] 1 | θιάσου Ἑρμαϊστ[ᾶ]ν 2 | τῶν σὺν Νικηφόρ[ῳ] | τῷ
5 Ἑρμαίου Λαοδι|κέως 3.

Litterae ΑΘΣΩ. 1 Adiectivi θηκαῖος (cf. Herodot. II 86 οἴκημα θηκαῖον) pluralis neutrius generis substantive usurpatus a nomine θήκη (cf. IG II 4092 Προκρίτου θήκη. 1088. 1089 ὅρος θήκης. 1090 ὅρος θηκῶν; IG IX 2, 427 Pheris: ἐπέθεικε καὶ τὰν θείκαν μναμμεῖον, 426 Κρατιδαία θείκα) eo potissimum differt, quod hoc quidem unum sepulcrum, illud vero ampliorem locum plurium defunctorum corporibus recipiendis destinatum indicat. Quare plerumque in coemeteriis collegiorum (not. 2), rarius sane etiam in privatorum epitaphiis (Paton-Hicks 160 [Syll.² 885]): ὅρος θηκαίων Νανάκου τοῦ καὶ Ἐπαφροδίτου τοῦ [Ν]αννάκ[ου]) occurrit. 2 Cf. Paton-Hicks 155: [ὅ]ρος θηκαίω[ν] θιάσου Ἀφροδισιαστᾶν τῶν σὺν Εὐτύχῳ. 157 ὅρος θηκαίων Ἀθηναϊστᾶν τῶν σὺν Δράκο[ντι]. 158 [ὅρ]ος θηκαίων [θι]άσου Ἀθαναϊ]στᾶν τῶν [σ]ὺν Ἀσκλη[π]ιάδει. Cf. Herzog Koische Forsch. 10, 38—44. 3 Hic et in reliquis eiusdem generis cippis (not. 2) manifesto nomen proprium indicat conditorem eundemque praefectum sodalitatis.

6. Vota et dedicationes.

Adde n. 3*d* ([2] 749). Omisimus [2] 752. 754/5. 768 (cf. [3] 997 [1]).

1121. Naucrati. Vas fictile. Edd. Flinders Petrie Naucratis I tab. IV 3. XXXII 1 (Bechtel Inschr. ion. Dial. 139 *a*; Syll.[2] 750; SGDI 5758). [*Hi*]

Πολέμαρχός [με ἀνέθηκε τ]ῶπόλωνι : καὶ τὴν π[ρ]όχον [1] καὶ τὸ ὑπο-[κρητ]ήριον [2].

Litterae AEΝDV. 1 Lege πρόχουν. Memorabilem hanc contractionem in tam antiquo titulo Ionico iure existimat B. 2 Cf. monumentum Sigeense n. 2, ubi item basis cui cratera imponitur Ionice ὑποκρητήριον appellatur, cum in Attica eiusdem tituli parte B_4 ἐπίστατον sit.

1122. Selinuntiorum di Salvatores, saec. V. Selinunte in templo Apollinis. Edd. Ugdulena Rivista Sicula 1871, 201 (Roehl IGA 515; Hicks [1] 25; Kaibel IG XIV 268 (Bechtel SGDI 3046; Michel 1240; Syll.[2] 751; Solmsen IG Dial.[3] 27; Buck Gr. Dial. 249, 91); Hulot et Fougères Selinonte 101. Cf. Sauppe NGGoett. 1871, 605; Blass Rh. Mus. XXXVI 615, 12; Busolt Gr. Gesch. III 1, 521[2]; Wilhelm Z. Oest. Gymn. 1913 VII. [*Hi*]

[δι]ὰ τὸς θεὸς τό[σ]δε νικῶντι [1] τοὶ Σελινόν[τιοι· | δι]ὰ τὸν Δία [2] νικῶμες καὶ διὰ τὸν Φόβον [3] [καὶ] | δ[ιὰ] hεραχλέα καὶ δὶ Ἀπόλλονα

Litterae ⋀ (β, cf. not. 3) <ᐅΦΝRV+(γεῖ). Saeculi quinti a. Chr. n. medii titulum esse demonstravit Kirchhoff Stud.[4] 113. 1 I.e. vicerunt. De hac victoria nihil memoriae proditum est. Nam quae apud Diodorum XI 86, 2 leguntur κατὰ δὲ τὴν Σικελίαν Ἐγεσταίοις καὶ Λιλυβαίοις ἐνέστη πόλεμος (Aristone Athenis archonte a. 454/3), coniectura audaci et improbabili Holmii Gesch. Sic. I 257. 431 ad Selinuntiorum res tracta, de Segestanorum et Halicyaeorum potius bello intellegenda esse docuit Koehler Ath. Mitt. IV 31. Dttb. Holmium sequitur Wilh. 2 Ut Megaris sacra Iovis Olympii maximi momenti erant (cf. Paus. I 40, 5. IG VII 1—14; supra n. 331_{15}), sic item apud colonos Selinuntios; cf. v. 6. 10. Nolim eodem referre cum Sauppio Herodot. V 46 οἱ γάρ μιν Σελινούσιοι ἐπαναστάντες ἀπέκτειναν καταφυγόντα ἐπὶ Διὸς Ἀγοραίου βωμόν. Neque enim huius quidem Iovis templum aut sacra magnifica fuisse existimo, sed simpliciter in medio foro dei qui eius tutelam habebat aram collocatam, ut ubique moris erat. 3 ΦΟΛΟΝ Holm eam litterae βῆτα formam agnovit, quae apud Corinthios eorumque vicinos et colonos antiquitus usitata erat. Singillatim sane non nihil discrepant tituli, sed omnes tamen figuras (ΠΓΖΜΓΠ) ad eandem originem redire apparet. Φόβον Ho. interpretatur illum Martis filium et comitem, quem iam Homerus novit Δ 440. Λ 37. N 299. O 119. At sic ipsum Martem ab hoc recensu deorum victorum abesse mireris. Quare praestabit cum Sa. ipsius dei ἐπίκλησιν agnoscere omisso nomine proprio positam ut infra Μαλοφόρον (not. 4) et Πασικράτειαν (not. 5). Dttb.

5 καὶ διὰ Π[οτ]|ε[ιδᾶ]να καὶ διὰ Τυνδαρίδας καὶ δι' Αθ[α]|νάαν[4] καὶ διὰ Μαλοφόρον[5] καὶ διὰ Πασικ|ρά[τ]ειαν[6] καὶ δι[ὰ] τὸς ἄλλος θεός[7], [δ]ιὰ δὲ Δία | μάλιστ[α]. φιλία[ς] δὲ γενομένας ἐν χρυσ|έο[ι][8] ἐλά-[σα]νται[ς, τὰ δ'] ὀνύματα[9] ταῦτα κολ|άψαντ[ας ἐς] τὸ Ἀ[π]ολ[λ]όνιον[10]
10 καθθέμε|ν, τὸ Διὸ[ς προ]γρά[ψα]ντες[11]. τὸ δὲ χρυσίον | ἐξέκ[οντα[12] τ]αλάντον ἔμεν.

At cf. Usener Götternamen 224[15]; Deubner Ath. Mitt. XXVII 253; Kern Krieg u. Kult der Hell. 1915, 8/9. 4 Non Ἀθ[α]|ν[αί]αν. So. 5 Cf. Pausan. I 44, 3 ἐς δὲ τὸ ἐπίνειον (Megarensium), καλούμενον καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Νίσαιαν, ἐς τοῦτο κατελθοῦσιν ἱερὸν Δήμητρός ἐστι Μαλοφόρου. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα ἐς τὴν ἐπίκλησιν, καὶ τοὺς πρώτους πρόβατα ἐν τῇ γῇ θρέψαντας Δήμητρα ὀνομάσαι Μαλοφόρον. Cuius testimonium ut perbene illustrat arctissimam sacrorum necessitudinem, quae inter Megarenses eorumque colonos intercedebat, sic explicationem cognominis habet manifesto falsam. Nam ovis Dorice μῆλον, Boeotice μεῖλον est, ut appareat a pomorum potius cultura derivandam deae appellationem cum scholiasta Homerico I 542. Eodem redire videtur πολυμάλου Σικελίας praeconium apud Pindarum Ol. I 12. Sa. 6 Proserpinam. Hom. Hymn. Cer. 364 ἐνθάδ' ἐοῦσα δεσπόσσεις πάντων ὁπόσα ζώει τε καὶ ἕρπει, τιμὰς δὲ σχήσεισθα μετ' ἀθανάτοισι μεγίστας aptissime confert Sa., monens illud cognomen nusquam accommodatius videri debere quam in Sicilia, quae nuptiarum causa a Iove Proserpinae dono data esset; Pind. Nem. I 13: νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότας Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ κατένευσέν τέ ϝοι χαίταις, ἀριστεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς. Dttb. Deae Πασικράτας fanum Demetriade effodit Arbanitopullus Πρακτ. 1912, 198/209.

7 Eiusdem cautionis et reverentiae hoc est de qua agitur n. 1153.

8 χρύσεον substantive de tabula vel lamina aurea dici videtur, in qua cum imagines deorum anaglyphae malleo exprimendae (ἐλάσαντας) tum index nominum insculpendus (κολάψαντας) sit; sane obiectum verbi ἐλάσαντας non definite enuntiatum aliquid molesti habere non infitiamur. Utique κολάψαντας non ad hunc lapidem sed ad illam tabulam auream spectare inde apparet quod utrumque participium aeque a καθθέμεν pendet, cum tamen hic titulus non depositus sit in templo, sed lapidi parietis incisus.

9 Suppl. Sauppe. 10 Suppl. Ugd. Apollinem proximum ac paene eundem dignitatis locum habuisse cum Iove, propter summam inter metropoleos et coloniae sacrorum necessitudinem (not. 4) probabile est. Nam eximiam fuisse apud Megarenses Ἀπόλλωνος Ἀρχηγέτου venerationem constat; cf. Theogn. 773 sqq. Paus. I 42, 5. supra n. 653 A$_{22}$. 11 Suppl. Holm. Anacoluthia, per quam duobus accusativis participiorum ἐλάσαντας -- κολάψαντας subiungitur nominativus προγράψαντες, multis similis neglegentiae exemplis defenditur. 12 Aspirationem non neglegentia omissam, sed ex ϝεξήκοντα veteris Doridis legitime ἐξήκοντα natum observavit Bl.

1123. Crinis dedicatio saec. III p. Chr. Minoae in insula Amorgo, nunc Therae. Edd. Ross Inscr. inedd. III 316 (Syll.² 753); IG XII 7, 259. [*Hi*]

ἀγαθῇ τύχῃ. | [Α]ὐρ.[1] Θεόδοτος Ἑρ[μ|ί]ου, στεφανοφο|[ρή]σας[2] σὺν
5 καὶ Αὐρ. | [Ἰά]σονι Μουσικοῦ | [καὶ] τελέσας τὰ πά|[τρι]α μυστήρια
10 τοῖς | [θεοῖ]ς, κοματροφήσαν|[τος[3] τ]οῦ ὑοῦ μου Αὐρ. | [Θεοῦ]ότου β′,
τὸν τίτλον[4] | [ἀν]έθηκα.

1 Quod nemo hic sine Aurelio nomine comparet, eo probabile fit, titulum anno 212 non esse antiquiorem. 2 Stephanephorus Minoëtarum etiam IG XII 7, 240_{11}. 247_{10} al.; τὸν στρατηγὸν καὶ στεφανηφόρον ibid. 270.
3 Cf. n. 900². 4 Magis etiam, quam Latina vox *titulus* in Graeca inscriptione usurpata, singulare est quod non opus aliquod inscripto titulo consecrari dicitur deis, sed ipse modo titulus. Sed cf. AEM Oest. IX 119, 81_{60} τὴν εἰκόνα τοῦ κυρίου Σεβαστοῦ καὶ τὸν τίτλον σὺν ταῖς γραφαῖς τοῖς ἱερουργοῖς [Γ]ιβ. Κ. Στρατόνεικος ἐκ τῶν ἰδίων ἀνέστησε. Herwerden Lex.² s.v. Cf. Dessau ILS III p. 904 et n. 5466 *titulum polivit* -- *et nomina inscripsit.* -- *titulum fecit ubi nomina cultor(um) scripsit et sculpsit.* p. 942 n. 4989 *titulum marmoreum posuit.*

1124. Scutlarii donum saec. I p. Chr. (?). Pergami. Edd. Fraenkel Inschr. Perg. 341 (Syll.² 756). [*Hi*]

Ἀγαθῇ Τύχῃι καὶ | Ἀγαθῷ Δαίμονι[1] | τὴν βάσιν | Φιλήμων Ἄνθου |
5 σκουτλάριος[2].

1 Simillimam dedicationem habes in titulo Coo SGDI 3650: [Φ]ίλιππος Αὐτοφ[ῶ]ντος τὸ ὡρολόγιον Τύχαι ἀγαθᾶι καὶ Ἀγαθῶι Δαίμονι καὶ τῶι δάμωι.
2 Qui pavimentum scutulis, i.e. tabulis lapideis rhombi figura, sternit. Vitruv. VII 1, 4: *cum ea (pavimenta) exstructa fuerint et fastigia suam structionem habuerint, ita fricentur, uti si sectilia sint, nulli gradus in scutulis aut trigonis aut quadratis seu favis exstent, sed coagmentorum compositio planam habeat inter se directionem.* Fr. Cf. IG III 1424 (n. 1239) εἴ τις ἀποκοσμίσει τοῦτο τὸ ἡρῷον ἢ ἀποσκουτλώσει. Apud Heronem (Metr. scr. I p. 181_{21}) σκούτλωσις de pavimento usurpatur (Tannery Rev. arch. XXX 1897, 78). De theatro cf. Iudeich Hierapolis 68, 4_3: [τὸ θέατρον] κατεσκεύασεν -- σὺν παντὶ τῷ κόσμῳ [καὶ τῇ λα]μ[π]ροτάτ[ῃ σ]κουτλώσει. Cf. Wilhelm AEMOest. XX 85; Benndorf Ephesos I 97; Heberdey-Wilberg Jahresh. III 1900 206/7: σωματοθήκην -- περιεσκού[τλω]σεν, quod non ad sepulcrum ipsum, sed ad apsidem referunt editores.

1125. Aeon, Augusti aetate. Eleusine. Edd. Philios Ἐφ. ἀρχ. 1887, 112, 33 (Syll.² 757). Cf. Drumann-Groeber Gesch. Roms IV² 593, 31; Weinreich Arch. Religionsw. XIX 1918, 174. [*Hi et Weinr.*]

Κόϊντος Πομπήϊος Αὔλου υ[ἱὸς][1] | ἐποίει καὶ ἀνέθηκε | σὺν ἀδελφοῖς
5 Αὔλωι καὶ Σέξτωι | Αἰῶνα[2] | εἰς κράτος Ῥώμης[3] καὶ διαμονὴν | μυστηρίων[4]. |
Αἰὼν ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ | φύσει θείαι μένων κόσμος τε εἷς |
10 κατὰ τὰ αὐτά, ὁποῖος ἔστι καὶ ἦν | καὶ ἔσται, ἀρχὴν μεσότητα τέλος | οὐκ ἔχων, μεταβολῆς ἀμέτοχος, | θείας φύσεως ἐργάτης αἰωνίου πάντα[5].

Litterae ЄΘΞΠCΩ. 1 Nominum ratio suadet ne nimis recentem titulum existimemus; in eandem partem valet iota mutum nusquam omissum. Quare Augusti aetate utique non recentiorem existimo titulum. Dttb. De A. et Q. Pompeiis a quibus hi nomen duxisse videntur cf. Groeber 321. Cf. etiam not. 3. 2 Wernicke Realenc. I 1042; Roscher Lex. Myth. I 195; Baumeister Denkm. I 32. Eximias esse huius numinis partes apud Nonnum itemque apud Platonicos illi aetate suppares constat; at hic titulus (not. 1. 3) multo antiquior est quam ut illorum opiniones hic quaerere liceat. Quod contra in fabulis Orphicis antiquis ut Χρόνῳ maximum momentum tribueretur, sic Αἰῶνος nomen nusquam occurrere observavit Wern. Dttb. [Chroni enim filii sunt Aether et Amor. Kern De Orphei... theogon. 8]. Quod ad Mithrae mysteria huius dei sacra referuntur, id nullo firmatur testimonio, sed una nititur simulacrorum quorundam in Mithraeis inventorum interpretatione, quae hominem alatum, facie leonina, ab inferiore parte serpentibus involutum referunt (cf. imaginem ap. Baumeisterum). At opinionem a Zoëga propositam, hanc figuram Aeona repraesentare, idoneo fundamento carere recte monuit Wern. Quare quod haud procul ab hac basi repertum est caput serpentis, id num ex monumento a Q. A. S. Pompeis dedicato supersit, ut Philio visum est, in medio relinquendum erit. Dttb.; sed cf. Cumont-Gehrich Myster. des Mithra 82. Ceterum Euripidis illa (Heraclid. 898) πολλὰ γὰρ τίκτει Μοῖρα τελεσσιδώτειρ' Αἰών τε Χρόνου παῖς collato Wilamowitzii commentario (Anal. Eurip. 231) deum iamtum fuisse Chronum (nec non Aeonem) probant. De Aeonis imagine in phylacterio expressa Aeonisque die festo Alexandrino cf. Weinreich l.l., Weber Arch. Rel. Wiss. XIX 331 A. 1. 3 Quod Urbis aeternae nomen nudum ponitur nulla adiuncta Augustorum mentione, id ei quam not. 1 protuli aetatis definitioni favere videtur. Dttb. 4 Si de Mithrae potissimum mysteriis hoc accipias, certe temporum rationes non refragabuntur. Nam ea bello praedonum (67 a. Chr.) primum per magnam orbis Romani partem propagata esse discimus ex Plutarchi Pomp. 24. At incertissima est opinio de Aeonis cum Mithra necessitudine (not. 2). Quae sequitur laus dei (v. 7—12) eius totus color nullum genus fabularum reconditarum aut sacrorum arcanorum refert, sed temporis infiniti notionem sermone simplici et perspicuo illustrat. Dttb. Doctrinas philosophas inde a Platonis Timaeo 37 D—38 E de aeternitate saepe traditas sermo tituli redolere videtur, cf. Weinreich l.l. 5 Durus hic adverbialis accusativi usus, ut κατά lapicidae errore excidisse haud improbabile sit.

1126. Donarium Delium c. a. 100. Edd. Hauvette-Besnault Bull. Hell. VI 1882, 328, 22 (Syll.² 758). [*Hi*]

Εὔτυχος Ἀπολ[λ]ων(ί)ου Νυμφαίτη[ς][1] | ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ Εὐβο(ύ)λο[υ] | καὶ ὑπὲρ τῶν πλοϊζομένων πάντων | Διὶ Οὐρίωι, Σαρά-
5 πιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι, Ἁρ|φοκράτει[2], θεοῖς συννάοις καὶ συμ|βώμοις, ἐπὶ ἱερέως Θεομνήστου | τοῦ Θεογένου Κυδαθηναιέως[3], | ζακορεύοντος Νυσίου[4], | χαριστήριον.

Totum argumentum tractavit Rusch De Sarapide et Iside in Graecia cultis. 1906, 38/57. 1 Civis oppidi Pontici cui nomen erat Νύμφαιον. Cf. Steph. Byz. Νύμφαιον· πόλις Ταυρικὴ μεταξὺ Παντικαπαίου μητροπόλεως καὶ Θεοδοσίας, ὥς φησι Στράβων (VII 309). τὸ ἐθνικὸν δύναται ὡς Ἡραιεὺς Νυμφαιεύς· τὸ δὲ νυμφαῖος κτητικὸν ἀπὸ τῶν νυμφῶν. λέγεται δὲ καὶ Νυμφαῖτης. De dubia lectione tituli IOPEux. II 201 Σωσίπατρος Νυμφατος, ubi Νυμφα[ί]τ[η,]ς dubitanter Latyschew, Νυμφᾶτος Škorpil, cf. Minns Scythians and Greeks 560[1]. 2 De scriptura cf. n. 977[5]. 3 Fuit ἱερεὺς Ἀρτέμ[ιδος ἐν Δήλωι] ἐπὶ Ἐχεκράτους ἄρχοντος (101/0); Serapidis a. 107/6 (Ferguson Klio VII 1907, 231). PA 6968. 4 N. 1137$_6$.

1127—1138. Donaria Delia. Tempus (praeter n. 1129. 1132? 1138) esse Attici dominii (a. 167—88) demotica Atheniensium probant. Cf. Or. 251 = IG XI 4, 1215; Rusch De Sarapide et Iside in Graecia cultis 1906, 38/57. [*Hi*]

1127. Bases plane geminae. Edd. Hauvette-Besnault Bull. Hell. VI 1882, 324, 16 et 325, 17 (Syll.² 759; Michel 1165). 1128. Edd. Hauvette l.l. 333, 30 (Syll.² 760). 1129. Edd. Hauvette 323, 13 (Syll.² 761); IG XI 1253. 1130. Ed. Hauvette l.l. 331, 26 (Syll. 762). 1131. In superficie baseos duo vestigia pedum. Ed. Hauvette l.l. 336, 37 (Syll.² 763). 1132. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον IV 1875, 458, 7 (Syll.² 764). 1133. Edd. Hauvette l.l. 339, 43 (Syll.² 765). 1134. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον IV 1875, 460, 11 (Syll.² 766); IG XI 1249. 1135. Edd. Hauvette l.l. 498, 16 (Syll.² 767). 1136. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον IV 460, 13 (Syll.² 769). 1137. Edd. Hauvette Bull. Hell. VI 1882, 500, 23 (Syll.² 770; Weinreich Ath. Mitt. XXXVII 1912, 14, 61). Cf. Homolle Bull. Hell. VIII 136; Hatzfeld (et Roussel) ibid. XXXIII 506, 22. 507[1]. XXXVI 81. 1138. Edd. Hauvette l.l. 502, 25 (Syll.² 771). Roussel IG XI 1234; cf. idem Mél. Holleaux 273.

1127 5 Σαράπιδι, Ἴσιδι, | Ἀνούβιδι | Κόϊντος Γαΐου | [κ]ατὰ πρόσταγμα[1] | διὰ
10 ὀνειροκρίτου[2] | Μηνοδώρου | τοῦ Ἀγίου | Νικομηδέως, | ἐπὶ ἱερέως | Λέοντος | τοῦ Ἀγαθάρχου | Μαραθωνίου[3].

Litterae ΑΘΠΣ. 1 Cf. n. 1153[1]. 2 Somniorum interpretes etiam in aliis titulis Deliis deorum Aegyptiorum (n. 1133$_1$) nec non Attico sub arce invento (IG III 162: λυχνάπτρια αὐτῆς [i.e. Isidis?] καὶ ὀνειροκρίτις, cf.

Rusch De Serapide 11) occurrunt; hic videmus προστάγματα deorum, ex quibus longe plurima ex his donis eis oblata sunt (n. 1153[1]), plerumque per somnum hominibus obtigisse, ut ministris opus esset qui ea interpretarentur. Ipse Sarapidis apud Delios sacerdos somnio dei voluntatem edocetur n. 663_{14}. 3 PA 9118; Ferguson Klio VII 1907, 233.

1128 Ἴσιδι Δημονίκη Νικίου ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῶν τέ|κνων Ἀριστείδου καὶ Ἀρισ|τοκλέους καθ' ὅραμα[1], ἐπὶ ἱερέως Φιλοκράτου[2].

1 Quia deam per somnum viderat. Cf. n. 1172[8]. 2 Idem qui Bull. l. l. n. 31 Φιλ[οκράτης Φ]ιλ[οκράτ]ου Ἀθηναῖος ἱερεὺς γενόμενος Σαράπιδος δίς, cf. PA 14590; Roussel Bull. Hell. XXXII 1908, 366, 570 (ante a. 140); Ferguson Klio VII 1907, 232 (c. 103/2—88/7).

1129 Ἀνούβι Ἡγεμόνι[1], Σαράπι | Σωτῆρι, Ἴσι Σωτε[ί]ραι[2] | Ἀπολλώνιος
5 Χαρμίδου | σινδονοφόρος[3] | κατὰ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ.

Litterae anno 167 antiquiores. 1 Ut alibi (n. 1130[2]) ipsa nomina deorum Graecorum dis peregrinis ac potissimum Aegyptiis imponuntur, sic hic certe ἐπικλήσεις Mercurii Anubidi, Iovis Sarapidi, Dianae Isidi tribui videmus. 2 ΣΩΤΕΡΡΑΙ. Ἴσις Σώτειρα etiam n. 1132 est. 3 Ab hoc deae ministro distinguas gymnasii Tegeatici σινδονοφόρον IG V 2, 18_{29}, qui una cum κουρεῖ, ἐλαιοπαρόχῳ, παλαιστροφύλακι, φοινικοφόρῳ enumeratus ad balneas spectat.

1130 Πρῶτος Πυθίωνος Κῶιος, σωθεὶς | ἐκ πολλῶν καὶ μεγάλων κινδύνων[1], |
Σεράπει, Ἴσει, Ἀνούβει, Ἀπόλλωνι[2], θε|οῖς συννάοις, ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ
5 τῶν | παιδίων Φιλουμένης[3] καὶ Πυθίω|νος χαριστήριον.

Post a. 167; formae ΑΠΣ. 1 Or. 69_4. 2 Apollinem hic intellegendum esse Harpocratem demonstrat n. 1132_2 Ἔρωτι Ἁρφοκράτει Ἀπόλλωνι et CIG 7045 Μέγας Ὥρος Ἀπόλλων Ἁρφοκράτης. Hauv. 3 Duo prima huius versus vocabula in rasura rescripta sunt.

1131 Ἀπατούριος Διοδώρου | Μιλήσιος τὰ βήματα[1] | ἀνέθηκεν Ἴσιδι | Δι-

1 Pedes peregrinationis ad delubrum dei feliciter peractae monumenta esse demonstravit Conze Reise -- Lesbos 31; quae interpretatio tituli n. 1142 verbis ὑπὲρ τῆς ὁλοκληρίας τῶν ποδῶν non refutatur. Dttb. Simili monumento (IG XI 1263) ascripta sunt: *a* Πυργίας ἀρεταλόγος (cf. n. 1133[3]) | κατὰ πρόσταγ[μα Σαράπιδ?]ος τὸ βῆμα. *b* -- μυρις, Μαιανδρία, Σησάμη Ἴσι, Ἀνούβι. Ad itinera salutis causa suscepta rettulit Amelung Arch. Rel. VIII 1905, 160; cf. Wiegand Ath. Mitt. XXXIII 1908, 145. Pedum vestigia rupi Theraeae incisa IG XII 3, 384/8 (uni ex eis vox χρηνόπους inscripta extraordinariam pedis formam indicare videtur) ad Aesculapii cultum cum Apolline Carneo coniunctum (Hiller Thera I 283[55]) referre licet.

5 καιοσύνηι[2] | κατὰ πρόσταγμα[3], | ἐπὶ ἱερέως Ἀριστίωνος τοῦ | Εὐδόξου Μελιτέως[4].

2 Non modo ἐπικλήσεις Graecae in deam Aegyptiam transferuntur (Σώτειρα n. 1129[2]), sed etiam propria nomina dearum Graecarum, ea potissimum quae ad rerum humanarum regimen spectent, perfrequenter cognominum instar adiunguntur Isidis nomini. Cf., ut Deliorum modo titulorum exemplis utamur, Ἴσιδι Νεμέσει Bull. Hell. VI 1882, 336, 38 al. ἄγαλμα Ἴσιδος Νεμέσεως ibid. p. 337, 39_5; Νίκη Ἴσιδι p. 339, 44; Ἴσιδι Τύχῃ Πρωτογενείᾳ infra n. 1133; Ἴσιδι Ὑγιείᾳ Bull. Hell. VI 1882, 339, 42_3. Ceterum Ἶσις Δικαιοσύνη etiam a Plutarcho commemoratur de Is. 352 *b* διὸ καὶ τῶν ἐν Ἑρμοῦ πόλει Μουσῶν τὴν προτέραν Ἶσιν ἅμα καὶ Δικαιοσύνην καλοῦσι -- δεικνύουσαν τὰ θεῖα τοῖς ἀληθῶς καὶ δικαίως ἱεραφόροις καὶ ἱεροστόλοις προσαγορευομένοις. Cf. Otto Priester u. Tempel im hell. Aeg. II 321; Or. 83[3]. De legibus ab ea latis et iustitiae cura Diodorus I 27, 4 et hymni lapidibus incisi qui Andri et Ii inventi (n. 1267. IG XII 5, 739) sunt mentionem faciunt. Cf. Drexler Lex. Myth. II 459. 3 Cf. n. 1153[1]. 4 A. 114/3 PA 1747; Sundwall Nachtr. PA 27.

1132 Ἴσιδι Σωτείραι[1] Ἀστάρτει Ἀφροδίτηι | καὶ Ἔρωτι Ἁρφοκράτει[2] Ἀπόλλωνι[3] Ἀνδρόμαχος Φανομάχου | [ὑπὲρ ἑαυτοῦ] καὶ γυναικὸς καὶ τέκνων χαριστήριον.

Attico dominio i.e. anno 167 antiquius; dedicat civis Delius. 1 Cf. n. 1129[2]. 2 Cf. n. 977[5]. 3 Cf. n. 1130[2].

1133 Πτολεμαῖος Διονυσίου Πολυρρήνιος[1] ὀνειροκρίτης[2] | καὶ ἀρεταλόγος[3] καὶ ἡ γυνὴ Καλλίστιον Μαρσύου Ἀντιό|χισσα Ἴσιδι Τύχηι Πρωτογενείαι[4] ὑπὲρ τοῦ δήμου | τοῦ Ἀθηναίων, ἐπὶ ἱερέως Γαΐου Ἀχαρνέως[5].

1 Cf. n. 535[8]. Cretem somniorum interpretem exhibet tabula in fronte tabernae Memphiticae proposita. Rubensohn Festschr. Vahlen 1900, 3 et tab. = Milne Gr. Inscr. Caire 44, 27567, saec. III: ἐνύπνια κρίνω τοῦ θεοῦ πρόσταγμα ἔχων τυχάγαθᾶι· Κρής ἐστιν ὁ κρίνων τάδε. Otto Priester u. Tempel Aeg. I 118. 2 Cf. n. 1127[2]. 3 Cf. n. 1172[8]. 4 Cf. n. 1161[2]. 5 ἐπὶ Ναυσίου ἄρχοντος a. 115/4. PA 2937.

1134 5 Ὥρωι | κατὰ τὸ πρόσταγμα[1] | τοῦ θεοῦ | Κτήσιππος | Κτησίππου | Χῖος[2] | μελανηφόρο[ς][3].

1 Cf. n. 1153[1]. 2 Ab eodem homine aliud donum Isidi oblatum testatur titulus IG XI 1250: Ἴσι [Κ]τήσιππος [Κ]τησίππου Χῖος [με]λανηφόρος. 3 Cf. n. 977[2].

1135 Εἰσίδωρος Νουμη|νίου Ἱεροπολείτης[1] | ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῆς γυναικὸς
5 καὶ τῶν τέ|κνων Ἀδάδωι[2] καὶ Ἀταρ|γάτει[3] καὶ Ἀσκληπιῶι[4] ἐ[π]ὶ |
ἱερέως Θεοδότου τοῦ | Διοδώρου Σουνιέως[5].

Litterae ΑΠΣ. 1 Ex urbibus quibus Ἱεράπολις nomen erat (Steph. Byz. s.v.) hic designari videtur Syriaca, quae ab indigenis *Mabog* (Βαμβύκη, hodie quoque *el Manbedsch*, cf. Benzinger Realenc.[2] II 2843) vocatur. Nam illic Atargatis (v. 5) antiquissimum et celeberrimum omnium templum habebat. 2 Deus Solis apud Syros, cuius a nomine tres Damascenorum reges *Benhadad* vocati sunt. Cf. Tuempel Realenc. I[2] 339, Macrob. Sat. I 23, 17. Plin. hist. n. XXXVII 186. Quia Heliopoli (*Baalbek*) primariam sedem habebat, sacris eius per orbem Romanum propagatis Latine Iuppiter Optimus Maximus Heliopolitanus vocari solebat (Preller-Jordan Röm. Myth. I[3] 402; Wissowa Rel. Röm. 363). 3 Deae Hierapolitanae (not. 1) sacra Delia praeter hunc titulum testantur Bull. VI 498, 17 Μάνιος Οὐηράτιος Γαΐου Ἀταργάτει εὐχήν. n. 18: Ἀταργάτει [ἁγ]νεῖ θεῷ . . ιναῖος ἁλιεὺς κατὰ πρόσταγμα. n. 19: Ἁγνῇ θεῷ Ἀταρ[γάτει]. n. 20: Ἀταργάτιος, n. 21 Ἀ[τά]ργι θ[ε]ῷ ἐπηκόῳ (cf. Hatzfeld Bull. Hell. XXXIV 413[5]; Weinreich Ath. Mitt. XXXVII 11, 42). Astypalaeae eandem habes (n. 997[1]), Smyrnae n. 997$_{2.13}$ τὴν θεὸν aliam non esse piscium sacrorum cultus prodit. 4 Qui tertius duobus numinibus Syriis adiungitur, ne ipse quidem Graecus esse videtur. Cf. n. 1130[2]. Phoenicum *Esmun* (cf. Roscher Lex. Myth. I 1385) a Graecis Ἀσκληπιός vocari solet, sed is num etiam a Syris mediterraneis cultus sit ignoramus. 5 Orator decreti ἐπὶ Ἀγαθοκλέους ἄρχοντος Ioseph. Ant. Iud. XIV 8, 5 = 106/5; sacerdos sub idem fere tempus. PA 6803.

1136 Κλεοστρατίδης Ἀπολλωνίου | Ἀθηναῖος[1] | ὑπὲρ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων |
5 καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων | καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν θεραπευτῶν | τοὺς Ἔρωτας καὶ τὰς παραστάδας | Ἁγνῆι Ἀφροδίτηι Συρίαι θεῶι[2] | χαριστήριον, ἐφ' ἱερέως | Νικοστράτου τοῦ Δημαρέτου Λαμπ-
10 τρέως[3]. | ἀνετέθησαν δὲ οἱ Ἔρωτες ἐφ' ἱερέως | Ζωΐλου τοῦ Ζωΐλου Φλυέως[4], | δημοσίου δὲ Εὐτυχίδου.

1 Eiusdem hominis (PA 8619 cf. 11040) munificentiam duae aliae inscriptiones testantur (Ἀθήναιον IV 461, 14 et 461, 15), ubi v. 5. 6 ἀνετέθη ὁ θρόνος ἐπὶ ἱερέως Αἰσ[χρίωνος ..] ζακορεύοντος Δημητρίου. 2 Cf. Ἀθήν. IV 462, 16$_2$ Αἰσχρίων Αἰσχρίωνος τοῦ Διονυσίου Μελιτεὺς ἱερεὺς γενόμενος Ἁγνῆς Ἀφροδίτης ἐν τῷ ἐπὶ Ἀριστάρχου ἄρχοντος (a. 107/6) ἐνιαυτῷ. p. 459, 9 ὁ ἱερεὺς Διόφαντος Μαραθώνιος Ἀφροδίτηι Ἁγνῆι χαριστήριον. Bull. Hell. VII 367, 17$_5$ κανηφορήσασαν Ἁγ[νῆι] Ἀφροδίτηι. vs. 7 Ἁγνῆι Ἀφροδίτηι. Cui nomini quod in Cleostratidis dedicationibus adiungitur Συρίαι θεῶι (sic etiam Ἀθ. IV 461, 15$_4$) ad eandem numinum inter se similium confusionem referendum videtur, quam in Iside (n. 1131[2]) et Harpocrate (n. 1132$_2$) observavimus. 3 Orator decreti a. 100/99; sacerdos paullo ante, ut videtur. PA 11040. 4 Nico-

strati sacerdotis anno Cleostratides pecuniam dederat et opus ut efficeretur mandaverat, Zoili, qui sacerdos proximus vel paullo post illum erat, magistratu. Ki.

1137 [Σπόριος][1] Στερτίνιος | Σπορίου Ῥωμαῖος Ὑδρέω[ι][2] | ἐπηκόωι χαριστή-
5 ριον | ἐφ' ἱρέως(!) Θεομνήστου | Κυδαθηναιέως[3], ζακορεύοντος | Νυσίου.

1 Suppl. Ha., eundem esse ratus qui Bull. XXXIII l.l.: Σπόριος Στερτίνιος Σπορίου Ῥωμαῖος Χάρισι θεραπευ[θείς]; Bull. XXXVI 210, 26 Σπόριος Στερτίνιος Σπορίου Νύμφαις Μινοΐσι (fontis Minoae), al. Cf. Bull. XXXI 459, 60 Σπόριος Στερτένιος Ἀρτέμιδι Σωτείραι. In catalogis stipum (Bull. XXXVI 81) Κλεομένης Στερτέννιος et Εὐάνθης Στερτέννιος inveniuntur. 2 Numen barbarum ignotum. Nam quod Hau. affert, inter deos Syrios qui Hierapoli (n. 1135[1]) culti sint unum nomen *Hedrôn* gerere, cognatum illud quidem cum *Hadar* item Syriaca dei cuiuspiam appellatione (Maspéro De Carchemis oppidi situ et historia 22), id neutiquam certum est. Dttb.
3 Θ. Κυδ. PA 6968, ἱερεὺς Ἀρτέμιδος ἐν Δήλῳ a. 101/0, Σαράπιδος a. 107/6. Ferguson Klio VII 1907, 232. Ki.

1138 κατὰ πρόσταγμα[1] Ὀσείριδος | Διὶ τῶι πάντων κρατοῦντι | καὶ Μητρὶ
5 μεγάλητι τῆι πάντων | κρατούσητι[2] Ἀριστοκόδης Δημα|ρήτου καὶ Ἀρτέ-
μων Πυθέου[3].

Ante a. 166. 1 Cf. n. 1153[1]. 2 Isis in carmine Megalopolitano παντοκράτωρ dicitur (IG V 2, 472). Neque de aliis dis agi nisi de Aegyptiis patet. R. 3 Cives Delii.

1139. Nearchi donarium ante a. 480. Athenis in arce. Edd. Kabbadias Ἐφ. ἀργ. 1886, 81, 4, tab. VI. Wolters Ant. Denkm. I 1890 tab. 53; IG I s. p. 181, 373[91]); Lolling Κατάλ. Ἐπιγρ. Μουσ. 32 (Syll.[2] 772; Michel 1046). Cf. Robert Herm. XXII 1887, 129 et Realenc. VI 1074; Studniczka Arch. Jahrb. II 1887, 135. [*Hi*]

Νέαρχος[1] ἀν[έ]θεκε[ν ho κεραμε]|ὺς ἔργον ἀπαρχὲν[2] τὰθ[εναίαι].
Ἀντένορ[3] ἐπ[οίεσεν h]|o Εὐμάρος[4] [τὸ ἄγαλμα].

Litterae Atticae antiquiores ΑΕΘΜΝΡϹϟ. 1 Robertus hic eundem hominem agnovit, cuius inscriptio in testa vasis figuris nigris picti, inventa in arce (Benndorf Gr. u. sic. Vasenb. tab. XIII; Graef Ant. Vasen Akrop. tab. 36, cf. Wilhelm Beitr. 4; aliter Bannier Rh. Mus. LXX 1915, 393; de crasi κάπ-Meisterhans[3] 72, 4): Νέαρχος μ' ἔ|γραφσεν κά[ποίεσεν]. Sub finem sexti saeculi hunc artem exercuisse videri, id quod perbene conveniret cum Antenoris sculptoris nomine (not. 3). 2 Cf. IG A 543$_6$ ϝέργων δεκάταν; Hoffmann Syll. epigr. 348 (Calymnae): Νικίας με ἀνέθηκεν, Ἀπόλλ(ο)ν⟨ι⟩, υἱὸς Θρασυμήδεος, ἔργων ὧν ὁ πατὴρ ἠργάσ(σ)ατο, τὴν δεκάτην σοι. Ad idem fere redit ἀπὸ τῆς τέχνης n. 1140$_3$. 3 Idem statuarius qui Harmodii et Aristogitonis imagines, a. 480 in Asiam avectas, postea

vero Atheniensibus redditas et iuxta recentiores Critii et Nesiotae prope Martis templum collocatas (Paus. I 8, 5. Arrian. Anab. III 16, 7. VII 19, 2. Plin. N. h. XXXIV 70. Valer. Max. II 10 *ext.* 1) sculpserat. Kabb.

4 Nominativus non potest non Εὐμάρης esse. Tamen pictorem, qui primus virorum et mulierum imagines certa ratione distinxisse fertur, perquam probabiliter hic agnovit R., nam *Eumarus* scriptura, qua utitur Plinius N. h. XXXV 56, errore non nimis gravi orta esse potest. Kirchh.

1140. Amphipoli. Edd. Perdrizet Bull. Hell. XIX 1895, 110, 2 (Syll.² 773). [*Hi*]

Μ. Κατκέλιος[1] | Σωτᾶς ὁ χαλκεὺς | ἀπὸ τῆς τέχνης[2] | Θεοῖς μεγάλοις |
5 τοῖς ἐν Σαμοθράκηι[3].

Litterae ΑΘΠΣ. 1 De hac scriptura cf. Herm. VI 1872, 140. 2 Cf. n. 1139[3]. 3 Cf. n. 762_{19}. 1011_5. 1054_{19}. Samothraces in Thraciae Peraea aliquot colonias condiderant; cf. Fredrich IG XII 8 p. 40 et terminum prope Salam oppidum inventum (ibidem): ὅρος ἱερᾶς χώρας θεῶν τῶν ἐν Σαμοθράκῃ.

1141. Philippopoli Thraciae, nunc in Italiae oppido Moncalieri in collectione collegii Caroli Alberti. Ed. Bruzza Ann. Inst. XXXIII 1861, 380 (Syll.² 774). [*Hi*]

ἀγαθῇ τύχῃ. | Στρατία ὑπὲρ τῆς ὁράσεως[1] θεᾷ Δήμητρι[2] δῶρον[3].

Imperatorum Romanorum temporibus monumentum dedicatum esse in propatulo est. 1 In anaglypho Stratiam repraesentari ad deam accendentem manibus quidem sublatis adorandi causa, sed clausis oculis, ut malum cuius medelam petebat indicetur, testatur B. 2 Deam anaglyphum exprimit longe celsiore quam reliquae omnes figura, spicas tenentem, cum serpente. Ceres ut dea medica imploratur, sicut Eleusine (Kern Ἐφ. ἀρχ. 1892, 113 tab. V; Anth. Pal. IX 298; Rubensohn Ath. Mitt. XX 360; Gruppe Gr. Myth. 51). Weinr. 3 Interdum de rebus quae homines deis consecrant, quae proprie ἀναθήματα vocantur, haec vox usurpatur in titulis pedestri sermone compositis. Confer tamen n. 1154_4. IG IX 2_1 476 (Atrace Thessaliae) Ποσειδῶνει δῶρον; ibid. 1198 (Methonae Magnesiae) Διονύσῳ δῶρον; Ath. Mitt. XXXV 1910, 451 δῶρον Ἀσκληπιῷ; IG XII 5, 173 IV Pari sermone poetici simili; omnia serae aetatis. Cf. Or. 253[8]. Trimeter est IG IX 2, 417 (Pheris): Κυθερία ἀνέθεικε τἀρτάμιδι τᾶ ἐν Σκιᾶ — δῶρόν τε [κ]ά[π]ω[ν] καὶ τροφεῖα τῶν τέκνων.

1142. Coloae in Phrygia; supra titulum duo pedes mulieris anaglypho expressi. Ed. Foucart Bull. Hell. IV 1880, 128 (Syll.² 775). [*Hi*]

Ἀρτέμιδι Ἀναείτι[1] καὶ | Μηνὶ Τιάμου[2] Μελτίνη | [ὑ]πὲρ τῆς ὁλοκλη-
5 ρίας | [τῶν] ποδῶν[3] εὐχὴν | [ἀνέσ]τησεν.

Saec. I s. II p. Chr. 1 Anaïtidis, quae a Graecis cum Diana confundebatur, cultum a Persarum dea *Anahita* ortum novimus apud Lydos, quorum in oppido Philadelphea principum Romanorum aetate Σεβαστὰ Ἀναείτια celebrabantur (Le Bas-Wadd. III 655), et per Asiam Armeniamque propagatum. Gruppe Gr. Myth. 1094². 1194. 2 De Menis sacris in universum cf. n. 1042². Cognomen Τιάμου barbarum idemque obscurissimum Drexler Myth. II 2753; Gruppe Gr. Myth. 1535. 3 Cf. n. 1131¹.

1143. Athenis in Asclepieo. Saec. I. initio. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον V 1876, 326, 6; IG III 1 Add. p. 485, 132*a* (Syll.² 776). [*Hi*]

Ἀσκληπιῶι καὶ Ὑγιείαι | καὶ τῶι Ὕπνωι[1] | Θεωρικὸς Συνδρόμου | Στειριεὺς[2] χαριστήριον.

1 Inter permultas dedicationes Aesculapii filiarumque quae Athenis in Asclepieo erutae sunt, Somnus illis adiungitur nusquam nisi hic. Cave tamen de incubationis more hoc accipias, qui ut Epidauri celeberrimus (n. 1168 sqq.), sic ab Atheniensium sacris alienus fuit. Immo quia haud raro post diutina insomnia rediens somnus gratissimum valitudinis indicium est eoque vires longinquo morbo exhaustae insigniter restituuntur, ei inter deos medicos locus concessus videtur. Cf. etiam n. 1040³.

2 IG II² 1011_{107} inter Pandionidis tribus ephebos sunt Καλλικρατίδης Συνδρόμου Στειριεὺς et Θεωρικὸς Συνδρόμου Στειριεύς, archonte Agathocle (a. 106/5). Sequitur ut hoc donum, quod Theoricus sine dubio aetate provectior dedicavit, ad priorem primi a Chr. n. saeculi partem referatur. Familiae stemma: PA 13 038.

1144/5. Epidauriorum in Asclepieo, nunc Athenis. In plinthis statuarum exiguarum. Edd. Kabbadias Γλυπτὰ Ἐθν. Μουσ. 271. 281 et Fouilles d' Ep. 159. 160; prius Staës Ἐφ. ἀρχ. 1886, 249; utrumque Fraenkel IG IV 1334. 1321 (Syll.² 777/8). Cf. Crusius Unters. zu Herondas 228. [*Hi*]

1144. τῇ Ὑγείᾳ Γάϊος ἴατρα[1]

1145. τῷ Τελεσφόρῳ Γάϊος ἴατρα.

Ϲ = σ. Saec. I a. Chr.? 1 Cf. Hesych. ἴατρα· μισθοὶ θεραπείας et titulos Epidaurios n. 1168_{45}. $1169_{8.35}$. 1170_{20}; permultas eiusdem formationis et significationis voces, ut λύτρα, θρέπτρα, σῶστρα, κόμιστρα, ἐκτίματρα (n. 1146_3) in sermone Graeco esse nemo ignorat.

1146. Cnidi in sacro Cereris. Edd. Newton Hist. of discoveries at Halicarnassus II 715, 18 et tab. LXXXIX (SGDI 3517). G. Hirschfeld Inscr. Brit. Mus. IV 1, 810 (Michel 1192; Syll.² 779). [*Hi*]

Δάματρι καὶ Κούραι καὶ τοῖς | θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ | Κούραι[1]
5 χαριστεῖα[2] καὶ ἐκτίμα|τρα[3] ἀνέθηκε Πλαθαινὶς Πλά|τωνος γυνά[4].

Saec IV/III. 1 Qui sint illi Cereris et Proserpinae θεοὶ σύνναοι, vides ex titulo SGDI 3520 Σώστρατος Λαχάρτου Δάματρι, Κούραι, Πλούτωνι Ἐπιμάχωι, Ἑρμᾶι. 2 Vox Cnidi ab Alexandrino quodam usurpatur I. Brit. Mus. IV 818; Therae legitur IG XII 3, 416_3. 420_6. In reliqua Graecia hac vi inferiore aetate usurpatur χαριστήριον. 3 Sicut homo ἰαθεὶς deo offert ἴατρα (n. 1144/5), ita ἐκτιμηθεῖσαν, i.e. mulierem ex servitute aut captivitate deae ope redemptam, decet ἐκτίματρα offerre. 4 Eiusdem mulieris duo alia dona habes Inscr. Br. M. IV 808/9.

1147. Lebenae in insula Creta. In altera parte titulus similis huius, sed tam mutilus ut eum hic repetere inutile sit. Edd. Halbherr Mus. It. III 724, 173*a* (Syll.[2] 780). [*Hi*]

5 Οὔλπιοι[1] Νείκαν|δρος καὶ Σωτήρι|ος Ὑγείᾳ Σωτ[εί]|ρῃ Συνοδοι[πό|ρ]ῳ[2] κατ᾽ ὄναρ[3].

Saec II/III p. Chr.; litterae ΑΔΕΠϹΩ. 1 Nomen a Traiano imperatore tractum. Cf. Αὐρήλιοι n. 1123 al. 2 Dea quae homines in peregrinationibus, quippe quae multifariam valetudini periculosae sint, comitatur et conservat. Aliud eiusdem generis dedicationis fragmentum apud H. n. 173*b* item certa appellationis [Συνοδοι]πόρῳ vestigia servavit.
3 Cf. n. 1153[1].

1148/9. Epidauriorum in Asclepieo. Edd. Kabbadias Ἐφ. ἀργ. 1883, 166, 57 et 150, 43; id. Fouilles d᾽ Ep. I 48, 63 et 58, 135; Baunack Stud. I 98, 57 et 94, 43 (Syll.[2] 781/2); Fraenkel IG IV 1038. 1282. Cf. Hepding Ath. Mitt. XXXV 1910, 454. [*Hi*]

1148. Ἱεροκλῆς Ἀφρο|δεισίου ἱερεὺς | τοῦ σωτῆρος Ἀσκλη|πιοῦ
5 Πανθείῳ[1] κα|τ᾽ ὄναρ[2].

1 Cf. titulum Epidaurium IG IV 1037 βωμὸν Πανθείωι ἱερεὺς ἱδρύσατο Δᾶος, Pergamenum e Cereris fano Ath. Mitt. XXXV 1910, 454, 38: τῶι Πανθείωι τὸν βωμὸν Μ. Αὐρ. Μηνογένης ὁ ἱεροφάντης καὶ πρύτανις. Cum iam satis antiquo tempore usitatum fuisset omnibus deis una (θεοῖς, θεοῖς πᾶσι, θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις) dona offerre et sacra facere, mox communia omnium deorum delubra (Πάνθεια, ut Olympiae secundum testimonium scholiastae Pindari Ol. III 60. VIII 12) constituta sunt. Sed inde ab Augusti aetate etiam omnium deorum in unum, cui Πάνθειος nomen esset, confusio obtinebat. Usener Göttern. 345 sqq. 2 Cf. n. 1153[1]. Similes sunt ararum tituli in Cereris fano Pergameno (cf. not. 1) l.l. 458, 40:

Νυκτὶ καὶ Τελετῆι καὶ τῶι Αὐτομάτωι Κλαυδία Τελεσφοριανία ὑμνήτρια κατ' ὄναρ. 459, 41: Ἀρετῆι καὶ Σωφροσύνῃ Λ. Καστρίκιος Παῦλος μύστης κατ' ὄναρ. 460, 42: Πίστει καὶ Ὁμονοίᾳ Λ. Καστρίκιος Παῦλος μύστης κατ' ὄναρ.

1149. Ἐλέου[1] | βωμὸν | Ἱεροκλῆς[2] | κατ' ὄναρ.

1 Cf. Pausan. I 17, 1 Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλα ἐστὶν οὐκ ἐς ἅπαντας ἐπίσημα καὶ Ἐλέου βωμός, ᾧ μάλιστα θεῶν ἐς ἀνθρώπινον βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὄντι ὠφελίμῳ, μόνοι τιμὰς Ἑλλήνων νέμουσιν Ἀθηναῖοι. Rectius Diodorus XIII 22, 7 primos omnium Athenienses Misericordiae aram consecrasse refert. Cf. Wachsmuth Stadt Athen II 436; Waser Realenc. V 2320; Weinreich Arch. Rel. XVIII 1915, 7; v. Domaszewski SB Ak. Heidelb. 1914, 10, 5. 2 Hominem eundem esse censet Fr., quamquam forma n. 1148 Ω, n. 1149 W adhibetur.

1150. Athenis ad Asclepieum. Edd. Kumanudes Ἀθήναιον V 1876, 418, 9; IG III 1 Add. p. 491, 181 *c* (Syll.[2] 783; Kutsch Att. Heilgötter 100, 159). [*Hi*]

Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγείᾳ | καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς | πᾶσι καὶ πάσαις[1] κατὰ
5 ὄ|νειρον[2] Κικίλιος ὁ χρη|ματίζων[3] Βούλων Μοι|ραγένους Φυλάσιος[4], | ζακορεύοντος Μάρκου Κορτίου Ῥούφου | Ἀγνουσίου[5].

Litterae ΑΖΗΗΘΠΣΩ. 1 Cf. n. 1153[2]. 2 Cf. n. 1153[1]. 3 Graeci qui civitate Romana utuntur plerumque nomen Graecum praenomini et nomini gentili ita adiungunt, ut cognominis Latini locum teneat. Rarius formulae ὁ καί, ὁ χρηματίζων, ὁ ἐπικληθείς, quae suum locum tenent ubi aliquis duo nomina Graeca habet, sic usurpantur. Sed cf. I. Olymp. 220_6 Ἀπολλ[ώ]νιος Ἀπολλωνίου ὁὸς Ἠλεῖος ὁ καὶ Τιβέριος [Κλ]αύδιος. n. 424_2 Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίου ὁ καὶ Τιβέριος. n. 369_3 Τιβέριος Κλαύδιος Ἀπολλωνίου υἱὸς ὁ καὶ Ἀπολλώνιος. 4 Familiam nobilem demi Phylasiorum, in qua alternis vicibus nomina Bulo et Moeragenes usurpabantur, a fine primi post Chr. n. saeculi usque ad medium tertium floruisse tituli (IG III $78_{6.7}$. 1020_{29}. $1101_{5.6}$. 1110_{21}. 1141_9. $1186_{11.76}$. $1193_{6.24}$) docent. Sed nulli ex his nomen gentile *Caecilius* tribuitur. 5 Ad hunc M. Curtium Rufum conferas Curtium Rufum gladiatoris filium, praetorem candidatum imp. Tiberii, a. 47 p. Chr. ornamenta triumphalia adeptum (Pros. Imp. R. I 1326, Groag Realenc. IV 1870), cos. suff. et Africae procos., et Q. Curtium Rufum qui Alexandri res scripsit (Pros. 1327; Schwartz Realenc. l.l. 1871). Claudii aequalem; qui num idem atque rhetor fuerit a Suetonio adhibitus, idemque atque consul, explorari nequit.

1151. Athenarum in arce. Edd. Lolling Δελτίον ἀρχ. 1888, 206; Foucart Bull. Hell. XIII 168, 5; IG II 5, 1426 *b* (Syll.[2] 784). [*Hi*]

Ἀθηνάαι[1] Μένεια ἀνέθηκεν | ὄψιν ἰδοῦσα ἀρετὴν[2] τῆς θεοῦ.

1 Cf. n. 173_{67} (a. 363/2) Meisterhans[3] 31[157]: scriptura medio saeculo IV vix recentior. 2 Cf. n. 1172[8].

1152. Patmi. Ed. Sakkelion Ἐφ. ἀργ. 1862, 261, 230 (Syll.² 785). [*Hi*]
[Ἀ]ρτέμιδι Πατμ[ίᾳ 1 | ἀ]νέθηκε Ζω[ΐς]2 | καθ' ὕπνο[υ]ς 3.

Litterae ΑΖΘΠΣΩ. 1 De Diana Patmi culta testantur cum mensis Ἀρτεμισιών (n. 1068₁) tum epitaphium metricum mulieris sacerdotis Ross Inscr. inedd. II 190 (Kaibel Epigr. 872), ubi v. 7 Patmus νῆσσος ἀγαυ[ο]τάτη Λητωΐδος vocatur. De origine sacrorum ibid. v. 9. 10 legimus [Σκυθ]ίηθεν ἀρήϊος εἶσεν Ὀρέστης ..... φύγεν ἧς μητροφόνου μανίης; v. 12 [βο]υλαῖς Ἀρτέμιδος Σκυθίης. 2 Suppl. Dttb. 3 Cf. n. 1153¹.

1153. Athenis ad radices occidentales arcis. Ara; in fronte Panes duo stantes, ex quibus alter a sinistra nudus fistula canit, alter a dextra vestitus fistulam manu dextra demissa tenet, anaglypho expressi. Tituli v. 1—3 supra anaglypha, v. 4—5 infra. Ed. Schrader Ath. Mitt. XXI 1896, 275 (Syll.² 786). Cf. Roscher Myth. Lex. III 1361*. 1405. [*Hi*]

Εἰσιὰς Διοδώρου | ἐκ Λαμπτρέων | Μητρὶ θεῶν | κατ' ἐπιταγήν 1. πάντα |
5 θεὸν σεμνύνομεν 2.

1 Eiusmodi formulae haud infrequentes sunt in titulis dedicatoriis, veluti προστάξαντος τοῦ θεοῦ IG II 1491₂; κατ' ἐπίταγμα IG III 163₃. 209₂. κατὰ πρόσταγμα n. 1127₄. 1129₅. al. Iubere poterat deus aut per somnum aut oraculo; neque raro distincte alterutrum genus divini imperii significatur (κατὰ μαντείαν 1154₅; κατ' ὄναρ 1147₅. 1148/9; κατὰ ὄνειρον 1150; καθ' ὕπνους 1152. Idem significare videtur n. 1128 καθ' ὅραμα). 2 Idem hoc sibi velle videri ac morem omnibus deis una (n. 1150) aut Pantheo (n. 1148) aliquid dedicandi statuit Schr., non improbabile existimans Panum imagines propter recentioris aetatis dei nomen a πᾶν derivantis opinionem hic additas esse (Usener Göttern. 347; Roscher l.l. 1405). Sed mihi id modo caveri videtur, ne unius deae veneratione reliquorum invidia excitetur. Cf. Plat. Sympos. 180 E ἐπαινεῖν μὲν οὖν δεῖ πάντας θεούς. n. 1122 deorum quibus Selinuntii victoriam acceptam ferunt nominibus subiungitur καὶ διὰ τὼς ἄλλως θεώς. Dttb.

1154. Saec. IV. In Piraeo. Ed. J. Schmidt Ath. Mitt. VI 1881, 342 (IG II 1571*b*; Syll.² 787). Cf. Kirchner PA 10671. [*Hi*]

5 Νικαγόρ[α]1 | Φιλιστίδου | γυνὴ Παιανιέως | Διὶ δῶρον 2 | κατὰ μαντείαν 3 | ἀνέθηκε.

1 IG II 722₁₄ c. a. 322/1 [Ν]ικ[αγ]όρα Φιλιο[τίδου Παιανιέως γυνή] in tabula quaestorum Minervae aliquid dedicasse dicitur. Suppl. Ki. 2 Cf. n. 1141³. 3 Cf. n. 1153¹.

1155. Thasi. Ed. Miller Rev. arch. XIII 1866, 284, 34 (Syll.² 788); IG XII 7, 369. [*Hi*]

Ποσιδώνιος κα[ὶ | Σ]τρατηγὶς Τύχῃ | Θάσου[1] εὐχήν.

Saec. II p. Chr. 1 Fortunae Thasi nescio quid dedicavit Posidonius cum uxore. Quo de sacrorum genere cf. n. 856 ἱερασαμένην .. τῆς Τύχης τῆς πόλεως (Athenarum). Cf. titulum IG XII 3, 1098 imagini Fortunae quae Plutum puerum gestat adscriptum: Ἀγαθὴ Τύχη Μήλου εἴλεως Ἀλεξάνδρῳ κτιστῇ εἱερῶν μυστῶν et nummos (Head HN ² 920) Τύχη πόλεως, Ἐφεσίων, Ἀδραηνῶν, Μηδαβῶν, Νέας Τραϊανῆς Βόστρας al. Myth. Lex. III 2142.

△**1156.** **Hermogenis architecti donarium c. a. 200 a.** Prienae, nunc Berolini. Ed. I. Priene 207. 516. Cf. Kern Herm. XXXVI 1901, 496; Fabricius Realenc.² VIII 879. [*Hi*]

[ἀγαθῆι τ]ύχηι· ἐπὶ στεφα[νηφόρου][1] | Ἡρέου, μηνὸς Ληναιῶνος, [ἀνέθη]|κεν Ἑρμογένης Αρπάλου[2] τοῦ [νεὼ][3] | ὑπογραφήν[4], ἣν καὶ ἠργολάβησεν.

1 Cf. n. 278³. 2 Hic Hermogenes idem fuisse potest atque celeberrimus architectus, qui Magnesiae Dianae Leucophryenae (n. 695³), Tei Bacchi templum aedificavit, artisque suae rationem proprio libro exposuit. Patria quae fuerit non traditur; Alabanda utique non fuit, Prienen fuisse hic lapis docet. Cf. Vitr. VII pr. 12 *edidit volumen . . . Hermogenes de aede Dianae ionica quae est Magnesiae pseudodipteros et Liberi patris Teo monopteros.* III 2, 6 (*pseudodipteri*) *exemplar Romae non est sed Magnesiae aedis Dianae Hermogenis, Alabandis etiam Apollinis a Menesthe facta.* III 3, 8 (*eustyli*) *exemplar Romae nullum habemus, sed in Asia Teo hexastylon Liberi Patris.* IV 3, 1. Eius librum adhibuit Vitruvius. Puchstein Ion. Kapitäl 1887; Delbrück Die 3 Tempel am Forum Holitorium 1903, 51; Fabr. l.l. 3 Cuius templi imaginem dedicaverit, non liquet; supplementum per se probabile est. Potest sane Magnesiae illud indicari; sed veri similius est esse aliquod Prienensium. 4 De vocis ὑπογραφὴ vi (= *Grundriss*) cf. Fabricius l.l.; quantum delineandi arti tribuerit Vitruvius, cum architectorum officia exponeret, docuit Benndorf Jahresh. V 1902, 183.

7. Oracula.

Adde n. 204 decretum Atticum de restituendis cippis terminalibus τῆς ἱερᾶς ὀργάδος (²789). 635 B Trophonii apud Lebadenses oraculum (²557).

Cf. n. 638⁴ oraculum Dodonaeum de Mondaeensibus (²793). 735 oraculum Messeniis datum.

1157. **Demetriensium decreta de Apollinis Coropaei oraculo. c. a. 100?** Coropae ad sinus Pagasaei litus orientale (IG IX 2 tab. geogr.). Edd. Lolling Ath. Mitt. VII 1882, 69 (Michel 842; Syll.² 790;

Ziehen 80. 81); Kern IG IX 2, 1109. Cf. Robert Herm. XVIII 1883, 468; Wilhelm Ath. Mitt. XV 1890, 287, 3; Reichl Bundesstaat d. Magneten Prag 1891; Holleaux Rev. phil. XXI 1897, 181; Rev. ét. ant. III 1901, 117; Kern Festschr. O. Hirschf. 1903, 122; Wilhelm Herm. XLIV 1909, 41; Kip Thess. Stud. 1910, 78. 92. 95 al.; Swoboda Staatsalt. 429; Papabasileiu Ἐφ. 1911, 92 al. [*Hi*]

I *a* ἱερέως Κρίνωνος τοῦ Παρμενίωνος, μηνὸς Ἀρείου δεκάτηι[1], | Κρίνων Παρμενίωνος Ὁμολιεὺς ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ Ἀκραί|ου[2] καὶ Διονυσόδωρος Εὐφραίου Αἰολεὺς ὁ στρατηγὸς τῶν Μα|γνήτων[3] καὶ οἱ

De aetate cf. not. 5. Auctores decretorum non Magnetes fuerunt sed Demetrienses. De Demetriade condita egit Strab. IX 436: ἔκτισε δὲ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὴν Δημητριάδα μεταξὺ Νηλ(ε)ίας καὶ Παγασῶν ἐπὶ θαλάττῃ, τὰς πλησίον πολίχνας εἰς αὐτὴν συνοικίσας, Νηλ(ε)ίαν τε καὶ Παγασὰς καὶ Ὀρμένιον, ἔτι δὲ Ῥιζοῦντα, Σηπιάδα, Ὀλιζῶνα, Βοίβην, Ἰωλκόν, αἳ δὴ νῦν εἰσι κῶμαι τῆς Δημητριάδος. Quibus pagis ex hoc decreto addas: Ἁλεῖς, Αἰολεῖς, Σπαλαυθρεῖς, Κοροπαίους. Urbs usque ad a. 194 Macedonum erat arx, inde ab a. 168 demum liberata Magnetum foederis caput mansit, cuius foederis vestigia usque ad Diocletiani aevum exstabant (n. 896[2]). Demetriadis situm ad Pagasas rettulerunt Plinii auctor (n. h. IV 29: *sinus Pagasicus, oppidum Pagasa, idem postea Demetrias dictum*); Beloch Klio XI 1911, 442; Arbanitopullus qui locum exploravit Πρακτ. ἀρχ. ἑτ. 1912, 159 et Ἀρχ. Ἐφ. 1914, 264 al. Duo sunt decreta, I (v. 1—69) de ordine oraculi Apollinis Coropaei, II (v. 70—94) de eiusdem dei terra sacra arboribus conserenda et ab iniuriis pastorum aliorumve hominum defendenda. Inter fragmenta *a* et *b c* prioris decreti media pars, non magni ambitus ut quidem videtur, intercidit. Supplementa permulta Wilhelmo debentur. 1 Decimo mensis die frequenter apud Magnetes contiones habitas esse ex hoc titulo collato cum aliis decretis (infra v. 70. IG IX 2, 1105_5, ubi Ἀφροδισιῶνος ι′ in lapide esse testatur Wilhelm Mitt. XV 286. Ἀφροδισιῶνος δεκάτηι IG IX 2, 1100_3) apparet. Contra Spalauthrensium placitum ibid. 1111_5 factum est μηνὸς Ἑρμαιῶνος ἑνδεκάτῃ. Nota Magnetes a duodecim dis menses denominasse; cf. IG IX 2 p. 320). 2 Idem IG IX 2, 1105_7. Cf. Pseudodicaearchi Descr. Gr. (Geogr. Gr. I 107, 8) ἐπ' ἄκρας δὲ τῆς τοῦ ὄρους (τοῦ Πηλίου) κορυφῆς σπηλαῖόν ἐστι τὸ καλούμενον Χιρώνιον, καὶ Διὸς Ἀκραίου (Ἀκταίου cod., emend. Osann) ἱερόν, ἐφ' ὃ κατὰ κυνὸς ἀνατολὴν κατὰ τὸ ἀκμαιότατον καῦμα ἀναβαίνουσι τῶν πολιτῶν οἱ ἐπιφανέστατοι καὶ ταῖς ἡλικίαις ἀκμάζοντες, ἐπιλεχθέντες ὑπὸ (ἐπὶ cod., em. Buttmann) τοῦ ἱερέως, ἐνεζωσμένοι κῴδια τρίποκα καινά· τοιοῦτον συμβαίνει ἐπὶ τοῦ ὄρους τὸ ψῦχος εἶναι. Fanum in summo monte invenit Arbanitopullus. Πρακτ. ἀρχ. ἑτ. 1911, 305. 3 Infra v. 72 hic ὁ κοινὸς στρατηγὸς audit; utrobique communem Magnetum magistratum a praetoribus civitatis Demetriensium qui statim sequuntur distingui manifestum est. Sed cum hoc utique Demetriensium, non Magnetum decretum sit (cf. not. 9), mireris communis magistratus itemque sacerdotis partes aliquas esse in

5 στρατηγοὶ[4] Αἰτωλίων[5] Δημητρίου Παγασίτης,[6] Κλεο|γένης Ἀμύντου Ἀλεύς, Μένης Ἱππίου Αἰολεύς, καὶ οἱ νομοφύλα|κες Μενέλαος Φιλίππου Ἰώλκιος, Αἰνίας Νικασιβούλου, Ἀλέξαν|δρος Μενίσκου Σπαλαυθρεῖς[7] καὶ Μένανδρος Νικίου Κοροπαῖος[8] | εἶπαν· ἐπεὶ τῆς πόλεως[9]

rogatione ad unius civitatis populum ferenda. At hoc ad rationem plane singularem, quae inter Magnetum et Demetriensium res publicas intercessisse videtur (not. 4) referendum iudicavit Dttb. 4 Quia a Magnetum magistratibus distinguuntur praetores et nomophylaces, non possunt item communes civitatium foederatarum magistratus esse. Ac v. 20 luculentissime probat, hos eius populi esse, qui haec decreverit, i.e. Demetriensium. Qua cum re quomodo concilientur ethnica Παγασίτης, Ἀλεύς, Αἰολεύς, Ἰώλκιος, Σπαλαυθρεῖς, Κοροπαῖος horum nominibus adiuncta, non video, nisi statuas, haec omnia oppida Magnetica cum conderetur Demetrias pagos huius urbis factos esse (cf. not. init.). Quae sententia comprobatur exemplo Aetolionis Demetrii f. praetoris, qui hic in plebiscito Demetriensium Παγασίτης audit, cum eius filius (not. 5) in decreto communi Magnetum Δημήτριος Αἰτωλίωνος Δημητριεύς appelletur. Quod si quis quaerat, quodnam eo tempore discrimen fuerit inter commune Magnetum et civitatem Demetriensium, praeter illa oppidula quae iam partes huius civitatis efficiebant etiam alia fuisse, pauca sane et exigua, probabile est, longius a Demetriade remota in septentrionali terrae Magnesiae parte, quae semper sui iuris manserunt. Qua re et cur semper distinguantur iure Magnetum concilium et Demetriensium comitia et cur re et usu tamen apud Demetrienses omnium rerum Magneticarum arbitrium fuerit facile explicatur. Dttb. Cf. n. 704 *E* ἱερομνημονούντων -- Μαγνήτων -- Δημητριέων, παρὰ δὲ Μαγνήτων ἐκ Θετταλίας. 5 Αἰτωλίων Δημητρίου filius potius fuerit quam pater Demetrii Aetolionis f., qui IG IX 2, 1108 cum Theodoto Diogenis f. unius συναρχίας particeps erat. Theodotus hic a. 130 Magnetum fuit hieromnemo (Pw. II n. 692[9]). Hinc decreta de oraculo Coropaeo non multum ab a. 100 abesse concludas (cf. Wi. Herm.). Primo saeculo adscripserat Lolling. 6 Pagasae antiquiore aetate Thessalorum erant; cf. Scylax Peripl. 64: μετὰ δὲ Ἀχαιοὺς Θετταλία καθήκει ἐπὶ θάλατταν ἐκ μεσογείας κατὰ στενὸν εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον στάδιοι λ'. καὶ εἰσὶ Θετταλίας πόλεις αἵδε ἐπὶ θαλάττῃ· Ἀμφαναῖον Παγασαί. Sed postea Demetriensium civitati Magnetumque genti attributa est; cf. supra.

7 Huius Demetriensium pagi decretum est IG IX 2, 1111: ὁ δῆμος ὁ Σπαλαυθρέων Λ[υ]σίαν Ἐπιτέλου Δημητριῆ στ[ρα]τηγήσαντα τῶν Μαγνήτων ἀ[ρ]ετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς εἰς ἑαυτόν. Pagi magistri sunt ὁ ὑπόστρατηγος καὶ οἱ δήμαρχοι. Ceterum veram nominis formam Σπάλαυθρα servavit etiam Scylax Peripl. 65, cum Plinius N. h. IV 32 *Spalathra*, Steph. Byz. s. v. Σπαλέθρη habeat. 8 Cf. n. 241[90] Κοροφαῖος. 9 Identidem per totam tabulam (v. 8. 16. 19. 29. 83) hoc nomine indicatur corpus cuius haec sunt decreta; atqui id Demetriensibus quidem convenire, neque vero Magnetibus, sensit Wi. Qui simul alia quoque re discerni Demetriensium

ἡμῶν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους μὲν θεοὺς | εὐσεβῶς διακειμένης, οὐχ
10 ἥκιστα δὲ καὶ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα | τὸν Κοροπαῖον, καὶ τιμώσης ταῖς
ἐπιφανεστάταις τιμαῖς διὰ τὰς | εὐεργεσίας τὰς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, προδη-
λοῦντος διὰ τοῦ μαν|τείου καὶ κατὰ κοινὸν καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστῳ
περὶ τῶν πρὸς ὑγίεια[ν] | καὶ σωτηρίαν ἀνηκόντω(ν), δίκαιον δέ ἐστιν
καὶ καλῶς ἔχον, ὅν|τος ἀρχαίου τοῦ μαντείου καὶ προτετιμημένου διὰ
15 προγό|νων, παραγινομένων δὲ καὶ ξένων πλείονων ἐπὶ τὸ χρηστήριον,
ποιήσασθαί τινα πρόνοιαν ἐπιμελεστέραν τὴν πόλιν | περὶ τῆς κατὰ
τὸ μαντῆον εὐκοσμίας, δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ | τῶι δήμωι[10], ὅταν
συντελῆται τὸ μαντῆον, πορεύεσθαι τόν | τε ἱερέα τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν
20 εἰρημένον ὑπὸ τῆς πόλεως, | καὶ τῶν στρατηγῶν καὶ νομοφυλάκων
ἀφ' ἑκατέρας ἀρχῆς | ἕνα, καὶ πρύτανιν ἕνα καὶ ταμίαν, καὶ τὸν
γραμματέα τοῦ | θεοῦ καὶ τὸν προφήτην· ἐὰν δέ τις τῶν προγεγραμ-
μένων ἀρρωσ|τῇ ἢι ἐγδημῇ, ἕτερον πεμψάτω· καταγραψάτωσαν δὲ οἱ
στρα|τηγοὶ καὶ οἱ νομοφύλακες καὶ ῥαβδούχους ἐκ τῶν πολιτῶν ἄν|-
25 δρας τρεῖς (μὴ)[11] νεωτέρους ἐτῶν τριάκοντα, οἳ καὶ ἐχέτωσαν ἐξου|-
σίαν κωλύειν τὸν ἀκοσμοῦντα· διδόσθω δὲ τῷ ῥαβδούχωι ἐκ τῶν |
λογευθησομένων χρημάτων ὀψώνιον ἡμερῶν δύο, τῆς ἡμέρας | ἑκάστης
δραχμὴ μ(ί)α[12]. ἐὰν δέ τις (τῶν)[13] καταγραφέντων εἰδὼς μὴ | παρα-
30 γένηται, ἀποτεισάτω τῆι πόλει δραχμὰς [[Α]] παραγραψάν|των[14] αὐτὸν
τῶν στρατηγῶν καὶ νομοφυλάκων. ὅταν δὲ παρα|γένωνται οἱ προειρ-
ρημένοι ἐπὶ τὸ μαντεῖον καὶ τὴν θυσίαν ἐπι|τελέσωσι κατὰ τὰ πάτρια
καὶ καλλιερήσωσιν, ὁ γραμματεὺς | τοῦ θεοῦ ἀποδεξάσθω ἐξ αὐτῆς
τὰς ἀπογραφὰς τῶν βουλομένων | χρηστηριασθῆναι καὶ πάντα⟨ς⟩ ἀνα-
35 γράψας τὰ ὀνόματα εἰς λεύκωμα | παραχρῆμα προθέτω τὸ λεύκωμα
πρὸ τοῦ ναοῦ καὶ εἰσαγέτω κατὰ | τὸ ἑξῆς ἑκάστης ἀναγραφῆς ἀνα-
καλούμενος, εἰ μή τισιν συγ|κεχώρηται πρώτοις εἰσιέναι[15]. ἐὰν δὲ

---

et Magnetum decreta observavit. Etenim in his quidem IG IX 2, 412. 1104. 1106 I? II formulas δεδόχθαι τοῖς συνέδροις, ἔδοξεν τοῖς συνέδροις legi, cum illa civitatis plebiscita (hic v. 17. 77. 93; IG IX 2, 1105. 1108) δεδόχθαι τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι, ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι (τῆι ἐκκλησίαι) haberent. 10 Cf. not. 9. 11 Omissum desideravit Zieh. 12 δραχμὴν α' Kern, δραχμὴ μ[ί]α priores. Hoc per se probabilius; omnes enim numeros ex eadem norma eligendos esse elucet sive acrosticha sive alphabetica quas vocamus. Cf. vv. 29. 83. Tod Ann. Brit. School XVIII 1911, 112, 28 rem iniudicatam reliquit. 13 Articulum omissum suppl. Dttb. Ita priores et Wilh.; Γ Ke. Cf. not. 12. 14 Illustravit Wilhelm Herm. 1.1. 51.

15 I.e. nisi quibus προμαντείας privilegium (n. 17 al.) a Demetriensibus concessum est.

ὁ ἀνακληθεὶς μὴ παρῇ, τὸν | ἐχόμενον εἰσαγέτω, ἕως ἂν παραγένηται
ὁ ἀνακληθείς. καθήσθωσαν δὲ οἱ προγεγραμμένοι ἐν τῶι ἱερῶι κοσ-
40 μίως ἐν ἐσθῆσιν λαμ|πραῖς, ἐστεφανωμένοι στεφάνοις δαφνίνοις,
ἁγνεύοντες[16] | καὶ νήφοντες[17] καὶ ἀποδεχόμενοι τὰ πινάκια παρὰ τῶν
μαν|τευομένων· ὅταν δὲ συντελεσθῇ τὸ μαντεῖον, ἐμβαλόν|τες εἰς ἀγγεῖον
κατασφραγισάσθωσαν[18] τῇ τε τῶν στρα|τηγῶν καὶ νομοφυλάκων σφρα-
45 γῖδι, ὁμοίως δὲ καὶ τῆι | τοῦ ἱερέως, καὶ ἐάτωσαν μένειν ἐν τῶι
ἱερῶι· ἅμα δὲ τῆι ἡ|μέραι ὁ γραμματεὺς τοῦ θεοῦ προσενέγκας τὸ
ἀγγεῖον καὶ ἐ|πιδείξας τοῖς προειρημένοις τὰς σφραγῖδας ἀνοιξάτω καὶ
ἐ|κ τῆς ἀναγραφῆς ἀνακαλῶν ἑκάστοις ἀποδιδότω τὰ πινά|[κια _c.25 l_
τοὺ]ς χρησμοὺς Λ¨¨__
bc 50 _8 l_ ασε[__· οἱ δὲ ῥαβδοῦ]χοι προνοείσθωσαν τῆς εὐκοσμίας ὅταν
δὲ ᾖ ἔν[ν]ομ[ος ἐκκλη]σία ἐν τῶι Ἀφροδισιῶνι μηνί, πάντων πρῶτον
οἱ ἐξεταστὰ ὁρκιζ[έτω]|σαν ἐναντίον τοῦ δήμου τοὺς προειρημένους
ἄνδρας τὸ[ν ὑπογε]|γραμμένον ὅρκον· ὀμνύω Δία Ἀκραῖον καὶ τὸν
55 Ἀπόλλω[να] | τὸν Κοροπαῖον καὶ τὴν Ἄρτεμιν τὴν Ἰωλκίαν καὶ τοὺς
ἄλ[λου]ς θε|οὺς πάντας καὶ πάσας ἐπιτετελεκέναι ἕκαστα καθά[περ]
ἐν | τῶι ψηφίσματι διασαφεῖται τῶι κεκυρωμένωι περὶ τοῦ [μα]ντεί|ου
ἐφ' ἱερέως Κρίνωνος τοῦ Παρμενίωνος'. καὶ ἐὰν ὀμόσ[ω]σιν, ἔστω|σαν
60 ἀθῶιοι· ἐὰν δέ τις μὴ ὀμόσηι, ὑπόδικος ἔσ[τ]ω τοῖς ἐξε[τασ]|ταῖς καὶ
ἄλλωι τῶι βουλομένῳ τῶν πολιτῶν [καὶ[18] π]ερὶ τούτου[19] (τοῦ) ἀ|δι-
κήματος, καὶ ἐὰν οἱ ἐξεταστὰ δὲ μὴ ποιή[σωσί]ν τι τῶν προγε|-
γραμμένων, ὑπεύθυνοι ἔστωσαν τοῖς μετ[ὰ τ]αῦτα ἐξετασ|ταῖς καὶ
ἄλλωι τῶι βουλομένωι. ἵνα δὲ ἐπιτελῆται διὰ παντὸς | τὰ δεδογμένα,
65 διαπαραδιδόναι τόδε τὸ ψήφισμα τοὺς ⟨δε⟩[20] κα|τ' ἐνιαυτὸν αἱρου-
μένους στατηγοὺς καὶ νομοφύλακας τοῖς | μετὰ ταῦτα κατασταθησο-
μένοις ἄρχ[ο]υσιν. ἀναγραφῆναι δὲ | καὶ τοῦ ψηφίσματος τὸ ἀντίγραφον
εἰς [κί]ονα λιθίνην γενομέ|νης τῆς ἐγδόσεως διὰ τῶν τειχο[ποιῶ]ν,
ἣν καὶ ἀνατεθῆναι | ἐν τῶι ἱερῶι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ [Κ]οροπαίου. |
II 70 ἱερέως Κρίνωνος τοῦ Παρμενίωνος[21], μηνὸς Ἀρτειμισιῶνος δεκάτηι, |
Κρίνων Παρμενίωνος Ὁμολιεὺς ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ Ἀκραίου καὶ |
Διονυσόδωρος Εὐφραίου Αἰολεὺς ὁ κοινὸς στρατηγὸς[22] καὶ οἱ στρα-

---

16 Cf. n. 982_3. 17 Cf. n. 980_2. 982_3. 983_3. 1042_3. 18 Cf. n. 204_{39}.
19 τοῦ tertium omissum. Post καὶ excidit ἐάν τι ἄλλο ᾖι vel tale quid. Hi.
20 ΔΕ (quasi δέκα) superfluum est (Hi.), nisi forte apodoticum esse potest (Klaffenbach). 21 In hoc altero plebiscito, quod eodem anno, sed alio mense factum est, Holleauxii et Kernii curis multa eaque praeclara addidit Wilh., quem sequimur. 22 Cf. not. 3.

τη|γοὶ καὶ οἱ νομοφύλακες εἶπαν· ἐπεὶ τὰ ὑπάρχοντα δένδρα ἐν τῶι
ἱε|ρῶι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Κο(ρ)οπαίου εἰσὶν κατεφθαρμένα, ὑπολαμ|-
75 βάνομεν δὲ ἀναγκαῖον εἶναι καὶ συμφέρον γενέσθαι τινὰ πε|ρὶ τούτων
ἐπιστροφήν, ὥ[στε] | συναυξηθέντος[23] τοῦ τεμένου (!) ἐ|πιφανεστέραν
γίν[εσθαι τὴν τοῦ] τ[ό]που μεγαλομέρειαν· διὸ καὶ δε|δόχθαι τῆι
βουλῆι κα[ὶ τῶι δήμωι, τὸν] καθεσταμένον νεωκορεῖν | ποιεῖν συμφανὲς
80 [πᾶσιν τοῖς ἀεὶ π]αραγινομένοις εἰς τὸ (ἱερὸν τὸ)[24] μηθενὶ | ἐξεῖναι
τῶν πολ[ιτῶν μηδὲ τῶν ἐν]οικούντων μηδὲ τῶν ἐνδη|μούντων ξένω[ν
δένδρα κόπτειν ἐν τ]ῶι διασαφουμένῳι[25] τόπωι μηδὲ κο|λούειν· ὁμοίω[ς
δὲ καὶ μὴ εἰσβάλλειν θ]ρέμματα νομῆς ἕνεκεν μηδὲ | στάσεως· εἰ
δ[ὲ μή[26], ἀποτίνειν τῆ]ι πόλει δραχμὰς [[ΔΔ]], τῷ δὲ προ|σαγγείλα[ντι
85 δίδοσθαι τοῦ εἰσπραχθέ]ντος τὸ ἥμισυ παραχρῆμα παρὰ | τῶν ταμι[ῶν·
ἐὰν δὲ δοῦλος ἦι, μαστ]ιγοῦσθαι ὑπὸ τῶν στρατηγῶν καὶ νο|μοφυλάκ[ων
ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς πλη]γὰς ἑκατόν, τοῦ δὲ θρέμματος ἀποτί|νειν ἑκά[στου
ὀβολόν· ποιεῖσθ]αι δὲ τὰς προσαγγελίας τούτων πρὸς τοὺ[ς] | διασα-
φο[υμένους ἄρχοντας[27]. ἀν]αγραφῆναι δὲ καὶ τοῦ ψηφίσματος τὸ
ἀν|τίγραφ[ον εἰς λεύκωμα διὰ Φί]λωνος, ὃ καὶ προτεθῆναι πρὸ τῆς
90 εἰσόδου | τοῦ νεω[κορίου, γενομένης ἐγ]δόσεως ὑπὸ τῶν τειχοποιῶν,
ὅπως πα|[ρα]κολ[ουθῶσι[28] οἱ παραγινόμενο]ι πάντες τὰ δεδογμένα.
διαπαραδιδόσ[θ]ω [δὲ τὸ ψήφισμα τόδε καὶ τοῖς] αἱρεθησομένοις μετὰ
ταῦτα στρατηγοῖς | [⟨στρατηγοῖς⟩[29] καὶ νομοφύ]λαξιν νομοθεσίας τάξιν
ἔχον[30]. ἔδοξεν | [τῆι βουλῆι] καὶ τῆι ἐκκλησίαι[31].

---

23 Sic Holl., Wilh. 24 Vocem ἱ. neglegentia omissam restituit Holl., qui post eam repetit articulum τό. Sane sic error facilius explicatur, sed structura minus recte se habet. Dttb. 25 ΜΕΝΟΥ.

26 εἰ δ[ὲ μή] Wilh., probante Wilamowitzio, quamquam negationes μὴ ἐξεῖναι μηδὲ — μηδὲ antecedunt, reiecto optativo velut εἰ δ[έ τις κόπτοι (s. ἀπειθοίη). 27 Suppl. Holl. Participium διασαφούμενος et hic et 81 de re cuius antea accuratius mentio facta erat usurpatur. Similia inferiore aetate haud rara sunt; Polybius identidem sic dicit προειρημένος, titulus IG XII 5, $654_{2.8}$ eadem vi habet προδηλούμενος. 28 Suppl. Holl.; ad παρακολουθεῖν cum accusativo coniunctum cf. IG IX 2, 1103_{33}. 1111_{31}.

29 Vocem in lacuna sumit Wilh. per errorem repetitam. 30 Plebiscito vis et dignitas legis tribuitur. Idem igitur hoc sibi vult ac si alibi iubentur magistratus plebiscitum aliquod legum tabulis inserere (καταχωρίσαι εἰς τοὺς νόμους). Cf. n. 1007_{41} ἐγγράψαι δὲ καὶ εἰς τοὺς νόμους [τοὺς τ]ῆς πόλεως τὸ ψήφισμα τόδε, καὶ [χρήσθω]σαν αὐτῷ νόμῳ κυρίῳ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον.

31 Cf. not. 9.

1158. Oraculum Delphicum de Cyzicenis. Deliorum decretum saec. III extr. Edd. Homolle Bull. Hell. IV 1880, 471 (SGDI 2970; Michel 852; Syll.² 791); Roussel IG XI 4, 1298. 1027. Cf. Hasluck Cyzicus 211⁵. 301; Herzog SBAk. Berl. 1905, 985¹; Nilsson Gr. Feste 359.

[*Hi*]

I Κυ[ζικηνῶν]. | ὁ θεὸς ἔχ[ρησε[1] τάδε· ἐπειδὴ] | ἐπιτετελέκ[αντι Κυζι-
5 κηνοὶ[2]] | τὰ Σωτήρια πρᾶτ[οι ἁπάντων[3]] | τᾶι Σωτείραι[2] καλῶς [καὶ
εὐσεβέ]|ως καὶ εὐτυχῶς, λώϊον [ἐσσεῖται] | καὶ ἄμεινον ἐπαγγελλόν-
[τεσ]|σιν ἐς ἀνθρώπους ἱεράν τὰν π[ό]|λιν οὖσαν κατὰ τοὺς χρησμοὺς |
10 καὶ τὰν θυσίαν[3] τᾶς θεᾶς. |

II ἔδοξεν τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμωι· Χαρία[ς] | Χαριστίου[4] εἶπεν·
ἐπειδὴ Κυζικηνοὶ φίλ[οι] | ὄντες τοῦ δήμου τοῦ Δηλίων [ἀπεστάλ|κ]ασιν
15 ἀρχιθέωρον [τὸν δ. τοῦ δ. | κ]α[ὶ θεωρ]οὺς [τὸν δ. τοῦ δ., | Θε]όπονπον
(Ν)ικαίου κομίσον[τ]ας [ψ]ήφισμα, | ἐν ὧι ἀξιοῦσι Δηλίους φίλους
ὄντας τῆς | πόλεως αὐτῶν ἀποδεῖξαι τόπον ἐν τῶι | ἱερῶι τοῦ Ἀπόλ-
20 λωνος, ἐν ὧι σταθήσεται | ἡ στήλη εἰς ἣν ἀναγραφήσεται ὁ δεδο-
μέ|νος χρησμὸς Κυζικηνοῖς ὑπὸ τοῦ Πυθίου Ἀπ[όλ]|λωνος καθ[ό]τι
καὶ ἐν τῶι ἱερῶι τῶι ἐν Δελ[φοῖς] | ἀναγέγραπται· περὶ αὐτῶν δὲ
25 τούτων [διε]|λέγησαν ἀκολούθως ὅ τε ἀρχιθέωρος [καὶ οἱ] | θεωροί·
δεδόχθαι τῆι βουλῆι καὶ τῶι δήμ[ωι, ἐπι]|μεληθῆναι τοὺς ἱερο-
ποιοὺς μετὰ τῆ[ς βου|λ]ῆς ὅπως δοθεῖ τόπος ἐν ὧι σταθήσε[ται ἡ] |
στήλη ἐν τόπωι ὡς ἐπιφανεστάτ[ωι, καθὼς ἀ]|ξιοῦσι Κυζικηνοί, ὅπως
30 ἔχει καλ[ῶς καὶ εὐ]|σεβῶς τῶι δήμωι τῶι Δηλίων [τὰ πρός τε] |
τοὺς θεοὺς καὶ τὸν δῆμον τὸν [Κυζικηνῶν]· | ἐπαινέσαι δὲ τοὺς θεω-

---

1 Apollinem Pythium pedestri oratione uti cave mireris. Nam id Cicero de div. II 116 (*Pyrrhi temporibus iam Apollo versus facere desierat*) moris fuisse testatur iam Pyrrhi Epirotae aetate, qua hic titulus utique non est antiquior. Hom. Immo multo recentior est et aetate suppar Magnetici n. 557. Deus imperavit, ut peregre mitterent legatos, qui de his sacris institutis reliquos populos certiores facerent ex more per illa potissimum tempora pervulgato. Cf. n. 402_4. 408_{15}. 457_8. 557/62. 629_7. 2 Cf. Appian. Mithr. 75 λέγεται δ' ἡ πόλις ἐμπροίκιον ὑπὸ τοῦ Διὸς τῇ Κόρῃ δοθῆναι, καὶ σέβουσιν αὐτὴν οἱ Κυζικηνοὶ μάλιστα θεῶν; nummos Head HN² 526/7 (Σώτειρα et Κόρη Σώτειρα); titulum Ath. Mitt. IX 17. Adde Strab. II 98 Εὔδοξόν τινα Κυζικηνόν, θεωρὸν καὶ σπονδοφόρον τοῦ τῶν Κορείων ἀγῶνος ἐλθεῖν εἰς Αἴγυπτον κατὰ τὸν δεύτερον Εὐεργέτην (inde ab a. 146). Nam vicissitudo nominum Σωτήρια et Κόρεια de eisdem feriis usurpatorum nihil habet offensionis.

3 Hic accusativus non a κατά, sed ab ἐπαγγελλόντεσσι pendet. Dttb.

4 Hic Archinici Theraei honores suadet IG XI 710_2, viri qui c. a. 200 florebat. Rou.

ρούς κ[αὶ καλέσαι ἐπὶ] | ξένια εἰς τὸ πρυτανεῖον [εἰς αὔριον]· | τὸ
35 δὲ ἀνάλωμα δοῦ[ναι τὸν ταμίαν τὸ ἐκ τοῦ] | νόμου. Παρμενί[ων -- ἐπεψήφισεν].

1159. Oraculum Trozenium saec. V. Trozene. Edd. Legrand Bull. Hell. XVII 1893, 86 II (Baunack Indog. Forsch. IV 1894, 188; Roehl Imag. [3] 35,5; Danielsson Eranos II 1897, 23; Michel 841; Syll.[2] 792); Fraenkel IG IV 760. [*Hi*]

5 Εὐθυμίδας | ἀνέθεκε | hά κα ποιῶν | ποὶ τὸν θεὸν[1] | ἰοίει λουσάμε|νος[2] δαῆναι χρε|[ῖ]ζων[3]. θυσάμεν(ον)[4] | ḥερακλεῖ, Ἀλίωι,[5] ἰδόντα ἐπι-
10 αλε̃[6] | οἰωνόν.

Litterarum formae memorabiles ΑΡΗΘΦΡΥΥ (χεῖ). Producta vocalis ē v. 6 in voce δαῆναι Η est, alibi semper Ε, spiritus asper v. 3 Η, v. 8 init. Η. Maxime memorabile videtur et ο et ω per totum titulum perinde littera Ω indicari praeter ΦΕΟΝ v. 4. Totum genus scripturae eam aetatem indicare, qua Ionica scriptura iam domesticam expellere incipiebat, recte intellexit Legr. Saeculi V ad finem vergentis esse existimat Dttb.

1 Aesculapium intellegit Legr. Cf. n. 1169_{10}. 2 Nr. 1042_4. 3 Ab hoc δαῆναι χρῄζων pendet enuntiatum oblique interrogativum ἅ κα ποιῶν -- ἰοίη: Euthymidas dedicavit cum cuperet comperire, quid ad deum accedens facere deberet. 4 Litterae ον in lapide scriptae non erant. Medium legitimum est de sacrificio quo quis dei voluntatem explorare conatur (n. $987_{6.11.20}$). Dttb. Cf. Stengel Opferbr. 12: θύειν dei colendi gratia fit, θύεσθαι pro homine qui deum interrogat rogatve. 5 Paus. II 31, 5 Ἡλίου δὲ Ἐλευθερίου καὶ σφόδρα εἰκότι λόγῳ δοκοῦσί μοι ποιῆσαι βωμόν, ἐκφυγόντες δουλείαν ἀπὸ Ξέρξου τε καὶ Περσῶν. Fr. 6 . ΓΙΛΛΕ Hesych. ἐπιαλές· τερπνόν, 'si videris avem faustam'. Fr.

1160—1166. Oracula Dodonaea saec. IV/III. Dodonae. Laminae plumbeae. N. 1160/2 nunc Berolini. Edd. Carapanos Dodone I tab. XXXVI/VIII (Pomtow Jahrb. Phil. CXXVII 1883, 322/34; Hoffmann SGDI 1561. 1565. 1573. 1559. 1568; Michel 850 [= 1163]. 846 [= 1164]. 848 [= 1165]. 849 [= 1166]; Syll.[2] 794—800); Kekule v. Stradonitz et Winnefeld Bronzen aus Dodona 39 [= 1160/2], cf. Wilhelm Z. öst. Gymn. 1913, 683; 1916, 280. [*Hi*]

1160. Ἡρακλ[ε]ίδας[1] αἰτεῖ τὸν Δία καὶ τὴν Διώνην | τύχην ἀγαθὴν καὶ τὸν θεὸν ἐπερωτᾶι | περὶ γε⟨ι⟩νεῆς[2], ἦ ἔστα[ι] ἐκ τῆς γυναικὸς | Α[ἴ]γλης, τῆς νῦν ἔχει.

1 In titulo ceteroqui Ionica dialecto concepto non est quod nomen Dorica terminatione uti miremur. Nam longe diversa est consuetudo in nominibus propriis hominum quam in reliquis omnibus vocabulis. Dttb. Inschr. Olymp. ad n. 179. 2 ΓΕΙΝΕΗΣ.

1161. ἱστορεῖ Νικοκράτ[ει]α, τίνι θεῶν θύουσα | λώϊον καὶ ἄμεινον πράσσοι καὶ τᾶς νόσου | παύσα(ι)το[3].

1162. ἢ εἰς Ἐλίναν[4] περιέλθ[ωμες[5] --] | ἢ εἰς Ἀνακτόριον -- | ἢ πωλοῦντες τὸν --

3 ΠΑΥΣΑΤΟ. Suppl. Hoffmann. 4 Steph. Byz. Ἔλινοι· ἔθνος Θεσπρωτικόν, Ῥιανός δ' Θεσσαλικῶν, καὶ Ἐλινία ἡ χώρα. 5 ΠΕΡΙΕΛΟ. Suppl. Kaibel apud Robertum Herm. XVIII 469, nisi quod Hoffmann Doricam terminationem -μες pro -μεν reposuit.

1163. ἐρωτῇ Λυσα|νίας Δία Νάϊον | καὶ Δηώναν[1], ἢ[2] οὐ|κ ἔστι
5 ἐξ αὐτοῦ | τὸ παιδάριον | ὃ Ἀννύλα[3] κύει.

Saec. II. 1 ΩΝΑ<. Scriptura per η etiam in alia eiusdem generis inscriptione (Pomtow Jahrb. 1883, 326, 16) occurrit; in qua cum is qui oraculum consulit Ἀμβρακιά[τας] dicatur, haud improbabiliter Pw. etiam hunc titulum hominis Ambraciotae esse coniecit. Dttb. Noli Δηώ-Δήμητρα huc referre. 2 N. 946[1]. 3 Ἀννύλα diminutivum nominis peregrini Ἄννα (σῶμα γυναικεῖον ἂι ὄνομα Ἄνα τὸ γένος Ἰλλυράν SGDI 2014₃; Ἄνα Δημητρίου χαῖρε Therae IG XII 3, 821). Cf. Bursian SBAk. Münch. 1878 II 13[1].

1164. ἢ αὐτὸς πεπαμένος[1] τὰν ἐ(μ) πόλι οἰκίαν καὶ τὸ χωρί|ον[2] βέλτιόμ μοί κ' εἴη καὶ πολυωφελέ(σ)τε(ρ)ον[3].

Multae eiusdem generis laminae Dodonae inventae sunt, interrogationes eorum continentes, qui oraculum consulebant, nullis additis deorum responsis; nam quae Carapanos p. 69 deprehendisse sibi visus est vaticiniorum vestigia, ea nulla sunt. 1 Sic pro αὐτῷ πεπαμένῳ dicitur anacoluthia satis levi. 2 Praedium rusticum interpretatur Pw., quia vix alia de causa ἐ(μ) πόλι additum sit, nisi ut situm domus alium ac fundi (χωρίου) esse intellegeretur. 3 ΠΟΛΥΩΦΕΛΕΤΕΟΝ. Em. Blass. Rh. Mus. XXXIV 160.

a 1165. ἐρουτᾶι Κλεούτα(ς)[1] τὸν Δία καὶ τὰν | Διώναν, αἵ ἐστι
αὐτοῖ[2] προβατεύοντι | ὄναιον[3] καὶ ὠφέλιμον.
b 5 πὲρ προβατείας. — Κ(λε)(ούτας). | ε'[4].

a in fronte, b in parte aversa. 1 ΟΥΤΑΙ em. Pw. scilicet dialecti Thessalicae lege nata ex ἐρωτᾷ Κλεώτας. Sane non constanter (not. 2) Cleotas patrio sermone usus est. 2 Pro dativo Thessalico αὐτοῦ hic forma in maxima parte Graeciae septentrionalis usitata ponitur. 3 Hesych. ὄναιον· ἀρεῖον, ubi fortasse praestat ὀνάϊον legere, ut haec sit Dorica forma eiusdem comparativi qui Ionice apud Nicandrum Alexiph. 627 πλεῖον γὰρ ὀνήϊον est; superlativum ὀνήϊστος iam Heraclitus apud Diog. Laert. IX 2 habet. 4 Iuxta illa πὲρ προβατείας a dextra Κ · ⊥ est, et infra ⊥ littera Ε. Hanc notam numeralem, illas nominis Κλεούτας per compendium scripti (ΚΛΕ) reliquias esse coniecit Robert Herm. XVIII 468.

1166. τύχα· ἀγαθά. ἦ τυγχάνοιμί κα ἐμπορευόμενος | ὅπυς[1] κα δοκῆι σύμφορον ἔμειν[2], καὶ ἄγων[3], τῆι κα δοκῆι, | ἀμάται[4] τέχναι χρεύμενος.

1 I.e. ὅποι. Cf. οἷς in titulis manumissionum Delphicis (Syll.² 850₅. 852₄ al.). Ahrens Diall. II 367. Blass Herm. XIII 381, Ho. Pw. 2 942⁴. 3 De mercibus, quas peregre vehat vendendi causa, hoc non improbabiliter interpretatur Gomperz AEMOest. V 134; cf. IG XII 1, 718 Φοιμία ἠμί· ἄγε δέ με Κλιτομίας (?). 4 Ita Schwyzer Rh. Mus. LXXII 1918, 435, idem esse ratus quod ἀδόλωι τέχνηι.

1167. Auspicii lex. Ephesi. Edd. CIG 2953; Roehl IGA 499 et Imag.³ 22, 13 (Bechtel I. ion. Dial. 90. 145; Roberts Introd. I 172, 144). Hicks Brit. Mus. III 2 DCLXXVIII (Michel 727; Syll.² 801; SGDI 5600). Cf. Kirchhoff Stud.⁴ 13, 2; Skias Ἐφ. ἀρχ. 1892, 25. [*Hi*]

[-- ἐγ μὲν δεξιῆς ἐς τὴν ἀριστερὴν πετ|όμεν]ος ⁝, ἢμ μὲν: ἀποκρύψε|[ι[1], δε]ξιός ⁝ ἢν δὲ ⁝ ἐπάρει[2] ⁝ τὴ|[ν ε]ὐώνυμον ⁝ πτέρυγα ⁝ κἂν | [ἐπά]ρει[3] ⁝ κἂν ἀποκρύψει, ⁝ ε|[ὐώ]νυμος· ⁝ ἐγ δὲ ⁝ τῆς ἀριστ|[ερῆ]ς ⁝ ἐς τὴν δεξιὴν ⁝ πετό|[μ]ενος, ⁝ ἢμ μὲν ⁝ ἰθὺς[4] ⁝ ἀποκρ|[ύ]ψει ⁝ εὐώνυμος ⁝ ἢν δὲ ⁝ τὴν | [δεξ]ιὴν πτέρυγα ⁝ ἐπάρας | [δεξιός --]

στοιχηδόν, saec. VI (s. V). A dextra relliquiae alius columnae non plus quam ternarum in unoquoque versu litterarum. 1 Haec est forma antiqua et legitima coniunctivi aoristi primi, haud raro servata in titulis Ionicis antiquis qui eidem in praesenti et aoristo secundo recte -ηι habent. Cf. W. Schulze Herm. XX 491. Verbum intransitive usurpatum plerique editores statuunt coll. Thuc. V 65, 5 εἶτ' ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἐκεῖνοί τε ἀπέκρυψαν καὶ σφεῖς ἡσύχαζον καὶ οὐκ ἐπηκολούθουν, ἐνταῦθα τοὺς ἑαυτῶν στρατηγοὺς αὖθις ἐν αἰτίᾳ εἶχον. Hesiodus ap. Athen. XI p. 491 d τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες. Si igitur avis (nullo alio motu intercedente) e conspectu abierit, faustum erit omen; sin sinistram alam sustulerit, iam sive postea ad summam caeli partem ascendet sive e conspectu abibit, infaustum. 2 Contractionem vocalium in hac voce apud Ionas neutiquam recentem esse Becht. docuit allatis fragmentis Semonidis Amorgini fr. 7₆₀ (ἄρειεν) et Anacreontis 19 (ἀρθείς); similiter Hipponactem fr. 28 ἀργός pro ἀεργός habere. 3 Neque ad hoc verbum neque ad proximum ἀποκρύψει mente addendum esse τὴν εὐώνυμον πτέρυγα, apparet quia sic haec pugnarent cum proxime superioribus. Immo absolute ut ἀποκρύπτειν (not. 1) etiam prius illud verbum usurpatum est de ascensu ad eas quae recta regione supra nos sunt caeli partes. Utrum cum plerisque [ἐπά]ρει an cum Skia [διά]ρει legendum sit vix discernas. 4 I.e. κατ' εὐθεῖαν. Nam alteram alam tollunt aves cum deflectunt ab eo quem tenuerunt cursu, ut recte inter se opponantur ἰθὺς et τὴν δεξιὴν πτέρυγα ἐπάρας.

1168—1173. Relationes de sanationibus. [*We*]

1168/9. In Asclepieo Epidauriorum. Edd. Kabbadias Ἐφ. Ἀρχ. 1883, 197; 1885, 1; Fouilles d' Epidaure I 24; 28; Τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ 256 (cum imag. photot.); Baunack Aus Epidaurus 8; 15; SGDI 3339/40 (Prellw.) (Syll.² 802/3); Fraenkel IG IV 951/2 (1168: Michel 1069; Buck Greek Dial. 84). Cf. Wilamowitz Herm. XIX 449 et Isyll. 3[1]; Zacher Herm. XXI 467. Diels ibid. XXIII 286; Buecheler Rhein. Mus. XXXIX 620; Baunack Philol. LIV 21; Blinkenberg Nord. Tidskr. X 263; Miraklerne i Epid. 1917; Benson Class. Review VII 185; Wilhelm Jahresh. III 40; Arabantinos Ἀσκληπιός καὶ Ἀσκληπιεῖα 1907, 79—152; Deubner De incubatione 1900, et Weinreich Antike Heilungswunder (1909, RGVVV III 1) siglis De. et We. in notis citabuntur, ad quos libros saepius nude relegamus, ne commentarius nimium increscat.

1168 θεός. τύχα [ἀγ]αθά. | [ἰά]ματα τοῦ Ἀπόλλωνος[1] καὶ τοῦ I
Ἀσκλαπιοῦ[2].

Litterae volgares c.a. 320 (Kabb. ἱερόν 257; Keil Ath. Mitt. XX 412; Frae. p. 225, ubi typotheta per errorem 420; Dttb. de saec. III cogitans erraverat). v. 1—119 στοιχηδόν (exceptis paucis litteris, de quibus Frae. ad v. 28), inde a v. 120 litt. minores, magis ab ordine recedentes. 1169 item στοιχηδόν, sed init. v. 17, sub fine v. 42, in medio v. 119 locus unus vacuus relictus est et tum in versibus sequentibus eodem modo continuatum. Accedit quod saepius in utroque titulo sub finem versuum singularum aut binarum litt. loca vacua relinquuntur, ut proximus v. ab integra syllaba incipere possit (quod quidem non ubique usu venit, cf. Frae. ad v. 44), numerus litt. ergo non ubique idem est, id quod in lacunis explendis respicias praesertim in 1169, ubi ultimum qui certe definiri potest numerum exhibet v. 60, qui continet litt. 53. Inde a v. 119 non plus quam 52, sed plerumque pauciores litterae continentur, cf. not. 170. Distinctioni narrationum, quam nos lineola horizontali et numeris adpositis significamus, ut facilius comparari possint argumenta ἰαμάτων similia, in lapide interdum inserviunt spatia vacua, quae quot litt. loca contineant, sive signo × sive addito litt. numero indicamus. Interdum ἰάματα continuantur narrationibus eiusdem vel similis argumenti, velut in I et II de parturientibus, III et IV item IX et X de incredulis, XV et XVI de debilibus, n. 1171_5 et $_{13}$ de digiti curationibus agitur, sed plerumque varietas quaedam ac vicissitudo expetitur eo quod similis argumenti miracula separantur aliis diversae indolis interpositis. 1 IG IV 932_{51} sq.: ἐν τῶι ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Μαλεάτα καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Erat igitur Apollo princeps sacri Epidaurii dominus. Quare hic nominatur, quamquam non ipse sanat aegrotos, sed filius. Nummi Epidaurii saec. IV et III in latere antico Apollinis caput, in postico Aesculapi statuam exhibent. Ἀπολλωνιεῖα et Ἀσκληπιεῖα coniunguntur, cf. Frae. ad v., et Isyllus hymnos suos ἀνέθηκε Ἀπόλλωνι Μαλεάτᾳ καὶ Ἀσκλαπιῶι (ib. 950_2). 2 Cf. Paus. II 27, 3: στῆλαι δὲ εἱστήκεσαν ἐντὸς τοῦ περιβόλου (Asclepiei Epidauriorum), τὸ μὲν ἀρχαῖον καὶ πλέονες, ἐπ' ἐμοῦ δὲ ἓξ λοιπαί. ταύταις ἐγγεγραμμένα καὶ

[Κλ]εὼ πένθ' ἔτη[3] ἐκύησε· × αὔτα πέντ' ἐνιαυτοὺς ἤδη κυοῦσα
ποὶ τὸν | [θε]ὸν ἱκέτις ἀφίκετο καὶ ἐνεκάθευδε ἐν τῶι ἀβάτωι. ὡς δὲ
5 τάχισ[τα] ἐξῆλθε ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ ἱαροῦ ἐγένετο[4], κόρον ἔτεκε,
ὃς εὐ[θ]ὺς γενόμενος αὐτὸς ἀπὸ τᾶς κράνας[5] ἐλοῦτο καὶ ἅμα τᾶι
ματρὶ | [π]εριῆρπε. τυχοῦσα δὲ τούτων ἐπὶ τὸ ἄνθεμα ἐπεγράψατο[6]·
'οὐ μέγε[θο]ς πίνακος[7] θαυμαστέον, ἀλλὰ τὸ θεῖον, πένθ' ἔτη[3] ὡς
ἐκύησε ἐγ γασ[τρ]ὶ Κλεὼ βάρος, ἔστε ἐγκατεκοιμάθη, καί μιν[8] ἔθηκε
10 ὑγιῆ'. — τριετὴς | [κό]ρα· × Ἰθμονίκα[9] Πελλανὶς ἀφίκετο εἰς τὸ II
ἱαρὸν ὑπὲρ γενεᾶς, ἐγ[κοι]μαθεῖσα δὲ ὄψιν εἶδε· ἐδόκει αἰτεῖσθαι
τὸν θεὸν κυῆσαι κό[ραν,] τὸν δ' Ἀσκλαπιὸν φάμεν ἔγκυον ἐσσεῖσθαί
νιν καὶ εἴ τι ἄλλο | α[ἰτ]οῖτο, καὶ τοῦτό οἱ ἐπιτελεῖν, αὐτὰ δ' οὐθενὸς
φάμεν ἔτι ποι[δε[ῖ]σθαι. ἔγκυος δὲ γενομένα ἐγ γαστρὶ[10] ἐφόρει

ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐστιν ὀνόματα ἀκεσθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, προσέτι δὲ καὶ νόσημα ὅ τι ἕκαστος ἐνόσησε καὶ ὅπως ἰάθη· γέγραπται δὲ φωνῇ τῇ Δωρίδι. Easdem tabulas affert II 36, 1, cf. not. 116. At quae Strabo habet VIII 6, 15 p. 374 καὶ τὸ ἱερὸν πλῆρες ἔχοντος (τοῦ Ἀσκληπιοῦ) ἀεὶ τῶν τε καμνόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ θεραπεῖαι, καθάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκκῃ non unice ad has tabulas spectare videntur, quippe in quas minus bene quadrent vocabula ἀνακειμένων et πινάκων, quam in tabulas votivas quas ipsi dedicaverant aegroti. Quem morem ab Epidauriis Aesculapii sacris non alienum fuisse probant n. 1170 aliique tituli. Hanc tabulam, quippe quae superscriptum habeat argumentum (ἰάματα κτλ.), primam earum fuisse, quas vidit Paus., recte monet Kabb. Ad eam et subsequentem (1169) accedunt alia frg.: IG IV 953 et 953 a et Mélanges Perrot 42 (Kabb.). 3 Cf. καθ' ἔτος n. 284_{24}. 905_4, ἀφ' ἐτῶν 762_{14}.

4 Paus. II 27, 1 οὐδὲ ἀποθνῄσκουσιν οὐδὲ τίκτουσιν αἱ γυναῖκές σφισιν ἐντὸς τοῦ περιβόλου. De parturientibus et morientibus e Graecorum fanis remotis cf. Wächter Reinheitsvorschriften im griech. Kult 31; 58. 5 Cf. v. 64 et Paus. II 27, 5 ἐντὸς δὲ τοῦ ἄλσους ... καὶ κρήνη τῷ τε ὀρόφῳ καὶ κόσμῳ τῷ λοιπῷ θέας ἀξία; de fontium in delubris usu cf. n. 954^{10}.

6 Anathema cum epigrammate rudi sane arte concinnato e duobus hexametris unoque pentametro (cf. Smith *Irregular forms of elegiac Distich*, Amer. Journ. of Philol. XXII 1901, 190) huic narrationi ansam praebuit. Aliud exemplum fabulae ex artificio dedicato confictae est IV, cf. etiam not. 47 et 18. 7 Cleus tabulam Sboronos (Das Athener Nat. Mus. 424 tab. 69) ingeniosius quam rectius in anaglypho olim Epidaurio nunc Atheniensi (n. 1426) sibi agnovisse videtur, cf. We. Hessische Blätter f. Volkskunde XII 234. 8 Hoc ad poëticum sermonem referendum est, nam praeterea hae tabulae ubique νιν habent. 9 Pro Ἰσθμονίκα aut mero errore, aut (Baun.) dialecti proprietate; quod si probemus, recte Prellw. ad Achaeorum Pellenensium, non ad Epidauriorum sermonem hanc formam referendam monet. 10 Γ correctum ex Ε.

15 τρία ἔτη, ἔστε πα|ρέβαλε[11] ποὶ τὸν θεὸν ἱκέτις ὑπὲρ τοῦ τόκου· ἐγ-
κατακοιμαθεῖσα | δὲ ὄψ[ι]ν εἶδε· ἐδόκει ἐπερωτῆν νιν τὸν θεόν, εἰ οὐ
γένοιτο αὐτᾶι | πάντα ὅσσα αἰτήσαιτο καὶ ἔγκυος εἴη, ὑπὲρ δὲ τόκου
ποιθέμεν | νιν οὐθέν[12], καὶ ταῦτα πυνθανομένου αὐτοῦ, εἴ τινος καὶ
ἄλλου δέ|οιτ[ο], λέγειν, ὡς ποησοῦντος καὶ τοῦτο· ἐπεὶ δὲ νῦν ὑπὲρ
20 τούτου | παρείη ποτ' αὐτὸν ἱκέτις, καὶ τοῦτό οἱ φάμεν ἐπιτελεῖν. μετὰ
δὲ | τοῦτο σπουδᾶι ἐκ τοῦ ἀβάτου ἐξελθοῦσα, ὡς ἔξω τοῦ ἱαροῦ ἧς[4],
ἔτε|κε κόραν. — ἀνὴρ τοὺς τᾶς χηρὸς δακτύλους ἀκρατεῖς III
ἔχων πλάν | ένὸς ἀ[φ]ίκετο ποὶ τὸν θεὸν ἱκέτας, θεωρῶν δὲ τοὺς
ἐν τῶι ἱαρῶι | [π]ίνακας ἀπίστει[13] τοῖς ἰάμασιν καὶ ὑποδιέσυρε τὰ
25 ἐπιγράμμα[τ]α, ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε· ἐδόκει ὑπὸ τῶι ναῶι ἀστρα-
γαλίζον[τ]ος[14] αὐτοῦ καὶ μέλλοντος βάλλειν τῶι ἀστραγάλωι ἐπι-
φανέντα | [τ]ὸν θεὸν ἐφαλέσθαι ἐπὶ τὰν χῆρα καὶ ἐκτεῖναί οὐ τοὺς
δακτύλ|λους[15], ὡς ὀ' ἀποβαίη, δοκεῖν συγκάμψας τὰν χῆρα καθ'
ἕνα ἐκτείνειν | τῶν δακτύλων, ἐπεὶ δὲ πάντας ἐξευθύναι[16], ἐπερωτῆν
30 νιν τὸν θεόν, | εἰ ἔτι ἀπιστησοῖ τοῖς ἐπιγράμμασι τοῖς ἐπὶ τῶμ πινά-
κων τῶν | κατὰ τὸ ἱερόν, αὐτὸς δ' οὐ φάμεν· 'ὅτι τοίνυν ἔμπροσθεν
ἀπίστεις | αὐτο[ῖ]ς[17], οὐκ ἐοῦσιν ἀπίστοις, τὸ λοιπὸν ἔστω τοι', φά-
μεν, 'Ἄπιστος | ὄν[ομα]'[18]. ἁμέρας δὲ γενομένας ὑγιὴς ἐξῆλθε. —
Ἀμβροσία ἐξ Ἀθανᾶν | [ἁτερό]πτ[ι]λλος. αὕτα ἱκέτις ἦλθε ποὶ IV

11 AAE. 12 De huius miraculi indole cf. We. Ath. Mitt. XXXVII 67 adn.
13 Increduli etiam in IV, IX, X, XXXVI. 14 -γιλίζον- Frae. mendo typogr. Ad rem cf. v. 71. 15 V. 27 postremo loco Λ est, v. 28 init. / ; 'videtur igitur Λ errore duplicatum fuisse.' Dttb. De consonantis geminatione cogitat Buck, fortasse recte, cf. ὀπτίλλος, 34 etc. 16 Possis etiam ἐξευθῦναι scribere ut structura accusativi c. inf. in enuntiatum temporale propagetur. 17 Sic H. Weil, probante Baun., qui tamen minus commode distinguit ἀπιστεῖς, αὐτοῖς οὐκ ἐοῦσιν ἀπίστοις. Nam αὐτοῖς simpliciter 'eis' est, i.e. τοῖς πίναξι τοῖς κατὰ τὸ ἱερόν. Quod contra 'quae ipsae fide non indignae sunt' ab hoc loco alienum est. 18 Sic ingeniose Kabb. Fouilles d'Epid. Blink. relegavit ad CIG 1273_{10}, ubi nomen Ἄπιστος legebatur, sed lapide denuo examinato hoc stare non potest, sed legendum Εὐ[ε]λπίστου, cf. IG V 1, 682. Aliud illius nominis exemplum cum non invenissem, Bechtelium adii indefessum nominum indagatorem, qui quamquam et ipse nomen Ἄπιστος aliunde compertum non habet, tamen de Kabbadiae lectione minime dubitat et ex IG III 3, 106 a_6 Ἀπιστία, mulieris nomen apte confert. Ἄπιστος si re vera iam saec. IV a. Chr. vocatus fuisse potest vir quidam, haud scio an hoc quoque ἴαμα effictum sit e donario in templo adservato (cf. n. 6), quod hoc exhibebat nomen certe rarum, cuius explicandi causa hanc sibi excogitaverunt historiolam. De nominis impositione cf. We. 88, 1. 178 sq.

35 τὸν θεόν, περιέρπουσα δὲ | [κατά τ]ὸ ἰαρὸν τῶν ἰαμάτων τινὰ διε-
γέλα[18a] ὡς ἀπίθανα καὶ ἀδύνα|[τα ἐόν]τα, χωλοὺς καὶ τυφλοὺς ὑγιεῖς
γίνεσθαι ἐνύπνιον ἰδόν|[τας μό]νον. ἐγκαθεύδουσα δὲ ὄψιν εἶδε· ἐδόκει
οἱ ὁ θεὸς ἐπιστὰς | [εἰπεῖν,] ὅτι ὑγιῆ μέν νιν ποιησοῖ, μισθὸμ μάντοι[19]
νιν δεησοῖ ἀν|[θέμεν ε]ἰς τὸ ἰαρὸν ὗν ἀργύρεον[20], ὑπόμναμα τᾶς
40 ἀμαθίας. εἴπαν|[τα δὲ ταῦτ]α ἀνσχίσσαι οὐ τὸν ὀπτίλλον τὸν νοσοῦντα
καὶ φάρμ[α|κόν τι ἐγχέ]αι. ἁμέρας δὲ γενομένας ὑγιὴς ἐξῆλθε. —
παῖς ἄφωνος. | [οὗτος[21] ἀφίκ]ετο εἰς τὸ ἰαρὸν ὑπὲρ φωνᾶς· ὡς δὲ V
προεθύσατο[22] καὶ | [ἐπόησε τά] νομιζόμενα, μετὰ τοῦτο ὁ παῖς ὁ τῶι
θεῶι πυρφορῶν | [ἐπήρετο[23], π]ρὸ τὸμ πατέρα τὸν τοῦ παιδὸς ποτι-
45 βλέψας, ʿὑποδέκεσ[αι[24] τοῦτον[25] ἐ]νιαυτοῦ, τυχόντα ἐφ' ᾧ πάρεστι,
ἀποθυσεῖν τὰ ἴατρα[26]', | [ὁ δὲ παῖς ἐξ]απίνας[27] ʿὑποδέκομαι' ἔφα·
ὁ δὲ πατὴρ ἐκπλαγεὶς πάλιν | [ἐκέλετο αὐ]τὸν εἰπεῖν· ὁ δ' ἔλεγε πάλιν
καὶ ἐκ τούτου ὑγιὴς ἐγέ|[νετο. — Πάνδαρ]ος Θεσσαλὸς στίγματα VI[28]
ἔχων ἐν τῶι μετώπωι. οὗτος | [ἐγκαθεύδων ὄ]ψιν εἶδε· ἐδόκει αὐτοῦ
50 τ[αι]νίαι καταδῆσαι τὰ στί|[γματα[29] ὁ θεὸς κα]ὶ κέλεσθαί νιν, ἐπεί
[κα ἔξω] γένηται τοῦ ἀβάτου, | [ἀφελόμενον τά]ν ταινίαν ἀνθέμε[ν εἰς
τ]ὸν ναόν· ἁμέρας δὲ γενο|[μένας ἐξανέστα][30] καὶ ἀφήλετο τ[ὰν
ται]νίαν, καὶ τὸ μὲν πρόσωπον | [ἐκεκάθαρτο[31] τῶ]ν στιγμάτω[ν, τ]ὰν
δ[ὲ τ]αινίαν ἀνέθηκε εἰς τὸν να|[ὸν ἔχουσαν τὰ γ]ράμματ[α][32] τὰ ἐκ

18a Litt. α (contra v. 66 ἑώρη) confirmatur, in usu fuisse praesens γελάω, cf. Schulze Quaest. ep. 367; infra $_{123}$ καταγελάμενος. 19 Prellw. non inepte confert κραμάσαι n. 1169_3. Certe ε in α dialecti consuetudine transiisse credibilius videtur, quam quae est altera Prellw. coniectura, particulam μάν (μήν), aut adeo ut Baun. opinatur, Thessalicum μά in hoc composito latere. 20 Manifesto ex hoc opere, quod nihil de causa dedicationis inscriptum habuisse videtur, fabula conficta est, cf. n. 6. Sus sine dubio revera non inscitiam significabat sed sacrificium piaculare. Cf. n. 1034^2 et De. 40. 21 Suppl. Baun., recte sumens παῖς ἄφωνος indicem argumenti extra conexum orationis praemissum esse, quales sunt permulti in his tabulis. 22 προθύειν usitatum in incubationis ritibus, cf. De. 18. 23 Suppl. Dttb. 24 Flexio antiquitate memorabilis. Cf. συντίθησι v. 84. 25 Suppl. Dttb. 26 Cf. n. 1144/5. $1069_{7.35}$. 1070_{19}. 27 Cf. We. 197. 28 De hoc et insequenti miraculo post We. 90 et 96, 2 fusius egit Perdrizet Arch. f. Rel.-Wiss. XIV 54.

29 στίγματα = γράμματα, cf. Dttb. Herm. XXXVI 300, 3. 301. Perdr.; de servo hic non est cur cogitemus. 30 Suppl. Wil.; ἐξηγέρθη Kabb. et Baun. coll. v. 118 ἐξεγερθείς. At hic respicitur praeceptum dei v. 50 ἐπεί [κα ἔξω] γένηται τοῦ ἀβάτου, ἀφ. τὰν ταινίαν. 31 Sic Kabb. (manifesto τὸ πρόσωπον accusativus est, non nominativus). 32 Suppl. Wil.

55 τοῦ μετώπου. — Ἐχέδωρος τὰ Πανδά[ρου στίγματα ἕλ]αβε[32] VII 28
πρὶ τοῖς ὑπάρχουσιν. οὗτος λαβὼν πὰρ [Παν|δάρου χρήματα], ὥστ'
ἀνθέμεν τῶι θεῶι εἰς Ἐπίδαυρον ὑπὲρ αὐ[τοῦ, | οὐκ] ἀπεδίδου[32] ταῦτα,
ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θε[ὸς] | ἐπιστὰς ἐπερωτῆν νιν,
εἰ ἔχοι τινὰ χρήματα πὰρ Πανδάρου ἐ[ξ Εὐ]|θηνᾶν[33] ἄνθεμα εἰς
60 τὸ ἱαρόν, αὐτὸς δ' οὐ φάμεν λελαβήκειν οὐδὲ[ν] | τοιοῦτον παρ' αὐτοῦ,
ἀλλ' αἴ κα ὑγιῆ νιν ποήσαι[34], ἀνθησεῖν οἱ εἰκό|να γραψάμενος·
μετὰ δὲ τοῦτο τὸν θεὸν τὰν τοῦ Πανδάρου ταινί|αν περιδῆσαι[35] περὶ
τὰ στίγματά οὐ καὶ κέλεσθαί νιν, ἐπεί κα ἐξ|έλθηι ἐκ τοῦ ἀβάτου,
ἀφελόμενον τὰν ταινίαν ἀπονίψασθαι τὸ | πρόσωπον ἀπὸ τᾶς κράνας[5]
65 καὶ ἐγκατοπτρίξασθαι εἰς τὸ ὕδωρ. ἁ|μέρας δὲ γενομένας ἐξελθὼν ἐκ
τοῦ ἀβάτου τὰν ταινίαν ἀφήλετο | τὰ γράμ(μ)ατα οὐκ ἔχουσαν. ἐγ-
καθιδὼν[36] δὲ εἰς τὸ ὕδωρ ἑώρη τὸ αὐτοῦ | πρόσωπον ποὶ τοῖς ἰδίοις
στίγμασιν καὶ τὰ τοῦ Πανδάρου γρά(μ)|ματα λελαβηκός[37]. × — Εὐφά- VIII
νης Ἐπιδαύριος παῖς. οὗτος λιθιῶν ἐνε[κά]|θευδε· ἔδοξε δὴ αὐτῶι
70 ὁ θεὸς ἐπιστὰς εἰπεῖν· 'τί μοι δωσεῖς, αἴ τό | κα ὑγιῆ ποιήσω', αὐτὸς
δὲ φάμεν 'δέκ' ἀστραγάλους', τὸν δὲ θεὸν γελά|σαντα[38] φά[μ]εν νιν
παυσεῖν. ἁμέρας δὲ γενομένας ὑγιὴς ἐξῆλθε. ××| — ἀνὴρ ἀφίκετο IX
ποὶ τὸν θεὸν ἱκέτας ἀτερόπτιλλος οὕτως ὥστε τὰ | βλέφαρα μόνον
ἔχειν, ἐνεῖμεν δ' ἐν αὐτοῖς μηθέν, ἀλλὰ κενεὰ εἶ|μεν ὅλως. ἔ[ψ]εγον[39]
75 δή τινες τῶν ἐν τῶι ἱαρῶι τὰν εὐηθίαν αὐτοῦ, τὸ | νομίζειν βλεψεῖσθαι
ὅλως μηδεμίαν ὑπαρχὰν ἔχοντος ὀπτίλ|λου, ἀλλ' ἢ χώραμ μόνον.[40]
ἐγκαθ[εύδο]ντι οὖν αὐτῶι ὄψις ἐφάνη· ἐδό|κει τὸν θεὸν ἐψῆσαί τι

33 Suppl. Hiller. De Euthenis Rhodiorum demo in Peraea sito cf. Realenc. s.v. Fuit igitur Pandarus Θεσσαλὸς ἐν Εὐθαναῖς οἰκέων.

34 ΠΟΗΣΑΙ in lapide, ποι- per errorem Frae. Coniunctivum desiderant Wil. Dttb. Frae., optativum defendunt Baun. Prellw. Buck § 177 (recte ut videtur). 35 ΓΕΡΕ. 36 Aspiratam perperam positam esse a lapicida propter simile verbum ἐγκαθεύδειν, quod identidem ei incidendum fuit, probabiliter existimat Prellw. 37 Vis puniendi non minus quam sanandi virtutes dei (ἀρετάς, cf. 1172[8]) declarat; itaque ne huius quidem generis miracula in hisce ἀρεταλογίαις desunt, cf. etiam XI, XXII, XXXVI et We. 96, 2. 38 We. 3, 2, ubi addendum erat Aristophan. Plut. 723 ὁ δὲ θεὸς (Aesculapius Neoclidem curans) γελάσας ἔφη. 39 ΕΛ, emend. Frae. Ad rem cf. n. 13. 40 'Desipis ... nec fas est, credo, ulterius tibi restitui visum, cui nullum pene vestigium remansit oculorum' dicit vir uxori apud Sanctam Austrebertam medelam petiturae Act. Sanct. Febr. II 426 B. Ibidem Nov. I 61 B caeca, quae ne palpebrarum quidem vestigia habebat, ubi oculorum orbes esse deberent, sanatur.

φά[ρμακον, ἔπε]ιτα διαγαγόντα τὰ βλέφα|ρα ἐγχέαι εἰς αὐτά. ἁμέρ[ας
δὲ γενομέν]ας βλέπων ἀμφοῖν ἐξῆλθε |. — κώθων[41]. × σκευοφόρος X
80 εἰ[ς τὸ] ἰαρ[ὸν] ἕρπων[42] ἐπεὶ ἐγένετο περὶ τὸ δε|καστάδιον, κατέπετε·
[ὡς δ' ἀ]νέστα[32], ἀνῶιξε τὸγ γυλιὸν κα[ὶ ἐ]πεσκό|πει τὰ συντετριμ-
μένα σ[κε]ύη· ὡς δ' εἶδε τὸγ κώθωνα κατε[αγ]ότα, | ἐξ οὗ ὁ δεσπότας
εἴθιστο [π]ίνειν. ἐλυπεῖτο[43] καὶ συνετίθει [τὰ] ὄ|στρακα καθιζόμενος·
ὁδο[ι]πόρος οὖν τις ἰδὼν αὐτὸν 'τί, ὦ ἄθλιε', [ἔ]|φα, 'συντίθησι[44]
85 τὸγ κώθωνα [μά]ταν; τοῦτον γὰρ οὐδέ κα ὁ ἐν Ἐπιδαύ|ρωι Ἀσκλαπιὸς
ὑγιῆ[45] ποῆσαι δύναιτο'[13]. ἀκούσας ταῦτα ὁ παῖς, συν|θεὶς τὰ ὄστρακα
εἰς τὸγ γυλιόν, ἦρπε εἰς τὸ ἱερόν. ἐπεὶ δ' ἀφίκε|το, ἀνῶιξε τὸγ
γυλιὸν καὶ ἐξαιρεῖ ὑγιῆ τὸγ κώθωνα γεγενημέ|νον. καὶ τῶι δεσπόται
ἡρμάνευσε τὰ πραχθέντα καὶ λεχθέ⟨ε⟩ντα[46]· ὡ|ς δὲ ἄκουσ' ἀνέθηκε
90 τῶι θεῶι τὸγ κώθωνα[47] *(vacant litt. 18)*. | — Αἰσχίνας ἐγκεκοιμισμέ- XI
νων ἤδη τῶν ἱκετᾶν ἐπὶ δένδρεόν τι ἀμ|βὰς ὑπερέκυπτε εἰς τὸ
ἄβατον· καταπετὼν οὖν ἀπὸ τοῦ δένδρεος | περὶ σκόλοπάς τινας τοὺς
ὀπτίλλους ἀμφέπαισε· κακῶς δὲ δια|κείμενος καὶ τυφλὸς γεγενημένος[37],
καθικετεύσας τὸν θεὸν ἐνε|κάθευδε καὶ ὑγιὴς ἐγένετο *(vacant litt. 28)*. | —
95 Εὔιππος λόγχαν ἔτη ἐφόρησε ἓξ ἐν ταῖ γνάθωι· ἐγκοιτασθέντος | δ' XII[48]
αὐτοῦ[49] ἐξελὼν τὰν λόγχαν ὁ θεὸς εἰς τὰς χῆράς οἱ ἔδωκε. ἁμέρας |
δὲ γενομένας ὑγιὴς ἐξῆρπε, τὰν λόγχαν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων[50]. | —

---

41 De huiusmodi miraculis denuo egit We. Hessische Blätter für Volkskunde X 65 sqq., qui περὶ τὸ δεκαστάδιον prave vertit (est ‚etwa 10 Stadien entfernt'). 42 Agnovit Blink. 43 ΕΔ⟨. 44 Forma ceteroquin inaudita, sed accurate respondens primae et tertiae personis συντίθημι et συντίθητι, quarum ad exemplum reficta est, nisi eam inde a prisca aetate conservatam statuere mavis; cf. not. 24. 45 De supellectili non fracta hanc vocem volgo a Graecis usurpari notum est; cf. n. 98_7 πίθοι ὑγιεῖς. Item ἀκέσασθαι sarciendi vim habet. 46 -θέντα priores et Frae. in textu, sed idem (non addita adnot.) in facsim. ΘΕΕΝΤΑ; recte ut videtur. inde enim elucet, cur vocis ὡ|ς non nisi altera littera in fine versus posita, altera proximo inserta sit. 47 Huic quoque fabulae scyphus deo dedicatus ansam praebuisse videtur (cf. n. 6). Saepe enumerantur inter donaria calices, velut IG II 766. 835 sq. II 403. VII 303. 3498, 17 (scyphi fracti); Syll.² 588_{44} et $_{93}$ et alibi. Famosus est Helenae μαστός, cf. Blinkenberg Die lindische Tempelchronik p. 15. 48 Cf. XXX. XXXII; We. 86 sq. 49 ΛΥΤ. 50 Ea quae in somniis vident aegroti re vera evenisse huiusmodi enuntiatis declaratur, cf. v. 101. 106. 1169_{60}, cf. etiam v. 45 et n. 1169_{128}; We. 81. Artemid. I 2, 5 haec somnia ἅμα θεωρούμενα καὶ ἀποβαίνοντα vocat. Hoc tenendum est ad XXIII recte intellegendum, cf. not. 86.

ἀνὴρ Τορωναῖος δεμελέας[51]. οὗτος ἐγκαθεύδων ἐνύπνιον εἶδε· | XIII
ἔδοξέ οἱ τὸν θεὸν τὰ στέρνα μαχαίραι ἀνσχίσσαντα τὰς δεμε|λέας
ἐξελεῖν καὶ δόμεν οἱ ἐς τὰς χεῖρας[52] καὶ συνράψαι τὰ στή|θη.
ἁμέρας δὲ γενομένας ἐξῆλθε τὰ θηρία ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων[50] | καὶ
ὑγιὴς ἐγένετο· κατέπιε δ' αὐτὰ[53] δολωθεὶς ὑπὸ ματρυιᾶς ἐγ κυ|κᾶνι
ἐμβεβλημένας ἐκπιὼν[54] *(vacant litt. 28)*. | — ἀνὴρ ἐν αἰδοίωι λίθον. XIV
οὗτος ἐνύπνι[ο]ν εἶδε· ἐδόκει παιδὶ καλῶ[ι] | συγγίνεσθαι[55]· ἐξονειρώσ-
σων δὲ τὸλ λίθον ἐγβάλλει καὶ ἀνελόμε|νος ἐξῆλθε ἐν[56] ταῖς χερσὶν
ἔχων[50] *(vacant litt. 26)*. | — Ἑρμόδικος Λαμψακηνὸς ἀκρατὴς τοῦ XV
σώματος. τοῦτον ἐγκαθεύ|δοντα ἰάσατο καὶ ἐκελήσατο ἐξελθόντα[57]
λίθον ἐνεγκεῖν εἰς τὸ | ἱαρὸν ὁπόσσον δύναιτο μέγιστον· ὁ δὲ τὸμ πρὸ
τοῦ ἀβάτου κείμε|νον ἤνικε[56a] *(vacant litt. 42)*. | — Νικάνωρ χωλός. XVI
τούτου καθημένου παῖς τις ὕπαρ τὸν σκίπωνα[58] ἁρ|πάξας ἔφευγε· ὁ
δὲ ἀστὰς[59] ἐδίωκε καὶ ἐκ τούτου ὑγιὴς ἐγένετο[60]. ×× | — ἀνὴρ XVII

51 Cf. Hesych. δεμβλεῖς· βδέλλαι. Buech. observat eam praepostere inter δέμει et δέμνια inseri, ut appareat ex δεμελεῖς corruptam esse. Ceterum in argumento praescripto hic et v. 104 et $1169_{45.50.55.133}$ ad accusativum mente supplendum est ἔχων, cf. v. 48 στίγμ. ἔχων. 52 V. 22. 27 sq. 96 χήρ-. 53 αὐτὰ(ῦ) δολωθείς Baun. Sed quae ille attulit assimilationis exempla ἐγ κυκᾶνι et τὸλ λίθον, non sufficiunt ad illud multo rarius genus huic titulo vindicandum. Recte Prellw. levi neglegentia, quia supra alternarent femininum τὰς δεμελέας et neutrum τὰ θηρία, etiam hic primo loco αὐτά, deinde ἐμβεβλημένας (-μένα(ς) Blink. et Frae.) positum esse statuit. 54 Cf. Aelian. Hist. an. XI 34; We. 121, 5.

55 We. 182. 56 Pro ἐξῆλθε ἐν Frae. per errorem ἐξῆλθεν (recte in facsim. EEN). 56a Hunc lapidem postea sacerdotes piis credulisque hominibus monstrasse videntur. Ante templum enim inventus est lapis calcarius admodum magnus et gravis (Blink. Mirakl. 106: c. 334 kg) cum epigrammate hoc (IG IV 954):

Ἑρμόδικ[ος Λαμψακ]ηνός.
Σῆς ἀρετῆς (cf. 1172^{8}) [παράδειγ]μ, Ἀσκληπιέ, τόνδε ἀνέ[θηκα]
[π]έτρον ἀειράμενος, πᾶσι[ν ὁρᾶν φ]ανερόν,
ὄψιν σῆς τ[έ]χν[η]ς· πρὶν γὰρ σὰς εἰς χέρας ἐλθεῖν
σῶν τε τέκνων κεῖμαι νούσου ὑ[π]ὸ στυγερᾶς,
ἔνπυος ὢν στῆθος, χειρῶν τε ἀκρατής· σὺ δέ, Παιάν,
πείσας με ἅρασθαι τόνδε ἄνοσον διάγειν (l. διάγεις, cf. Blink.).

Titulum non eiusdem esse temporis quam stelam illam magnam miracula continentem, sed c. a. 200 demum exaratum esse litteratura indicat. Totam igitur hanc Hermodici dedicationem vereor ne recentioribus temporibus sacerdotes fabricaverint ad historiae in sanationum catalogis narratae fidem confirmandam. 57 OON. 58 We. 101, 3. 59 Cf. 1169_{53} ἀστάσας. Syll.^{2} 587_{164} ἑστήσαντι. 60 Eiusmodi curationes haud ita fabulosas

δάκτυλον ἰάθη ὑπὸ ὄφιος[61]. οὗτος τὸν τοῦ ποδὸς δάκτυλον ὁ|πό
115 του[62] ἀγρίου ἕλκεος δεινῶς διακείμενος μεθάμερα[63] ὑπὸ τῶν θε|ρα-
πόντων ἐξενειχθεὶς ἐπὶ ἑδράματός τινος καθῖζε[64]. ὕπνου δέ νιν | λα-
βόντος, ἐν τούτωι δράκων ἐκ τοῦ ἀβάτου ἐξελθὼν τὸν δάκτυλον | ἰάσατο
ταῖ γλώσσαι[65], καὶ τοῦτο ποιήσας εἰς τὸ ἄβατον ἀνεχώρησε | πάλιν.
ἐξεγερθεὶς δὲ ὡς ἧς ὑγιής, ἔφα ὄψιν ἰδεῖν· δοκεῖν νεανίσ|κον εὐπρεπῆ[66]
120 τάμ μορφὰν ἐπὶ τὸν δάκτυλον ἐπιπῆν[67] φάρμακον. ××× | — Ἀλκέ- XVIII
τας Ἁλικός[68]. οὗτος τυφλὸς ἐὼν ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει ὁ θεὸς ποτ-
ελθὼν τοῖς δακτύλοις διάγειν τὰ ὄμματα[69], καὶ ἰδεῖν τὰ δένδρη
πρᾶτον[70] τὰ ἐν τῶι ἱαρῶι. ἁμέρας δὲ γε|νομένας ὑγιὴς ἐξῆλθε. ×× —
Ἡραιεὺς Μυτιληναῖος. οὗτος οὐκ εἶχε[71] ἐν ταῖ κεφαλᾶι | τρίχας, XIX
ἐν δὲ τῶι γενείωι παμπόλλας· αἰσχυνόμενος δὲ [ὡς][72] καταγελά-
μενος ὑπ[ὸ] | τῶν ἄλλων ἐνεκάθευδε· τὸν δὲ ὁ θεὸς χρίσας φαρμάκωι
125 τὰν κεφαλὰν ἐπόησε | τρίχας ἔχειν[73] *(vacant litt. 6)*. — [Λ]ύσων XX

nostri medici vocant *Affektheilungen*; fortasse etiam de V hoc modo iudicandum est. Ceterum non in animo habuimus inquirere in res medicas ipsas. We. **61** De animalium sacrorum in iamatis partibus cf. XX, XXVI, XXXIII, XXXVII—XXXIX, XLII sq.; De. 39; We. 100. De canibus cf. praeterea 1040[4] et anaglyphum not. 7 commemoratum. **62** Corr. Dttb., priores ὑπὸ τοῦ. **63** Adverbium natum ex locutione μεθ' ἁμέραν recte agnovit Kabb. Plane geminum exemplum habes n. 684 ὑπερκέφαλα pro ὑπὲρ κεφαλάν. **64** ΘΙΕΕ. **65** Cf. Aristoph. Plut. 733 (de Pluti in Asclepieo Atheniensi curatione) ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος ... τὰ βλέφαρα περιέλειχον et We. 99 sq. et anaglyphum votivum (ὠτί[ο]υ θεραπείας) in quo duo serpentes repraesentantur aures lambentes et Caesarium Heisterbac. dial. mirac. X 70 *De serpente qui vulnus satellitis suxit et sanavit* (We. Ath. Mitt. XXXVII 66). **66** Alter ut videtur Aesculapii filius, quorum in apparitionibus pulchritudo saepius notatur, cf. De. 12; We. 36, 2. Infra 1169_{30} Aesculapius ipse εὐπρεπὴς ἀνήρ vocatur. **67** Cf. Hesych. πῆν· πῇ καὶ πῆν ἐπὶ τοῦ κατάπασσε καὶ καταπάσσειν. Lobeck Rhemat. p. 104. De mira huius narrationis indole cf. We. 100 sq. **68** Cf. ad XXXIII. **69** Cf. We. 30, 1. **70** ΑΕΝΑΓΗ· πρᾶτον, quod pro Kabb. ὁρατόν emendaverat Wil., est in lapide testibus Baun. et Frae., cf. 1169_{93}. **71** εἶχεν Frae. per errorem. **72** Frae., priores ἅτε], quod spatium excedit. **73** Similia apud We. 89, ubi plurima addenda erant miracula christiana, quae hic neglegimus, sed relegare iuvat aliis omissis ad CIL XI 1305 ‚restitutione facta sibi capillorum' et Serv. ad Verg. Aen. I 720, 25 et famosum illud θαῦμα Ἀπόλλωνος, quod Delphis inventum Pomtow ed. Klio XV 1917, 46. Adhuc nescivimus patrem Delphicum filii Epidaurii in hisce nugis ac facetiis fuisse aemulum, ne dicam discipulum, nam titulum Delphicum post a. 250 demum incisum esse iudicat Pw. (We.).

Ἑρμιονεὺς παῖς ἀϊδής[74]. οὗ[τος] ὅπαρ ὑπὸ κυνὸς[61] τῶν | κατὰ τὸ ἱαρὸν θε[ραπ]ευόμενος τοὺς ὀπτίλλους ὑ[γιὴ]ς ἀπῆλθε.

1169 Ἀράτα [Λά]καινα ὅδρωπ[α[76]. ὑπ]ὲρ ταύτας[77] ἁ μάτηρ ἐνεκά- XXI[75]
θευδεν ἐλ Λακεδαίμο|νι ἔσσα[ς] καὶ ἐνύπνιον [ὁ]ρῆι· ἐδόκει τᾶς
θυγατρός οὐ τὸν θεὸν ἀποταμόν|τα τὰν κ[ε]φαλὰν τὸ σῶμα κραμάσαι[78]
κάτω τὸν τράχαλον ἔχον, ὡς δ' ἐξερρύα[79] συ|χνὸν ὑγ[ρό]ν, κατα-
5 λύσαντα τὸ σῶμα τὰν κεφαλὰν πάλιν ἐπιθέμεν ἐπὶ τὸν αὐ|χένα·
ἰδο[ῦ]σα δὲ τὸ ἐνύπνιον τοῦτο, ἀγχωρήσασα εἰς Λακεδαίμονα κατα|-
λαμβάνε[ι τ]ὰν θυγατέρα ὑγιαίνουσαν καὶ τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ὡρα-
κυῖαν[80]. | — Ἕρμων Θ[άσιος. τοῦτο]ν τυφλὸν ἐόντα ἰάσατο, μετὰ XXII
δὲ τοῦτο τὰ ἴατρα[26] οὐκ ἀ|πάγοντ[α ὁ θεός νιν][81] ἐπόησε τυφλὸν αὖθις·
ἀφικόμενον δ' αὐτὸν καὶ πάλιν | ἐγκαθ[εύδοντα ὑγι]ῆ κατέστασε[82]
10 *(vacant l. 31)*. | — Ἀριστα[γόρα Τροζ]ανία[83]. αὕτα ἔλμιθα ἔχουσα XXIII

74 Notandus sensus activus. 75 Cf. We. 85. 76 ὑδρώπα Frae. 77 Non aegrotos ipsos modo, sed etiam alios vice eorum deum consuluisse praeter XXIV testantur Herodot. VIII, 134 (Μῦς ὁ Εὐρωμεύς) ξεῖνόν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον χρήμασι πείσας κατεκοίμισε ἐς Ἀμφιάρεω et Strabo XVII 1, 17 p. 801 (de viris Serapeum Canopi frequentantibus) ἐγκοιμᾶσθαι αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν ἢ ἑτέρους et alii, cf. De. 71, 8. 85. We. 86, 1.

78 κραμᾶσαι editores ante Dttb., nisi quod Baun. etiam de κραμάσαι cogitari posse adnotat. At non est cur praeter prioris syllabae vocalem (de qua cf. not. 19) quicquam hic a volgari usu discrepare statuamus. 79 Cf. n. 933_{51} ἐγρυᾶι. 80 Duobus idem somnium contigisse saepius audimus, cf. Aristid. II 410, 30 K., Apul. met. XI 6, We. 86, 1.

81 Suppl. Blink. 82 Nimirum postquam τὰ ἴατρα reddidit. De deis poenae causa obcaecantibus et reos rursus sanantibus cf. We. 189 et supra not. 37. 83 Hanc fabellam, ut vidit Kabb., ex Hippyis Rhegini libro (FHG II 15, 8) excerptam sic exhibet Aelian. H. anim. IX 33: τεκμηριῶσαι τοῦτο καὶ Ἵππυς ἱκανός. ὃ δὲ λέγει ὁ συγγραφεὺς ὁ Ῥηγῖνος τοιοῦτόν ἐστι. γυνὴ εἶχεν ἕλμινθα, καὶ ἰάσασθαι αὐτὴν ἀπεῖπον οἱ τῶν ἰατρῶν δεινοί. οὐκοῦν ἐς Ἐπίδαυρον ἦλθε, καὶ ἐδεῖτο τοῦ θεοῦ ἐξάντης γενέσθαι τοῦ συνοίκου πάθους. οὐ παρῆν ὁ θεός· οἱ μέντοι ζάκοροι κατακλίνουσι τὴν ἄνθρωπον ἔνθα ἰᾶσθαι ὁ θεὸς εἰώθει τοὺς δεομένους. καὶ ἡ μὲν ἄνθρωπος ἡσύχαζε προσταχθεῖσα, οἵ γε μὴν ὑποδρῶντες τῷ θεῷ τὰ ἐς τὴν ἴασιν αὐτῆς ἐποίουν, καὶ τὴν κεφαλὴν μὲν ἀπὸ τῆς δέρης ἀφαιροῦσι, καθίησι δὲ τὴν χεῖρα ὁ ἕτερος, καὶ ἐξαιρεῖ τὴν ἕλμινθα, θηρίου μέγα τι χρῆμα. συναρμόσαι δὲ καὶ ἀποδοῦναι τὴν κεφαλὴν ἐς τὴν ἀρχαίαν ἁρμονίαν οὐκ ἐδύναντο οὐκέτι. ὁ τοίνυν θεὸς ἀφικνεῖται καὶ τοῖς μὲν ἐχαλέπηνεν ὅτι ἄρα ἐπέθεντο ἔργῳ δυνατωτέρῳ τῆς ἑαυτῶν σοφίας· αὐτὸς δὲ ἁμάχῳ τινὶ καὶ θείᾳ δυνάμει ἀπέδωκε τῷ σκήνει τὴν κεφαλήν, καὶ τὴν ξένην ἀνέστησε. Hanc fabulae formam simplicem esse et perspicuam, Epidauriam vero obscuram, contortam, exaggeratam (not. 86), quod eo referendum esset, quod in antiquam narrationem postea demum

ἐν τᾶι κοιλίαι ἐνεκάθευδε | ἐν Τροζ[ᾶνι ἐν τῶι] τοῦ Ἀσκλαπιοῦ τεμένει[84]
καὶ ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει οἱ[85] | τοὺς υἱ[οὺς τοῦ θ]εοῦ οὐκ ἐπιδαμοῦντος
αὐτοῦ ἀλλ' ἐν Ἐπιδαύρωι ἐόντος | τὰγ κεφα[λὰν ἀπο]τ̣αμεῖν, οὐ δυνα-
μένους δ' ἐπιθέμεν πάλιν πέμψαι τινὰ πο[ὶ] | τὸν Ἀσκλ[απιόν, ὅ]πως
15 μόλοι· μεταξὺ δὲ ἁμέρα ἐπικαταλαμβάνει καὶ ὁ ἱα⟨ρ⟩|ρεὺς ὁρῆι
[σάφα[86] τ]ὰν κεφαλὰν ἀφαιρημέναν ἀπὸ τοῦ σώματος. τᾶς ἐφερπού-
σας δὲ νυκτ[ὸς Ἀρ]ι̣σταγόρα ὄψιν εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς ἴκων ἐξ
Ἐπιδαύρου | ἐπιθεὶς τ[ὰν κε]φ̣α̣λὰν ἐπὶ [τὸ]ν τράχ̣αλον, μετὰ ταῦτα
ἀνσχίσσας τὰγ κοιλ[ί|α]ν τὰν αὐτ[ᾶς ἐξ]ελεῖν τὰν ἕ[λμ]ιθα καὶ συρ-
ράψαι πάλιν. καὶ ἐκ τούτου ὑγ[ι|ὴς] ἐγένετ[ο] *(vacant l. 10)*. — [ὁ]π̣[ὸ XXIV[87]
20 π]ἑ̣τ̣ραι παῖς Ἀριστόκριτος Ἁλικός[88]. οὗτος | ἀποκολυμ[βάσ]ας[89]
εἰς τὰν θά̣[λασ]σ̣αν ἔπειτα δενδρύων[90] εἰς τόπον ἀφίκετο | ξηρόν,
κύκ[λωι] πέτραις περ[ιεχό]μενον, καὶ οὐκ ἐδύνατο ἔξοδον οὐδεμί|αν
εὑρεῖν. [με]τ̣ὰ δὲ τοῦτο ὁ πατ[ὴρ α]ὐτοῦ, ὡς οὐθαμεῖ περιετύγχανε

---

illud de Epidauriorum et Trozeniorum aemulatione illatum esset, post Zach. et Dttb. contra Wil. probavit We. 81, cf. Brinkmann Rhein. Mus. LXXI 159. 84 De Aesculapi cultu Trozenio cf. Frae. ad IG IV 771.

85 ΟΥ emend. Wil. 86 Suppl. Frae., priores ὕπαρ, quod ubique de aegrotis dicitur, sed in sacerdotem non cadit. Quodsi hic sacerdos oculis cernere poterat id quod antea ab Aristagora per quietem visum narratur, hoc explicandum est ex eis, quae not. 50 exposuimus. Ineptissimum est mulierem deinde capite absciso iterum somniasse. Multo simplicior hac de re est Hippyis (not. 83) narratio primaria, non derivata ab Epidauria.

87 Hic Aesculapius non tam sanat quam miraculose puerum immersum per septem dies (nota numerum) conservat ac patri indicat vaticinando, ubi sit filius amissus quoque modo possit servari. Aesculapium ergo cognoscis ἰατρόμαντιν, cf. De. 37, 1. We. 111, 1. Ne tabularum relliquiae in IG IV nondum receptae prorsus desint in hac sylloga, liceat unam quidem narrationum a Kabb. Mél. Perrot (42, 13) editarum afferre, quae huc facit, quod in ea Aesculapius vaticinatur, sanat, rem amissam reddit. Ἀνὴρ τυφλὸς [_ *l c. 16* _] τὰλ λάκυθον ἀπέβαλε· ἐγκοιμιζομένωι δὲ [ἐδόκει εἰπεῖν] ὁ θεὸς ἐν τᾶι κλισίαι τᾶι μεγάλαι μαστεύειν τὰν [λάκυθον ἐκεῖσε εἰς]πορευομένωι. ἁμέρας δὲ γενομένας ἄγέ νιν [ὁ θεράπων εἰς μ]άστευσιν· εἰσπορευθεὶς δὲ εἰς τ[ὰν κλ]ισίαν εἶδε [τὰλ λάκυθον ἐ]ξαπίνας (not. 27) καὶ ἐκ τούτου ὑγιὴς ἐγέ[νετο].

88 ΑΔΙΚΟΣ. De hoc ethnico cf. not. 116. 89 Cf. Thuc. IV 25, 4 μίαν ναῦν αὐτοὶ ἀπώλεσαν, τῶν ἀνδρῶν ἀποκολυμβησάντων. 90 Ex Etym. M. 256, 4 σημαίνει (δενδρυάζειν) καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι καὶ κρύπτειν ἑαυτόν et Suid. s.v. vim vocis, quae una in huius loci tenorem quadrat, aperuit Wil. Quas lexicographi praeterea afferunt significationes nescio an propter errorem de origine verbi, quam a δρῦς repetebant, confictae sint; cf. Hesych. δενδρυάζειν· ταπεινῶς ὑπὸ τὰς δρῦς παραφεύγειν.

μασ|τεύων, παρ' [Ἀ]σκλαπιῶι[91] ἐν τῶι ἀ[βάτ]ωι ἐνεκάθευδε περὶ τοῦ παιδὸς[77] καὶ ἐ|νύπνιον ε[ἶ]δε. ἐδόκει αὐτὸν ὁ θ[εὸς] ἄγειν εἴς τινα χώραν καὶ δεῖξαί οἱ, δ[ι]|ότι τουτ[ε]ῖ ἐστι ὁ υὸς αὐτοῦ, ἐξε[λθὼ]ν δ' ἐκ τοῦ ἀβάτου καὶ ἀτομήσας[92] τά[ν] | πέτραν ἀ[ν]ηῦρε τὸμ παῖδα[93] ἑβδεμα[ῖο]ν[94] *(vacant l. 9)*. — Σωστράτα Φεραί[α παρ]|εκύησε[95]. XXV α[ὔ]τα ἐμ παντὶ ἐοῦσα[96] φοράδαν εἰς τὸ ἱαρὸν ἀφικομένα ἐνε[κά]|θευδε· ὡς δὲ οὐθὲν ἐνύπνιον ἐναργ[ὲ]ς[97] ἐώρη, πάλιν οἴκαδε ἀπεκομί[ζε]|το. μετὰ δὲ τοῦτο συμβολῆσαί τις περὶ Κόρνους[98] αὐταῖ καὶ τοῖς ἑ[πομέ]|νοις ἔδοξε τὰν ὄψιν εὐπρεπὴς ἀνήρ[66], ὃς πυθόμενος παρ' αὐτῶν τ[ὰς δυσπρα]|ξίας τὰς[99] αὐτῶν ἐκελήσατο θέμεν τὰν κλίναν[100], ἐφ' ἃς τὰν Σωστρ[άταν ἔφε]|ρον, ἔπε[ι]τα τὰν κοιλίαν αὐτᾶς ἀνοιξίας ἐξαιρεῖ πλῆθος ζ[ύμας[101] πάμ]|πολυ, [δύ]ε[102] πο-δανιπτῆρας. συνράψας δὲ τ[ὰν γ]αστέρα καὶ ποήσας ὑ[γιῆ] | τὰν γυναῖκα τάν τε παρουσίαν τὰν αὐτο[ῦ π]αρενεφάνιξε ὁ Ἀσκλαπιὸς | καὶ ἴατρα[26] ἐκέλετο ἀποπέμπειν εἰς Ἐπί[δα]υρ[ον] *(vacant l. 10)*. — κύων[61] ἰά|σατο XXVI παῖδα Αἰ[γιν]άταν. οὗτος φῦμα ἐν τῶ[ι τρα]χάλωι εἶχε· ἀφικό-μενο[ν] | δ' αὐτὸν ποὶ τ[ὸν] θε[ὸ]ν κύ[ων] τῶν ἱαρῶν ὕ[παρ τ]ᾶι γλώσσαι ἐθεράπευσε | καὶ ὑγιῆ ἐπόη[σ]ε *(vacant l. 10)*. — ἀνὴρ ἐ[ντὸ]ς τᾶς XXVII

91 In ΙΩΙ prius iota correctum e Ν. 92 ΔΑΤΟ. 93 ΓΑΤΔΑ. 94 ΔΕ correctum e ΓΜ sive e ΓΑ (Baun. ΓΔ). Ceterum ἕβδεμος Doricum iam ex tabulis Heracleensibus et titulis Delphicis notum erat. Cf. Syll.^{2} 438$_{171}$. 95 ἔτος] ἐκύησε Dttb. et priores, quo vix recte indicatur narrationis argumentum, quae versari videtur in graviditate falso credita. Itaque Frae. παρ]εκύησε finxit. Contra Blink. Miraklerne 111 ὑπερ]εκύησε et v. 33 sq. τ[ε-κνιδίων] πολύ supplendum proponit — parum probabiliter. 96 Cf. Plat. Symp. 194 A ἐν παντὶ εἴης, ὥσπερ ἐγὼ νῦν. Alibi plerumque genetivus nominis, veluti ἀπορίας, κακοῦ, κινδύνου additur. 97 Cf. De. 9. 73. 98 Non procul ab Epidauro, cf. 471 not. 8. Ac Κόρνοι quidem pagus agri Epidaurii aut Corinthii esse videtur, Κορνιάτας mons vicinus. 99 'Sic scribere malui quam cum omnibus editoribus τ[ᾶς δυσπρα]ξίας τᾶς. Nam accusativus, praesertim addito παρ' αὐτῶν, sermonis usui accommodatior est, neque pluralis de longinqui morbi continuis molestiis usurpatus quicquam habet offensionis.' Dttb. 100 Hoc miraculum a similibus divi medici sectionibus eo differt, quod neque ὄναρ neque in ipso fano sive Epidaurio sive ut in XXIII Trozenio evenit, sed ὕπαρ et in media via, ubi forte Aesculapius viator (cf. We. 1. 81 sq. 172, 4) congreditur cum obvenientibus. Quodsi iubet καταθ. τ. κλ. hoc apte comparatur cum Philostr. vit. Apoll. Tyan. IV 45 'κατάθεσθε' ἔφη 'τὴν κλίνην, ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς τῶν ἐπὶ τῇ κόρῃ δακρύων παύσω', cf. We. 172. 101 ⊤___, suppl. Frae.; de Blink. cf. not. 95. 102 De lectione [δύο] aut [δύ]ε ambigitur, sed cf. Blink. Mirakl. 111.

κοιλίας ἕλκος ἔχων. οὗ|τος ἐγκαθεύδῳ ἐν[ύπνιο]ν εἶδε· ἐδόκ[ει]
40 αὐτῶι ὁ θεὸς ποιτάξαι τοῖς | ἑπομένοις ὑπηρέτα[ις συ]λλαβόντας[103]
αὐτὸν ἴσχειν, ὅπως τάμηι οὐ τὰν | κοιλίαν, αὐτὸς δὲ φεύ[γει]ν, τοὺς
δὲ συλλαβόντας νιν ποιδῆσαι[104] ποὶ ῥό|πτον[105], μετὰ δὲ τοῦτο τὸν
[Ἀσ]κλαπιὸν ἀνσχίσσαντα τὰν κοιλίαν ἐκτα|μεῖν[106] τὸ ἕλκος καὶ συρ-
ρά[ψαι] πάλιν καὶ λυθῆμεν ἐκ τῶν δεσμῶν· καὶ ἐ|κ τούτου ὑγιὴς
45 ἐξ[ῆλθ]ε, τὸ δὲ δάπεδον ἐν τῶι ἀβάτωι αἵματος κατά|πλεον ἦς[50]
(vacant l. 10). — Κλεινάτας Θηβᾶιος ὁ τοὺς φθεῖρας[107]. οὗτος XXVIII
π[λῆ]|θός τι πάμπολυ φθε[ιρ]ῶν ἐν τῶι σώματι [ἔ]χων ἀφικόμενος
ἐνεκάθε[υ]|δε καὶ ὁρῆι[76] ὄψιν· ἐδόκει αὐτόν νιν[108] ὁ θεὸς ἐγδύσας
καὶ γυμνὸν κα|ταστάσας ὀρθὸν σάρ[ω]ι τινὶ τοὺς φθεῖρας ἀπὸ τοῦ
σώματος ἀποκα|θαίρειν· ἁμέρας δὲ γ[ε]νομένας ἐκ τοῦ ἀβάτου ὑγιὴς
50 ἐξῆλθε *(vacant l. 5)*. | — Ἀγέστρατος κεφαλᾶς [ἄ]λγος. οὗτος XXIX
ἀγρυπνίαις συνεχόμενος διά | τὸμ πόνον τᾶς κεφαλᾶ[ς], ὡς ἐν τῶι
ἀβάτωι ἐγένετο, καθύπνωσε καὶ ἐν[ύ]|πνιον εἶδε· ἐδόκει αὐτὸν ὁ θεὸς
ἰασάμενος τὸ τᾶς κεφαλᾶς ἄλγος ὀρ|θὸν ἀστάσας[59] γυμνὸν παγκρα-
τίου προβολὰν διδάξαι[109]· ἁμέρας δὲ γενη|θείσας ὑγιὴς ἐξῆλθε καὶ
55 οὐ μετὰ πολὺ[110] χρόνον τὰ Νέμεα ἐνίκασε | παγκράτιον *(vacant l. 9)*. —
Γοργίας Ἡρακλειώτας πύος. οὗτος ἐμ μάχαι | τινὶ τρωθεὶς εἰς[111] XXX
τὸμ πλεύμονα τοξε[ύ]μ[α]τι ἐνιαυτὸγ καὶ ἑξάμηνον | ἔμπυος ἦς οὕτω
σφοδρῶς, ὥστε ἑπτὰ καὶ ἑξήκοντα λεκάνας ἐνέπλησε | πύους· ὡς δ'
ἐνεκάθευδε, ὄψιν εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς τὰν ἀκίδα ἐξε|λεῖν ἐκ τοῦ
60 πλεύμονος· ἁμέρας δὲ γενομένας ὑγιὴς ἐξῆλθε τὰν ἀκί|δα ἐν ταῖς

103 AAB. 104 Cf. De. Kosmas und Damian 175, 35 ὡς δὲ ἐπειρᾶτο λοιπὸν ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ... τεμεῖν τὸ ἕλκος, ὁ ἅγιος Δαμιανὸς ... συνεῖχεν τὸν ἄνθρωπον, αὐτός τε πρὸς τὴν χειρουργίαν ἀπεστασίαζεν κτλ. Deinde ligatur reluctans. 105 Alibi ῥόπτρον (Lysias VI 1). Hesych. ῥοπτίον· κλειδίον. Similiter θύρωτον pro θύρωτρον dicitur IG IV 1484$_{304}$. Alia consonae ρ in hoc suffixo extrusae exempla sunt ϝρήτα pro ϝρήτρα (ϝράτρα, ῥήτρα) apud Cyprios et σκᾶπτον Pindaricum, unde descendit volgaris sermonis σκηπτοῦχος. 106 In ΜΕΙ iota correctum e Ν. 107 Birt Preuß. Jahrb. 164 (1916), 270 et Rhein. Mus. LXXI 270 de hoc morbo disserens neglexit hoc ἴαμα, de quo cf. We. 89. Ut Aesculapius non dedignatur pediculis laborantem sanare et Iuppiter Ἀπομύιος vocatur, ita Ioannem evangelistam iuvat cimices expellere, Act. Ioann. 60 sq. 108 Pronomen hic ut v. 106 αὐτοῦ ἔθεν duplicatum adnotat Prellw. Sed utrobique αὐτός '*ipse*' significat. 109 Aristid. II 337, 11 K. σοφίσματα πυκτικὰ πύκτῃ τινὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν ἐγκαθεύδοντι προειπεῖν λέγεται τὸν θεόν (Aesculapium), οἷς ἔδει χρησάμενον καταλαβεῖν τινα τῶν πάνυ λαμπρῶν ἀνταγωνιστῶν. Alia apud We. 91 sq. 110 πολὺν per errorem Frae., qui in facsim. recte habet ΠΟΛΥΓ. 111 Om. Frae., qui habet in facsim.

χερσὶ φέρων[50] *(vacant l. 10)*. — Ἀνδρομάχα ἐξ Ἀπείρο[υ] π[ερὶ XXXI
παί]|δων. αὔτα ἐνκαθεύδουσα ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει αὐτᾶι [τὰν
νηδὺν[112] ὁ θε]|ὸς ἀγκαλύψαι, μετὰ δὲ τοῦτο τὸν θεὸν ἅψασθαί οὐ
τᾶι [χηρὶ καὶ[112] ἐκ τού]|τοῦ τᾶι Ἀνδρομάχαι υ[ἱ]ὸς ἐξ Ἀρύββα[113]
ἐγένετο. ××× Ἀ_*l. c. 13*_|ος ὀφθαλμούς. οὗτος ἔν τινι μάχαι ὑπὸ XXXII
65 δόρ[α]τος πλα[γεὶς δι'[114] ἀμφοτέ]|ρων τῶν ὀφθαλμῶν τυφλὸς ἐγένετο
καὶ τὰν λόγχαν [ἐνιαυτὸν ἐν τῶι] | προσώπωι περιέφερε. ἐγκαθεύδων
[δ]ὲ ὄψιν εἶδε· ἐδ[όκει οἱ τὸν θεὸν] | ἐξελκύσαντα τὸ βέλος εἰς τὰ β[λέ-
φα]ρα τὰς καλουμ[ένας κόρας οἱ[115] πά]|λιν ἐναρμόξαι· ἁμέρας δὲ
γε[νομένα]ς ὑγιὴς ἐξῆλθ[ε *(vacant l. c. 13)*. | — Θ]έρσανδρος Ἁλι- XXXIII
70 κὸς[116] φθιτιχ[ός. οὗτος] ἐγκαθεύδων ὄ[ψιν εἶδε _*l. c. 6*_[117] | ἐ]ῴρη

112 Suppl. Frae., ad rem cf. We. 28. 20. 113 'Nomina Ἀνδρομάχα et Ἀρύββας (n. 228_6) indicare videntur, hos e regia Molossorum stirpe esse.' Dttb., cf. Wilhelm et Klotzsch Epirot. Gesch. 229. Homines nobiles regiosque fanum Epidaurium adiisse probatur etiam tabula illa votiva Epidauri inventa, quae Cutii, Gallorum regis, ab Aesculapio sanati nomen exhibet. De ea bene egit Sboronos Athen. Nat. Mus. 428. 114 Add. Frae.

115 κόρας οἱ Blink. recte, quod sic demum additamentum τὰς καλουμ[ένας] aptam habet explicationem. 116 Recte ad Ἁλιέων (cf. v. 70 et Syll.² 9, 3) civitatem refert Steph. Byz. Ἁλιεῖς, πόλις Ἀργολικὴ (Λακωνικῆς libri) παραθαλασσία. τὸ ἐθνικὸν ὡς ἀπὸ τοῦ Ἁλιεύς· τὸ θηλυκὸν Ἁλιάς· καὶ Ἁλικὸς τὸ κτητικόν. 1168_{120}. 1169_{19} Ἁλικός, forma ctetici, fungitur ethnici vice, cf. Dttb. Herm. XLI 205. XLII 1. Hoc vocabulum in his ipsis tabulis se legisse testatur Paus. II 36, 1 ἐς Ἁλικὴν (sic, non Ἁλίκην, legendum est cum Dttb. Herm. XLII 3) ἐστὶν ὁδός. ἡ δὲ Ἁλικὴ τὰ μὲν ἐφ' ἡμῶν ἐστιν ἔρημος, ᾠκεῖτο δὲ καὶ αὕτη ποτέ, καὶ Ἁλικῶν λόγος ἐν στήλαις ἐστὶ ταῖς Ἐπιδαυρίων αἳ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὰ ἰάματα ἐγγεγραμμένα ἔχουσιν (cf. not. 2)· ἄλλο δὲ σύγγραμμα οὐδὲν οἶδα ἀξιόχρεων, ἔνθα ἢ πόλεως Ἁλικῆς ἢ ἀνδρῶν ἐστιν Ἁλικῶν μνήμη. Etsi perperam Paus. e ctetico Ἁλικός collegit, oppidi nomen Ἁλικήν fuisse, tamen in verbis Ἁλικῶν λόγος nihil mutandum est. Quod enim Wil. plaudente Dttb. Ἁλικ⟨οῦ τινος⟩ λόγος scripsit, hoc non recte se habet, nam trium hominum Halicorum mentio fit in tabulis nobis servatis, et fieri potuit, ut alii quoque nominarentur in reliquis, Pausaniae tempore adhuc extantibus. Pausaniam vero neque XVIII neque XXIV illis verbis respexisse, sed hanc Thersandri narrationem, ex eo elucet, quod non nisi in hoc et Halici hominis et oppidi ipsius mentio fit, cf. v. 77 πόλι. Quod optime congruit cum Paus. verbis ἄλλο δὲ σύγγραμμα κτλ. Ut iamata XVIII et XXIV nullo modo differunt a ceteris speciemque ut ita dicam volgarem ac trivialem prae se ferunt, ita hoc memoria est dignissimum ac singulare, quippe quod historiam sacram, origines Asclepiei Halici contineat. Quare hoc ipsum prae ceteris Pausaniam, ut erat λόγων cupidus, respexisse non est quod miremur, cf. We. 102—106. 117 νυκτὸς]?

ἐφ' ἁμάξας ἐ[λαυ]ν[όμενον τὸν θεὸν]118 εἰς Ἁλιεῖς, [δράκοντας61 δὲ καὶ 119 | τ]ῶν ἱαρῶν ἐπὶ τ[ᾶς ἁμάξας ἦχε τῶν δ' ἄλλ]ος ἧς τὸ πο-
λ[υπλοκώτατον ἐλη|λι]γμένος περ[ὶ τ]ὸν α[ὐχένα αὐτοῦ καὶ ἄλ]λον
τῶνδ[ε 120 _ l. c. 14 _]| . . ι τοῦ Θερσάνδρου [_ l. 16 _] οι ὁ δρ[άκων 121
_ l. c. 12 _| . .]ς 122 καταβᾶ[ς τ]ὸν Θέρσ[ανδρον _ l. 10 _]ε̣π̣ο̣λ_ l. c. 16 _ |
75 . . . . ^ . ο̣υσας 123 τὸ γεγε[νημένον _ l. 9 _]ο̣υ̣μ̣[124_ l. c. 16 _ ε|ἰς τὸ]
ἱερὸν εἰς Ἐπίδα[υρον 125 _ l. c. 32 _ | . .] ἔ]δοξε τᾶι πόλι εἰς Δ[ελφοὺς
πέμψαι 126 καὶ ἐπερωτῆν τὸν θεὸν τί κα 127] | [π]ο̣ιῶντι 119· ὁ δὲ
θεὸς ἔχρη[σε 128 _ l. c. 23 _ ἱδρύσασθαι] 119 | Ἀσκλαπιοῦ τέμενος κ[_ l. c. 19 _
80 καὶ τούτων πάλιν 127 εἰς 119] | τὸ ἱαρὸν ἀναγγελθέντ[ων, δράκοντα
ἱαρὸν ἔπεμψαν. ὁ δὲ Θέρσανδρος 127] | ἱδρύσατο τέμενος Ἀσκλ[απιοῦ
καὶ ἐξαπίνης 27 ἧς ὑγιής, ἐπεὶ 127 τὰ κελευ]|σθέντα 119 ἐπετέλεσε 129

---

vel adiectivum cum ὄψιν coniungendum? (de ἐναργῆ non cogitandum esse vix est quod moneam; neque placet ἀσαφῆ] ἄδηλον]). vel spatium vacuum relictum erat? 118 Suppl. Frae. Benson [δράκο]ν[τα κομισθῆναι] coll. Paus. II 10, 3 φασὶ (Sicyonii) δέ σφισιν ἐξ Ἐπιδαύρου κομισθῆναι τὸν θεὸν (Aesculapium) ἐπὶ ζεύγους ἡμιόνων δράκοντι εἰκασμένον, τὴν δὲ ἀγαγοῦσαν Νικαγόραν. Eodem modo Aesculapii cultus a Telemacho Athenas inlatus est, cf. supra 88_5, et Aesculapius serpens, qui Epidauro Romam curru vehi non potest, navi eo vehitur (E. Schmidt Kultübertragungen, RGVV VIII 2, 31). Iam inde apparet Thersandri somnium ad novum dei cultum instituendum spectare. Quid quod deus Romanorum quoque alicui somnio indicavit, Romae coli se velle ac sub serpentis specie illic iturum? Ovid. met. XV 658 'veniam, simulacraque nostra relinquam. hunc modo serpentem, baculum qui nexibus ambit, perspice et usque nota visu, ut cognoscere possis. vertar in hunc'. 119 Suppl. Frae. 120 ἐλη]λιγμένος iam Bens., reliqua Frae. 121 οἱ Bens. Frae.; sed potest etiam optativus esse -]οῖ. 122 [_ _ ἀπὸ τᾶς ἁμά|ξα]ς? aut potius, ut de deo post serpentis mentionem agatur: ὁ δὲ θεὸς αὐ|τὸ]ς? We. 123 [ἀγγε]λ-[λ]ούσας Frae. Cogitavi in v. 74 de [τᾶς δ]ὲ πόλ[ιος cum participio ἀγγελλ. coniungendo. Sed cum v. 74 init. narratio adhuc in somnio Thersandri describendo versari videatur, vix fieri potest, ut hic iam de Haliensium nuntio quicquam dicatur. Neque magis arridet [ἀμέρ]ᾳ[ς] οὔσας, nisi forte v. 69 [νυκτός] scribas. 124 τοῖς ἀφικν]ουμ[ένοις Dttb., nimis incerte.

125 Haec verba, cum de Thersandro in abato incubante dici non possint, pertinere videntur ad nuntium quendam ex oppido Haliensium in fanum missum. De re cf. We. 104. 126 πέμψαι add. Frae., reliqua We. Halienses oraculum adeunt, sicut Romani quoque Delphos mittunt antequam Aesculapii cultum instituunt, cf. We. 104, 1 et supra n. 1005.

127 Supplevi. 128 Primo post ΘΕΟ statim ΕΧΡΗ inciderat quadratarius, deinde Ε in Ϛ, Χ in Ε, Ρ in Χ, Η in Ρ mutare conatus est. Baun.

129 Cf. We. 104; Kabb. et Baun. origines Asclepiei Naupactii comparant,

(vacant l. 13). — [_ *l. c. 17* _ περὶ τέ]|κνων. αὕτα ἐγκαθεύδου[σα ὄψιν XXXIV
εἶδε· ἐδόκει αὐτᾶι τὸν θεὸν φάμεν οἱ 130] | ἐσσεῖσθαι γενεάγ καὶ ἐ[πε-
85 ρωτῆν νιν [εἴ ποκα κόραν ἀγοῖτο αἱρετω]|τέραν 131, αὐτὰ δὲ φάμεν ἐπι-
[θυμεῖν πολὺ μᾶλλον ἔρσενος, καὶ ἐντὸς 132 ἐνι]|αυτοῦ ἐγένετο αὐτᾶι
υἱ[ός] *(vacant l. 23)*. — [_ *l. c. 8* _] | Ἐπιδαύριος χωλός. οὗτος [χωλὸς XXXV
ἐὼν φοράδαν εἰς τὸ ἱαρὸν ἀφίκετο] 133· | ἐγκαθεύδων δὲ ὄψιν εἶδε·
[ἐδόκει οἱ 134 ὁ θεὸς _ *l. c. 20* _] | ποιτάσσειν αὐτῶι κλίμα[κα ποιφέρειν 119
90 _ *l. c. 9* _ καὶ ἀναβῆναι 119 ἐ]|πὶ τὸν ναόν, αὐτὸς δὲ τὸ με[_ *l. c. 32* _ |
ἐπί]αλεν 119 καὶ ἄνω ἐπὶ τοῦ θ[ριγκοῦ 135 _ *l. c. 26* _ | κ]αὶ τὰγ κλίμακα
μικρὸν κα[τέβα 136 _ *l. c. 27* _] | πρᾶτον ἀγανακτῶν τ[ᾶ]ι πρά[ξει 137
_ *l. c. 28* _ χω]|λῶι 119 ἐόντι. ἀποτολμ[ᾶι 138] δὲ ἀμ[έρας γενομένας 119
95 καὶ ἐκ τούτου ὑγιὴς ἐ]|ξῆλθε 139 *(vacant l. 10)*. — Καφισί[ας 140 XXXVI
_ *l. c. 24* _ τοῖς 119 Ἀσ]|κλαπιοῦ θεραπεύμασιν ἐπ[ιγελᾶν 119 _ *l. c. 15* _ οὐ
φεί]|δεται 119 λέγων ὡς εἰ δύναμιν ἔ[χοι 119. _ *l. c. 27* _] | τᾶς ὕβριος
ποινᾶς 141 λαμβάνω[ν 142 _ *l. c. 29* _] | τοῦ 143 Βουκεφάλα ἐν τᾶι ἕδραι 144

Paus. X 38, 13. 130 Suppl. Frae.; priores ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει οἱ τὸν θεὸν εἰπεῖν. 131 Verba post νιν sunt Frae.; Wilhelm proposuerat ἐ[περωτῆν, πότερον ἄρρενα (vel ἐ[περωτῆν νιν πότερον υἱὸν) ἐπιθυμέοι ἢ θηλυ- (vel θυγα])τέραν. 132 Sequor Frae.; Wilhelm: ἐπι[θυμεῖν ἄρρενα καὶ ἐκ τούτου (vel κυήσασα) ἐντός. 133 Suppl. Kabb. coll. v. 27, quod Frae. ne commemoravit quidem. At cf. sub finem [καὶ ὑγιὴς ἐ]ξῆλθε. Qui lectica delatus est, is valetudine recuperata suis pedibus domum redire potest. Cf. Cic. de divin. II 55 'illum ... debilem factum ... lecticula ... delatum, cumque senatui somnium enarravisset, pedibus suis salvum domum revertisse'. Liv. II 36, 8 'ecce miraculum: qui captus omnibus membris delatus .. esset, eum .. pedibus suis domum redisse' (Val. Max. I 7, 4. Macrob. Sat. I 11, 5. Lactant. Div. inst. II 7, 20). Dion. Hal. Ant. Rom. VII 68 ἦκε ἄρρωστος ἐπὶ κλινιδίου κομιζόμενος ... ἀναστὰς ἐκ τοῦ κλινιδίου καὶ τὸν θεὸν ἀναβοήσας ἀπῆει τοῖς ἑαυτοῦ ποσὶ ... οἴκαδε ὑγιής. Proxime accedit Plut. Coriol. 13 ἐν κλινιδίῳ φοράδαν κομισθεὶς ... ἀναστὰς ἀπῆει δι' αὐτοῦ βαδίζων. Plura apud We. 174. 134 Omis. Dttb. 135 Suppl. Frae.; priores θ[ρόνου]. 136 Suppl. Kabb.; Frae. κα[τ... 137 πράξ[ει priores; corr. Frae. 138 Suppl. Dttb. (vel ἀποτολμ[ᾶν] vel [-ῶν]). 'postero die aegrotus ausus est facere, quod in somnio fecisse sibi visus est, nimirum scalas ferre et ascendere.' Frae. 139 Secutus sum Frae., nisi quod ἐκ τούτου addidi. 140 Editores ante Frae., qui nomen incertum relinquit. 141 Γ correctum e Ν. 142 Incredulus, qui ἰάματα deridet, punitur, cf. not. 13. 37. 144. 143 του Frae. 144 De narrationis argumento cum iam Baun. aliique in summa recte iudicaverint, sed abstinuerint a supplendis versibus, pauca addenda sunt. Perperam ab eis recedit Frae., qui Βουκεφάλα inserit nominibus geographicis coll. Paus. II 34, 8. Hic enim de equo agi tota fabulae indoles docet; ad vocis

100 [καθίζοντά νιν καταπατοῦντος τρωθῆ]μεν τὸμ πόδα παραχρῆμα καὶ
[ἔτι δεινοτέρως διακεῖσθαι ἢ τὸ πρίν. | ὅ[σ]τερον δὲ πολλὰ καθικετεύ-
[σας τὸν θεὸν ὑγιὴς ἐγένετο]145 *(vacant l. c. 8)*. | — Κ̣λειμένης XXXVII
Ἀργεῖος ἀκρατὴς [τοῦ σώματος. οὗτος ἐλθὼν146 εἰς τὸ ἄβα]τον
ἐνεκάθευδε καὶ ὄψιν εἶδ[ε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς μέγαν δράκοντα147
105 πε]ριελίξαι περὶ τὸ σῶμα καὶ μικ[ρὸν _ *l. c. 20* _ ἄγειν]148 | νιν ἐπί
τινα λίμναν149, ἃς τὸ ὕδωρ [ἐκελήσατό νιν πιεῖν150 _ *l. c. 12* _] | δ'
αὐτοῦ ἕθεν108 διακειμένου τὸν α[_ *l. c. 24* _ πολ]λοὺς τῶν ἀνθρώπων
εἰς ταῦτα φά[μεν151 _ *l. c. 23* _ ἀ]φικνῶνται εἰς τὸ τέμενος ἐόντ[ες
_ *l. c. 25* _] | τοιοῦτον ποιησοῖ ἀλλ' ὑγιῆ ἀποπ[εμψοῖ152. ἁμέρας δὲ γενο-
110 μένας153 ἀσ]κηθὴς ἐξῆλθε *(vacant l. 5)*. — Δίαιτος Κύρ[νιος154. XXXVIII
οὗτος ἀκρατὴς ἐὼν ἐτύγχα]νε τῶν γονάτων· ἐγκαθεύδων δὲ ἐνύ[πνιον
εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς]155 | τοὺς ὑπηρέτας κέλεσθαι ἀειραμέν[ους νιν
ἐξενεγκεῖν ἐκ τοῦ ἀ]δύτου καὶ καταθέμεν πρὸ τοῦ ναοῦ, ἐ[πεὶ δὲ αὐτὸν
οὗτοι ἔξω ἤνεγ]καν, ἅρμα ζεύξαντα τὸν θεὸν ἵππων61 πε[ριελαύνειν156
115 τρὶς157 περί νιν κύ]κλωι καὶ καταπατεῖν (ν)ιν158 τοῖς ἵπποις, [καί οὐ

---

formam Βουκεφάλας cf. exempli gratia Arr. Anab. V 14, 8, Plut. Alex. 61. Caphisiam pedis vulnere vel morbo laborasse concludo e verbis ἐν τᾶι ἕδραι collatis cum 1168_{115} ἐπὶ ἑδράματος καθῖζε et inprimis ex v. 100 τὸμ πόδα. Aesculapius ut eum puniat, simili videtur usus esse ratione atque infra XXXVIII Diaetum, et ipsum pedibus laborantem, curat. Hunc equorum calcibus ictum sanat, Caphisiae vero, ni fallor, pedem aegrum Bucephali pedis ictu percussum etiam debiliorem reddit. Haud aliter Echedorum ultus (supra VII) effecit, ut ille non modo non liberaretur a stigmatis, sed plura acciperet et in Aristoph. Plut. 665. 716. 747 caecum Neoclidem μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν, ei poenae causa medicamentum dando, quo tantum aberat ut ille sanaretur, ut oculorum lumen prorsus perderet. Quibus deliberatis ad exemplum fabulae XVI et XXXVIII et coll. $1168_{92.\,114}$ versus inde ab ἕδραι supplevi. We. 145 καθικετεύ[σαντα ὁ θεὸς αὖθις ὑγιῆ αὐτὸν ἐποίησε] Frae. 146 Frae.; ἱκέται priores.

147 Frae. (δρ. μ. Kabb.); cf. not. 61. 148 Suppl. Benson. 149 Cf. We. 106. 150 Frae. (ἰάσιμον Bens.). 151 Kabb.; φα[_ _] Frae.

152 Kabb.; ἀποπέμποι Frae. 153 γεγενημένας Baun. et Dttb., quia Kabb. γενηθείσας spatium lacunae non expleret. Sed etiam v. 47 non nisi 50 litt. continet. posui igitur cum Frae. usitatius γενομένας. 154 Suppl. Frae., nam litt. P in Κυρ[αναῖος (Kabb.) vel Κυρ[ετιεύς (Dttb.) repugnat lapidi. 155 Frae.; τὸν θεόν priores. 156 Suppl. Baun., melius quam Kabb. πε[ριέρχεσθαι], quod curru vehitur deus. 157 περὶ αὐτὸν Frae., priores πρὸ τοῦ ναοῦ. Si Aristid. II 411, 75 δραμεῖν κύκλῳ περὶ τοὺς νεὼς εἰς τρίς contuleris ac huius numeri vim eximiam respexeris (cf. 1173_{11}), fortasse mecum scribes ut supra scripsi. De circuitus praesertim in medi-

τὰ γόνατα ἰσχυρὰ[159] γε]νέσθαι εὐθύς[27]· ἁμέρας δὲ γενομένας ὑγ[ιὴς
ἐξῆλθε *(vacant l. c. 5)*. — Ἀριστομή] | δα ἐκ Κέρυ[160]. αὗτα περὶ XXXIX
παίδων ἐγκαθεύδ[ουσα ἐνύπνιον εἶδε· ἐδό]κει οἱ ἐν τῶι ὕπνωι δρά-
κων[61] ἐπὶ τᾶς γαστ[ρὸς ἕρπειν[161]· καὶ ἐκ τούτου] | παῖδές οἱ ἐγένοντο
120 πέντε[162] *(vacant l. 5)*. — Τιμω[νίδας[163] .... λόγχαι[164] τρω]|θεὶς XL
ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν. οὗτος ἐγκαθεύδ[ων ἐνύπνιον εἶδε· ἐδό]κει οἱ ὁ
θεὸς ποίαν τρίψας[165] ἐγχεῖν εἰς τ[ὸν ὀφθαλμόν τι· καὶ ὑγι]|ὴς ἐγένετο
(vacant l. 5). — Ἐρασίππα ἐκ Καφυιᾶν[166]. [__αὗτα[167] __ *(praeter* XLI
αὗτα l. c. 15)] | εἶχε τὰγ γαστέρα καὶ ἐπέπρητο ὅλα καὶ ο[[168] _ *l. c. 13* _
ἐγκα]|θεύδουσα δὲ ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸ[ς τὰν γαστέρα ἀν-
125 τρί]|βων[169] φιλῆσαί νιν, μετὰ δε τοῦτο φιάλαν οἱ δό[μεν, ἐν ᾶι
φάρμακον[170]], | καὶ κέλεσθαι ἐκπιεῖν, ἔπειτα ἐμεῖν κέλεσ[θαι νιν,
ἐμεσάσας[170]] | δὲ ἐμπλῆσαι τὸ λώπιον τὸ αὑτᾶς. ἁμέρας δὲ γ[ενομένας
ἑώρη πᾶν[170]] | τὸ λώπιον μεστὸν ὧν ἐξήμεσε κακῶν[50], καὶ ἐκ το[ύ-
του ὑγιὴς ἐγένε]|το *(vacant l. 5)*. — Νικασιβούλα Μεσσανία περὶ XLII
130 παίδω[ν[171] ἐγκαθεύδουσα[172] | ἐνύπνιον εἶδε· ἐδόκει οἱ ὁ θεὸς δρά-

---

cina usitati ac ter repetiti vi magica cf. Eitrem Opferritus und Voropfer d. Griechen und Römer 15, qui hoc iama adhibuit. Ter iam apud Homerum circa rogum in funeris ritu equitant Ψ 13, ω 68 et 'ter curvos egere sinus' Stat. Theb. VI 217. Plura contulit Domaszewski Sitz. Ber. Heidelb. Akad. 1910, IV 7. **158** ΓΑΤΕΙΝΙΝ. Ad rem cf. not. 144 et We. 72. **159** Frae.; priores [καὶ ἐκ τούτου νιν ὀρθὸν. **160** Ἀνδρομέ]|δα priores, Ἀριστομή]|δα Frae. in adnot., per errorem in textu Ἀριστο]-μή|δα. Idem Κε(ο)ῦ (Κέου cum aliis Dttb.), in lapide ΚΕΟΥ, quod retinet Kabb. Sed recte monet Frae. in Argolide saepius omicron sic exarari. **161** Suppl. Frae. **162** Cf. XLII. Fabulae de mulieribus ex angue gravidis saepissime leguntur et ut alii dei ita Aesculapius quoque in serpentem mutatus filios gignit, cf. De. 32, 1. We. 93; Trug des Nektanebos 10; Hess. Blätter f. Volksk. X 213. Kuester Schlange in der griech. Kunst und Rel. (RGVV XIII 2) 150. **163** Suppl. Frae., priores Τίμω[ν].

164 Kabb. **165** Contra Kabb. (ποϊαντρίψας) monuit Wil. manifesto accusativum ποίαν (*herbam*) hic haberi. **166** Diphthongum υι habes etiam n. 48. 559_{61}, simplicem vocalem (Καφυεῖς) n. $434/5_{25.39}$. Cf. Hiller v. Gaertringen IG V 1 p. 73_{93}. **167** Om. Dttb.; priores Καφυιᾶν. [αὗτα __, melius Frae. [__. αὗτα __]. **168** ο[ὐκ ἐδύνατο ἕρπειν Kabb., sed nimis longum neque vix recte ad argumentum esse monet Frae. **169** Suppl. Kabb., cf. We. 29. **170** Frae.; priorum supplementa nimis longa (versus hic c. 47—49 litt. continent) omitto. **171** παιδο[ς Kabb., sed Ω certum in lapide. **172** Sic Frae.; αὗτα ἐγκαθεύδουσα] priores; hoc quidem usitatius, at excedit spatium. Nam non modo versus breviores fiunt sub finem tabulae, sed etiam genus dicendi non tam verbosum est quam in initio.

κοντα61 μεθ[έροντα αὐτὸν173] | φέρων πὰρ αὐτάν, τούτωι δὲ συγγενέσθαι αὐτά· [καὶ ἐκ τούτου] | παῖδές οἱ ἐγένοντο εἰς ἐνιαυτὸν ἔρσενες δύ[ο162. ×××(?) — -l.c.9-] | Κιανὸς174 ποδάγραν. τούτου ὕπαρ χὰν175 ποτιπορευο[μένου δάκνων]176 αὐτοῦ τοὺς πόδας καὶ ἐξαιμάσσων ὑγιῆ ἐπόη[σε]. XLIII

173 Frae., μέ[γαν παρκατακλῖναι Kabb., Dttb., verum Γ repugnat lapidi. 174 '....κιανός editores omnes, hoc nomen ab initio truncatum existimantes. Baun. exemplum supplementi proponit [Τρικ]κιανός. At Triccae Thessaliae cives Τρικκαῖοι potius dicuntur. Nomina propria in -κιανός cadentia sane frequentia sunt in titulis Graecis, sed ea ad unum omnia Latina sunt, ut huius tituli aetate in censum non veniant. Quare quin Κιανός integrum sit ethnicum a Cio urbe Bithyniae, quae postea Prusias appellata est, derivatum non est dubium.' Dttb., item Wilhelm.

175 Agnoverunt S. Reinach et Diels; ὑπαρχὰν priores et obstinate Baun. Ad rem cf. n. 61. De ansere cum Aesculapio coniuncto cf. De. 42. Sboronos Ἐφ. ἀρχ. 1909, 144. Lucian. Alex. 14 de Glycone, qui et νέος Ἀσκληπιὸς vocatur: οὐκ ἐκ Κορωνίδος ... οὐδέ γε Κορώνης ἀλλ' ἐκ χηνός (natus est). Errat Olck Realenc. VII 723, 29. 176 Diels, Frae., reliqui ἐπιδάκνων.

1170. In Asclepieo Epidauriorum. Edd. Kabbadias Ἐφ. ἀρχ. 1883, 227, 60; Fouilles d'Epidaure I 33, 5. Baunack Aus Epidauros 11, 60. v. Wilamowitz Isyllos 116. (Syll.² 804); Fraenkel IG IV 955; cf. Weinreich Ant. Heilungswunder (RGVV VIII 1) 6. 30. 112. [We]

ἐπὶ ἱερέως Πο. Αἰλ. Ἀντιόχου. | Μ. Ἰούλιος Ἀπελλᾶς1 Ἰδριεὺς Μυλασεὺς2 μετεπέμφθην | ὑπὸ τοῦ θεοῦ3, πολλάκις εἰς νόσους ἐν-

Litterae ΑΔΘΟΠΣ saec. II p. Chr. Vs. 1 Π̄. Ligaturae in finibus versuum 10 P et H, 22 et 25 M et E, 26 NME. Compendium: M̄ v. 2 init.; v. 20 in ΙΑΤΡΑ linea transversa diaeresim designat (cf. Frae. ad IG IV 995).

1 Idem IG III 731: Εὐμολπίδαι τὸν ἄρχοντα Μᾶρκον Ἰούλιον Ἀπελλᾶν Μαραθώνιον υἱὸν Μ. Ἰουλίου Δαμιανοῦ Μυλασ[έ]ως καὶ Φλ. Πώλλης, Φλ. Ἀπελλᾶ Ὑπαιπηνοῦ θυγατρός. Nam filius hominis Mylasensis priusquam Athenis civitatem nancisceretur sine dubio Mylasensis fuit, eoque tempore hoc marmor dedicatum esse consentaneum est. 2 Duplex ethnicum offensionem quandam habet; utique hac appellatione uti omnino nequivisset Apellas, nisi Idrias tum pagus civitatis Mylasensium fuisset. Nam de homine qui simul duarum civitatium civis est, aliter dicendum fuit. At ne sic quidem constanti titulorum usui ab omni parte respondet hoc exemplum, qui flagitat ut maiori corpori subiungatur minus, quod illius partem efficit, non praemittatur. Cf. n. 772₁ Ἀθηναῖος Λακιάδης et Θεσσαλὸς Ὑπαταῖος, Θεσσαλὸς Σκοτουσσαῖος, Κρὴς Χερσονάσιος (n. 324), Κρὴς Ὀάξιος. 3 Aristid. II 446, 83 Keil: ἐκάλει ὁ θεὸς πάλιν εἰς Πέργαμον. 451, 103 αὐτοῦ (sc. τοῦ θεοῦ) πέμψαντος. 450, 103 μετὰ ταῦτα ἔφεσις, κλῆσις ἡγεμόνος, κλῆσις τοῦ Σωτῆρος εἰς Πέργαμον. cf. infra no. 1173 ἐχρημάτισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν. plura

πίπτων καὶ ἀπεψί|αις χρώμενος· κατὰ δὴ τὸν πλοῦν ἐν Αἰγείνῃ
5 ἐκέλευσέν | με μὴ πολλὰ ὀργίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ ἐγενόμην ἐν τῷ ἱερῷ,
ἐ|κέλευσεν ἐπὶ δύο ἡμέρας συνκαλύψασθαι τὴν κεφαλήν, | ἐν αἷς
ὄμβροι ἐγένοντο, τυρὸν καὶ ἄρτον προλαβεῖν[4], σέλει|να μετὰ θρίδα-
κος[5], αὐτὸν δι' αὑτοῦ λοῦσθαι, δρόμῳ γυμνάζε|σθαι, κιτρίου[6] προ-
10 λαμβάνειν[4] τὰ ἄκρα, εἰς ὕδωρ ἀποβρέξαι, πρὸς | ταῖς ἀκοαῖς[7] ἐν
βαλανείῳ[8] προστρίβεσθαι τῷ τοίχωι, περιπάτῳ χρῆ|σθαι ὑπερώῳ[9],
αἰώραις[10], ἀφῇ πηλώσασθαι[11], ἀνυπόδητον περι|πατεῖν[12], πρὶν ἐν-

apud Weinreich 112. 4 Ter (v. 7. 9. 15) hic προλαμβάνειν, προλαβεῖν 'edere' est. Wil. vim praepositionis temporalem quidem fuisse, sed labente tempore plane evanuisse, Baun. praeferendi notionem inesse iudicat. At nescio an praepositiones πρός et πρό confusae sint; nam pro προσφέρεσθαι, quod perfrequens et de cibo, inferiore aetate nonnunquam προσλαμβάνειν quoque occurrit. 5 Aristid. 393, 73 K. τροφὴν δὲ ἔδωκε λάχανα ἄγρια, ἃ καὶ πέψιν καὶ δύναμιν παρέσχε μοί τινα. Galen. VI p. 638 τά γε μὴν σέλινα — καὶ τῆς θρίδακος φύλλοις μιγνύντες προσφέρονταί τινες. ἄποιον γὰρ οὖσα λάχανον ἡ θρῖδαξ ἔτι δὲ ψυχρὸν ἔχουσα χυμὸν ἡδίων τε ἅμα καὶ ὠφελιμωτέρα γίνεται τῶν δριμέων τι προσλαμβάνουσα. 6 Malum medicum (Hehn Kulturpflanzen[8] 448). Cf. Galen. VI p. 618 (τὸ σκέπασμα τοῦ κιτρίου) δύσπεπτόν ἐστιν, ὡς ἂν σκληρόν τε καὶ τετυλωμένον. εἰ δ' ὡς φαρμάκῳ τις αὐτῷ χρῷτο συντελεῖ τι πρὸς πέψιν. — τῷ δ' αὐτῷ λόγῳ καὶ στόμαχον ῥώννυσιν ὀλίγον ληφθέν, ὥστε καὶ κόπτοντες αὐτὸ καὶ τὸν χυλὸν ἐκθλίβοντες εἰώθασι μιγνύναι τοῖς καταποτίοις φαρμάκοις ὅσα λαπακτικὰ τῆς γαστρός ἐστιν ἢ καθαρτικὰ τοῦ σώματος ὅλου. Ceterum ad ἀποβρέξαι mente ex superioribus supplendum est κιτρίου τὰ ἄκρα, ita ut magis perspicue ἀποβρέξαντα dicturus fuerit Apellas. 7 Vox ΑΚΟΑΙ, quae v. 18 redit et apud Aristid. 379, 13 K. et apud Marinum vit. Procli 32 et in titulo Apolloniae invento Bull. Hell. XXV 1901, 326, 4 extat, varie explicatur. 'aquae' Wil.; melius Dttb. (cui adstipulatur Frae.) putavit ‚fortasse loco alicui delubri Epidaurii propter fabulam de nescio quibus vocibus divinis auditis proprium nomen Ἀκοαί fuisse'. Ἀκόας deas esse, velut Ἀκεσώ et Πανάκεια, voluit Keil Herm. XLV 1910, 475, contra quem cf. Wolters, ib. XLIX 1914, 149. Weinreich Ath. Mitt. XXXVII 1912, 58 et Herm. LI 1916, 624 de auribus parieti templi affixis, quales ex fano Isidis Pompeiano novimus, cogitat. 8 ΒΑΝΕΙΩ suprasripto ΛΑ. 9 Antyllus apud Oribasium I 508, 3 Dar. οἱ δὲ ὑπερῷοι πάντων περιπάτων προκριτέοι. Nobilissimam ex his pensilibus ambulationibus Sostratus Dexiphanis f. Cnidius, Ptolemaei II nauarchus, in patria sua exstruxit (Plin. N. h. XXXVI, 83. Lucian. Amor. 11. Newton Discoveries at Halicarnassus tab. XXVI sqq.). 10 Accurate describitur αἰώρα ab Antyllo l.l. I 513, 11 sqq., qua primus inter medicos usus est Asclepiades (Plin. N. h. XXVI, 14). Ambulationes cum oscillationibus coniunctas aptas senibus esse refert Plut. An seni 793 B χρῆσθαι ... αἰώραις καὶ περιπάτοις. 11 Cf. Aristid. 411, 74 K. τοιούτων δ' ὄντων προσέταξεν

βῆναι ἐν τῶι βαλανείῳ εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ | οἶνον περιχέασθαι[13], μόνον λούσασθαι καὶ ἀττικὴν δοῦναι | τῶι βαλανεῖ, κοινῇ θῦσαι
15 Ἀσκληπιῷ, Ἠπιόνῃ, Ἐλευσεινίαις, | γάλα μετὰ μέλιτος προλαβεῖν[4]· μιᾷ δὲ ἡμέρᾳ πιόντος μου γά|λα μόνον, εἶπεν· ‘μέλι ἔμβαλλε εἰς τὸ γάλα, ἵνα δύνηται διακό|πτειν.’ ἐπεὶ δὲ ἐδεήθην τοῦ θεοῦ θᾶττόν με ἀπολῦσαι, ᾤμη(ν) νά|πυι[14] καὶ ἁλσὶν κεχρειμένος[15] ὅλος ἐξιέναι κατὰ τὰς ἀκοὰς[7] ἐκ τοῦ | ἀβάτου, παιδάριον δὲ ἡγεῖσθαι θυμια-
20 τήριον ἔχον ἀτμίζον | καὶ τὸν ἱερέα λέγειν· ‘τεθεράπευσαι, χρὴ δὲ ἀποδιδόναι τὰ ἴατρα’[16]. | καὶ ἐποίησα, ἃ εἶδον, καὶ χρείμενος[17] μὲν τοῖς ἁλσὶ καὶ τῶι νάπυ[ι] ὑγρῶι ἤλγησα, λούμενος[17] δὲ οὐκ ἤλγησα.

χρίσασθαι (sic iam ante Keilium Dttb. recte scripserat et hoc loco et § 75) τῷ πηλῷ πρὸς τῷ φρέατι τῷ ἱερῷ καὶ λούσασθαι αὐτόθεν. 75 τῇ δ' ἐπιούσῃ νυκτὶ προστάττει τῷ τε πηλῷ πάλιν κατὰ τὰ αὐτὰ χρίσασθαι καὶ δραμεῖν κύκλῳ περὶ τοὺς νεὼς εἰς τρίς. Plutarch. de superst. 166 A ‘ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακά' τῇ δεισιδαιμονίᾳ, πηλώσεις καταβορβορώσεις βαπτισμούς, ῥίψαις ἐπὶ πρόσωπον, αἰσχρὰς προκαθίσεις, ἀλλοκότους προσκυνήσεις (cf. Abernetty De Plut. qui fertur de superst. lib., Diss. 1911, 17). Wil. monet ἀφὴν esse pulverem quo athletae post unctionem se aspergerent, coll. Senecae epist. 57, 1 sq. *et tantum luti tota via fuit, ut possim videri nihilominus navigasse. totum athletarum fatum mihi illo die perpetiendum fuit: a ceromate nos haphe excepit in crypta Neapolitana ... duo incommoda inter se contraria simul pertulimus: eadem via, eodem die et luto et pulvere laboravimus.* Pulvere (ἀφῇ) cum aqua commixto πηλός fit, quo se ungere iubetur Apellas. 12 Cf. Aristid. 391, 5 K. πολλὰ μὲν οὖν καὶ παράδοξα ἐπετάχθημεν· ὧν δὲ ἀπομνημονεύω, δρόμος τέ ἐστιν ὃν ἔδει δραμεῖν ἀνυπόδητον χειμῶνος ὥρᾳ. 396, 7 K. ἀνυπόδητόν τε γὰρ προελθεῖν ἐπέταξεν (ὁ Ἀσκληπιὸς) κτλ. 13 ‚Suum ipsius corpus vino perfundere iubetur ille, priusquam lavacro se immittat; nempe εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ ad ἐνβῆναι pertinet‘ Dttb., qui priorum interpunctionem correxit. 14 ΩΜΗΝᾺ. 15 Accurate hic distinguuntur quae a χρῆσθαι descendunt per η scripta (χρῆσθαι v. 10. 11. χρησάμενος v. 29) ab eis quae ad χρίειν redeunt ideoque ει, quod tum fuit legitimum vocalis ῑ productae signum, habent (κεχρειμένος v. 18. χρείμενος v. 21; cf. not. 7). 16 Cf. n. 1168[26]. 17 χρει(ό)μενος Wil. ‚At fortasse sic defendi potest tradita scriptura, ut Apellam antiquam formam Atticam λούμενος, quam v. 22 consulto ab eo positam esse vidit Wil., prave interpretatum, tanquam si non contractione ex λοόμενος, sed hyphaeresi vocalis ex λουόμενος nata esset, ad eius exemplum suo Marte χρίμενος pro χριόμενος finxisse statuamus. Talia tunc temporis eis qui Attice scribere vellent, etiam hominibus haud exigua eloquentiae laude florentibus, nonnunquam accidisse testatur Phrynichus p. 15, 4 Λολλιανὸς ἀκούσας ὅτι χρὴ σὺν τῷ ε̄ εἰσιέναι λέγειν, εἶτα ὑπέλαβε καὶ τὸ εἰσίτω εἰσιέτω δεῖν λέγεσθαι‘ Dttb.; (κε)χρειμένος Frae., quod arridet.

ταῦτα ἐν ἐννέα ἡμέ|ραις, ἀφ' οὗ ἦλθον. ἥψατο δέ μου καὶ τῆς δεξιᾶς χιρὸς καὶ τοῦ | μαστοῦ. τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἐπιθύοντός μου, φλὸξ ἀναδραμοῦ|σα ἐπέφλευσε[18] τὴν χεῖρα, ὡς καὶ φλυκταίνας ἐξανθῆσαι. μετ' ὀ|λίγον δὲ ὑγιὴς ἡ χ×ειρ ἐγένετο. ἐπιμείναντί μοι ἄνηθον με|τ' ἐλαίου χρήσασθαι[19] πρὸς τὴν κεφαλαλγίαν εἶπεν. — οὐ μὴν ἤλ|γουν τὴν κεφαλήν· συνέβη οὖν φιλολογήσαντί μοι συνπλη|ρωθῆναι[20]· χρησάμενος τῷ ἐλαίῳ ἀπηλάγην τῆς κεφαλαλγί|ας. — ἀναγαργαρίζεσθαι ψυχρῷ πρὸς τὴν σταφυλὴν[21] — καὶ γὰρ περὶ | τούτου παρεκάλεσα τὸν θεόν — τὸ αὐτὸ καὶ πρὸς παρίσθμια[21]· ἐκέλευσεν δὲ καὶ ἀναγράψαι ταῦτα. χάριν εἰδὼς καὶ ὑγιὴς γε|νόμενος ἀπηλλάγην.

18 Herodot. V 77 τειχέων περιπεφλευσμένων πυρί unum praeter hoc huius verbi exemplum esse observavit Wil., nam περιφλύει Ar. Nub. 396 ad eandem quidem radicem redire sed tamen simplicem vocalem pro diphthongo habere. Ad rem cf. Eitrem Opferritus 137 n. 5. 19 Nota soloecismum verbi χρῆσθαι transitive usurpati. 20 ‚Blutandrang nach dem Gehirn bekommen.' Wil., qui affert Galen. VIII p. 205 διαφορὰ δέ τίς ἐστι καὶ αὐτῶν τῶν κεφαλαλγιῶν, ἐνίων μὲν τὴν κεφαλὴν εὐπλήρωτον ἐχόντων, ἐπιτήδειον δὲ τὴν ὅλην τοῦ σώματος ἕξιν πρὸς τὸ πληροῦν αὐτήν. 21 Cf. Galen. VII p. 731 αἱ σταφυλαὶ — καὶ τὰ παρίσθμια — οὐκ ἄλλο τι ἢ φλεγμοναί εἰσιν, αἱ μὲν σταφυλαὶ τοῦ γαργαρεῶνος — τὰ παρίσθμια τῶν κατ' αὐτὴν τὴν φάρυγγα σωμάτων.

1171. Lebenae (*Miamù*) in insula Creta prope Gortyna. Edd. Baunack Philol. XLVIII (1889) 401, 8. 576; Halbherr Mus. Ital. III 720, 170 (Syll.² 805). Cf. Weinreich, Heilungswunder 7. 113. [*We*]

Ἀσκληπιῷ | Πόπλιος Γράνιος[1] | κατ' ἐπιταγήν[2]. | ἐκ διετίας βήσσοντά με ἀδ[ιαλεί]|πτως, ὥστε σάρκας ἐνπόου[ς καὶ] | ἡμαγμένας[3] δι' ὅλης ἡμέρας ἀ[πο]|βάλλειν, ὁ θεὸς ἐπεδέξατο θερ[α]|πεῦσαι. | ἔδωκεν εὔζωμον[4] νήστῃ[5] τρώγειν, | εἶτα πεπερᾶτον[6] Ἰταλικὸν πείνειν, | πάλιν ἄμυλον διὰ θερμοῦ ὕδατος, | εἶτα κονίαν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς σποδοῦ[7] |

1 P. Granium mercatorem apud Ciceronem in Verrem V 59, 154 commemorari observat Ha., neque improbabile esse eundem hoc monumentum dedicasse. At mihi multo veri similius est, principatus demum temporibus haec esse incisa (cf. not. 8). Dttb. Cognomen non intercidisse sed positum non fuisse elucet e vocum et versuum distributione aequabili. 2 Cf. n. 1153[1]. 1172[4] et Weinreich 7, 1. 3 [καὶ] ἡμαγμένας G. Meyer (apud Baun.) et Halbh. 4 Cf. Plinius N. h. XIX, 154 *eruca praecipue frigorum contemptrix diversae est quam lactuca naturae concitatrixque veneris.* Nam haec (*brassica eruca* Linn.) est quae Graece εὔζωμον vocatur. 5 Dativus vocis νήστης Dttb. 6 *Vinum piperatum* apud Romanos potissimum medicos in usu fuit; cf. Celsus IV 26 (p. 152_{24} D.). 7 Cf. v. 18 sq. et 1173^{9}, Aeliani frg. 39 et 41, Weinreich 131 sq.; de ἱεροῦ ὕδατος vi atque usu cf. Eitrem Opferritus 97.

καὶ τοῦ ἱεροῦ ὕδατος, εἶτα ᾠὸν καὶ | ῥητείνην, πάλιν πίσσαν ὑγράν, |
15 εἶτα εἴρην[8] μετὰ μέλιτος, εἶτα μῆλον | Κυδώ[νιον κ]αὶ πε̣τ̣[ρ]ίδα[9] συν-
εψή|[σαντι τὸ μὲν ἕψημα[10] πεί]νειν, τὸ δὲ μῆλον | [τρώγειν, εἶτα τρώ-
20 γει]ν σῦκα μετὰ σπο|[δοῦ[7] ἱερᾶς τῆς ἐκ τοῦ] βωμοῦ, ὅπου θύ[ουσι
τῷ θεῷ.
--] ἀπὸ τ..ς ἐν τῷ δε|[ξιῷ (?) --]ς πολὺ αἷμα ʌ--|-- οὖντα [ἰ]κέ[την --|--]

8 Quin hoc prava inferioris aetatis consuetudine pro εἶρον vel ἶρον incisum sit eo minus dubitari licet, quia aliter non intellegeretur unde Ionica vocalis post ρ in hunc titulum pervenisset. De iridis plantae usu medico cf. Theophrast. de odor. 7, 32: θερμὴ δὲ καὶ στυπτικὴ καὶ ἡ ἶρις. 12, 60: ἐπεί γε κοιλίαν κινεῖ καὶ ἡ ἶρις ὥσπερ ἐλέχθη. Vides apte eam hic cum melle componi, cui eadem vis tribuitur 1170, 16. 9 Γ¯¯ 1-2 I ΔΑ suppl. Hiller, i.e. πέτριον, πετροσέλινον. 10 Pleraque abhinc suppl. Dttb.

1172. Lebenae (cf. 1171). Post * Baunack et * Halbherr ed. Zingerle Ath. Mitt. XXI 1896, 67 sqq. (Syll.² 806); cf. Weinreich Heilungswunder 7. 113.

[We]

--ᾳσᾳ--|-- κεφαλὴν κα[ὶ --|..] εὐ[χ]αριστεῖ[1] Ἀσκληπιὸ[ν Σωτῆρα,
5 λαβοῦσα[2] | ἐπὶ τοῦ μεικροῦ δακτύλο[υ ἕλκωσίν[3] τινα | ἀ]γρίαν καὶ
θεραπευθεῖσ[α, τοῦ θεοῦ ἐπιτά]ξαντος[4] ἐπιθεῖναι ὀστ[ρέου τὸ ὄστρα-
κον[5]] | κατακαύσασαν καὶ λεο[τριβήσασαν[6] μετὰ] | ροδίνου[7] καὶ μο-

A similis argumenti titulo n. 1171 utique non magno temporis intervallo distat. Supplementa Zingerlei sunt praeter ea quae hic nominatim alii tribuuntur. 1 Subiectum huius verbi mulier (cf. v. 7 κατακαύσασαν) est, quae Aesculapium adierat et ab eo curata erat. Nomen ante ipsum verbum periisse recte existimat Zi. Itaque versuum 1. 2 relliquias ad alium eiusdem generis titulum pertinuisse consentaneum est. 2 Dttb.; ἔχουσα Zi. At quo tempore medelae iam sibi allatae (θεραπευθεῖσα) gratiam refert (εὐχαριστεῖ), enuntiare non potest se etiamtum habere illud ulcus. 3 Suppl. Zi. coll. 1168, 113 sqq. ὑπό του ἀγρίου ἕλκεος δεινῶς διακείμ[εν]ος. 4 Suppl. Halbh. et Baun. Cf. n. 997[1] et 1171[2] et infra [9]. 5 Suppl. Z., qui de ostreorum usu medico affert Plin. N. h. XXXII, 65: *testae ostreorum cinis uvam sedat et tonsillas admixto melle, eodem modo parotidas, panos mammarumque duritias, capitum ulcera ex aqua, cutemque mulierum extendit. inspergitur et ambustis et dentifricio placet. pruritibus quoque et eruptionibus pituitae ex aceto medetur. crudae si tundantur, strumas sedant et perniones pedum* et Galen. XII p. 345 ὀστρέων τὸ ὄστρακον καυθὲν ὁμοίας ἐστὶ δυνάμεως τῷ τῶν κηρύκων ὀστράκῳ. 6 Pro λειοτριβεῖν etiam hic λεοτριβεῖν scribitur ut in papyro Leidensi (Dieterich Abraxas 172). De hac diphthongi et simplicis vocalis vicissitudine cf. n. 112[11]. Praeterea cum hoc praecepto aptissime Zi. confert pap. Berol. ap. Parthey Abh. der Kgl. Ak. d. W. zu Berlin 1865 151 sq. v. 34: ἔστιν δὲ τὸ μέλαν τόδε· σμύρναν καὶ πεντεδάκτυλον βοτάνην καὶ ἀρτεμισίαν καύσας [ὁμοῦ λει]οτρίβησον.

10 λόχῃ μ[ετ' ἐλαίου χρίσασ]|θαι· καὶ οὕτως ἐθεραπ[εύθην. ἰδοῦσαν] | δέ
με πλείονας ἀρετὰ[ς[8] τοῦ θεοῦ καθ' ὅπν]|ον [ἀν]αγράφειν ὁ θεὸ[ς
ἐκέλευσε τὰς | ὄψ]εις[9].

7 Sc. ἐλαίου. Nam si unguentum intellegeretur, μύρον necessario addendum erat. Zi. 8 Vis divina, quae mirabilem in modum hominibus laborantibus salutem affert (ἀρετή, virtus, *Wunderkraft*, *Wunder*); hinc ἀρεταλόγος (cf. 1133$_2$; Rubensohn Festschr. f. Vahlen 1 sqq., IG XI 4, 1263) et ἀρεταλογία. Strabo XVII 801 de Serapeo Canopi: συγγράφουσι δέ τινες καὶ τὰς θεραπείας, ἄλλοι δὲ ἀρετὰς τῶν ἐνταῦθα λογίων (ἀρεταλογιῶν CDF, ἀρεταλογιῶν Reinach, ἀρεταλογίας Wilcken ap. Otto, sed cf. Reitzenstein 8, 1, Weinreich 119). De Serapidis ἀρετῇ cf. IG XI 4, 1299, 49 et 91, ad rem universam Reinach Bull. Hell. IX 1885, 261 = Cultes, Mythes, Religions III 293; Preuner Delph. Weihgeschenk 94; Crusius Realenc. II 670; Reitzenstein Hellenist. Wundererzähl. 8; Ferguson Hellenist. Athens 393, 3; Norden Agnostos Theos 150, 1. 154. 165, 2. 391. Weinreich Neue Urkunden z. Sarapis-Relig. 10, 14 sq., 19 sq. Isylli Epidaurii in Aesculapium hymnus hisce terminatur verbis: ταῦτά τοι, ὦ μεγ' ἄριστε θεῶν ἀνέθηκεν Ἴσυλλος | τι[μ]ῶν σὴν ἀρετήν, ὦναξ, ὥσπερ τὸ δίκαιον (IG IV 950, 78 sq.). [ἀ]ρετῆς εὐχήν et ἀρεταῖσι τεαῖσι legitur in inscriptione metrica, qua deo medico nescio cui gratiae aguntur, cf. Kontoleon Rev. Ét. gr. XIV 1901, 300, 1. Cf. 1151$_2$; 1168^{56a}; 1173^5. 9 Sequuntur reliquiae v. quattuor, in quibus de δακτύ-[λου] curatione agi videtur (v. 13); notandum praeterea v. 14 ἐπιτάξαντο[ς τοῦ θεοῦ], reliqua nimis incerta.

1173. Romae exscripsit a. 1547 Metellus. Edd. post alios Kaibel IG XIV 966 (Syll.^{2} 807; Cagnat IGR I 41). Cf. Deubner De incubatione 44 sqq.; Besnier L'île Tibérine 214 sqq.; Weinreich Heilungswunder 63 sq. 108 sq. 115 sq.; Eitrem Opferritus und Voropfer d. Griechen u. Römer 51. [*We*]

αὐταῖς ταῖς[1] ἡμέραις Γαΐῳ τινὶ τυφλῷ ἐχρημάτισεν[2] ἐλθεῖν ἐπ[ὶ
τὸ] ἱε|ρὸν βῆμα καὶ προσκυνῆσαι, εἶ[τ]α[3] ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ ἐλθεῖν ἐπὶ
τὸ ἀριστερὸν | καὶ θεῖναι τοὺς πέντε δακτύλους ἐπάνω τοῦ βήματος
καὶ ἆραι τὴν χεῖ|ρα καὶ ἐπιθεῖναι ἐπὶ τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς· καὶ
5 ὀρθὸν ἀνέβλεψε τοῦ | δήμου παρεστῶτος καὶ συνχαιρομένου[4], ὅτι
ζῶσαι ἀρεταὶ[5] ἐγένοντο ἐπὶ | τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Ἀντωνείνου[6]. |

De aetate cf. not. 6. A dextra alterius columnae relliquiae exstant perexiguae: iuxta v. 11 ANN (Ἀνν[ίῳ] K.) et iuxta v. 13 ЄN. 1 Exspectaveris ταῖς αὐταῖς. 2 Sc. ὁ θεός. Cf. v. 7. 11. 15. Sine dubio Aesculapius est. 3 ЄICÀ Met., Smetius, ЄNÀ Holstenius. Corr. Smetius. 4 Medii vel passivi usus barbarus, sed iam antiqua aetate non inauditus, quippe quem irriserit Aristophanes Pac. 291 ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι κεὐφραίνομαι. 5 Cf. 1172^8. 6 Hinc certissime colligitur, titulum anno 138 p. Chr. non esse antiquiorem. De Caracalla cogitat Cagnat; cf. n. 883$_1$.

Λουκίῳ πλευρειτικῷ καὶ ἀφηλπισμένῳ ὑπὸ παντὸς ἀνθρώπου[7] ἐχρη-
σμάτι|σεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ ἐκ τοῦ τριβώμου[8] ᾶραι τέφραν[9] καὶ μετ'
οἴνου ἀνα|φυρᾶσαι καὶ ἐπιθεῖναι ἐπὶ τὸ πλεῦρον· καὶ ἐσώθη καὶ δη-
10 μοσίᾳ[10] ηὐχαρίστησεν | τῷ θεῷ καὶ ὁ δῆμος συνεχάρη αὐτῷ. |
αἷμα ἀναφέροντι Ἰουλιανῷ, ἀφηλπισμένῳ ὑπὸ παντὸς ἀνθρώπου[7]
ἐχρησμά|τισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ ἐκ τοῦ τριβώμου[8] ᾶραι κόκκους
στροβίλου καὶ | φαγεῖν μετὰ μέλιτος ἐπὶ τρεῖς[11] ἡμέρας· καὶ ἐσώθη
καὶ ἐλθὼν δημοσίᾳ | ηὐχαρίστησεν ἔμπροσθεν τοῦ δήμου. |
15 [12] Οὐαλερίῳ Ἄπρῳ στρατιώτῃ τυφλῷ ἐχρημάτισεν ὁ θεὸς ἐλθεῖν καὶ
λαβεῖν αἷμα | ἐξ ἀλεκτρυῶνος λευκοῦ μετὰ μέλιτος καὶ κολλύριο[ν][13]
συντρῖψαι καὶ ἐπὶ | τρεῖς[11] ἡμέρας ἐπιχρεῖσαι ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς·
καὶ ἀνέβλεψεν καὶ ἐλήλυθεν | καὶ ηὐχαρίστησεν δημοσίᾳ τῷ θεῷ.

7 Cf. Weinreich 196. 8 Aram triplicem, in qua tribus diis sacra fiant, significare videtur vocabulum ceteroqui quod sciam inauditum. 9 Cf. 1171[7]. 10 Coram populo; redit v. 13. 18. Ab antiquiore aetate haec adverbii significatio aliena est. 11 Numerus ternarius saepissime occurrit in curationibus, cf. 1169[157]; Weinreich 116, 5. 12 De huius miraculi genere dicendi cf. Deissmann Licht v. Osten[3] 92; Norden Agnostos Theos 367. 13 -ΡΙΟΥ Met., Dttb., -ΡΙΟΝ Pighius, edd. plerique, ad rem cf. Deubner 46 sq.

8. Dirae et imprecationes.

Collegerunt R. Wuensch IG III appendix, Defixionum tabellae Atticae 1897; ab Attica alienas exhibet praefatio; A. Audollent Defixionum tabellae quotquot innotuerunt tam in graecis orientis quam in totius occidentis partibus praeter Atticas in corpore inscriptionum Atticarum editas. 1904. Nr. 814 videas inter res privatas [3] 1199.

1174. Corcyrae. Diptychum plumbeum. Edd. Orioli Bull. Inst. 1848, 72. 96; Mustoxydes Cose Corciresi 237 LXXII (Wachsmuth Rh. Mus. XVIII 559, 76; SGDI 3220; IG IX 1, 977; Wuensch p. VIII; Michel 1326; Syll.[2] 808; Audollent 139, 87). [*Hi*]

Σιλανοῦ τὸν νόον καὶ τὰν γλῶσ|σαν τουτεῖ καταγράφω[1], καὶ τῶν
μαρ|τύρων τῶν Σιλανοῦ τὰν γλῶσσαν κ|αὶ τὸν νόον τουτεῖ καταγράφω.

Supra hunc titulum, qui ab initio integer videtur, unius versus reliquias incertas Or. et Must. exhibent. 1 Ab homine, qui in iudicio causa cecidit, devovetur adversarius cum eis qui testimonio mendaci effecerunt ut secundum eum iudicaretur. Qui deinde nominatim enumerantur tres homines, ipsi illi testes esse videntur. Sane apud Athenienses mulieri testimonium dicere non licebat, at non est cur de hac re eandem ubique legem fuisse existimemus. Dttb. Athenis quoque iudicia capitalia

5 Ἐπαι|νέτου τὰν γλῶσσαν καὶ τὸν νόον τουτ|εῖ καταγράφω. Ἀγῆνος[2] τὰν γλῶσσαν | καὶ τὸν νόον τουτεῖ καταγράφω. Τιμαρέ|τας τὰν γλῶσσαν
10 καὶ τὸν νόον τουτεῖ κα|ταγράφω. | -- | --τω φαμ[3]---

eximenda esse videntur. Lipsius Att. Recht III 874. Verbum καταγράφω eadem vi atque hic redit in simili tabula Thebana apud Wuenschium p. VII $a_{5.\,9.\,17}$.

2 ΑΓ ΙΝΟΣ. Talia nomina in -ήν Corinthiis eorumque coloniis, Corcyraeis, Epidamniis, Apolloniatis in deliciis erant. Kuehner-Blass Gr. Gr. I 471. 3 ΤΩΦΑΜ Orioli. ΤΩΦΑΙΝΑΙ Mu. i.e. --αὐ?]τῷ φαίν(ε)ται, cf. Wue.

1175. Piraei. Lamina plumbea convoluta. Edd. Kumanudes Ἀττικῆς ἐπιγρ. ἐπιτ. 2585; Eustratiades Ἐφ. ἀρχ. β' 1869 334, 407 tab. 49 *a* (Wuensch p. 24, 97; Syll.² 809). Cf. Wilhelm Z. Oest. Gymn. 1916, 280. [*Hi*]

Μικίωνα[1] ἐγὼ ἔλαβον καὶ | κατέδησα[2] τὰς χεῖρας καὶ | τοὺς πόδας
5 καὶ τὴν γλῶσσαν | καὶ τὴν ψυχήν. καὶ εἴ τι μέλλει⟨ε⟩ | ὑπὲρ Φίλωνος ῥῆμα μοχθηρὸ|ν φθέγγεσθαι[3], ἡ γλῶσσα αὐτοῦ | μόλυβδος γένοιτο, καὶ κέντ|[η]σον[4] α[ὐτ]οῦ τὴν γλῶσσαν. καὶ | εἴ τι μέλλει ἐργάζεσθαι,
10 ἀνόνη|τα αὐτῶι γένοιτο καὶ ἄχωρα[5] | καὶ ἄμοιρα καὶ ἀφανῆ αὐτῶι | [ἅ]παντα γένοιτο. Ἱπονωΐ[δ]ην[6] καὶ Σωκράτην ἐγὼ | [ἔλ]αβον καὶ
15 ἔδησα τὰς | [χε]ῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ | [τὴ]ν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυχ[ὴ]ν καὶ εἴ τι μέλλουσιν | ὑπὲρ Φίλωνος ῥῆμα μοχθ|ηρὸν ἢ πονηρὸν φθέν-

Litteratura in universum quidem volgaris Ionica, praeter ⅄ Φ, quae formae praecipue saeculorum a. Chr. n. quarti ad finem vergentis et tertii ineuntis sunt (quartum praefert Wi.); sed propter neglegentiam insculpendi multifariam fluctuatur inter ꟺB et inter ꟼP, itemque inter O◇ et inter ΠΓ. Scriptura a dextra ad sinistram currit, ita tamen ut ubique litterarum formae volgares ad dextram conversae retineantur, veluti v. 1 ΑΝΩΙΚΙΜ (Μικίωνα), v. 3 ⋸ΑΔΟΠ⋸ΥΟΤ (τοὺς πόδας), v. 5 ΑΜΗΡ (ῥῆμα).

1 Alia brevior eiusdem hominis exsecratio in lamina plumbea ibidem inventa est apud Wuenschium p. 24, 96: Μικίωνα ⟨ει⟩ | ἐγὼ ἔλαβον | καὶ ἔδησα | τὴν γλῶσσαν | καὶ τὴν ψυχὴν | καὶ τὰς χεῖρας | καὶ τοὺς πόδ|ας· καὶ ε[ἴ] τι μέλ|λει ὑπὲρ Φίλω|νος φθέγγεσθαι | ῥῆμα πονηρόν, | ἡ γλῶσσ' αὐτοῦ | μόλυβδος γένοι|το. καὶ κέντησον | αὐτοῦ τὴν γλῶσ|σαν· τὰ χρήματα, ἃ | ἔχει ἢ χειρίζει, ἄ|χωρα καὶ [ἄ]μοιρα | γίνοιτο. | . ΙΙΙΚΙΟΝ. 2 Legit Wue., cum compositum καταδεῖν perfrequens esset in eiusmodi tabulis, quamquam in utraque Micionis defixione (hic v. 14. 32. Wuensch p. 24, 96_3) praeter hunc locum constanter simplex usurparetur. 3 Supra huius versus initium errore manifesto litterae ΗΤΙΑΚ insertae sunt. 4 Hecaten hic appellari opinatur Eustr., Mercurium Wuensch. 5 I.e. quibus nullus locus est in rerum natura, quae nusquam sunt. Ita de eo quod ad nihilum redigitur οὐδαμοῦ εἶναι dicitur; cf. θεοὺς νομίζων οὐδαμοῦ de eo qui deos non esse credit Aesch. Pers. 498; τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω Soph. Antig. 183. 6 Ἱπονοΐδην desiderat Dttb.; cf. Ἱπονοΐδας (Spartanus) Thuc. V 71, 3; Bechtel Hist. Pers. 220. 337.

γεσθαι | ἢ κακόν τι ποῆσαι, ἡ γ[λ]ῶσ|σα αὐτῶν καὶ ἡ ψυχὴ μόλυ|βδος γένοιτο καὶ μὴ δύναιντο | φθένγεσθα[ι] μηδὲ ποῆσαι, ἀλλὰ | τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυχὴν | αὐτῶν κέντησον. καὶ εἴ τ[ι] | αὐτοῖς ἐ[σ]τι ἢ μέλλει τι εἶνα[ι], | χρήματα ἢ οὐσία ἢ ἐργασία, | ἅπαντα ἀνόνητα καὶ ἄ|χωρα καὶ ἄμοιρα πάντα | αὐτοῖς γένοιτο καὶ ἀφανῆ | αὐτοῖς ἔστω|. Ἀριστὼ ἐγὼ ἔλαβον καὶ ἔδη|[σ]α τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας | καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ψυ|χήν· καὶ μὴ δύναιτο ὑπὲρ Φί[λωνος φθένγεσθαι ῥῆμα πο|νηρόν, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα αὐτῆς μό|λυβδος γένοιτο· καὶ κέντησον | αὐτῆς τὴν γλῶσσαν.

1176. Phliunte. Edd. Wide Ath. Mitt. XX 1895, 211, 3 (Syll.² 810); Fraenkel IG IV 444. [*Hi*]

--τισι-- | καὶ ὅ,τι ἂν ποιῇς τ|ῶ[ιδε][1], | εἰς σεαυτὸν τρεπέ[σθω·] | ταῦτά σοι εὐχόμεθ[α]. | εἰ δέ τι ἑκὼν ἐξαμ[αρτήσει][2], | οὐκ ἐμὸν ἐπαρά[σασθαι]· | δίκη δὲ ἐπικρέματα[ί σοι[1]] | τιμωρὸς ἀπελθόν[τι[3]] ἀπειθὴς Νεμέσε[ως][4].

1 Suppl. F. 2 Suppl. Dttb.; ἐξαμάρτ[ηις] W., ἑκὼν (scil. ποιεῖς), ἐξαμ[οιβὴν οὐκ ἐμὸν ἐπ. Fr. 3 περ add. Fr. 4 Genetivus si quid video a δίκη pendet 'Implacabilis Nemeseos deae vindicta tibi imminet'. Dttb. Sequuntur alius imprecationis reliquiae.

1177. Athenis in lamina plumbea. Edd. Jamot et Lechat Bull. Hell. XIII 1889, 77 (Wuensch 15, 69; Syll.² 811). [*Hi*]

καταδῶ [Δι]ονύσιον | τὸν κρανοποιὸν[1] καὶ τὴν | γυναῖκα αὐτοῦ Ἀρτεμεὶν[2] | τὴν χρυσώτριαν[3] καὶ τὴν [ο]ἰ[κ]ίαν αὐτῶν καὶ τὴν [ἐ]ργα|σίαν καὶ τὰ [ἔρ]γα καὶ τὸν | βί[ο]ν αὐτῶ[ν καὶ] Κάλλιπ[πον--]

Inter formas nota C. 1 Aristoph. Pac. 1250. 2 Nomen in Asia haud infrequens, W. Schulze Rh. Mus. XLVIII 253. Qui num recte aliorum nominum Asianorum similiter formatorum exempla ex titulis afferat genetivos Μητρεῖδος, Μοναρχεῖδος, Πυθεῖδος, Φιλεῖδος dubites. Nam accusativum Ἀρτεμείν quidem cum illa flexione conciliari posse recte dicit, sed quod nusquam quod sciam Ἀρτεμεῖδος Ἀρτεμεῖδι Ἀρτεμεῖδα legitur, vix ad merum casum referendum est. Dttb. 3 Vocabulum novum esse, sed masculinum χρυσωτής supra n. 153_{37} et apud Plutarchum (de gloria Athen. 6 p. 348 F ὡς ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ καὶ χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς) inveniri monet L.

1178—1180. Cnidi in fano Cereris. Laminae plumbeae; n. 1179 utrimque inscriptus. Edd. Newton Hist. discov. Halicarnassus ... II 745, 95 tab. XV; 732, 82 tab. V; 735, 85 tab. VII (Wachsmuth Rh. Mus. XVIII 573. 570β. 571ε; Bechtel SGDI 3548. 3537. 3540; Wuensch p. XII. X. XI; Michel 1327 [= 1178]; Audollent n. 13. 2. 4; Syll.² 812. 813. 815); cf. Ziebarth Goett. GN 1899, 123. [*Hi*]

1178. [ἀνατίθημι] Δάματ[ρι | καὶ Κού]ραι καὶ θεοῖς τοῖ[ς | παρὰ
5 Δά]ματρι[1] τοὺς ἐπ' ἐμὲ ἐλ[θόν|τ]ας[2] καὶ μαστιγώσαντ[ας] | καὶ δήσαντας, καὶ το[ὺς ἐκ]|καλέσαντας[3]· μὴ ἐξ[αλύ|ξαι]εν[4], [ἐμο]ὶ δὲ καθαρὸν | [εἴη--].

Litterae ΑΕΘΠϹΩ. 1 Dei inferi intelleguntur, inprimis Pluto. 2 Suppl. Wa. 3 Suppl. Dttb. Videri enim hominem per dolum e domo in publicum evocatum ibique male mulcatum esse. Cf. Lys. III 7. 8: καὶ τοσούτου ἐδέησεν αὐτῷ μεταμελῆσαι τῶν ὑβρισμένων, ὥστε ἐξευρὼν οὗ ἐδειπνοῦμεν ἀτοπώτατον πρᾶγμα καὶ ἀπιστότατον ἐποίησεν, εἰ μή τις εἰδείη τὴν τούτου μανίαν· ἐκκαλέσας γάρ με ἔνδοθεν, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξῆλθον, εὐθύς με τύπτειν ἐπεχείρησεν. 4 Suppl. Dttb. hoc verbum sententiae aptissimum ratus, etsi sane sermonis poëtici proprium est. ἐξ[αφεθ|εῖ]εν Becht.

1179. ἀντεροῖ Ἄρτε|μεὶς[1] Δάματρι, | Κούρα|ι, θεο]ῖς πα|ρὰ Δά-
5 ματρι[2] πᾶ|σι ὅστις τὰ ὑπ' ἐμοῦ | καταλιφθέντα ἱ|μάτια καὶ ἔνδυ|μα
10 καὶ ἀνάκω[λ]ον[3], ἐμοῦ ἀπαιτ[ησά]|σας[4], οὐκ ἀπέδ[ωκέ] | μοι. ἀνε-
νέγκα[ι][5] | αὐτὸς παρὰ Δ[ά|μ]ατρα, καὶ εἴ τι[ς | ἄλλος] τὰμὰ ἔχ[ει, |
15 πεπρη]μένος[6] ἐξ[α|γορεύ]ων[7]· ἐμο[ὶ | δὲ ὅσια κ]αὶ ἐλεύ[θερα] | καὶ
20 συμπιεῖν καὶ | συμφαγεῖν καὶ | ἐπ[ὶ τὸ α]ὐτὸ στέ|γος ἐ[λθ]εῖν· ἀδί|κημαι
γάρ, δεσπο[ι]|να Δάματερ.

Litterae ΑΕΘΠϹΩ. 1 N. 1177[2]. 2 Cf. n. 1178[1]. 3 Cf. Plutarch. Mulierum virt. p. 262 A τῶν ἀνακώλων χιτωνίσκων. Diod. II 54, 6 αἱ δὲ ἀνάκωλοι καὶ λαγαραὶ ταῖς συστάσεσι (κάμηλοι) δρομάδες εἰσὶ καὶ διατείνουσι πλεῖστον ὁδοῦ μῆκος. Utut ceteroqui de huius adiectivi vi dissentiunt viri docti (cf. Salmasius ad Tertull. de pallio p. 267. Wesseling ad Diod. l.l.), de tunica usurpatum id significat vestem quae citra genua desinit neque ea tegit. Cf. Paus. V 16, 3 χιτὼν ὀλίγον ὑπὲρ γόνατος καθήκει. Quod vero hic, ubi de mulieris vestitu verba fiunt, ἔνδυμα et ἀνάκωλον et inter se et a palliis (ἱμάτια) distinguuntur, id nescio an ad id vestimentorum genus spectet quod in statuis feminarum quibusdam observari monet Amelung Realenc. III 2320. 2322, quae supra tunicam usque ad pedes decidentem alteram illius brevioris generis habeant. 4 Suppl. Wa. 5 Wachsmuthius hanc vocem luendi vel expiandi causa accipit provocans ad nonnullos locos interpretationis Veteris Testamenti Graecae (Numeri 14, 33 ἀνοίσουσι τὴν πορνείαν. Iesai. 53, 12 αὐτὸς ἁμαρτίας πολλῶν ἀνήνεγκε). At iure Becht. monet, nusquam in his devotionibus illud verbum reperiri, nisi si quis res alienas iniuria detineat. Quare illas res sine dubio obiecti loco supplendas esse. Quod quam vim habeat obscurum est, nisi forte id imprecatur ut illi res subreptas ipsas ut certissima iniuriae suae documenta ad deam vindicem afferant. Dttb. 6 Vis ea esse videtur, igni quodam intestino, veluti febri, homines scelestos vexari et confici. 7 Suppl. N. ex n. 1180[4], coll. Plutarchi de superstit. 7 p. 168 D ἔξω κά-

θηται (ὁ δεισιδαίμων) σακκίον ἔχων, καὶ περιεζωσμένος ῥάκεσι ῥυπαροῖς, πολλάκις δὲ γυμνὸς ἐν πηλῷ κυλινδούμενος ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας, — ὡς τόδε φαγόντος ἢ πιόντος ἢ βαδίσαντος ὁδὸν ἣν οὐκ εἴα τὸ δαιμόνιον. Imprecatur igitur Artemis furi, ut illis cruciatibus coactus coram omnibus culpam suam profiteatur.

1180. [ἀνα]τίθημι Δάματρι καὶ Κούραι τὸν κατ' ἐμοῦ | [ε]ἴπ[α]ντα ὅτι ἐγὼ τῶι ἐμῶι ἀνδ[ρὶ] φάρμακα ποιῶ θανά[σιμα[1]]· | παρὰ Δάματρα πεπρημένος[2] μετὰ τῶν αὐτοῦ [ἰδίων] | πάντων ἐξαγορεύων[3],
5 καὶ μὴ τύχηι εὐιλάτου | [Δ]άματρος καὶ Κούρας μηδὲ τῶν θεῶν τῶν παρὰ Δά[μα]τρος[4], ἐμοὶ δ' ε[ἰ]η[5] ὅσια καὶ ἐλεύθερα ὁμοστεγησάσηι ἢ ὧι πο[τε] | τρόπωι ἐπιπλεκομένηι· ἀνατίθημι δὲ καὶ τὸν κατ' ἐ[μοῦ] | γράψαντα ἢ καὶ ἐπιτάξαντα· μὴ τύχοι Δάματρος καὶ | [Κ]όρας μηδὲ
10 θεῶν τῶν παρὰ Δάματρος[5] εὐιλάτων, ἀλλ' ἀ[ν]|α[β]αῖ[6] μετὰ τῶν ἰδίων πάντων παρὰ Δάματρα πεπρημένος.

Litterae ΑΕΘΠΣΩ. 1 ΑΝΑ supra versum addita sunt. Supplevit N., ἀνα[βαῖ] Becht., coll. SGDI 3536$_{19}$ ἀναβαῖ Ἀντιγόνη πα(ρὰ) Δάματρα πεπρημένα, verbum initio omissum postea inter versus additum statuens. 2 Cf. n. 1179^{6}. 3 Cf. n. 1179^{7}. 4 Dativus cum genetivo confusus. 5 ΔΕΗΗ. Utrum cum Wachsmuthio δ' ε(ἰ)η emendandum sit, an cum Bechtelio δὲ ἡ, ut alterum Η mero errore repetitum existimetur, ambiguus haereo. Per se optativus rectius se habet, sed propter proximum μὴ τύχη (v. 4) coniunctivum praetulerit quispiam. Dttb. 6 ΑΛΛΑ | ΝΚΑΙ. Suppl. et em. B. (cf. not. 1).

1181. Rheneae, nunc Bukaresti in museo. Edd. *O. Hirschfeld SBAk. Wien 1874, 403, 57 (Syll.^{2} 816); Wilhelm Jahresh. IV 1901 Beibl. 9. 14 fig. 3; Tocilescu Mon. epigr. Bukur. I 1902, 397, 93 cf. Schuerer Gesch. jüd. Volkes III 57; Deißmann Licht vom Osten ^{1}305; Bormann Wien. Stud. XXXIV 1912, 361^{1}. [*Hi*]

ἐπικαλοῦμαι καὶ ἀξιῶ τὸν θεὸν τὸν | ὕψιστον[1], τὸν κύριον τῶν πνευμάτων | καὶ πάσης σαρκός, ἐπὶ τοὺς δόλωι φονεύ|σαντας ἢ φαρμακεύ-

Saec. II partis alterius (ΑΖΠ). In parte adversa super litteris duae manus erectae anaglypho exsculptae sunt; in postica idem titulus eaedemque manus. Alia stela Athenis conservata, olim Aeginae, antea certe et ipsa Rheneae erat; edd. Pittakis Ἐφ. 515; Le Bas 2054 et Inscr. gr. et lat. V 269, pro nomine Ἡράκλεαν exhibet Μαρθίνην, et in fine verbum ζητήσεις illic falso loco positum omittunt. Utriusque mulieris monumentum, scilicet Rhenea translatum, exstat; illius CIG II add. 2322 b^{69} (Le Bas 2039): Ἡράκλεια χρηστὴ χαῖρε, huius CIG II b ^{78} (Le Bas 2041) Μαρθείνη Εὐτάκτου χρ|ηστὴ χαῖρε. De nomine Syrio cf. n. 1111$_{44}$. Wi. 1 Iudaeorum deus, quos Deli habitavisse testatur Maccab. I 15, 23; cf. Ioseph. Ant. Iud. XIV 213—231.

5 σαντας τὴν τα|λαίπωρον ἄωρον Ἡράκλεαν, ἐχχέαν|τας αὐτῆς τὸ
ἀναίτιον αἷμα ἀδί|κως, ἵνα οὕτως γένηται τοῖς φονεύ|σασιν αὐτὴν ἢ
10 φαρμακεύσασιν καὶ | τοῖς τέκνοις αὐτῶν, κύριε ὁ πάντα ἐ|φορῶν καὶ
οἱ ἄνγελοι[2] θεοῦ, ᾧ πᾶσα ψυ|χὴ ἐν τῇ σήμερον ἡμέραι ταπεινοῦτα[ι] |
μεθ' ἱκετείας[3], ἵνα ἐγδικήσῃς τὸ αἷμα τὸ ἀ|ναίτιον ζητήσεις καὶ
τὴν ταχίστην[4].

2 De angelis Iudaeorum ex Vetere testamento, libris Henoch., Philonis aliis constat; Larisae in Thessalia est [ἐπιτύν]βιος ἄγγελος sepulcri custos IG IX 2, 991; ibidem monumenta Iudaeorum n. 1247. De magna lapidum Theraeorum copia, quibus ἄγγελος τοῦ δεῖνος nominatur sive invocatur, fuerintne Iudaeorum an Christianorum dubitatur; alterum praetulerunt Weil, Achelis (Z. neutest. Wiss. I 1900, 88), Hiller (IG XII 3, 933 et suppl. p. 330; Thera I 180. III 195); negavit Harnack Mission . . des Christ.[1] 1902, 488; ambiguum reliquit Schuerer l.l. III 57. 3 Feriis sive placationis (*Versöhnungstag*') sive aliis quibus cibis se abstinebant. Sch. 4 Cf. not. init.

III.

Vita privata.

1. Instrumenta iuris privati.

Disposuit E. Ziebarth.

Iuris graeci documenta quotquot et privati et publici inter titulos inveniuntur, collegerunt et illustraverunt libro iam saepissime a nobis adhibito:

R. Dareste, B. Haussoullier, Th. Reinach Recueil des inscriptions juridiques grecques I 1, 1891. I 2, 1892. I 3, 1895. II 1, 1898. II 2. 3, 1904 [= Inscr. jur.].

Multo certe largiorem et qualem pauci uno conspectu comprehendere callent messem papyris Aegyptiis praeberi cum inter omnes viros doctos constat tum in hac quoque sylloge semel dicendum est, ita tamen ut sciant quicunque in illis monumentis habitant, lapidibus quoque Graecorum inesse varietatem quandam copiamque instrumentorum satis illam quidem idoneam, unde papyrorum memoria augeatur, explicetur, illustretur. Ex utroque igitur fonte hominibus iuris graeci studiosis aeque erit hauriendum. Papyrorum vero portam et introitum aperuerunt

L. Mitteis et U. Wilcken Grundzüge und Chrestomathie der Papyruskunde 1912. I Historischer Teil (Wilcken). 1. Grundzüge. 2. Chrestomathie. II Juristischer Teil (Mitteis). 1. Grundzüge. 2. Chrestomathie.

---

1. Servitus itineris.

△**1182. Ephesi** in Astyagis turri. Edd. Benndorf Festschr. Kiepert 1898, 250 = Jahresh. II Beibl. 27 Ephesos I 17; SGDI 5597 (Michel 1353); cf. U. de Wilamowitz-Moellendorff Herm. XXXIV 1899, 209; Wilhelm Z. öst. Gymn. 1913, 688. [*Zie*]

(v. 2—11a citavimus n. 936 not.)[1]

λαψόμεθα δὲ λατόμια[2], [ὅ]σα ἔνεστιν | ἐν τῆι γῆι ταύτηι, ἢ σκληρὰ ἢ πώρινα. χρησόμεθα εἰς τὰ ἔργα καὶ ὁδοῦ[3], | ὥστε προσάγειν τοὺς

Titulus cum pertineat ad murum a Lysimacho exstructum inter a. fere 290—280 conscriptus est. 1 Magistratus locant agrum publicum qui fuit liberorum Clitophontis ita ut antea partiti sunt (‚*nach dem Parzellierungsplan*‘ Wil.). Excipiunt primum ad litus maris, quod illis

λίθους πρὸς τὰ ἔργα, καὶ ὕδατ[ος]. τοὺς ἐργώνας | ἐν τῆι γῆι ἐναυλίζεσθαι4 οὐ κωλύ[ε]ι μέχρι[ς ἂν] τε[λειωθῆι τὰ] ἔρ[γα]5.

temporibus usque ad pedes collis qui dicitur Ἀστυάγου πάγος pertinebat, viam 20 pedes latam, quae secatur de fine agri (ἀποτέμνοντες), deinde spatium muro aedificando ad utrumque latus muri (παράστασις), tertium locum ut turres e muro promineant (ἐγθέσεις τῶν πύργων), denique cacumen integrum collis (ὁ στεφών ‚Kranz der Bergkuppe' Wil.). 2 De iure lapicidinarum Graeco cum superficie coniuncto cf. Fitzler, Steinbrüche u. Bergwerke im ptolem. u. röm. Aegypt. 1910, 17. 3 De hac servitute itineris et aquae cf. Guiraud, La propriété fonc. en Grèce 191 sq. Cf. et legem Gortyniam de via funeris Kohler-Ziebarth Stadtrecht v. Gortyn 35, 4 αἰ μὴ εἴη δαμοσία ὁδὸς, ὀι' ἀλλότριον κορίον νέκυν πέρονσι ἄπατον ἥμην. De genitivis partit. ὁδοῦ et ὕδατος pendentibus a χρησόμεθα cf. v. Wilamowitz l. a. 212. 4 Servis qui murum exstruunt in spatio excepto habitare (αὐλὴν facere) licet. Wil. aliter Benndorf. De locutione οὐ κωλύει ad Thuc. I 144 provocat Wil. 5 Suppl. Wilh.

2. Servitus aquaehaustus.

△**1183.** **Gortynae** in muro septentrionali. Litt. saec. V a. Chr. Edd. Comparetti Le leggi di Gortyna p. 293 n. 154 II, 11—16; Inscr. jur. I 402; SGDI 5000; Kohler-Ziebarth Stadtrecht von Gortyn 38, 8 II b; cf. Thalheim Griech. Rechtaltert. 60[5]. [*Zie*]

θιοί. τὸ ποταμὸ αἴ κα κατὰ τὸ | μέττον τὰν ῥοὰν θιθῆι ῥῆν [κ]|ατὰ
5 τὸ ϝὸν αὐτὸ θιθεμένοι ἄ|πατον ἥμην. τὰν δὲ ῥοὰν λεί[π]|εν ὅττον κατέκει ἀ ἐπ' ἀγορᾶ|ι δέπυρα ἢ πλίον, μεῖον δὲ μή.

Si quis in medio flumine aquam derivaverit ad agrum suum irrigandum, impune hoc faciat, dummodo tantum aquae in alveo reliquerit, quantum pons in foro tegit, aut plus neque tamen minus. Cavetur hac lege ne quis plus aquae fluminis publici hauriat quam mensura publica in ponte fori Gortynensis indicata permittebat cf. Guiraud La propriété fonc. en Grèce 1893, 190. De iure aquarum cum dominio fundorum coniuncto cf. etiam supra 93_{30} infra 1186 τοῦ ὕδατος τοῦ προσόντος τοῖς χωρίοις. n. 1201 (Teni); IG II² 1361_9 τὸ ἐν[οίκιον τῆ]ς οἰ[κιας] καὶ τὸ ὕδωρ ὅσου ἂμ πραθῆι, ε[ἰς τὴν ἐ]πισκευὴν τοῦ ἱεροῦ [καὶ τῆς] οἰκίας, εἰς ἄλλο δὲ μηθὲν ἀναλίσκειν. Kohler-Ziebarth Stadtrecht von Gortyn 120. De servitute aquaeductus cf. Plat. Leg. p. 844, cuius verba optime illustrantur pacto Chaerephanis XII 9, 191 A 18 sq.

3. Accessio possessionis; *Fund.*

△**1184.** **Cnidi,** lamina plumbea in fano Cereris. Edd. Newton Halicarnassus, Cnidus II 735, 86 tab. VII; Wachsmuth Rh. Mus. XVIII 571, Bechtel SGDI 3541; Wuensch IG III 3 praef. p. XI; Audollent Def. tab. 4. [*Zie*]

[ἀνατίθη]τι Ἁ[γ]εμόν[η][1] τὴν σπατάλην ἣν ἀπώλεσ[α ἐν | τοῖς κήπ]οις τοῖς Ῥοδοκλεῦς [Δ]άματρι καὶ Κούραι καὶ θεοῖς [π]ᾶσ[ι | καὶ πάσ]αι[ς]· ἀποδόντι μὲν [ὅ]σια καὶ ἐλεύθερα (καὶ)[2] κομισαμένοις τ[ὸ | κόμι-
5 σ]τρον [κ]αὶ ἐμοὶ τῆι κομιζομένηι καὶ τῶι ἀποδιδόντι· [μὴ | ἀπ]οδιδόντι δὲ[3] Δάματρος καὶ Κούρας καὶ θεῶν τῶν π[α|ρὰ Δ]άματρι καὶ Κούρα πάντων καὶ πασᾶν, καὶ εἴ που πρ|[α]θῆι[4] ἐνθύμιον ἔστω Δάματρος καὶ Κούρας· ἀνατίθημι δὲ κ[αὶ | εἴ τ]ωι πλέον ἐξέτεισα παρὰ τὸν σταθμὸν τὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐξητ[η]|μένον Δάματρι καὶ Κούραι· δέσποινα,
10 ἐμοὶ δὲ | ὅσια. | ἀνατίθημι Δάματρι καὶ Κόραι τὸν τὴ|ν οἰκία(ν) μου ἀκατά[σ]τατον ποιοῦ(ν)τα καὶ αὐτὸ[ν] | κὰ νῦν[5] καὶ τὰ ἐ(κ)είν[ο]υ πάντα· ἐμοὶ δὲ | [ὅ]σια καὶ ἐλ[εύθ]ε[ρ]α . . πάντως. |

Hagemone, quae in hortis Rhodoclis armillam amiserat, eum qui illam invenit execratur, nisi reddit rem inventam atque praemium accipit. Hoc unum exemplum furti ‚Funddiebstahl' et praemii ‚Finderlohn' (κόμιστρον vel εὕρετρον), quod in iure Graeco exstat, addendum esse eis quae R. Gerber Der Finderlohn Diss. Gott. 1896, 6 sq. exposuit, iam monui Goett. GN. 1899, 124; cf. de tali furto Plat. Leg. p. 913 C sq. 1 Suppl. Bechtel. 2 Suppl. Wachsmuth. 3 „die Schreiberin meinte μὴ ἀποδιδόντι δὲ ἀνόσια; die folgenden Genetive hängen von ἐνθύμιον ab" Bechtel. 4 Hagemone cavere vult ne armilla inventa veneat. 5 κακ[ο]ῦν Blass apud Becht. κα[ὶ γ]υν(αῖκα?) Wuensch.

4. Amissio possessionis. Expropriatio.

△**1185.** Tanagrae nunc Parisiis. Ed. Th. Reinach Rev. ét. gr. Grecq. XII 1899, 53 (Inscr. jurid. II 354 XXXV). [*Zie*]

11 δεδόχθη τοῦ δάμου· ἐπί κα τὸ ψάφισμα κουρωθείει, ἀρχὰν ἑλέσθη τὸν δᾶ|μον ἐν ϝέτια τρία τρῖς ἄνδρας μὴ νιωτέρως τριάκοντα ϝετίων, τὰν | δὲ ἡρεθεῖσαν κατασκευάττη τὸ ἱαρὸν ἐν πόλι βωλευομένως πεδὰ | τῶν πολεμάρχων κὴ τῶ ἀρχιτέκτονος. ἢ δέ κά τινος τόπος ἢ
15 ϝυκία[1] χρή|σιμος ἴει πὸτ τὰν κατασκευὰν τῶ ἱαρῶ, τὺ πολέμαρχυ

Excerpti sunt hi versus e decreto Tanagraeorum saec. III a. Chr. de templo Cereris Achaiae (secundum C. Buslepp De Tanagraeor. sacris 1908, 9 et Proserpinae extra urbem sito in urbem transferendo. 1 De iure Graeco expropriationis, quod legibus foederis Boeotici nitebatur, pauca accepimus. Valebat similis lex Eretriae cum Chaerephani in pacto illo de palude ἐν Πτέχαις exsiccanda IG XII 9, 191 ius daretur etiam ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς χωρίοις φρεατίας ποεῖν, si antea pretium solvisset fundi occupandi atque singulas drachmas pro singulis pedibus. In Euboea igitur lege ut videtur pretium sanctum erat, ita ut aestimatoribus opus non esset. Quos tamen invenimus etiam Athenis in pace anni 403/2 inter cives in

σουνκαλέσ|σαντες τὸν δᾶμον στασάνθω τιματὰς ἕνδεκα ἄνδρας κὰτ τὸν νόμον | τὸν κυνὸν Βοιωτῶν. ὅπως δὲ κὴ χρημάτων πόρος γένειτη κὴ κατασκε[υ]|ασθείει τὸ ἱαρὸν κὴ ὁ ναὸς ὅτι τάχιστα, ἐσσεῖμεν τῇ βηλομένῃ τᾶν | γουνηκῶν[2] ἐπανγείλασθη μὴ πλῖον πέντε δραχμὰς κὴ δόμεν τῇ ἀρχῇ τῇ | [ἡρ]εθείσῃ ἐν ἁμέρης ϝίκατι, τὰν δὲ ἀρχὰν λαβῶσαν οὗτα τὰ χρήματα ἀνα|[τιθεῖμ]εν ἐν τὰν κατασκευὰν τῶ ἱαρῶ κὴ ἐν τὰν ἀγόρασσιν ὧν κα δε|[ίῃ, βωλευομ]ένως πεδὰ τῶν πολεμάρχων, ὅπη κα φήνειτη αὐτοῦς λουσι|[τελέστατον εἶ]μεν, κὴ ἀπολογίττασθη τὸ λᾶμμα κὴ τὸ ἄλωμα πὸτ τὼς | [κατόπτας --]

urbe et exules Eleusine factam, in qua leguntur: Aristot. πολιτ. Ἀθην. 39, 3 ἐὰν δέ τινες τῶν ἀπιόντων οἰκίαν λαμβάνωσιν Ἐλευσῖνι, συμπείθειν τὸν κεκτημένον· ἐὰν δὲ μὴ συμβαίνωσιν ἀλλήλοις, τιμητὰς ἑλέσθαι τρεῖς ἑκάτερον, καὶ ἥντιν' ἂν οὗτοι τάξωσιν τιμὴν λαμβάνειν. Ἐλευσινίων δὲ συνοικεῖν οὓς ἂν οὗτοι βούλωνται. 2 Sequitur in lapide celeberrimus catalogus Tanagraearum, quae stipes suas contulerunt ad sacellum aedificandum et ἐν τὰν ἀγόρασσιν ὧν κα δεῖη i.e. etiam ad domus vel hortos ab aestimatoribus aestimatos coëmendos.

5. Hypotheca a tutore pupillis constituta.

1186. Acharnis, nunc Athenis. Edd. IG II 1138 (Inscr. jur. I 108, 5; Syll.[2] 820; Michel 1365). Cf. O. Schulthess Vormundschaft nach att. Recht 1886, 164. [*Zie*]

[ἐ]πὶ Νικοκλέου|ς ἄρχοντος[1]· ὅρο|[ς] χωρίων καὶ οἰ|[κ]ίας καὶ τοῦ *a. 302/1*
ὕδα|[τ]ος[2] τοῦ προσόν|[τ]ος τοῖς χωρίοι|[ς κ]λήρων δυεῖν | [ἀπ]οτετιμημένν|[ων[3] π]αισὶν ὀρφα|[νοῖ]ς[4] τοῖς Χαρί|[ου ἰ]σοτελοῦς, Χ|[αιρ]ίππωι καὶ Χ|[αρί]αι.

στοιχηδόν. 1 Archontis mentio in terminis cum inde ab a. 315/4 saepius inveniatur, iure suo Ferguson Klio XI 266 cf. Hellenist. Ath. 43 coniecit lege nova Demetrium Phalereum hoc sanxisse. 2 De iure aquarum cf. ad tit. 1183. 3 De apotimemate i.e. accurata aestimatione fundorum, qui pro pupillis aut pro dotibus administrabantur, egerunt R. Burgkhardt De causa orat. adv. Spudiam Demosth. Diss. Lips. 1908, 20 sq.; Pappulias Ἡ ἐμπράγματος ἀσφάλεια .. I 1909, 151 sq.; Raape Der Verfall des griech. Pfandes 1912, 15. Cf. E. F. Bruck Zeitschr. d. Savigny-Stiftg. Rom. Abt. XXXIII 551 sq.; Lipsius Att. Recht u. Rechtsverfahren 1912, 695 sq. 4 Alios similes lapides cf. Inscr. jur. I 108, 1—9; II 502, in quibus praeter hunc ter (IG II 1135 ὅρος χωρίου καὶ οἰκίας ἀποτ[ί]μημα παιδὶ ὀρφ[α]νῷ Διογείτονος Προβα[λισίου], II 1151 et II 5, 1141 d) definite ὀρφανός dicitur, sed reliquos quoque, ubi nihil nisi παιδί, παίδων scriptum est, eadem ratione interpretandos esse apparet.

6. Hypotheca pro dote uxoris constituta.

1187. In vico *Spata* nunc Athenis. Edd. Koehler Mitth. Ath. II 1877, 278 (Dareste Bull. Hell. II 1878, 485); IG II 1137 (Inscr. jur. I 110, 17; Syll.² 818; Michel 1367). Cf. Pappulias Ἡ ἐμπράγματος ἀσφάλεια I 64 sq.; Szanto Ausgew. Abhandlg. 129; Billeter Zinsfuss 53 sq.; Burgkhardt De causa orat. advers. Spudiam. Diss. Lips. 1908, 19. (*Zie*)

ἐπὶ Εὐξενίπου ἄρ[χ]|οντος ὅρος χωρίων | καὶ οἰκιῶν ἀποτιμη|μάτων 1 *a. 305/4*
5 προικὸς Ξεναρ|[ί]στει Πυθοδώρου Γαρ|γηττίου θυγατρὶ τ[ὸ] κατὰ τὸ
10 ἥμυσυ καὶ τ[ὸ] | ἐκ τούτου γιγνόμενον αὐτεῖ εἰς Λεώσ|τρατον ἄρχοντα |
XX[H]HH[ΔΔ]⊢2. *a. 303/2*

Litterae volgares; praeter Є semel scriptum (vs. 8 in.). Demi situm Κυθήρου indicat Loeper Ath. Mitt. XVII 1892, 354; Ἐρχιάν humi fertilitate claram praefert Milchhoefer Realenc.² VI 398. Hinc Gargettus (v. 5) septentrionem fere et occidentem versus sita prope hod. Γαριτό, ad Pentelici montis radices. 1 Agitur hic de dimidia parte Xenaristae dotis, quae fuit 4000 dr. et de usuris biennii, quae sunt ἐπ' ἐννέα ὀβολοῖς (18 p.c.) 720 dr. Quis Xen. agrum pro dote oppigneraverit, viri docti adhuc ambigunt. Atque Koehler cum plerumque eiusmodi lapides imponantur agris maritorum qui aut ipsi a socero dotis nomine dantur (cf. Syll.² 826 Ἡγησοῦς τῆς Κλεομόρτου θυγατρὸς προῖξ τὸ χωρίον) aut oppignerantur pro dote aut ntegra aut parte solum dotis (cf. XII 7, 56 (Syll.² 830) ὅρος οἰκιῶ[ν καὶ κήπων τῶν] ἀποτετιμημ[ένων - - - -] πρὸς μέρος τῆς προικὸς πρὸς δραχμὰς XXX . . . .), coniecit etiam hic maritum hypothecam constituisse priore parte dotis accepta, matrimonio tum dissoluto tamen duobus annis post coniuges in gratiam redisse ea condicione ut marito altera pars dotis nondum persolveretur neque tamen usurae prioris partis dotis reddendae essent, quae simul cum capite per hypothecam ei adscribebantur. Quam coniecturam probatam a Lipsio Das Att. Recht u. Rechtsverf. II 499 nec non O. Schultess Woch. klass. Phil. 1892, 794 et C. F. Hitzig Griech. Pfandrecht 44 et Szanto et Billeter et Pappulias novis eisque gravibus argumentis fulciebant. Contra Dareste eumque secuti Guiraud Propr. fonc. en Grèce 290 nec non Dittenb. patrem uxoris Pythodorum hypothecam constituisse putant, qui cum Euxenippo archonte filiam civi cuidam in matrimonium daret, dotem quattuor milium drachmarum constituit, sed non numeravit. Cf. Dem. XLI 5. Duobus annis elapsis dimidiam partem cum eiusdem partis usuris duorum annorum persolvit. At cum etiamtum deberet altera duo milia drachmarum cum eiusdem biennii usuris, in locum prioris lapidis, quo domus et fundi obligati erant in totam quattuor milium summam, hunc substituit. 2 Suppl. Dittenb.

1188. In loco Σοχώρια sito inter vicos *Marusi* et *Chalandri* Atticae. Edd. Antoniades Ἐφ. ἀρχ. 1883, 65 (IG II 1113; Inscr. jur. I 108, 10; Syll.² 819; Michel 1366). Cf. Szanto Rh. Mus. XL 515; Dittenberger Herm. XX 1885, 16³; Hitzig Griech. Pfandrecht 123 sq.; Pappulias l.a. 158. [*Zie*]

ὅρος χωρίο προικὸς | Ἱπποκλείαι Δημοχά|[ρ]ος Λευκονοιῶς Τ· | [ὅσ]ωι πλείονος ἄξι|[ον[1]], Κεκροπίδαις[2] [ὑ πό]κειται καὶ Λυκ[ο|μί]δαις[3] καὶ Φλυεῦ[σι].

1 I.e. hyperocha de qua egit Pappulias l.l. pass. et Raape, Der Verfall des griech. Pfandes 1912, 14 sq. Idem explicare student, cur hic terminus dotalis non ut ceteri omnes apotimema nominetur. 2 Tribui Cecropidi, cuius sunt Phlyenses (v. 7). Democharis Leuconoënsis filia homini Phlyensi gentis Lycomidarum (not. 3) nupsisse videtur. Qui cum demo, tribui, genti cuius erat nescio quas pecunias deberet, ad eas pignori opposuit agrum ex ea parte, quae dotis summam excederet.

3 Cf. Plut. Themist. 1 τὸ Φλυῆσι τελεστήριον, ὅπερ ἦν Λυκομιδῶν κοινόν. Herm XX 16. Toepffer Att. Gen. 223.

1189. Arcesinae in Amorgo, nunc Athenis. Edd. Ross Inscr. ined. II 126 (Inscr. jur. I 110, 24; Syll.² 827; Michel 1370); Delamarre IG XII 7, 57. Cf. Dittenberger Herm. XVI 200, 13; Hitzig Griech. Pfandrecht 115; Ziebarth SBAk. Berl. 1897, 673; Wilhelm Jahresh. VII 1904, 110; Bruck Die Schenkung auf den Todesfall im griech. u. röm. Recht 1909, 134 sq. [*Zie*]

[ὅρος οἰκιῶν καὶ κήπων τῶν πρ]]ὸς[1] ταῖς οἰκίαις, τῶν ἀποτετι|μημένων Νικησαρέτηι εἰς τὴ|ν προῖκα[2], καθιερωμένων καὶ ἀ|νακειμένων[3] τῆι Οὐρανίαι Ἀ|φροδίτει τῆι ἐν Ἀσπίδι[4] ὑπὸ Νι|κησαρέτης τῆς γυναικὸς ⟨τ⟩ | τῆς Ναυκράτους καὶ κυρίου | Ναυκράτους καὶ κατὰ τὰς δι|αθήκας τὰς κειμένας ἐν τῶι | ἱερῶι τῆς Ἀφροδίτης καὶ παρ' Ε|ὐνομίδει τῶι ἄρχοντι καὶ π|αρὰ τῶι θεσμοθέτει Κτησι|φῶντι[3].

Litterae saec. III, non obstante forma C. Infra titulum Ἀφ(ροδίτης) monogrammate expressa. 1 Suppl. Dttb. Numerum domuum et hortorum additum non fuisse spatii rationes indicant; neque magis additur n. 1187. 2 Similiter IG II 1124 est ὅρος οἰκίας ἐν προικὶ ἀποτετιμημένης et tit. ad 1187[1], allatum. Frequentior est merus dativus προικί (IG II 1132. aut genetivus προικός IG II 1128. 1142. 1149. 1150). 3 Naucrates igitur pro dote uxoris Nicesaretae domos et hortos ei oppigneraverat; postea Nic. una cum marito ut domino fundorum et tutore suo Veneri fundos illos consecrat atque donat scilicet mortis causa, quod in testamentis sive uno sive duobus sanxerant (Bruck). Donationem revera factam esse indicatur Veneris nomine infra titulum addito ut aliis locis fundi velut metalla deis consecrati adjectivo a nomine dei derivato appellantur; cf. Oikonomos Ath. Mitt. XXXV 2520, 296 et infra n. 1203. Iniuria igitur titulum non recepit Laum Stiftungen II 224. 4 Collis Argivorum Aspidis et Veneris Uraniae Argis cultae (Plut. Pyrr. 32 al. coll. Paus. II 23, 8) meminit Ro. Hinc Aspidem Arcesinensium arcem [seu collem propinquum, Hi.] fuisse verisimile est. Del.

1190. Aegiales in Amorgo, nunc Syri. Edd. Radet et Paris Bull. Hell. XIII 1889, 344, 2 (Inscr. jur. I 118, 65; Syll.² 829; SGDI 5372); Delamarre IG XII 7, 412. [*Hi*]

[ἐ]π' ἄρχοντος Λεοντέως, | μηνὸς Ἀπατοριῶνος[1], ὅρ[ος | ο]ἰκιῶν καὶ
5 κήπου ὧν κατέθηκεν[2] Ἀν[τή|ν]ωρ Κλευδίκου Πασαρίστηι | [Ε]βαγόρου
μετὰ κυρίου[3] Σάμω|[νο]ς ἀργυρίου δραχμῶν | ἐνενήκοντα κατὰ συ[ν]-
θήκας[4] | τὰς κειμένας παρὰ | [Ε]βάκει Κριτολάου.

Saec. III non recentius. 1 Cf. n. 169_1. 963_{10}. Nota genuinam formam; ἀπατόρια i.q. ὁμοπάτρια, v. Wilamowitz Herm. XXI 1886, 112². 2 I.e. ὑπέθηκεν. 3 Cf. n. 1189_7. 4 Litterae υ (et olim ν) supra versum postea adiectae.

7. πρᾶσις ἐπὶ λύσει.

1191. Prope Thoricum in reliquiis metalli antiqui. Edd. IG II 1122 (Inscr. jur. I 114, 41; Syll.² 825; Michel 1373). [*Zie*]

5 θεοί. | ὅρος ἐργασ|τηρίου καὶ ἀν|δραπόδων[1] πε|πραμένων ἐπὶ | λύσει[2]
Φείδων|ι Αἰξωνεῖ : Τ.

1 De rebus quae pignori dantur, egit H. F. Hitzig Das griech. Pfandrecht 1895, 17 sq. Praeter domos, hortos, agros aliasque res immobiles servi opifices una cum officina cuius quasi instrumenta sunt pignori dantur. Eandem formulam (ἐργαστηρίου καὶ ἀνδραπόδων) habes IG II 1123. Cf. tit. Delium ineditum apud Guiraud La propriété fonc. en Grèce 440, 4 ὑποκεῖσθαι δὲ τῶι θεῶι τὰ βοσκήματα καὶ τὰ ἀνδράποδα καὶ τὰ [ἐργαλ]εῖα πάντα ὅσα ὑπάρχει τοῖς μεμισθωμένοις. 2 Si res aliqua venit ἐπὶ λύσει, dominium quidem rei emptor acquirit ea tamen condicione, ut venditori eodem pretio redimere liceat, usumfructum vero retinet venditor, atque pro eo pendit emptori quotannis pecuniam usuris pretiis respondentem. Condicio utriusque igitur paene eadem est ac si pecunia mutua sumpta et res creditori hypothecae data esset. Hanc formam hypothecae (cf. Rabel Nachgeformte Rechtsgeschäfte. Zeitschr. Sav.-Stiftg. 18, 1907, 354; Buckler-Robinson Amer. Journ. Archaeol. XVI 1912, 61 sq.) non, ut Hitzig Griech. Pfandrecht 7 coniecerat exclusam esse a dotis et μισθώσεως οἴκου constitutione, monui SBAk. Berl. 1897, 671 novis exemplis allatis; cf. Raape Der Verfall des griech. Pfandes 15.

8. Antichreseos institutum.

1192. Athenis. Edd. IG II 1139 (Inscr. jur. I 116, 62; Syll.² 821; Michel 1378); cf. Lipsius Att. Recht 698. [*Zie*]

ὅρος χωρίου καὶ οἰκίας | ὑποκειμένων[1] ⊓HHH | δραχ(μῶν): ὥστε
5 ἔχειν καὶ κρα|τεῖν [τ]ὸν θέμενον[2], κατὰ | συνθήκας τὰς κειμένας |
παρὰ Δεινίαι Εὐωνυμεῖ.

Litterae volgares (v. 1 fin. C pro ϵ) c. a. 300 (PA 3165). 1 Pro pecunia mutua data oppigneratus erat hic fundus. 2 Creditori traditur ager, ut eius fructum usurarum loco percipiat. Hoc idem antichreseos institutum observamus IG II 1140 (Inscr. jur. I 116, 63) [ὅρος κηπιδί]ου καὶ τῆς προσούσης [χώρα]ς (vel [οἰκία]ς) τῶι κηπιδίωι ὑποκειμ[έ]νων δραχμῶν HHH ἐφ' ὧ[ι]τε ἔχειν καὶ κρατ[εῖν τὸν] ὑποθέμενον [κατὰ συνθή]κας τὰς κειμ[ένας παρὰ Σ]είμαλον -- nec non in papyris usitatum praeter novam formam pignoris quae dicitur ὠνὴ ἐν πίστει, de qua cf. Mitteis-Wilcken II_1, 135 sq. cf. Berl. Griech. Urk. I 101, 5, καὶ ἀντὶ τῶν τούτων τόκων συνκεχωρηκέναι σοι σπείρειν καὶ καρπίζεσθαι καὶ ἀποφέρειν εἰς τὸ ἴδιον τὸ ἥμισυ μέρος ἐξ οὗ ἐὰν αἱρῇ μέρους τῶν E. Weiss Pfandrechtliche Untersuchungen I 1909, 22.

9. Hypotheca constituta pro pretio ab emptore nondum soluto.

△ **1193.** Lemni in vico Kaminia. Litt. s. IV. Ed. Fredrich IG XII 8, 22. [*Zie*]

ὅρος χωρί|ου καὶ οἰκίας πε|πραμένου π|αντὸς[1] Ἐπιγό|νωι Ἀγκυλῆ(θεν) |
⊓HHH.

1 Hoc verbo addito cavetur, ne idem fundus bis oppigneretur („Nachhypothek").

1194. Acharnis. Edd. Boeckh Ind. lect. Berol. aest. 1821, 5 (Opuscula IV 164; CIG 530; Koehler IG II 1134; Inscr. jur. I 116, 61; Syll.² 823; Michel 1377). Cf. Hitzig Griech. Pfandrecht 37. [*Zie*]

5 ἐπὶ Θεοφράστου | ἄρχοντος[1] [ὅ]ρος | χωρίου τιμῆς | ἐνοφειλομέν|ης[2] *a. 313/2*
Φανοστράτωι | Παιαν(ιεῖ) XX.

1 Duo fuerunt ea aetate, quae hic omnino in censum venit, archontes cognomines, a. 340/39 et a. 313/2. Hunc quam illum intellegere malunt Koehler, Dttb.; cf. PA 14106, cum PA 7165 annum posteriorem elegisset. Cf. tamen quae ad n. 1186_1 de lege Demetrii Phalerei adnotavimus.

2 Qui Phanostrati fundum emit, partem modo pretii praesentem solvit, pro reliquo agrum oppigneravit. Cf. Lipsius Att. Recht 743.

10. Idem fundus pluribus creditoribus oppigneratus.

1195. In parietinis domus antiquae Athenis inter Pnycem et Areopagum inventis, duo tituli in eodem lapide. Edd. Lolling Δελτίον ἀρχ. 1892, 3, 3 (Inscr. jur. I 502, 69. 70; IG II 5, 1116*bc*; Syll.² 822; Michel 1379) cf. Hitzig Griech. Pfandrecht 10; Ziebarth SBAk. Berlin 1897, 670. [*Zie*]

I 5 ὅρος οἰκίας ὑπο|κειμένης[1] Χ[2]-- | -- | -- | Περιάνδρωι[3] | Χολαρ(γεῖ).
Πὅρος οἰκίας | ὑποκειμένης | Ἁλαιεῦσι[4]: ΗΗ.

1 Cf. 1192[1]. 2 Post hanc litteram qui interciderunt versus duo et dimidius consulto deleti sunt. 3 Periander Polyarati f. Cholargensis, haud ignobilis homo aetatis Demostheneae trierarchus 357/6 cf. PA 11800. 4 Cf. n. 1188[7].

1196. In vico Attico *Spata* (cf. n. 1187). Edd. Milchhoefer Ath. Mitt. XII 1887, 88 (Inscr. jur. I 114, 50; IG II 5, 1139*b*; Syll.[2] 824; Michel 1374). Cf. Ziebarth Vereinsw. 135; Wilhelm AEMOest. XVII 1894, 45; Burgkhardt De causa orat. adv. Spudiam. Diss. Lips. 1908, 22; Poland Vereinsw. 64; Pappulias Ἐμπράγματος ἀσφάλ. 37. [*Zie*]

ὅρος χωρίου καὶ οἰκ|ίας πεπραμένου ἐπ|ὶ λύσει[1] Ἱερομν|ήμονι Ἁλαεῖ |
5 ΓΗ κατὰ τὰς συνθ|ήκας τὰς παρὰ Λυσι|στράτωι κειμένα[ς] | καὶ Δεκα-
10 δισταῖς[2] Η | [Δ]ΔΔ καὶ ἀποτίμημ|α ἐρανισταῖς[3] τοῖ[ς] | μετὰ Θεοπεί-
θους | Ἰκαριῶς.

C. a. 300 (PA 7005). 1 Cf. 1191[2]. 2 Sodalitas nominata a decimo mensis die, quo convenire solebat. (Cf. Εἰκαδεῖς IG II 609$_4$.) Nomen ἐν ὀ-αις ap. Theophr. char. 27, 11 restituit Wilhelm (ed. Lipsiensis); cf. IG XI 2, 1227 τὸ κοινὸν τῶν δεκαδιστῶν καὶ δεκαδιστριῶν ὧν συνήγαγεν Ἀρίστων. 1228 τὸ κοινὸν τῶν ἐνατιστῶν ὧν ἀρχιθιασίτης. 3 De sodalitatibus creditoribus vel debitoribus cf. nunc MSan Nicolò Aegyptisches Vereinswesen II 1915, 112 sq.

△**1197.** Athenis. Edd. Robinson Amer. Journ. Phil. XXVIII 1907, 430, 4; v. Premerstein Ath. Mitt. XXXV 1910, 103. [*Zie*]

5 ὅρος χωρίου | πεπραμένου | ἐπὶ λύσει Κηφι|σοδώρωι Λευκον(οεῖ) | ΧΓΗ
καὶ φράτερ|σι τοῖς μετὰ Ἐρα|τοστράτο[1] Ἀνα|φλυ(στίο) ΗΗ καὶ Γλ[α]υ-
10 κίδαις ΓΗΗ κ[αὶ] | Ἐπικλείδαις[2] ΗΓ καὶ φράτερ|σι[3] τοῖς μετὰ Νί-
[κ]|ωνος Ἀναφλ(υστίο) Η.

1 Idem Ἐρατόστρατος Ναυσικύδου Ἀναφλύστιος inter prytanes Antiochidis IG II 869 a. fere 350 PA 5036. 2 Glaucidas et Epiclidas gentes fuisse propter nominis formam verisimile est; altera a Glauco appellata fortasse heroe Attico de quo cf. Etym. magn. Γλαυκόπιον· τὴν ἀκρόπολιν οἱ ἀρχαῖοι· ἢ τὸ ἐν ἀκροπόλει τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. ἀπὸ Γλαύκου τινὸς αὐτόχθονος, ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ κατοικήσαντος, altera ab Epicle cf. Hesych. s.v. Ἐπικλείδια· ἑορτὴ Δήμητρος Ἀθήνησι. O. Kern Realenc. IV 2738; Stengel ib. VI 114. 3 Simili modo φράτρα ἡ περὶ Θεόδοτον Διογενειανὸν καὶ Γλύκωνα Διοδώρου appellatur Thiuntae in Asia min. saec. II p. C. cf. Poland Vereinswes. 52, phratriae autem Atticae nomina patronymica habent ut Ἀχνιάδαι, Δημοτιωνίδαι, Θερρικ[λεῖδ]αι supra n. 921 sq. Iure igitur Premersteinius negat phratriis ipsis hanc hypothecam secundam et quintam

constitutam esse, verum phrateribus quibusdam, ut eranistis tit. 1196 a praeside suo denominatis, i.e. thiasis duobus eiusdem sine dubio phratriae prope Anaphlystum in regione Laurii, quales thiasos in singulis phratriis fuisse e titulo Demotionidarum n. 921 colligitur.

11. Obligationes — mutuum — ἔρανος.

1198. Arcesinae, nunc Athenis. Edd. Kumanudes Ἐφ. ἀρχ. 1863, 77, 77 (Inscr. jur. I 116, 64. II; Syll.² 828; Michel 1380; Ziebarth SBAkad. Berlin 1897, 674; Delamarre IG XII 7, 58. Cf. Partsch Griech. Bürgschaftsrecht I 318; Poland Vereinswes. 354; Lipsius Att. Recht 733; San Nicolò Aegypt. Vereinsw. z. Z. der Ptolem. u. Römer I 1913, 215 sq. [*Zie*]

ὅρος χωρίων [τῶν ἐν ‿‿]ρει[1] καὶ οἰκίας καὶ κ[ήπων] | τῶν Ξενο-
5 κλέος τῶ[ν κει]μένων ἐμ Φυλινχείαι[2] καὶ τῶν | ἐπικυρβίων[3] ἐν-
εχύρων ὑποκει|μένων, συνεπιχωρούσης τῆς | γυναικὸς Ἐρατοκράτης
καὶ τοῦ | κυρίου Βρουκίωνος[4], τῶ[ι] ἐράνω[ι] | καὶ Ἀρισταγόραι τῶι
10 ἀρχεράνωι[5] | καὶ τῆι γυναικὶ αὐτοῦ Ἐχε[γίκηι] πρὸς τὴν ἐγγύαν[6],
ἣν ἐγρ[άψα]|το[7] Ξενοκλῆν τοῦ ἐράνο[υ, ὃν] | συνέλεξεν Ἀρισταγόρα[ς, |
15 κα]τὰ τὸν νόμον τῶν ἐ[ρα|νισ]τῶν[8].

Saec. III. 1 Loci nomen hic fuisse cum per se veri simile est, tum neutiquam pugnat cum ἐμ Φυλινχείαι v. 4. Nam illud quidem ad hortos ac si quid video etiam ad domos spectat, hoc vero ad agros [χωρία]. Dttb. 2 Regio ignota insulae Amorgi. 3 Nescio an ἐπικύρβια ἐνέχυρα ei fundi vocentur, quos pignori oppositos esse cippis cum inscriptionibus impositis notatur. Nempe qui plerumque ὅροι dicuntur, etiam κύρβεις appellari poterant, siquidem haec vox proprie stelam lapideam significat; cf. Harp. κύρβεις; B. Keil Solon. Verfassg. 59; Pappulias Ἐμπράγματος ἀσφάλεια 67. 4 Cf. IG XII 3, 1140 (Meli) Τυχαρέτα Βρουκίωνος. 5 Dativus ab ὑποκειμένων pendet. Xenocles est dominus fundorum, quos assentiente Eratocrata uxore eiusque tutore Brucione sodalitati pignori opponit, cuius conditor (v. 13 [ὃν] συνέλεξεν) et moderator (ἀρχέρανος etiam XII 7, 61) est Aristagoras. 6 Difficultates maximas huius loci viri docti vario modo interpretari conati sunt. Xenocles fundos suos hypotheca obligaverat erano illi et Aristagorae eius magistro, non quod ipse stipem suam non solverat, sed propter ἐγγύην ἐράνου, qualem habemus SGDI 1804 Delphis. Ipsum igitur Aristagoras coegerat hoc vadimonium suscipere, itaque ἐπ[ράξατο]. Lipsio magis placuit (πράττεσθαι ἐγγύην) at est in lapide ΕΓΡ. 7 Cf. n. 1215$_9$ συνεισπράξειν τὸν ἔρανον τοῦτον Isaeus XI 43 ἐξ ἐράνων ὀφλήματα εἰσπεπραγμένα. 8 Nota in hoc tit. vocem ἔρανος primum sodalitatem significare (cf. Poland Vereinswes. 28, deinde v. 13 collectionem pecuniae vel stipis. Exempla ad hunc usum vocis e titulis collegerunt editores Inscr. jurid. II 263—68 quibus adde papyros Berolinenses 1133—36, de quibus egit San Nicolò I 220 sq.

12. Depositum.

1199. Cnidi in fano Cereris. Lamina plumbea. Edd. Newton Halicarnassus Cnidus ... II 734, 83, tab. VI (Wachsmuth Rh. Mus. XVIII 571, γ. SGDI 3538; Wuensch IG III app. praef. p. XI; Audollent Def. tab. 3 *A*; Syll.² 814). [*Zie*]

ἀνιεροῖ Νάνας Δάματρι καὶ Κό|ραι καὶ θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι
5 καὶ Κούραι[1] τοὺς λαβόντας | παρὰ Διοκλεῦς παραθή[καν[2]] | καὶ μὴ
ἀποδιδόντας ἀλ[λ]' ἀποστεροῦντας. ἀποδοῦσι | μὲν αὐτοῖς ὅσ[ι]α ἦ,
μὴ ἀποδοῦ|σι δὲ ἀν[όσια], καὶ ἀνενέγκ[αι|εν[3] αὐτοὶ Δά]ματρι καὶ
10 Κο[ύραι | καὶ θεοῖς] το(ῖ)ς[4] παρὰ Δάμα[τρι καὶ Κ]ούραι, κολαζό-
μενοι, | [ὅτι τἀλ]λότρια ἀπο[σ]τε|[ροῦντι[5] --]

Litterae ΑΕΘΠC. 1 Dei inferi intelleguntur, inprimis Pluto.

2 Ut deposita ipsa saepius in templa deferebantur (cf. IG VII 2420₃₃ Νικόδαμος τρεπεδδίτας τὰν παρκαταθείκαν, ἁν ἔλαβεν πὰρ Πουθίωνος Πουθιήω ὃ ἔπραξε Δάμων, δρ. ϝίκατι πέτταρας πεντ' ὀβολὼς ἐννία χαλκίως et Ziebarth Goett. GN 1899, 125 et Amer. Journ. arch. XVI 1912, 60), ita ii qui deposita amiserunt ad deos confugiunt (cf. tit. Del. Bull. hell. VI 1882, 500 v. 24 et tabellas devotorias Cyprias quae παραθῆκαι vocantur Audollent Def. tabul. 22, 39. 26—35 pass.), nisi leges ipsae eos tuebantur, quales Ptolemaeorum in regno novimus cf. Berl. GU. 856 et Pap. Lond. II 206 ἐὰν δὲ μὴ ἀποδῷ, ἀποτισάτω τὴν παραθήκην διπλῆν κατὰ τὸν τῶν παραθηκῶν νόμον et Mitteis-Wilcken Grundzüge II 1, 258; Partsch Arch. Pap. V 453.

3 Wachsmuthius hanc vocem luendi vel expiandi causa accipit. At iure Becht. monet, nusquam in his devotionibus illud verbum reperiri, nisi si quis res alienas detineat. Quare illas res sine dubio obiecti loco supplendas esse. Quod quam vim habeat obscurum est, nisi forte id imprecatur ut illi res subreptas ipsas ut certissima iniuriae suae documenta ad deam vindicem afferant. Dttb. 4 ΤΟΥC Suppl. et em. Dttb. 5 In aversa parte laminae alia devotio est ad eandem rem spectans, sed nominibus hominum additis ab hac discrepans, ap. Bechtelium n. 3539: ἀνιερ[οῖ Νάν]α[ς Δ]άματρι καὶ Κούρ[αι καὶ] θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ Κούραι Ἐμφάνη καὶ Ῥοδώ, ὅτι λαβόν|τες παραθήκαν παρὰ Διοκλε[ῦς] | οὐκ ἀποδίδοντι ἀλλ' ἀπο-[στερ]οῦντι· [ἐ]μοὶ μὲν ὅσια, τοῖς δὲ μὴ ἀποδο[ῦ]σι ἀνόσια· ἀλλ' εἴ τι προσκαταλαλοῦντι.

13. Emptio venditio.

1200. Amorgi prope Arcesinen. Edd. Weil Ath. Mitt. I 1876, 345, 12 (Syll.² 831); Delamarre IG XII 7, 55; cf. Inscr. jur. I 96² 135; Pappulias Η ἐμπράγματος ἀσφάλεια I 129 sq. 153; Raape Der Verfall des griech. Pfandes 1912, 26 sq.; Billeter Zinsfuß 62. [*Zie*]

θεοί. | ἐπ' ἄρχοντος Φανοκράτους, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος, ἀπέδοτο
5 Νικήρατος καὶ Ἡγεκράτη καὶ ὁ κύριο[ς] | Τελένικος Κτησιφῶντι Πο-

θίπ|που τὰ χωρία καὶ τὴν οἰκί[α]ν κ[α]ὶ | τὸγ κέραμον ἅπαντα ἃ ἔχε[ι] διε|λόμενος[1] Νικήρατος πρὸς τὸν | ἀδελφὸν Ἀνθίνην, καὶ τὰ
10 χωρία | ἃ ἐπρίατο Νικήρατος παρὰ Ἰσχυρί|ωνος ἅπα[ν]τα, καὶ τὰ χωρία ἃ ἔχει | θέμενος[2] Νι[κήρ]ατος παρὰ Ἐξακέσ|του, ἅπαντα ἀρ-
15 γυρίου δραχμῶν | πεντακισχιλίων, ἐπὶ λύσει[3] · | ὑποτελεῖ δὲ μίσθωμα[4] Νικήρατος | Κτησιφῶντι καθ' ἕκαστον ἐνιαυ|τὸν ἀργυρίου δραχμὰς πεντα[[κ]οσίας ἀτελεῖς.

Litt. saec. IV aut III ineuntis. 1 I.e. hereditate divisa; cf. Hitzig l.a. 83. 2 Exacestus hos fundos hypothecae dederat Nicerato; cum ille solvendo non esset, hypotheca ex Graecorum iure (cf. Hitzig Griech. Pfandrecht 85) tota (cf. n. 364 not. in.) ad creditorem transierat. 3 Cf. n. 1191[2]. 4 Sic, non τόκος, haec pecunia vocatur, quia is cui penditur iure non creditor hypothecarius est, sed dominus fundorum. Cf. Hitzig l.a. 98; Dem. XXXVII 5: πρατὴρ μὲν δὴ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τῶν ἀνδραπόδων ὁ Μνησικλῆς ἡμῖν γίγνεται· καὶ γὰρ ἐώνητο ἐκεῖνος αὐτὰ τούτῳ παρὰ Τηλεμάχου τοῦ πρότερον κεκτημένου. μισθοῦται δ' οὗτος παρ' ἡμῶν τοῦ γιγνομένου τόκου τῷ ἀργυρίῳ, πέντε καὶ ἑκατὸν δραχμῶν τοῦ μηνὸς ἑκάστου. καὶ τιθέμεθα συνθήκας, ἐν αἷς ἥ τε μίσθωσις ἦν γεγραμμένη καὶ λύσις τούτῳ παρ' ἡμῶν ἔν τινι ῥητῷ χρόνῳ.

△**1201.** **Teni**, nunc Londinii in museo. E catalogo celeberrimo emptionum excerpsimus unam emptionem IG XII 5, 872, 92—96. [*Zie*]

92 Ἡγέας Ἄμφ[ιο]ς Ἐλειθυα[ιεὺς[1] π]αρὰ Χαι[ρέλ]α Χαβυσσίου Θεστιάδου καὶ παρὰ Φειδῶς[2] Χαβυσσίου Θεστιάδος καὶ παρὰ Ἰφικρίτης Χαιρέλα Ἐλειθυαΐδος μετὰ κυρίων [Τιμοκράτο]υς καὶ Χαιρέλ[α] | Χαβυσσίου Θεστιαδῶν ἐπρίατο τὴν οἰκίαν καὶ τὰ χωρία τὰ ἐν Γύραι πάντα, [ὅ]σα ἦν Χαβυσσίου τοῦ πατρὸς τοῦ Χαιρέλα καὶ Φειδῶς οἷς γείτονες Ἀρίστανδρος Μαντινεύς, καὶ μέσ[ωι παρὰ] πάντων[3] | καὶ χωρὶς παρ' ἑκάστου ὅλον τὸ χωρίο[ν], καὶ τὰς ἐσχατιὰς πάσας αἵ ε[ἰ]σι τῶν χωρίων, καὶ τὰ ὕδατα[4] ὅσα ἐστὶ τῆς γεωργίας, καὶ

Commentarios dederunt Inscr. jur. I 63, VII; SGDI 5492; cf. Graindor Mus. Belge XIV 1910, 52, 9. Est sive ineuntis (*Hi*) sive medii fere (267—234 *Gr.*) saec. III. Cf. imaginem Kern Inscr. gr. tab. 35. 1 Teniorum φυλαί· 1. Γυραῖς, ἐν Γύραι, 2. Δονακίς, ἐν Δονακέαι, 3. Ἐλειθυαῖς, ἐν Ἐλειθυαίωι, 4. Ἐσχατιῶτις, 5. Ἡρακλειδῶν, ἐν Ἡ_δῶν, 6. Θεστιάς, 7. Θρυησίς, 8. Ἰακινθίς, ἐν Ἰακίνθωι, 9. Κλυμενίς, 10. ἐκ πόλεως. De vicis et urbis partibus (ἐν ἄστει ἐν τόνωι ἑβδόμωι) cf. IG XII 5 p. 359 Τῆνος. 2 Eadem vendit v. 99 sq. dimidiam partem alterius praedii quod fuit patris Chabyssii siti ἐν Ἠρίσθωι, cuius pretium est 5000 Dr.; fratres igitur hanc partem hereditatis ei doti dederant. 3 Cf. Partsch Griech. Bürgschaftsrecht I 254[2]. 4 Cf. v. 105 καὶ τὰ ὕδατα τὰ προσόντα τοῖς χωρίοις καὶ τὰ σκεύη ὅσα ἐστὶν τῆς γεωργίας.

95 τὸν κέραμον τὸν ὄντα καὶ θύ[ρας[5] τὰς] ἐπούσ[ας] | καὶ τὰ ἄλ[λα] σκεύη δραχμῶν ἀργυρίου ἑξακισχιλίων, πρατῆρες Στράτιος Πανταλέοντος Θρυήσιος κατὰ χιλίας, Πολυκράτης Ἐπικράτους Δονακεὺς κατὰ χιλ[ίας], Πασίφιλ[ος] | Φιλήμονος ἐκ [πό]λεω[ς], Πανταρίδης Πανταλέοντος Θρυήσιος, Τιμοκράτης Χαβυσσίου Θεστιάδης, Αἰνησίας, Ἀριστῶναξ Ἀριστολόχου Θεστιάδαι καὶ μέσωι πάντες καὶ χωρὶς ἕκα[σ]|τος παντὸς τοῦ ἀργυρίου.

5 Portae saepius expressis verbis nominantur in fundis locandis vel emendis cf. v. 44. 63. 37 καὶ θυρῶν ζεύγια ἐννέα καὶ τὰς θύρας τὰς ἐπὶ τῶν θυρίδων et tit. Delios ut XI 2, 287 A_{146} καὶ παρέλαβεν θύραν αὐλείαν, κλείσιον τεθυρωμένον, καὶ θάλαμον ἔχον τεθυρωμένον, κλίμακα φοινικίνην, ὑπερώιδιον τεθυρωμένον, μυλῶνα τεθυρωμένον, ἀνδρώνιον τεθυρωμένον — ἐπὶ τοῦ κήπου θύρα — ἰπνῶνα ἄθυρον ἐγ κήπωι, ἀνδρώνιον ἄθυρον.

14. Metallorum emptio.

1202. Prope Sunium Atticae (*Kypriani*). Edd. Milchhoefer Ath. Mitt. XII 1887, 301; Koehler IG II 5, 1078*b* (Syll.² 874). Cf. Bechtel Bezzenb. Beitr. XXIII 99; Ardaillon Les mines du Laurion 166. [*Zie*]

[Δ]ρωπίδης[1] κατέλαβε | [ἀ]νασάξιμον[2] | μέταλλον | Ἀφιδ[ν]αῖος[3].

1 Suppl. B. 2 In laterculis (διαγραφαῖς) metallorum venditorum IG II $780_{13.\ 20.}$ $781_{4.\ 10.\ 14.}$ II 5, 780*b* Ath. Mitt. XXXV 1910, 274 duo genera metallorum distinguuntur καινοτομίαι et ἀνασάξοιμα vel ἀ. παλαιά. Hoc ita explanavit Boeckh CIG I p. 289 probatus a G. P. Oikonomos Ath. Mitt. XXXV 300. Metalla derelicta scoria atque egerie compleri solebant, quod significat σάττειν, ἀποσάττειν. Quod si illa de integro exercere cuipiam placuerat, ante omnia illa rursus exportanda erant; id sibi vult ἀνασάττειν, rectius Hansen De metallis Atticis 1885 illa nova metalla dici putat, haec ἀ. vetera, iam ab aliis perquisita, cf. etiam Francotte L'industrie dans la Grèce anc. II 1901, 186 sq. 3 ΜΛΙΟΣ.

1203. Cippus inventus prope Laurium. Ed. Bourguet Bull. Hell. XVIII 1894, p. 532 (Koehler IG II 5, 1078*e*; Syll.² 875). [*Zie*]

5 Φιλημ|ονιακ|ὸν[1] μέ|ταλλον· | ὠνητὴς | Πολ[ύ]μηλος[2] Λαμτρε|ύς[3].

1 In laterculis metallorum quae venierunt (n. 1202[2]) multa huiusmodi cognomina inveniuntur, sed ea paene omnia a deorum nominibus quorum in antela metalla illa erant derivantur: Ἀθηναιικόν, Ἀπολλωνιακόν, Ἀρτεμισιακόν, Ἀφροδισιακόν, Δημητριακόν, Διονυσιακόν Διοσκουρικόν, Ἑρμαιικόν, [Ἡφαι]στιακόν, Ποσειδωνιακόν. Quod contra si quando a prioris possessoris nomine repetitur appellatio, aliam terminationem habet; cf. IG II 780_{11} τὸ Διφίλειον καλούμενον. Ath. Mitt. XXXV 286 B_{19} Εὐδότειον, 781_{13} Λευκίππειον. Ath. Mitt. l.l. C_{45} Φάνειον. At hoc discrimen aliquando neglectum

esse praeter hunc ipsum cippum comprobat Κτησιακόν IG 782₈, quod sine dubio a Ctesia quodam Atheniensi potius quam ab Iovis cognomine derivandum est, praesertim cum reliquis omnibus non ἐπικλήσεις, sed propria deorum dearumque nomina originem praebuerint. Nomina locorum collegit Oikonomos Ath. Mitt. XXXV 295 qui allato I. Sundwall Untersuch. über die att. Münzen ... 1908, 110 monet nomina metallorum redire in nummis velut ΚΤΗσιακόν, ΕΡμαϊκόν, ΑΘηναϊκόν, ΦΙΛημονιακόν, ΠΡΟσπαλτιακόν. 2 ΠΟΛΙΜΗΛ|ΟΣ. 3 Meisterhans-Schwyzu 3 79 679.

1204—1212. Manumissiones collegerunt Inscr. jurid. II 1904 XXX; Francke De manumissionibus Delphicis. Diss. Münster 1904; Calderini La manomissione e la condizione dei liberti in Grecia 1908 (p. XIV/V libri); cf. Partsch Arch. Pap. V 468; Rensch De manumissionum titulis apud Thessalos diss. Hal. 1908; U. Bloch Die Freilass. der delph. Inschr. 1915. Cf. Partsch SBAk. Heidelberg 1916 X 39 de iure quod Ptolemaeis dominantibus in Aegypto fuerit.

15. Manumissio per testamentum (?) ἀνάθεσις.

△1204. In monte Cotilio ad Phigaleam, nunc Athenis. Tabula aenea Edd. Kuruniotes Ἐφ. ἀρχ. 1903, 177 εἰκ. 10; IG V 2, 429. Cf. Deubner Rh. Mus. LIX 1904, 474; Kabbadias Congrès d'archéol. 1905, 179. Cf. Th. Reinach Rev. ét. gr. XVII 1904, 248; Ehrlich Z. vergl. Sprachf. XLI 1907, 291. [*Hi*]

θεός, τύχα. | Κλῆνις ἀφῆκε | Κόμαιθον, Ἔλυθρον, | Ὀμβρίαν, Χοιρο-
5 θώνα 1. | εἰ δέ τις ἐπ[ιθ]ιγάνε 2 | τούτοις, ἱερὰ τὰ χρ(έ)μα|[τ]α ἓν(α)ι
πάν[τ]α, εἴτε | [ϝ]ιστίας 3, ε(ἴ)τ' ἄλος τ(ι)ς 4, | [τ]ἀπόλλωνι τοῖ Βασί|-
10 [τ]αι 5 καὶ τοῖ Πανὶ | [τ]ῶι Σινόεντι 6 | [κ]αὶ τὰρτέμι τᾶι Κοτι|λεοῖ 7
καὶ τᾶ ϝορθασίαι.

Saec. V. 1 Nomina servis idonea ab eorum officiis forma aliis rebus derivata; cf. Lambertz Gr. Sklavennamen 1907, 39. Ἔλυθρον i.q. ἔλυτρον, *involucrum*. Ὀμβρίας ad Hesychii ὄμβριον· χοιρίδιον rettulit Bechtel Z. vergl. Sprachf. XLIV 357 (Kretschmer Glotta V 309), nec multum ab insequente differt. 2 ἐπιθιγγάνῃ i.q. ἐφάπτηται Kur. 3 ϝ nominis divini ϝιστία — ϝεστία, quod testatur Mantiniensis λόγας ϝιστίαυ (IG V 2, 271₁₈) contra Solmsenium defendit Ehrlich. 4 Intelligas: εἴτε ϝιστίας εἴτ' ἄλλος τις ἐπιθιγγάνῃ. Qui homines Clenidis heredes fuisse videntur, cuius testamento servos manumissos esse putes. 5 Apollini Βασσίτᾳ qui Bassis ad Phigaleam paullo infra Cotilium montem sitis in templo a societate archaeologica restituto colebatur. Paus. VIII 41. 42. 6 A Cotilio Pan in Magnam urbem translatus esse videtur, cf. Paus. VIII 30, 3. 7 Locativus est. Cf. Paus. VIII 41, 10 ἔστι δὲ ὑπὲρ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἐπικουρίου [χωρίον] Κώτιλον μὲν ἐπίκλησιν, Ἀφροδίτη δέ ἐστιν ἐν Κωτίλῳ. De templis effossis cf. Kur. et Deubn. Ad formam nominis cf. IG V 2, 397 (Lusis) Ἀρτήμ[ι] τᾶι Λουσιᾶτι, ib. n. 398 ubi praeferimus [Ἀρ]τέμ[ιος Ἡμέ]ρας Λούσου.

19. Πρᾶσις ἐπ' ἐλευθερίαι.

Δ1205. **Chalei**, saec. II. Edd. Chandler Marm. Oxon. II 20, 1; CIG 1607; Le Bas II 581; SGDI 1477; IG IX 1, 331 (Inscr. jur. II 285, 23). [*Zie*]

ἄρχον[τος ἐν μὲ]γ Χαλείωι Ἀλεξίνου, μηνὸς Καρείου, ἐν δὲ Ἀμφίσσαι ἄρ|χοντο[ς Ἀριστά]ρχου, μηνὸς Ἀ[γρ]αστυῶνος, ἀπέδοτο[1] Κλεογένης Ἀνδρονίκου | Ἀλεῖος ἐν Ἀμ[φίσ]σαι ἐνεργα[ζ]όμενος σῶμα ἀνδρεῖον, ὦι ὄνομα Δημήτριος, τὸ γέ|νος Λαοδικῆ, ἐπ' [ἐλευ]θερίαι[2] τῶι Ἀπόλλωνι
5 τῶι Νασιώται τιμᾶς ἀργυρίου δραχμᾶν χιλιᾶν· τὰν τι|μὰν ἀπέχει πᾶσαν. [β]εβαιωτὴ[ς κ]ατὰ τὸ σύμβολον[3] Φί[λ]ιος Χαλειεύς. τᾶς ὠνᾶς τὸ ἀν[τίγρα]|φον φυλάσσοντι οἱ θεοκόλο[ι τοῦ] Ἀπόλλωνος τοῦ Νασιώτα, Φιλόξενος Νικία, Εὐχανδρίδας | Νικάνδρου Χαλειεῖς, ἐν δὲ Ἀμφίσσαι Ἀρίσταρχος Λαϊάδα. μάρτυρες· Φιλόξενος, Νικ[ό]|λαος, Πέ[τα]λος, (Ν)ικόλαος, Θ(ε)οφά[νης], Ξενί[ας], Καλλιτέλης, Πολυξενίδας, Ἀλεξῖ-ν[ος], | Ξενόστρατος.

1 Haec est altera manumissionis forma ἀπόδοσις, qua servus deo cuidam venditatur, vel se ipsum deo tradit ‚in die Treuhand des Gottes' καθὼς ἐπίστευε τῶι θεῶι τὰν ὠνὰν (cf. Partsch Griech. Bürgschaftsrecht I 362 sq.), frequentissima apud Delphos; cf. Inscr. jurid. II 251 sq. 2 Eadem πρᾶσις ἐπ' ἐλευθερίᾳ, etiam Athenis nota, redit Larisae IG IX 2, 559_3 παρὰ Εἰσιδώρας τῆς φαμένης ἀπ[η]λευθερῶσθαι πράσ[ει] ὑπ[ὸ Φι]λέ[ρ]ωτος τοῦ Δημητρίου, cf. Rensch De manum. tit. apud. Thess. 100. 3 I.e. secundum pactum inter Delphos et Locrenses factum, quod rarius audit κατὰ τὰν συμβολάν, cf. Inscr. jurid. II 260.

1206. Dodonae. Tabula ahenea. Edd. Carapanos Dodone 55, 8, tab. XXIX 3 (Syll.[2] 839. Fick SGDI 1356; Michel 1423); Inscr. jurid. II 315, 49. [*Zie*]

θεὸ[ς τύ]χα. Ματυδίκα | Πο[λύξ]ενον ἐξεπρίατο[1] | [ἀπὸ Δ]αμοξένας μνᾶς |
5 [ἀρ]γυρίου. μάρτυρες· | Ἀλεξάνωρ, ϝαττίδας, | [Σκ]οπαῖος[2], Εὐκ[λ]εί-δας. | [ἐπ]ὶ ναϊάρχου Μενεχάρ|[μου], ἐπὶ προσστάτα Μολ|[οσσ]οῦ[2] Ἀγέα.
10 Λύος[3], | -- Φοινατοί[4].

Litterae punctis indicatae. 1 Simplicem vendendi notionem inesse vult Bursian SBAk. München 1878 II p. 18. At solebant eiusmodi tabulis inscribi manumissiones, non solebant emtiones venditiones servorum. Neque praepositionis rationem habuit B.; sine dubio vox significat ‚redimere ex servitute', ‚pretio soluto liberare', id quod Athenis, Corinthi, Delphis vocatur πρᾶσις ἐπ' ἐλευθερίᾳ, de qua cf. n. 1205. 2 Suppl. F. Qui quod prostatae Μολοσσὸς Ἀγέα nomen proprium fuisse sumpsit, mihi neutiquam probatur, siquidem praeterea fere ubique ethnicon adiungitur (SGDI 1346_1. 1350_3 al.). Mihi potius Μολοσσοῦ neglegentia pro Μολοσσῶν insculptum videtur. 3 Idem nomen est SGDI 1354_9. 4 Singularis Φοινατός est ap. Cara-

panum tab. XXVII 2 v. 7. Ceterum videntur hic nonnulli testes qui supra incuria omissi erant adiuncti fuisse, etsi id propter extremam tituli partem nimis mutilatam pro certo pronuntiari non licet.

△1207. Chaeroneae. saec. II. Edd. Stamatakis Ἀθήν. IX 1880, 319; Dittenberger IG VII 3376 (Michel 1396; Inscr. jurid. II 240, 7). [*Zie*]

ἄρχοντος ἐγ Χαιρωνείαι Ἀρίστωνος, | μηνὸς Ἀγριωνίου πεντεκαιδεκάτηι, | Θέων Θεομνήστου Φανατεὺς ἀνέθη|κεν ἐγ Χαιρωνείαι ἱερὸν τῶι
5 Σαράπι τ|ὸν ἴδιον θρεπτόν, ὃν εἶχε οἰκογενῆ, ὧι ὄνο|μα Σώσων, τὴν ἀνάθεσιν ποιούμενος | διὰ τοῦ συνεδρίου[1] κατὰ τὸν νόμον Χαι|ρωνέων. ἐξενεγκάτω δὲ Σώσων τὸν | ἔρανον[2], ὃν συνάγαγε Θέων ἐμ Φανατεῖ, |
10 τὸ ὑπὲρ Θέωνος ὄνομα, ἕως ἂν τέλος λά|βηι ὁ ἔρανος. τὴν δὲ οἰκίαν[3], ἧς ἔχει τὴν κτ|ῆσιν Ἁρμέας Ἀρίστωνος Φανατεύς, πε|πιστευμένος παρὰ
15 Σώσωνος, κομιζέ|σθω Σώσων τὸ ἐπ' αὐτῇ δάνειον καὶ κελευ|σάτω ἀποδοῦναι τὴν ὠνὴν τῆς οἰκίας | Ἁρμέαν Θέωνι. μάρτυρες· Ἀρίστων Ἁρμέου, | Εὔδαμος, Ἐχεκράτης οἱ Εὐφάνεος Φανατεῖς· | Ἐράτων Ἀμινίου, Ἀντίγων Ἀριστογείτονος, | Πυρρίνας Ὁμολωίχω Χαιρωνεῖς.

---

1 I.e. in senatu qui inde a saec. III exeunte συνέδριον saepius nominatur; cf. Swoboda Staatsaltert. 283. Manumissio secundum legem Chaeronensium semper fit διὰ τῶ συνεδρίω IG VII 3301—3400, semel διὰ τᾶς βωλᾶς VII 3349 cf. Thalheim Rechtsaltert.[4] 25. 2 Theo pecuniam collegerat, ut pretium Sosonis solveret, quod saepius per eranum factum est; cf. SGDI 2317 -- ἀπέδοτο Δαμόστρατος τῶι Ἀπόλλωνι -- σῶμα γυναικεῖον -- τιμᾶς ἀργυρ. μνᾶν τριῶν, ἃν ἔλαβε ἐκ τοῦ ἐράνου τοῦ Κλεοδάμου et cetera exempla Inscr. jurid. II 268; J. Francke De manumiss. Delphicis Diss. Münster 1904, 34 sq.; Sosonem igitur ea condicione manumittit, ut hic eranum paulatim persolvat. 3 Harmeas domum a Sosone emerat neque tamen pretium solverat. H. possessor est (ἔχει τὴν κτῆσιν), Sosoni vero pro pretio hypotheca constituta est. Altera condicio manumissionis est ut pecuniam reposcat, quam Harmeas manumissori solvere debet. Ita interpretati sunt Hitzig Griech. Pfandrecht 37 et Pappulias Ἡ ἐμπράγματος ἀσφάλεια 1909, 58; aliter edd. Inscr. jurid. II 241; Partsch Bürgschaftsrecht I 362; qui propter vocem πιστεύειν de πράσει ἐπὶ λύσει cogitavit; neque magis arridet Thalheimi interpretatio (Rechtsaltert.[4] 101[1]) probata illa quidem ab E. Guentero Die Sicherheitsübereignung im griech. Rechte. Diss. Königsbg. 1914, 53, qui putat servum Sosonem per Harmeam (‚durch den Mittelmann H.') domum emisse, quam manumissori pretio Harmeae soluto cedere iuberetur.

20. Manumissio in templo.

△1208. Thespiis, saec. II. Edd. Vollgraff Bull. hell. XXV 1901, 359; Inscr. jurid. II 292, 28 bis; cf. Buttenwieser Indog. Forsch. XXVIII 87. [*Zie*]

Κάλλιππος Ἀσκλαπιοῖ. Ξένων|ος ἄρχοντος[1]· ἀφίετι Κάλλιππος | Φιλω-
5 νίδαν ἐλεύθερον ἐναντί|α[2] τῶ Ἀσκλαπιῶ. παραμένεμεν[3] | δὲ Φιλωνίδαν
παρὰ Καλλίππ[ω]ι | [ἃς] κα ζώε Κάλλιππος. ὅστις δέ κα ἀδικέσε Φι-
λωνίδην παρὰ τὰ Κάλλιππ|ος ἐν τῆ στάλη γέγραφε, τόν τε Ἀσκλ|α-
10 πιὸν κὴ τὼς ἄλλως θεὼς ἐπιτινε... | κὴ μετοικἔμεν Φιλωνίδαο τῶν
Καλ[λ]|ίππω ἐγγόνων μεδένα. Φιλωνίδας | ἐ[.... ἀντ]ομώμοκε[5] τὸν
Ἀσκλαπιὸν | ἐ(μ)μενέμεν τοῖς ὅρκο(ι)ς. Φιλωνίδ[α]ς δέ, ἐπί κα ἀπο-
15 τρέχε, ἐλεύθερος | ἀποτρεχέτω λαβὼν τὰ σκεύ|α τὰ κὰτ τὰν τέχναν·
δώσε | δὲ κὴ Περσίδι[6] ἑκατὸν δραχμά[ς]. | μάρτυρες· ὁ Ἀσκλαπιός·
20 Πιθθε[ύς?], | Ἀριστοκρατέας, Καπίων, Καλλιο. | ΡΑΜΓΩ Λακόων,
Κρατερός, Διονύ|σιος Καλλίαο, Καλλίας Μ[ένῃ]ωνος, Σωκράτεις Δα-
μενέτω.

1 Idem archon IG VII 1760 (s. I a. Chr. init.). 2 Manumissor manumissionem in templo dei proclamat cf. IG VII 1779. 3 De hac condicione παραμονά, qua manumissio vera differtur in certum tempus, cf. Inscr. jurid. II 273; Rensch De manum. 107. 4 Hoc pro συνοικέω dictum esse putant Edd. Inscr. jurid. qui provocant ad tit. Elatensem IX 1, 125_5, καὶ μήτε καταδουλίξεται .... Διόκλει|αν μηδὲ Καλλίδα μήτε αὐτῶι ζεύξει.

5 Etiam Delphis interdum pactum inter manumissorem et manumissum sancitur iure iurando; cf. SGDI 2072_{17} (‚iurata promissio liberti').

6 Filiae vel uxori Callippi.

21. Manumissionum series publice proclamata.

1209. Mantineae. Edd. Vischer Epigr. Beitr. 1855, 37 sq.; Foucart Bull. école franç. d'Ath. I 8, 8 et Lebas Inscr. II 352*o* (Syll.[1] 444; Inscr. jur. II 305, 40); Michel 1390 B.; IG V 2, 274. [*Zie*]

I 5 ἐπὶ ἱερέος τῶι (!) Ποσιδᾶνος Ἀπ ολλωνίου, δεκ|τῆρος[1] δὲ Μάρκου | τοῦ
Τίτου, ἔτους ἑ|βδόμου καὶ τεσαρα|κοστοῦ[2], διαθήκης[3] ἀν|αγνωσθείσης

Nota casuum confusionem, v. l. τῶι Ποσιδᾶνος, 15 προσήκοντες pro accusativo. 1 Hesych. δεκτήρ· ἀποδογεύς, fortasse magistratus qui pecuniam pro singulis manumissionibus solvendam accipit. Cf. ταμία IG V 2, $342^a{}_6$.

2 ‚Aera si Macedonica est, anni 47 et 46 idem valent quod 102 et 103 a. Chr., si Corinthia, 100 et 101 a. Chr., si Actiaca, anni 16 et 15 p. Chr. Tertium litterarum indoli non male convenit' Hiller. 3 Manumissiones per testamentum (supra n. 1204) saepe occurrunt; cf. Inscr. jurid. II 306. 312 et tit. Thessal. IG IX 2, 546_{23} (ἀπηλευθερῶσθαι) καθ' ἣν ἐποήσατο διαθήκην sim. 1118. 1301_9 ἀπελευθε[ρω]θεὶς κατὰ διαθήκην ὑπὸ Φιλοξένου, [κατὰ διανό]ησιν δὲ ὑπὸ Φιλουμενοῦ. Cf. $109b_{19}$ ἀ-εὶς κατὰ διανόησιν ὑπὸ Ἀρχέα τοῦ Θεοκρίτου sim. 38. 44. CIG 3142 III 26 ἀφειμένος ἐλεύθερος κατὰ διαθήκην ὑπὸ ...

10 μην|ὸς Τρίτου τριακάδι Πιτ|ύλος Ποσειδίπου ἀφῆ|κε τὰν ἰδίαν θερά-
παιν|αν ἐλευθέραν Σαφὼ | καὶ τὸ ἐξ ἑατᾶς παιδίον | Ὀνησιφόρον μηδενὶ
15 μη|δὲν πρόσηκοντες.
II ἐπὶ ἱερέος τῷ Ποσιδ|ᾶνι Γοργίππου, τοῦ τὸ | ἕκτον καὶ τεσσερακοσ|τὸν
20 ἔτος ἱερατεύσαν|τος, οἱ ἀποκαρυχθέντες[4] | ἐλεύθεροι[5] · Πιτύλος Πο|-
σειδίππου τὸν ἴδιον θρ|επτὸν Λυκολέοντα ἀφ|ῆκεν ἐλεύθερον παρα-
25 μ|είναντα αὐτῷ τὸν τᾶς | ζωᾶς χρόνον.

4 Manumissiones per ludorum sollennium occasionem per praeconem (cf. Partsch Herm. XLVI 1910, 604. Arch. f. Pap. V 470) in theatris pronuntiari solitas esse notum est; verbum ἀποκηρύττειν plerumque sane longe alia vi usurpatur. 5 Apparet hoc initium esse laterculi servorum manumissorum, cf. IG V 2, 342ᵃ -- τούτοις δὲ καὶ ἀποκεκαρ[ύκασι|-- -]όνιος Νικομάχην | -- Ἀνφίμαχον παραμείναντα Νικει | --ιγένης Ἔπανδρον. | ἐπὶ ἱερέος τῷ Ποσειδᾶνι Εὐτελίνου, τα|[μία] δὲ Διονυσοδώρου οἱ ἀποκαρυχθέ[ντες ἀ]πελεύθεροι Τίμων καὶ Νικοπό|[λεια] ἀφῆκαν τὸ ἴδιον παι[δίον]. Similes ἀναγραφαί vel ὀνοματισμοί libertorum apud Thessalos a magistratibus (ταμίας, ταγός, ἐπιμελητὴς τῶν ἀπελευθερικῶν χρημάτων) conficiebantur, qui vectigal στηλογραφίας causa omnibus solvendum accipiebant; cf. Rensch De manum. tit. apud Thess. 1908, 66 sq.

1210. ‚Calymnae'. Ed. Newton Journ. Hell. stud. II 1881, 362 (SGD 3603; Syll.² 864; Michel 1425). [*Zie*]

I ἐπὶ στεφανηφόρου[1] Κλευ|φῶντος τοῦ Φιλωνίδα, | μ(ηνὸς) Θευ-
5 δαισίου[2] αι', Μο|ναρχίοις[3], Νείκη Μενε|κράτου ἀνεκήρυξε τὴν | ἰδίαν
θρεπτὴν Ἡδονή[ν] | ἐλευθέραν, ἐφ' ᾧ παρα|μενεῖ αὐτῇ τό[ν] τῆς | ζωῆς
II 10 αὐτῆς χρόνον. | ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τοῖς[4] ἐπὶ | Ποσειδῶ[5], μ(ηνὸς) Πανήμου |

Saec. I; ΖΘ. 1 I.e. Apollinis Calymnii qui in longa serie manumissionum saepius pro monarcho Coorum eponymus adscribitur, ut erat Calymna ab anno fere 300 demus Coorum cf. Herzog Koische Forsch. et supra n. 1000[8]. 2 Cf. n. 1106[14] Coi, 1030 Rhodi. 3 Necessitudinem aliquam his feriis cum monarcho summo Coorum magistratu intercedere perspexit N. 4 Sc. στεφανηφόρου. Eiusdem igitur anni est, mensis alius. 5 Genetivum ab ἐπὶ pendentem hunc esse, quo magistratus eponymus indicaretur, et ad τοῖς mente supplendum Μοναρχίοις sibi persuasit N. At, ut taceam de genetivo insolito Ποσειδῶ, quomodo hic alia Monarchia ab illis quae v. 3 habemus magistratus annui nomine distingui possunt, cum tamen verba ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ hanc manumissionem eidem atque illam priorem anno vindicent? Immo τοῖς ἐπὶ Ποσειδῶ feriarum quarundam nomen nudo dativo temporis positum est, ut antea Μοναρχίοις· Neque est cur Ποσειδῶ hic aliter interpretemur atque alibi, ubi accusativus contractus est, siquidem τὰ ἐπὶ Ποσειδῶ caerimoniae cuiuspiam nomen nihil habet miri, dummodo pompam fuisse statuamus

ζ', [Κ]ριοφῶν καὶ [Ἀ]βριάδας οἱ Δωροθέου ἀνε|κήρυξαν ἐλεύθερον |
15 Ἀγαθόποδα κατὰ | τοὺς ἀπελευθερω|τικοὺς νόμους[6].

quae ex urbe ad delubrum quoddam Neptuni extra eam situm deducebatur. Cf. n. $1028_{10.\ 21.\ 28}$ εἰς Κυπάρισσον. 20 [ἐπ]ὶ Δάλιον. 29 εἰς τὸ Δωδεκάθεον. 6 Cf. n. 1211[3].

1211. Calymnae. Ed. Dubois Bull. Hell. VIII 1884, p. 44 n. IV (SGDI 3601; Syll.[2] 866). [*Zie*]

[ἐ]πὶ μ(ονάρχου)[1] Διογένου, μηνὸς Πεταγειτνίου κα'[2], Στεφανὼ Ἐπι[κτ]ήτου | [ἡ]λευθέρωσεν τὰ ἴδια θρεμμάτια Ἀλίειαν καὶ Πρωτίωνα καὶ | [ἀ]πέλυσεν τῶν ἀπελευθερικῶν δικαίων[3].

Litterae ΑΑΘΠC. 1 Cf. 1210[1]. 2 ΚΛ lapis, quod editores Κλ(αυδία) esse sibi persuaserunt. Em. Dttb. 3 Ex legibus Calymniorum (κατὰ τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς νόμους saepius) defuncto patrono officia libertinorum eadem mansisse videntur, ita ut patroni ius atque honos ad illius heredes, quicunque ei erant, transiret. Sed id ipsis manumissionis condicionibus mutari poterat; aut igitur constituebatur ut nemo heres in patroni iura succederet nisi liberi germani eius qui manumiserat (cf. Syll.[2] 868_6 μένων ἀπελεύθερος τῶν ἐκ φύσεως αὐτῶν τέκνων μόνων) aut, ut defuncto patrono iam omni clientelae nexu solveretur libertinus (cf. Syll.[2] 867_9 μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῆς οὐδενὸς ἔσται ἀπελευθέρα). Aut adeo dominus ipse simul cum manumissione statim omni patroni iure se abdicat ut hic; cf. Syll.[2] 868_9 ἀπολελυμένον τῶν ἀπελευθερωτικῶν δικαίων.

22. Manumissio sub tutela deorum.

1212. Thermi. Ed. Lolling Ath. Mitt. IV 1879, 222; cf. VIII 1883, 341 not. 1 (Syll.[2] 837; IG IX 1, 412; Michel 1421; Inscr. jur. II 297); cf. Drachmann De manumiss. servor. apud Graec. p. 16. [*Zie*]

Πολύφρων Λύκου Α[ἴνη]σαν[1] τὴν ἰδίαν θρεπτ[ήν | ἀπηλ]ευθ[έρ]ωσεν ὑπὸ Δία Γῆν Ἥλιον[2], μηδε[νὶ | μη]δὲν προσήκουσαν κατὰ τοὺς Αἰτωλῶ[ν] | νόμους ἰσοτελῆ[3] καὶ ἔντειμον.

Litterae ΑΘΠΣ. 1 Suppl. L. coll. SGDI 1784. 2297. 2 Hic dei tanquam testes et custodes libertatis manumissorum adhibentur; quare non dei quorum sacra in eo loco summae dignitatis erant, ut Delphis Apollinis, commemorantur, sed praeter Iovem deorum hominumque regem ac patrem Sol qui omnia humana videt et Terra communis mortalium sedes. Cf. IG IX 1, 119_9 (Syll.[2] 835) ὁ δᾶμος αἰνεῖ· ἐπιμεληταὶ Ἀθάνα, Ζεύς, Ἑρμᾶς, Ἀπόλλων, Ποτειδάν, Χάριτες. Redit Aetolorum formula Bospori cf. IOPEux. II 54_{10} (Inscr. jur. II 298) et in Aegypto Pap. Oxyr. 494, 5. 722_6 Pap. Tebt. 407, 5. Pap. Edmonstone I 7; cf. Mitteis-Wilcken II 1, 271.

3 Aetolorum leges quidem ignoramus; sed nescio an ἰσοτελής hic idem privilegii genus inter libertinos indicet, atque Athenis inter inquilinos,

nempe ut patrocinio eius qui manumiserunt non adstricti, sed praeter suffragii ius eadem ac cives condicione sint. Cf. Hesych. ἰσοτελής· ὁ ἐξελεύθερος, καὶ [ὁ addiderim] μετέχων τῶν νόμων, μετοίκιον δὲ οὐ φέρων. Apparet inde a voce καὶ frequentissimum illum apud Atticos vocis usum respici. Quae antecedunt imprudenter excerpendo mutilata videntur, nam certe non omnes libertinos ἰσοτελεῖς vocatos dixerat quicunque primus huius glossae auctor fuit.

---

23. Donatio inter vivos mortis causa.

△**1213.** **Tegeae,** nunc Athenis in museo. Tabula aenea opistographa. Edd. Eustratiades Ἐφ. ἀργ. 1869, 341, 410 (R. Meister B. Sächs. Ges. 1896, 266 sq. et SGDI 4998; Inscr. jur. II 59. 69 sq.; Michel 1343; Solmsen[3] 23; Buck Gr. Dial. 226, 65; IG V 2, 159); Comparetti Ann. inst. it. II 247 (non vidimus). Cf. Schulin Das griech. Testament 37; Bruck Schenkung auf den Todesfall 1909, 41; F. Kraus Die Formeln des griech. Testaments 1915, 21. [*Zie*]

A Ξουθίαι τὸι Φιλαχαίο διακάτι|αι μναῖ. αἴ κ᾽ αὐτὸς ἒι, ἴτω, ἀνελέσ|θο·
5 αἰ δέ κ᾽ ἀποθάνει, τὸν τέκνον | ἔμεν, ἐπεί κα πέντε ϝέτεα | hεβὸντι·
αἰ δέ κα μὲ γένεται|ι τέκνα, τὸν ἐπιδικατὸν[1] ἔμεν, | διαγνόμεν δὲ τὸς
Τεγεάτα[ς] | κὰ τὸν θεθμόν.
B 10 Ξουθίαι παρκαθέκα τὸι Φιλαχα|ίο τζετρακάτιαι μναῖ ἀργυρίο[2]. εἰ
μ|έν κα ζόε, αὐτὸς ἀνελέσθο[3], αἰ δέ κ|α μὲ ζόε, τοὶ υἱοὶ ἀνελόσθο
τοὶ γνέ|σιοι, ἐπεί κα ἐβάσοντι πέντε ϝέτε|α· εἰ δέ κα μὲ ζὸντι, ταὶ
15 θυγατέρες | [ἀ]νελόσθο ταὶ γνέσιαι· εἰ δὲ κα μὲ | ζὸντι, τοὶ νόθοι ἀν-

---

Saec. V. ‚A consulto laesum, cum B incideretur, ut A aboliretur.‘ Hiller. Itaque cum solo tit. B nobis res erit. Titulum cum priores testamentum nominavissent, Bruck recte interpretatus est ut ‚Hinterlegungsbescheinigung über einen zwischen Xuthias und der Verwaltungsstelle (Tempel) abgeschlossenen Verwahrungsvertrag zu Gunsten dritter Personen‘. 1 I.e. οἷς ἐπιδικάζεται Meister. I.e. (ii) οἷς ἐπιβάλλει K. Meister. 2 ‚Pro Xuthia, Philachaei filio depositae sunt (sc. in templo) 400 (i.e. primum 200, deinde eadem summa) Minae argenti. Cuias fuerit Xuthias non constat, certe peregrinus cum Tegeatarum legi se subiecerit; dialecto doricae Peloponnesi utitur quae definiri non potest.‘ (Solmsen). 3 Ius depositi tollendi post se ipsum Xuthias heredibus tribuit, quorum gradus cognationis ipse indicat quasi testamento. Cum filiis suis nondum adultis pecuniam statim tradere nolit, utitur ut mediatore, in iure germanico ‚Treuhänder‘ appellato magistratu templi, qui post mortem suam pecuniam attamen certo temporis spatio intermisso primum filiis legitimis, deinde post eorum mortem filiabus legitimis, tum post earum mortem filiis spuriis, denique post eorum mortem proximis genere tradat.

ελόσθο· εἰ δέ κα | μὲ νόθοι ζὸντι, τοῖς ἄσιστα 4 ποθίκ|ε(ι)⟨ς⟩ ἀνελόσθο·
20 εἰ δέ κ' ἀνφιλέγοντ|οι 5, Τεγεᾶται διαγνόντο κὰ τὸν θεθμόν. |

4 Ita K. Meister per litteras; τοὶ 'ς ἄσιστα B. Keil Goett. GA 1889, 148.
5 κάνφιλέγοντ[ι τ]οὶ Solmsen cum prioribus; traditum textum defendit R. Meister Indog. Forsch. 1906, 200.

24. Donatio mortis causa.

△ **1214.** **Peteliae** Bruttiorum, nunc in Museo Neapolitano. Lamina aenea, saec. VI/V. Edd. post alios CIG 4; IGA 544; Inscr. jurid. II 59; Kaibel IG XIV 636; Michel 1346. Cf. Schulin Das griech. Testam. 44; Bruck Schenkung auf den Todesfall 33; F. Kraus Die Formeln des griech. Testam. 1915, 15 sq. [*Zie*]

θεός· τύχα· Σάοτις δίδ|οτι Σικαινίαι τὰν ϝοι|κίαν καὶ τἆλλα πάντ|α.
5 δαμιοργὸς Παραγόρ|ας. πρόξενοι 1 Μίνκον, | Ἁρμοξίδαμος, Ἀγάθαρ|χος, Ὀνάτας, Ἐπίκορ|ος.

Ne hunc quidem tit. (cf. n. 1213 not. init.) testamentum vocari posse, verum donationem mortis causa, Bruck contra editores priores gravibus argumentis demonstravit. Saotis Sicaeniae domum et omnes ceteras res suas donat. Quod cum adhibitis magistratibus et testibus atque additis solemnibus verbis: θεός· τύχα factum sit, recte Kraus coniecit fundorum traditionem tali modo in Graecia Magna promulgatam esse. 1 ,Facta autem donatio coram proxenis, sive magistratus intellegis quales apud Lacedaemonios πρόξενοι fuerunt, sive quod magis probo praedes s. testes (Hes. προξενεῖ· μαρτυρεῖ). Vide Isaei or. IX 8.' Ka.

25. Dotes.

1215. **Myconi** in aversa parte eiusdem lapidis cuius in fronte est titulus n. 1024. Post Lebasium (II 2058) edd. Kumanudes Ἀθήναιον II 1873, 235, 1 (Lueders Herm. VIII 192); Barilleau Bull. Hell. VI 1882, 590 (Bechtel Inschr. ion. Dial. 66, 92; SGDI 5417; Inscr. jur. 48 VI, II 264; Syll.² 817; Michel 1350). Cf. Barilleau Rev. hist. de droit VII 145; B. Burgkhardt De causa oration. adversus Spudiam Demosth. Diss. Lips. 1908, 11. [*Zie*]

--ίων Σωστράτου 1 -- | ἀγαθῆι τύχηι. | [Σώ]στρατος: Ἀρ 2:
τὴν θυγατέρα Ξάνθην ἐνεγγύησεν [Ἐπαρχίδει] ◁: καὶ προῖκα ἔδωκε

Litteraturam Macedonicae aetatis esse refert Kum. Laterculus est dotium a civibus Myconiis constitutarum et publice consignatarum, ut si lis oreretur de dote reddenda, constaret quanta dotis summa fuisset. Quare quae praeter pecuniam dabantur vestimenta, aestimabantur, cum in domo (v. 26) quippe quae ipsa mulieri reddenda esset post mortem Tharsagorae, aestimatione opus non esset. 1 [ἐπ' ἀρχόντ]ων Σωστράτου, --, --. Kum. coll. n. 1024_2. 2 Litteras hominum nominibus additas patres significare conicit Kum., cum de oppidis unde oriundi fuerint ho-

5 χιλίας καὶ τριακοσίας δραχμάς· | τούτ[ου] χιλία[ς μὲν] δραχμὰς τὰς ἐνούσας ἐν τῶι ἐράνωι τ[ῶι] | πενταχοσιοδράχμωι, ὃν συνέλεξεν Ἀλεξικλῆς[3], οὗ μετεῖχ[εν] | Καλλισταγόρας[4], ἀργυρίου δὲ προσέθηκεν ἑκατὸν δραχμάς, ἐσθ[ῆ]ν[5] δὲ τετιμημένην διακοσίων δραχμῶν· ὡμολόγησαν δὲ Σώστρατ|ος καὶ Ἀριστοκράτης[6] Ἐπαρχίδει συνεισπράξειν[7] τὸν
10 ἔρανον τοῦτον καὶ | ἐάν τινα τῶν ἐσφορῶν[8] μὴ δύνηται εἰσπρᾶξαι Ἐπαρχίδης:, συμπροσθήσ[ε]|ιν[8] Σώστρατος καὶ Ἀριστοκράτης. ⊳⊲ Κάλλιππος: Ἀν: τὴν θυγατέρα Ἀρι|στολόχην ἐνηγγύησε Σωστράτωι γυναῖκα καὶ προῖκα μυρίας τετρακισχι|λίας, ἀπέδωκε δὲ καὶ τετρακοσίας ἓξ τὸν τόκον ὃν ἔλαβε παρὰ Σωστράτ|ου τῆι προικί[9]. ⊳⊲ Ἀμεινο-

mines interpretetur Bar., hoc potissimum argumento usus, quod v. 14 syllaba Μυ probabile sit Myconium indicari. At ita reliqui peregrini essent, quod cur reiciendum sit facile intellegitur. Immo si hae omnino originis aut domicilii notae essent, pagi aut tribus civitatis Myconiorum intellegenda essent, id quod mihi maxime propter numerum (novem sunt, ex quibus unum Θαρ. ter invenitur v. 22. 26. 37 Θαρσ:) in tam exigua insula improbabile videtur. Quare Kumanudi assentior, praesertim cum una ex his notis, Ἀγλω. v. 29, multo facilius ad nomen hominis (Ἀγλώκριτος, Ἀγλωφάνης, Ἀγλωφῶν) quam loci referatur. Hic Ἀρ(ιστοκράτους) ex v. 9 supplevit Thalheim Gr. Rechtsaltert. 66 probante D. 3 Alexicles eranum ab amicis, inter quos Aristocrates et Sostratus erant, corrogaverat, ea condicione, ut unusquisque quingenas drachmas daret (πενταχοσιόδραχμος ἔρανος) et ut hae pecuniae certis temporum intervallis redderentur. Mille drachmae duae portiones, Aristocratis patris et Sostrati filii, esse videntur; cf. BGU 1133_{15} μέχρι το(ῦ) ἐκτῖσ(αι) [ὃ] ἐὰν ἐνοφιλήσωσ(ι) πρὸς τὰ δύο ὀνόματα (sc. erani). 4 Neque quis sit Callistagoras neque quo consilio commemoretur eum erani participem fuisse, perspicuum est. Putaverim tamen ambiguam locutionem μετέχειν τοῦ ἐράνου hic de debitore potius quam de creditore usurpari. Dttb. 5 Hic accusativus pro ἐσθῆτα etsi alibi non invenitur, similium metaplasmorum exempla nequaquam rara sunt (cf. G. Meyer Gr. Gr.[3] 427). 6 Sostrati pater (v. 3) esse videtur. 7 Id quod cui ex erano postulandum erat, alii cedere poterat; adde hoc exemplum ‚cessionis' iis quae collegit L. Wenger Die Zession im Rechte der graeko-aegypt. Papyri (Stud. in onore di C. Fadda) 1906, 6 f. cf. Lipsius Att. Recht 734. 8 Cf. καταφοραί BGU 1133_{11}, μηνιαῖαι καταβολαί BGU 1135_8 i.e. summae singulis mensibus vel annis reddendae; San Nicolò Aeg. Vereinsw. I 221. A pluribus igitur debebantur Sostrato illae mille drachmae, ut appareat, Alexiclem non suo unius nomine pecuniam ab amicis corrogasse. Quae exigi non poterunt, ea Sostratus et Aristocrates ex sua re familiari se genero numeraturos promittunt; cf. Partsch Bürgschaftsrecht I 166[3]. 9 Sostratus (alius sine dubio ac v. 3. 8. 11) illa quattuor decem milia drachmarum Callippo iam debuisse videtur antequam eius filiam in matrimonium duceret.

15 κράτης: Μυ: Ἀρισταγόρην τὴν θυγατέρα ἐνηγγ[ύ]ησε Φιλοτίμωι γυναῖκα καὶ προῖκα ἔδωκε μ[υρί]ας δραχμάς. ⊳⊲ Καλλίξ|ενος τὴν θυγατέρα Τιμηκράτην Ῥοδοκλεῖ καὶ πρ[οῖκ]α ἔδωκεν ἑπτακο|σίας δραχμάς· τούτου ἐσθὴν τριακοσίων· τὴν ἐσθὴν [καὶ] ἑκατὸν δ|ραχμὰς ὡμολόγει ἔχειν Ῥοδοκλῆς, τῶν δὲ τριακοσίων [δρα]χμῶν | ὑπέθηκε 10 Καλλίξενος Ῥοδοκλεῖ τὸ οἴκημα τὸ ἐμ πόλει, ὧι γείτων [ἡ οἰκία ἡ] |
20 Κτησιδήμου τοῦ Χαιρέλα. ⊳⊲ Δεξικλῆς Μνησὼ τὴν θυγατέρα ἐ[ν]|-ηγγύησε Τιμέαι: Πυρ: γυναῖκα καὶ προῖκα ἔδωκε τρισχ(ιλ)ίας 11 πενταλκοσίας: ⊳⊲ Κτησωνίδης: Θαρ: Δικαίην τὴν ἀδελφὴν 12 ἐνηγγύησ|ε Παππίαι: Πα: γυναῖκα, καὶ προῖκα χ(ιλ)ίας 11 ἀργυρίου καὶ ἐσθὴν πεν|τακοσίων· τὴν ἐσθὴν ὡμολόγει ἔχειν Παππίας καὶ
25 ἀργυρίου | ἑκατὸν δραχμάς. ⊳⊲ Θαρσαγόρας: Μνη 13: ἐνηγγύησε Πανθαλίδα τὴν | θυγατέρα τὴν Μνησιβούλου Πυρράκωι: Θαρ: γυναῖκα, καὶ προῖκα τὴν οἰ|κίαν τὴν ἐμ προαστίωι: ἧι γείτων: Νικίας Χαρίου: ὥστ' εἶναι κύριον τῆς | οἰκίας Θαρσαγόραν: ἕως ἂν ζῆι 14. ⊳⊲ Κτη-σίων: Ἄγλω: ἐνηγγύησεν Ἑρμο|ξένην τὴν θυγατέρα Ἱερωνίδηι: Ν..
30 γυναῖκα, καὶ προῖκα ἔδωκε χιλί|ας μὲν καὶ ἑξακοσίας κ[αὶ] τὴ[ν] οἰκίαν: Ἀρχίνου 15 ἧι γείτων: ἡ οἰκία | ἡ Καλλίππου τοῦ Ἥρᾶ [καὶ] θεράπαι-ναν ἧι ὄνομα Σύρα κ[αὶ] | ἄλλην θεράπαι[ν]αν _ 15 lit. _ ⊳⊲ Εἰδε|-σίλεως Τ.....οῦσαν τὴν θυγατέρα Καλ[λίαι] γυναῖκα καὶ προῖ|κα
35 ἔδωκεν XX: τούτου ἀργυρίου, __ Εὔβουλος | τὴν θυγατέρα _ 24 lit. _ Χ

---

10 Pro parte reliqua dotis hypothecam socer constituit cf. Weiss Pfandrechtliche Untersuchung. I 1909, 84; Hitzig Griech. Pfandrecht 41.

11 Compendia scripturae cf. Nachmanson Eranos Ups. X 1910, 128.

12 Cum novies pater nominetur qui dotem constituit, semel hic occurrit frater, semel (v. 26) avus paternus cf. tit. Ephes. supra n. 364_{55} ὅσοι δὲ φερνὰς ὀφείλουσι θυγατρίοις ἢ ἀδελφαῖς ταῖς αὐτῶν, μεμερικότες ἐκ τῆς πατρῴας οὐσίας. 13 Μνη(σιβούλου) supplendum videtur, neque vero idem homo intellegendus qui v. 26 Panthalidis pater appellatur. Nam sic ut v. 22 simpliciter τὴν ἀδελφήν diceretur. Quare Dar. statuit, Mnesibuli (I) filium fuisse Tharsagoram, huius Mnesibulum (II), huius filiam Panthalida, ut patre virginis mortuo avus paternus eam Pyrrhaco patruo, fratri Mnesibuli II, nuptum det et dotem constituat, ut erat avi paterni; cf. [Dem.] XLVI 18 et Burgkhardt l.a. 12. 14 De hac donatione mortis causa egit E. F. Bruck Die Schenkg. auf den Todesfall im griech. u. röm. Recht 1909, 93. 15 Memorabile est prioris domini nomen tamquam proprium domus mansisse. Nam tunc quidem non amplius Archini, sed Ctesionis erat. Eodem modo Deli saepius domus appellabantur ex. gr. οἰκία ἡ ἦν Καλλίου, Ἀπατουρίου sed etiam οἰκία Ἀπατουρίου, cf. Bull. hell. XXIX 1905, 425.

τού|του ὡμολόγει 16 *nomen* ἔχειν _ *16 lit.* _ Εὔβουλος | Θαρσ:' | ατα _ *20 lit.* _
▷◁ Λυσαν|δρίδης .. τὴν _ *c. 91* _ ἐνηγγύησι καὶ προῖκα ἔ|[δω]κε XXX 17 __

16 Haec declaratio mariti quae ter redit (cf. v. 13. 24) exemplum acceptilationis in iure Graeco est. Eadem formula ὁμολογῶ ἔχειν redit in papyris vel ostracis saec. I p. Chr. Wilcken Ostraka I 86; Mitteis-Wilcken II 1, 72 sq. (ὁμολογία); tit. Delphic. n. 241 D_{166} ὡμολόγεον παραλαβεῖν τὰ χρήματα ταῦτα. 17 Sequuntur septem versuum reliquiae tam exiguae, ut eas recipiendas non existimaverimus (v. 40 Ἀ[ρισ]τομένης, v. 44 [ἐνηγ-γύη]σεν τὴν θυγατέρα Τιμαλ...).

Testamenta. Cf. n. 631 Alcesippae testamentum — Manumissio per testamentum. Syll.² 734. Cf. etiam Iura sepulchrorum.

26. Locatio εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον (Erbpacht).

Cf. supra n. 302.

1216. In Piraeo. Edd. Wescher Rev. arch. XIV 1866 p. 352 (Kirchhoff Herm. II 169; Syll.² 834; Inscr. jurid. I 240 XIII *ter*; IG II 1058 (Michel 1355). Cf. Fraenkel Herm. XVIII 314; Ziebarth Vereinsw. 121; Guiraud Propriété fonc. en Grèce 427; Poland Vereinsw. 82, 314. [*Zie*]

ἀγαθεῖ τύχει. ἐπὶ Φιλιππίδου ἱερέ|ως 1. κατὰ τάδε ἐμίσθωσαν Ἀντί|-
5 μαχος Ἀμφιμάχου, Φειδόστρατος | Μνησιχάρου, Δημάρετος Λεωσθένο|υ,
Κτησίας Κτησιφῶντος, Κτήσιππος | Κτησιφῶντος, Κτησιχάρης Κτησι-
φ|ῶντος, Κτησίας Τιμοκράτου, Χαιρέα|ς Μνησιχάρου, Κυθηρίων οἱ
10 μερῖται 2, | τὸ ἐργαστήριον τὸ ἐν Πειραεῖ καὶ τ|ὴν οἴκησ[ιν] τὴν προσ-
οῦσαν αὐτῶι | καὶ τὸ οἰκημάτιον τὸ ἐπὶ τοῦ κοπρῶνος εἰς τὸν ἅπαντ|α
χρόνον Εὐκράτει Ἐξηκίου Ἀφιδναίωι δραχμῶν [Ⅴ]ΗΗΗ το|ῦ ἐνιαυτοῦ

Litt. saec. IV med. 1 Hanc tabulam eodem modo ac Syll.² 832 in templo depositam esse ideoque sacerdotis nomen praescriptum habere Kirchhoffius docuit. Differt Philippides sacerdos in titulo item in Piraeeo invento IG II 1333 [ἱε]ροποιοὶ οἱ ἐπὶ Φιλιππίδου Ἀρτέμ[ιδι ἀνέθεσαν κτλ.]; cf. Kirchner PA 14352. 2 Pollux VIII 136 μερῖτας appellatos dicit eos qui inter se rem aliquam partiti essent. Hic eos significari, quibus dominium unius rei non divisae commune sit, ex ipso titulo apparere mihi videtur; nempe locant hi octo homines coniuncti unum fundum cum aedificiis. Illos autem viros non societatem inisse communis lucri faciendi causa, ut erat Fraenkelii sententia, verba εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον (v. 11) demonstrant. Iure igitur meo olim conieci Κυθηρίων μερίτας esse demi noti Κυθηρρίους, quamquam simplici consona scriptos, probatum illud quidem a Kirchnero (PA ad singulos viros) et Polandio p. 314, cum Dittenberger probatus a Roberts-Gardner Introduct. Greek epigraphy II 130, 374 de dominis fundi τὰ Κυθήρια cogitaret.

ἑκάστου ἀτελὲς ἁπάντων, ἐφ' ὥιτε διδόν|αι τάς⟨ς⟩ μὲν ΔΔΔ ἐν
15 τῶι Ἑκατονβαιῶνι, τὰς δ' εἴκοσι καὶ | τέτταρας ἐν τῶι Ποσιδεῶνι,
ἐπισκευάσαι δὲ τὰ δεόμε|να τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τῆς οἰκήσεως ἐν
τῶι πρώτ|ωι ἐνιαυτῶι. ἐὰν δὲ μὴ ἀποδιδῶι τὴν μίσθωσιν κατὰ τὰ |
γεγραμμένα ἢ μὴ ἐπισκευάζει, ὀφείλειν αὐτὸν τὸ διπ|λάσιον καὶ
20 ἀπιέναι Εὐκράτην ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου μη|θένα λόγον λέγοντα. ἐν-
γυητὴς[3] τοῦ ποήσειν τὰ γεγρα|μμένα Ἐξηκίας Ἀφιδναῖος ἐν τῶι
χρόνωι τῶι γεγρα|μμένωι. βεβαιοῦν[4] δὲ τὴν μίσθωσιν Κυθηρίων τοὺς
μερί|τας Εὐκράτει καὶ τοῖς ἐγ[γόνοις] αὐτοῦ· εἰ δὲ μή, ὀφείλειν |
25 δραχμὰς Χ. ἀναγράψαι [δὲ τά]σδε τὰς συνθήκας Εὐ|κράτην ἐν στήλει
λιθίνει καὶ στῆσαι [παρὰ τὸ]ν ἥρω[5]· ἐὰ|ν δέ [τις] εἰσφορὰ γίγνηται
ἢ ἄλλο τι ἀπ[ότ]εισμα[6] τρό|πωι ὁτωιοῦν, εἰσφέρειν Εὐκράτην κατὰ
τὸ τίμημα κα|θ' ἑπτὰ μνᾶς[7]. θεοί.

3 Cf. Partsch Griech. Bürgschaftsrecht I 159. 4 I.e. ‚nur die Vertragserfüllung schlechthin'. Partsch l.l. 342[1]. 5 Supplevit Dttb. Herm. XVI 199. 6 Supplevit idem. Primae litterae post lacunam Ξ superesse, quod eodem iure ad Ε atque ad Ξ, fortasse adeo ad Σ referre liceat, lapide examinato testatur K. Vox ἀπότεισμα quod sciam hucusque ignota, sed recte formata et huius loci sententiae accommodata. Dttb. 7 I.e. secundum pretium rerum locatarum, quod est septem minarum. Conductor annuas quinquaginta quattuor drachmas pendit (v. 12), quae merces efficit $7^5/_7$ p.c. illarum septem minarum; apud Isaeum XI, 42 (Boeckh Staatsh. I 178) $8^4/_7$ p.c. in simili locatione conductione penduntur. Cf. Francotte Les financ. des cités grecq. 38.

△ **1217.** Thasi, saec. IV. Edd. Bergmann Herm. III 1869, 233 (SGDI 5483; O. Hoffmann Griech. Dial. III 35, 71; Ziehen Leg. sac. II 110; Michel 1361; Dimitsas Μακεδονία 1364); IG XII 8, 265; Picard Bull. hell. XXXVI 1912, 240. Cf. Inscr. jur. I 256. [*Zie*]

ἐπὶ Λυσιστράτου [τοῦ Α]ἴσχρωνος ἄρχο[ντος τύχηι ἀγαθῆι]·[1] | ἐπὶ τοῖσδε
ἐκδέδοται [ὁ κῆπος ὁ] Ἡρακλέος ὁ πρὸς [τῶι Ἀσκληπιείωι (?)[2]· ὁ
ἀναι]|ραιρημένος τὸν κῆ[πον τὸ χωρ]ίον καθαρὸν παρέξει [τὸ περὶ(?)
τὰς][3] | πύλας, ὅπου ἡ κόπρος [ἐξεβάλλ]ετο. ἢν δέ τις ἐγβάλλη[ι κό-
5 προν ἐς][4] | τὸ χωρίον, εἶναι τὸ ἄγγος[5] τοῦ ἀναιρεημένου τὸν κῆπο[ν,

1 Suppl. Bergmann et Bechtel; κατὰ ψήφισμα βουλῆς καὶ δήμου Bergmann, Picard. — De longitudine vss. 1—5 non constat. 2 Suppl. Wilamowitz; τῆι πόλει Fredrich; πρὸς [τῶι χωρίωι τοῦ Ἀσκληπιοῦ] Bergmann. 3 Suppl. Wilam.; καὶ τὸν τόπον τὸν περὶ τὰς Picard; καὶ κεκλειμένας τὰς Ziehen. 4 Suppl. Fredrich; τῶν δούλων κόπρον ἐς ceteri. 5 τὸ ἄγος i.e. culpam s. piaculum, ‚*sera responsable du sacrilege*' Pic.

τὸν δὲ] | δοῦλον μαστιγώσαντα ἀθῶιον εἶναι. ὅπως δὲ τὸ χωρίον καθ[αρὸν] | παρέχηι, ἐπιμέλεσθαι τὸν ἀγορηνόμον καὶ τὸν ἱερέα τοῦ | Ἀσκληπιοῦ τοὺς ἑκάστοτε ἐόντας· ἢν δὲ μὴ ἐπιμέλωνται, | ὀφείλεν
10 αὐτοὺς τῆς ἡμέρης ἑκάστης ἡμίεκτον ἱρὸν τῶι | Ἀσκληπιῶι· δικάζεσθαι δὲ τοὺς ἀπολόγους ἢ αὐτοὺς ὀφείλεν· | τὸν δὲ ἀναιρερημένον τῶ[ι ἱ]ρεῖ καὶ τῶι ἀγορανόμωι ἕκτην ὀφείλεν | τῆς ἡμέρης 6.

6 τὸν δὲ τὸν ληφθέντα Picard.

Decretum Thasiorum de locando horto Herculis sito prope Asclepieum vel prope portas, quem qui conducit, ei servitus imponitur, ut fundum quendam Aesculapii sacrum qui stercore immisso inquinari solebat, purum conservet.

2. Iura sepulchrorum.

Disposuit E. Ziebarth.

Adde n. 43 catalogum Atticum Erechtheïdis a. 459/8; 77 catalogum Atticum sepulcralem c. a. 425/4. 505 (²908) aram Camirensium.

De variis formis titulorum sepulchralium post alios multos egerunt:

B. Keil Über kleinasiatische Grabinschriften Herm. XLIII 1908, 522—77 [= B. Keil].

H. Stemler Die griechischen Grabinschriften Kleinasiens. Diss. Strassbg. 1909 [= Stemler].

1218. Iulietarum Ceae insulae leges sepulcrales saec. V exeuntis. Iulide, nunc Athenis. In fronte tit. I, a dextra tit. II, in parte aversa duo alia decreta mutila. Edd. Koehler Ath. Mitt. I 1876, 139 (Roehl IGA 395a; Inscr. jur. I, II; Hoffmann Gr. Dial. III 22, 42; Michel 398; Syll.² 877/8 al.); IG XII 5, 593 (SGDI 5398; Ziehen Leg. sacr. 93; Solmsen³ 54). Cf. Dragumes Ath. Mitt. X 1885, 172; Pridik De Cei reb. 157. 34; Sondhaus De Solonis legibus 1909, 36. [*Hi*]

Legis Ceae 'universa ratio Graecorum civitatibus communis erat. Immodico enim sumptui funebri ac lamentationi iam sat antiquis temporibus eos mederi studuisse constat, ac fere nobilissimus quisque legum lator id egisse traditur cum Lycurgus (Plut. Lyc. 27), Charondas (Stob. Flor. XLIV 40 = IV p. 153 Hense), Pittacus (Cic. leg. II 66), Diocles Syracusanus (ad eum refert Z. quae Diod. XI 38 tradidit), tum Solo, cuius legem decemviri Romani in XII tabulas transtulerunt, aemulusque eius Demetrius Phalereus (Brueckner Arch. Jahrb. Anz. VII 1892, 23), horumque exemplum philosophi, cum de legibus scriberent, secuti sunt (Plat. Leg. XII 958*d* sqq.; Cic. leg. II 22, 55 sqq.)'. Zieh. Ex titulis qui huc spectent praeter Gambrei urbis legem (n. 1219) tenemus illam Labyadarum Delphorum, quam infra saepe citavimus (= Lab.). Tegeatarum vero lex (IG V 2, 4) ad Cleonaeorum illam propius accedit (IG IV 1607; Amer. journ. arch. V

1903, 147; nova addet Frickenhaus), quae in lustrationibus perpetrandis versatur.

οἵδε νόμοι περὶ τῶγ καταφθιμ[έ]νω[ν 1· κατὰ τ]άδε θά[π]τεν τὸν I
θανόντα 2· ἐν έμα[τ]ίο[ις τρ|ι]σὶ 3 λευκοῖς, στρώματι καὶ ἐνδύματι
5 [καὶ | ἐ]πιβλέματι — ἐξεῖναι δὲ καὶ ἐν ἐλάσ[σ]οσ[ι — μ|ὲ] πλέονος ἀξίοις
τοῖς τρισὶ ἑκατὸν δρ[α|χ]μέων. ἐχφέρεν δὲ ἐγ κλίνηι 4 σφηνόπο[δ]ι 5
[κ]|αὶ μὲ καλύπτεν τὰ δολ[ο]σχερ[έα] 6 τοῖ[ς έματ]|ίοις 5. φέρεν δὲ
οἶνον ἐπὶ τὸ σῆμα μὲ π[λέον] | τριῶν χῶν καὶ ἔλαιον μὲ πλέο[ν] ἑνό[ς,
10 τὰ δὲ | ἀ]γγεῖα ἀποφέρεσθαι. τὸν θανό[ν]τα [φέρεν | κ]ατακεκα-
λυμμένον 7 σιωπῆι μέ[χ]ρι [ἐπὶ τὸ | σ]ῆμα. προσφαγίωι [χ]ρῆσθαι
κατὰ τὰ π[άτρι|α 8. τ]ὴγ κλίνην ἀπὸ το[ῦ] σή[μ]ατο[ς] καὶ τὰ σ[τρώ]|-

---

Litterae volgares Ionicae στοιχηδὸν dispositae. Versus 17 in rasura rescriptus multo arctiorem litterarum collocationem habet. De memorabili vocalem *e* productam significandi ratione, ex qua H scribitur ubi Ionicae vocali alpha reliquarum dialectorum respondet, E ubi eta in omnibus dialectis constanter servatur, disputavit Dttb. Herm. XV 225. Tituli originem non magno intervallo ab a. 420 abesse collegit Becht. ex dativo ταύταις v. 27. Qui cum nullo modo aliunde atque ex Attica dialecto in hunc titulum pervenisse potuerit, apud ipsos Athenienses non ante finem belli Archidamii usitatus erat. Meisterhans[3] 120/1.

1 Non nova lex rogatur, sed quae iam pridem fuerat lapidi inscribitur et publice proponitur. Aliter enim similem formulam atque est in tit. II sine dubio etiam hic haberemus. K. Lab.: hόδ' ὁ τεθμὸς πὲρ τῶν ἐντοφήιων. 2 Incipit lex ab exsequiis; quae antea fieri solebat πρόθεσις, de ea quia intra domum fiebat, publica civitatis lege omnino non cautum fuisse coniecit K.

3 Plut. Sol. 21 ἐναγίζειν δὲ βοῦν οὐκ εἴασεν (ὁ Σόλων), οὐδὲ συντιθέναι πλέον ἱματίων τριῶν. La: μὴ πλέον πέντε καὶ τριάκοντα δραχμ[ᾶ]ν ἐνθέμε[ν] μήτε ϝοίκω· τὰν δὲ παχεῖ[α]ν χλαῖναν φαωτὰν εἶμεν· αἱ δέ τι τούτων παρβάλλοιτο, ἀποτεισάτω πεντήκοντα δραχμάς, αἴ κα μὴ ἐξομόσηι ἐπὶ τῶι σάματι μὴ πλέον ἐνθέμεν· στρῶμα δὲ ἐν ὑποβαλέτω καὶ ποτκεφάλαιον ἐν ποτθέτω. 4 De lectorum formis cf. Ransom Couches and beds of the Greeks .... Chicago 1905. 5 Feretrum pedibus cuneiformibus (cf. σφηνοπώγων). 6 Hes. δόλος· πάσσαλος. Hoffm. Partes lecti, fortasse etiam pedum intellegit Zi. Quamquam enim adiectivum ὁλοσχερέα per se probum est, tamen τάδ' (Favre Thes. Ion. 290) displicet. So: μὴ καλύπτεν, τὰ δ'ὁλοσχερέα. 7 Eadem de causa Solonis lex iussit ante solis ortum mortuos efferri (Dem. XLIII 62: ἐκφέρειν δὲ τὸν ἀποθανόντα τῇ ὑστεραίᾳ ἧ ἂν προθῶνται, πρὶν ἥλιον ἐξέχειν), nempe ne solis lux aspectu mortui inquinaretur. Lab: τὸν δὲ νεκρὸν κεκαλυμμένον φερέτω σιγᾶι, κὴν ταῖς στροφαῖς μὴ καττιθέντων μη[δ]αμεῖ ... 8 Athenienses Solonis lege in funeribus bovem immolare vetabantur (cf. not. 3). Fortasse ea ipsa de causa, quia alibi talibus sacrificiis interdictum erat, definite in lege Iulietarum scriptum est ut ea ex more maiorum fierent. K.

15 ματα ἐσφέρεν ἐνδόσε. τῆι δὲ ὑστεραί[ηι ἀ|π]οραίνεν τὴν οἰκίην
ἐλεύθερον θαλά[σση|ι][9] πρῶτον, ἔπειτα δὲ ὑσώπωι[10] ο[ἰκ]ῃτή[ρ]ι[α
ἅπ]|αντα· ἐπὴν δὲ διαρανθῆι, καθαρὴν ἔναι τὴν οἰκίην, καὶ θύη θύεν
ἐφ[ίστι|α]. | τὰς γυναῖκας τὰς [ἰ]ούσας [ἐ]πὶ τὸ κῆδ[ος μὴ][11] | ἀπιέναι
20 προτέρας τῶν ἀν⟨αν⟩δρῶν ἀπὸ [τοῦ | σ]ήματος. ἐπὶ τῶι θανόντι
τριηκόστ[ια μὴ | π]οιεῖν[12]. μὲ ὑποτιθέναι κύλικα ὑπὸ τὴγ [κλί|ν]ην,
μεδὲ τὸ ὕδωρ ἐκχεῖν, μεδὲ τὰ καλλύ[σμα]|τα[13] φέρεν ἐπὶ τὸ σῆμα.
ὅπου ἂν [θ]άνηι, ἐπὴ[ν ἐ]|ξενιχθεῖ, μὲ ἰέναι γυναῖκας π[ρὸ]ς τ[ὴν
25 οἰ]|κίην ἄλλας ἢ τὰς μιαινομένας[14]. μια[ίνεσθ]|αι δὲ μητέρα καὶ
γυναῖκα καὶ ἀδε[λφεάς κ]|αὶ θυγατέρας, πρὸς δὲ ταύταις μὲ π[λέον
π|έ]ντε γυναικῶν, παῖδας δὲ [τῶν θ]υγ[ατρῶν κ|ά]νεψιῶν[15], ἄλλον
30 δὲ μ[ε]δένα. τοὺς μια[ινομέ|νους][16] λουσαμένο[υς] παρῄϊα _ ι _[17] ο[. . . .|
ὕδατ]ος [χ]ύσι κα[θαρ]οὺς ἔναι[18] εωι _ ι _ | (duo vss. mutili) | _ _

9 Suppl. Roehl. Aqua marina in lustrationibus usos esse veteres multis testimoniis comprobatur. Cf. Eurip. Iphig. Taur. 1167 θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. 10 Hyssopum restituit Dr. 11 Dem. XLIII 62: βαδίζειν δὲ τοὺς ἄνδρας πρόσθεν, ὅταν ἐκφέρωνται, τὰς δὲ γυναῖκας ὄπισθεν. K. Sed hoc de ipsa pompa funebri dicitur; postea cavendum erat, ne mulieres ante viros abirent neve urbem gemitu implerent. Quare μὴ suppl. Hi., quamquam unius litterae spatium vacat. 12 Schoemann ad Isaeum p. 219 demonstravit, Athenis sacra facta tertio (τρίτα), nono (ἔνατα), trigesimo (τριακάς, τριακάδες) die post funus (non post mortem). Iulide haec fieri vetantur, illa duo sine dubio ibi non minus fiebant quam Athenis. K. La: μηδὲ τᾶι ὑστεραίαι μηδ' ἐν ταῖς δεκάταις, μεδ' ἐν τοῖς ἐνιαυτοῖς μήτ' οἰμώζεν μήτ' ὀτοτύζεν _ _ 13 Suppl. Koe. καλλύσματα vocabulo Hesychius utitur in interpretanda voce σάρματα (purgamenta). K. 14 Dem. XLIII 62: μηδ' εἰς τὰ τοῦ ἀποθανόντος εἰσιέναι, ἐπειδὰν ἐξενεχθῇ ὁ νέκυς, γυναῖκα μηδεμίαν πλὴν ὅσαι ἐντὸς ἀνεψιαδῶν εἰσιν. 15 κάν. suppl. Hoffmann (Zie); aliter Blass SGDI IV p. 777. 16 De mulieribus La: ἀλλ' ἀπίμεν ϝοίκαδε ἕκαστον ἔχθω ὁμεστίων καὶ πατραδελφεῶν καὶ πενθερῶν κηγγόνων καὶ γαμβρῶν. 17 I.e. mulieres de quibus v. 25—29 dicitur, et viros omnes agnatos. Hic igitur masculino genere recte utitur de utroque sexu, cum antea v. 29 ἄλλον δὲ μηδένα (neminem praeterea) levi inconcinnitate dictum sit de mulieribus. 18 Vestigia dubia. 19 Schol. Arist. Nub. 838: ἔθος ἦν μετὰ τὸ ἐκκομισθῆναι τὸ σῶμα καθαρμοῦ χάριν ἀπολούεσθαι τοὺς οἰκείους τοῦ τεθνεῶτος. Cf. 1042 4. 5.

35 40 [ἔδο]ξεν τῆι | [β]ουλῆι καὶ | [τ]ῶι δήμωι· | [τ]ῇι τρίτηι | [ἐπ]ὶ τοῖς ἐνι|- II
45 [αυ]σίοις[1] κα|[θ]αροὺς εἶ[ν]αι τοὺς ποι|[οῦ]ντας[2], ἐς ἱ|[ε]ρὸν δὲ μὲ

στοιχηδόν. Et scribendi ratio et dialectus Attica, nisi quod καθαρήν habes. 1 Sacra quae quotannis obitus aut sepulturae die repetuntur. K. 2 Sc. τὰ ἐνιαύσια, ut v. 20 est τριηκόστια ποιεῖν, Isae. II 37 τὰ τρίτα καὶ τὰ ἔνατα ἐποίησα. K.

50 ἰ|[έ]ναι, καὶ τὴν | [ο]ἰ[κ]ίαν καθα|[ρ]ὴν εἶναι μέ|[χρι][3] ἂν ἐκ τοῦ | [σ]ήματος ἕλ[θ|ωσιν].

3 MI. Suppl. Dttb.

1219. **Gambreotarum lex sepulcralis saec. III.** Gambrei (ubi n. 302); nunc Berolini. Edd. *CIG 3562 (Inscr. jur. I, III; Michel 520; Syll.² 879); Beschr. ant. Skulpt. Berlin 1176 (Ziehen Leg. sacr. 193). [*Hi*]

ἀγαθῇ τύχῃ, ἱερονομοῦντος[1] Δημητρίου, μηνὸς Θαργηλιῶνος | δευ-
5 τέραι, Ἀλέξων Δάμωνος εἶ|πεν· νόμον εἶναι Γαμβρειώταις | τὰς πενθούσας ἔχειν φαιὰν ἐσθῆ|τα μὴ κατερρυπωμένην· χρῆσθαι | δὲ καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας | τοὺς πενθοῦντας ἐσθῆτι φαιᾶι, | ἐάμ
10 μὴ βούλωνται λευκῆι[2]. ἐπιτε|λεῖν δὲ τὰ νόμιμα τοῖς ἀποιχομέ|νοις ἔσχατον ἐν τρισὶ μησίν, τῶι δὲ | τετάρτωι λύειν τὰ πένθη τοὺς ἄν|δρας, τὰς δὲ γυναῖκας τῶι πέμπτωι[3], | καὶ ἐξανίστασθαι ἐκ τῆς κηδείας |
15 καὶ ἐκπορεύεσθαι τὰς γυναῖκας | τὰς ἐξόδους τὰς ἐν τῶι νόμωι γε|γραμμένας[4] ἐπάναγκον[5]· τὸν δὲ γυ|ναικονόμον τὸν ὑπὸ τοῦ δήμου
20 αἱ|ρούμενον τοῖς ἁγνισμοῖς τοῖς πρὸ | τῶν Θεσμοφορίων ἐπεύχεσθαι τοῖς ἐμ|μένουσιν καὶ ταῖς πειθομέναις τῶι|δε τῶι νόμωι εὖ εἶναι καὶ τῶν ὑπαρχόν|των ἀγαθῶν ὄνησιν, τοῖς δὲ μὴ πειθο|μένοις μηδὲ ταῖς
25 ἐμμενούσαις[6] τὰ|ναντία· καὶ μὴ ὅσιον αὐταῖς εἶναι, ὡς | ἀσεβούσαις, θύειν μηθενὶ θεῶν ἐπὶ δέ|κα ἔτη. τὸν δὲ μετὰ Δημήτριον | στεφανη-
30 φόρον ταμίαν[7] αἱρεθέντα | ἀναγράψαι τόνδε τὸν νόμον εἰς δύο | στήλας

1 Idem magistratus Pergamenorum est n. 982₂. Cum pontificibus Romanis componuntur a Dion. Hal. ant. R. II 73, 3: ὥστε εἰ βούλεταί τις αὐτοὺς ἱεροδιδασκάλους καλεῖν εἴτε ἱερονόμους εἴτε ἱεροφύλακας εἴτε, ὡς ἡμεῖ ἀξιοῦμεν, ἱεροφάντας, οὐχ ἁμαρτήσεται τοῦ ἀληθοῦς. Attamen Demetrius ἱερονομοῦντος vice modo fungitur; munus enim praecipuum fuisse στεφανηφόρου ex vss. 27/8 collegerunt edd. inscr. jur. 2 In universum quidem apud Graecos luctus indicabatur vestibus nigris aut leucophaeis. Sed de albarum vestium usu, qui hic tangitur, cf. Plut. quaest. Rom. 26 p. 270 F: ἐν δὲ Ἄργει λευκὰ φοροῦσιν ἐν τοῖς πένθεσιν, ὡς Σωκράτης φησίν, ὑδατόκλυστα. Hermann-Bluemner Gr. Privatalt. 369. 3 Alibi multo etiam brevius erat tempus luctus, Lacedaemone duodecim dierum, Athenis et Argis unius mensis (Hermann-Bluemner 373 1. 2). 4 De pompis aliisque caerimoniis Thesmophoriorum aliarumque eiusmodi feriarum haec intellegenda esse monuit B. 5 Herwerden Lex.² s.v. 6 I.e. καὶ ταῖς μὴ ἐμμενούσαις. Traiectiones negationis similes perfrequentes sunt in litteris Graecis, sed usus coniunctionis μηδέ in hac re sane mirus ac singularis. 7 Cave coniungas στεφανηφόρον ταμίαν; immo intelligendum est τὸν ταμίαν τὸν αἱρεθέντα μετὰ Δημήτριον στεφανηφόρον.

καὶ ἀναθεῖναι τὴμ μὲν | μίαν πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ Θεσμοφο|ρίου, τὴν δὲ πρὸ τοῦ νεὼ τῆς Ἀρτέ|μιδος τῆς Λοχίας· ἀνενεγκάτω | δὲ ὁ ταμίας τὸ ἀνάλωμα τὸ γε|νόμενον εἰς τάστήλας τῶι | πρώτωι λογιστηρίωι[8].

8 I.e. proximo consessu logistarum, sicut τοῖς πρώτοις Διονυσίοις ad proximas Bacchi ferias spectat. B.

1220. Nisyriorum lex saec. III. Nisyri. Ed. Hiller Arch. Jahrb. Anz. 1896, 24. 45 (Conze) et IG XII 3, 87 (Syll.² 880); cf. Inscr. jur. II 41. [*Hi*]

_ _ | . . . · εἰ δέ τίς κα θά[πτηι[1] ἢ ἐπί]σταμα[2] ἐφιστᾶι, ἀποτεισά[τω] | δραχμὰς μυρίας καὶ αἱρέτω | τὸν νεκρὸν ἢ τὸ ἐπίσταμα· εἰ [δέ] | κα μὴ ἄρηι, αἱρόντω τοὶ προστ[ά]|ται[3]· εἰ δέ κα μὴ ἄρωντι το[ὶ πρ]ο|-[στ]άται, ἀποτεισάντω ἕκαστο[ς | δραχμά]ς χιλίας ἐν εὐθύναι[ς, | φαι-νέτω δὲ] ὁ χρήιζων ἐπὶ [τῶι | ἡμίσει εἰς τοὺς _ _][4].

1 De huius verbi obiecto dubitare licet quia priora interciderunt ideoque omne tituli argumentum aliquid obscuri habet. Sed certe incredibile est hoc decretum ut n. 1218/9 ad sumptum funerum coërcendum spectare; neque enim quicquam in sepultura fieri singillatim vetatur, sed omnino sepultura interdicitur. Id vero aut cum Conzio ad locum referendum est, quem corpore mortui ibi condito inquinari religio erat (cf. etiam n. 936), aut quod Hillero mihique magis probatur, ad genus hominum quibus id poenae loco proponitur, ne in solo patrio sepulcrum nanciscantur; cuius rei exemplum notissimum est illud μηδ' ἐν τῇ Ἀττικῇ ταφῆναι apud oratores Atticos (Hyperid. II 20. III 18. Demosth. XXI 106. LVII 70). Atque hic quidem fragmentum decreti de tyrannis impune interficiendis, quale est illud Iliensium Or. 218, nos tenere maxime probabile est. Dttb. 2 Hoc vocabulum propterea usurpatum esse videtur, quia omnes formas monumentorum sepulcralium comprehendebat.

3 Idem magistratus vocabulum in vicinis Calymniorum Cnidiorum Coorum civitatibus habes n. 953_{25}. 978_{2}. 4 Cf. n. 722_{11}.

△ **1221.** Athenis. Ed. Sauciuc Jahresh. XV 1912, 88, 12. [*Zie*]

[ὅ]ρος μ[ή]ματος[1] | παρὰ μὲ|ν τὴν ὁδ|ὸν ποδῶ|ν τριάκ|οντα καὶ τετ-τά|ρων, εἰς | [τὸ δὲ εἴσω | vel εἴσω δὲ] _ _[2].

1 De discrimine inter ὅρος σήματος et ὅ. μνήματος egit Eichler Ath. Mitt. XXXIX 1904, 138 sq. 2 Cf. tit. apud Sauciuc ib. n. 13 ὅρος μνήματος· τὸ εἴσω πόδες τριάκοντα, παρόδιοι εἴκοσι πέντε; Ziebarth SBAk. Berl. 1898, 779_{16}; IG II 1079 ὅρος μνήματος παροδίου πόδες ΔΔΙ, εἰς τὸ εἴσω vac. ΠΙΙΙ vac. Omnes hi tituli memorabiles propter additam accuratam mensuram notam e titulis Latinis: in fronte, in via pedes tot, in agro, retro pedes tot, sed quae deest antiquioribus tit. sepulchralibus Graecis; cf. Keil 556.

1222. Athenis prope hortum regium. Edd. Kirchhoff IG I s.p. 120, 507*b* (Syll.² 884). [*Zie*]

5 ὅρος σήματο|ς Γλύκης Μαρ|αθονόθεν ἐν | ἄστε[ι] οἰκόσ|ης, ἀδελφῆς | [Ἐ]σχατίονος Κ|αλλίο[1].

C.a. 400. Litterae Ionicae praeter Ε pro Η v. 5 et Ο pro Ω v. 3. 6, dispositae στοιχηδόν. 1 I.e. Ἐσχατίωνος καὶ Καλλίου. Nam Ἐσχατίωνος τοῦ Καλλίου intellegi nequit, quia patris nomen certe ipsi Glycae, non fratri additum esset.

· △ **1223.** Oeae in portu Theraeorum. Ed. Hiller IG XII 3, 1626; cf. Klio I 225. [*Hi*]

· ἄβατον ἡρώισ|σας Φερεβώλας.

Therae homines defunctos et publice et necessariorum cura honoribus heroïcis cultos esse Epictetae testamentum (IG XII 3, 330) et permulta monumenta sepulcralia docent, ubi ὁ δᾶμος ἀφηρώιξε τὸν δεῖνα sive ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα ἀφηρώιξεν similia leguntur. Heroum cultui angelorum quae nobis christiana potius quam pagana aut hebraica visa erat relligio successit; hinc unius tabellae inscriptio ἄβατον mutata est in ἀγγέλου (IG XII 3, 455). Alias tabulas in quibus ἄβατον legitur ibid. 453/4 procul ab urbe inventas ad eundem usum, non ad Iovis Καταιβάτα cultum (992²) referendas esse patet.

1224. Spartae. Edd. Wilhelm AEMOest. XV 1892, 121, 14; Preger Ath. Mitth. XXI 1896, 96[1] (SGDI 4435. 4437; Syll.² 898); IG V 1, 708. [*Hi*]

Εὐρυάδης[1] Τάσκος[3]
Ὀλυμπιονίκας ἐμ πο[λ]έμωι
ἐμ πολέμωι[2]

Saec. III. 1 Non est patronymicum ab Εὐρύας derivatum (W.), sed ab ἀνδάνω verbi radice alteram compositi partem repetiit Dttb.; cf. αὐθάδης. Quibus nominibus addendi Δημ-άδης, Θυμ-άδης Bechtel Hist. Pers. 21.
2 Cf. Plutarch. inst. Lac. 18 p. 238 D ἀνεῖλε δὲ (Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης) καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τὰς ἐπὶ τῶν μνημείων, πλὴν τῶν ἐν πολέμῳ τελευτησάντων. Quod testimonium si ita interpretabimur, nihil omnino monumentis defunctorum praeter eos qui in bello occubuissent inscribi licuisse, ei fidem habere non licebit. Nam Roehl Ath. Mitth. I 230 monuit, etiam aliorum exstare titulos sepulcrales antiquos. Quare nescio an id modo interdictum fuerit, ne praeter nomen defuncti quicquam honoris vel vanitatis causa adderetur, nisi in eis qui pro patria occubuerant simplex et brevis huius rei mentio. Ceterum inde a saeculo quinto usque ad tertium haud pauci exstant tituli sepulcrales Laconici cum hoc eodem additamento (IG V 1, 699—710); inter eos satis antiqui: n. 702 haιρηh .. ἐν πολ[έμοι] saec. VI/V, 703 Αἰνη-

hίας ἐν πολέμωι saec. IV ineuntis, nec non Geronthraeus 1124: Εὐάκες ἐν πολέμοι ἐν Μαντινέαι qui vir in pugna anni 418 occubuisse videtur.

3 Cf. IG V 1, 145 (Spartae); Ἀντίμαχον Τάσκου, Τάσκος, Τασκάδας, Τασκαιννάδας al. in tit. Creticis (SGDI IV p. 1190/1); Τασκομένης Τασκομένου Μάγνης ἀπὸ [Μαιάνδρου, et hic certe originis Creticae (IG II 987_{36}).

△**1225.** **Fratrum Rhodiorum sepulcrum, saec. III in.** Rhodi. Edd. Hiller Ath. Mitt. XX 1895, 222 cum imagine. 395 (v. Gelder SGDI 3835). Cf. v. Wilamowitz Gr. Lesebuch II 2, 151/2; Dürrbach (not. 6). [*Hi*]

[ἄνδρας τ]ούσδ' ἀγαθοὺς κεύθει | [τόδε χῶ]μα θανόντας. |

I [_ c. 8 ι _ Τ]ιμακράτευς πρωιρατεύων[1] | [ἐς _ c. 7 ι _]λίαν[2] ἀγωνιζόμενος ποτὶ | [Τυρρανοὺς[3] ἐ]τελεύτασε. |

II _ c. 8 ι _ ης Τιμακράτευς πλέων ἐν τᾶι | [ναυαρχίδ]ι[4] ἐν τοῖς παρακαθη-μένοις[5] ἀγω[νιζόμενος] ποτὶ Τυρρανοὺς[6] ἐτελεύτασε.

Litteras alteri saeculi III parti attribuit Hi. l.l. Commune est trium fratrum e pago Peraeae Rhodiorum not. 9) oriundorum sepulcrum. Quod aut a Rhodiorum republica (cf. Diod. XX 84, 3 a. 305: ἔγραψαν δὲ καὶ τῶν τελευτησάντων ἐν τῷ πολέμῳ τὰ σώματα δημοσίᾳ θάπτεσθαι) aut a pago (not. 9) factum esse conicias. 1 SGDI 3779_{20} (Rhodi) πρωρατεύσαντα τριηρέων. Iota sicut IG II 2836_4 προῖρ' ἰγκτετάνυσται (saec. IV). G. In lapide Rhodio SGDI 4335 (vidit Hi) enumerantur: ἐπιπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ τριηράρχου, γραμματεὺς ναυάρχου καὶ ταμία, κυβερνάτας, πρωιρεύς, κελευστάς, [πε]ντηκόνταρχος, ναυπαγός, ἐργαζόμενοι. 2 Ex. gr. [ἐς τὰν Ἰτα _, Σικε]λίαν. 3 Cf. II.

4 Nobile exemplum praebuit ἡ ναυαρχὶς ἐφ' ἧς ἔπλει Θεοφιλίσκος in pugna ad Chium a. 201 contra Philippum regem commissa. Polyb. XVI 5, 1. 4. 5. Nec tamen de eadem re agi potest, cum et tempus differre videatur et hostes diversi sint. 5 Theophiliscus ille (not. 4. Pol. XVI 5, 4) τοὺς μὲν πλείστους ἀπέβαλε τῶν ἐπιβατῶν ἐπιφανῶς ἀγωνισαμένους. Cum de navi longa agatur, hos non privatos quosdam adsidentes sed milites dici constat.

6 Aristides XLIII p. 540 ἑτέρων δ' (navium Rhodiarum) ἐμβόλους χαλκοστόμους τοὺς μὲν περὶ τοὺς λιμένας, τοὺς δὲ ἐν τοῖς ἄνω τόποις (ubi haec tabula inventa est) τῆς πόλεως μεμερισμένους σὺν πολλοῖς καὶ λαμπροῖς τοῖς λαφύροις, τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ Τυρρηνῶν ληστικοῦ, τοὺς δ' ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν σὺν Ἀλεξάνδρῳ _ _ Haec quoque tabula in arce effossa est; sed in tumulo, i.e. extra urbem, fuisse versu 1 demonstratur. De Tyrrhenorum rapinis cf. Hyperidis orationem περὶ τῆς φυλακῆς τῶν Τυρρηνῶν et n. 305[1. 8] (a. 325/4); Strab. V 232 de Antiatibus: καὶ πρότερον δὲ ναῦς ἐκέκτηντο καὶ ἐκοινώνουν τῶν ληστηρίων τοῖς Τυρρηνοῖς καίπερ ἤδη Ῥωμαίοις ὑπακούοντες, διόπερ καὶ Ἀλέξανδρος πρότερον ἐγκαλῶν ἐπέστειλε, καὶ Δημήτριος ὕστερον (Poliorcetes cum Macedoniam teneret a. 294—288. Wil.). Frustra igitur iam a. 338 *interdictum mari Antiati populo est* Liv. VIII 14, 8). Delii a. 299 Demonacte archonte (Dürrbach IG XI 2, 148_{73}, coll. Homollio Arch. intend. sacr. 68): καὶ ἄλλο ἀργύριον ἐξείλομεν μετὰ τῆς βουλῆς ὃ ἐδανείσατο ἡ πόλις κατὰ ψήφισμα τοῦ δήμου

III _ c. 9 l _ ς Τιμακράτευς συνταγματάρ|[χας[7] πεμφθεί]ς ποτὶ τοὺς λαιστάς[8] ἀγωνιζό|[μενος ἐτελε]ύτασε. |

[Κα]σαρεῖς[9]

εἰς φυλακὴν τῶν Τυρρηνῶν δρα[χ]μὰς ⌈ ἐπὶ ταῖς προσόδοις ταῖς τῆς πόλεως παρόντων τῶν γραμματέων. Etrusci a. 285 a Romanis devicti, a. 280 debellati num quid inter Punicorum bellorum turbas navibus et latrociniis praestiterint, ignoramus. Quare si per litterarum indolem licet, titulum saeculi III primis annis tribuamus. 7 σύνταγμα quantum fuerit, dubium; et Carthaginiensium σ. τῶν ἱππέων (Pol. IX 3, 9) novimus et Achaeorum complura συντάγματα quae uni hipparchae parent (X 25, 6), et Romanorum κοόρτιν appellatam σύνταγμα. Nihil igitur obstat quin eundem esse censeamus atque πεντηκόνταρχον (not. 1 et n. 581_{28} ἀγουμένοις ἑκάστωι ἀνδρῶν μὴ ἐλασσόνων πεντήκοντα), quippe qui non πεντηκοντήρους dux fuerit, sed trierarcho paruerit. 8 Cf. n. 581_{52} εἰ δέ κα συνιστᾶται λαστήρια ἐν Κρήται καὶ ἀγωνίζωνται Ῥόδιοι κατὰ θάλασσαν ποτὶ τοὺς λαστάς Strab. XIV 652 τὰ λῃστήρια καθεῖλε. Diod. XX 97, 5 πειραταῖς τισιν ἀπεσταλμένοις ὑπὸ Δημητρίου (a. 304). Piratae igitur fuerunt sed a Tyrrhenis diversi, seu Cretenses seu alii. 9 Demoticum tres fratres comprehendit; num Casarensium pagus publicum hoc monumentum esse iusserit, nunc disceptare nolumus. Situm in Peraea Rhodia definiverunt Chabiaras, cf. IG XII 1, 273; Ἀρχ. Ἐφ. 1911, 58 Γ', et Bent Journ. Hell. stud. IX 1888, 82; X 1889, 46 (tab. geogr.)

△ **1226.** Alabandis (*Karavolar*). Edd. Hauvette et Dubois Bull. Hell. V 1881 180, 1. Ectypum commodavit Institutum Austriacum, in quo pars legitur. [*Hi*]

I _ c. 9 l _ Ἀρτε-	II Μενεκλ[ῆν Μ?]ήνι-	III Ἰατροκλῆν Ἰατρο-
[_ c. 7 l _ τοῦ]Ἀρ-	[ος] τοῦ Ἑρμίππου	κλήους τοῦ Διν[υ]-
[_ c. 4 l _ στ]ρατηγὸν	στρατηγὸν ἐπὶ	σικλήους[2] ΣΟΡΟ
[ἐπὶ χώρ]ας[1] ὁ δῆμ-	χώρας ὁ δῆμος	ΤΕΙΝ ἄνδρα ἀγα-
[μος ἔθ]αψεν ἀγα-	ἔθαψεν ἀγαθὸν	θὸν καὶ τετελε[υ]-
[θὸν ἄν]δρα καὶ τε-	ἄνδρα κα[ὶ τετε]-	τηκότα ὑπὲρ [τῆς]
[τελευ]τηκότα	λευτηκότα ὑπὲρ	πατρίδος.
[ὑπὲρ τῆς] πατρί-	τῆς πατρίδος.	
[δος].[3]		

Saec. II exeuntis s. I a. Chr. Publicum Alabandorum nobilis urbis Caricae, cui Romani quoque libertatem et conventus honorem concesserunt (Plin n. h. V 109), sepulcrum tribus viris qui pro patria mortem obierunt conditum. Duo praetores fuerant; tertii munus, quamquam corrupit quadratarius — litteras ΣΟΡΟ enim nos quoque dispeximus, id quod σορο[πηγὸ]ν transscribere ridiculum esset — vix diversum fuerit.

1 N. 619_{20} σ. ἐπὶ τὰν χώραν Rhodiorum (qui Caribus exemplum dederunt);

cf. 719[1] Atheniensium. 2 Debebat Διον-. 3 Cf. Bull. Hell. XI 310, 4 (Cyitarum Cariae) ὁ δῆμος ἔθαψεν καὶ ἐτίμησεν Ἀσκληπιόδωρον Ἀριστοδήμου φυλῆς Ἡρακληΐδος ἄνδρα γενόμενον καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ εὐεργέτην τῆς πατρίδος. Zie.

1227. Brundisii. Ex tribus antiquis apographis edd. Franz. CIG 5783, Mommsen CIL IX 48; Kaibel IG XIV 674; v. Gelder Gesch. Rhod. 471, 121a et 413; IG Rom. I 466; Dessau I. lat. sel. 7780; Syll.[2] 883; cf. Wilhelm Z. öst. Gymn. 1916, 279. [*Hi*]

Εὐκρατίδας Πεισιδάμου | Ῥόδιος[1], | φιλόσοφος[2] Ἐπικούρειος, | τὸν τό-
5 πον τῆς Βρενδεσίνων βουλῆς | εἰς ταφὴν ψηφισαμένης[3].

Infra Graeca eadem Latino sermone scripta sunt hunc in modum: *Eucratidas · Pisidami · f · Rhodius,* | *philosophus · Epicurius ·* | *l. p. d. d. d.*

1 Homo ceteroqui ignotus. Eucratidas Rhodiorum eponymus: Nilsson Ac. Danem. 1909, 424, 209 (saec. II/I?). 2 Philosophi stoici monumentum habes IG III 1441 Ἰουλ. Ζωσιμιανὸν τὸν διάδοχον τῶν ἀπὸ Ζήνωνος λόγων οἱ υἱοὶ ἐνθάδ' ἔθαψαν, Platonici Rhodi sepulti Bull. Hell. XXXVI 1912, 230: Εὐμοιρέω Ἀρίδεικες -- Μούσαις, τὸν ἀοίδιμον αἵ σε τιθηνοῖς χερσὶ Πλατωνείους θρέψαν ὑπ' ἀτραπιτούς. 3 De hac formula in titulis honorariis frequentissima cf. Gerlach Griech. Ehreninschr. 1908, 88. Zie.

1228. Ephesi prope Odeum, nunc Londini. Ed. Hicks Inscr. Brit. Mus. III 2 DCLV (Syll.[2] 881). [*Zie*]

τοῦτο τὸ ἡρῷον καὶ | ὁ ἄνετος[1] τόπος ἐστὶν | Πονπωνίας Φαυστείνης, |
5 κοσμητείρης τῆς Ἀρτέμιδος[2] | ἀπὸ προγόνων, καὶ Μενάν|δρου ἀνδρὸς
αὐτῆς. τοῦ ἡ|ρῴου κήδονται[3] Μυρραχὶς | καὶ Νείκων καὶ οἱ λοιποὶ
10 ἀ|πελεύθεροι Μενάνδρου. | τούτου ἐγένετο ἐσφράγισμα[4]. | ζῶσιν.

Saec. III p. Chr. Nonnullis locis puncto distinguitur; v. 7 (perperam) ΤΑΙ·ΜΥ·ΡΡ·ΑΧΙϹ. 1 Cf. n. 867$_{33}$ ἀνεῖσθαι αὐτῆς ἱε[ρά -- ut de fundis, cum de aliis rebus ἀνατιθέναι dicatur. Est igitur locus religiosus circumdatus muro (περίφραγμα). 2 Cf. CIG 2823. Αἰλίαν Λα[ί]βιλλαν, Ἀσίας ἀρχιέρειαν καὶ κοσμήτειραν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος. CIG 3002. Οὐλπίαν Εὐοδίαν Μουδιανήν, τὴν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέμιδος --, γένος ἔχουσαν ἄνωθεν ἱερειῶν καὶ κοσμητειρῶν, ἀδελφὴν Οὐλπίας Στρατῶ[ς] κοσμητείρης. 3 De cura sepulchri cf. Stemler 61; Keil 553. 4 I.e. ἐκσφράγισμα, ἐξσφράγισμα. Quae vox itemque ἀποσφράγισμα significat exemplum sigillo munitum. Cf, tit. Del. Bull. Hell. XXXV 1911, 43, 31$_{23}$ ἐκ(σ)φραγισθείσης τῆς συγγραφῆς. CIG 3281$_{13}$ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφ. ἀπόκειται εἰς τὸ ἀρχεῖον. Cf. Stemler l.l. 61.

1229. Hierapoli Phrygiae. Edd. post Sponium alios Franz CIG 3920; Judeich Alterth. Hierapolis 92, 51; cf. Cichorius ibid. 53 (Syll.[2] 872). [*Hi*]

Φλαούιος Ζεῦξις ἐργαστής[1], | πλεύσας ὑπὲρ Μαλέαν εἰς Ἰ|ταλίαν πλόας[2]
5 ἑβδομήκοντα | δύο, κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖ|ον ἑαυτῷ καὶ τοῖς τέκνοις
Φλα|ουίῳ Θεοδώρῳ καὶ Φλαουίῳ | Θευδᾷ καὶ ᾧ ἂν ἐκεῖνοι | συνχωρήσωσιν.

1 Negotiator. Sic haud raro οἱ ἐργαζόμενοι dicuntur negotiatores Romani qui in oppido aliquo consistunt. Fr. Homolle Bull. Hell. III 371. VIII 119; Liebenam Städteverw. 218. Itinera sua diserte enumerat mercator Zelites Bull. Hell. XVII 530, 29: Μυρίνου πραγματω-- καβασσης ἐπιδεδ[εγμένος πλόας εἰς] Ἰταλίαν Ῥώμην ις', Γε[ρμανίαν?] β' (an Γε[τουλίαν] pro Γαι-?), ἐπὶ τὴν ὄχθην δ', Δαλμα[τία]ν Ἰστρίαν Λιβυρνίαν β', Ἀλεξάνδρειαν τὴν κα[τ]' Αἴγυπτον β', καὶ τὰ τούτων ἀνὰ μέσον φορικά, χρήματα πράξας ἔτη λε', αὐτῷ ἐποίησεν ζῶν ζῶντι (attulit Ci.). Conferas Arcadem bis profectum n. 783[8] et notum illud: Μαλέας δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε a Strabone VIII 378 illustratum (Zie.). 2 De nominibus νοῦς et πλοῦς recentiore aetate tertiam declinationem sequentibus cf. Kühner-Blass Gr. Gr. I 516[5]; Blass-Debrunner Gr. neutest. Griech.[4] § 52.

1230. Cyzici. Edd. Limnios Bull. Hell. XVII 1893, 453, 1 (Syll.[2] 894). [*Zie*]

ὑπόμνημα | Βουλκακίας[1] Φαύστας, | ὃ κατεσκεύασεν αὐτῇ[2] | Διονύσιος
5 Ἀπολλωνίου | ὁ ἀνὴρ καὶ ἑαυτῷ | κ(αὶ) τοῖς τέκνοις.

1 *Volcacius*, non *Volcatius* scribendum esse nomen gentile cum ex inscriptionibus Latinis apparet, tum ex testimoniis Graecorum et titulorum et scriptorum, qui ubique κ habent. Cui rei maximum momentum tribuendum est quia *ti* et *ci* a librariis medii quod dicimus aevi identidem confunduntur, τι et κι nunquam. Cf. W. Schulze Lat. Eigenn. 377/8. 2 Formulam ὑπόμνημα τοῦ δεῖνος ὃ κατεσκεύασεν vel ἠγόρασεν αὐτῷ ὁ δεῖνα non solum Cyzici usitatam fuisse, ut K. Keil observavit Philol. XVI 21 sq., sed etiam in Mysia et in ora Chersonesi Thracicae exemplis allatis demonstravit B. Keil 523.

Emptio sepulchri.

△**1231.** Prope Nicomediam. Saec. III—IV p. Chr. Edd. Vidua Inscr. ant. tab. VII p. 8 (CIG 3777; Keil l.l. 537 cum commentario amplissimo). [*Zie*]

[Γ]άιος [Τ]ρύφωνος οἰκον[ό|μ]ος ζῶν ἑαυτῷ καὶ τ[ῇ | σ]υμβίῳ μου
5 καὶ π|[αιδ]ί μου Μαρκιανῷ τὸν βωμ[ὸν] | καὶ τὸν ἀνδριάντα καὶ τὸν
πε|ρικεί(με)νον τόπον καὶ τρινχὸν[1] | καὶ ἐν αὐτῷ πυάλους δύω, μί|αν
10 μὲν φοιτὴν[2], ἑτέραν δὲ [ἐπει]|σάνκτην. ἀπὸ τῶν περιωρισμέ|νων[3]

1 I.e. θριγκός, aliter ὁ περιοικοδαμημένος τόπος Keil qui exempla dat. 2 φυτὴ πύαλος i.e. in saxo vivo incisa nec non ἐπεισάνκτη cf. Ramsay Cit. and bishoprics I 335 sq. n. 163 Αὐρήλ. Βαρβαριανὸς Τειμόθεος ζῶν κατεσκεύασεν τὸ εἰσενεκτὸν (sc. ἀγγεῖον) ἑαυτῷ καὶ τοῖς γονεῦσι. 3 Totus fundus

τόπων, καθὼς ἡ ὠνὴ[4] περ[ι|έχ]ει, ἀπὸ τῆς ῥούας[5] ἕως τοῦ ἀ[ν|-
ὀρι]άντος, εἴ τις προσέλθῃ[6] ἀ|[πὸ] δέκα πηχῶν[7] τῆς φοιτῆς π[υ|άλ]ου,
15 δώσει (π)ροστείμου[8] εἰς [τ]ὴν | πόλιν ✳ ,βφ΄ καὶ τῷ ταμεί[ῳ] ✳ ,βφ΄. |
[ἔμ]προσθεν δὲ ἕνεκον λατο[μί]ου [π]ε[ρίφ]ρ[αξ]ις[9] τῆς πυά|[λου].
20 τετιμημένος δὲ καὶ ἐλευθε|[ρίᾳ] παρὰ τῶν κυρίων μου φιλαν|θρώπων
πολειτῶν[10] | [τῷ θ]ετῷ μου τὰ προσ[κ]ειμ(εν)α | [τ]ῶν τόπων ἀπεδόμην
Κλ. Τα[..|.ω Κ]αλλίστῳ. χαίρετε.

sepulchralis terminis circumdatus cf. τὴν πύελον ταύτην ἔθηκα ἐν τῷ περιωρισμένῳ τόπῳ (Bithynia. Ὁ ἐν Κως|πολ. σύλλογος 1895—99. XXVII 282) aliaque exempla apud Keil l.a. 547. 4 De formula in manumissionibus notissima cf. Altert. v. Hierapol. 88 καθὼς περιέχει ἡ κτῆσις, Sterrett Epigr. Journ. 386 καθὼς τὰ ἔνγραφα περιέχει (Tralles) alia exempla apud Keil l.l. 545. De emptione sepulchri cf. Wilhelm Beiträge 203. 320. Stemler l.l. 41 sq. 5 I.e. de via, ῥούα *ruža* cf. la rue, de quo verbo Latino egit Keil l.a. 555. 6 Keil l.a. 542 iure confert, it. Latinos Dessau 8284 *praeter Phlegusam libertam, ne ei in hoc monumento aditus detur*, 8285 *ne ullum accessum habeat in hoc monumento*, ut demonstret vetari εἰσήλυσιν (CIG 3278) i.e. ius sepulturae intra decem cubitus a sarcophago in rupe inciso. 7 Keil attulit tit. Ramsay Cit. and bishoprics 248 (Eumeniae) ὃς ἂν ὀρύξει ἀπὸ τεσσάρων ποδῶν τοῦ μνημείου, θήσει καὶ αὐτὸς ἰς τὸν Καίσαρος φίσκον. 8 De his poenis sepulchralibus (προστ. vel ἐπίτιμον) et praemiis delatorum saepissime cum iis coniunctis cf. Merkel Über die sogen. Sepulcralmulten 1892; Berger Strafklauseln in d. Papyrusurkdn. 1911, 10; Keil l.l. 572; Stemler l.l. 68 sq. 9 οὐδὲν εὑρήσις τῆς ν. suppl. Keil. 10 Gaius, qui οἰκονόμος τῆς πόλεως fuerat ut alii δημόσιοι cf. Landvogt Der οἰκονόμος Diss. Strassbg. 1908, a civibus suis manumissus partem fundi sepulchralis (προσκείμενα τῶν τόπων) vendidit filio suo adoptivo Cl. Callisto.

△**1232.** Apolloniae Pisidiae (Mordiai). Ed. Sterrett Wolfe Expedit. n. 539; Keil Herm. XLIII 1908, 557. [*Zie*]

[τὸ μνημεῖ]ον [ἐπ]εσκεύ|ασα ἐν τῷ β̄ καὶ μ̄ | καὶ ρ̄ ἔτει[1], ἐν ᾧ καὶ |
5 αὐτὸ ἐξεδόμην[2] | διὰ τῶν δημοσί|ων γραμμάτων. πρ|οσώρισα[3] καὶ
10 αὐ(λ)ὴ[ν][4] | ΟΔΗΠ τῷ μνημεί|ῳ ἀ[νεξαλλο]τρί|ωτο[ν ὥστε τὰς] γε-
(ν)η|σομ[ένας ἀεὶ] ἐξ | αὐτῆς προσόδου[ς][5] | εἴς τε ἀνα[σκευὴ]ν[6] τοῦ |

1 Cf. v. 19; annus 142 et 143 (vel 146) aerae Sullanae (Sterrett) annos 58 et 59 (62) p. Chr. indicat. 2 Sc. ἔκδοσις vel ἐκδόσιμον, ἀντίγραφον a magistratibus confecta erat; cf. de hac re Keil l.l. 559; Mitteis-Wilcken II 1, 63. 3 Cf. 1231$_3$. 4 ΑΥΤΗ Suppl. Keil; quae sequuntur litterae aut barbarum nomen loci indicant ant mensuram: ὃ̄ π̄η(χῶν) Keil. 5 De similibus legatis vel mandatis egit Laum Stiftungen in d. griech. u. röm. Antike I 81 sq. apud quem deest hic tit. 6 Vel ἀνα[νέωσ]ιν Keil.

15 μ[νημείου καὶ] εὐω|χίαν ε[ἰ]ν[αι Λυκίων] | Θρᾳκ[ῶν κολ]ων[ῶν 7. Ξα](ν)|-
δικ(οῦ)8 ᾱι, ὡς διὰ (τ)ῶν | δημοσίων (ἀ)νέ[γρ]α|ψα ἐν τῷ γ̄ (vel ς̄)
20 καὶ μ̄ καὶ | ρ̄ ἔτει.

7 De colonia Lyciorum Thracum Apolloniae cf. G. Hirschfeld Realenc. II 116 n. 21. 8 Η|ΔΙΚΑΙΟΣ lap. suppl. Keil.

△**1233.** Celenderi (*Tschelîndre*). Edd. Μουσ. καὶ Βιβλ. Εὐαγγ. Εχολ. Smyrna V 61; Heberdey-Wilhelm Reisen in Kilikien 96, 179. [*Zie*]

μετὰ τὸ ἐντεθῆναί με Τέρτιον ἐν τῇ θήκῃ | μηδενὶ ἐξὸν ἔστω ἕτερον σῶμα [ἐ]νθεῖναι ἢ ἐὰν | τολμήσῃ τις, ὑπεύθενος ἔσται προστείμοις τοῖς | περὶ σκυλεύσεως1 τάφου, καθὰ καὶ διεθέμην2.

Titulus Tertii medici memorabilis non propter tria carminis sepulchralis disticha, quae praecedunt, in Tertii medici et Ammadis (πινυτὴ Ἀμμάς) honorem composita (Kaibel Epigr. 600), sed propter ultimos versus.

1 De formula usitata εἰ δέ τις σκυλῇ vel σκυλεύσῃ egit B. Keil 534. Ut hic crimen σκυλεύσεως e lege sine dubio citatur, ita in aliis titulis νόμος τῆς τυμβωρυχίας vel ἱεροσυλίας vel ἀσεβείας, quibus domini sepulchrorum nituntur in poenis constituendis contra eos qui sepulchra laeserint. Cf. Joh. Merkel Sepulcralmulten 1892, 35; Stemler l.a. 64 sq. Iure enim Graeco hi non delicta sed crimina commiserunt, quae accusatione publica, Graece γραφή dicta, atque praemio delatori publice proposito animadvertebantur cf. Keil Herm. l.a. 573 sq.; Stemler l.a. 69; A. Berger Die Strafklauseln in den Papyrusurkunden 1911, 233. 2 Cf. Le Bas 670 τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα καθὼς ἐν ταῖς διαθήκαις ἐτάξατο ἐπὶ ἄρχοντος -- καὶ στεφανηφόρου. 1637 (CIG 2840) τὴν σορὸν ἐωνήσατο καθ' ἣν ἐποιήσατο τὴν διαθήκην aliosque tit. multos quibus testamentum vel διάταξις domini sepulchri memorantur vel ex eo verba quaedam afferuntur; cf. Stemler l.a. 58 sq. Kraus Die Formeln des griech. Testam. Diss. Giess. 1915, 40.

Cessio sepulchri.

△**1234.** Tichiussae (*Tristomo*) in Lycia. Ed. Benndorf Reisen in Lykien II 58, 114; cf. Stemler l.a. 43. [*Zie*]

ἐπὶ ἀρχιερέως Πραξίωνος μηνὸς Ἀρτεμισίου [ζ'], Λάλλα Λυσιμάχου Μύρισσα μετὰ κυρίου | Κ[οι]ύν[του?] τοῦ Εὐτύχου Μυρέως ἀπὸ Τρεβένδων πρυτάνεσι καὶ γραμματεῖ βουλῆς1· ἔχουσα⟨ν⟩ | προγονικὸν μνημεῖον τὸ ἑστὸς ἐν τῇ Τειμιουσέων κώμῃ ἐφ' οὗ ἐπιγραφή 'τὸν τάφον κατεσκευάσατο | Σεμονὶς Ἑκατοδώρου'. δίδωμι2 τὴν τοῦ προδεδηλου-
5 μένου μνημείου ἐξουσίαν Ξένωνι Εἰρηναίου, | ὥστε αὐτὸν εἶναι κύριον

1 Magistratibus Myrensium edd.; cf. CIG 3288 μηδενὸς ἔχοντος ἐξουσίαν τῶν κληρονόμων μου πωλῆσαι διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ πρυτάνεως καὶ βουλευτοῦ. 2 De formula huius cessionis i.e. epistulae ad magistratus cf. Stemler l.a. et Gradenwitz-Gerhardt Philolog. LXIII 1904, 517 sq.

τῆς εἰς αὐτὸν ἐνταφῆς[3] κ[αὶ] ἐ[χ]έ[τ]ω ἐξουσίαν συνχωρεῖν[4], οἷς ἂν αὐτὸς βούλη[ται] | μηδενὶ ἑτέρῳ οὔσης ἐνταφῆς· ἐὰν δέ τινι αὐτὸς ἐπιτ[ρ]έ[ψῃ, οὗτ]οι ἔχο[ιεν ὡ]ς Ξένων[ι] εὖ δοκεῖ.

3 Ius inferendi in sepulchrum saepissime defenditur cf. Stemler 54. 4 Cf. Ramsay Cit. and bishoprics I 63 συνχώρησιν λαβὼν τόπον παρὰ δήμου Καγυεττέος; Reis. in Pisid. II 172 συνχωρήματι δήμου Stemler l.a. 43 sq.

△**1235.** Kanytelideis prope Elaeussam-Sebaste. Edd. Heberdey-Wilhelm Reisen in Kilikien 1896, 58, 133. [*Zie*]

Ἀππᾶς ἔθετο μνήμην, ἐφ᾽ ᾧ μηδέ|να ἢ τῶν ἐνγόνων ἢ κληρονόμ|ων πωλῆσαι ἢ παραθέσθαι[1] μηδὲ ἐγβλ|ηθῆναι ἐκ τοῦ τάφου μηδὲ ἐν τρόπῳ μηδενί, | παρευρέσει μηδεμιᾷ, μηδὲ ἀλλότριον ἐν|ταφιάσαι· ἐνταφῆναι δὲ Λέαλιν τὴν Ἀππᾶτος γ[υ]|ναῖκα καὶ Κο[τ]οῦν τὴν μητέρα καὶ· οὐ· ειν τὴν τρο|φὸν· ἐὰν δέ τις παραβαίνῃ τὰ γεγραμμένα, ἔσται[ι] | ἠσεβηκὼς[2] εἴς τε τὸν Δία καὶ τὸν Ἥλιον καὶ τὴ|ν Σελήνην καὶ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν[3] καὶ προσαποτινέτ|ω ἑκάστῳ ἱερῷ ἱερὰς δ(ραχμὰς) ,α καὶ τῷ ἀρχιερεῖ[4] δ(ραχμὰς) [,α?]

1 Eadem formula redit Heberdey-Wilhelm l.a. 60, 134$_4$ μήτε [παρα]θέσθαι τρόπῳ μηδενὶ [μ]ήτε ἀπαλλοτριῶσαι. 2 Ut in manumissionibus dii urbis vel regionis testes adhibentur, ita in sepulchris tuendis. Cf. Stemler 70 et tit. sim. Journ. hell. st. 1891, 230, 10; Heberdey-Wilhelm l.a. 58 ἐὰν δέ τις ἀποξέῃ ἢ ἀνοίξῃ, βαλέτω ἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ Διὸς δραχμὰς ,α καὶ (ἰ)ς τὴ(ν) Σελήνην καὶ εἰς τὸν Ἥλιον ἀνὰ δραχμὰς ,α καὶ ἔνοχος ἔστω ταῖς ἀραῖς καὶ τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. 3 Thesauros Iovis et Lunae Canytelidenses fuisse edd. probaverunt ex alio tit. Journ. hell. st. 1891, 231, 11 ἔστω ἠσεβηκὼς εἴς τε τὸν Δία καὶ τὴν Σελήνην καὶ βαλέτω εἰς τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν ἀνὰ δρ. χιλίας. Ubi cum sequantur verba καὶ τῇ ἐν Σεβαστῇ Ἀθηνᾷ μυρίας καὶ τῷ Σεβαστηνῶν δήμῳ ἀποδότω μυρίας, etiam in hoc titulo. Minervam Sebastae cultam dictam esse coniecerunt iidem. 4 I.e. summus sacerdos et princeps Olbae, cuius urbis cum ultimus ἀρχιερεύς e nummis notus fuerit Aiax, Teucri f. (a. 11—15 p. Chr.) et Cilicia inde a Vespasiano provincia imperatoris facta sit, aetas tit. satis certe indicata est. Edd.

1236. Aeginae in sepulcro rupi inciso. Supra introitum nomen viri, in pariete dextro formula, in pariete sinistro nomen mulieris. Edd. CIG 2140*b*; Ross Arch. Aufs. I 46; Le Bas II 1708*b* (SGDI 3418; Syll.^{2} 886); IG IV 155/7. [*Zie*]

μὴ ἄνοιγε[1]· | οὐ γὰρ μὴ συνείκῃ[2] | τοι ἄλλον[3] τινὰ | κατθέντι ἐς ταύταν | τὰν σορόν· αἰ δὲ μή, αὐταυτὸν | αἰτιασῇ.

Σκυθίνου. Θεογενίς.

Saec. IV. 1 Cf. Cyrenae Amer. Journ. Arch. XVII 1913, 175, 41 μὴ ἀν|οίγεν. IG XII 3, 1240 (Meli) μὴ ὄρυξε et fortasse XII 3, 451 (Therae)

μὴ θίνγανε. 2 Hes. συνείκη (συνείκει em. Ahr.) συμφέρει. Scilicet ‚neque enim tibi prosit'. 3 Haec verba nescio an primum exemplum dent formulae saec. posterioribus usitatissimae. οὐδένα ἕτερον βούλομαι τεθῆναι et sim. cuius exempla collegit Stemler 54.

1237. Tabula cum anaglypho nunc exciso, inventa prope Halum Phthiotidis ἐν Τσουρνάτῃ. Edd. Giannopulos Bull. Hell. XV 1891, 567, 11 (Syll.² 887; IG IX 2, 106; B. Mueller Μέγας θεός 308, 71). [*Hi*]

ἐν τούτῳ τῷ τάφῳ οὐκ ἔξεστιν οὐδένα | ταφῆναι ἕτερον· εἰ δέ τις τολμήσει | ἀνοῖξαι τόδε τὸ μνῆμα, ἀσεβήσῃ[1] τὰ | περὶ τοὺς θεούς τε κ(αὶ)[2] θεὰς πάσας κ(αὶ) | ἥρωας πάντας, ἕξει δὲ κ(αὶ) ὀργὴν με|γάλην τοῦ μεγάλου Διός.

Saec. III p. Chr. 1 I.e. ..ει. 2 Coniunctio καὶ ubique per compendium Κ scripta est.

Dirae ad tuenda monumenta sepulchralia vel similia.

1238. In Attica inter rudera templi antiqui siti inter vicos Κηφισίαν et Μαρούσι. Edd. IG III 1417 (Syll.² 888). [*Zie*]

Ἀππία Ἀννία Ῥήγιλλα, Ἡρώδου γυνή[1], τὸ | φῶς τῆς οἰκίας. πρὸς θεῶν καὶ ἡρώων, ὅστις εἶ ὁ ἔχων τὸν χῶρον, | μήποτε μετα-κεινήσῃς τούτων τι. καὶ τὰς τού|των τῶν ἀγαλμάτων εἰκόνας[2] καὶ τιμὰς ὅστις | ἢ καθέλοι ἢ μετακεινοίη, τούτῳ μήτε γῆν καρ|πὸν φέρειν μήτε θάλασσαν πλωτὴν[3] εἶναι, κα|κῶς τε ἀπολέσθαι αὐτοὺς καὶ γένος. ὅστις | δὲ κατὰ χώραν φυλάττοι καὶ τιμῶν τὰ εἰωθό|τα[4] καὶ αὔξων διαμένοι, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ εἶναι | τούτῳ καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις. λυμήνασθαι | δὲ μηδὲ λωβήσασθαι μηδὲν ἢ ἀποκροῦσαι[5] | ἢ συνθραῦσαι ἢ συγχέαι τῆς μορφῆς καὶ τοῦ | σχήματος· εἰ δέ τις οὕτω ποιήσει, ἡ αὐτὴ[6] καὶ | ἐπὶ τούτοις ἀρά.

C.a. 160 p. Chr. 1 Cf. n. 856[1]. 861[16]. 2 De statuis in quibus hae dirae legebantur cf. supra 861[16]. 3 Cf. Audollent Def. tab. 84A₂ Ζωπύρῳ μὴ γῆ καρπὸν μὴ θύννῳ μὴ θάλασσα μόν[ῳ αὐ]τῷ ὑγρά. Cf. B 11 sq. 4 Obiectum verbi τιμῶν manifesto non aliud est nisi eius quod antea scriptum est φυλάττοι, i.e. monumentum. Quare τὰ εἰωθότα idem sibi velle videtur ac τῷ εἰωθότι τρόπῳ. Merus accusativus a volgari usu abhorret, sed huius dicendi generis origo ad figuram etymologicam τιμῶν τὰς εἰωθυίας τιμὰς referenda videtur. 5 Cf. Ath. Mitt. IX 1884, 24 (Cyzici) ὃς ἂν τοῦτο τὸ μνημεῖον περικρούσῃ ἢ μεταλλεύσῃ, ὀλῇ. 6 Supra (v. 4—8) iis modo, qui totum monumentum aut everterent aut alio transferrent, mala imprecatus erat Herodes. Iam additur, easdem diras etiam ad eos pertinere, qui vel partem operis laederent aut mutilarent.

1239. Athenis prope antrum Panis. Edd. CIG I p. 919; IG III 1424 (Syll.² 890). [*Zie*]

παραδίδωμι το[ῖς] | καταχθονίοις θ[ε]|οῖς τοῦτο τ(ὸ) ἡρῷο[ν] | φυλάσσειν,
5 Πλού|τωνι καὶ Δήμητρι | καὶ Περσεφόνηι | καὶ Ἐρινύσι καὶ πᾶσι | τοῖς
10 καταχθονίοι[ς] | θεοῖς. εἴ τις ἀποκο|σμίσει[1] τοῦτο τὸ ἡρῷ.ον ἢ ἀπο-
σκουτλώσε[ι][2] | ἢ ε[ἴ] τι καὶ ἕτερον μετα|κεινήσει ἢ αὐτὸς ἢ | δι' ἄλλου,
15 τούτῳ μὴ | γῆ βατή[3], μὴ θάλασσα | πλωτή, ἀλλὰ ἐκρει|ζωθήσετε[4]
20 πανγενε[ί], | πᾶσι τοῖς κακοῖς πε[ῖ]|ραν δώσει, καὶ φρεί|κη[5] [κ]α[ὶ]
πυρετῷ καὶ τε|τα[ρ]ταίῳ καὶ ἐλέφα[ν]|τ[ι[6] κ]α[ὶ] ὅσα κακὰ κ[αὶ πά]|θη
25 ἀνθρώποι[ς] γ(ί)νεται, ταῦτα ἔ[σ]|τῳ[7] τῷ τολμήσαντι | ἐκ το[ύ]του τοῦ
ἡρῷ|ο[υ] μετακεινῆσαί [τι].

A tituli n. 1238 aetate, quae Herodis et Regillae nominibus definitur, hic utique non magno temporis intervallo distat. 1 Utrum illa inferior aetas id sibi indulserit, ut praeter notum verbum ἀποκοσμεῖν etiam ἀποκοσμίζειν fingeret, an mero errore ἰῶτα pro ἦτα exaratum sit, in medio relinquimus. Significatio sine dubio eadem est ‚ornatu privare'. 2 Cf. σκουτλάριος n. 1124_5 et locum Vitruvii illic allatum not. 2. Apud Heronem (Metrolog. scr. I p. 181_{21}) σκούτλωσις de pavimento usurpari monet P. Tannéry Rev. arch. XXX 1897, 78. Alias de crustis marmoreis dicitur cf. IGR III 342. 424. 739 XIX. Verbum [σκου]τλῶσαι in titulo Iasensi Rev. et. Gr. VI 1943, 157 A reponendum docuit Wilhelm AEMOest. XX 85. 3 Cf. tit. Cyz. Ath. Mitt. VII 253, 21 μηδὲ γῆν βατὴν μήτε θάλασσαν πλωτήν; IG XII 5, 22 (Ii) al. 4 I.e. -ται. Cf. δένδρον ἐκρειζωθέν n. 889_9. 5 Similiter est in defixionum tabellis, Audollent n. 74, 6, κ(αὶ) φρίκη κ(αὶ) καθ' ἡμέ[ραν καθη-μερι]νῶι πυρετῷ -- cf. n. 1240_{19}. Memorabile tamen est, ut sententiae summa similitudo intercedat inter hunc locum atque illum, sic verborum paene nullam esse; unde apparet hunc quidem titulum neutiquam ut illum pendere a Vetere Testamento. 6 Apud medicos veteres Graecos haud raro ut hic ἐλέφας usurpatur pro ἐλεφαντίασις aut ἐλεφαντιασμός. 7 TO.

1240. In Euboea supra vicum *Politika* in herma quadrato. Edd. Wilhelm Ἐφ. ἀρχ. 1892, 173, 71; Papabasileiu Ἀθηνᾶ IV 1892, 633; IG XII 9, 1179 (Syll.² 891). [*Zie*]

προαγορεύω τοῖς κατὰ τὸν χῶρον τόνδε· | ἐπικατάρατος ὅστις μὴ
φείδοιτο | κατὰ τόνδε τὸν χῶρον τοῦδε | τοῦ ἔργου[1] καὶ τῆς εἰκόνος

Saec. II p. Chr. 1 Hermam hunc prope thermas nobis ignotas positum esse ab Herode Attico Amphicli Chalcidensi amico (Philostr. Vit. soph. II 8. 10) vidit Wilhelm Beitr. 98. Cf. epigramma supra hunc titulum incisum: χαῖρον ἐγὼ λοετροῖσι καὶ εἰσέτι τοῖσδ' ἐσορῶμαι | Ἀμφικλέης, χώρου δεσπόσυνος φιλίου. | ναὶ μὴν καὶ γένεος φερεκυδέος ἐξ ὑπάτων με | δέρκεο, Πειερίδων οὔποτε λησάμενον· | κρατὶ δ' ἐπηώρηντ' ὄπιθεν κομόωσαι ἔθειραι· | οὐ γὰρ ἔκερσ' ἥβα, ἀλλὰ πότμος προλαβών.

5 τῆς | εἰδρυμένης, ἀλλὰ ἀτειμάσει | ἢ μεταθήσει ὅρους ἐξ ὅρων | ἢ
ὑβρίσει μιάνας ἢ αἰκίσεται | ἢ θραύσει ἤ τι μέρος ἢ σύμπαν | ἢ εἰς
10 γῆν ἀνατρέψει καὶ κατα|σκεδάσει καὶ ἀμαυρώσει. τοῦ|τόν τε θεὸς
πατάξαι[2] ἀπορίᾳ καὶ | πυρετῷ καὶ ῥίγει καὶ ἐρεθισμῷ | καὶ ἀνεμοφθορίᾳ
15 καὶ παραπλη|ξίᾳ καὶ ἀορασίᾳ καὶ ἐκστάσει δια|νοίας· καὶ εἴη ἀφανῆ
τὰ κτήμα|τα αὐτοῦ, μὴ γῆ βατή, μὴ θά|λαττα πλωτή, μὴ παίδων
20 γο|νή· μηδὲ οἶκος αὔξοιτο μηδὲ | καρπῶν ἀπολαύοι μηδὲ οἴκου, | μὴ
φωτός, μὴ χρήσεως μηδὲ | κτήσεως· ἐπισκόπους δὲ ἔχοι | Ἐρεινύας.
εἰ δέ τις εὐθετοίη καὶ τηροίη | καὶ συμφυλάττοι, τῶν λῴων | ἀπολαύοι
25 εὐλογοῖτό τε ἐν | παντὶ δήμῳ, καὶ πληθύοι αὐ|τῷ οἶκος παίδων γοναῖς
καὶ | καρπῶν ἀπολαύσεσιν· ἐπισκο|ποίη δὲ Χάρις καὶ Ὑγεία.

2 Quae sequuntur imprecationes variorum malorum, eas Wi. perspexit repetitas esse ex Deuteronomio c. 28, 22: πατάξαι σε Κύριος ἐν ἀπορίᾳ καὶ πυρετῷ καὶ ῥίγει καὶ ἐρεθισμῷ καὶ ἀνεμοφθορίᾳ. c. 28, 28: πατάξαι σε Κύριος παραπληξίᾳ καὶ ἀορασίᾳ καὶ ἐκστάσει διανοίας. Memorabile est haec in eadem tabula inveniri, quae Erinyum, Gratiae, Hygieae mentionem faciat. Sed recte Wi. hoc videtur expedivisse cum sumeret, monumentum erectum esse ab homine veteri religioni Graecorum addicto, sed eius mandatu titulum composuisse nescio quem qui librorum Veteris Testamenti notitiam haberet quia ipse ex προσηλύτων numero esset. Cf. Deissmann Licht vom Osten 12. 61.

1241. Lytti. Edd. Haussoullier Bull. Hell. IX 1885, 25, 23 (Syll.² 889). [*Zie*]

ἐπάρα κατάρα κακὴ | τῷ ἀσεβήσαντι τοὺς | δαίμονας καὶ εἰπόντι |
5 ἀνοράξαι[1] καὶ τῷ ἀνορά|ξαντι αὐτῷ, ἵνα σχῶσ[ι] | τοὺς δαίμονας
κεχ[ο]|λωμένους[2] καὶ τοὺς | καταχθονίους θεούς, | ἵνα[3] ἡ γῆ μὴ κατα-
10 δέξη|ται αὐτοὺς δικαίως.

Saec. III p. Chr. 1 Verbum pro ἀνορύξαι barbara inferioris aetatis consuetudine dictum esse videtur. Cf. Bull. Hell. XII 33, 13 τοῦτο τὸ μνημεῖον ὃς ἂν ἀνορύξῃ ἢ ἀφανίσῃ οἷς οὐ προσῆκεν. 2 ΚΕΛΛ//// | ΛΩΜΕΝΟΥΣ lapis. Cf. Bull. Hell. X 503, 6 κεχολωμένον ἔχοιτο Μῆνα καταχθόνιον. CIG 4380ᵉ θεῶν Πισιδικῶν κεχολωμένων τύχοι τὸν ἅπαντα χρόνον. 3 Particula ab ἐπάρα κατάρα pendet atque exsecrationis argumentum indicat.

1242. Ephesi. Edd. Hicks Gr. Inscr. Brit. Mus. III 2 DCXLIX (Syll.² 892). [*Zie*]

ἐὰν δέ τις παρὰ τοὺς | γεγραμμένους[1] δεσπό|τας ἢ γράμμα ἐκκόψῃ[2] |

Saec. III p. Chr. 1 In alio lapide qui eidem sepulcro impositus erat. 2 Cf. CIG 4224ᵈ ἄλλῳ δὲ οὐδενὶ ἐξέσται — οὔτε προσενγράψαι ἢ ἐκ-

5 ἢ πωλῆσαι θελήσῃ τὸ | μνημεῖον, δώσει τῷ | ταμείῳ[3] ✳ ,βφ' καὶ εἰς | τὴν πόλιν[4] ✳ ,βφ'.

κολάψαι τῆς ἐπιγραφῆς. Brit. Mus. DCXXXVI Heberdey-Wilhelm Kilikien 1896, 54, 123, 16 καὶ μηδενὶ ἐξὸν [εἶναι] ἀποξέσαι ἢ ὁ ἀποξέσας ἔσται ὑπεύ[θυ]ν[ος] τοῖς προστείμοις. 3 Fisco Caesaris. 4 Sc. τὴν Ἐφεσίων. Eiusmodi multae in titulis sepulcralibus aetatis Romanae perfrequenter commemorantur.

1243. Acraephiae (*Karditza*). Edd. Koehler Ath. Mitt. III 1878, 299 (IG VII 2725); Perdrizet Bull. Hell. XXII 1898, 255, 13 (Syll.[2] 893). Cf. Ziebarth Schulwesen[2] 99. [*Zie*]

--της τὴν γν[ώμην]· κα[ὶ] | εἴ τις παρὰ τὴν βούλησ|ιν Πυθίδος[1] βιασά-
5 μεν|ος ἀνοίξῃ τὴν καμάρ|αν, δώσι τῇ συνώδῳ(!) | τῶν ἡρωιαστῶν[2] καὶ
ἐ|φήβων[3] Ἐπαμινώνδο|υ[4] τοῦ δείοῦ ἡμῶν χωρὶς | κρίσεος[5] δηνάρια
10 δισχ|ίλια, καὶ τῇ πόλι Ἀκρηφι|ῶν δηνάρια δισχίλια | πεντακόσια. εἰ
15 δέ τις | τὴν ἐπιγραφὴν ἐκκόψ|ῃ ἐκ τῆς παραστάδ[ο]]ς[6] ἢ αὐτὴν ἄρῃ

Saec. II p. Chr. Tit. sepulchralis est neque recte a Polandio Vereinswes. 228 dicitur ‚eine Urkunde, durch die eine Mutter zum Gedächtnis ihrer Kinder eine Genossenschaft ins Leben ruft'. Est tamen in fine (v. 23—40) catalogus sodalium propter ὕβριν e sodalitate exclusorum. Vss. 37 et 39 in latere sinistro lapidis exarati sunt iuxta 38 et 40 planiciei anticae. 1 Pythis mulier ditissima ex sua pecunia monumentum exstruendum curavit et sodalitatem condiderat, quae filio filiaeque defunctis sacra faceret et custos sepulchri esset. Memorabile est Pythida, ut tunc leges Acraephiensium se habebant, neque mariti Pythionis, qui tamen tum superstes erat, neque alius cuiusquam viri auctoritate opus habuisse in hoc negotio. 2 Heroës a defunctis, a quibus ceteroquin non diversi habebantur, distinguuntur sicut in titulis qui Christianorum Theraeorum esse nobis videntur IG XII 3, 933 sqq. ἄγγελος τοῦ δεῖνος. Cf. not. 7. Hi. Infra v. 23 est τοὺς ἥρωας τῶν τέκνων ἡμῶν; qui hos colunt, ἡρωασταὶ τῶν τέκνων ἡμῶν appellantur v. 17. 29. Quod hic filii modo mentio fit, sine dubio eo spectat, quod synodus ex aequalibus et commilitonibus filii constat (not. 4) ideoque huius in sacris maius momentum erat quam sororis, quae nescio an infans fato functa sit. 3 Ipse Epaminondas procul dubio ephebus decessit. P. 4 Medio a. Chr. n. saeculo primo homo opulentissimus et summae inter cives auctoritatis fuit Epaminondas Epaminondae f. Acraephiensis (IG VII 2711_{12}. $2712_{91.104}$. 2713_{28}), a quo Pythida generis originem repetivisse coniecit P. 5 I.e. ita ut non opus sit iudicis cf. IG II[2] 1369_{42} ζημιούμενος Ἀττικαῖς κ' ἢ πληγαῖς αἰκιζόμενος ταῖς διπλαῖς πέ⟨τ⟩ρα κρίσεως et papyros qui dicuntur ‚Exekutivurkunden' ἄνευ δίκης καὶ κρίσεως Mitteis-Wilcken II 1, 120. 6 Fuit igitur hic lapis anta monumenti in templi similitudinem exstructi. P.

ἢ κακο[ποι]|ήσῃ, δώσι ὡς ὁμοίως | τῇ συνόδῳ τῶν ἡρω|ιαστῶν τῶν
20 τέκν(ων) μου | δηνάρια δισχίλια ὁμοίω|ς καὶ τῇ πόλι Ἀκρηφιῶν δ|η-
νάρια δισχίλια πενταβ|κόσια. καὶ τοὺς | ὑβρίσαντας τοὺς ἥρω|ας[7] τῶν
25 τέκνων ἡμῶν κα|ὶ ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα μου Πυ|θίωνα καὶ ἐπιμένον-
τας | τῇ αὐθαδίᾳ[8] οὐ βούλομαι μ|ετέχιν τῆς συνόδου τῶ|ν ἡρωιαστῶν
30 τῶν τέκν|ων ἡμῶν Ἐπαμινώνδου | καὶ Θεοκρίν(η)ς μήτε ζώντω|ν ἡμῶν
35 μήτε τελευτησ|άντων. ἰσὶν δὲ οἱ ὑπογεγρ|αμμένοι· Ἐπαφρ(ᾶ)ς Σωτέο|υ,
-- | --[9], Ἄριστο[ς] | Λυσάνδρου. | κα(ὶ ε)ἴ τις ἄλλος ὑβρίσι, τὸ αὐτὸ |
40 αὐτῷ ἔστω πρ|όστιμον.

7 Deos manes. P. Alibi Δαίμονες ἀγαθοί (n. 1246[1]. Bull. Hell. XXII 386) aut θεοὶ ἥρωες (IG VII 45_3). Dttb. Cf. not. 2. 8 Qui non expiaverunt iniuriam qua Pythida eiusque maritum et liberos defunctos affecerunt. Quae iniuria qualis fuerit, in medio relinquendum est. 9 Hic nonnulla nomina scripta fuerunt, quae deinde erasa sunt cum homines Pythidi et Pythioni de iniuriis satisfecissent ac cum eis in gratiam rediissent. P.

1244. Coi. Edd. CIG 2523; Paton et Hicks Inscr. Cos 163 (Syll.[2] 882); cf. Herzog Koische Forsch. 46. [*Zie*]

τοῦ μνημείου τούτου ἡ γε|ρουσία[1] κήδεται[2].

Saec. II s. III p. Chr. 1 Tituli Coi in quibus γερουσίας mentio fit ad unum omnes principatus aetate exarati sunt. Cuius generis id collegium fuerit neque vox per se ambigua neque titulorum argumentum docet. Dttb. 2 De cura sepulchrorum saepissime a gerusia aliisque collegiis suscepta egit Poland Gesch. griech. Vereinswes. 508.

1245. Athenis ad hortum regium anaglyphum pueri. Edd. Curtius N. Gött. G. 1865, 342 (IG III 1460; Syll.[2] 895). Cf. Rohde Psyche I[2] 254[1]. II[2] 205[5]. [*Zie*]

ἐτελεύτησα ἐμβὰς ἰς ἔτη πέντε | Θεόφιλος Διονυσίου Μαραθώνιος | καὶ
5 ὁ πατήρ με ἀνέστησε | ἥρωα συνγε|νείας[1].

Saec. III p. Chr. 1 Cum *Lare familiari* Romanorum, qui apud Dionysium Halicarnassensem Ant. IV 2, 3 ὁ κατ' οἰκίαν ἥρως, apud Plutarchum de fortuna Romanorum 10 p. 323 C ἥρως οἰκουρός appellatur, composuit R. Cf. n. 1243_7.

1246. Mylasis. Ed. Judeich Ath. Mitt. XV 1890, 276, 24 (Syll.[2] 896); Cousin Bull. Hell. XXII 1898, 386, 33. [*Hi*]

δαιμόνων ἀγαθῶν[1] | Ἀντέρωτος τοῦ Διο|νυσίου καὶ τῆς γυναι|κὸς αὐτοῦ
5 Λεοντίου | καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν | Ἀντέρωτος καὶ Ἰσοχρύσου[2].

Post a. 200 a. Chr. (ΑΣ). 1 Sic Latina *Dis manibus* Graece redduntur frequenter cum alibi tum in titulis Mylasensibus Ath. Mitt. XV 276, 23; 277, 25. 27. Cf. n. 1243_9. 2 Aut τοῦ υἱοῦ minus accurate dici existi-

mandum est, ut duo sint Anterotis et Leontii filii, Anteros et Isochrysus, aut καὶ Ἰσοχρύσου pro τοῦ καὶ Ἰσοχρύσου de cognomine Anterotis natu minoris intellegendum est (ita etiam C.), aut denique Ἰσόχρυσος (vel Ἰσόχρυσον mulieris nomen) ad quartum hominem spectat, cuius necessitudo cum reliquis non definite indicatur.

1247. Monumenta Hebraica. Larisae. Ed. Kern IG IX 2, 986/90. Cf. Schuerer Gesch. jüd. Volkes III[4] 56. 73; Oehler Monatschr. Gesch. und Lit. des Judentums 1908/9, 443. [*Hi*]

△ I (IG IX 2, 988b.) Δημὼ Τιτια|νοῦ τῷ λαῷ | χαίρειν.
△ II (Ibid. 988c.) Μαρία Ἰούδα, | Λεοντίσκου | δὲ γυνὴ τῷ | λαῷ χαί|ρειν.
△ III (Ibid. 987.) Λεύκιος Κοΐντου | τῷ λαῷ χαίρειν.
△ IV (Ibid. 990.) Σεκοῦνδος Σεκούν|δου τῷ λαῷ χαίρειν.
V (Ibid. 986 = Syll.[2] 897.) Θεοφίλα Σελεύκου | γυνὴ τῷ λαῷ χα[ί]|ρειν.

Hebraicam lapidum originem et nomina Syriaca (II) et proprius vocis λαός usus probant; cf. tit. Hierapolitanum (Judeich Alt. Hierap. n. 69): ἀποτείσει τῷ λαῷ τῶν Ἰουδαίων --, Mantineae (IG V 2, 295): Αὐρ. Ἐλπιδοῦς πατὴρ λαοῦ διὰ βίου δῶρον τὸ πρόναον τῇ συναγωγῇ. Nysae (Ath. Mitt. XXII 484, 2) ἐποίησεν οἰκονομήσας τὸν τόπον ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς τὸν πρὸς ἀνατ[ολ]ὴν τῶι λαῶι καὶ τῇ συνόδωι τ[ῇ περὶ] Δωσίθεον Θεογένου; Smyrnae (Leemanns Griek. Opschr. n. XII) γραμματεὺς τοῦ ἐν Ζμύρνῃ λαοῦ. Zie. Cf. *amor generis* in monumento Romano Nic. Mueller-Bees Inschr. jüd. Katakombe am Monte Verde 1919, 145_{10} c. comm. Aetas, quamquam formae Є(ο)CΩ adhibentur, prima saeculi I p. Chr. parte non est posterior; nota formam Λεύκιος.

△ **1248.** Rhodi. Edd. (Saridakis) IG XII 1, 381 (SGDI 4005). [*Hi*]

Θέων Ἀντιοχεύς[1], ὦι ἁ ἐπιδαμία | ἐδέδοτο[2].

1 Statuarius qui Rhodi degebat saec. II/I; cf. Holleaux Rev. phil. XVII 177, Hiller Arch. Jahrb. IX 32; SGDI 3778; Kinch Bull. Ac. Danem. 1907, 24_{26}; idem sodalicii particeps SGDI 4108_{68}. 2 Cum perfectum δέδοται in omnibus statuarum subscriptionibus inveniatur, plusquamperfectum vita defunctum indicat, sicut in alio monumento Rhodio SGDI 3969: Ἀγαθόνικος Ἀγαθοστράτου Μιλήσιος ὦι ἁ ἐπιδαμία ἐδέδοτο.

1249. Piraei. Edd. IG II 3234 (Syll.[2] 899). [*Hi*]

Ἡρα[κ]λείδ[α]ς | Μυσὸς[1] | ἀατ[α]παλταφέτας[2].

A. 400—350. 1 Mireris sane Doricam dialectum (not. 2) in titulo sepulcrali hominis Mysi qui Athenis obierat. 2 De scriptura καταπάλτης (non καταπέλτης) ubique in titulis usurpata cf. n. 329_{15} et 385_{25} [ἐπαιν]έσαι [δὲ καὶ τὸ]ν παιδοτρίβην -- [καὶ τὸν ἀκον]τιστὴν -- [καὶ τὸν καταπ]αλ[τα]φέτην Μνησίθεον Μνησι[θέ]ου Κόπρειον --. Hic certo epheborum magister erat.

1250. Athenis. Ed. IG Att. II 3650 (Syll.² 900). [*Hi*]

Ἐλεφαντὶς : ἱματιοπῶλις[1].

Saec. IV. 1 Persaepe hominum officia in lapidibus sepulcralibus adduntur, velut IG II 2754 [Ἑ]ρμαῖος, Αἰγύπτιος ἐγ Θηβῶν [γ]ναφάλλου ὑφάντης. IG II 3932 Μέλιττα ἁλοπῶλις. IG III 1454 Μακεδὼν ἀνπελουργὸς Μειλήσιος. III 1455 Διόδοτος Μάρωνος γεωργός. III 1453 Θράσιππος Θρασίππου ἀρτοκόπου υἱός. XII 1, 579 Ἀριστοβούλου δειπνοποιοῦ. II 3832₂ Καλλίας βαλανεύ[ς]. II 3566 Γῆρυς μυλωθρός. II p. 355, 3260*b* Ἀτώτας μεταλλεὺς Πόντου ἀπ' Εὐξείνου Παφλαγὼν --. II 2867 Σωσίνους Γορτύνιος χαλκόπτης. II 3582 Γοῦργος χρυσοχόος. II 3895 Λεπτίνης κεραμεύς.

1251. Syracusis. Edd. IG XIV 24 (Syll.² 901). [*Hi*]

Δεκομία[1] | Συρίσκα | πανδόκια[2] | χρηστὰ | χαῖρε.

1 Haec scriptura nominis indicio est, titulum etiamtum liberae reipublicae Romanorum aetate incisum esse. Nam pro Δέκομος et omnibus quae inde descendunt inde a Ciceronis aetate plerumque Δέκμος, rarius Δέκιμος aut Δέκουμος scribitur. 2 I.e. πανδόκεια cf. Herodian. I p. 248₂₄, qui hoc vocabulum a πανδοκεύς eadem ratione derivatum sensit ac βασίλεια a βασιλεύς. Multo frequentius sane πανδοκεύτρια dicitur.

1252. Coi. Edd. CIG 2512; Paton-Hicks Inscr. Cos. 308 (Syll.² 902). [*Hi*]

Διονυ|σίου πό|λεως Κῷ|ων οἰκο|νόμου[1].

Post saec. II a. Chr.? Formae ΠΣ. 1 De oeconomis civitatium cf. n. 352₇. ₁₁. ₁₅ (Ephesiorum). 707₄₁ (Olbiae?) al. Magnesiae inter magistratus est: n. 695₃₉ πολεμάρχων, οἰκονόμω[ν, γραμ]ματέως βουλῆς, idem multis et aliis locis statuendum. Hic cum pater non commemoretur, sicut in alio tit. Coo (Herzog Koi. Funde 95, 129: Δημητρίου ο[ἰκ]ονόμου | γερουσίας ἐτῶν λγ') servus publicus (δαμόσιος δοῦλος) aut certe homo inferioris ordinis indicari videtur; cf. Landvogt Epigraph. Untersuch. über den Oikonomos. Diss. Strassbg. 1908, 24.

1253. Massiliae in museo Borély. Edd. Lebègue IG XIV 2434 (Syll.² 903). [*Hi*]

Ἀθηνάδης | Διοσκουρίδου | γραμματικὸς[1] | Ῥωμαϊκός[2].

Litterae ΘΜC. 1 IG III 1451: [Ἡ]ρακλ[-- Ἡ]ρακλει -- Μιλή[σιος] παιδαγωγὸ[ς] Διονυσίο[υ]. Alia sepulcrorum exempla: IG II 3473 Ἀπολλόδωρος παιδαγωγός. 3888 Κτήσων παιδαγωγός. III 1440 Ἀβάσκαντος Εὐμόλπου Κηφεισιεύς. ζῆ· παιδοτρίβης ἐλευ[θ]έρων παίδων. 2 Notabile est hominem natione Graecum Massiliae grammaticam Latinam docuisse.

1254. Rhodi. Edd. Ross IG ined. III 278 (IG XII 1, 383; SGDI 4007; Syll.² 904); cf. v. Gelder Gesch. Rhod. 231; Realenc.² VI 68 Epigonos 5; Jahresh. IV 164/6. [*Hi*]

Ἐπιγόνου Ῥοδιοπολίτα μετοίκου, ἐλευθερω|θέντος ὑπὸ τᾶς πόλεως καὶ ξενωθέντος ὑπὸ | τᾶς βουλᾶς καὶ τοῦ δάμου καὶ χοραγήσαν|τος[1] δίς.

1 De choregis e civibus et peregrinis eligendis et universae Rhodiorum reipublicae et Lindiorum legibus cautum erat. SGDI 4155. Plin. N. h. V 100 *oppidum Olympus ibi* (in Lycia) *fuit, nunc sunt montana Gagae, Corydalla, Rhodiopolis.* Eadem urbs Ῥοδία vocatur apud Stephanum Byz. s.v. et apud Photium Bibl. cod. 176 p. 120_{11} Bk. ἡ ἐν Λυκίᾳ Ῥοδία. Ceterum ex hoc ethnico colligas Epigonum ingenuum fuisse civem illius urbis Lyciae, deinde vero nescio quo fato in servitutem venisse et publicum servum (δαμόσιον δοῦλον) factum esse. Tum inquilini (μετοίκου) et ξένου iura publice ei delata sunt. Nec tamen ἐπιδαμία ei concessa, quae sicut alias (n. 1248) diserte commemorata esset. Eodem modo apud Thessalos illi liberti qui ξενικᾷ λύσει teste adhibito xenodocho manumittuntur, ξένοι fiunt, quod ad hunc tit. explicandum apte contulit Rensch De manumiss. tit. apud Thessal. 1908, 122. Zie.

1255. Prope Rhodum urbem. Edd. IG XII 1, 181 (SGDI 3859; Syll.² 905). [*Zie*]

Δαμ[οφ]ῶν | Εὐφραγόρα Παλαιοπολίτας[1] | κατὰ γένεσιν, καθ' ὑοθεσίαν δὲ[2] | Ἀθανοδώρου Βουλίδας.

Saec. II a. Chr. 1 Pagus insulae Rhodi, quem Lindiorum non fuisse tit. n. 765_{57} coll. n. 340 demonstrat; Ialyso attribuimus, cuius et Πολῖται et Νεοπολῖται noti sint; cf. Hiller Ath. Mitt. XLII 1917, 171 sqq.

2 Plerumque in filiis adoptivis aut naturalis origo (γόνῳ δέ, φύσει δὲ) aut adoptio (καθ' υἱοθεσίαν δέ, καθ' υἱοποιΐαν δὲ apud Thessalos, κατὰ πόησιν δέ in Caria, apud Eleos κατὰ παίδωσιν δέ) sola definite enuntiatur. Saepius ut hic utrumque coniunctum habes. Dttb. v. Gelder Gesch. Rhod. 285. Cf. Syll.² 844_2 Φιλλίδα τοῦ Ζωπύρου θέσει, φύσει δὲ Ξενάνθου. n. 599_2. 585, 96 Εὐφανίσκος Καλλιξείνου, καθ' ὑοθεσίαν δὲ Νικασιδάμου. 187_1 Κλέανδρος Καλλιστράτου, φύσει δὲ Ἀλέξιδος, Milet I 3, 125 (a. 89—54 a. Chr.). φύσει δὲ aut κατὰ πόησιν δέ aut καθ' υἱοθεσίαν passim.

1256. Rhodi. Edd. IG XII 1, 356 (SGDI 3999; Syll.² 906). [*Hi*]

Στασίλα Ἀφροδεισίου | υἱο[ῦ] | γραμματικοῦ ἀρίστου.

Saec. I a. vel p. Chr. Praeceptorum monumenta collegit Ziebarth Griech. Schulwesen² 119 quibus adde: Ieticum IG XII 5, 20: Λύσανδρος Ξένωνος γραμματικός. διδάσκαλε χαῖρε Ἅγιδος, ubi discipuli grati nomen primo omissum postea adiectum esse videtur; Naxium ibid. 90: Θεοδότη Θαργηλίδος διδάσκαλε χαῖρε.

1257. Ephesi nunc Londini. Stela cum anaglypho viri sedentis qui manibus syringa tenet. Ed. Hicks Inscr. Brit. Mus. III 2 DCLXXII (Syll.² 907). [*Zie*]

Ἔβενος[1] πρωταύλης[2] | Ἱεροκλῆ τῶι ἰδίῳ συριστῆ[3] | ἐκ τοῦ ἰδίου τὸ μνημῆον. | χαῖρε.

Saec. I p. Chr.; voces nonnullae punctis distinctae. 1 Cf. IG III 2 p. 302 n. 2168 a_2. IOPEux. I 69_7 al. 2 Principem inter plures qui una artem exerceant tibicines vocem ceteroqui ignotam significare perspexit. H. Cf. Reinach Chron. d'Orient. 1888[2] p. 222 n. 9 Yeni-Ali: Αὐρ. Μεννέας Τιμοθέου Ναραζιτηνός, ἱερεὺς Διὸς -- καὶ ἡ σύμβιος -- πρώταυλος Διὸς Οὐροδαμηνοῦ ζῶντες. 3 Syringe et tibia coniunctim usos esse Graecos etiam artis monumenta docent. Ceterum ex hoc titulo apparet, ne imperatorum quidem Romanorum aetate illud instrumentum in desuetudinem venisse. H.

1258. Rhodi. Vas marmoreum nunc Londini. Edd. Newton Inscr. Brit. Mus. II CCCLX; IG XII 1, 656 (Syll.[2] 909). [*Hi*]

ἀποτάφων[1] ταφῶν[2].

1 Cf. Suidas ἀπόταφος· ὁ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων· οὕτω Δείναρχος. Etym. M. 131_{43} ἀπόταφον· τὸν χωρὶς ταφέντα καὶ ἀλλαχῆ τοῦ τῶν ἄλλων νεκρῶν τάφου· ἢ τὸν ἀπεστερημένον τῶν προγονικῶν τάφων. Hesych. ἀπόταφοι· οἱ συνηριστευκότες τοῖς ἐλευθέροις (τὴν ἐλευθέραν codex, em. H. Stephanus) δοῦλοι καὶ μὴ συνταφέντες αὐτοῖς. Ex quibus interpretationibus Hesychiana manifesto ad certum scriptoris nescio cuius locum spectat, ubi servi qui libertatis praemio proposito ad arma vocati fortissime pugnantes occubuerant deplorabantur, quia non una cum civibus honorificentissima sepultura efferrentur. Quae vero in Etymologico priore loco ponitur, ab hoc titulo alienissima est, siquidem hic manifesto de communi multorum sepulcro (ταφών) dicitur. Restat ut eos intellegamus, qui nulla habuerint separata coemeteria quae a maioribus hereditate ad eos pervenissent. 2 Cf. in titulis Palmyrenis Wadd.-Le Bas III 2621: τὸ μνημῖον τοῦ ταφεῶνος. 2625: τὸ σπήλαιον τοῦ ταφαιῶνος ὤρυξεν.

3. Varia.

△**1259. Epistula privata.** Athenis. Lamina plumbea, nunc Berolini in Museo Litt. saec. IV ineuntis. Edd. Wuensch IG III 3 p. II; Wilhelm Jahresh. VII 1904, 94 sq.; Croenert Rhein. Mus. LXV 1910, 157. [*Zie*]

a Μνησίεργος | ἐπέστειλε[1] τοῖς οἴκοι | χαίρεν καὶ ὑγιαίνεν· | καὶ αὐτὸς
5 οὕτως ἔφασ[κ]ε [ἔχεν] | στέγασμα[2], εἴ τι βόλεστε[3], | ἀποπέμψαι ἢ ὥας

Totius generis exempla offert Witkowski Epistulae privatae graecae quae in papyris aetatis Lagidarum servantur [2] 1911. 1 Croenert attulit Aristoph. Nub. 608 sq., ἡ Σελήνη ξυντυχοῦσ' ἡμῖν ἐπέστειλεν φράσαι πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι καὶ τοῖς ξυμμάχοις· εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· ubi eadem formula initii epistulae Atticae extat. 2 Mnesiergus iure a suis petit, ut sibi tegimenta mittant aut pelles ovium aut caprarum quam vilissimas neque iam a vestitore in usum vestium accommodatos et soleas. 3 De forma

ἢ διφθέρας | ὡς εὐτελεστά(τα)ς καὶ μὴ σισυρωτὰς[4] | καὶ κατύματα: τυχὸν ἀποδώσω[5].

b 10 φέρεν ἰς[6] τὸν κέραμ|ον τὸγ χυτρικόν[7], | ἀποδῦναι δὲ Ναυσίαι | ἢ Θρασυκλῆι ἢ θυίῶι.

cf. Wilhelm l.a. 103. 4 Cf. σισυροποιός SGDI 4957 Eleuthernae et συροποιός Kalinka Griech. Inschr. aus Bulgarien 79. Croenert vertit ‚ohne rockartige Verarbeitung'. 5 Occasione data reddam. 6 Idem ἰς pro εἰς redit IG III 3, 103 (c. 323/2 a. Chr.) cf. Wilhelm l.l. 102. 7 Locum quo feratur epistula indicatum in parte exteriore laminae, Wilh. putat forum figulorum Atheniensium esse, alioquin χύτραι (Poll. VII 47 Aristoph. Lysistr. 557) nominatum. At cum Nausias et Thrasycles a Kirchnero PA 10562 ad notam familiam Thriasiam referantur et Mnesiergus (PA 10275?) scribat τοῖς οἴκοι, Cr. melius de officina figulorum Thriae sita cogitavit.

△**1260.** **Epistula Olbiae** nunc Petropoli Mus. Lamina plumbea saec. IV. Edd. Latyschew Bull. Comm. Imp. archéol. X 10; Wilhelm Jahresh. XII 1909, 118; Croenert Rh. Mus. LXV 158; cf. A. J. Reinach Rev. ét. gr. XXIII 1910, 212. [*Zie*]

Ἀρτικῶν: τοῖς ἐν οἴκωι | χαίρειν[1]: ἣν ἐγβάλει[2]: ἐκ τῆς | οἰκίης ὑμᾶς
5 Μυλλίων: | παρὰ Ἀτάκους εἰς τὸ οἴκημα. | ἣν γὰρ διδῶι· εἰ δὲ μή[3], | παρὰ Ἀγάθαρκον: εἰς τὰ | παρὰ Κέρδωνος[4] ἐρίων | τὸ μέρος κομισάσθω.

1 De hac formula epistularum egit Gerhard Philol. NF XVIII 54. 2 De duabus rebus Articon suis scribit: si Myllio vos domo pellet, in aedificium Atacis eatis, si vobis id concesserit, si minus, in aedificium Agatharchi. Quod ad lanam partem suam accipiat (sc. servus qui epistulam perfert aut lanificus?) pro mandato Cerdonis. Croe. aliter Wilh. verba coniunxit, qui putat lanam domum Atacis aut Agatarchi perferendam esse, quod refutavit Croe. 3 De talibus ellipticis enuntiatis exempla sermonis Ionum attulit Croe. 4 Non εἰς τὰ παρὰ Κέρδωνος παραχωρητέα οἰκήματα sed εἰς τὰ π. Κ. ἐπεσταλμένα vel κελευσθέντα Croe.

△**1261.** **Devotio adversariorum in iudicio.** Athenis in Museo. Tabella plumbea. Litt. saec. IV exeuntis. Edd. Ziebarth Neue att. Fluchtaf. 10 (Audollent Defix. Tab. n. 49; cf. Wuensch Rhein. Mus. LV 63). [*Zie*]

καταδῶ Θεαγένην | γλ[ῶ]ττα καὶ ψυχὴν καὶ λόγον δμ | μελετᾶι· καταδ[ῶ] δὲ καὶ Πυρρίου[1] μαγείρου χεῖρας | [κ]αὶ πόδας, [γλ]ῶτταγ καὶ ψυχὴν
5 καὶ λόγον δμ με|λετᾶι: καταδῶ δὲ καὶ [Πυ]ρρίου γυναῖκα: γλῶτταν

1 Eundem Lucianus Necyom. 15 inducit: ᾧτινι διακρίναιμι ... Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος; sine dubio personae comoediae novae memorantur. W.

καὶ ψυχὴν : καταδῶ δὲ καὶ Κερκίωνα τὸμ μ[ά]γει|ρον καὶ Δόκιμον μάγειρον γλῶτταγ καὶ ψυ|χὴν καὶ λόγον δμ μελετῶσιν· καταδῶ δὲ
10 καὶ | Κινέαν γλῶτταγ καὶ ψυχὴν καὶ λόγον δμ συμ|μελετᾶι Θεο[γ]ένε[ι· κα]ταδῶ δὲ καὶ Φερεκλέους | [γ]λῶτταγ καὶ ψυχὴν [καὶ μ]αρτυρίαν[2] ἢ(ν) Θεαγέν[ει] | μαρτυρεῖ : καταδῶ δὲ [καὶ Σ]εύθου[3] γλῶτταγ καὶ ψυ|χὴν καὶ λόγον δμ μελετᾶι καὶ πόδας καὶ χεῖρας, | ὀφ[θ]αλμοὺς
15 [καὶ στόμ]α : καταδῶ [δὲ] καὶ Λαμπρίου | [γλῶττ]αγ καὶ ψυχὴν καὶ λόγομ δ(μ) μελ[ε]τᾶι, χεῖρας | πόδας, ὀφθαλμοὺς καὶ στόμα : τούτους ἅπαντας | καταδῶ ἀφα[ν]ίζω κατ[ο]ρύττω καταπατταλεύω· καὶ ἐπ[ὶ
20 δ]ικαστη[ρί]ου[4] καὶ παρὰ | διαιτητεῖ[5] ἐάν ἀντιποιῶσ[ι] μηθα|μοῦ φαίνεσθαι[6] μήτ[ε] ἐ[ν] | [λό]γωι μ[ή]τε ἐν | [ἔρ]γω[ι].

2 Cf. Wuensch D.T.A. 94, 2 sq. καταδ(η)νύ(ω) Διοκλῆ (ὡ)ς τὸ(ν) ἐμὸν ἀντίδικον καὶ τοὺς Διοκλ(έου)ς βοη(θ)οὺς πάντας κα(ὶ) τὸν λόγον αὐτοῦ καὶ τὰς μαρτυρίας (i.e. testimonia scripta) καὶ τὰ δικαιώματα ἅπαντα ἃ παρασκευάζεται (cf. Dikaiomata .. herausgeg. von der Graeca Halensis 1913, 26 sq. ubi hoc unum exemplum δικαιωμάτων e iure Attico petitum deest) ἐπ' ἐμὲ καὶ κάτεχε αὐτοῦ ἅπαντα τὰ δικαιώματα Διοκλῆν τὰ ἐπ' ἐμὲ παρασκεύαζεται μὴ ἀνύσσαι τοὺς βοηθοὺς τοὺς Δ. καὶ ἡττᾶσθαι Δ. ἀπ' ἐμοῦ ἐν παντὶ δικαστηρίωι καὶ μηθ' ἐν αὐτῆι Διοκλεῖ δίκαιον. 3 Et Seuthes (cf. Athen. IX 377b = Poseidippi fr. 27 K.) et Lamprias (cf. Athen. IX 379e = Euphron fr. 1 K.) coqui noti ex comoedia nova. 4 Ut in aliis tabellis saec. IV ἀντίδικοι (Wuensch Def. A.T. 94, 2) vel σύνδικοι (Audollent 62, 4. 63, 4 emendatus a Wilhelm Oesterr. Jahresh. VII 120; Wuensch Def. A.T. 103 quem emendatum edidit et commentario instruxit Wilhelm l.a. 122 sq.) vel κατήγοροι (Audollent 60, 10) iudiciarii devoventur, vel συνήγοροι (Wuensch Def. A.T. 38 emendatus a Wilhelmo l.a.), e quorum numero etiam demotae Halaeenses sunt in tabellis Wuensch 24. 47—50. 57 a Wilhelmo felici acumine detecti (l.a. 118), devoventur, ita hic omnes hi coqui, qui Theageni testes adfuerunt in causa et in iudicio et ante arbitrum acta. 5 Idem fortasse supplendum Wuensch Def. T.A. 105b 3 καὶ ἐν δικαστ[ηρίωι καὶ παρὰ διαιτητεῖ].
6 I.e. pro nihilo haberi cf. Plat. Gorg. 456c; Phaed. 72c. Wuensch.

1262. Smyrnaeorum portoria saec. fere I p. Chr. Smyrnae, nunc Londini. Edd. Bailie Inscr. Gr. II 115, CXL; Le Bas-Wadd. III 4 (Syll.² 871); Marshall I. Brit. Mus. IV 2, 1021 (minus integrum). [*Hi*]

...τηιε ιιι ..δια _c. 10 ι_ | τοὺς πολλοὺς κωλύουσι[1] κοι|νωνεῖν τῆς πορ-
5 θμείας, πρὸς | δὲ τούτοις ἀντὶ δύο ὀβολῶν[2] | δύο ἀσσάρια[3] πεποιήκασι

1 Etsi subiectum periit, tamen nulla ex parte dubium est quin de societate quadam hominum opulentissimorum dicatur, qui variis machinationibus efficiebant, ne quisquam praeter ipsos navibus homines et onera ab oppido Smyrna in oppositam sinus oram qua Hermus influit traicerent et vice versa. 2 Cistophorus, quae tum fuit per Asiam

τὸν | ναῦλον 4, δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ συν|εστηκότες καὶ κωλύοντες | τὸν
10 βουλόμενον πορθμεύειν, | ὅπως ἐπάναγκες αὐτοῖς οἱ δ[εό]|μενοι τῆς
πορθμείας χρῶν|ται, ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τὰς ἄλ|λας πορθμείας κα-
κουργοῦσι κα|τὰ ταὐτά· ἔδοξε τῆι βουλῆι καὶ | τῶι δήμωι 5, καθὰ
15 εἰσηγήσαντο | --, --.

minorem moneta legitima, pro tetradrachmo habebatur, ut duo oboli sint cistophori pars duodecima, denarii Romani quarta. Cf. Hultsch Metrol.² 580. Dttb. Luc. De electro οἴει ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα ἐρέττειν ἂν ἢ ἕλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ ut solitum, sicut hic, portorium Ma.

3 Haec est octava denarii pars. Dimidia igitur parte pristini pretii (not. 2) vehebant, scilicet ne quis alius cum lucro in eodem negotio versari posset. 4 De portoriis cf. Plat. Gorg. p. 511 *de*: Aegina Athenas δύ' ὀβολούς, ἐξ Αἰγύπτου ἢ ἐκ Πόντου -- καὶ αὐτὸν καὶ χρήματα καὶ γυναῖκας -- δύο δραχμάς, et IG I 4 A: ἐκ Χαλκίδος ἐς Ἑστίαιαν -- τέτταρας ὀβολούς.

5 Quid decreverint non constat. Similis argumenti est decretum Myrensium (Or. 572 Le Bas-Wadd.), sed diversi tamen consilii. Nam hic ne quaestu navigationis ab una ditissimorum hominum societate arceantur reliqui cavetur, illic vice versa, ne parum lucri ex navigatione locanda capiat respublica (‚städtisches Fahrmonopol' U. Wilcken), interdicitur ne quis praeter conductores huic rei operam det. Cf. v. 5 sqq.: ἐπεὶ διὰ τὸ μὴ ἐξευρίσκειν τὴν ἐπὶ Λίμυρα πορθμικὴν ὠνὴν τὴν ἀξίαν συμβαίνει ἑ[λα]σσοῦσθαι τὰς προσόδους, μὴ ἐξεῖναι ἕτερον παραπορθμεῦσαι μηδὲν -- ἢ ὀφειλήσει τῷ δήμῳ ὑπὲρ ἑκάστου πλοὸς ✱ ,ατ'. Cf. P. M. Meyer Gr. Texte a. Aegypten 1916, 127. [Cibyrae singuli oboli $1^2/_3$ ἀσσαρίων erant (Le Bas-Wadd. III 1213) τοῦ Ῥωμαικοῦ δηναρίου ἰσχύοντος ἀσσάρια δεκαέξ, ἡ Ῥοδία δραχμὴ τούτου τοῦ δηναρίου ἰσχύει ἐν Κιβύρᾳ ἀσσάρια δέκα, i.e. 6 s. 8 s. 10, cf. I. Priene 174 not. ὀβ. = 10 ἀσσάρια, 1 ὀβ. = $1^2/_3$ (s. $1^1/_4$ s. 1) ἀσσ. Contra Chii Antoninorum aevo in nummo aeneo inscripta habes et ὀβολός et ἀσσάρια δύω Coins Br. Mus. Ionia 340. Cf. Realenc.² II 1739. Ma. Vides quam dubia haec sint omnia.]

1263. Smyrnae. Post Gronovium ed. Boeckh CIG 3154; Syll.² 873. [*Hi*]

ἀγαθῇ τύχῃ. ἡ συνεργασία 1 τῶν ἀργυροκόπων καὶ | χρυσοχόων Ἀθηνᾶν
ἐπισκευάσασα ἀποκατέστησε | τῇ πατρίδι, στρατηγοῦντος τῶν ὅπλων
Λ. Οὐινικίου.

1 Cf. Altert. Hierapolis 87, 42_5: ἡ σεμνοτάτη ἐργα|σία τῶν πορφυροβάφων. Ibid. 142, 227 *b* κατέλειψα δὲ καὶ τῷ συνεδρίῳ τῆς προεδρίας τῶν πορφυροβάφων ✱ τρισχίλια. v. 7 τῆς ἐργασίας τῆς θρεμματικῆς. 92, 50: τοῦτο τὸ ἡρῷον στεφανοῖ ἡ ἐργασία τῶν βαφέων.

1264. Itaniorum heliotropium saec. IV. Stela rudis. Itani Cretae. (*Erimopoli*). Edd. Halbherr Mus. It. III 585, 4 (Michel 1181; Syll.² 870). [*Hi*]

5 Πάτρων Διὶ | Ἐπ[ο]ψί[ω]ι | ἀνέ[θ]ηκε. | τροπα[ὶ] χει|μεριναί. | εἴ τινι
10 τού|των: ἐπιμε|λές: κατὰ | τὴν: χοι|ράδα: τὴν | μικράν | καὶ τὴν στή|λην[1]:
ὁ ἥλιος | τρέπεται.

1 Stelae altitudo et positura ea erat, ut ipso brumae die linea per eius et saxi exigui ex sinu maris prominentis summum locum ducta solem tangeret. Similiter institutum fuisse heliotropium Metonis, nisi quod rupis illius Itaniae locum hic altera stela tenuisset, collegit Ha. ex locis scholiastae in Aristoph. Av. 997 φησὶ δὲ Καλλίστρατος ἐν Κολωνῷ ἀνάθημά τι εἶναι αὐτοῦ (Metonis) ἀστρολογικόν et Aeliani Var. hist. X 7 ὅτι Μέτων ὁ Λευκονοεὺς ἀστρολόγος ἀνέστησε στήλας καὶ τὰς τοῦ ἡλίου τροπὰς κατεγράψατο. Eodem referri possunt (Ha., Wilamowitz IG XII 5 p. XXXI 1499) Odysseae vss. o 403/4: νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴπου ἀκούεις, Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο, coll. schol. *QV*: ἔνθα φασὶν εἶναι ἡλίου σπήλαιον, δι' οὗ σημειοῦνται τὰς τοῦ ἡλίου τροπάς. Diog. L. I 119 de Pherecyde Syrio: σῴζεται δὲ καὶ ἡλιοτροπ(ε)ῖον ἐν Σύρῳ τῇ νήσῳ, quod iam ad carminis illius Homerici sane recens aevum refert Wilamowitz. De horologiis, quorum permulta aetatem tulerunt, cf. Rehm Realenc. VIII 2416; nota imprimis lapidem Alexandrinum ibid. p. 2425 (Breccia Inscr. gr. et lat. Mus. Alex. 185; v. Wilamowitz SBAk. Berl. 1902, 1096): διὰ περιφερειῶν τῶν ἐφε[ξ]ῆς τῶν διατεινουσῶν ἀπ' ἀνατολῶν ἐπὶ δύσεις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεθίσταται τὸ ἄκρον τῆς σκιᾶς ἐν ἡμέραις τριάκοντα· ἀπὸ χειμερινῶν δὲ τροπῶν [ἐ]πὶ θερινὰς τροπὰς μεθιστάμενο[ν τ]ὸ ἄκρον τῆς σκιᾶς, δι' οὗ ἅμ φέρηται[ι τ]ῶμ πρὸ μεσημβρίας ζωιδίων, ἐ[ν τ]ούτωι τῶι ζωιδίωι σημαίνει τὸν ἥλιον εἶναι ---. Diels Ant. Technik[2] 155 sqq.

△**1265. Puerorum ludibria.** Prienae in ianua gymnasii inferioris; saeculi II a. Chr. Ed. I. Pr. 316. [*Hi*]

5 τῶν ἐφόρων· | Κλεομένους, | Αὐγέου Κυρίου, | Τυρταίου, | Θηρικύωνος |
10 Λυσάνδρου, | Γυλίππου, | Βρασίδα, | Ἄγιδος, | Δωριέως, | Ὀθρυάδα, | Ζευξι-
15 δάμου, | Ζμινδάρου, | Λεωτρεφίδου, | Λεωνίδου.

In latere sinistro adulescentulorum nomina sunt: ὁ τόπος Παρασίου, ὁ τόπος Μενίππου, ὁ τόπος Βασιλείδου, qualia permulta in illo loco saeculis (II et) I a. Chr. iucidebantur. Ephorus vero ex iis qui hic recensentur nemo nisi Brasidas (a. 431/0, Xen. Hell. II 3, 10, Poralla Prosop. Lak. 178) fuisse videtur. Immo notissima fere Spartanorum, nec solum Spartanorum nomina quae memoria tenebat puer nescio qua de causa nec sine antiquitatis affectatione (⊕!) lapidi incidit. Reges sive regiae stirpis Cleomenes Agis Leonidas Leot[ych]ides (v. infra) — Zeuxidamus Dorieus; adduntur Tyrtaeus poëta, Thericyo Philippi III Macedonum regis amicus (Poralla 369; eius filius fuisse potest [....ι]ππος Θηρικύωνος a. 346 sqq. n. 237 II B_{30}), alius Cleomenis socius (Plut. Cleom. saepe); Gylippus qui cum Syracusanis Athenienses vicit, Mindarus nauarchus a. 410 ad Cyzicum victus et mortuus (ad scriptionem Ζμ = Σμ cf. Σμινδυρίδης Συβαρίτης

Hdt. VI 127 al., σμικρός — μικρός); Othryades (qui unus de trecentis superstes Thyreatidem Spartanis peperisse traditur Hdt. I 82). Incertum est quem Augeam indicaverit. Κυρίου ad Κυρείους Xenophontis revocavit Wilamowitz. — Nomen Λεωτρεφίδης s. Λεωτροφίδης Atticum est; hoc ex Aristophanis Avibus 1406 notum. PA 9158/60.

1266. In arce Athenarum. Lapis exiguus cunei figura. Edd. Lechat Bull. Hell. XII 1888, 336; Δελτίον ἀρχ. 1888, 45. Wolters Ath. Mitt. XIII 1888, 110 (IGI s. p. 191 n. 561; Syll.² 876). [*Hi*]

Λυσίθ|εος: Μικί|ωνα φιλ[ε̄]|ν[1] φεσι μά|λισστα | τῶν[2] ἐν | τεῖ πό|λει· ἀν|δρεῖος | γάρ ἐστ|ι.

Saec. V. Puerorum amoris et nobilioris et volgaris testimonia in rupibus et lapidibus exstant et inter ea antiquissima Therae (IG XII 3, 536 = SGDI 4787 alia). 1 ΦΙΛΙ|Ν. 2 ΤΟΝ Lech., cum W. ΤΩΝ potius esse videri dicat.

△**1267. Isidis aretalogia, saec. III p. Chr.** In insula Io. Edd. Weil Ath. Mitt. II 1877, 7⁹. 189 (Kaibel Epigr. p. XXI); Hiller et Schiff IG XII 5, 14 et p. 217; Graindor Bull. hell. XXVIII 330, 16; IG XII 5, p. 305 (Deissmann Licht v. Osten ¹ 91). [*Hi*]

Isidis deae erga homines merita, inventa, leges et carmine perpetuo, velut Andri (IG XII 5, 739, saec. I a. Chr.), et prosa oratione celebrata esse constat; utrumque modum Sarapidis in honorem simul adhibitum lapis ostendit Delius n. 663 (c. a. 200 a. Chr.). Andrium carmen eundem persequitur ordinem quem Ieticus lapis, poetico colore illustratum. Hinc aretalogorum artem ingeniumque perspicimus (cf. n. 1172⁸). Simillimum titulum ex antiquiore scriptore repetit Diodorus I 27: οὐκ ἀγνοῶ δὲ διότι τινὲς τῶν συγγραφέων ἀποφαίνονται τοὺς τάφους τῶν θεῶν τούτων ὑπάρχειν ἐν Νύσῃ τῆς Ἀραβίας, ἀφ' ἧς καὶ Νυσαῖον τὸν Διόνυσον ὠνομάσθαι. εἶναι δὲ καὶ στήλην ἑκατέρου τῶν θεῶν ἐπιγεγραμμένην τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν. ἐπὶ μὲν οὖν τῆς Ἴσιδος ἐπιγεγράφθαι· ἐγὼ Ἴσις εἰμι ἡ βασίλισσα πάσης χώρας, ἡ παιδευθεῖσα ὑπὸ Ἑρμοῦ (cf. supra § I), καὶ ὅσα ἐγὼ ἐνομοθέτησα, οὐδεὶς αὐτὰ δύναται λῦσαι (§ II). ἐγώ εἰμι ἡ τοῦ νεωτάτου Κρόνου θεοῦ θυγάτηρ πρεσβυτάτη (§ III). ἐγώ εἰμι γυνὴ καὶ ἀδελφὴ Ὀσίριδος βασιλέως (§ IV). ἐγώ εἰμι ἡ πρώτη καρπὸν ἀνθρώποις εὑροῦσα (hic deest). ἐγώ εἰμι μήτηρ Ὥρου τοῦ βασιλέως (item). ἐγώ εἰμι ἡ ἐν τῷ ἄστρῳ τῷ ἐν τῷ κυνὶ ἐπιτέλλουσα (§ V). ἐμοὶ Βούβαστις ἡ πόλις ᾠκοδομήθη (§ VII). χαῖρε χαῖρε Αἴγυπτος ἡ θρέψασά με.' Maiorem igitur partem transscribere noluit auctor. Addidit textum Osiridis tabulae inscriptum. Cuius frustulum num contineat novum Graindorii fragmentum Ieticum (cf. lemma) non liquet; pauca quae in eo dispiciuntur huc non recepimus. Omnia haec e communi fonte fluxisse patet, eius fere aetatis, qua Ptolemaeo Sotere regnante Sarapidis sacra Alexandreae instituta sunt (testimonia: Myth. Lex. IV 341, 2). Sed neque Hecataeus Abderita, qui ante Ptolemaei primi excessum scripsisse videtur, Diodori in hoc capite auctor fuerit

(Schwartz Realenc. V 671$_{49}$, cf. Jacoby ibid. VII 2751/2), nec de Euemero, cuius ἱερὰν ἀναγραφὴν circa a. 280 editam esse sumit Jacoby ibid. VI 953, probari potest; immo rerum gestarum pars (§ V. VIII. IX) verae est deae, non reginae humanae leges ferentis. Ipsi igitur sacerdotum Aegyptiorum libelli stirps fuerint atque origo (‚ein fester Bestandteil der liturgischen Texte des Isiskultus'. Deissmann); sed irrepsit illa theologia quam ab Euemero quidem appellare consuevimus, sed cuius ansas iam apud Hecataeum philosophos Euripidem alios detegimus. Sermo sollemnis, imprimis illud repetitum ἐγώ εἰμι, usum LXX interpretum, quem Ioannis maxime evangelium sequitur, redolet (Deissmann l.l., Norden Agnostos Theos 186); quot locis Isidis facta et leges ad Veteris testamenti res et versionis graecae verba proxime accedant, Deissmanni indicat commentarius; neque ea docto Philadelphi aevo et Alexandrinorum eruditione indigna putares. Adde quod Isidis cum fratre rege initum matrimonium (IV), quamquam mori Aegyptiorum respondet, ad Philadelphi et Arsinoës sororis nuptias (ante a. 274/3 factas) fontem relegat. Singula persequitur Drexler Myth. Lex. II s.v., velut coelestia (§ IV. IX. X) p. 433/4; tyrannos deletos (XXI) p. 460; sacra condita (XVIII. XIX) 461; maris dominium (XI) 474 sqq. alia. — De pactionibus nuptialibus (XXV) cf. Mitteis Papyrusk. II 1, 213. 2, 317, 283$_2$ (συγγραφὴ συνοικισίας a. 311/0).

[ὁ δεῖνα ἀνέθηκεν Εἴ]|σι[δι Σεράπ]ιδι Ἀνούβιδι | Κα[ρποκρά]τῃ [1].
5 Εἶσις ἐγώ εἰμι | ἡ τ[ύραννο]ς πάσης χόρας καὶ | ἐπαιδε[ύ]θην ὑπὸ Ἑρμοῦ I
καὶ | γράμματα εὗρον μετὰ Ἑρμοῦ | τὰ δημόσια, ἵνα μὴ τοῖς αὐτοῖς |
10 πάντα γράφηται. ἐγὼ νόμους | ἀνθρώποις ἐθέμην καὶ ἐνομο|θέτησα, ἃ II
οὐδεὶς δύναται μέτα|θεῖναι. ἐγώ εἰμι Κρόνου θυγάτηρ | πρεσβυτάτη. III
ἐγώ εἰμι γυνὴ καὶ | ἀδελφὴ Ὀσείρεος βασιλέος. ἐγώ | εἰμι θεοῦ Κυνὸς IV. V
15 ἄστρῳ ἐπιτέλ(λ)ουσα [2]. | ἐγώ εἰμι ἡ παρὰ γυναιξὶ θεὸς καλου|μένη. VI
ἐμοὶ Βούβαστις πόλις οἰκοδο|μήθη. ἐγὼ ἐχώρισα γῆν ἀπ' οὐ- VII. VIII
ρανοῦ. | ἐγὼ ἄστ[ρ]ων ὁδοὺς ἔδειξα. ἐγὼ ἡλίου καὶ | σελήνης IX. X
20 πορείαν συνέταξα. ἐγὼ θαλάσ|σια ἔργα εὗρα. ἐγὼ τὸ δίκαιον XI. XII
ἰσχυρὸν ἐποί|ησα. ἐγὼ γυναῖκα καὶ ἄνδρα συνήγαγα. | ἐγὼ γυ- XIII. XIV
ναιξὶ δεκάμηνον βρέφος ἐνέταξα. | ἐγὼ ὑπὸ τέκνων γονεῖς φιλοστορ- XV
25 γεῖσθαι ἐνο|μοθέτησα. ἐγὼ τοῖς ἀστόργοις γονεῖσι δια|κειμένοις XVI
τειμωρίαν ἐπέθηκα. ἐγὼ μετὰ | τοῦ ἀδελφοῦ Ὀσείρεος τὰς ἀνθρω- XVII
ποφαγίας ἔπαυσα. | ἐγὼ μυήσεις ἀνθρώποις ἀνέδειξα. ἐγὼ ἀγάλ- XVIII. XIX
ματα | θεῶν τειμᾶν ἐδίδαξα. ἐγὼ τεμένη θεῶν εἱδρυσά|μην. ἐγὼ XX. XXI
30 τυράννω[ν] ἀρχὰς κατέλυσα. ἐγὼ στέργε|σθαι γυναῖκας ὑπ' ἀνδρῶν XXII
ἠνάγκασα. ἐγὼ τὸ δί|καιον εἰσχυρότερον χρυσίου καὶ ἀργυρίου XXIII

1 Ita, non κἀρποκράτει Is. Levy Rev. ét. gr. XXVI 1913, 262; cf. Sittig Z. vergl. Sprachf. XLV 1913. 2 ἐπιτέλουσα. Emendatur e Diodoro (not. init.).

ἐποί|ησα. ἐγὼ τὸ ἀληθὲς καλὸν ἐνομοθέτησα | νομίζεσθαι. ἐγὼ XXIV. XX
συνγραφὰς γαμικὰς εὗρα. | ἐγὼ διαλέκτους Ἕλλησι καὶ βαρβάροις XXVI
35 διεταξά|μην. ἐγὼ τὸ καλὸν καὶ τὸ αἰσχρὸν διαγεινώσκεσ|θαι [ὑ]πὸ XXVII
τῆς φύσεως ἐποίησα. ἐγὼ ὅρκου φόβον 3 | [ἐπέβαλο]ν 4 ἐπ[ὶ τῶν XXVIII
_ 5 ι _ ω]ν ἀδίκως ε Γ 5 _ _

3 Ita potius quam φόρον; P dispicitur in superficie diruta; α. ω[φόρ]ον ὅρκωι in Andrio hymno (v. 116) legeramus, ubi φόβ]ον restituas. 4 Suppl. Wilamowitz. 5 Aut ἐγ- aut ἐσ-.

1268. Delphicorum praeceptorum titulus Miletopolitanus. Inventus Miletopoli (prope Kermasti), nunc in museo Prusae. Edd. F. W. Hasluck Journ. Hell. Stud. XXVII 1901, 62, 3 (cum facs.), tum accuratius G. Mendel BCH XXXIII 1909, 402. Sosiadis exemplum contulit H. Diels SBAkBerl. 1907, 457; tum paulo post auctore Buechelero O. Hense Berl. ph. W. 1907, 765, quo usus est M. [*Diels*]

In templi Apollinis Delphici pronao antiquitus columnae vel uni vel pluribus inscripta fuisse notissima illa praecepta Γνῶθι σεαυτόν, Μηδὲν ἄγαν, ἐγγύα πάρα δ' ἄτα et alia constat. plerique a septem illis sapientibus ea deo dedicata esse referunt, quamquam Aristoteles iam ante eos templo inscripta fuisse auctor erat (fr. 3). hinc Apollinis vel Pythiae auctoritas pro VII sapientium apud nonnullos posteriores praevalebat. quot praecepta et quo loco quove ordine conscripta fuerint, dubium. nec minus incertum, num ad praeceptorum illorum numerum, quae inde a quinto saeculo VII sapientibus tribui solent, etiam ἄγραφοι νόμοι pertineant, quorum sanctissimi tres perhibentur: 1. deorum cultus, 2. legum observatio, 3. parentum reverentia. nam hunc quidem ordinem antiquissimus testis tecte significat Aeschylus Suppl. 707 τὸ γὰρ τεκόντων σέβας τρίτον τόδ' ἐν θεσμίοις Δίκης γέγραπται μεγιστοτίμου, quod adsentior novissimo editori ita explicandum esse, ut parentalia intellegantur heroibus Argivis ὡς θεοῖς quotannis ferenda. proavorum igitur cultus Δίκης μεγιστοτίμου est i.e. iuris naturalis, sempiternae, cui opposita sunt iura privata. etiam Xenophon Hippiam ἀγράφους νόμους velut θεοὺς σέβειν vel γονέας τιμᾶν explicantem facit (Mem. IV 4, 19 sqq.), ut quos non mortales sed ipsi dei hominibus dedissent. similem ordinem sequitur Euripides in Heraclidarum parte, quae periit (fr. 853), ubi post deorum parentumque cultum tertio loco Graeciae leges communes afferuntur. neque aliter Theophrastus ap. Stob. III 3, 42 (p. 297, 16 H.) deorum honores cum parentum totiusque familiae cura iungit, quemadmodum eiusdem peripateticae scholae alumnus Aristoxenus in Pythagoreorum dictis triada illam sanctitatis a Pythagoreis praecipi refert (Diels Vorsokr.[3] 45 D. 3. 4 p. 363, 15. 24 sqq.). eodem pertinent, quae Orphici quidam attici, opinor, ante Xenocratem Platonicum Triptolemo Eleusinio vel Draconti pia fraude attribuebant (Porphyr. de abst. IV 22 ex Hermippo). quodsi iam in He-

siodi q.f. Chironis praeceptis incipitur a deis colendis, veri simile est iam sexto vel septimo saeculo haec primaria pietatis praecepta certo quodam ordine et loco sanctitate conspicuo inscripta fuisse. ergo haec quoque sacra praecepta cum Delphico templo coniungi ut coniectu promptum ita antiquitatis testimonio confirmatum est.

Extant tabulae quaedam Δελφικῶν παραγγελμάτων vario modo memoriae traditae, quarum exempla gravissima haec sunt:

1. S = Σωσιάδου τῶν ἑπτὰ σοφῶν ὑποθῆκαι Stob. III 1, 173 (125, 3 H.). Inc. Ἕπου θεῶι. Νόμωι πείθου. Θεοὺς σέβου. Γονεῖς αἰδοῦ. Ἡττῶ [ὑπὸ] δικαίου. Γνῶθι μαθών κτλ. sunt 147 praecepta binis fere verbis concepta, christianitatis nulla vestigia.

2. P = Gnomologium Parisiense (Par. gr. 1630) in Boissonadei Anecd. I 141 sqq. titulus deest. inc. Μελέτη τὸ πᾶν. Ἕπου θεῶι. Θεὸν σέβου. Ὅρα τὸ μέλλον. Πάντας φυλάττου κτλ. sunt 112 praecepta similiter concepta, sed aucta, minuta, variata. apparent vestigia christianae rationis.

3. L = Gnomologium Laurentianum (Laur. 60, 4). ed. Ferd. Schultz in Philol. XXIV (1866) 193 sqq. inc. Τῶν ἑπτὰ σοφῶν παραγγέλματα ἅτινα εὑρέθησαν κεκολαμμένα ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς κίονος. inc. Ἕπου θεῶι. Θεὸν σέβου. Ὅρα τὸ μέλλον. Πάντα φυλάττου κτλ. sunt 93 praecepta prope accedentia illa ad P et pleraque congrua etiam cum S.

4. St = Hermeneumata graecolatina Stephani. Corp. Gloss. III 286[b] 18 sqq. Latina sola sunt genuina, fortasse ante III p. Chr. saec. ex graeco versa; sed quae nunc exstant graeca sunt secundaria et ridiculis latini exempli vitiis fideliter obsequentia (velut 386[b] 20 *morere propter ea* vertitur θανοῦ δι' αὐτά, ubi ex S 132 P 84 L 75 verum restituitur *pro patria*). titulus: *Praecepta in Delphis in columna scripta sunt: Secus deum* [l. *Sequere*, graecus stupide πλησίον vertebat; de *secus* cf. Archiv f. l. Lexicogr. IX 98]. *Deum cole. Parentes reverere.* Sunt 33 praecepta.

5. C = Catonis distichorum I Praefatio (Bährens Poet. l. min. III 215 sq.). inc. *Deo supplica. Parentes ama. Cognatos cole.* sunt 58 sententiae.

6. Ph = Phaedri App. Perott. 111 (p. 126 sq. Hav.). post prooemium, quo Apollinis adventum describit, Pythiam numine ictam facit loquentem (v. 7 sqq.): *Audite gentes Delii monitus dei* (i.e. Ἕπου θεῶι), *pietatem colite, vota superis reddite* etc. desinit v. 15 *malos cavete, nulli nimium credite.* tum epimythium.

7. A = Amenotis praecepta servata in ostraco III s. ante chr. ed. Wilcken in Aegyptiacis (Festschr. f. G. Ebers L. 1897 p. 143 sqq.). Sapienti aegyptiaco Amenhotep, qui fuit sub Amenophi III, Delphica illa attribuuntur, sed rhetorice partim amplificata, quemadmodum Pseudisocrates auctor Demoniceae praeivit (cf. Wendland, Anaximenes B. 1905, p. 82 sqq.). inc. Φρόνησιν ἄσκει μετὰ δικαιοσύνης. Ὁμοίως θεοὺς σέβου [καὶ] γονέας. Βουλεύου μὲν χρόνωι, συντέλει δ' ὅτι ἂν πράττ[ῃς ταχέως. extant decem fere sententiae, pleraque lacerata. similis est ratio in fragmento

papyraceo non minus mutilato, quod ed. Vitelli Pap. gr. et lat. II p. 14 n. 120 (Pubbl. d. Soc. It. p. la ric. d. Pap. Fir. 1913).

8. M = titulus Miletopolitanus.

Haec exempla, quae ad Sosiadem auctorem sive collectorem referuntur, nulla sapientium singulorum distinctione omnia Delphica deo attribuunt (praeter n. 7) atque primo praecepto Ἔπου θεῶι deum unum agnoscunt auctorem. sed circumferebatur aliud per antiquitatem corpus Delphicorum, ubi sua cuique auctori VII sapientium vindicabatur sententia. haec igitur studia quasi historica, postquam poetae ac fabulatores ionici vitam ac sapientiam horum sapientium quinto saeculo in publico conspectu ponere coeperunt, exculta sunt a sophistis (Critias fr. 7 Vors.[3] II 315, 28), propagata deinde a Platone, cuius auctoritas septenarium numerum definivit Pittacique dictum a grege separavit secundum Simonidem (Protag. 343 A). tum Ephorus his usus de Chilone ceterisque disputavit (Diod. IX 9)*). Aristoteles popularis sapientiae amantissimus non solum ipse haec studia promovit (Rhet. II 12 et fr. 3), sed etiam discipulos ad colligenda ista adhortatus esse videtur. hinc igitur originem duxere Demetrii Phalerei commentaria, unde plurimae eclogae usque ad antiquitatis fines propagabantur. Gravissimum exemplum sub titulo Τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀποφθέγματα servavit Stob. III 1, 172 (p. III Hense). Demetrii autem commentaria, ut conici licet, multo uberiora speciosaque eruditione exposita num pars fuerint libri Χρειῶν valde dubito (cf. Brunco Acta sem. Erl. III 310). innumera exempla Demetrianae sylloges viritim dispositae tam graeca quam latina non persequor, nec posteriorum grammaticorum inde enata studia ut Symposia Didymi vel Plutarchi vel si dis placet Ciceronis (ed. Traube Mus. Rhen. 47, 1892, p. 566) neque Senecae denique Monita (ed. postr. Brunco Bayreuth 1885).

Tantum constat in hoc Demetriano genere eandem fere materiam inveniri quae in Sosiadeo, at coniunctam hic, separatim singulisque sapientibus divisam illic. quaeritur igitur num in Sosiadea promiscua sententiarum collectione certa quaedam dispositio argumentorum dispici possit. at talis ordo praeter initium raro apparet. sed consulto saepius binae inter se contrariae sententiae opponuntur. velut S 9 γαμεῖν μέλλε et 10 καιρὸν γνῶθι. etenim nisi laconica illa brevitas, quam Plato in Delphicis admiratus est, vetaret, dicendum erat μέλλε μὲν γαμεῖν, τὸν δὲ καιρὸν γνῶθι. vel S 103 βουλεύου χρόνωι coniungendum cum 104 πρᾶττε συντόμως, quod nunc Amenotis 3 βούλευε μὲν χρόνωι, συντέλει δ' ὅτι ἂν πράττῃς ταχέως confirmavit scrupulosque qui de lectione M II 12 fuere, dissipavit. inconditam materiam Sosiadis qui olim perpendebant, proni fuerunt ad aetatem eius quam proximo intervallo a Stobaeo definiendam. nunc lapide M invento patet fere supparem eum esse Demetrii.

*) Quarto saeculo Therae in lapide, qui epheborum gymnasii fuisse videtur, sententiae inscriptae sunt (IG XII 3, 1020): Ἐγγ[ύα· πάρα δ' ἄτα]. | Σπ[ουδαῖα μελέτα?]. | Μηδὲν ἄγαν. | Γνῶθι σεαυτόν. [Hi]

neque sententiarum ordo in exemplo Miletopolitano III a. Chr. saeculi multo melior est quam in Stobaeano ceterisque. tamen hic quoque servantur alicubi istae bigae oppositarum sententiarum II 11. 12 et I 6. 7 et 19. 20. iam igitur quaestio illa altius repetenda est. nonne in archetypo harum syllogarum i.e. in ipsa Delphica columna iam fortuita ista ordinis ratio fuit? Plato quidem quod per se intellegi potest, confirmat (in Charm. p. 165 A οἱ τὰ ὕστερον γράμματα ἀναθέντες) sapientes illos post sanctissimum illud Γνῶθι σεαυτόν deinceps alia velut τό τε Μηδὲν ἄγαν καὶ τὸ Ἐγγύη, πάρα δ' ἄτη addidisse. ac licet suspicari multos alios post VII illos fabulares senes operi hoc gloriae et ostentationis pleno operam dedisse. si quis sententiam breviter ac scite expressam excogitaverat quanto gaudio putas eum elatum esse, si Delphorum magistratus concesserat litteras sive aureas (Plin. N. H. VIII 119) sive aeneas quasi in conspectu totius Graeciae dedicare. sic ipsi sapientes ἀπαρχήν, inquit Plato, τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῶι Ἀπόλλωνι. nimirum ut antiquis temporibus cavebant sacerdotes, ne illicitae vel ignobilium litterae sacris locis illinerentur (cf. Herod. I 51), ita mox labente oraculi auctoritate et ingruentibus bellis laxiorem invasisse morem credibile. unde miram praeceptorum seriem ex antiquis posterioribus, gravissimis futtilissimis varie mixtam facile explices. at aliquid certe culpae Sosiadi collectori tribuendum. nam ut mire variant exempla tam antiqua quam iuniora et Demetrianae et Sosiadeae originis, ita ne Sosiades quidem ipse Delphica religiose servasse putandus est, ut qui nonnulla vel in verbis novare ausus sit. vetustate enim tritas sententias (δεδημοσιευμένας Arist. Rhet. l.c.) velut Γνῶθι σεαυτόν, Ἐγγύη πάρα δ' ἄτα nova gratia induere sibi videbatur ineptus ille homo, dum γνῶθι μαθών (S 6)*) et ἐγγύην φεῦγε novat. ab hac igitur levitate Graecorum, quae leges formulasque sacras numquam ea religione colebant qua Romani vel Iudaei (cf. Cic. pro Flacc. 4, 9) ne Miletopolitani quidem exempli conditor abhorruit, ut ipsa scripturae futtilitas testimonio est. proinde adulescentes qui gymnasium illud frequentabant, ubi positum fuit, sicut coniectum est, non nimiam praeceptis illis auctoritatem tribuisse credas. nihilo minus aliis alia eligentibus haec religio Delphica, si fas est ita dicere, per totam antiquitatem usque ad Cpolim captam valuit neque extincta est plane aut Iudaeorum decalogo aut Evangelii praeceptis.

* * *

I φί]λοις βοήθει
ϑ]υμοῦ κράτει
ἄ]δικα φεῦγε
μαρτύρει ὅσια
5 ἡ[δονῆς κράτει
τ]ύχην νό[μ]ιζ[ε

* * *

II πέρας ἐ[πιτέλει
πᾶσιν φιλοφρό[νει
γυναικὸς ἄρχ[ε
σαυτὸν εὖ πο[ίει
5 εὐπροσήγορος γί[νου
ἀποκρίνου ἐγ καιρῶ[ι

*) S 8 σαυτὸν ἴσθι quod idem sonat fortasse depravatum est ex non intellecto ξένος ὢν ἴσθι, de quo F. Schultz l.c. p. 226 agit.

π]ρόνοιαν τ[ί]μ[α
ὅρκωι μὴ χρῶ
φ]ιλίαν ἀγάπα
π]αιδείας ἔχου
δ]όξαν δίωκε
ἀρετὴν ἐπαίνει
πρᾶσσε δίκαια
χάριν ἀπόδος
φίλοις εὐνόει
ἐ]χθροὺς ἀμύνου
συγγενεῖς ἄσκει
κ]ακίας ἀπέχου
κ]οινὸς γίνου
τὰ ἴδια φύλασσε
φίλωι χαρίζου
ὕβριμ μείσει
ε]ὔφημος γίνου
ἱκέτας ἐλέει
υἱ]ο[ὺ]ς πα[ίδευε

* * *

πόνει μετ᾽ εὐκλείας
ἁ]μαρτὼν μετανόει
δ[φ]θαλμοῦ κράτ[ει
φιλίαν φύλασσε
βουλεύου χρόνω[ι
πρ[ᾶ]σσε συντόμω[ς
τὸ [δί]καιον νέμ[ε
ὁμόνοι[αν] ἄσκει
μηθενὸς καταφρόνε[ι
ἀπόρρητα κρύπτε
τὸ κρατοῦμ φοβοῦ
χρόνωι πίστευ[ε
(μὴ) λά[λ]ε[ι] πρὸς ἡδονήν
προσκύνει τὸ θεῖο[ν
καιρὸμ προσδέχου
ἔχθραν διαλύου
ἐπὶ ῥώμηι (μὴ) καυχῶ
γῆρας προσδέχου
χρῶ τῶι συμφέροντ[ι
εὐφημίαν ἄσκ[ει
ψεῦδος αἰσχύνο[υ
ἀπέχθειαν φεῦγε
πιστεύων μὴ ἀ[. . . .
πλούτει δ[ικαίως
ὁμολογ[ίαις ἔμμενε

* * *

I 1. 2 S 15. 16. 4 Cf. St *testare iusta.* 5 L 26. 6 S 68 St 17 *fortunam puta.* 7 S 18 P 23 L 27. 8 S 19 P 24 L 28. 9 S 20 P 9 L 10. 10 S 21 παιδείας ἀνέχου, cf. P 25 (L 29 εὐσεβείας ἔχου). 11 S 21 L 11, at P 10 christianus add. μήτε πᾶσαν μήτε ἄγαν. 12 S 26 P 27 L 31 ἐπαίνει ἀρετήν. 13 P 12 πρᾶσσε, S 27 L 13 πρᾶττε. 14 χαριν MM(endel) (sic P 28 L 32, cf. S 75 χάριν ἐκτέλει): . . MHN MH(asluck). 15 S 28 P 13 L 14. 16 S 29 (om. P L christiani). 17 Cf. C 3 *cognatos cole.* corruperunt S 30 εὐγένειαν ἄσκει, P 14 L 15 εὐσέβειαν ἄσκει et hi quidem christiane. 18 S 31 P 29 L 23. 19 S 32 L 16 (om. P). 20 S 33 L 34 (τὰ om.) C 13 *rem tuam custodi.* 21 S 37 P 15 (cf. L 14 P 13 φίλοις εὐνόει). 22 S 41 P 16. 23 S 36 (St 16 *famam bonam habe?*). 24 L 35 ἱκέτας ἐλέει, P 31 οἰκέτας ἐλέει, S 42 ἱκέτας αἰδοῦ. 25 υἱοὺς παίδευε Mendel ex S 44 P 32 L 36 (28 *liberos erudi*): . . O . ⊽Γ^ MM: . O . ⊽ . / MH (Facs. p. 62): . . . OIC . . MH (text. p. 63).

II 1 S 92 πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀποδειλιῶν. 2 S 93 φιλοφρ. πᾶσιν (cf. P 17 πᾶσιν ἁρμόζου). 3 S 95 P 64. 4 S 96 L 56. 5 S 97 P 65 (cf. [Isocr.] Demon. 20 τῶι λόγωι δ' εὐπροσήγορος (γίγνου). 6 S 98 P 47 L 57. 7 S 99 P 66, cf. L 54 πόνει μηδέν corrupte. 8 .ΜΑΡΤΩΝ MM: P 67 L 66 ἁμαρτὼν μετα⟨νόει⟩, S 101 ἁμαρτάνων μετανόει. 9 S 102 (at P 49 L 59 ὀφθαλμῶν κράτει). 10 S 105 P 69 L 67 (hic. φ. φύλαττε). 11 S 103 P 68 L 67 (hic βούλευε om. χρόνωι, cum 67 ut in P adhaeserit sent. 66). 12 σὺν νόμωι MH(text.): ΣΥΝ.ΟΛΟΙ MH(Facs.): συν[τ]όμω[ς dubitans Mendel ex S 104 πρᾶττε συντόμως cf. A 3 (v. supra) cf. P 50 πρᾶττε εὐτόλμως inepte corrigens. 13 S om., P 51 L 60 τὸ δίκαιον μιμοῦ falso corrigentes.

14 S 107 P 72 L 69 ὁμόνοιαν δίωκε. 15 P 93 S 108; hic corrupte ἄρρητον. 17 S 109 P 73. 18 P 74 πίστευε χρόνωι. 19 ΛΑ.Γ. MH(Facs.): ναῖε H (text.) λάβε falso tempore et sensu Mendel: correxi ex P 75 L 70 μὴ λάλει πρὸς ἡδονήν. In M negativa part. intercidit etiam II 23. 20 C 1 *deo supplica:* om. SPL, cf. Stechert Rh. Mus. 68, 156. 21 S 111 P 96 hic καιρὸν πρόσμενε. 22 S 112 ἔχθρας διάλυε cf. Demetr. Stob. III 1, 172 (p. 113, 1 H.) ἔχθρας διαλύειν. 23 μὴ add. ex S 114. 24 S 113 St 30 *senectutem specta.* 25 S 110 τὸ συμφέρον θηρῶ. 26 S 115 (cf. P 14 L 15 εὐσέβειαν ἄσκει). 27 om. SPL. 28 S 116. 29 post πιστεύων habent ΛΗΛ.... MH(Facs.): μὴ ἀ... MH, M(text.): suppleo ἀ[πατῶ. Hense μὴ ἀ[ποκάμνε spatio vel μὴ ἀ]πείπῃς etiam tempore exclusa. diffidere non confidere iubent fere sapientes cf. Demetr. Thal. 19 μὴ πᾶσι πίστευε; [Isocr.] Dem. 22. 31 supplevi ex S 117 P 76 L 71: ἀ[δόλως] Fuhr. vestigia lapidis vel A vel Δ intellegi posse dicit MM.

Comparatio numerorum.

Syll. I³ = n. 1—534; Syll. II³ = n. 535—910; Syll. III³ = n. 911—1268;
Syll. IV³ = Indices. Corrigenda.

Syll.² =	Syll.³	Syll.² =	Syll.³	Syll.² =	Syll.³	Syll.² =	Syll.³	Syll.² =	Syll³.
1	6	33	75	65	126	97	166	129	206
2	22	34	85	66	128	98	171	130	213
3	29	35	61	67	130	99	179	131	214
4	26	36	89	68	131	100	175	132	215
5	27	37	94	69	129	101	173	133	216
6	39	38	96	70	132	102	174	134	217
7	31	39	97	71	133	103	188	135	263
8	41	40	98	72	—	104	180	136	264
9	43	41	99	73	136	105	181	137	226
10	45	42	100	74	137	106	183	138	228
11	46	43	101	75	142	107	168	139	284
12	44	44	102	76	138	108	184	140	241
13	—	45	103	77	135	109	190	141	231
14	50	46	92	78	157	110	191	142	232
15	51	47	105	79	146	111	192	143	233
16	62	48	106	80	147	112	193	144	235 A
17	64	49	107	81	148	113	194	145	255
18	65	50	108	82	149	114	196	146	256
19	67	51	109	83	150	115	197	147	259
20	83	52	111	84	151	116	199	148	262
21	91	53	112	85	152	117	186	149+159	260
22	53	54	114	86	153	118	185	150	283
23	54	55	52	87	154	119	198	151	288
24	70	56	116	88	158	120	201	152	304
25	71	57	117	89	159	121	143	153	305
26	72	58	118	90	163	122	229	154	279
27	104	59	119	91	164	123	} 258	155	302
28	74	60	119a	92	165	124		156	303
29	76	61	122	93	295	125	205	157	307
30	73	62	123	94	292	126	209	158	277
31	80	63	124	95	167	127	210	159+149	260
32	77	64	125	96	169	128	211	160	311

Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]
161	310	205	408	249	498	293	636	336	749
162	312	206	402	250	412	294	639	337	751
163	317	207	401	251	413	295	629	338	752
164	318	208	394	252	551	296	628	339	753
165	319	209	391	253	552	297	642	340	754
166	320	210	410	254	576	298	666	341	755
167	321	211	285	255	521	299	641	342	762
168	326	212	433	256	557	300	646	343	750
169	330	213	409	257	558	301	649	344	757
170	349	214	444/5	258	559	302	650	345	758
171	350	215	444 *B*	259	560	303	656	346	759
172	351	216	426	260	561	304	665	347	760
173	342	217	427	261	562	305	652	348	763
174	331	218	428	262	575	306	670	349	764
175	352	219	429	263	572		672	350	768
176	337	220	454	264	582	307	674	351	769
177	344	221	502	265	583	308	675	352	776
178	332	222	462	266	329	309	(cf. 626 [2])	353	777
179	343	223	420	267	580	310	676	354	778
180	327	224	455	268	585	311	677	355	785
181	334	225	442	269	586	312	680	356	780
182	336	226	495	270	570	313	681	357	782
183	333	227	464	271	594	314	683	358	792
184	328	228	465	272	595	315	688	359	786
185	348	229	490	273		316	684	360	787
186	353	230	504	274	600	317	686	361	788
187	346	231	469	275	592	318	700	362	789
188	362	232	491	276	591	319	693	363	790
189	368	233	497	277	323	320	713	364	797
190	372	234	472	278	593	321	726	365	798
191	373	235	—	279	601	322	727	366	799
192	485	236	519	280	563	323	715	367	803
193	367	237	417	281	604	324	730	368	804
194	370	238	543	282	605	325	708	369	805
195	371	239		283		326	709	370	806
196	380	240	500	284	—	327	732	371	807
197	374	241	535	285	584	328	741	372	813 A
198	386	242	536	286	606	329	742	373	810
199	387	243	537	287	618	330	748	374	811
200	365	244	520	288	627	331	743	375	812
201	476	245	493	289	624	332	745	376	814
202	390	246	547	290	626	333	744	377	815
203	392	247	522	291	653 A	334	747	378	818
204	393	248	494	292	634	335	746	379	829 A

Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]
380	844 A	424	906 A	467	496	511	—	555	977
381	844 B	425	546 B	468	531	512	953	556	375
382	845	426	647	469	—	513	530	557	635
383	835 A	427	524	470	—	514	712	558	756
384	831	428	261	471	939	515	954	559	977
385	832	429	911	472	—	516	544	560	338
386	833	430	912	473	162	517	955	561	978
387	837	431	913	474	219	518	956	562	979
388	838	432	914	475	187	519	957	563	980
389	839	433	915	476	501	520	385	564	—
390	840	434	916	477	940	521	717	565	981
391	842	435	918	478	121	522	958	566	982
392	841	436	919	479	355	523	578	567	983
393	(854[3])	437	920	480	941	524	959	568	984
394	853	438	—	481	475	525	960	569	—
395	854	439	921	482	669	526	356	570	986
396	855	440	922	483	942	527	220	571	987
397	856	441	923	484	548	528	961	572	988
398	857	442	924	485	480	529	731	573	—
399	858	443	925	486	357	530	962	574	989
400	862	444	926	487	359	531	963	575	990
401	863	445	927	488	404	532	964	576	991
402	864	446	928	489	335	533	884	577	992
403	865	447	929	490	943	534	965	578	993
404	849	448	930	491	—	535	966	579	994
405	850	449	339	492	382	536	967	580	281
406	851	450	931	493	722	537	969	581	(cf. 995)
407	870	451	932	494	492	538	970	582	894
408	873	452	471	495	227	539	971	583	996
409	869	453	638	496	944	540	972	584	997
410	871	454	933	497	719	541	86	585	1001
411	872	455	934	498	468	542	973	586	—
412	878	456	935	499	716	543	799	587	—
413	879	457	[936	500	313	544	784	588	—
414	876		not. in.]	501	945	545	707	589	1004
415	881	458	936	502	946	546	218	590	1005
416	883	459	937	503	596	547	—	591	1006
417	887	460	938	504	899	548	354	592	1007
418	888	461	360	505	947	549	974	593	1008
419	895	462	526	506	948	550	93	594	1009
420	900	463	527	507	950	551	280	595	1010
421	902	464	4	508	—	552	695	596	1011
422	904	465	533	509	951	553	589	597	(cf. 1000)
423	905	466	437	510	364	554	—	598	1012

Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]
599	1013	643	—	687	1074	730	1102	774	1141
600	1014	644	1046	688	1075	731	1103	775	1142
601	1015	645	1047	689	1076	732	1104	776	1143
602	1016	646	42	690	1077	733	1105	777	1144
603	1017	647	1048	691	(cf. 424 *D*)	734	1106	778	1145
604	1018	648	1049	692	389	735	1107	779	1146
605	1019	649	384	693	457	736	1108	780	1147
606	289	650	540	694	1078	737	1109	781	1148
607	898	651	1050	695		738	1110	782	1149
608	1020	652	885	696	—	739	1111	783	1150
609	724	653	736	697	—	740	1112	784	1151
610	723	654	1051	698	—	741	1113	785	1152
611	711D[1]	655	820	699	1079	742	1114	786	1153
612	1021	656	867	700	1080	743	1115	787	1154
613	1022	657	1052	701	1081	744	1116	788	1155
614	1023	658	1053	702	1082	745	1117	789	204
615	1024	659	1054	703	1083	746	1118	790	1157
616	1025	660	—	704	1084	747	1119	791	1158
617	1026	661	—	705	1085	748	1120	792	1159
618	1027	662	450	706	1086	749	3 d	793	cf. 638[4]
619	1028	663	703	707	1087	750	1121	794	1160
620	1029	664	718	708	1088	751	1122	795	1161
621	(cf. 1000)	665	728 *I*	709	1089	752	—	796	1162
622	1030	666	—	710	1090	753	1123	797	1163
623	1031	667	907	711	—	754	—	798	1164
624	1033	668	1055	712	1091	755	—	799	1165
625	1034	669	1056	713	—	756	1124	800	1166
626	1035	670	1058	714	—	757	1125	801	1167
627	1037	671	1059	715	1092	758	1126	802	1168
628	1038	672	1060	716	1093	759	1127	803	1169
629	1039	673	1061	717	648 *B*	760	1128	804	1170
630	1032	674	1062		795 *A*	761	1129	805	1171
631	1040	675	1063	718	697 *L*	762	1130	806	1172
632	1041	676	1064	719	772	763	1131	807	1173
633	1042	677	1065	720	1094	764	1132	808	1174
634	271	678	1066	721	662	765	1133	809	1175
635	466	679	1067	722	721	766	1134	810	1176
636	388	680	—	723	—	767	1135	811	1177
637	1043	681	1068	724	1095	768	cf. 997[1]	812	1178
638	287	682	1069	725	1096	769	1136	813	1179
639	298	683	1070	726	1098	770	1137	814	1199
640	661	684	1071	727	1099	771	1138	815	1180
641	1044	685	1072	728	1100	772	1139	816	1181
642	1045	686	1073	729	1101	773	1140	817	1215

Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]	Syll.[2]	= Syll.[3]
818	1187	843	—	868	—	893	1243	918	381
819	1188	844	—	869	—	894	1230	919	369
820	1186	845	—	870	1264	895	1245	920	423
821	1192	846	—	871	1262	896	1246	921	—
822	1195	847	—	872	1229	897	1247	922	438
823	1194	848	—	873	1263	898	1224	923	554
824	1196	849	—	874	1202	899	1249	924	545
825	1191	850	—	875	1203	900	1250	925	556
826	—	851	—	876	1266	901	1251	926	625
827	1189	852	—	877	1218	902	1252	927	598
828	1198	853	—	878		903	1253	928	679
829	1190	854	—	879	1219	904	1254	929	685
830	—	855	—	880	1220	905	1255	930	705
831	1200	856	—	881	1228	906	1256	931	710
832	—	857	—	882	1244	907	1257	932	880
833	—	858	—	883	1227	908	505	933	141
834	1216	859	—	884	1222	909	1258	934	172
835	—	860	—	885	(cf. 1120[1])	910	34	935	714
836	—	861	—	886	1236	911	63	936	952
837	1212	862	—	887	1237	912	113	937	1097
838	—	863	—	888	1238	913	195	938	998
839	1206	864	1210	889	1241	914	212	939	999
840	1209	865	—	890	1239	915	275	940	(cf. 1000)
841	—	866	1211	891	1240	916	266		
842	—	867	—	892	1242	917	269 *I*		

Lipsiae, typis Breitkopfii et Haertelii.

CN
360
D5
1915
v.3

Dittenberger, Wilhelm
Sylloge Inscriptionum
Graecarum. 3. ed.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY